ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΟΓΙΑΣ

ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΙΑ

Τόμος Δέκατος Πέμπτος

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

ΒΕΡΟΙΑ 2015

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΩΣ ΠΑΡΟΝ
ΕΝΑ ΕΚ ΒΑΘΕΩΝ ΘΕΡΜΟ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟ

Ήδη οδεύω προς τα Ενενήντα τέσσερα μου χρόνια και έχοντας πίσω μου, μια μεστή από γεγονότα ζωή, αν και νοιώθω ακόμα τον εαυτό μου και τις δυνάμεις υπό διανοητικό έλεγχο. Θεωρώ όμως πως ήρθε η ώρα να ευχαριστήσω, από καρδιάς όλους τους Εκδότες του Τοπικού Τύπου, για την προθυμία με την οποία φιλοξένησαν επί δεκαετίες τα όποια κείμενά μου.

Το ίδιο ευχαριστώ από καρδιάς όλους τους Αναγνώστες του Τοπικού Τύπου, που με τίμησαν με αγάπη και καρτερία διάβασαν επί χρόνια τα γραπτά μου..

Ένα μεγάλο, παμμέγιστο ευχαριστώ στη Σύζυγό μου, που με καρτερία και υπομονή βίωσε τη βάσανο του χρόνου για να γραφούν τα κείμενα. Τον Διευθυντή και το Διοικητικό Συμβούλιο της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας, για την αναγραφή, καταγραφή και ένταξη που συνόλου των κειμένων στην Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας, καθώς και το προσωπικό, για την όποια συμβολή του στην υλοποίηση της προσπάθειας δεν θα καρποφορούσε και τον κ Γιάννη Γρηγοριάδη για την τεχνική και συμβουλευτική του βοήθεια.

Μ' Αγάπη και Εκτίμηση στους Εκδότες που φιλοξένησαν τα 678 άρθρα μου και μεστός από συγκίνηση, από τους Αναγνώστες του τοπικού τύπου και ειδικά σε όσους μου έκαναν κριτική και όσου διαβάσουν τα κείμενά μου που είναι ήδη αναρτημένα στα ράφια της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας

Κόγιας Νίκος, Φεβρουάριος 2014

ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΥΤΆ ΓΡΑΦΤΗΚΑΝ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΔΕΚΑΕΞΑΧΡΟΝΗ ΚΑΙ ΠΛΕΟΝ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΛΥΣΗ ΜΟΥ ΑΠΟ ΤΡΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΕΞΟΡΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΘΕΝΙ ΤΗΣ ΛΕΡΟΥ ΟΠΟΥ ΝΕ ΕΚΤΟΠΙΣΕ Η ΧΟΥΝΤΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΩΝ ΤΗΝ ΑΥΓΗ Της 21^{ΗΣ} ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΤΟΥ 1967

Η καλύτερη αξιοποίηση αυτής της μικρής, μοναδικής και ανεπανάληπτη ζωής, είναι να την αφιερώσεις σε κάτι που θα διαρκέσει περισσότερο από αυτήν. Και τα γραφτά όσο λίγα και ανούσια και αν είναι διαρκούν, περισσότερο από την Ζωή του γράφοντα

Ασφαλώς, όποιος αποφασίσει να διαβάσει κάποιο από τα κείμενά μου, θα αναρωτηθεί ποιος είναι ο γράφων:

Γεννήθηκα στη Βέροια στις 23 Ιουνίου το 1923 ΣΤΙΣ **23 ΤΟΥ ΙΟΥΝΗ 2013 ΜΠΗΚΑ ΣΤΑ ΕΝΝΕΝΙΝΤΑ ΤΡΙΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ.**

Πριν συμπληρώσω τα δεκατρία μου χρόνια. Οι γονείς μου, Γεώργιος Κόγιας και Μαρία Γκόγια το γένος παλικάρια. Δυο αξιοθαύμαστοι ανθρωποι, αφού τα τρία μου αδέρφια: Αντώνης, Στέφος και Στέργιος μαζί με τον Πατέρα μου κάλυπτα την γεωργό-κτηνοτροφική δουλειά. Μετά την διαπίστωσαν ότι η χώρα άρχισε να αστικοποιείται με έστειλαν να μάθω την τέχνη του Τσαγκάρη. Εκεί γνωρίστηκα με τις αριστερές ΙΔΕΕΣ και του τρόπου σκέπτεστε ανθρώπινα και κοινωνικά.

Εντάχθηκα στο Αριστερο-κομμουνιστικό κίνημα πριν από τη Βασιλο-Μεταξική δικτατορία. Και το Μάρτη του 1938 πήρα μέρος στην Απεργία που έκαναν οι τσαγκάρηδες στη Βέροια.

Και σε συνέχεια μαζί με τον Βασίλη και τον Μαργατίτη Ζιώγα παιδιά της αδερφής του Θωμά Λιόλιου (Αργότερα Καπετάν Μπαρούτα), αποτελούσαμε την τριάδα, που διακινούσε τα κοπόνια της Εργατικής Αλληλεγγύης. Επικεφαλής στους τσαγκάρηδες στην εργατική αλληλεγγύη ήταν ο Τσαγγάρης Λεωνίδας Παπαδόπουλος

Έτσι, πριν καν προλάβει να διαμορφωθεί το «εγώ» μου. Ο εαυτό μου είχε ήδη ταυτιστεί με το συλλογικό, αριστερό υποκείμενο.

Η ψυχολογία της Γενιά μου και ειδικά στην κατοχή, όσοι συμμετείχαμε σημαδεύτηκε, ανεξίτηλα από τις αξίες της ισότητας, της συντροφικότητας και τη ρήξη με τις κατεστημένες νοοτροπίες.

Τον Σεπτέμβρη του 40 η τριάδα μας: κριθήκαμε και θα είχαμε ενταχθεί στην Οργάνωση: Κομμουνιστική Νεολαία Ελλάδας (ΟΚΝΕ). Με την κήρυξη πολέμου όμως δεν επέτρεψε την ολοκλήρωση της ένταξης, αφού ο εντεταλμένος να κάνει την ένταξη επιστρατεύτηκε.

Το σπίτι μας ήταν στη Βερμίου 22. Τα κεντρικά γραφεία της ΕΟΝΝ ήταν στο Ηγουμενιό απέναντι από την Εκκλησία του Αγίου Αντωνίου Κάποιο πρωί πηγαίνοντας για τη δουλεία, με σταμάτησε ο Βαθμοφόρος Φαλαγγίτης κ Κατσάνος. Δεν θυμάμαι του μικρό του όνομα και μου είπε: «ο Πατέρα σου ήταν ένας από τους βασικούς συνδέσμου του Μακεδονικού αγώνα για αυτό πρέπει να έρθεις και εσύ στην ΕΟΝ για να διατηρηθεί η παράδοση». Και σε συνέχεια: Μου είπε να πάω την Κυριακή στη συγκέντρωση να γνωρίσω και άλλους βαθμοφόρους ΕΟΝΙτες. Παρά την προσπάθεια και το χώσιμο στη μασχάλη μου του δέματος με τα ρούχα της ΕΟΝ. Και την πίεση που άσκησαν, δεν εντάθηκα στην ΕΟΝ. Όσο για το είδαν και από είδα που λέει ο λαός ήρθαν και το πήραν το δέμα.

Την Αυγή της 28^{ης} επιστρατεύτηκαν τα τρία μου Αδέρφια και τα όποια ζώα είχε ο Πατέρας μου και τα αδέρφια μου. Και εγώ εντάχθηκα στην Αεράμυνα.

Η Βέροια κατακτήθηκε στις 11 Απριλίου 1941 Στις αρχές του Ιούνη του 1941 εντάχθηκα στην Εθνική Αλληλεγγύη και σε συνέχεια στο ΕΑΜ-ΝΕΩΝ, Το Φλεβάρη του 1943 στην ΕΠΟΝ και ένα χρόνο μετά στον ΕΛΑΣ.

Στις αρχές του 1948 με συνέλαβαν για δεύτερη φορά. Καταδικάστηκα σε 20 χρόνια από το έκτακτο στρατοδικείο- το ποινικό μου Μητρώο είναι Λευκό. Ύστερα από 16,5 και αποφυλακίστηκα τον Μάρτη του 1963. Μετά την αποφυλάκιση εκλέχθηκε μέλος της Νομαρχιακής Επιτροπής της ΕΔΑ και σε συνέχεια επαγγελματικό στέλεχος της ΕΔΑ και μέλος της Περιφερειακής της Επιτροπής Μακεδονίας- Θράκης. Διατέλεσε και Ανταποκριτής της «ΑΥΓΗΣ» Έγραψα όπως γράφω και πιο πάνω 676 άρθρα στις τοπικές εφημερίδες στην ΑΥΓΗ και το περιοδικό ΕΑΜ

Στις 16 Αυγούστου του 1964 με ειδική Άδεια της Ασφάλειας που την είχα σε απόσταση αναπνοής, παντρεύτηκα την Πασχαλίνα Τόσου του Κωσταντίνου και της Καλλιόπης το Γένος Θεοδώρου και στις 22/2/66 νεννήθηκε η Κόρη μας καλλιόπη. της δώσαμε το όνομα της Πεθεράς μου.

Την Αυγή της 21ης Απριλίου του 1967 με ξανά συνέλαβαν και με έστειλαν πρώτα για τρίτη φορά μαζί 8000 και πλέον στη Γυούρα και μετά στο Παρθένι της Λέρου, από όπου απολύθηκα σαν άρρωστος τον Μάρτιο του 1970 Τον Απρίλη του1971 γεννήθηκε το δεύτερο παιδί αγόρι και πήρε το όνομα του πατέρα μου Γεώργος. Εργάστηκα επί 18 χρόνια Ιατρικός επισκέπτης, στη Φαρμακευτική Εταιρεία ΦΑΡΑΝ-ΧΕΜΙΚΑ, και σε συνέχεια Λογιστής και προδιαλογιτής φρούτων στην Εταιρεία ΒΕΝΟΥΣ

Τον Αύγουστο του 1968 το ενιαίο ΚΚΕ διασπάστηκε σε ΚΚΕ και σε ΚΚΕ ες. Μετά την απόλυσή μου εντάχθηκα στο Αντιδικτατορικό Μέτωπο.

Την άνοιξη του 1975, μαζί με τον Δημήτρη Τασινόπουλο και τον Σωτήρη Μπίσμπα εκλέχθηκα από την Ν Επιτροπή, αντιπρόσωπος για το Ιδρυτικό Συνέδριο του ΚΚΕ ες που έγινε στην Αθήνα στο Θέατρο Αλίκης και με συγκρότηση του ΚΚες η Νομαρχιακή Επιτροπή του Νομού Ημαθίας με εξέλεξε Γραμματέας του ΚΚΕ ες και σε συνέχεια της Ελληνικής Αριστεράς (ΕΡΑ) και αργότερα του Συνασπισμού.

Το 1977 διατέλεσα Υποψήφιος Βουλευτής του Νομού Ημαθίας με το ΚΚΕ ες και το 1981 υποψήφιος στο συνδυασμό ΣΥΜΜΑΧΙΑ.

Διατέλεσε για πολλά χρόνια μέλος της Διοίκησης της Στέγης Γραμμάτων και Τεχνών του Δήμου Βεροίας. Μέλος του Εθνικού Συμβουλίου για τις Γερμανικές επανορθώσεις, αποζημιώσεις που πρόεδρος της ήταν ο Μανώλης Γλέζος και την επιστροφή του Δανείου 3,5 δις. Αρθρογράφησα επί δεκαετίες στον τοπικό τύπο και κατά καιρούς περιοδικό «ΕΑΜ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ» και Την Εφημερίδα «ΑΥΓΗ»

Κόγιας Νίκος του Γεωργίου

Η κατοχική περίοδο, ειχε αρκετά κοινά χαρακτηριστικά γνωρίσματα με αυτά του 1821. Η χώρα ηταν κατακτημένη. Ο Ραγιάς τότε και ο λαός στην κατοχή, χωρίς να υπολογίσουν το κόστος σε αίμα και θυσίες ξεσηκώθηκε το 21, οχι μόνο να απελευθερωθεί απ τον δυνάστη αλλα να συγκροτήσει και να εδραιώσει την κρατική οντότητα και σε συνέχεια να κάνει και εκείνες τις αντίστοιχες κοινωνικό-οικονομικές δομές και μεταρρυθμίσεις που θα επέτρεπαν στο νεοσύστατο κράτος, να αντιμετωπίσει τα όποια προβλήματα που κατά καιρούς θα προέκυπταν

Ιδιαίτερα ο Βιασμός σαν πολεμικό όπλο σημαίνει, ότι γίνεται προ μελετημένα και σχεδιασμένα, με αίσθηση εκ μέρους των βιαστών που εχει αυτή η πράξη στις ίδιες τις γυναίκες και ιδιαίτερα στην κοινωνία του ζουν. Και ειδικά όταν γίνεται δημόσια στη θέα συγγενών και μη-είναι πλέον ειδεχθής μορφής όχι μόνο σεξουαλικής βίας,πολεμικό έγκλημα και σαδιστική μορφή εκδίκησης.Το ίδιο και το κούρεμα των κοριτσίων,

Οπως λοιπόν, το 21 οι αστοί κάλεσαν το Ραγία, σε μάχη και αγώνα κατά του δυνάστη και τους ντόπιους συνεργάτες του, με το ίδιο ακριβώς περιεχόμενο και οι κομμουνιστές στην κατοχή κάλεσαν τον λαό σε μάχη και αγώνα. Η ιδεολογική υποχώρηση ομως των αστών που ηταν φύσει και θέση ο ιστορικό φορέας της Επανάστασης του 21, για λόγους που δεν ειναι του παρόντος, οδήγησε την Επανάσταση στον ιστορικό συμβιβασμό με τους Κοτζαμπάσηδες, τον Κλήρο και τους Αγγλους, με αποτέλεσμα να μην γίνουν οι επιβεβλημένες για την εποχή εκείνη δομές και μεταρρυθμίσεις και ο Ραγιάς, που πολεμούσε να γίνει νοικοκύρης στον τόπο του και οικοδεσπότης (μικροαστός) στο σπίτι του να παραμείνει δουλοπάρικος και «κοπέλι των αρχόντων».

Την ίδια περίπου ιστορική πορεία διέγραψε και μετά την απελευθέρωση του 1944 η αστική τάξη της χώρας και οδηγηθήκαμε στη Βάρκιζα. Αντί αμέσως μετά την απελευθέρωση να προσεταιριστεί τον Ραγιά τότε-λαό τώρα και αξιοποιώντας αυτό το ανεκτίμητο Εθνικό κεφάλαιο: Αλβανικό, Αντίσταση και συμμετοχή στον συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα, δεδομένα που θα έδιναν τη δυνατότητα στη χώρα να ανοίξει διάπλατα τα «φτερά τα πρωτινά της τα μεγάλα», προτίμησε να συμμετάσχει ξανά στη συγκρότηση της μεταπολεμικής Αγίας τριάδας. Την Αγία τριάδα που ειχε αναλάβει την ευθύνη ανεξάρτητα απ το κόστος να ξανά οδηγηθεί η χώρα στην εξάρτηση.

Δυστυχώς και τη φορά αυτή η αστική τάξη συμπαρατασσόμενη με την δωσίλογη Δεξιά διέπραξε το ίδιο λάθος-έγκλημα που διέπραξε το 21 και το 1944. Πανικόβλητη από τη δύναμη που έκρυβε μέσα του τούτος ο λαός, είδε σαν σωτήρες τους Αγγλους και τους Αμερικανούς, οπως ειχε δει τους Γερμανούς στην κατοχή. Τους στήριξε στον κοινό πλέον στόχο, που δεν ηταν αλλος από να συντρίψουν τον ανήσυχο και ανυπότακτο λαό. Το λαό που στη διάρκεια της τριπλής κατοχής για να επιβιώσει και να απελευθερωθεί η χώρα, έδωσε πρόσβαρα και αγόγγιστα οσο αίμα, σάρκα και κόκαλα χρειάστηκαν.

Ειναι γεγονός οτι μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία, τα κινήματα διεκδίκησης-βελτίωση των όρων ζωής και εργασίας-μετατράπηκαν σε κινήματα αμφισβήτησης και ανατροπής. Η ολιγαρχία ξενοκίνητη καθώς ηταν και η Δεξιά σαν φορέας συντηρητικός και δωσίλογος για την ανοικτή συνεργασία με τους κατακτητές, δικαιολογημένα πανικοβλήθηκαν. Η αστική τάξη όμως σαν φορέας προόδου και προοπτικής για πιο λόγω τρομοκρατήθηκε; Βέβαια και αυτή δεν ειχε ψυχικές ρίζες με το λαό. Πολύ περισσότερο με τη γενιά της Αντίστασης. Αυτό ομως δεν σήμαινε οτι δεν ζούσε από κοντά τα γεγονότα τοπικά και παγκόσμια. Και τα ερώτημα που μπαίνει ειναι:

Η αστική τάξη πράγματι δεν μπόρεσε να δει, οτι και σαν κινήματα ανατροπής τα Αντιστασιακά κινήματα η επικράτησή τους ηταν άμεσα και άρρηκτα συνδεμένη με την κατάληψη της χώρας από τον κόκκινο στρατό, όπως έγινε και στις άλλες βαλκανικές χώρες;. Και στην Ελλάδα ηταν δεδομένο οτι θα ερχόταν οι Αγγλοι και οχι ο κόκκινος στρατός, γεγονός που σημαίνει οτι μπορούσε κάλλιστα να το προσεταιριστεί αυτό το λαϊκό κίνημα. Η χώρα ειχε απελευθερωθεί και τα όπλα ειχαν παραδοθεί Συνεπώς δεν συνέτρεχε κανένας, μα κανένας απολύτως λόγος να αναμετρηθεί με το ΕΑΜ.

Και αναρωτιέται ο καθένας. Για ποιόν ακριβώς λόγω η Εθνική Αστική Τάξη πρόδωσε για αλλη μια φορά τον ιστορικό ταξικό της ρόλο; Ο κομμουνιστικό κίνδυνος που επικαλούνταν οι ξένοι και η δωσίλογη Δεξιά προκειμένου να επέμβουν το Δεκέμβρη δεν υπήρχε πλέον. Γιατί οδηγηθήκαμε στο Δεκέμβρη; Και μετά το Δεκέμβρη δεν ειχαν χαθεί τα πάντα. Και δεν ειχαν χαθεί γιατί έτσι οπως εξελίχθηκαν μετά την απελευθέρωση τα ελληνικά πράγματα, αν η εθνική αστική τάξη όρθωνε το ανάστημά της και συμπαρατάσσονταν με το λαό, έστω και μετά τη Βάρκιζα, πολλά από τα μεταπολεμικά γεγονότα δεν θα ειχαν την ίδια εξέλιξη.
Και δεν θα ειχαν γιατί ο αγώνας του λαού στον αλβανικό πόλεμο, τα Μακεδονικά οχυρά, την Κρήτη και στην Αντίστασης με τις τόσες πρωτιές και Νίκες και την χώρα απελευθερωμένη από τον ίδιο το λαό, η Ελλάδα έγραψε σελίδες δόξας, που αποτελούσαν εκτός από μελλοντικές παρακαταθήκες και ενα τεράστιο ανεκτίμητο αγωνιστικό ιστορικό κεφάλαιο. Ενα διαπραγματευτικό κεφάλαιο, που καμιά κατεκτημένη Ευρωπαϊκή χώρα δεν ειχε να παρουσιάσει.
Δίπλα σ αυτά τα τραγικά για τη χώρα λάθη της εθνικής αστικής τάξης προστέθηκαν και τα άθελα και τα εκ των πραγμάτων επιβεβλημένα λάθη της ΕΑΜικής ηγεσίας. Ετσι λοιπόν, ανεξάρτητα από το τί έκαναν οι ξένοι με τους συνεργάτες η ηγεσία του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, δεν μπόρεσε να αποφύγει τις παγίδες. Σύρθηκε στον στραβό δρόμο στο Λίβανο και την Καζέρτα και σε συνέχεια στην Βάρκιζα με όλες τις γνωστές συνέπειες για το λαό και τη χώρα.
Παρ όλο που η ανεξάρτητη μετά δεκεμβριανή δικαιοσύνη, διαπιστώνοντας αυτά τα τραγελαφικά πράγματα έστειλε μήνυμα προς όλλους στους δικαστικούς λειτουργούς με κύριους αποδέκτες, ασφαλώς, τους δικαστές εκείνους που το ήθος τους, η επιστημοινική τους κατάρτηση, και η ακεραιότητα του χαρακτήρα τους τους επέβαλε να μένουν, σαν τους Δελαπόρτα, Βλάχο και του εισαγγελέα Τράμπα που τον διαπόμπευαν τους δρόμους αυτόν που δεν θέλησε να κατονομάσει ο κ Δελαπόρτας. Συνιστούσε να μείνουν πιστοί στο καθήκον τους.

Η μετά απελευθερωτική ιεραρχία της δικαιοσύνης, εκτός ελαχίστων φωτεινών εξαιρέσεων, ενώ ζούσε αυτά τα τραγικά γεγονότα, οχι μόνο δεν τόλμησε να σηκώσει το ανάστημα της για να αποτραπεί αυτό το μεταπολεμικό έγκλημα, αλλά ξέχασαν και την βασική αρχή που θα απάλυνε-περιόριζε λίγο την έκταση και την τραχύτητα του εγκλήματος. Την αρχή του: «ουδέν έγκλημα, ουδεμία ποινή άνευ Νόμου», αρχή που επιτρέπει στο δικαστή να επιβάλλει και όταν ακόμα υπάρχουν αδιάσειστα αποδεικτικά στοιχεία την επιεικέστερη για τον κατηγορούμενο ερμηνεία-ποινή, αρχή που κατισχύει κάθε διάταξης με την οποία τυχόν συγκρούεται.

Κάθε εξουσία ενέχει τον πειρασμό της επέκτασής της. Οταν υποκύπτουν σε αυτόν τον πειρασμό, οι φορείς της επικαλούνται-δικαιολογούνται ο,τι έγινε, έγινε με «δημοκρατικές διαδικασίες και αξιοκρατικά» κριτήρια. Τι γίνεται όμως οταν μπαίνουν σε αυτόν τον πειρασμό οι δικαστές απ τους οποίους ο λαός περιμένει πιό σθεναρή αντίσταση σε τέτοιους πειρασμούς ; Αντί να κοφεύσουν στις εκκλήσεις και να αντισταθούν εν ονόματι του λαού και του θεσμού της Δικαιοσύνης στην προτροπή και την πίεση έβγαλαν την τήβεννο, Φόρεσαν πηλίκιο και άστρα στις επωμίδες και λειτουργούσαν σαν Αρχάγγελοι.

Μπορεί την εποχή εκείνη να φαίνονταν τεράστιοι, ακαταμάχητοι και παντοδύναμοι στην αναμέτρηση με τους άοπλους πλέον αγωνιστές. Κατά βάθος ομως και ειδικά στη συνείδηση του λαού ηταν ανύπαρτοι! Και ηταν για το λαό ανύπαρκτοι, γιατί δεν ακουμπούσαν σε κανένα Νόμο, σε καμιά παράδοση, δεν εξέφραζαν καμιά ιδεολογία, δεν διεκδικούσαν κάποια θέση στην ιστορία. Απλώς με την συμπεριφορά τους κοίταζαν στα μάτια τους αφέντες και τα σκαλοπάτια της ιεραρχίας. Ηταν απλά «εικόνες» και «ομιλούσες κεφαλές» (talking heads) για τις ανάγκες των αφεντικών. Ολοι τους με έντονο ύφος και «ήθος» ειχαν διαγραμμισμένη στο πέτο τους την υπαλληλική ιδιότητα.

Μεταφορείς και εκτελεστές ειδικών ταξικών συμφερόντων και ξένων προς το λαό και τη χώρα απαιτήσεων. Επηρμένοι, ακατάδεκτοι , αλαζόνες, υπήρχαν γιατί η αόρατη λίγκα που ειχε αναλάβει (ελέω 4ης Αυγ/στου προπολεμικά, Φύρερ στην κατοχής και Τσιώρτσιλ μετά), τις τύχες του τόπου (και τις τύχες μας) τους χρησιμοποιεί σαν προμετωπίδα για να καλύψει τα διαπραχθέντα και μέλλοντα να διαπράξει εγκλήματα. Χατζηαβάτες των ταξικών και ξένων συμφερόντων. Ο ίδιος ο κυρίαρχος μηχανισμός τους χρησιμοποίησε ανενδοίαστα ως που τους εξάντλησε εντελώς. Ωσπού τους κατάντησε από ανθρώπινες υπάρξεις με ονόματα και οντότητα σε μαριονέτες «Θολές εικόνες» που ειχαν υποδυθεί τους ταγούς και τανιζόμενοι προσπαθούσαν να προσθεσουν μέγεθος στην ύπαρξή τους.

Στο αίτημα των καιρών για εθνική ανεξαρτησία, απάντησαν με την αποδοχή της προπολεμικής κατάσταση πραγμάτων και την εκ νέου υποδούλωση στους ξένους. Στο αίτημα για ηθικοποίησης της ζωής και της πολιτικής, απάντησαν εγκληματικά με πολιτικοποίηση της ηθικής και συνέβαλαν στην διατήρηση του κίβδηλου, του κάλπικού και του αγοραίου που πολιορκούσε τη ζωή των Ελλήνων, και κατάντησαν τη χώρα κρανίου τόπου. Ενας ολόκληρος στρατός από ανύπαρκους και ανυποψίαστοι ως προς το αληθινό μέγεθος του χρόνου, την πραγματική έκταση του ιστορικού ιστού και την αμείλικτη δύναμη της ιστορικής κρίσης.

Αλήθεια μπορεί κάποιος να φανταστεί, τόσο στη διάρκεια της κατοχής, πολύ περισσότερο του εμφυλίου πολέμου, μια αίθουσα δικαστηρίου με πέντε Βαμβακάδες στρατοδίκες, με απαστράπτουσες χρυσές επωμίδες και ενα δεκαωκτάχρονο (18) παιδί, να δικάζεται και μια Μάνα να περιμένει την απόφαση ;

Η μεταπελευθερωτική δικαστική ιεραρχία, παρερμηνεύοντας την εξουσία της, οταν θεώρησε οτι εχει την εξουσία να τιμωρεί. Τιμωρούσε. Τιμωρούσε αδιάκριτα και χωρίς λόγω, αρκεί να συμμετείχε εστω και νοητά κάποιος στην ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση ή αν κάποιου «εθνικόφρονα» δεν του άρεσε η φάτσα κάποιου, η του γούσταρε γυναίκα ή η κόρη του ΕΑΜίτη. Και τιμωρούσε! Τιμωρούσε παθιασμένα! Και κατά προτίμηση σε βαρείες ποινές και κυρίως σε θάνατο, αρκεί η Ασφάλεια να ειχε «δέσει κάπως καλά» τις κατασκευασμένες κατηγορίες και οι ασφάλειες ειχαν και το χρόνο και τα μέσα να κάνουν καλά αυτό που τους αναλογούσε...

Και επειδή ο λόγος για την εξουσία και τον τρόπο που κάθε φορά λειτουργεί, θα δώσω το λόγω στον Αδαμάντιο Κοραή. Ο Κοραής μιλώντας για το πώς λειτουργεί η εξουσία, σε διάλογο που ειχε με κάποιον συνομιλητή που τον ρωτάει: «Πόσους ευρήκες εμπιστευθέντας εξουσίαν ανυπεύθυνον, χωρίς να την μεταβάλουσιν εις δυναστείαν;- Τόσον ολίγους, ωστ ουδ εις αυτόν τον Σωκράτην ήθελα τολμήσει να εμπιστευτώ την εξουσίαν ανυθεύθυνον, φοβούμενος καν μην τον βάλω εις πειρασμόν τυραννίας». Αυτό ακριβώς ειναι το έργο, κυρίαρχο εργο της δικαιοσύνης. Να μην επιτρέψει στην εξουσία να οδηγηθεί στην τυραννία.

Στις συμμορίες αυτές συμμετείχαν ό,τι πιό πρόστυχο, βρώμικο, άτιμο και διευθαρμένο γέννησε η χώρα. Και αυτό ηταν που μετέτρεπε τη βία σε ΥΒΡΗ...με την έννοια που δίνανε οι αρχαίοι Ημων πρόγονοι: «Οίηση, αλαζονεία, ασέβεια, περιφρόνηση του μέτρου και των ορίων, που διέπουν τις ανθρώπινες ιδέες και πράξεις στα πλαίσια της τάξης του Σύμπαντος».

ΑΤΙΣ λοιπόν,(η Δωρική Ατα)Το μοιραίο και αποτρόπαιο όνομα της ύβρεως. Μόνο η λέξη Ατις, θα μπορούσε να ερμηνεύσει με μοιραίο και αποτρόπαιο τρόπο που αυτοί ασκούσαν και εφάρμοζαν τη βία. Αυτήν ειχαν θεοποιήσει, αυτήν λάτρευαν και δόξαζαν, από αυτήν ζούσαν αυτήν προσκηνούσαν και εφάρμοζαν, Η μοναδική θεά που πίστευαν και αγαπούσαν ηταν η θεά της καταστροφής, Η ΑΤΙΣ: «Η υπό του θείου εμβαλομένη μανία εις αλαζόνας προς όλεθρον των, θόλωσης του Νου, θεά της καταστροφής. Τα θύματά της ειναι ανίκανα για λογικές επιλογές, και μένουν ανήμπορα να διακρίνουν το ηθικό και το σκόπιμο...».«Θεά της καταστροφής, λοιπόν ζήσαμε Αίτια απερίσκεπτων πράξεων και οι συνέπειες της

απερισκεψίας...». Δολοφονούσαν αυτούς που εκτός από την ομοψυχία, ειχαν πετύχει και ανάλογη πρόοδο στην ηθική στάση, που πρέπει να τηρεί κάθε άνθρωπος απέναντι στο συνάνθρωπο και τον σεβασμό στην εθνική κληρονομιά. Ο φόνος λοιπόν, και η καταστροφή. Ο φόνος των ανθρώπων και η καταστροφή της Ελλάδας ηταν το περιεχόμενό τους.

Σε αυτούς τους «ειδικούς» στρατολόγους, λάτρες της βίας και εγκληματίες στο επάγγελμα, ανέθεσαν να αλέσουν μέσω της ΑΤΙΣ, τους αγωνιστές και παράλληλα να δημιουργούν κόλαση για τον άμαχο πληθυσμό της υπαίθρου, ο οποίος ειχε υποστεί τα πάνδυνα στην κατοχή από τους κατακτητές και του ντόπιους συνεργάτες και τώρα από τις επιδρομές των συμμοριών. Χωριά καίγονταν, άμαχοι και γυναικόπεδα σκοτώνονταν. Χιλιάδες πολίτες που ειχαν αρχίσει να αναστήνουν το νοικοκυριό με τα απομινάρια από τη λαίλαπα της κατοχής, στέλνονταν ομαδικά στα στρατόπεδα συγκεντρώσεων και τα ξερονήσια. Αλλοι κατά χιλιάδες εγκαταλείπουν τα ειρηνικά τους έργα και τα σπίτια τους και καταφεύγαν σε άλθια κατάσταση πρόσφυγες, στα αστικά κέντρα για να γλυτώσουν τη ζωή τους. Και αργότερα η ίδια η πολιτεία προκειμένου να στερήσει τον Δημοκρατικό στρατό από την επικοινωνία και ανεφοδιασμό, μάζεψε ολο τον κόσμο στις πόλεις.

Περιέφραξαν τις πόλεις με συρματοπλέγματα, έβαλαν σκοπιές στις εισόδους των πόλεων και στα σταυροδρόμια και έκαναν εξονυχιστικό έλεγχο και έρευνα κατά την είσοδο και έξοδο από την πόλη. Ηταν τόσο αυστηρά τα μέτρα που δεν επέτρεπαν στους κτηνοτρόφους, τους αγωγιάτες, του γεωργούς και τις συσκευάστριες ακόμα, να εχουν μαζί τους μια φέτα ψωμί να φάνε το μεσημέρι. Πήγαινε ο κόσμος νηστικός στη δουλειά, για να μην «τροφοδοτήσουν» το Δημοκρατικό στρατό με τις φέτες το ψωμί που θα έπαιρναν μαζί τους, αυτοί που έβγαιναν εκτος του συρματοπλέγματος.

Οπως ειναι γνωστό για τον πολιτικό κρατούμενο μετά τη σύλληψη ακολουθεί το «μαρτύρα»!...Ο συλληφθής-τι να μαρτυρήσω;-Αυτά που ξέρεις! Με χαμηλωμένα τα μάτια και ακίνητα από το φόβο μήπως τα μάτια του μαρτυρήσουν, αυτά που κρατά στο μυαλό του: Σπίτια, πρόσωπα, λόγια, μονάδα κλπ ή αν ειναι άσχετος αναρωτιέται γιατί τον συνέλαβαν; Η απάντηση ειναι -δεν ξέρω τίποτε. Και οταν τον αρπάξουν μερικοί «ειδικοί» μπρατσομένοι και κόποιος του πει... -Αν δεν μας τα πεις εσύ με το καλό, σε λίγο θα τα «μάθεις» και εσύ αυτά του ξέρεις! Γι' αυτό μαρτύρα για το καλό σου!
Τότε ο χώρος μικραίνει, το σάλιο στεγνώνει και ο κόμπος στο λαιμό δυσκολεύει την ανάσα.-Τι να πω; Μα σας είπα δεν ξέρω τίποτε. Μετά την τρίτη άρνηση μπαίνει σε κίνηση ο μηχανισμός της δύναμης, η φάλαγγα και τα τυφλά χτυπήματα και αν δεν μιλήσει, τότε σε πετάνε σε ενα κελί το κουφάρι του. Υστερα από λίγο κρυώνει και τότε το κεφάλι μεγαλώνει. Μέσα του λες και ειναι γεμάτο κορτώνες, χαλίκια και άμμο και κάποια στιγμή νομίζει πως κουτρουβάλα και ο ίδιος. Τινάζει τα χέρια του να πιαστεί από κάπου και λιποθυμάς. Τώρα σωριασμένος στο τσιμέντο χωρίς κόκαλα και νεύρα...μαζεύει τα κομμάτια του...
Και αφού συνεχίσει αυτή η αναμέτρηση για αρκετό διάστημα ανάμεσα στη δύναμη με τη θέληση, τρεις δρόμοι ανοίγονται μπροστά του: δήλωση μετανοίας, οπότε παύει να υπάρχει το όποιο «έγκλημα», εξορία ή το στρατοδικείο και από εκεί στη φυλακή. Και οταν φτάσει στην πόρτα της φυλακής και του τα πάρουν όλα, και κλείσει η πόρτα της φυλακής πίσω του, ο πολιτικός κρατούμενος δεν χάνει τον εαυτό του. Τον ανασυγκροτεί σιγά σιγά τα κομμάτια του και κρατά σφυχτά ο,τι εχει πάρει μαζί του: γυναίκα, παιδιά και γονείς, συγγενείς, γνωστούς και φίλους, την πόλη ή το χωρίο και την Ελλάδα και συζητά νοερά μαζί τους. Ζει τη δυστυχία τους και τις επιπτώσεις της δικής του απουσίας. Η φυλακή και η εξορία σε σχέση με τους χώρους ανάκρισης φάνταζε όαση. Ενώ παράλληλα οργανώνει τη ζωή του με τους συγκρατούμενους πολιτικούς κρατουμένους. Μια παλιά παράδοση...
Το επόμενο βήμα ειναι η οργανωμένη μόρφωση για τα όποια προβλήματα απασχολούν τη χώρα γενικά και ειδικά και η αυτομόρφωση. Συζητήσεις για την ιστορία ελληνική και παγκόσμια, την τέχνη, την παιδεία, τη λογοτεχνία, την υγεία και τον πολιτισμό.

«Ξέρουμε τώρα οτι υπάρχει μια νέα τάξη πραγμάτων στην Ευρώπη. Ξέρουμε τη σημαίνει: Η δολοφονία των αδυνάτων, με τη χρήση των πιο ποταπών μορφών ψευτιάς για τη διάπραξη αυτών των φόνων και την συστηματική εξόντωση των μικρών Εθνών».
Ειναι μια κατάσταση υποχρεωτικής νάρκης όπου οσες πνευματικές αξίες κατορθώσαμε να κρατήσουμε ζωντανές, με πόνους και με κόπους, πάνε και αυτές να καταποντισθούν μέσα στα ελώδη στεκάμενα νερά. Δεν θα μου ηταν δύσκολο να καταλάβω πως τέτοιες ζημιές δε λογαριάζουν πάρα πολύ για ορισμένους ανθρώπους. Δυστυχώς, δεν πρόκειται μόνο για αυτόν τον κίνδυνο.
Ολοι πια το διδάχτηκαν και το ξέρουν πως στις δικτατορικές, καταστάσεις, η αρχή μπορεί να μοιάζει εύκολη, ομως η τραγωδία περιμένει, αναπότρεπτη, στο τέλος. Το δράμα αυτού του τέλους μας βασανίζει συνειδητά ή ασυνείδητα οπως στους παμπάλαιους χρόνους του Αισχύλου. Οσο μένει η ανωμαλία, τόσο προχωρεί το κακό.
Μολαταύθα, μήνες τώρα, αισθάνομαι μέσα μου και γύρω μου, ολοένα πιο επιτακτικά το χρέος να πω ενα λόγω για τη σημερινή κατάστασή μας. Με ολη τη δυνατή συντομία, να τι θα έλεγα.
Κλείνουν δυο χρόνια που μας εχει επιβληθεί ενα καθεστώς όλως διόλου αντίθετο με τα ιδεώδη, για τα οποία πολέμησε ο κόσμος μας και τόσο περίλαμπρα ο λαός μας στον τελευταίο Παγκόσμιο Πόλεμο.
Ειμαι ενας άνθρωπος αυτή τη στιγμή χωρίς κανένα απολύτως πολιτικό δεσμό, και μπορώ να το πω, μιλώ χωρίς φόβο και χωρίς πάθος. Βλέπω μπροστά μου τον γκεμό όπου μας οδηγεί η καταπίεση που κάλυψε τον τόπο. Αυτή η ανωμαλία πρέπει να σταματήσει. Ειναι εθνική επιταγή. Τώρα ξαναγυρίζω στη σιωπή μου. Παρακαλώ το θεό να μη βρεθώ αλλη φορά σε παρόμοια ανάγκη να ξανά μιλήσω». 28 Μαρτίου 1969.
Ο ποιητής Σεφέρης μ αυτό το λιτό στην έκφραση, αλλα πολύ καθαρό στους σκοπούς του κείμενο έρχεται από το δρόμο της αναζήτησης του γνήσιου ποιητικού λόγου στο πεδίο του πολιτικού αγώνα. Κλίμακα της φωνής του πιάνει από τη γεμάτη πόνο διαπίστωση για το κακό που βρήκε τη χώρα, μέχρι τη φοβερή πρόγνωση της μελλοντικής συμφοράς για να προαναγγείλει τα πιο μεγάλα καθήκοντα, την πιο μεγάλη επιταγή.
Απλά τα λόγια του αλλα τα διαποτίζουν οι μακριές και βαθιές παραδόσεις του λαού μας για την εθνική του απελευθέρωση και την πολιτική του ολοκλήρωση. Δονούν το χρέος για μια πατρίδα δικαιη, ελεύθερη και προοδευτική. Ο πόθος για ενα φωτεινό αύριο πόθος που υπάρχει πιο δυνατός σήμερα για τη δημιουργία μιας βάσης (εθνικής, κοινωνικής, πολιτικής) που θα επιτρέψει να γίνει προχώρημα, αυτό το αύριο, πιο ισοροποιμένο και πιό αποτελεσματικό. Ακι κλείσαμε από ό,τι θυμάμαι με το: Λίγο ακόμα...
Στις συμμορίες αυτές συμμετείχαν ό,τι πιό πρόστυχο, βρώμικο, άτιμο και διευθαρμένο γέννησε η χώρα. Και αυτό ηταν που μετέτρεπε τη βία σε ΥΒΡΗ...με την έννοια που δίνανε οι αρχαίοι Ημων πρόγονοι: «Οίηση, αλαζονία, ασέβεια,περιφρόνηση του μέτρου και των ορίων που διέπουν τις ανθρώπινες πράξεις στα πλαίσια της τάξης του Σύμπαντος».

ΑΤΙΣ λοιπόν,(η Δωρική Ατα)Το μοιραίο και αποτρόπαιο όνομα της ύβρεως. Μόνο η λέξη Ατις, θα μπορούσε να ερμηνεύσει με μοιραίο και αποτρόπαιο τρόπο που αυτοί ασκούσαν και εφάρμοζαν τη βία. Αυτήν ειχαν θεοποιήσει, αυτήν λάτρευαν και δόξαζαν, απ αυτήν ζούσαν αυτήν προσκηνούσαν και εφάρμοζαν, Η μοναδική θεά που πίστευαν και αγαπούσαν ηταν η θεά της καταστροφής, Η ΑΤΙΣ: «Η υπό του θείου εμβαλομένη μανία εις αλαζόνας προς όλεθρόν των, θόλωσις του Νού, θεά της καταστρφής.Τα θύματά της ειναι ανίκανα για λογικές επιλογές, και μένουν ανήμπορα να διακρίνουν το ηθικό και το σκόπιμο...».«Θεά της καταστροφής,λοιπόν...Αίτια απερισκέπτων πράξεων και οι συνέπειες της απερισκεψίας...». Δολοφονούσαν αυτούς που εκτός απ την ομοψυχία, ειχαν πετύχει και ανάλογη πρόοδο στην ηθική στάση, που πρέπει να τηρεί κάθε άνθρωπος απέναντι στο συνάνθρωπο και τον σεβασμό στην εθνική κληρονομιά. Ο φόνος λοιπόν, και η καταστροφή. Ο φόνος των ανθρώπων και η καταστροφή της Ελλάδας ηταν το περιεχόμενό τους.

Σε αυτούς τους «ειδικούς» στρατολόγους, λάτρες της βίας και εγκληματίες στο επάγγελμα, ανέθεσαν να αλέσουν μέσω της ΑΤΙΣ, τους αγώνιστες και παράλληλα να δημιουργούν κόλαση για τον άμαχο πληθυσμό της υπαίθρου, ο οποίος ειχε υποστεί τα πάνδεινα στην κατοχή απ τους κατακτητές και του ντόπιους συνεργάτες και τώρα απ τις επιδρομές των συμμοριών. Χωριά καίγονταν, άμαχοι και γυναικόπεδα σκοτώνονταν. Χιλιάδες πολίτες που ειχαν αρχίσει να αναστήνουν το νοικοκυριό με τα απομεινάρια απ τη λαίλαπα της κατοχής, στέλνονταν ομαδικά στα στρατόπεδα συγκεντρώσεων και τα ξερονήσια. Αλλοι κατά χιλιάδες εγκαταλέιπουν τα ειρηνικά τους έργα και τα σπίτια τους και καταφεύγαν σε άλθια κατάσταση προσφυγες, στα αστικά κέντρα για να γλυτώσουν τη ζωή τους. Και αργότερα η ίδια η πολιτεία προκειμένου να στερήσει τον Δημκρατικό στρατό απ την επικοινωνία και ανεφοδιασμό, μάζεψε ολο τον κόσμο στις πόλεις.

Περιέφραξαν τις πόλεις με συρματοπλέγματα, έβαλαν σκοπιές στις εισόδους των πόλεων και στα σταυροδρόμια και έκαναν εξονυχιστικό έλεγχο και έρευνα κατά την είσοδο και έξοδο απ την πόλη. Ηταν τόσο αυστηρά τα μέτρα που δεν επέτρεπαν στους κτηνοτρόφους, τους αγωγιάτες, του γεωργούς και τις συσκευάστριες ακόμα, να εχουν μαζί τους μια φέτα ψωμί να φάνε το μεσημέρι. Πήγαινε ο κόσμος νυστικός στη δουλειά, για να μην «τροφοδοτήσουν» το Δημοκρατικό στρατό με τις φέτες το ψωμί που θα έπαιρναν μαζί τους, αυτοί που έβγαιναν εκτος του συρματοπλέγματος.

Οπως ειναι γνωστό για τον πολιτικό κρατούμενο μετά τη σύλληψη ακολουθεί το «μαρτύρα»!...Ο συλληφθής-τι να μαρτυρήσω;-Αυτά που ξέρεις! Με χαμηλωμένα τα μάτια και ακίνητα από το φόβο μήπως τα μάτια του μαρτυρήσουν, αυτά που κρατά στο μυαλό του: Σπίτια, πρόσωπα, λόγια, μονάδα κλπ ή αν ειναι άσχετος αναρωτιέται γιατί τον συνέλλαβαν; Η απάντηση ειναι -δεν ξέρω τίποτε. Και οταν τον αρπάξουν μερικοί «ειδικοί» μπρατσομένοι και κόποιος του πεί... -Αν δεν μας τα πείς εσύ με το καλό, σε λίγο θα τα «μάθεις» και εσύ αυτά του ξέρεις! Γι αυτό μαρτύρα για το καλό σου!
Τότε ο χώρος μικραίνει, το σάλιο στεγνώνει και ο κόμπος στο λαιμό δυσκολεύει την ανάσα.-Τι να πώ; Μα σας είπα δεν ξέρω τίποτε. Μετά την τρίτη άρνηση μπαίνει σε κίνηση ο μηχανισμός της δύναμης, η φάλαγγα και τα τυφλά χτυπήματα και αν δεν μιλήσει, τότε πετάνε σε ενα κελί το κουφάρι του. Υστερα από λίγο κρυώνει και τότε το κεφάλι μεγαλώνει. Μέσα του λες και ειναι γεμάτο κορτώνες, χαλίκια και άμμο και κάποια στιγμή νομίζει πως κουτρουβάλα και ο ίδιος. Τινάζει τα χέρια του να πιαστεί από κάπου και λιποθυμάς. Τώρα σωριασμένος στο τσιμέντο χωρίς κόκκαλα και νεύρα...μαζεύει τα κομμάτια του...
Και αφου συνεχίσει αυτή η αναμέτρηση για αρκετό διάστημα ανάμεσα στη δύναμη με τη θέληση, τρείς δρόμοι ανοίγονται μπροστά του: δήλωση μετανοίας, οπότε παύει να υπάρχει το όποιο «έγκλημα», εξορία ή το στρατοδικείο και από εκεί στη φυλακή. Και οταν φτάσει στην πόρτα της φυλακής και του τα πάρουν όλα, και κλείσει η πόρτα της φυλακής πίσω του, ο πολιτικός κρατούμενος δεν χάνει τον εαυτό του. Τον ανασυγκροτεί σιγά σιγά τα κομμάτια του και κρατά σφυχτά ο,τι εχει πάρει μαζί του: γυναίκα, παιδιά και γονείς, συγγενείς, γνωστούς και φίλους, την πόλη ή το χωρίο και την Ελλάδα και συζητά νοερά μαζί τους. Ζεί τη δυστυχία τους και τις επιπτώσεις της δικής του απουσίας. Η φυλακή και η εξορία σε σχέση με τους χώρους ανάκρισης φάνταζε όαση. Ενώ παράλληλα οργανώνει τη ζωή του με τους συγκρατούμενους πολιτικούς κρατουμένους. Μια παλιά παράδοση...
Το επόμενο βήμα ειναι η οργανωμένη μόρφωση για τα όποια προβλήματα απασχολούν τη χώρα γενικά και ειδικά και η αυτομόρφωση. Συζητήσεις για την ιστορία ελληνική και παγκόσμια, την τέχνη, την παιδεία, τη λογοτεχνία, την υγεία και τον πολιτισμό.
«Ξέρουμε τώρα οτι υπάρχει μια νέα τάξη πραγμάτων στην Ευρώπη. Ξέρουμε τη σημαίνει: Την δολοφονία των αδυνάτων, την χρήση των πιο ποταπών μορφών ψευτιάς για τη διάπραξει αυτών των φόνων την συστηματική εξόντωση των μικρών Εθνών».

Ειναι μια κατάσταση υποχρεωτικής νάρκης οπου οσες πνευματικές αξίες κατορρφώσαμε να κρατήσουμε ζωντανές, με πόνους και με κόπους, πάνε και αυττές να καταποντισθούν μέσα στα ελώδη στεκάμενα νερά. Δεν θα μου ηταν δύσκολο να καταλάβω πως τέτοιες ζημιές δε λογαριάζουν πάρα πολύ για ορισμένους ανθρώπους. Δυστυχώς, δεν πρόκειται μόνο για αυτόν τον κίνδυνο.
Ολοι πιά το διδάχτηκαν και το ξέρουν πως στις δικτατορικές, καταστάσεις, η αρχή μπορεί να μοιάζει εύκολη, ομως η τραγωδία περιμένει, αναπότρεπτη, στο τέλος. Το δράμα αυτού του τέλους μας βασανίζει συνειδητά ή ασυνείδητα οπως στους παμπάλαιους χρόνους του Αισχύλου. Οσο μένει η ανωμαλία, τόσο προχωρεί το κακό.
Μολαταύθα, μήνες τώρα, αισθάνομαι μέσα μου και γύρω μου, ολοένα πιο επιτακτικά το χρέος να πώ ενα λόγο για τη σημερινή κατάστασή μας. Με ολη τη δυνατή συντομία, να τί θα έλεγα.
Κλείνουν δυο χρόνια που μας εχει επιβληθεί ενα καθεστώς όλως διόλου αντίθετο με τα ιδεώδη, για τα οποία πολέμησε ο κόσμος μας και τόσο περίλαμπρα ο λαός μας στον τελευταίο Παγκόσμιο Πόλεμο.
Ειναι μια κατάσταση υποχρεωτικής νάρκης οπου οσες πνευματικές αξίες κατορρφώσαμε να κρατήσουμε ζωντανές, με πόνους και με κόπους, πάνε και αυττές να καταποντισθούν μέσα στα ελώδη στεκάμενα νερά. Δεν θα μου ηταν δύσκολο να καταλάβω πως τέτοιες ζημιές δε λογαριάζουν πάρα πολύ για ορισμένους ανθρώπους. Δυστυχώς, δεν πρόκειται μόνο για αυτόν τον κίνδυνο.
Ολοι πιά το διδάχτηκαν και το ξέρουν πως στις δικτατορικές, καταστάσεις, η αρχή μπορεί να μοιάζει εύκολη, ομως η τραγωδία περιμένει, αναπότρεπτη, στο τέλος. Το δράμα αυτού του τέλους μας βασανίζει συνειδητά ή ασυνείδητα οπως στους παμπάλαιους χρόνους του Αισχύλου. Οσο μένει η ανωμαλία, τόσο προχωρεί το κακό.
Ειμαι ενας άνθρωπος χωρίς κανένα απολύτως πολιτικό δεσμό, και μπορώ να το πώ, μιλώ χωρίς φόβο και χωρίς πάθος. Βλέπω μπροστά μου τον γκεμό όπου μας οδηγεί η καταπίεση που κάλυψε τον τόπο. Αυτή η ανωμαλία πρέπει να σταματήσει. Ειναι εθνική επιταγή. Τώρα ξαναγυρίζω στη σιωπή μου. Παρακαλώ το Θεό, να μή με φέρει αλλη φορά σε παρόμοια ανάγκη να ξανά μιλήσω». 28 Μαρτίου 1969.
Ο ποιητής Σεφέρης μ αυτό το λιτό στην έκφραση, αλλα πολύ καθαρό στους σκοπούς του κείμενο έρχεται από το δρόμο της αναζήτησης του γνήσιου ποιητικού λόγου στο πεδίο του πολιτικού αγώνα. Κλίμακα της φωνής του πιάνει από τη γεμάτη πόνο διαπίστωση για το κακό που βρήκε τη χώρα, μέχρι τη φοβερή πρόγνωση της μελλοντικής συμφοράς για να προαναγγείλει τα πιο μεγάλα καθήκοντα, την πιο μεγάλη επιταγή.
Απλά τα λόγια του αλλα τα διαποτίζουν οι μακριές και βαθιές παραδόσεις του λαού μας για την εθνική του απελευθέρωση και την πολιτική του ολοκλήρωση. Δονούν το χρέος για μια πατρίδα δικαιη, ελεύθερη και προοδευτική. Ο πόθος για ενα φωτεινό αύριο πόθος που υπάρχει πιο δυνατός σήμερα για τη δημιουργία μιας βάσης (εθνικής, κοινωνικής, πολιτικής) που θα επιτρέψει να γίνει προχώρημα, αυτό το αύριο, πιο ισοροποιμένο και πιό αποτελεσματικό. Ακι κλείσαμε από ό,τι θυμάμαι με το: Λίγο ακόμα...

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΚΑΙ Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΕΠΕΤΕΙΩΝ.

Κάθε λαός δείχνει κάτι απ τον εαυτό του. Κάτι από αυτό που ειναι και μπορεί. Και ο γιορτασμός των εθνικών επετείων, ειναι ενας τρόπος με τον οποίο θυμάται, τιμά και δοξάζει αυτούς που με τον άγωνα ή και τη ζωή τους ακόμα αναστήσανε το έθνος των Ελληνων. Αυτούς που διαμόρφωσαν την κρατική οντότητα, αυτούς που την υπηρέτησαν, αυτούς που επέκτειναν τον γεωγραφικό της ορίζοντα και αυτούς που την υπερασπίστηκαν κάθε φορά που διέτρεχε κάποιο ορατό κίνδυνο και κυρίως αυτούς που την απελευθέρωσαν απ τους τρομερούς δυνάστες το 1821, το 1912 και το 1944. Αυτά ειναι τα τρία καθοριστικής σημασίας ορόσημα που σηματοδοτούν την ύπαρξη της σύγχρονης Ελλάδας.

Το μεγελείο της Διάστασης και της Αντίστασης του υπόδουλου και του υπό Κατοχή Ελληνα, βρίσκεται στο γεγονός οτι ο Υπήκοος Διεκδικεί την Ιδιότητα του Πολίτη. Οταν το άτομο αποκτά την Ικανότητα να ειναι υποκείμενο της Ιστορίας, οταν η συλλογικότητα συντονίζει-συνδέει την ορμή της Ελευθερίας σε κοινό αγώνα, τότε ανεξάτρητα απ την έκβασή του, εχει γίνει ενα βήμα προς τα μπρός. Εχει επιτευχθεί, η υπέρβαση της αδράνειας και της υποταγής. Εχει εκδηλωθεί η πράξη ευθύνης και Αυτονομίας.

Αλλωστε πιό μπορεί να ειναι το νόημα μιας επετείου ; Αν οχι «να Θυμούνται οι Παλιότεροι και να Μαθαίνουν οι Νεότεροι το ιστορικό γίγνεσθαι του λαού και της χώρας»; Ίσως, αλλα αυτό πρέπει να ειναι μόνο η αρχή. Η συνέχεια συνίσταται στο να μαθαίνουμε, να ψάχνουμε, και κυρίως να σεβόμαστε το παρελθόν και να προσπαθούμε να διορθώνουμε-αποκαταστήσουμε στην αληθινή τους διάσταση, οσα δεν εγκρίναμε ή οσα μας επιβλήθηκαν απ τους απόντες, τους κιοτίδες και τους συνεργάτες των κατακτητών στους εκάστοτε εθνικούς και κοινωνικούς αγώνες.

Το Αέναο κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαι της ανθρωπότητας απ τις αρχές του 17ου αιώνα, ξεπερνώντας τη φυλή και τις ομάδες, πορεύονταν προς τη συγκρότηση του Εθνους. Το υπό κατασκευή Εθνος, οπως το προσδιόριζε η Αστική Επανάσταση, σαν ενότητα ελευθέρων πολιτών μέσα στην οποία γιννιούνται θεσμοί, πολιτική, νομιμότητα, ιδέες και οράματα, ηταν υπό διωγμό σε ολόκληρη την Ευρώπη. Και οι άνθρωποι, που θα γίνονταν πολίτες ανήκαν ιδιοκτησιακά στους αφέντες τους. Η απογορευμένη αλλού ιδέα-έννοια του Εθνους, με βάση τις αρχές του Ρήγα, επιβλήθηκε αυτονόητα στην Ελλάδα, και με την πιστή εφαρμογή των τριών βασικών αρχών της αστικής κοσμοθεωρίας:

Και ηταν οι τρείς αυτές αρχές, που στήριξαν την ανάσταση του Ελληνικού Εθνους: α) Ο πρωτομάρτυρας Ρήγας, έχοντας στο επίκεντρο της προσοχή του τον Ανθρωπο, κατά κύριο λόγο μιλούσε για τα «Φυσικά Δίκαια» του Ανθρώπου: Την ισότητα, τη λευτεριά ατομική και εθνική, την προσωπική ασφάλεια και το δικαίωμα στην ιδιοκτησία, λέγοντας οτι κανείς: «δεν ημπορεί να πουλήση τον εαυτό του, μήτε αλλος να τον πουλήση, επειδη το υποκείμενό του δεν ειναι εις την εξουσία του εαυτού του αλλα και της πατρίδος».

Και για να διασφαλίσει αυτά τα τρία δεδομένα, μια από τις βασικές προσταγές και εντολές του Ρήγα προς το λαό ηταν «Οταν η Διοίκησις βιάζει, αθετή, καταφρονή τα δίκαια του λαού και δεν εισακούη τα παράπονά του, το να κάνη τότε ο λαός ή κάθε μέρος του λαού Επανάστασιν, να αρπάζη τα όπλα για να τιμωρήσει τους τυράννους του, ειναι το πλέον Ιερο από ολα τα διακαιά του και το πλέον απαραίτητον από ολα τα Χρέη του». β) Οι ακίνητες, οι «άφθαρτες» περιουσίες του δυνάστη-εχθρού, δεν θα γίνουν κτήμα και στήριγμα μιάς ανερχόμενης αριστοκρατίας, μιας νέας τάξης κυριάρχων. Θα γίνουν «Εθνικές Γαίες», κοινό αγαθό στην υπηρεσία όλων...και γ) Κανείς έκτοτε δεν θα διανοθή να μετατρέψει «νομικά» κανέναν Ελληνα σε δουλοπάροικο στο νέο κράτος. Οσον αφορά τις «Γαίες» ούτε και στη Γαλλία τηρήθηκε αυτή η θεωρητικό-ιδεολογική υπόσχεση-όρος.

Το γεγονός αυτό σε μιά εποχή, που η δουλοπαροικία, και η θρησκοληψία, στις παλιές και νέες μορφές της ηταν ο κανόνας στην ύπαιθρο, οπως ηταν φυσικό προκάλεσε τον θαυμασμό της ευρωπαϊκής διανόησης για την ελληνική Επανάσταση. Και η στράτευσή της στο πλευρό των Ελλήνων, δεν έγινε από κάποια λαθεμένη μετάφραση του νοήματος της Επανάστασης, ούτε στηρίχθηκε σε κάποια αοριστία και το κένο. Η συμπαράσταση της ευρωπαϊκής διανόησης και των αστών προς την ελληνική Επανάσταση, ηταν μια πράξη καθαρά και ίσως η πρώτη έκφραση της διεθνούς ταξικής αλληλεγγύης.

Την εποχή εκείνη βασικός εχθρός της ανερχόμενης αστικής τάξης ηταν η φεουδαρχία, που στηρίζονταν στην έγγεια ιδιοκτησία και την δουποπαροικία. Η ελληνική Επανάστηση και τα τρία αυτά καθοριστικής σημασίας δεδομένα-συνθήματα που συνιστούσαν την συγκρότηση του Εθνους τα υλοποίησε α) με το να μή σκεφτεί-τολμήσει κανείς να εχει δουλοπάροικο στο Νεο ελληνικό κράτος και β) οι ακίνητες, οι «άφθαρτες» περιουσίες του εχθρού έγιναν «εθνικές γαίες», κοινό αγαθό στην υπηρεσία όλων...

Το κάλεσμα του Ρήγα προς τους αρματωλούς, τους κλέφτες και τους Ραγιάδες, μετά την άρνηση των καλαμαράδων να ηγηθούν του αγώνα ηταν σαφή: «Ενωθήτε, βάλετε το Νόμο οδηγό σας, πειθαρχήστε σ εναν αρχηγό και πάμε να συντρίψουμε το δυνάστη!...». «...Οι Νόμοι νάν ο πρώτος και μόνος οδηγός». Για να υπάρχουν Νόμοι, πολύ περισσότερο για να λειτουργήσουν οι Νόμοι, προϋποθέτουν μια οργανωμένη κοινωνία και αυτήν ακριβώς την κοινωνία-Εθνος συγκρότησαν πρώτοι σχεδόν οι Ελληνες αγωνιστές το 1821.

Οι Ελληνες μόνοι, κατάμονοι και αβοήθητοι με μόνα όπλα τη φλόγα των ιδανικών της Λευτεριάς και Ανεξαρτησίας με την ανεξάντλητη ορμή απ την πείρα της σκλαβιάς 400 χρόνων στους Τούρκους, αναδείχθηκαν αντάξιοι και υπεράξιοι των αρχαιων ελλήνων του Μαραθώνα, των Θερμοπυλών, της Σαλαμίνας και του Αξεξάνδρου.

Ο Δαβλός του Καψάλη φώτισε οχι μόνο το δίκαιο του ελληνικού αγώνα, αλλα φώτισε και ξύπνησε τις συνειδήσεις των λαών στους εθνικό-λαο-απελευθερωτικούς αγώνες ολων των γενεών που έρχονταν και παλεύουν ακόμα. Οι Ελληνες με αυτήν την πατρογονική κληρονομιά των αρχαίων προγόνων και των σύγχρονων πατέρων του 1821, δεν ηταν δυνατόν να μην πελεμήσουν με αυταπάρνηση στην Αλβανία και να νικήσουν και δεν ηταν δυνατόν μετά την εισβολή των Γερμανών και το τέλος της ηρωϊκής μάχης της Κρήτης οι Ελληνες να μείνουν σε νάρκη και εθνική εθελοδουλία.

Με δεμένο χειροπόδαρα λαό και χώρα, απ τη 4χρονη Αγγλό-βασιλό-μεταξική δικτατορία και τους Αγγλους επιδιαιτητές, φτάσαμε στην 28η Οκτωβρίου του 40. Η Ελλάδα, μπήκε στον πόλεμο κατά του φασισμού, ενώ εχει εσωτερικό δικό της καραμπινάτο φασισμό. Με άλυτα ολα τα κοινωνικό-πολιτικά προβλήματα, που έμειναν άλυτα απ το 21, και αυτά που προστέθηκαν στο μεταξύ. Οταν η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο, η αυθόρμητη συμμετοχή του λαού στον πόλεμο, δεν ηταν κάτι το ανεπάντεχο. Αυτή την αυθόρμητη συμμετοχή του, ο λαός την συνέδεσε, εκτός απ την απόκρουση του εισβολέα, και με τον μακρόχρονο κρυφό ποθο και το αίσθημα ανακούφισης, οτι επιτέλους σήμαινε η ώρα να γλιτώσει και απ τον εσωτερικό φασισμό. Ομως παρά τις πρωτιές και τις τόσες νίκες, για τις οποίες η παγκόσμια κοινή γνώμη κρατούσε την ανάσα, δεν ειχε αίσιο τέλος και αυτό γιατί, η Γερμανία προκειμένου να σώσει τον βασικό συνεταίρο της απ την ταπείνωση και το γόητρο του άξονα απ την πρώτη ήττα, στις 6 Απριλίου του 1941 μας κήρυξε και αυτή τον πόλεμο.

Η δεκαετία του 1940, παρά το γεγονός οτι ειχε δημιουργήσε αρκετές απ΄τις προϋθέσεις για να ξεφήγει απ΄τη μέγκενη της υποταγής και να απαλλαγή απ΄το σύνδρομο της «ψωροκώσταιανας» η Αγγλό-Βασιλό-Μεταξική δικτατορία την μετέτρεψε στη σκοτεινότερη δεκαετία που υπήρξε στην ιστορία της Ελλάδας.

Σήμερα ειναι πλέον αναμφισβήτητο, οτι αν η Ελλάδα έμπαινε στη 10ετία του 40, με ενά ανεκτό από το λαό βαθμό πολιτικής νομιμότητας, κοινωνικής συνοχής και προόδου, ο Β! παγκόσμιος πόλεμος, που ηταν ο μεγαλύτερος κατακλυσμός σιδήρου και φωτιάς που έπεσε πάνω στην Ανθρωπότητα, μόλις 25 χρόνια μετά απ τον πρώτο, δεν θα ειχε τόσες καταστρεπτικές συνέπειες για το λαό και τη χώρα.

Αυτοί που δεν μπόρεσαν να δούν, οτι θα ηταν περίεργο αν αυτός ο κατακλυσμός σιδήρου και φωτιάς, θα μπορούσε να περάσει χωρίς βαθύτερες αλλαγές στη συνείδηση των λαών. Οτι αυτή η αλληλοσφαγή εκατομμυρίων Ανθρώπων, που η φασιστική παραφροσύνη οδήγησε στα πεδία των μαχών, δεν ειχε μόνο σαν σκοπό να κόψει μια για πάντα τον ομφάλιο λώρο του φασισμού, αλλα να κάνει και εκείνες τις αντίστοιχες πολιτικό-κοινωνικές αλλαγές, η θυσία αυτών των Ανθρωπων δεν θα ειχε κανένα νόημα.

Στις 28 Οκτώβρίου του 1940, η σύμμαχος της Γερμανίας που ηταν η ατμομηχανή του Β! Παγκοσμίου Πολέμου, η Ιταλία. Η Ιταλία του Μουσουλινι, κήρυξε τον πόλεμο και στη συνέχεια επιτέθηκε απρόκλητα, ενα γεγονός που οδήγηγσε στο Αλβινικό Επος. Ο Χίτλερ σε επιστολή του στο Μουσολίνι,

τόνιζε οτι η Γερμανία δεν θα μπρορέσει να επιτεθεί στα Βαλκάνια νωρίτερα από το Μάρτιο του 1941. Και στις 18 Φερουαρίου παίρνεται η απόφαση για την κατάληψη της Ελλάδας. Στις 3 του Μάρτη εχουν φτάσει ήδη τα αγγλικά στρατεύματα στην Ελλάδα για ενίσχυσει εναντίον των Ιταλών εισβολέων. Στις 8 του Μάρτη, ο Ρέντερ ζητάει απ τον Χίτλερ για την επικύρωση του σχεδίου για την «εξ ολοκλόρου» κατάληψη της Ελλάδας» και στις 6 Απριλίου ο γερμανικός στρατός εισβάλει Γιουγκοσλαβία αφού πρώτα ισοπέδωσε το Βελιγράδι εισβάλει και στην Ελλάδα.

Να η δικαιολογία του Χίτλερ: «Η εναντίον της Ελλάδας και της Γιουγκοσλαβίας επίθεση υπό της Γερμανίας , ήτο αναγκαίο κακό. Εις την Ελλάδα υπάρχει μέγας αριθμός...αγγλικών στρατευμάτων οστις δρά και επιδιώκει την επέκταση του πλέμου εις τα Βαλκάνια» οί Γερμανοί, ισχυρίχονταν πως αν δεν έρχονταν οι Αγγλοι στην Ελλάδα , η Γερμανία ποτέ δεν θα κήρυτται πόλεμο εναντίον της...και ακόμα περισσότεροι ειναι αυτοί που λένε πως ουσιαστικά οι Αγγλοι δεν ηρθαν γι αυτό, αλλα οτι ο ερχομός τους στην Ελλάδα ηταν μέσα στο σχέδιο μεταφοράς μέσω της Ελλάδας των στρατευμέτων αυτών στην Αφρική. Και οτι η Ελλάδα ηταν ενας ενδιάμεσος σταθμός.

Αυτό άλλωστε το στηρίζουν στο γεγονό οτι παρά την υπόσχεση, που ειχε δώσει η Αγγλία οτι θα βοηθήσει την Ελλάδα, ποτέ δεν πολέμησε στο πλευρό της. Στις 28 μέρες που μεσολάβησαν (3/3-6/4), ηταν ο χρόνος διαμόρφωσης του διάβλου φυγής. Και γεγονός αναμφισβήτο ειναι πως οχι μόνο δεν πολέμησαν (οπλισμό άφησαν φεύγοντας), αλλα φεύγοντας προκειμένου να διασφαλίσουν τα νότατους κατέσρτεψαν το οδικό, σιδεροδρομίκο και επικοινωνιακό δίκτυο και οσες γέφυρες υπήρχαν στο διάβα φυγής τους.

Η χώρα κατακτήθηκε, οχι από εναν αλλά από τρείς κατακτητές. Τώρα ο κάθε Ελληνας έπρεπε να πεί το μεγάλο ΝΑΙ η το ταπεινό και ανθελληνικό οχι. Και τότε οι Ελληνες οπως το 21 κυτάχθηκαν παλικαρίσια στα μάτια. Αυτή ηταν η πρώτη σπίθα. Η σπίθα-προζύμι της Αντίστασης. Και τότε ο ήρωας των αλβανικών βουνών, των Μακεδονικών οχυρών και της Κρήτης, έγιναν ΕΑΜίτες, ΕΛΑΣίτες και ΕΠΟΝίτες και ΕΔΕΣίτες, ΕΣΠΟμίτης και το ξεκίνημα μιας καινούριας πορείας άρχισε. Μιας πορείας, ίσως, προ το θάνατο αλλα και τη δόξα μαζί. Αποδείχνοντας για αλλη μια φορά οτι ο Ελληνικός λαός, δεν ειναι ώριμος για σκλαβιά, οπως το ειχε πεί πριν από πολλά χρόνια ο Δ Γληνός, συμπληρώντάς το και με το : «Ο μόνος τρόπος για να ζήσει και να πεθάνει κανείς σαν Ανθρωπος, ειναι να ζήσει και να πεθάνει για ενα ΙΔΑΝΙΚΟ. Την άλλη μέρα οι Ελληνες ξεκίνησαν να συναντήσουν το θάνατο και ήξεραν το γιατί.

Οι αγωνιστές του Β! παγκοσμίου πολέμου, ονειρεύονταν μια Ανθρωπότητα, μια πατρίδα ελεύθερη και δίκαιη μέσα σε εναν κόσμο ελευθερίας και κοινωνικής δικαιοσύνης. Και ομως παρά τα πολλά εκατομμύρια των θυμάτων και τα ερείπια που προξένησε, η εικόνα που παρουσιάζει σήμερα η Ανθρωπότητα ειναι αναμφισβήτητα ζοφερή. Οι προληπτικοί και κατα παραγγελία τρομοκρατικοί και Ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι συνεχίζουν και οι δυό απ τους νικητές του Β! παγκοσμίου πολέμου, έβαλαν πλώρη να κυβερνήσουν μονοκρατορικά-αυτοκρατορικά την Ανθρωπότητα.

Μέχρι τον Οκτώβριο του 40, που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο, ο λαός υπόφερε τα πάνδεινα απ τον εσωτερικό φασισμό. Το γεγονός αυτό είχε τεράστιες επιπτώσεις στη ζωή του λαού στη διάρκεια της κατοχής. Η κατοχή δεν βρήκε ούτε το λαό, μα ούτε και την εθνική αστική τάξη σε κατάσταση ομοψυχίας, που απαιτούσαν οι πολεμικές και κατοχικές συνθήκες.

Το δεδομένο αυτό ως ενα βαθμό προκαθόριζε και τις δυσκολίες, που θα αντικρίζαμε σαν λαός να οργανώσουμε αντίσταση και αυτό γιατί δεν υπήρχε ταυτότητα συμφερόντων, στόχων και θέλησης.

Αν δεν προϋπήρχε αυτό το δεδομένο, αλλη θα ηταν η πορεία του πολέμου και η κατάρευση του μετώπου. Η μελέτη της ιστορίας αναφέρει και η ζωή επιβεβαιώνει, πως οταν κατακτιέται μια χώρα, οι πρώτοι που

πρέπει να μην ανεχθούν, αποδεχθούν και να αντιδράσουν στην κατοχή της χώρας ειναι το σώμα των Αξιωματικών, τα σώματα Ασφαλείας και η Διοίκηση: Γενικά ο κρατικός μηχανισμός. Αλλωστε για αυτό το σκοπό η άρχουσα τάξη τους γεμίζει και εν καιρό ειρήνης ακόμα τις επωμίδες με άστρα χρυσά, τα στήθη με παράσημα και τις πλατείες με προτομές μετά θάνατο. Επίσης η ιστορία μα και η λογική λέει, οτι στα συρτάρια του κάθε Γενικού Επιτελείου, υπάρχουν οχι μόνο σχέδια άμυνας και πολέμου, αλλα και σχέδια για οργάνωση αντίστασης και τρόπο δράσης για την απελευθέρωση της κατακτημένης χώρας.

Αφού λοιπόν, δεν υπήρχε ταύτιση συμφερόντων, στόχων και θέλησης, οχι μόνο ανάμεσα στο λαό και την «ηγεσία» αλλά και στην ίδια την αστική τάξη, οσον αφορά τον τρόπο που θα αντιμετωπιζόνταν η κατοχή, με αποτέλεσμα τα εργαλεία αυτά να μήν αξιοποιηθούν. Ετσι ενα μεγάλο μέρος παρέμεινε στα συρτάρια ή τα πήραν μαζί τους οι «ηγέτες» που εγκατάλειψαν λαό και χώρα, πριν την κατάληψη της χώρας και ενα αλλο ξεχάστηκε απ τους έχοντας την ευθύνη να τα θέσουν σε εφαρμογής. Και το μεγαλύτερο μέρος αυτών των σχεδίων λειτούργησε δυστυχώς προς την αντίθετη κατεύθυνση.

Και λειτούργησαν αντίθετα, γιατί η επιβολή της Αγγλό-Βασιλό-μεταξικής δικτατορίας τον Αύγουστο του 1936, διαμόρφωσε αλληλοσυγκρουόμενα πιστεύω, συνειδήσεις και συμφέροντα οχι μόνο ανάμεσα στο λαό και την άρχουσα τάξη, αλλά και στην ίδια την άρχουσα τάξη. Τα συμφέροντα ενός μεγάλου τμήματος της άρχουσας τάξης, ειχαν προπολλού ταυτιστεί μα αυτά του άξονα. Τα συμφέροντα αυτά επενδύθηκαν απ τους φωτοσβέστες, που δεν έφυγαν μαζί με τους «ταγούς» της αλλη πλευρά, και σε συνεργασία με τους ομοϊδεάτες πλέον κατακτητές, δημιούργησαν την πεποίθηση στον εαυτό τους οτι η νίκη του άξονα ειναι αναμφισβήτητη. Και με τη βεβαιότητα, οτι ο φασισμός ειναι οχι μόνο το καλύτερο, αλλα και το μελλοντικό κοινωνικό-οικονομικό σύστημα διακυβέρνηση για τους λαούς της μεταπολεμικής Ευρώπης και ειδικά για τη χώρα μας που ειχε ήδη και την αντίστοιχη υποδομή.

Ετσι ενεργώντας επέκτειναν το ήδη υπάρχον φασιστικό πλαίσιο συνεργασίας σε ολα τα επίπεδα. Και με συνθήματα οπως: Εμείς πολεμήσαμε τώρα ας πολεμήσουν οι αλλοι» η «πολεμική μηχανή του άξονα ειναι αήττητη». Συνεπώς κάθε αγώνας κρίθηκε αναποτελεσματικός.

Μετά την κατάρευση του Αλβανικού μετώπου τα πάντα ειχαν διαλυθεί και ειδικά μετά τη φυγή των «αρχόντων», μια βουβαμάρα πλάκωσε και πολλοί κλείστηκαν στον εαυτό τους και τις έγνοιες τους...Οι εγκαταλειμένοι Ελληνες «περιμέναμε τους βαβράρους» και σε λίγο σπάραζαν κάτω απ την μπότα των κατακτητών και των συνεργατών τους. Μπροστά σε αυτό το δράμα, με πρωτοβουλία του ΚΚΕ, στις 27/9/41 ιδρύθηκε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ-συνεσπισμός 5 κομμάτων).

Το ΕΑΜ διαμόρωσε το πρόγραμμά του με όραμα, ελπίδας, σχέδιο και προοπτική. Το πρόγραμμα το έκανε γνωστό στο λαό. Βασικοί στόχοι του προγράμματος ηταν : α) κοινωνικός Αγώνας για την Επιβίωση του Λαού. β) Οργάνωση Ενοπλου Αγώνα για την Απελευθέρωση της Χώρας απ τους τρείς κατακτητές. γ) Προστασία της Εδαφικής Ακεραιότητας της Ελλάδας. δ) εθνική Ανεξαρτησία και ε) Μετά την Απελευθέρωση Ελευθερες Εκλογές με το Σύστημα της Απλής και Αδολης Αναλογικής και Γνήσιο Δημοψήφισμα να αποφασίσει ο Λαός αν θέλει Αβασίλευτη ή Βασιλευόμενη Κοινοβουλευτική Δημοκρατία.

Με βάση αυτό το πρόγραμμα το ΕΑΜ, κάλεσε το λαό μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο ειχε μείνει ζωντανό απ τα παλιά πολιτικά κόμματα να συμμετάσχει και να αγωνιστεί ο καθένας απ το δικό του μετερίζι για την Απελευθέρωση της χώρας. Οι Ελληνες, παρ όλο που ήξεραν γιατί μπήκαμε σ αυτήν την κόλαση του πολέμου, δεν μπορούσαν να πιστέψουν πως όλα ειχαν χαθεί και οτι μπαίναμε σαν λαός και χώρα σε μιά ανέσπερη νύχτα. Ενα μικρό μέρος των επιζώντων του πολέμου πολέμου, πριν ακόμα προλάβουν να δούν και να χαρούν τους δικούς τους πήραν πάλι τα βουνά. Και οταν το ΕΑΜ κάλεσε το λαό για το ξεκίνημα μιάς καινούριας πορείας για Λευτερία και Δίκαιο, ηταν μεταξύ των πρώτων που

εντάχθηκαν στις γραμμές αυτής της καινούρια πορείας, ίσως, προς το θάνατο: «Ολοι ανταμώνουμε στη μάχη με το θάνατο» λέει Ο Ρίτσος. Σε αυτήν τη μάχη με το θάνατο μπήκαν οι Ελληνες αμέσως, μετά το κατέβασμα απ τον Μανώλη Γλέζο και τον Απόστολο Σάντα της Βάστικας απ την Ακρόπολη στις 30-31 Μαϊου και μαζικά μετά την ίδρυση του ΕΑΜ στις 27 Σεπτεμβρίου 1941.

Βέβαια εκτός απ το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ), υπήρχαν και αλλες οργανώσεις και μάλιστα πολλές και ατομικές ακόμα. Το ερώτημα ομως που μπαίνει ειναι : αν χωρίς το ΕΑΜ μπορούσε να υπάρξει, να σταθεί και δράσει πολιτικά και ένοπλα σε πανελλαδική κλίμα Εθνική Αντίσταση; Ειναι αποδεδειγμένο οτι μετά την εγκατάλλειψη του λαού και της χώρας απ τους «ταγούς», και τον σχηματισμό απ τους επίορκους στρατηγούς Τσολάκογλου, Δεμέστιχα, Μπάκο, Κατσιμήτρο κλπ της πρώτης ελληνόφωνης γερμανικής κυβέρνησης, την μετατροπή του πολιτεύματος της χώρα από ελληνικό βασίλειο σε ελληνική πολιτεία και την προκήρυξη προς τον ελληνικό λαό, στις 29 Απριλίου του 1941:

ΝΑ ΕΝΑ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΠΡΟΚΗΡΥΞΗΣ

«Οι υπεύθυνοι της εθνικής συμφοράς έφυγαν από τας Αθήνας και εγκατέλευψαν το πάτριο έδαφος.Υπό την ασφαλή προστασίαν της θασσάσης από τας επιθέσεις του αντιπάλου, απαιτούν από τους όλους μας να συνεχισθή ο αγών, το μάταιο του οποίου ολοι οι παραμείναντες επί του πατρίου εδάφους έχετε κατανοήσει

»Η σκληρά πραγματικότης ειναι, οτι, μετά την κατάληψη των Αθηνών υπο του γερμανικού στρατού και μετά τη φυγή των Αγγλων δεν δύναται να γίνει ουδές πλέον λόγος περί συνεχίσεως του αγώνος.

» Η κυβέρνηση που ετράπη εις φυγήν ουδέν διακίωμα εχει να απαιτεί από τον Ελληνικόν λαόν θυσίας αι οποίαι ισοδυναμούν με σφαγιασμόν και αυτοκτονίαν».

Εγκατάλειψη του λαού και της χώρας απ την πολιτειακή, πολιτική και μέρος της στρατιωτικής ηγεσίας και εναπομείναντες πολιτική και στρατιωτική ηγεσία, μόνο με λαϊκή και σε εθελοντική βάση μπορούσε να οργανωθεί και να διεξαχθεί σε εθνική κλίμακα αυτός ο Εθνικό-Απελευθερωτικός αγώνας που έκανε το ΕΑΜ.

Ο λαός του ΕΑΜ, αγωνιζόταν πιστεύοντας οτι μετά την απελευθέρωση της χώρας, μέσω των εκλογών, θα άνοιγε ο δρόμος και στις καινούριες λαϊκες δημοκρατικές δυνάμεις και κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο θα ειχε μείνει ζωντανό απ τα παλιά κόμματα. Οτι θα άνοιγε διάπλατα ο δρόμος της λαϊκής κυριαρχίας, που ηταν όνειρο και προσδοκία των Ελλήνων. Οτι θα βάδιζε Ενωμένη Εθνικά και σύμφωνη η Ελλάδα προς ικανοποίησει των εθνικών της δικαίων, προς την αποκατάσταση μέσα στα Νέα της σύνορα όλων των ελληνικών περιοχών. Οτι θα συγχρονίζαμε αυτήν την Αναγεννημένη Ελλάδα, μέτα στα πλαίσια της νέας αντιφασιστικής Ευρώπης. Περήφανη και αληθινά Ανεξάρτητη στο πλευρό των λαών της Ευρώπης και του κόσμου.

Και το βασικότερο: Ο λαός που συμμετείχε στον Εθνικό Απελευθερωτικό Αγώνα, πίστευε οτι μετά την Απελευθέρωση, θα συνταχθούμε σε μια Ανεξάρτητη Πολιτεία, θα κρατούσαμε την Ελλάδα, μόνο για **ΜΑΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ**, θα πιάνε όλοι μαζί τα προβλήματα που μας άφησε ο μεσοπόλεμος, η Αγγλό-Βασιλό-Μεταξική Δικτατορία, ο Αλβανικός πόλεμος και η κατοχή και κυρίως οτι θα κρατούσαμε τις όποιες διαφορές μεταξύ για να τις λύσουμε μόνοι μας **ΧΩΡΙΣ ΞΕΝΗ ΕΠΕΜΒΑΣΗ**. Θα ανασυγκροτούσαμε τη χώρα, ετσι ωστε, μετά την Απελευθέρωση να μπεί και η Ελλαδίτσα μας στη χωρία των αναπτυγμένων χωρών της Ευρώπης.

Την επομένη της Απελευθέρωσης ομως οι Ελληνες, στο τραπέζι των διαπραγματεύσων, για το μέλλον της Ελλάδας, δεν συζητούσαν οι ίδιοι οι Ελληνες, ωστε να φανεί η όποια διαφορετική άποψη και γνώμη

για το πως θα λύναμε τα μεταπολεμικά προβλήματα της χώρας, αλλα με μια ΞΕΝΗ αυτοκρατορική ΔΥΝΑΜΗ, που ειχε ήδη ένοπλα καταλάβει μια απελευθερωμένη και με τη βοήθεια του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ σύμμαχο χώρα.

Η χώρα αυτή ηταν η παλιά, αδύσταχτη αποιοκρατική Αγγλία και η Νέα να την διαδεχθεί Αμερική. Επρεπε με κάθε θυσία να κρατήσουν την Ελλάδα, αυτό το γεωστρατηγικό βράχο-κλειδί υπό τον έλεγχό τους. Εσωτερικά και αυτοί οπως και ο άξονας, ειχαν πολλά και λαμπρά στηρίγματα και αφοσιωμένους συνεργάτες. Η Δεξιά και το παλιό Κέντρο, που στην κατοχή με τον ενα ή τον αλλο τρόπο συνεργάστηκαν, σε ολα τα επίπεδα με τους κατακτητές, μετά την απελευθέρωση η δεξιά πουλούσε την ψυχή της στο διάβολο και για να επιβιώσει. Σφυχταγκαλιάστηκε με όλο το φάσμα του δοσιλογισμού. Το δοσιλογισμό, που σαν Ηρόστρατοι, γκρέμιζαν με αντεθνικό πάθος και μα απέραντη ασυνειδησία, αυτό που με αίμα, σάρκα και κόκκαλα έχτιζαν οι αγωνιζόμενοι Ελληνες.

Είδε σαν σωτήρες τους Αγγλους και τους Αμερικανούς, οπως στη διάρκεια της κατοχής ειχαν δεί τους Γερμανούς. Το ίδιο δυστυχώς έκανε και μια μερίδα του κέντρου με τον Κ. Ρέντη κλπ, που πριν ακόμα αρχίσουν οι συζητήσεις για το μέλλον της μεταπολεμικής Ελλάδας, ειχε στείλει ογδοντάχιλιάδες Ελληνες Αριστερούς για τουρισμό στην Αλτάμπα της Αφρικής. Δυστυχώς για τη χώρα το ιδιο έκανε και μια μερίδα της εθνικής αστική τάξης, παρ όλο που γνώριζε, οτι ο Κόκκινος στρατός, δεν θα παραδίαζε τα ελληνικά σύνορα και οτι ο ΕΛΑΣ, με τη συμφωνία της Καζέρτας δεν θα κατέβαινε στην Αθήνα και με τη συμφωνία της Βάρκιζας ειχε παραδώσει τα όπλα. Στην πιό κρίσιμη για τη χώρα στιγμή, για λίγα ψίχουλα εξουσίας συντάχθηκε και αυτή με τους φύσει εχθρούς της. Τους βοήθησε και οδηγήθηκε η χώρα στις νέες μεταπολεμικές καταστροφές και τις χιλιάδες νέους Νεκρούς.

Το 1945 μόλις είχαμε βγεί από μια πολεμική θύελλα, που ξεθεμελίωσε τον τόπο και άφησε πίσω της ερείπια και αναρίθμητους τάφους. Μέσα ομως απ τον αγώνα αυτό της φωτιάς και του σιδήρου, ο λαός μας βγήκε ατσαλωμένος. Για πρώτη φορά απέκτησε συνείδηση της δύναμης του, και γι αυτό αποφασισμένος να ξεκαθαρίσει μια για πάντα τους λογαρισμούς, που εδώ και 120 χρόνια διατηρούσε ανοιχτούς με τους ξένους και τους ντόποιους συνεργάτες. Αν δεν το προσπαθούσε θα ηταν και οι Αντιστασιακοί, οχι απλώς δοσίλογοι οπως και οι απόντες του αγώνα αλλα και προδότες.

Στον αγώνα για τη χιλιάκριβη τη Λευτεριά σφυριλατήθηκε μια νέα περήφανη Γενιά. Μια Γενιά εμπνευσμένη απ τα Νέα ιδανικά που ειχε φτερώσει στους λαούς ο αντιφασιστικός αγώνας. Μια Γενιά εξοπλισμένη με αυτοπεποίθηση και θάρρος, που η νικηφόρα αναμέτρησή της με τους κατακτητές της ειχε εδραιώσει την πεποίθηση για νέα Ελλάδα, μια ελεύθερη και ανεξάρτητη επιτέλους Ελλάδα. Μια Γενιά που ενώ έδωσε τα πάντα, μόλις πρόλαβε να αγγίξει το όραμα της Λευτεριάς, της Αυτοτέλειας και της Εθνικής Ανεξαρτησίας.

Ομως, ο πόλεμος τελείωσε. Αυτοί με την ένοπλη επέμβαση των Αγγλων τον κέρδισαν. Τα συμφέροντά τους, οικονομικά και γεωστρατηγικά εξασφαλίστηκαν. Το λαό δεν τον ειχαν πλέον ανάγκη. Ο,τι του αναλογούσε να κάνει το έκανε. Τώρα δεν τον χρειάζονταν άλλο. Καιρός ηταν να δωθεί τέλος στα μεγάλα λόγια: ο «ηρωϊκος», ο «Μέγας», ο «απαράμιλος ελληνικός λαός», που στο εξής θα λέμε οτι οι «ήρωες πολλεμούν σαν Ελληνες» και πολλά αλλα παρόμοια του Τσιώρτσιλ, του Αϊνζεχάουερ και του Στρατηγούς Ουϊλσον, για την προσφορά του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στη Νίκη του αντιφασιστικού αγώνα. Τώρα, καλά θα κάνει να τα ξεχάσει αυτά, να ξανά γίνει ο γνωστός «λαουτζίκος», να μαζευτεί στη γωνιά του, να δουλεύει και να μή μιλάει. Γιατί αν συνεχίσει να μιλάει θα τον κάνουν πάλι Ντά.

Τώρα Αρωγός στην προσπάθεια να ξανά κάνουν Ντά το λαό ηταν το «Σχέδιο Μάρσαλ». Η αποδοχή του απ την «ελληνική» κυβέρνηση, απεμπόλεσε και το τελευταίο ήχνος της εθνικής κυριαρχίας και αξιοπρέπειας, που ειχε δομήσει ο Αλβανικός πόλεμος και η τετράχρονη Αντίσταση. Ετσι για αλλη μια

φορά ο ελληνικός λαός, οπως το Δεκέμβρη του 1944, δεν διαπραγματεύονταν και ούτε πολεμούσε με τις συντηρητικές και αντιδραστικές δυνάμεις της (Κέντρο-Δεξιά), αλλα πάλι με μια **ΞΕΝΗ ΔΥΝΑΜΗ**. Την Ιμπεριαλιστική υπερ **ΔΥΝΑΜΗ** της Αμερικής.

Στο τέλος της κατοχικής περιόδου η ελληνική κοινωνία βρέθηκε βαθιά διχασμένη. Τα επίπεδα και οι διαδρομές της τομής και η διάσταση δεν διακρίνονται εύκολα. Η ιστορία της χώρας ήταν ιδιαίτερα ταραγμένη στον 20 αιώνα και δεν θα ήταν υπερβολή να αναμνηστούμε τις διαδοχκές αναπλάσεις της χώρας και της ελληνικής κοινωνία στα μετά το 1897 χρόνια. Όλα αυτά ειχαν αφήσει βαθιά ίχνη και ανοιχτό το θέμα της ομογενοποίησης. Σε πολλές περιοχές η ελληνική κοινωνία ζούσε ακόμα στους ρυθμούς της μαζικής διακίνησης πληθυσμών. Οι προσφυγικές ενότητες στις πόλεις κα στην ύπαιθρο εξακολουθούσαν να αποτελούν ιδιαίτερο σώμα. Ο αναγκαίος εκσυγχρονισμός μετά το 1922, εκσυγχρονισμός της οκονομίας δεν ειχε προχωρήσει παντού με τα ίδια βήματα εενώ, ταυτόχρονα, ειχε οξύνει σε πολλά σημεία τα ταξικές διαφορές. Ένα τελευταίο παράδειγμα αν όχι σημαντικό αποτελεί το γεγονός, οτι η πολιτική ενοποίηση βρίσκονταν ακόμα πολύ μακρυά.

Τον πολυδιάστατο αυτό διχασμό όχι μόνο τον βρήκαμε μπροστά μας, αλλά και τον βιώσαμε έντονα και με μεγάλο κόστος στη διάρκεια της κατοχικής. Βεβαιά στις περισσότερες περιπτώσεις οι εμπειρίες και οι πρακτικές που δημιούργησε την εποχή εκείνη το ΕΑΜ λειτούργησαν ενοποιητικά. Η Αντίσταση ήταν ένα πελώριο ενοποιητικό κοινωνκό, πολιτικό και πολιτιστικό ταυτόχρονα κίνημα, ικανό να αμβύνει πολλές απ τις προπολεμικές διαφορές και να δώσει κοινή γλώσσα σε πολλά απ τα επι μέρους συμφέροντα.

Σε λίγο ακολούθησε το «Δόγμα Τρούμαν». Το «Δόγμα» αυτό σχεδιάστηκε για να εξουδετερωθεί όλος ο ελληνικός δυναμισμός και οχι μόνο η Αριστερα, όπως ο λαός, στο σύνολό του τον ειχε συνειδητοποιήσει και εκδηλώσει-εκφράσει συλλογικά στο ΕΠΟΣ των Αλβανικών βουνών και την Εθνική Αντίσταση. Με το «Σχέδιο Μάρσαλ» και το «Δόγμα Τρούμαν», μας έδεσαν όλους ανεξαιρέτος τους Ελληνες χειροπόδαρα και τώρα προσπαθούμε αρχίζοντας απ την αρχή-και από θέσεις χειρότερες από τότε-να βγούμε απ τα αδιέξοδα. Γιατί τα όσα ακολούθησαν: εμφύλιος, έκτακτα μέτρα, εκλογικά πραξικοπήματα, αποστασίες, χούντα, Τούρκοι, Κύπρος, Αιγαίο, ΣΙΑ, ξένοι πράκτορες και τα τόσα αλλα, δεν ξεπήδησαν ξαφνικά και απρόσμενα.

Οπως και αν λέγονταν Αγγλοι, Γερμανοί, και πάλι Αγγλοι ή Αμερικάνοι, όλοι τον ίδιο στόχο ειχαν. Πως να κρατήσουν την Ελλάδα σφικτά, αποπνιχτικά δεμένη στο δικό τους γεωστρατηγικό, πολιτικό και οικονομικό Αρμα. Πως θα παραμείνει η Ελλάδα το «αγγιστρωμένο ψάρι», που δεν θέλει «δόλωμα».Την χαριτωμένη αυτή διαπίστωση-διατύπωση την έκανε ο ειδικός για την Ελλάδα Αμερικανός σύμβουλος κ Αρμουρ. Οταν το 1958, η νικημένη ένοπλα Αντίσταση συσπειρώθηκε στην Ενιαία Δημοκρατική Αριστερά (ΕΔΑ), έγινε αξιωματική Αντιπολίτευση, η κυβέρνηση του Κ Καραμανλή, ζήτησε απ τις ΗΠΑ οικονομική βοήθεια προκειμένου να κάνει κοινωνική πολιτική, σαν τον μόνο τρόπο να καταπολεμηθεί η Αριστερά.

Η έννοια της διατύπωσης ηταν : «Εμείς τους δώσαμε και τους κρατάμε πολιτικά και ένοπλα στην εξουσία, θα πρέπει και να τους πληρώνουμε κιόλα...». Όπως είναι γνωστό στη διάρκεια του εμφυλίου το λαό της υπέθρου και ειδικά των ορεινών περιοχών προκειμένου να μην εχει ο Δημοκρατικός Στρατός στέγη τροφή και επικοινωνία τον συγκέντρωσαν στις πόλεις. Και για να ελέγχουν την κάθε του κίνηση έφραξαν με συρματόπλεγμα τα χωριά και τις πολείς και σε κάθε είσοδο και έξοδο έβαλαν πόρτες και φρουρά, που έλεγχε την ταυτότητα του κάθε εισερχόμενο και εξερχόμενο και απ τις συσκεβάστριες αφαιρούσαν την φέτα το ψωμί που θα έτρωγαν το μεσημέρι. Στους δήμους και τις κοινότητες υπάρχουν τα στοιχεία που δείχνουν το κόστος αυτής συρματόπλεγμης φυλακής, που εγκλώβισαν για ένα μεγάλο χρόνο το σύνολό του λαού.

Αφου δεν τους έδωσαν οι Αμερικάνοι χρήματα για να κάνουν κοινωνική πολιτική για να περιορίσουν τη δύναμη της Αριστεράς, η τότε κυβέρνηση έκανε δυο τραγικές αν όχι εγκληματκές για τη χώρα κινήσεις.Προκειμένου να αντικρίση την ανεργία υιοθέτησε την αντιπαρπχή και την άναρχη δόμηση. Οι συνέπειες είναι γνωστές και τα κόστος τεράστο και να ξεφορτωθεί μέρος του αριστερού χώρου έθεσε σε κίνηση τον θεσμό της μετανάστευσης

Με την πικρή σοφία που μας πλούτισαν αυτά τα σαράντα και πλέον σημαδιακά-μαρτυρικά χρόνια, που πέρασαν, βλέπουμε ολοκάθαρα πιά-σε όποια παράταξη και αν ανήκει ο καθένας μας-οτι χάσαμε τότε τη μοναδική ευκαιρία που είχαμε να συνταχθούμε σε μια ανεξάρτητη πολιτεία. Και το πιό τραγικό και οξύμωρο ειναι οτι ολη αυτή την αιματοχυσία την προκάλεσαν, την επέβαλαν και έγινε απ τους ξένους και τους δοσίλογους για εξη βασικούς λόγους;

α) Να πάρουν με τα όπλα οι Αγγλοι την εξουσία απ το ΕΑΜ και να τη δώσουν στην κεντρό-Δεξιά, μια και αυτοί ούτε με τα όπλα, μα ούτε και μέσω εκλογών ειχαν τη δύναμη να την πάρουν από μόνοι. β) Να μετατραπεί ο ελλαδικός χώρος σε προπύργιο του τότε «Ελεύθερου Κόσμου» και ορμητήριο εν όψη του Γ! παγοσμίου πολέμου για τους Νεο κατακτητές γ) Μια που οι «σύμμαχοι» την Ελλάδα την προόριζαν να παίξει αυτόν το ρόλο και το ελληνικό κατεστημένο τον δέχθηκε, έπρεπε να εξοντωθεί ο «εσωτερικός εχθρός». δ) Να τσακίσει με μιά νέα ιδεολογική εθνοκάθαρση τη ραχοκοκαλά του ΕΑΜ (οπως έκανε το 1936 του ΚΚΕ) για να μή γίνει αξιωματική αντιπολίτευση αμέσως μετά τη λήξει του Β! παγκοσμίου πολέμου. ε) Να να μήν λογοδοτήσουν στη δικαιοσύνη οι δοσίλογοι για τα όποια εγλήματα διέπραξαν στη διάρκεια της τετράρχονης κατοχής συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές και ζ) Να αρπάξουν με τα όπλα το ΕΠΟΣ της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης, για μελλοντική χρήση και αξιοποίηση: Εθνικά, Ταξικά και Ψηφοθηρικά, οπως έγινε και με το 1821.

Για να υλοποιηθούν αυτοί οι όροι, έπρεπε να μη βγεί αμέσως μετά την Απελευθέρωση το ΕΑΜ αξιωματική αντιπολίτευση. Ομως ετσι οπως ειχαν διαμορφωθεί τα πράγματα στην κατοχή, ενας μόνο τρόπος υπήρχε να μη βγεί το ΕΑΜ αξιωματική αντιπολίσευση. Επρεπε ως δια μαγείας οι ΕΑΜίτες και οι ΕΛΑΣίτες, από αγωνιστές και απελευθερωτές να μετατραπούν σε εσωτερικό «εχθρό» και σαν «εχθρός» έπρεπε να εξοντωθούν. Και ο εμφύλιος πόλεμος ηταν το μόνο μέσο-εργαλείο που μπορούσε να υλοποιήσει αυτό το στόχο.

Η νίκη όμως της Κένρτο-Δεξιάς, που οδήγησε στην ήττα της Αριστερας, ηταν αποτέλεσμα της ωμής και βάρβαρης ένοπλης επέμβασης των Αγγλων και της οικονομικής αρωγής και υπό την καθοδήγηδση και εποπτεία των Αμερικανών, ηταν ηττα μόνο πολεμική και οχι και ιδεολογική. Το γεγονός αυτό οχι μόνο επέτρεψε να διατηρηθεί ζωντανή η ιδελογικό-πολιτική συνοχή της **ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ**, αλλα πάρα την ισχύ των εκτάκτων μέτρων, τα νησιά και τις φυλακές γεμάτες ασφυκτικά, οι δυνάμεις της Αντίστασης σε συνεργασία με δημοκρατικές και προοδευτικές δυνάμεις το 1958 έγινε αξιωματική αντιπολίτευση. Οι ιδέες και τα οράματα της ΕΑΜικής Αντίστασης για το μέλλον της Ελλάδας δεν έχουν **ΑΝΑΛΩΘΕΙ**-ξεπεραστεί. Ηταν και παραμένουν τόσο βαθιά ριζωμένες στη συνείδηση του λαού, που ενώ δέχθηκε στην ποιο ακραία της μορφή τη βαβραρότητα για να μην γίνει αμέσως μετά την Απελευθέρωση Αξιωματική Αντιπολίτευση, οχι μόνο έγινε αλλα άντεξε και την επτάχρονη Επέλαση της δικτατορίας. Τα οράματα και οι ιδέες επανήλθαν μετά την μεταπολίτευση ζωντανές στο πολιτικό-κοινωνικό προσκήνιο και αυτό γιατί:

Με εξαίρεση το θέμα της Μοναρχίας ολες οι άλλες αξίες, ιδέες και οράματα, παραμένουν ζωντανές και θα παραμείνουν επίκαιρες μέχρις ότου δεν λυθούν-υλοποιηθούν θα τα βρίσκομε μπροστά μας. Εκτός πιά και το ΠΑΣΟΚ με το σύνθημα «Αλλαγή» και αργότερα με το «Αλλαγή στη Αλλαγή» που τόσο την εκμεταλλεύτηκε οτι υλοποίησε εστω μέρος απ τις «οι ιδέες της 3ης Σεπτέμβρη». Της αλλαγή που είκοσι και πλέον χρόνια έλεγαν « Νάτην πετιέται...» και δεν «φαίνεται στο τέλος καμιάς τετραετίας...»,

δικαιώνοντας ετσι τον Ελιότ, που επανειλημμένα εχει διαμηνύσει στα κόμματα εξουσίας : «Δεν μας αρέσει ν ανεβαίνουμε μια σκάλα και να βλέπουμε οτι μας οδηγεί κάτω...Δεν μας αρέσει να βγαίνουμε από μια πόρτα και να βλέπουμε οτι είμαστε ξανά στο ίδιο δωμάτιο».

Με την ελπίδα οτι το ΠΑΣΟΚ, αφού η διακήρυξη της 3ης του Σεπτέμβρη το περιεχόμενο αποτελεί περίπου αντιγραφή το Εθνικό-πολιτικό και κοινωνικό περιεχόμενο, τις ιδέες και τα οράματα της ΕΑΜικής Αντίστασης, θα κάνει πράξη το περιεχόμενό της εγκλώβισε ενα μεγάλο μέρος του ΕΑΜίκου Κινήματος. Τώρα πλέον ηταν η σειρά του ΠΑΣΟΚ να κυβερνήσει.

Τώρα εκτός απ΄τα πιό πάνω συνθήματα προστέθηκαν το πατριωτικό «βουλιάξτε το Χώρα», απόψε «πεθαίνει η Δεξιά» και η Δεξιά στο «χρονοντούλαπο» κλπ. Με τη στήριξη οργανωτικά, αγωνιστηκά και εκλογικά απ τις ΕΑΜικές Αντιστασιακές δυνάμεις, πάντα με την ελπίδα οτι θα πραγματοποιούσε στο βαθμό, που θα επέτρεπαν οι Διεθνείς συνθήκες και οι εσωτερικές δυνατότητες τους σκοπούς που πρόβαλε με τη Διακήρυξη της 3ης Σεπτεμβρίου του 1974. Στις 19 Οκτώβρη του 1981 το ΠΑΣΟΚ σχημάτησε αυτοδύναμη κυβέρνηση. Μια κυβέρνηση ομως, που ειχε αναλάβει μια σειρά «προσημειώσεις» και «υποθήκες». Ετσι αφού πέτυχε και πραγματοποίησε την «αποψίλωση και σχηματισμό πλειοψηφικής κυβέρνησης με τους ψήφους της Αντιστασιακών, τώρα σειρά ειχε η δεύτερη φάση αυτή που ταυτίζονταν τα Αμερικά-ΝΑΤΟϊκα συμφέροντα με την εναλλαγή στην εξουσία. Η εναλλαγή στην κυβέρνηση έγινε, τα συνθήματα για...έμειναν κενού περιεχομένου αφού τα πάντα έμειναν στη θέση τους και λειτουργούν όπως πρώτα και πάντα στην Ελλάδα.

Ετσι σήμερα βρισκόμαστε για αλλη μια φορά μπροστά στην ιστορική ανάγκη πραγματικής: ουσία και περιεχόμενο **ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ** της Αντίστασης σαν Εθνικό **ΚΕΦΑΛΑΙΟ**. Εκτός πιά και αν νομίζουν οι αγωνιστές, συναγωνιστές, σύντροφοι και συγκρατούμενοι ακόμα, που το στηρίξαν οτι το θέμα της ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗΣ έκλεισε με την καθιέρωση σαν επέτειο την ημέρα της ανατίναξης της γέφυρας του Γοργοποτάμου και μερική οκονομική δικαίωση των νεκρών και ελαχίστων επιζήσαντες αναπήρους και πέραν αυτού ΟΥ. Με αυτό περίπου το σκεπτικό και βασικό ιστορικό περιεχόμενο, θέλει και προσπαθεί να κλείσει το κατεστημένο αυτό το εθνικό κεφάλαιο:

Το κεφάλαιο που ακούει στο όνομα: Αγγλό-βασιλό-μεταξική δικτατορία, Μεσοπόλεμος, Αλβανικός πόλεμος, 4χρονη κατοχή, επαναγκαθίδρυση της Μοναρχίας, βία, νοθεία, εμφύλιος, σχέδια «Περικής», εκλογικά πραξικοπήματα, δολοφονία Λαμπράκη, Αποστασίες, Δικτατορία, μεταπολίτευση.

Αλλωστε ο σκοπός και ο τρόπος που «αναγνωρίσηκε», σκοπό εχει να αλλοιώσει την ουσία και το περιχόμενο από αυτόν τον πρωτόγνωρο και λαογέννητο αγώνα. Να βγάλει οπως το 21, τον συντελεστή λαό για μια ακόμη φορά απ το κοινωνικό-πολιτικό γίγνεσθαι και τη συμμετοχή του στα κέντρα που παίρνονται οι αποφάσεις.

Ετσι λοιπόν, για το ίδιο θέμα, μετά την «αναγνώριση» έχουμε μια επέτειο και μια γιορτή. Επέτειο για την κήρυξη του πολέμου και γιορτή για την Αντίσταση-Απελευθέρωση. Μια γιορτή που ολόκληρο το έργο της συμποσούται μόνο στην ανατίναξη της γέφυρας του Γοργοποτάμου και όχι επέτειο για την ίδια την Αντίσταση, που ηταν ο φορέας της Απελευθέρωσης. Ο τρόπος που «αναγνωρίστηκε» και ο σκοπός για τον οποίο «αναγνωρίστηκε» ηταν και παραμένει σαφής. Στόχος: να περιορίσουν -συμπυκνώσουν σε αυτό και μόνο το γεγονός ολόκληρο το νόημα και το περιεχόμενο της Εθνικής Εθνικής Αντίστασης, σε αυτή και μόνο Αντιστασιακή πράξη: την ανατίναξη της γέφυρας Γοργοποτάμου και σε συνέχεια μέσω της «αναγνώρισης» να οικιοποιηθεί η άρχουσα τάξη την Αντίσταση. Σκοπός: με αυτήν την ιδιόμορφη «αναγνώριση» να «συμμετάσχει» το μεταπελευθερωτικό κράτος στην Αντίσταση και ταύτισή του με την Αντίσταση ειναι έκτοτε το ζητούμενο.

Η Εθνική Αντίσταση καθρέφτιζε την καρδιά του Επαναστατημένου Εθνους σε μιά από τις μεγαλύτερες στιγμές των ιστορικών ανατάσεων. Κι οχι μόνο την καρδιά, αλλά και τη μοίρα του. Συνεπώς το θέμα ειναι εθνικό και σαν τέτοιο πρέπει να αναγνωριστεί. Η Εθνική Αντίσταση, σαν όραμα, σαν έννοια και προοπτική διατηρεί πλήρως την αξία της.

Με την προκήρυξη αυτή ο Υψηλάντης, εκτός του οτι αναγνώριζε την ηγεσία και τους προηγούμενους αγώνες των Φιλικών, τους καλούσε να οπλιστούν και να συνδράμουν με χρήματα, όπλα και με ό,τι αλλο τον Ιερόν αγώνα για την Εθνική Απελευθέρωση και την Ελευθερία των Ελλήνων.

Το 1940 η Ευρώπη ειναι ηττημένη απ τον άξονα. Οι λαοί της Ευρώπης βυθισμένοι στην ηττοπάθεια και τη μοιρολατρία. Σκοτάδι και φόβος παντού. Κανένα φώς από πουθενά. Και μέσα σε αυτήν την οικουμενική σιωπή και την ηττοπάθεια, οι Ελληνες στα βουνά της Αλβανίας διεξάγουν τις πρώτες νικηφόρες μάχες ενάντια στον άξονα. Το ίδιο συνέβει και με το κατέβασμα της σβάστικας από την Ακρόπολη. που αποτέλεσε το εγερτήριο σάλπισμα προς τους ηττημένους και φοβισμένους λαού της Ευρώπης. Τότε άρχισαν να ξαναβρίσκουν τον εαυτό τους. Να συνέλθουν και να οργανώσουν και αυτοί, οπως οι Ελληνες Αντίσταση.

Οπως λοιπόν, ο Υψηλάντης καλούσε τους Φιλικούς, να οπλιστούν και να συνδράμουν με ολα τα μέσα τον Ιερό αγώνα, ετσι και οι κομμουνιστές που πρωτοστάτησαν για την ίδρυσει του ΕΑΜ, καλούσε το λαό να μαζέψει όπλα και να συνδράμη με όλες του τις δυνάμεις τον εξ ίσου Ιερό αγώνα, για την απελευθέρωση της Ελλάδας απ την τριπλή σκλαβιά. Τη στιγμή που συνεργάτες απεργάζονταν την φασιστική προοπτική, ο λαός με την καθοδήγηση του ΕΑΜ, με μικρές ελάχιστες εξαιρέσεις ετοίμαζε τις πολιτικές και στρατιωτικές οργανώσεις και τις δομές εκείνες, που οχι μόνο να απελευθερωθεί τη χώρα απ την τριπλή κατοχή, αλλα και να λύθουν τα όσα κοινωνικό-πολιτικά και οικονομικά προβλήματα, που άφησε άλυτα λόγω του ιστορικού συμβιβασμού των αστών με τους Κοτζαμπάσηδες και τον Κλήρο το 21, καθώς και τα καινούρια που σώρευσε η εκατοντάχρονη Αστικο-Τσιφλικάδικη εξουσία. Ετσι ωστε μετά την απελευθέρωση της χώρας και τη λήξη του Β! παγκοσμίου πολέμου, να μήν επιστρέψει ξανά η Ελλάδα στο προπολεμικό καθεστώς και ειδικά στο επάρατο της 4ης Αυγούστου.

Οπως η Επανάσταση του 21, ηταν ενα μεγάλο κοσμοϊστορικό γεγονός. Ενα γεγονός από εκείνα που προκαλούν **ΔΕΟΣ** σε όποιον το κοιτάξει κατάματα, σε όποιον αποφασίσει να αναμετρηθεί μαζί του. Η διαπίστωση αυτή δεν αφορά μόνο την πυκνότητα, την ποιότητα και τη σημασία των γεγονότων και αλλαγών, που προκάλεσε αυτή η τεράστια σε μέγεθος ανατροπή. Αφορά ακόμα και τα κείμενα που αναφέρονται σε αυτήν. Το δημοκρατικό Σύνταγμα που αποτέλεσε την υποδομή του Συνταγματικού γίγνεσθαι της Ελλάδας. Το ίδιο περίπου δέος, θα νοιώσει και αυτός που θα αποφασίσει να κοιτάξει κατάματα την Εθνική Αντίσταση και να αναμετρηθεί μαζί της. Γιατί αν ο αγώνας των Ελλήνων το 21, εδραίωσε την αντίληψη και την ανάγκη να συγκροτηθεί ο αστερισμός των οικογενειών και ομάδων σε οργανωμένη κοινωνία και σε κρατική οντότητα, η Εθνική Αντίσταση, εκτός του οτι συνέβαλε στον αντιφασιστικό αγώνα και την Απελευθέρωση της χώρας, άνοιξε μια Νέα σελίδα, την πιό ένδοξη και πιό ηρωϊκή-κοινωνικό-απελευθερωτική πράξη.

Η Εθνική Αντίσταση 1941-44 δεν ηταν ενα τυχαίο και τυχάρπαχτο γεγονός. Ηταν η Νέα Φιλική Εταιρεία, που ξεπετιόταν μέσα απ τις αγωνίες και τους αγώνες του ελληνικού λαού, εθνικούς και κοινωνικούς απ το 21 ώς τώρα, ενώ παράλληλα άνοιγε το δρόμο για τα εθνικά απελευθερωτικά κινήματα των σκλαβωμένων αποικιακών λαών. Των λαών που ζούσαν για εκατοντάδες χρόνια κάτω απ την πιό απάνθρωπη και κτηνώδη βία.

Στην ιεράρχιση των στόχων της Αντίστασης, σε ό,τι αφορά την Ελλάδα, την πρώτη θέση κατείχε η επιβίωση του λαού, τη δεύτερη η Απελευθέρωση της χώρας και η τρίτη να συνταχθούμε σε μια

ανεξάρτητη πολιτεία, να κρατήσουμε τη φορά αυτή την Ελλάδα: **ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΜΑΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ**. Να πάρουμε τα όποια προβλήματα αποσχολούν το λαό και τη χώρα στα **ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΧΕΡΙΑ**. Να την ανασυγκροτήσουμε και να την εντάξουμε ελεύθερη και ανεξάρτη πιά στη χωρία των αναπτυγμένων Ευρωπαϊκών χωρών. Και η Τετάρτη να κρατήσουμε μεταξύ μας, τις όποιες διαφορές και να τις λύσουμε **ΜΟΝΟΙ ΜΑΣ**, χωρίς καμιά **ΞΕΝΗ** επέμβαση. Για να πάψει επιτέλους η χώρα μας να παίζει το ρόλο του αρωγού, που συνεπάγεται πλήθος ταπεινώσεων και εξεφτελισμών, ακόμα και οταν βρίσκεται με το μέρος ή στο πλευρό των νικητών. Να μην ξανά συμβεί αυτό που συνέβει με τον Α! παγκόσμιο, την Μικρασιατική καταστροφή, το Δεκέμβρη του 44 και τον Μάρτη του 1947. Να μην ξαναγίνει η γνωστή «ψοροκώσταινα» των Γές Μάν.

Με αυτούς ακριβώς τους στόχους και σκοπούς, δημιουργήθηκε και έδρασε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο. Και ηταν αυτό, που χαροπαλεύοντας σε άνισο, σκληρό, αιματηρό και μακρόχρονο αγώνα με τις 12 και πλέον γερμανικές μεραρχίες, τον ιταλικό και βουλγαρικό στρατό κατοχής και με όλους τους αλλους ένοπλους και μή συνεργαζόμενους :«Τάγματα Ασφαλείας» και εθνοϊσμούς που απεργάζονταν να δολοφονήσουν Ελλάδα και λαό. Ηταν αυτή η Εθελοντική Λαογέννητη Αντίσταση, που οχι μόνο έδωσε πνοή και δύναμη στο λαό να μήν αποδεχθεί την κατοχή, αλλα και με πίστη στις πατρογονικές παρακαταθήκες, αγωνίστηκε στα μαρμαρένια αλώνια για την χιλιάκριβη τη Λευτεριά με τους τρείς κατακτητές, για να διατηρηθεί στη ζωή η μικρή στο δέμας, αλλά μεγάλη σε προσφορά και θυσίες στην κοινωνία των Ανθρώπων Ελλαδίτσα.

Να επιβεβαιώσει με τον αγώνα και τις όποιες θυσίες χρειάστηκαν, οτι εμείς οι Ελληνες, δεν ήμαστε τυχαίοι και τυχάρπαστοι σε αυτήν τη Βαλκανική γωνιά της Ευρώπης. Σε αυτό το σταυροδρόμι του κόσμου. Να αποδείξει οτι έχουμε ταυτότητα, ιστορία, παράδοση και σελίδες αγώνων :Εθνικής, Ηθικής και Πνευματικής Αντίστασης και εναν Αξιοθαύμαστο Πολιτισμό. Εχουμε αποσκευές πλούσιες σε Αρετή, Τόλμη και Αξιοπρέπεια. Εχουμε αξιοπρεπές παρελθόν, παρόν και μέλλον και μιά τεράστια αγνωνιστική και πνευματική προσφορά στην παγκόσμια κοινότητα. Και εναν πολιτισμό που άρδευσε με τον αγωνιστικό και πνευματικό του πλούτο, τον Δυτικό Πολιτισμό σε βαθμό που στο βάθος του, ο Δυτικός Πολιτισμός, να μην ειναι τίποτε αλλο παρά οι ελληνικές αρχές και αξίες, ζωντανές, γονιμοποιημένες και προσαρμοσμένες στις ανάγκες της σύγχρονης ζωής. Να τους θυμίσουμε για άλλη μια φορά, οτι σε αυτήν εδώ τη λεκάνη της Μεσογείου, σε αυτήν τη βραχώδη γωνιά της Ευρώπης και σταυροδρόμι του κόσμου γεννήθηκαν τα Γράμματα, οι Επιστήμες και οι Τέχνες.

Ο ελληνικός πολιτισμός, ειναι αυτό που υποχρέωσε τον Ser Xenry Samner maihny να πεί : «Σ ενα μικρό λαό δόθηκε να δημιουργήσει την αρχή της προόδου. Αυτός ο λαός ηταν ο ελληνικός. Εξω από τις τυφλές δυνάμεις της φύσης, τίποτε δεν κινείται μέσα σ αυτό το σύμπαν που να μην εχει ελληνική καταγωγή».

Σαν λαός είμαστε κληρονόμοι μιας βαριάς και ασήκωτης θα έλεγα κληρονομιάς. Αυτήν την μεγάλη πολιτιστική και αγωνιστική κληρονομιά, αυτόν τον πλούτο ιδεών, οραμάτων και αξιών, αυτό το αγλάϊσμα, αυτό το αγίασμα της μακραίωνης ιστορίας του, ο λαός και ειδικά οι γενιές του 20-30 και του 30-40, δεν θα την αφήναν ανυπεράσπιστη. Ο πολιτισμός ειναι ιστορία. Ειναι το ανώτερο στάδιο της Ανθρώπινης σκέψης στη διαδρομή των αιώνων. Η ιστορία ειναι παρελθόν και το παρελθόν, οταν δεν τον καταγράφεις σωστά-αληθινά, δεν τον αναλύουμε ιστορικά και στις πραγματικές του διαστάσεις και δεν διδασκόμαστε από αυτό, κάποτε θα ξαναστηθεί όρθιο μπροστά σου.

Το μεγαλείο της διάστασης με τον κατακτητή και η Αντίσταση του υπόδουλου και υπο κατοχή Ελληνα, βρίσκεται στο γεγονός οτι ο υπήκοος μέσω της Αντίστασης, οχι μόνο αμφισβητεί την κατοχή, αλλα μέσω της Αντίστασης, διεκδικεί εκτός απ την αξιοπρέπεια και την ιδιότητα του πολίτη και τη Λευτερία του. Μια ιδιοτήτα και ενα αγαθό που του τα αφαίρεσε ο κατακτητής σε συνεργασία με τον ντόπιο κατοχικό

κατεστημένο. Ειναι γεγονός οτι οταν κάτι σε ενοχλεί σαν άνθρωπος αντιδράς και η κατοχή ενόχλησε. Και ενόχλησε στο σύνολο σχεδόν τους Ελληνες. Ομως ενα απ τα πιό δύσκολα θέματα σε αυτές τις περιπτώσεις, ειναι ο από κοινού εντοπισμός των αιτιών που μας οδήγησαν στην κατοχή και ακόμα πιο δύσκολος ο προσδιορισμός της εξόδου απ την κατοχή. Και γίνεται πολλαπλάσια δυσκολότερος ο εντοπισμός των αιτιών και ο προσδιορισμός της εξόδου οταν η «ηγεσία» πριν απ την κατάκτηση της χώρας εγκατάλλειψε λαό και χώρα έρμαια στην αποκληστική διάθεση των κατακτητών

Στο Βασιλό-μεταξικό δικτατορικό καθεστώς, το «εμείς» ειχε απορροφηθεί απ το «εγώ». Μετά την κατάρρευση του μετώπου τα πάντα ειχαν διαλυθεί. Η κατοχική κοινωνία τον πρώτο καιρό ηταν μια κοινωνία κατακερματισμένη σε άτομα. Στα οποία άτομα από πολλές κατευθύνσεις τους δινόταν σαν στόχο η προσωπική επιτυχία και καταξίωση στο χώρο της συνεργασίας αλλα και αντίδρασης στην τέτοια συμπεριφορά. Η αντίδραση όμως στην ενόχληση ποικίλλει. Αντίδραση ατομική, κοινωνική, άθροισμα-συνισταμένη των ατομικών αντιδράσεων. Αντιδράσεων που μπορεί να αλληλοσυγκρούονται μεν, αλλα με ενα ορθολογικό τρόπο αξιολόγησης αυτών των ποικίλλων αντιδράσεων και με τις αντίστοιχες ιδέες και οράματα δημιουργούν μια συνισταμένη ικανή να απαντήσει και στον εντοπισμό των αιτιών της κατοχή και στον προσδιορισμό της εξόδου απ την κατοχή, αλλα και να υποδείξει και τον τρόπο που πρέπει να δράσουμε σαν λαός για να φτάσουμε κάποια μέρα στην Απελευθέρωση.

Η Ιδρυση του ΕΑΜ στις 27/9/41, ηταν ο καταλύτης που συντόνισε τις ατομικές θελήσεις, έγιναν κατανοητοί οι λόγοι που μας οδήγησαν στην κατοχή καθώς και η εγκατάλειψη της χώρας και του λαού από τους «ταγούς». Το ΕΑΜ, παράλληλα με τον πολιτικό και ένοπλο αγώνα, έπλαθε τον Ελληνα της προόδου, της Εθνικής Ανεξαρτησίας, τον Ελληνα της Δημοκρατίας και του δικαίου. Η κοινωνία για να επιβιώσει εχει ανάγκη από ισχυρή συνοχή πολύ περισσότερο οταν η κοινωνία βρίσκεται υπό κατοχή. Σε αυτήν ακριβώς τη συνοχή, σε αυτό το γενικευμένο κοινωνικό «Εγω», αυτή η ταύτιση του ενός με το σύνολο που χρειάζονταν η κατοχική κοινωνία πρωτοστάτησε-απάντησε η ιδρυση του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου. Ενταγμένο στο ΕΑΜ το άτομο απόκτησε την ικανότητα να γίνει υποκείμενο της ιστορίας. Οταν το άτομο αποκτά αυτήν την ικανότητα, οταν η συλλογικότητα συντονίζει και συνδέει την ορμή και τη θέληση για ελευθερίας σε κοινό αγώνα, οπως τον δρομολόγησε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, τότε ανεξάρτητα απ την έκβασή του, εχει γίνει ενα τεράστιο βήμα προς τα μπρός. Εχει επιτευχθεί, η υπέρβαση της αδράνειας και η κατάσταση υποταγής. Εχει εκδηλωθεί η πράξη ευθύνης και αυτονομίας και η διεκδίκηση πλέον της αυτονομίας μεταφέρεται απ τη απόρριψη της κατοχής και τη διαμαρτυρία στη σύγκρουση. Την αλλη μέρα άρχισε η ατελείωτη πορεία για την απελευθέρωση.

Τη στιγμή που οι «ταγοί» εγκατάλειψαν το λαό και τη χώρα και οι συνεργάτες απεργάζονταν την φασιστική προοπτική, ο λαός μάζευε όπλα και έστηνε πολιτικές οργανώσεις και στο τελευταίο χωριό. Δημιουργούσε τις δομές και τις προϋποθέσεις εκείνες για τη συγκρότηση και ενός εθελοντικού αξιόμαχου ένοπλου αντιστασιακού στρατού τον : Θρυλικό ΕΛΑΣ, την ΕΚΚΑ, την ΕΣΠΟ και τον ΕΔΕΣ, μέχρι τη στιγμή που ηταν και αυτός λαογέννητος, γιατί αργότερα και ο πολιτικός και ο ένοπλος ΕΔΕΣ συνεργάστηκε πολύπλευρα με τους Γερμανούς σε κοινές ή παράπλευρες επιχειρήσεις εναντίον του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. (Γερμανικά αρχεία). Τον ΕΛΑΣ που απ την επομένη της δημιουργίας του, εκτός του ότι αμφισβήτησε ένοπλα πλέον την κατοχή της χώρα και τους ίδιους τους κατακτητές, εδραίωσε την πεποίθεση στο λαό, οτι η Ελλάδα κάποια μέρα θα απελευθερωθεί.

Τον ΕΛΑΣ, το ΕΛΑΝ και η ΕΠΟΝ, που έκαναν τον ύπνο των κατακτητών εφιαλτικό, τους υποχρέωσε να φυλάνε με διπλοσκοπιές τα λίγα τετραγωνικά μέτρα του στρατοπέδου, και να χρησιμοποιούν τη δολοφόνο κλούβα για να μετακινηθούν απ το ενα στρατόπεδο στο αλλο. Και το βασικότερο να μήν επιστρέφουν ποτέ τόσοι, οσοι ξεκινούσαν κάθε φορά για τις φονικές πολυήμερες επιχειρήσεις.

Μέτα την ίδρυση του ΕΛΑΣ, τον Φλεβάρη του 1942, δίπλα στα συλλαλητήρια που οργάνωναν οι πολιτικές οργανώσεις, για την επιστράτευση, την κάθοδο των Βουλγάρων στη Θεσσαλονίκη, την αποστολή εργατών και ομήρων στα πολεμικά εργαστάσια της Γερμανίας, τα λαϊκά συσίτια κλπ άρχισαν οι μάχες. Μάχες φονικές, με νεκρούς, τραυματίες, και ισόβια ανάπηρους. Με αγνοούμενους και ομήρους. Συλλήψεις, βασανιστήρια κρεμάλες, εκτελέσεις, τα αντίποινα και η συλλογική ευθύνη. Οι καταστροφές και ολοκαυτώματα. Για πρώτη φορά υπήρξε τέτοια μαζική εξόντωση αμάχου πληθυσμού στα μετώπισθεν. Κανένας κατακτημένος λαός της Ευρώπης, δεν ειχε υποστεί τα δεινά και τις τραγικές συνέπειες που ειχε υποστεί ο ελληνικός λαός.

Το έργο της Αντίστασης, ειχε πρώτο και κύριο μέλημα την επιβίωση των Ελλήνων. την απελευθέρωση της χώρας, την απαλλαγή της απ την ξένη εξάρτηση και την κοινωνικό-οικονομική ανάπτυξη. Για να φέρει σε πέρας αυτούς τους ιερούς σκοπούς και κυρίως για την απελευθέρωση, χύθηκαν σε άνισες μάχες ποτάμια αίμα όπως και στον αλβανικό πόλεμο, για να μην κατακτηθεί η χώρα και για να απελευθερωθεί, υπάρχουν χιλιάδες δια βίου ανάπηροι.

Οπως το σύστημα βρήκε μέσω των όποιων συναλλαγών και διαπλοκών ανθρώπους και κυρίως συγγραφείς και δημοσιογράφους να του πλέξουν το εγκώμιο, να διαστρευλώσουν, να παραποιήσουν την 4χρονη Αντίσταση και να μετατρέψουν τους συνεργάτες σε «πατριώτες» και «ήρωες» και τους αγωνιστές συλλήβδην σε εσωτερικό «εχθρό», ετσι και για την περίπτωση της «αναγνώρισης» σε εισαγωγικά, δυστυχώς υπήρξαν συναγωνιστές, συμπολεμιστές και συγκρατούμενους ακόμα, που ενώ γνώριζαν οτι το ΕΑΜ, εκτός του αγώνα κατά των κατακτητών, στο όραμα και την προοπτική του ειχε και την Λαϊκή Εξουσία, όπου ο λαός με ελεύθερες εκλογές θα καθόριζε την πορεία της χώρας. Δεν δύστασαν παραβλέποντας ή παρεμηνεύωντας το μεταπολεμικό πρόγραμμα του ΕΑΜ, οχι μόνο να αποδεχθούν, μα και προπαγάνδησαν την τέτοια αναγνώριση και το ακόμα πιό τραγικό αποδέχθηκαν αδιαμαρτύρητα το σύνθημα του κατεστημένου: «ευτυχώς που δεν επικρατήσαμε» γιατί αν επικρατούσαμε «θα ήμασταν και εμείς Αλβανία».

Ανθρωποι που σε κάποια στιγμή της ζωής τους συμμετείχαν στην Αντίσταση άλλαξαν ιδέες, απεμπόλισαν ολη ή μέρος της προηγούμενης ζωής και δράση τους, δέχθηκαν και στήριξαν αυτήν την τυπική και κενή περιεχομένου «αναγνώριση». Με την αναγνώριση αυτή η ιστορία οχι μόνο δεν καταγράφεται στις πραγματικές διαστάσεις, αλλα ούτε και την δέχεται αυτήν την «αναγνώριση». Και δεν τη δέχεται γιατί η «αναγνώριση» αυτή ηταν και παραμένει μια ιδιόμορφη απόρριψη. Η πραγματική ιστορία της Εθνικής Αντίστασης, δεν εχει γραφεί ακόμα.

Και επειδή τα στερνά μετρούν τα πρώτα, οι συναγωνιστές, σύντροφοι και συν πολεμιστές, για να δικαιολογήσουν την μετάλλαξή τους, προβάλουν το επιχείρημα, πως ο καθένας εχει το δικαίωμα να αναθεωρεί τις θέσεις και τα πιστεύω του. Σωστό και κανένας ψόγος. Αλλά όποιος νομίζει οτι έκανε λάθος ζητάει συγνώμη και πάει στο σπίτι του. Για να πιστεύει, να προπαγανδήζει και να γράφει τα εντελώς αντίθετα από αυτά που πίστευε και αγωνίστηκε, πρέπει να εχει αποβάλλει κάθε ίχνος τσίπας για να προσπαθεί τώρα να μας πουλήσει τα αντίθετα. Ειναι κοινώς αποδεκτό, πως αν η αλλαγή θέσεις και πιστεύω στερείται ηθικού περιεχομένου, τότε η αλλαγή του πιστεύω ειναι σκέτος σαλταρισμός. Και η ιστορία δεν αποδέχεται και δεν...

Πρέπει να δεχθούμε οτι η Αντίσταση ηταν συνέχεια του Αλβανικού πολέμου. Απ την στιγμή που θα δεχτούμε αυτόν τον όρο, πρέπει να δεχθούμε οτι ηρθε το πλήρωμα του χρόνου να βάλουμε το θέμα της αναγνώρισης και της επετείου στις πραγματικές ιστορικές διαστάσεις. Και κυρίως να πούμε στο λαό την αλήθεια οσο πικρή και άσχημη και αν ειναι.

Αντί λοιπόν, πριν την αναγνώριση να αξιολογήσει κοινωνικό-ιστορικά τη γενιά της Αντίστασης, γιατί η εμφάνιση της γενιάς αυτής, στη σκηνή της Νεοελληνικής ιστορία, ειχε κάτι το ασύγκριτο αν οχι το ασύληπτο. Καμιά αλλη γενιά μετά το 21, δεν αντίκριζε οπως η κατοχική το φάσμα της τριπλής κατοχής, το φάσμα της πείνας, του πολέμου και την μπότα των κατακτητών να συνθίβει για τέσσερα χρόνια τους Ελληνες και την Ελλάδα. Αντί να διαλογηθεί με την γενιά αυτή, γιατί Αντίσταση σημαίνει πρώτα απ ολα και πάνω απ όλα ΕΘΝΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ, σημαίνει Εθνική Καταξίωση, σημαίνει Γραματολογική Εθνική Παιδεία. Σημαίνει ΓΝΩΣΗ του αντικειμένου της ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ. Σημαίνει Ιστορία. Να ξέρουν οι μετέπειτα γενιές, τί ακριβώς ειχε συμβεί και χρειάστηκε να οργανωθεί Αντίσταση. Πότε, πού, πώς, από ποιούς και γιατί. Σημαίνει ανέγερση Μνημείων στους τόπους της θυσίας, αντίστοιχα με την προσφορά. Σημαίνει Μουσείο εθνικό και τοπικά. Σημαίνει Αξιοποίηση της Αντιστασιακής Λογοτεχνίας, της Ποίησης και του Θεάτρου. Σημαίνει καθημερινότητα. Σημαίνει χρηματοδότηση για μεταπτυχιακές σπουδές-Δοκτορά με αποκλειστικό θέμα κατά τομείς την Αντίσταση. Σημαίνει αποδοχή και παραδοχή της εθνικής Αντίστασης. Σημαίνει ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ χωρίς εισαγωγικά και στις πραγματικές της διαστάσεις. Σημαίνει Πράξη Εθνικής Απελευθέρωσης.

Σήμερα δεν αμφισβητείται πλέον από κανέναν, οτι η Ενθική Αντίσταση ηταν συνέχεια του Αλβανικού Επους και οτι οι ήρωες των Αλβανικών βουνών, των Μακεδονικών οχυρών και της Κρήτης, ηταν αυτοί που ζαλώθηκαν ξανά τις πατρογονικές παρακαταθήκες και δημιούργησαν χωρίς όπλα, κρατικό μηχανισμό, χάρτες και επιμελητείες αυτό το δεύτερο Επος, που τα δυό μαζί συγκλόνισαν την οικουμένη και αποτελούν τη Δόξα της σύγχρονη της Ελλάδας.

Η Εθνική Αντίσταση και η ΕΑΜική ειδικά, τουτίστηκε με τον αγώνα του Λαού για Ελευθερία, Εθνική Ανεξαρτησία, για μια καλύτερη ζωή. Και πριν απ ολα υπήρχε ηρωϊσμός και αυτοθυσία, υπήρχε απόλυτη αδιαλλαξία απέναντι στους κατακτητές. Με λίγα λόγια υπήρχαν ολα οσα συνθέτους την Ελλάδα. Μια γενικευμένη Εθνική παντρατιά. Εννοιες συναισθηματικά, θετικά η αρνητικά φοτρισμένες που απ τον Αύγουστο του 1943, το περιεχόμενό τους πολεμήθηκε με φωτιά και σίδερο, για μισό σχεδόν αιώνα ηταν υπό απηνή διωγμών και με την «αναγνώριση» με στόχο την ένταξή του στο σύστημα: γίνεται προσπάθεια μετάλλαξης. Αμφισβητείται, επαναπλάθεται και συχνά χρησιμοπείται καιροσκοπικά. Ενα φιλόδοξο εγχείρημα, αν πάρουμε υπόψη μας οτι ο όρος Αντίσταση ειναι πολύσημος και δεν εξαντλείται σε σύντομες περιγραφές και επιφανειακές ερμηνείες. Η Αντίσταση ειναι η τετράρχονη ένδοξη ιστορία της Ελλάδας.

Το κατεστημένο προσπαθεί η «αναγνώριση» να παίξει το ρόλο της δικλείδας ασφαλείας. Προσπάθησε με την «αναγνώση», να την ξεθυμάνει-αδιάσει από το κοινωνικό της περιχόμενο και να την εντάξει στο σύστημα. Η Εθνική Αντίσταση ηταν και θα παραμείνει σύμβολο Αντίστασης και Σημείο Αναφοράς για τους νέους αγώνες. Μήτρα έμπνευσης σύγχρονων οραμάτων και διεκδικήσεων. Τα μηνύματα της Αντίστασης, δεν μπορούν να ξεθυμάνουν πολύ περισσότερο να ξεχαστούν, όπως πολύ θα το ήθελε και επιδιώκει το κατεστημένο. Οπως δεν μπορεί να καναλιζάρει-ξεθυμάνει και η φυσική ροπή της Νεολαίας για ανυπακουεί και αντίσταση στις εκάστοτε δομές της εξουσίας.

Βέβαια οι σημερινές γενιές, δεν αντιμετωπίζουν τα τάνκς και τα μεδραλιοβόλα, ειναι ομως αντιμέτωπες με τη σύγχρονη εκδοχή των κατασταλτικών μηχανισμών. Οι αξίες και τα οράματα της Αντίστασης, οσο και αν πολλοί τα θεωρούν ξεπερασμένα, αποτελούν διαχρονικά δομικά υλικά, με τα οποία θα χτίσουν οι νέες γενιές τις σύγχρονες αντιστάσεις, μέσα απ τις γραμμές των πολύχρωμων κοινωνικών κινημάτων ενάντια στην βία και την παγκοσμιοποίηση, γιατί δείχνουν το δρόμο της ενότητας και της συλλογικής δράσης. Αλλωστε οι πιό μεγάλοι, οι πιό όμορφοι και η πιό κρίσιμοι αγώνες, ειναι οι αγώνες που έρχονται.

Η προσπάθεια αυτή δεν αποβλέπει στην αναμόχλευση, ή να ξύσει πληγές. Πολύ περισσότερο να μιλήσει για ήρωες και μηνύματα για την «άσβεστη μνήμη», αλλά για να πάμε παρά πέρα. Και για να πάμε παραπέρα, δεν πρέπει να διατηρούμε τη ζωή τα φαντάσματα του παρελθόντος και ο μόνος τρόπος να πάμε παραπέρα, εκτός του ότι πρέπει να πούμε στο λαό την αλήθεια οσο πικρή και αν ειναι, αλλα να δώσουμε και τα του Καίσαρι στον Καίσαρι και τα του Θεού στο Θεό. Και πρέπει να την πούμε γιατί: «Οι μή κολάζοντες τους κακούς βούλουνται αδικείσθαι τους αγαθούς».

Σήμερα ακούγονται φωνές, οτι πρέπει να αρθούν οι οροθετικές γραμμές. Πως ομως να αρθούν οι οροθετικές γραμμές, οταν εξακολουθεί να υπάρχει ενταφιασμένη η αξιοθαύμαστη προσφορά του λαού και το πρόβλημα της πραγματικής ουσία και περιεχόμενο «αναγνώριση»; Οταν η ιστορία σταματά στις 28η Οκτωβρίου το 40 και ξανά αρχίζει μετά την μεταπολίτευση; Οταν λείπει η 4χρονη κατοχική ιστορία; Οταν δεν καθιερώνεται η 12 Οκτωβρίου, που Απελευθερώθηκε η χώρα σαν μέρα εθνικής επετείου; Για οποίον ακριβώς λόγο εξακολουθούμε να γιορτάζουμε την κήρυξη του πολέμου, που ειχε το τραγικό επακόλουθο την τριπλή τετράχρονη κατοχή και οχι την απελευθέρωση της χώρας, που ηταν και η νίκη αυτού του πολέμου, που άρχισε την 28η Οκτωβρίου του 40 και έληξη την 12η Οκτωβρίου το 1944;

Υστερά από έναν άνισο, αιματήρο τετράχρονο σχεδόν αγώνα, η Ελλάδα στις 12 του Οκτώβρη 1944 Απελευθερώθηκε. Το κατεστημένο όμως, επειδή δεν ηταν αυτό ο συντελεστή του αγώνα και της νίκης, ποτέ δεν συγχώρησε στο λαό την πρωτοβουλία αυτή να οργανώσει Αντίσταση, χωρίς τη δική του συγκατάθεση. Με τα πιό βάρβαρα και απάνθρωπα μέσα, επέβαλε σιγή τάφου γύρω απ την τετράχρονη Αντίσταση. Και για να καταχωνιάσει στη λήθη, να μήν γίνει κορυφαία, συμβολική και επετειακή ημέρα, η 12 Οκτωβρίου 1944, και κυρίως για να μην κόψει τον ομφάλιο λώρο απ το Βασιλό-Μεταξικό καθεστώς και την ξένη εξάτρηση, το μεταπολιμικό κατεστημένο, επέβαλε και μετά την απελευθέρωση σαν εθνική επέτειο την 28η Οκτωβρίου.

Η 28η Οκτωβρίου του 40 ειναι μια μεγάλη μέρα. Ηταν μια μεγαλιώδης αρχή. Η αληθινή της σημασία βρίσκεται στο γεγονός οτι ενσάρκωσε και συντόνισε τη θέληση του λαού σε μια κοινή προσπάθεια για την διεξαγωγή του αντιφασιστικού αγώνα. Το Επος της Αλβανίας, θα ηταν αδύνατο και ακατανόητο ακόμα, αν ο ελληνικός λαός δεν ηταν βαθύτατα δημοκρατικός και «αθεράπευτα» εχθρός του φασισμού. Την επομένη της κήρυξής του, ο πόλεμος πέρασε στα χέρια του ίδιου του λαού και των φαντάρων. Πέρασε στους έφεδρους αξιωματικούς και στους διοικητές των μικρών μονάδων, που αριστοτεχνικά χρησιμοποίησαν την θέληση και την ορμή του φαντάρου. Πέρασε στις γυναίκες της Πίνδου, που με τη «ζαλίκα» της ράχης κάλυψε τις όποιες ελλείψεις σε μεταφορικά. Πέρασε σε όλο το λαό των μετώπισθεν. Ετσι αντί για μερικές ντουφεκές έγινε πραγματικό πόλεμος. Εγινε κάτι αξιοθαύμαστο. Το Επος του 40 σε συνδιασμό με το Επος της Εθνικής Αντίστασης στις 12 Οκτωβρίου του 1944 απελευθερώθηκε η χώρα απ την τριπλή κατοχή.

Η 28η Οκτωβρίου ειναι μια μέρα βαθειά ριζωμένη στην ψυχή του λαού. Κάτω απ τη μπότα των Γερμανών, ο λαός τη γιόρταζε με πείσμα και με αίμα. Αψηφώντας τάνκς και πολυβόλα. Σε ολη τη διάρκεια της κατοχής, ο λαος τη μέρα αυτή, οχι μόνο τη γιόρταζε αλλά κατέθεται στεφάνια στον άγνωστο στρατιώτη και στεφάνωνε τους ήρωες του 21, σαν ένδειξη οτι η Ελλάδα συνεχίζει τον αγώνα για την απελευθέρωσή της. Στη Βέροια, την Νάουσα και σε όλα τα κεφαλοχώρια, οι οργανώσεις της ΕΠΟΝ, την 28η Οκτωβρίου και την 25η Μαρτίου, οργάνωνε ειδικά συνεργεία συλλογής λουλουδιών και κατάθεσης στεφανιών κατά συνοικίες. Μα και τώρα η Αντίσταση, μετά την «αναγνώριση» καταθέτει στεφάνι την 28η Οκτωβρίου, πάντα με την βεβαιότητα οτι η Πολιτεία θα αντιληφθεί κάποτε, οτι η επιμονή της αυτή ειναι και οξύμωρη και ανιστόρητη σαν εθνική πράξη και οτι κάποια μέρα θα βρεί το θάρρος, να βάλλει τα πράγματα στις πραγματικές-ιστορικές τους διαστάσεις.

Ο επίσημος γιορτασμός της 28η Οκτωβρίου, όπου το κατεστημένο θεωρεί τον εαυτό του, συντελεστή της κήρυξης του πολέμου, γι αυτό και την διατηρεί επέτειο. Ομως αναρωτιέται ο καθένας, πώς μπορούσε να πεί το «ΟΧΙ» ο Μεταξάς, που ψυχή του ηταν διαποτισμένη με Πρωσσισμό, και βαθειά ριζωμένη γερμανοφιλία; Αυτός που ειχε χιλιούς δεσμούς με το χιτλερισμό, που ειχε μακρόχρονα θητεύσει και αποδεχθεί τα πιστεύω του Ράϊχ, που ειχε ανοίξει τη χώρα διάπλατα στους πράκτορες του Γαίμπελς; Αυτός που έφτασε μέχρι του σημείου να ζητήσει απ τον Γεώργιο, που βρίσκονταν στο Λονδίνο τον Οκτώβρη του 1938 επιστρέφοντας για την Ελλάδα, να περάσει απ το Βερολίνο για να επισκεφθεί τον Χίτλερ; Αυτός που καλούσε στην Ελλάδα διάφορους παράγοντες του Γ! Ράϊχ και αυτόν τον Γκαίμπελς. Μπορούσε αυτός να πεί το «οχι» μαζί με αυτούς που έκαναν ό,τι περνούσε απ το χέρι τους για να παραδώσουν δεμένο χεροπόδαρα τον ελληνικό λαό στον ξένο φασισμό, όπως τον ειχαν παραδώσει και στον εγχώριο; Μπορούσε αυτός να πεί το «οχι» που δεν επέτρεψε οχι μόνο να επιστρατευθούν, αλλά και να πλησιάσει στο στρατώνα κανένας δημοκρατικός αξιωματικός και ειδικά τους απότακτους του 1935 ούτε και οταν κηρύχθηκε ο πόλεμος;

Αλήθεια τι ειναι άραγε αυτό, που σαν λαό και χώρα, μας υποχρεώνει να διαγράψουμε την αξιοθαύμαστη τετράχρονη Αντιστασιακή ιστορία και να γιορτάζουμε την ημέρα της κήρυξης του πολέμου και οχι τη λήξη-απελευθέρωση ; Προκειμένου να εξηγήσει κανείς αυτό το οξύμωρο σχήμα, μόνο μια απάντηση μπορεί να δώσει: Οτι εξακολουθούν να υπάρχουν ακόμα ζωντανές, οι δομές εκείνες, που θέλουν να διατηρηθεί-να ζεί το νόημα και το περιεχόμενο της Αγγλό-Βασιλό-Μεταξικής δικτατορίας και ζωντανή η μνήμη του δικτάτορα Μεταξά. Να ξεχαστεί Αντιστασιακή προσφορά του λαού, που έβαλε το αίμα και να διαιωνίζεται ο Μεταξάς και το δικτατορικό «λαοπρόβληπτο» δικτατορικό πνεύμα. Να λειτουργήσει σαν συνισταμένη στην μνήμη του λαού η δικτατορία, ετσι ωστε να μην διαταραχθεί η συνέχεια...

Αντί να γιορτάζουμε την ημέρα της απελευθέρωσης της χώρας απ τους κατακτητές, γιοτράζουμε την ημέρα της έναρξης του πολέμου που μας κήρυξε η Ιταλία. Ειναι και αυτό ενα ακόμα απ τα πολλά οξύμωρα και ανιστόρητα πράγματα που συμβαίνουν στη χώρα μας σε ό,τι εχει σχέση με την ιστορία του μεσοπολέμου, της κατοχικής και ειδικά με την μεταπολεμική, αλλα και γι αυτό καθ εαυτό το 21. Και ειναι οξύμωρο και τραγικό συνάμα γιατί, ούτε της Επανάστασης η νίκη ηταν γνωστή εκ των προτέρων, ούτε και η κήρυξη του πολέμου μπορεί να προβλέψει τη νικηφόρα κατάληξη, ωστε να θεωρηθεί εκ των πρωτέρων ημέρα επιτειακής γιορτής η κήρυξη του πολέμου. Ιστορικά καμιά Επανάσταση και κανένας πόλεμος, όσο σύντομος και ειναι δεν τελειώνει την ίδια μέρα που αρχίζει. Μπορεί π.χ η Γερμανία, να γιορτάζει σαν εθνική επέτειο την ημέρα που κήρυξε τον Α! ή τον Β! παγκόσμιο πόλεμο;

Ο πόλεμος κατά της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, για την απελευθέρωση της Μακεδονίας, κηρύχθηκε στις 5/10/1912. Γιατί και στην περίπτωση αυτή, δεν γιαρτάζουμε σαν επέτειο την ημέρα της κήρυξης του πολέμου, όπως συμβαίνει με την κήρυξη της Επανάστασης και του Ιταλό-Ελληνικού πολέμου ; Μάλιστα και πολύ σωστά γιορτάζουμε την 26η Οκτωβρίου ημέρα της Απελευθέρωσης της Θεσσαλονίκης. Και για να γίνει πιό αισθητή και κατανοητή απ το λαό, η απελευθέρωση καθιερώθηκε εκτός απ τη Θεσσαλονίκη, να γιορτάζει κάθε πρωτεύουσα του Νομού, την ημέρα που αυτή απελευθερωθηκε απ τον Τουρκικό ζυγό.

Η μέρα που κηρύσσεται ο πόλεμος, θα έλεγε κανείς, οτι ειναι μια μέρα αν οχι αποφράδα, αλλά μια μέρα δύσκολη, ίσως η δυσκολότερη, που ηγεσία και λαός, αφού εξάντλησαν ολα τα ειρηνικά και διπλωματικά μέσα, βρέθηκαν στην αδήριτη ανάγκη να κηρύξουν ενα πόλεμο, προκειμένου να απελευθερώσουν υπόδουλους αδερφούς και εδαφικές εκτάσεις, που οχι μονο ιστορικά ανήκαν στην Ελλάδα (οπως η Επανάσταση και ο Μακεδονικός αγώνας) αλλα και κατοικούνται-ζούν υπό τον ζυγό Ελληνες, οπως έγινε το 1912 ή να αποκρούσουν κάποιον εισβολέα, που επιβουλεύεται την εθνική ανεξαρτησία και την εδαφική ακεραιότητα της χώρας, οπως ηταν η κήρυξη του πολέμου απ την Ιταλία την 28η Οκτωβρίου του 1940.

Η μέρα που κηρύσσεται ο πόλεμος, ειναι μια μέρα πονεμένη. Μια μέρα πόνου και δακρύων. Μια μέρα με άγνωστο το αποτέλεσμα. Μια μέρα που μπορεί να οδηγήσει σε νίκη, αλλά και σε ήττα. Ενώ λοιπόν, στην περίπτωση Επανάστασης και της κήρυξης του πολέμου με την Τουρκία, και πολύ σωστά γιοτράζουμε την ημέρα της απελευθέρωσης και οχι την ημέρα της κήρυξης του πολέμου, στην περίπτωση του Ιταλικού, αντί να γιορτάζουμε την ημέρα της απέλευθέρωσης 12 Οκτωβρίου 1944, γιοτράζουμε την 28η Οκτωβρίου, που κηρύχθηκε ο πόλεμος. Και κάτι ακόμα : Ο πόλεμος μπορεί να διεξήχθει στο Αλβανικό έδαφος. Τον πόλεμο ομως δεν μας τον κήρυξε η Αλβανία, αλλά η Ιταλία. Και ομως ιστορικά πολιτογραφήθηκε : σαν Αλβανικός.

Ο γιορτασμός της Νίκης παρά το όποιο κόστος, σε ανθρώπινες ζωές και υλικές καταστροφές λύνει το δράμα. Την ημέρα της νίκης, σε αντίθεση με την ημέρα του πολέμου, οι άνθρωποι αγκαλιάζονται, φιλιούνται, συζητούν τα γεγονότα, την πορεία του πολέμου, φωνάζουν Ζήτω και ως ενα βαθμό, ξεχνούν το δράμα που έζησαν και ο πόνος του σκοτωμένου ή τραυματία πατέρα ή Γιό, αν δεν ξεχνιέται αλλά οπωσδήποτε απαλύνει κάπως.

Σε ό,τι αφορά την επέτειο της 25ης Μαρτίου και η ημερομηνία αυτή, δεν ανταποκρίνεται σε καμιά ιστορική ημερομηνία, που να εχει σχέση με την κήρυξη της Επανάστασης ή την νίκη της Επανάστασης. Οι ημερομηνίες έναρξης και νίκης ειναι σαφής : Η 13η Μαρτίου η έναρξης της Επανάστασης για τον Μοριά και η 24η Φευρουαρίου για το Ιάσι της Βλαχίας, οταν και, από όπου ο Υψηλάντης, ύψωσε τη σημαία της έναρξης του αγώνα και που με εκείνη τη συγκλονιστική και γεμάτη εθνικό παλμό προκήρυξη απευθύνθηκε στους σκλαβωμένους Ελληνες. Μια προκήρυξη με την οποία, κάλεσε την Αστική τάξη, που ηταν και η ιστορική ηγεσία της Επανάστασης, να αναλάβει τις ευθύνες και την διεξαγωγή του αγώνα. Του αγώνα που ο σπόρος του Ρήγα, με την χάρτα στην οποία μιλούσε για την ανάγκη εθνικής και ταξικής αφύπνισης και το «ως πότε, παλικάρια θα ζούμε στη σκλαβιά... καλύτερα μιας ώρας ελεύθερη ζωή παρά σαραντα χρόνια σκλαβιά και φυλακή», ωρίμασε στα σπλάχνα του λαού και πριν από όλους της Κλεφτουριάς-Ραγιάς, που αφουγκραζόμενοι τα οράματα του Ρήγα, προ πολλού τον ειχαν εθελοντικά ένοπλα αρχίσει. Και ηταν οι πρόδρομοι γιατί αυτοί βίωνε στο πετσί τους, οχι μόνο τις συνέπειες του δυνάστη, αλλα και των Ελλήνων Κατζαμπάσηδων, Προεστών και του Κλήρου.

ΑΔΕΛΦΟΙ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΩΝ ΦΙΛΙΚΩΝ

Εφτεσε τέλος πάντων η ποθουμένη εκείνη λαμπρά στιγμή! Ιδού, ο σκοπός των προ χρόνων ενεργειών σας και αγώνων εκτυλήσεται σήμερον! Η Φιλική Εταιρεία θέλει διαμείνει αιωνίως τον μόνον σύνθημα της ευδαιμονίας μας.

Σεις, φίλοι μου συνεταίροι! εδείξατε, τι ο καθαρός και θερμός πατριωτισμός δύναται. Από σας ελπίζει και μεγαλύτερα η Ελλάς εις την ανάστασίν της. Και δικαίως καθότι, αν δια μόνας τας ελπίδας εθυσιάζετε το Πάν, τί δεν θέλετε πράξει τώρα, ότε ο Φαεινός Αστήρ της ελευθερίας έλαμψε;

Αγετε λοπόν, ώ Αδελφοί! Συνδράμετε και την τελευταίαν ταύτην φοράν έκαστος υπέρ την δυναμήν του, εις ωπλισμένους ανθρώπους, εις όπλα, χρήματα και ενδύματα εθνικά, αί δε μεταγενέστεραι Γενεαί θέλουσιν ευλογεί τα ονοματά σας, και θέλουν σας κηρύττει ώς τους πρωταιτίους της ευδαιμονίας των.

ΙΑΣΙΟΝ τη 24 Φευρουαρίου 1821,

Αλέξανδρος Υψηλάντης Γενικός Επίτροπος της Αρχής.

Βέβαια, η προκήρυξη αυτή, που με σαφήνεια και διαύγεια καθόριζε ποιός ειναι ο ιστορικός ηγέτης της Επανάστασης του 1821, ποιός καθοδηγούσε και διεξήγαγε τον αγώνα, και κυρίως ποιό ηταν το περιεχόμενο του αγώνα, έγινε στόχος πολλών και σφοδρών επικρίσεων των αντιδραστικών δυνάμεων.

Των δυνάμεων αυτών, που λαύροι πολέμιοι του Ελληνικού και Φράγκικου Διαφωτισμού, με τα συνθήματα:«χάσαμε το γένος», το «έθνος ειναι φράγκικη επινόηση», που θα «φορτώσουν στο σβέρκο της Ρωμιοσύνης» η «επανάσταση του 21 ηταν μεγάλο πλήγμα κατά του ελληνισμού» κλπ τότε, και με τους διάφορους «Ελληνό-Χριστιανικούς πολιτισμούς» αργότερα, υπονόμευσαν σε μεγάλο βαθμό τη συνείδηση του έθνους γενικά και ειδικά στην περίοδο του μεσοπολέμου και της τριπλής κατοχής, μα και μεταπελευθερωτικά με τους «Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών».

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΚΑΙ ΑΔΙΑΙΡΕΤΗ. Αρχίζει την 28η Οκτωβρίου του 1940, συνεχίζει αδιάκοπα στα χρόνια της κατοχής στο εσωτερικό και στο εξωτερικό. Ειναι σε όλους γνωστό οτι μέχρις ΟΤΟΥ φτάσουμε στη 12η Οκτωβρίου του 1944, που ειναι η μέρα λευτεριάς, ο λαός ενταγμένος και στον συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα, κάτω απ τη μπότα των Γερμανών, αψηφώντας τα τάκνς και τα πολυβόλα, γιόρταζε με πείσμα και πολλές φορές με αίμα την 28η Οκτώβρίου. Την γιότραζε όμως σαν σημείο αναφοράς οτι θα συνέχιση του αγώνα μέχρι τη Νίκη. Και οταν ήρθε η νίκη, επειδή το κατεστημένο, δεν ηταν ο φορέας και συντελεστής αυτής της νίκης, οχι μόνο συνεχίζουμε να γιορτάζουμε την ημέρα που άρχισε ο πόλεμος, αλλά και καταχωνιάσαμε στα αζήτητα αυτόν τον πρωτόγνωρο και αξιοθαύμαστο αγώνα του λαού μας. Του λαού που παρέμεινε για αλλη μια φορά στο περιθώριο, έρμαιο των παθών των ισχυρών, μεγάλων και «συμμάχων»

Η Μοναρχική Δεξιά, αλλα και το υποκριτικό παλαιό-δημοκρατικό Κέντρο, η παλιά και νέα φαυλοκρατία του τόπου, εχουν διαπράξει ολοι από κοινού συμφέροντος κινούμενοι: ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΕΘΝΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ της Νεοελληνικής ιστορίας, ΑΡΝΗΘΗΚΑΝ ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ, το έργο της, την προσφορά της και τους ανθρώπους που συμμετείχαν. Την Εθνική Αντίσταση του 1941-44, που αποτελεί την Παγκόσμια Αναγνωρισμένη και Αξιοθαύμαστη ΕΘΝΙΚΗ ΠΕΡΓΑΜΕΝΗ πάνω από κόμματα, ιδεολογίες και εσωκομμάτικές διαφορές: Οποιος ΑΡΝΗΤΑΙ ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΑΡΝΗΤΑΙ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ.

Για να μήν ανασυρθούν στο φώς οι φυλακισμένες μνήμες, η συνεργασία και δοσιλογισμός. Το κατεστημένο με τη συναίνεση και αρκετών αντιστασιακών, ετσι απλά και τυπικά, σαν να μετακινούσε ενα έπιλπο απ την μια θέση στην αλλη την αναγνώρισε για την «αναγνώριση» και κυρίως για να της αφαιρέσει τη δυναμική, την αίγλη και την ξεχωριστή εκείνη χαρά της αναμονής, οτι κάποτε εστω και αργά θα ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΤΕΙ σαν τέτοια που ηταν και στις πραγματικές της διαστάσεις. Την «αναγνώρισε» για να πάρει το κατεστημένο τα κουκιά που του έλλειπαν, αλλα και να αμβλυνθούν τα ιδεολογικό-πολιτικά σύνορα και αντιλήψεις για τη ζωή. Να καταργηθούν οι οροθετικές γραμμές και να γίνει αποδεκτή η άποψη οτι: νυστεύσαντες και μή νυστεύσαντες ολοι παιδιά του Θεού είμαστε. Τί να τα σκαλίζουμε τώρα. Γιατί να αναμοχλεύμε ενα παρελθόν που εχει προ πολλού κλείσει.

Εκλεισε λοιπόν! Πως ομως έκλεισε. Συμμετείχε στο κλείσιμο ο λαός, που ηταν ο βασικός συντελεστής του 4χρονου αγώνα, που δόξασε την Ελλάδα στα πέρατα του κόσμου; Εκλεισε με «ήρωες» τους απόντες, τους συνεργάτες και τους πλουτίσαντες απ τη δυστυχία του λαού και με την μομφή οτι το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, δεν πολέμουσε τους κατακτητές, αλλα τους «έλληνες»! Οταν σε αυτά τα εθνικής σημασίας θέματα γίνονται τέτοιες αλλοιώσεις, ο καθένας αντιλαμβάνεται τί συμβαίνει με τα άλλα ιστορικά μας δεδομένα.

Οπως σε όλες οι μεγάλες ιστορικές στιγμές και ενέργεις εχει και ο δοξασμένος αυτός αγώνας τα φωτεινά σημεία και τις σκιές του. Αυτές ακριβώς τις σκιές στο σύνολό τους, προσπάθησε το κατεστημένο να μετακυλήσει στην Εθνική Αντίσταση. Ετσι ωστε οχι μόνο να «αποδειχθεί» αλλα και να γίνει «πιστευτώ» απ το λαό, οτι τα «Τάγματα Ασφαλείας» και οι πολυάριθμοι εθνοϊσμοί, Βασιλικοί, μεταξικοί, κατοχικοί και μετά απελευθερωτικοί, και αυτοί οι Αγγλό-Αμερικάνοι ακόμα, ηταν πρόσωπα ιδανικά και αξιοθαύμαστα. Αρχάγγελοι που προέκυψαν εξουρανού, άσπιλοι, αμόλυντοι και παραδειγματικοί, οτι σε

καμιά περίπτωση οι «πρωταγωνιστές» του εμφυλίου, κινήθηκαν από πρόθεση ή και ιδιωτελείς σκοπού και στόχους. Οι δέ συμπεριφορές και οι κανόνες δράσης τους ηταν άμεσα διακριτοί και οι προθέσεις ηταν πάντοτε «ηθικές» και «άγιες». Κάποιοι «αλλοι» ηταν αυτοί που ειχαν θέση ιδιωτελείς σκοπούς και στόχους και κινούνταν στις σκιές και το σκοτάδι.

Αντί να προσλαμβάνονται ώς εξ' ορισμού και κατ' εξοχήν πολιτικές, οι ένδοξες κατά το παρελθόν λέξεις Αγώνας και Αγωνιστής, μετά το 1945, και ακόμα σαφέστερα μετά το 1989, πολλοί «πανταγράφοι» συγγραφείς με μια ενορχηστρωμένη προσπάθεια διαμορφώνουν ενα ιδεολογικό-πολιτικό ρεύμα, που αναπτύχθηκε αμέσως μετά την κατοχή, διευρύνθηκε μετά τον εμφύλιο και επεκτείνεται μετά την κατάρευση του «υπαρκτού» με τέσσερους βασικού στόχους: α) Να αποκαθηλώσουν την έννοια και τη συμμετοχή στον αντιφασιστικό αγώνα του λαού μας και γενικότερα σαν μια παράμετρο για τη μελέτη του Β! Παγκοσμίου Πολέμου. β) Δεν θέλουν να θυμούνται οι λαοί του κόσμου και κυρίως να μνημονεύεται η ηττα του φασισμού και του Ναζισμού. γ) Οτι η συνεργασία με τις αρχές κατοχής και η εγκληματική δράση των «Ταγμάτων Ασφαλαίας» τους πολυάριθμους εθνοϊσμους και το παρακράτος μεταξικό, κατοχικό και μετακατοχικό αντιμετωπίζονται στα έργα αυτά, σαν μια εξ' Ισου ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΗ και το ίδιο ΘΕΜΙΤΗ ΕΛΛΗΝΟΠΡΕΠΗ στάση, με την αντίστοιχη συμμετοχή στην Εθνική Αντίσταση και δ) Επικαλούμενοι την «Κόκκινη βία» να απενοχοποιήσουν και να εξαγνίσουν τη συνεργασία, το δοσιλογισμό, το μεταξικό, το κατοχικό και το ματακατοχικό παρακράτος, που ειχαν ήδη καταλάβει βασικές θέσεις κλειδιά την επομένη στον κρατικό μηχανισμό και ενσωματωθεί στο στρατό και τα Σώματα ασφαλείας αμέσως μετά την απελευθέρωση.

Για αυτούς ακριβώς τους λόγους η απολογητική ιστοριογραφία του δοσιλογισμού βραβεύτηκε απ την Ακαδημία Αθηνών, ενώ η μελέτη της συνεργασίας, του δοσιλογισμού και του παρακράτους: την έκταση που αυτοί οι μηχανισμοί πήραν και οι μορφές που πρακτικά εκφράστηκαν, αποτελεί μέχρι και σήμερα ακόμη, ενα θέμα Ταμπού για την ελληνική ιστοριογραφία. Λές και οι εμφύλιες συγκρούσεις της κατοχής, διεξάγονταν ανάμεσα σε δύο απομονωμένα χωριά ή χώρες, που διεκδικούσαν την εξουσια για μια ανύπαρτη χώρα και κυρίως χωρίς καμιά απολύτως σύνδεση και σχέση με την κοσμογονία του Β! Παγκοσμίου Πολέμου.

Η Αντίσταση, δεν ηταν ενα κίνημα που λειτουργούσε στο Κενό, σε μια αποστειρωμένη ατμόσφαιρα. Ηταν μέρος μιας πολύπλοκης ιστορίας με πολλαπλές πτυχές ανόμοιας ποιότητας, προσέλευσης και καθοριστικής σημασίας σκοπών. Δεν ηταν ενα παραμύθι που ξετυλίγονταν γραμμικά και φυσιολογικά με τις καλές Νεράϊδες, να παρεμβαίνουν κάθε φορά που ο ορίζοντας σκοτείνιαζε.Τίποτε από όλα αυτά δεν ηταν. Η Αντίσταση, ηταν αντίθετα ενας διαρκής, πεισματικός και αιματηρός αγώνας ενάντια στους κατακτητές, αλλα και εναντίον σε καταστάσεις που ξεπήδησαν μέσα απ το λαό: Οπως οι παντώς είδους συνεργάτες και πολέμιοι της Αντίστασης.

Οι κεραίες των παντογράφων δεν έπιασαν τους λόγους για τους οποίους η Ελλάδα οδηγήθηκε στον εμφύλιο πόλεμο. Δεν έπεσε στην αντίηψή τους ο αμοιβώμενος χαφιεδισμός, η λειτουργία της μακροννήσου, τα έκτακτα μέτρα, τα στρατοδικεία και τα εκτελεστικά αποσπάσματα, που κάθε πρωϊ δεκάδες αγωνιστές στον Αγιο Πέτρο. Δεν ειχαν το χρόνο να διαπιστώσουν πως οι Ελληνες, για μισό και πλέον αιώνα, ενώ τους αποσχολούσαν τόσα πολλά και καυτά προβλήματα, για τα μόνο που μπορούσαν επιτρέπονταν να συζητούν οταν συναντιόνταν ηταν : για τον καιρό, το ποδόσφαιρο και ηταν άρρωστο το παιδί, η γιαγιά και ο πάππους.

Αυτοί, που προσπερνούσαν ολα αυτά σαν να μη συνέβαινε τίποτε στον ελλαδικό χώρο, οταν άκουγαν εστω και το παραμικρό για το Στάλην, τη Σιβηρία και τις περιβόητες «Ομολογίες» (λεχν΄ντας πως για την απόσπαση αυτών ακριβώς των ομολογιών ταπείνωσαν χιλιάδες Ελληνες), έχυναν τόνους μελάνη και

μουντζούρωναν χιλιάδες σελίδες χαρτί προκειμένου οχι μόνο να το δώσουν πρόσβαρο σαν γεγονός αλλα και να προκύψει και κάποιο ιδεολογικό-πολιτικό κέρδος. Αυτή λοιπόν, η δουλόφρονη ελίτ, που σε όλη τη διάκρεια που λειτουργούσε η Μακρόννησος, δεν βρήκε πέντε αράδες να πεί για την κόλαση της Μακροννήσου και το κάτεργο της Γυούρας, που πρόσβαλε και εξακολουθεί να προσβάλει την Αξιοπρέπει του Ανθρώπου, τον πολιτισμό και τη χώρα διεθνώς. Τη Μακρόννησο που οι «μεγάλοι πατέρες του έθνους», ενώ ειχαν παραδώσει λαό, στρατό και χώρας στους ξένους, ανακληρυξαν τη Μακρόννησο «Νέο Παρθενώνα».

Το κατεστημένο ειναι ενιαίο. Δεν τεμαχίζεται και δεν κατανέμεται ανεξάρτητα από ποιο κόμμα κυβερνά. Οταν το 1985 το κατεστημένο αποφάσισε να εξαπατήσει για αλλη μια φορά αυτό το ρωμαλαίο λαϊκό κίνημα, που κάθε φορά του χαλάει τη σούπα και υποχρεώνεται να καταφύγει σε έκτακτα μέτρα, τρομονόμους και δικτατορίες. Ταξικά σκεπτόμενο φρόντισε και γι αυτήν ακόμη την τυπική «αναγνώριση», να υπάρξουν κάποιες σοβαρές εντάσεις, ενστάσεις και φωνές διαμαρτυρίας: Για αποχώρηση απ το ενα σκέλος του, τη Ν. Δημοκρατία απ τη Βουλή και απειλές, οτι οταν έρθει στην εξουσία, τον νόμο αυτόν θα τον καταργήσει και πράγματι τον κράτησε το λόγο. Μπορεί το 1990, οταν πήρε την εξουσία η Ν.Δ, να μην κατάργησε το Νόμο 1543/85 όπως «απειλούσε», αντί ομως να εφαρμόσει το Νόμο, ψήφισε ενα νέο Νόμο τον 1976 /1991, με αποτέλεσμα και αυτές οι αιτήσεις των αναπήρων που εκκρεμούσαν απ το 1985, να ανασταλεί οι εξέτασή τους. Με το άρθρο 6 του ιδίου Νόμου, δεν αναγνώριζε τις γνωματεύσεις των Πρωτοβάθμιων Νοσοκομειακών Υγειονομικών Επιτροπών, παρ' ολο που τις πρόβλεπε ο εστω κολοβωμένος νόμος 1543/85.

Συγκρότησε «ειδικές» Περιφερειακές Υγειονομικές Επιτροπές και παράπεμψε τους αιτούντες αναπήρους για επανεξέταση. Ετσι εκτός του ότι πέθαναν αρκετοί στο μεταξύ, αυτές οι Επιτροπές σαν «ειδικές» που ηταν... Το ωραίο δε ειναι, οτι και το 1993 που ξαναπήρε την κυβέρνηση το ΠΑΣΟΚ, δεν τον κατάργησε αυτόν το Νόμο και προχθές, φαινεται σε ανταπόδοση του Π. Δ .....του 1981 διάβασα στην (ΦΕΚ Α.48/ 12/2/04) με το Νόμο 3232. αρθ 15 παρ 2 καταργείται με το Ν. Δ 172/74 η ανανγώριση απ τους Οργανισμούς Κοινωνικής Ασφάλισης αρμοδιότητας του Υπουργείου Κοινωνικών Ασφαλίσεων, ως συντάξιμου του χρόνου δίωξης, κράτησης, φυλάκισης και εκτόπισης!

Διπλός λοιπόν, ο σκοπός του Κατεστημένου: Και για να μήν ταράξουν τα λιμνάζοντα από χρόνια νερά και να μήν υποχρεωθούν να ανασύρουν απ τη λήθη τους πραγματικούς συντελεστές της Νίκης, εξακολουθούμε να γιορτάζουμε σαν εθνική επέτειο την ημέρα που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο και οχι την ημέρα που απελευθερώθηκε η χώρα. Ετσι από καιρό τώρα διαμορφώθηκαν, δίπλα στα τόσα αλλα οξύμωρα σχήματα και δύο ακόμα: Επείδη η παγκόσμια κοινή γνώμη γνωρίζει, οτι η Ελλάδα ηταν η πρώτη χώρα στην οποία άρχισε η Αντίσταση κατά του άξονα. Ξέρει ακόμα οτι η Ελληνική Αντίσταση υπήρξε απ τις ενδοξότερες Αντιστάσεις που ενέπτυξαν οι Ευρωπαϊκοί λαοί κατά των βαρβάρων Χιτλερικών επιδρομέων, οτι οι ένοπλοι και οι άοπλοι μαχητές της Ελληνικής Αντίστασης και κυρίως (το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ) με την συνεχή, επίμονη και σκληρή Αντίσταση καθήλωσαν στον Ελλαδικό χώρο και σε ολο τα διάστημα του πολέμου, σοβαρές δυνάμεις του εχθρού που οχι μόνο δεν του επέτρεπαν να αποσύρει εστω μέρος από αυτές για ενίσχυση των των αναγκών του στα κύρια μέτωπα, αλλα αντίθετα τον υποχρέωσαν να ενισχύει τις δυνάμεις στην Ελλάδα για να αντιμετωπίζει την συνεχώς αναπτυσσόμενη Αντίσταση του Ελληνικού λαού εναντίον του.

Γνωρίζει πολύ καλά οτι η Ελληνική Αντίσταση ηταν η πιο πολυάριθμη, η πιό μαχητική και οτι ειχε αναλογικά τους περισσότερους νεκρούς και τραυματίες στην αναμέτρηση με τον άξονα και 300,000 και πλέον νεκρούς απ την πείνα και τις στερήσεις. Ξέρει ακόμα οτι το εκάστοτε κατεστημένο δεν αξιοποίησε εθνικά την Εθνική Αντίσταση, της ειναι ομως απαραίτητη μια αντιστασιακή «γιορτή» για να καθησυχάσει τη συνείδησή της και την παγκόσμια κοινή γνώση για την τέτοια μεταχείριση της Αντίστασης

«γιορτάζουν» πρώτα τυπικά και μεταξύ τους την απελευθέρωση της χώρας απ τον Χιτλερικό ζυγό στις 12 Οκτωβρίου 1944, μόνο στην Αθήνα που ειναι η πραγματική μέρα που απελευθερώθηκε η χώρα, και μετά από 16 μέρες αντί για την απελευθέρωση της χώρας γιορτάζουμε «επίσημα» την 28η Οκτωβρίου την κήρυξη του πολέμου.

Χρονολογικά γιορτάζουμε πρώτα την Απελευθέρωση της χώρας και μετά την κήρυξη του πολέμου. Και σε συνέχεια για να μήν εχουν παράπονο και οι αγωνιστές της Αντίστασης, μετά την «αναγνώρισει» χωρίς συγκεκριμένη ημερομηνία, αλλά την τελευταία κυριακή του Νοέμβρη, να γιορτάσουν σαν κρατική γιορτή την ανατίναξη της γέφυρας του Γοργοποτάμου. Ετσι για να μήν εχει και η «γιορτή» αυτή το πραγματικό της περιεχόμενο «γιορτάζουμε» πάλι την έναρξη της Εθνικής Αντίστασης, με σημείο αναφοράς μόνο την ανατίναξη της γέφυρας του Γογροποτάμου και οχι την 12η Οκτωβρίου σαν ημέρα Νίκης απ την τριπλή κατοχή.

Το πρόβλημα συνεπώς που μπαίνει, ειναι ως πότε εμεις οι Νεοέλληνες με διάφορα τερτίπια, θα παρακάμπτουμε την ιστορική αλήθεια; Ως πότε θα ακυρώνουμε την ιστορική αλήθεια και θα είμαστε επιλήσμωνες της μνήμης; Μα εκεί στη μνήμης που προσπαθεί να προσποριστεί το κατεστημένο την Αντιστασιακή ιστορία και παράλληλα να ενταφιάσει με την «αναγνώριση» οριστικά πλέον τον εθελοντικό και ανιδιοτελή αγώνα, λάμπει ο πολιτισμός και η προσφορά του λαού και του κάθε ατόμου. Χωρίς τη μνήμη οι ιστορικές εμπειρίες και αυτή η προσφορά ακόμα μένουν άγνωστες. Δεν επικοινωνούν με την αρχαία και σύγχρονη αείχρονη κουλτούρα τους.

Κάποτε πρέπει να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους και να κάνουμε αυτό που δεν τολμήσαμε να κάνουμε μέχρι σήμερα: Να τραβήξουμε προς τα έξω τα βουβά, τα κρυφά και τα καταχωνιασμένα. Να σηκώσουμε την ταφόπετρα, που ενα σχεδόν αιώνα κρατά ερμητικά κλεισμένο το Νού, την καρδιά και την ψυχή των Ελλήνων. Να δώσουμε φωνή σε εκείνη την εκοφαντική σιωπή. Να δώσουμε Φώς σε εκείνο το μαύρο μολυβένιο πέπλο που σκέπαζε απ άκρου σ άκρου την Ελλάδα. Να ρίξουμε άπλετο φώς, γύρω απ τα εθνικά και κοινωνικά θέματα. Να μιλήσουμε για αυτοσεβασμό, για σεβασμό και αξιοπρέπεια εθνική και ατομική. Να μιλήσουν ιστορικά και με σαφήνεια για τα θέματα που χωρίζουν την άρχουσα τάξη απ τον λαό. Να σταματίσει το κατεστημένο τα ψεύτικα τα λόγια τα μεγάλα, τις ρητορίες και τον αυτισμός του.

Χωρίς να καταργήσουμε την ταξική πάλη, τις ιδεολογικές και πολιτικές αντιλήψεις, να μοιράσουμε δικαιότερα τον κοινωνικά παραγόμενο πλούτο, αλλά και το δικαίωμα στον φυσικό με τα όσα αυτό συνεπάγεται. Και δικαιότερη κατανομή σημαίνει αναλογική κατανομή του πλούτου και συμμετοχή στη λήψη των αποφάσεων και την δημοκρατική επιτέλους ουσία και περιεχόμενο διακυβέρνηση της χώρας.

Η Ελλάδα του 21ου αιώνα, δεν μπορεί να ζει με τα φαντάσματα, και τα ψευδεπίγραφα του παρελθόντος και με τις προκαταλήψεις: είτε αυτά αφορούν την ιστορία, είτε τις επετείους, είτε τη λειτουργία του συστήματος και της κρατικής μηχανής. Πρέπει οχι μόνο να κλείσει τις τόσες πληγές, αλλά χωρίς υστεροβουλίες, προθέσεις και καιροσκοπισμούς, απαλλαγμένη απ τα βαρίδια του παρελθόντος να τραβήξει μπροστά.

Το κατεστημένο ηταν και παραμένει ισχυρό, είτε με τη Δεξιά, είτε με το ΠΑΣΟΚ στην κυβέρνηση. Αν δεν φροντίσουμε να αποκατασταθεί η ιστορική αλήθεια γενικά και σε ό,τι εχει σχέση με την τετράχρονη κατοχική ιστορία και τον εμφύλιο, οπως σε ολες τις αλλες κοινωνικό-οικονομικές δοσοληψίες και συναλλαγές, ετσι και στην καθιέρωση των εθνικών επετείων και ό,τι αλλο θυμίζει λαϊκό-κοινωνικούς αγώνες για λόγους ταξικούς, ιδεολογικούς και συμφέροντος, το κατεστημένο θα προσπαθήσει με τον ίδιο τρόπο, τις ιδιες συναλλαγές, δοσοληψίες και μέσα να κρατήσει ενταφιασμένη αυτή την προσφορά, όπως κράτησε το 21, την τετράχρονη ιστορία του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου και του εμφυλίου,

προκειμένου να μήν βγούν στον ΑΦΡΟ, αυτοί που εγκατάλειψαν λαό και χώρα για να σώσουν το τομάρι τους, τη στιγμή που χώρα και λαός διέτρεχαν θανάσιμο κίνδυνο. Αυτοί που τις γύρισαν την πλάτη, οι απόντες, οι μαυραγορίτες και οι άσχετοι και κυρίως αυτοί που την πολέμησαν μαζί με τους κατακτητές-δοσίλογοι

Για να διαφυλάξει την «αξιοπρέπεια» αυτών και των κυρίαρχων μεταπολεμικών οικονομικών και πνευματικών Ελίτ κυρίως των Αθηνών, που ειχαν δεσμούς προσωπικούς και επαγγελματικούς με τους ανθρώπους που ειχαν υπηρετήσει τους Γερμανούς, καταχώνιασαν την προσφορά ενός ολόκληρου λαού. Ενός λαού που εγκαταλειμένος απ τους «ταγούς» τόλμησε, οχι μόνο να σηκώσει το ανάστημά του, στον τότε αήττητο άξονα, αλλα και να τον πολεμήσει απ την πρώτη μέχρι την τελευταία μέρα που εγκατάλειψε ντροπιασμένος τη μικρή μας Ελλαδίτσα. Καταχώνιασε τις Αξίες και τα Οράματα της Εθνική Αντίστασης. Τον μόνο πλούτο και θυσαυρό που εχει κάθε λαός, να αντιτάξει σε κάθε εισβολέα και στον κατακτητή, οταν συμβεί να κατακτηθεί η χώρα για να την απελευθερώσει.

Οι αξίες και τα οράματα της Αντίστασης, οσο και αν πολλοί τα θεωρούν ξεπερασμένα, αποτελούν διαχρονικά δομικά υλικά, με τα οποία θα χτίσουν οι νέες γενεές τις σύγχρονες Αντιστάσεις μέσα απ τις γραμμές των πολύχρωμων κοινωνικών κινημάτων ενάντια στην ομογενοποιημένη παγκοσμιοποίηση που επιδιώκει η αμερικάνικη ηγεσία. Οι αξίες, ο ιδέες και τα οράματα δείχνουν το δρόμο της ενότητας και της συλλογικής δράσης. Εμπνευσμένες απ τις αξίες και τα οράματα της Αντίσταης θα κάνουν και οι Νέες γενεές, αυτό που έκαναν οι πρόγονοι και οι γενιές της Αντίστασης. Πήραν τις Αξίες και τα οράματα με τα οποία και για τα οποία πολέμησαν οι πρόγονοι και τα έκαναν πράξη. Με αυτά απέκρουσαν τον εισβολέα και απελευθέρωσαν τη χώρα. Αλλωστε οι πιό μεγάλοι, οι πιό όμορφοι και οι κρίσιμοι αγώνες, ειναι οι αγώνες που έρχονται.

Αν σήμερα γιορτάζουμε σαν σημείο αναφοράς την «ΓΕΝΝΗΣΗ» του Ελληνικού Εθνούς και την Επανάσταση του 21, με τον ίδιο τρόπο πρέπει να θεωρούμε και να γιορτάζουμε στις 12 Οκτωβρίου την Εποποιϊα της Εθνικής Αντίστασης, σαν Ορόσημο και Σημείο Αναφοράς την «ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ» του Εθνους των Ελλήνων.

Ενα έθνος που θέλει να αγνοεί τους αγώνες, τις θυσίες και τους αγωνιστές που τις έκαναν και κυρίως, που τιμά επιλεκτικά αυτούς που το πολέμησαν συνεργαζόμενοι με τον κατακτητή, ειναι καταδικασμένο να πάρει αργά ή γρήγορα το δρόμο της αντιπαράθεσης και αν δεν προσέξει της παρακμής.

Το κατεστημένο γνωρίζει πως, ό,τι δεν γράφεται ξεχνιέται. Και οχι μόνο ξεχνιέται αλλά και διαστρευλώνεται, παραποιείται και αλλοιώνεται και τη θέση της ιστορικής αλήθειας, την παίρνει το κατασκευασμένο ψέμα. Ξέρει ακόμα απ το 21, πως μέσα απ την ατέρμονη γκρίνια, τις μικροαλλοιώσεις και διαστρεβλώσεις, την ισοπέδωση και την μείωση των πάντων, πνίγηκε το πραγματικό περιεχόμενο της ίδιας της Επανάστασης, πόσο μάλλον το περιεχόμενο της Αντίστασης σαν ιστορικό γεγονός, σαν τομή, σαν δημιουργία και αφετηρία του Νέου, ακυρώνεται μέσα στην απόλυτη αναίρεση και τη δυσφήμηση κάθε θετικής παραμέτρου. Ακόμα ξέρει πως η ιστορία, δεν παραποιείται μόνο με αυτό το συνοθύλευμα που θεωρείται ιστορία. Την ιστορία, που γράφτηκε με επιλεκτικό τρόπο από στρατευμέμους και ακριβοπληρωμένους «ιστορικούς» για ταξικούς σκοπούς και στόχους.

Παραποιείται και με την χωρίς ουσιαστικό Αντιστασιακό περιεχόμενο «αναγνώρισει». Την «αγωνιστική Σούπα» που οδήγησε ο Ν 1543/85 και το προεδρικό Διάταγμα 1285/81 του κ Εβερτ Υπουργού των οικονομικών λίγους μήνες πριν την άνοδο του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία. Ενα Π.Δ που περιόριζε στο ελάχιστο το ποσοστό αναπηρίας, καθώς και τον αριθμό των παθήσεων που θα δικαίωνε αγωνιστικά τους παθόντες ανήκεστο βλάβη στα πρόσω του μετώπου, ενω παράλληλα με την επέτειο της 28ης Οκτωβρίου, διατηρείται η μνήμη του Μεταξά σαν τον κύριο συντελεστή της. Παραποιείται με την υπέρμετρη

προσπάθεια να υποθέσει ο απληροφόρητος, οτι τα χρόνια αυτά της Αντίστασης, ηταν τα πλέον θλιβερά και σκοτοδιστικά της ιστορίας των Νεοελλήνων, ετσι ωστε με τη βία να λειτουργήσει το σύνδομο της πληθυντικής σφραγισμένης γλώσσας και τις πολλαπλές σιωπές που ακολούθησαν τον εμφύλιο πόλεμο.

Αυτές τις σιωπές τις βίωσε για μισό σχεδόν αιώνα, ενας ολοκληρος κόσμος, οχι μόνο σαν απαγόρευση του δημόσιου διαλόγου αλλα και σαν απουσία κάθε κουβέντας ιδιωτικής, κάθε αφήγησης. Ακόμα και στη φυλακή η αναφορά στην εθνική Αντίσταση, τιμωρούνταν με στέρηση αλληλογραφίας, επισκεπτηριού, ακόμα και με πειθαρχείο, αφού θεωρούνταν παραβίαση του «νόμου», που απαγόρευε τη λέξη Αντίσταση.

Με τον συνεχή υπέρ τονισμό των όποιων άστοχων ενεργειών και την προσθήκη ανυπάρκτων. Με την κατασκευή μιας ιδιόμορφης εικόνα για τη ζωή και το ήθος των ηγετών της Αντίστασης, που οχι μόνο να μην τραβά την προσοχή και το ενδιαφέρον, αλλα να απωθεί, σε όλες τις πτυχές και εκφάνσεις. Με την ισοπέδωση και την απομυθοποίηση των πρωταγωνιστών και το έργο τους και σε συνέχεια για να ηττηθεί και ιδεολογικά η Αριστερά, με τη σύλληψη, την καταδίκη χωρίς δίκη, με την πολύχρονο απομόνωση στην εξορία και τον εγκλεισμό στη φυλακή και το απόσπασμα ακόμα, αν ειναι απ τους πρωτεργάτες, αλλα και με τον διπλό γιορτασμό, της Αντίστασης, που και οι ελάχιστοι συμμετέχοντες δεν γνωρίζουν τί ακριβώς γιορτάζουμε και ποιούς και για ποιό λόγο τους τιμούμε. Παραποιείται και με τον γενικό όρο: «πόλεμος ηταν, κατοχή ηταν, τί να τα ψάχνουμε τώρα. Γιατί ύστερα από τόσα χρόνια να ξύνουμε πληγές. Ας τα αφήσουμε για το καλό της χώρας και των Ελλήνων οπως ειναι και πολλά αλλα παρόμοια». Ετσι ολα σταματημένα, όλα ήσυχα, παντού σιγή, σιωπή και ερημιά!

Η προσπάθεια αυτή, δεν αποβλέπει στην αναμόχλευση, ούτε να μιλήσουμε για ήρωες και μηνύματα για την «άσβεστη μνήμη» αλλα για να πάμε παραπέρα. Για την ακρίβεια, να ανιχνεύσουμε πιό ηταν το πνεύμα και το περιεχόμενο της Αντίστασης σαν διαχρονική έννοια και ποιά χρήσιμα διδάγματα μπορούμε να βγάλουμε απ αυτόν τον πρωτόγνωρο αγώνα. Η ζωής διδάσκει και η ιστορία επιβεβαιώνει, οτι το δίκαιο και τις εμφύλιες σιωπές, οσο βαθιά και αν ειναι θαμένες, αυτοσυντηρούνται μέσα στη συλλογική μνήμη, ανοίγουν καινούριους λογαριασμούς με την καθησυχαστική λήθη. Αντιτίθενται σε μια ιστορία που εκλογικεύει τα πάντα και δεν χωράει-κλείνει κανέναν μέσα της, ούτε και αυτού τους πρωτεργάτες, σε μια ιστορία που ξεχνά τον κόσμο που την έγραψε. Αυτή η ιστορία ειναι μια ιστορία που δεν ακουμπά πουθενά. Μια ιστορία που το κατεστημένο την αγνοεί, την υποσκάπτει, την συνθλίβει με τη σιωπή του φόβου, την θεωρεί χαμένη κληρονομιά που δεν αφορά κανένα. Και κυρίως καταπολέμησε όποιον τόλμησε να ενώσει τα νέα ήθη και τις πολιτιστικές μορφές που οργανώνουν τη ζωή των Νέων, με το έργο και πνεύμα της Αντίστασης, που χαρακτηρίζει την συλλογική ευθύνη και την ιστορική μνήμη.

Μήπως δεν έγινε το ίδιο και με το 21, που αναγνωρίστηκε μόνο το απελευθερωτικό σκέλος του αγώνα και πέταξαν στο καλάθι των αχρήστων το κοινωνικό της περιεχόμενο και τους Ραγιάδες μαζί και, ας ηταν οι Ραγιάδες αυτοί που έβαλαν το αίμα ή μήπως δεν γιορτάζουμε σαν εθνική επέτειο την ημέρα της Θεοτόκου, αντί για την ημέρα που γεννήθηκε η σύγχρονη Ελλάδα; Βέβαια, όλοι λίγο πολύ δεχόμαστε, οτι και η Νοελληνική κοινωνία απ τον τρόπο συγκρότησης ειναι συγκρουσιακή. Απόδειξη οι πολοί και πολύχρονοι διχασμοί, τα πραξικοπήματα, οι δικτατορίες και οι τόσοι εμφύλιοι πόλεμοι.

Το 1821, οταν συγκροτούνταν η Νεοελληνική κοινωνία, συνέβαινε αυτό περίπου, που συνέβει απ το 1920 και μετά στην νεότερη Ελλάδα και ειδικά αμέσως μετά την κατοχή. Η Ιερά συμμαχία και τα ανακτοβούλια της Ευρώπης το 21, και η Βρετανική αυτοκρατορία στη διάκρεια της κατοχής, βρίσκονταν στον αστερισμό της παλινόρθωσης και της γενικής επίθεσης των συντηρητικών δυνάμεων-τάξεις, καθεστώτα, οράματα και ιδέες-ενάντια σε ό,τι καλλιεργούσε η Γαλλική επανάσταση στην Ευρώπη και ο Ρήγας για την Ελλάδα. Η εξαθλίωση των πολλών ηταν ο κανόνας στην ύπαιθρο και τις πόλεις. Ο μόνος θεσμός που παρουσίαζε κάποια πρόοδο σε σχέση με τα όσα επικρατούσαν στο «Παλαιό Καθεστώς» ηταν

ο ίδιος ο κρατικός μηχανισμός, βαρύς και ασήκωτος στα χρόνια της Ιερής Συμμαχίας το 21, την κατοχική και την μετά κατοχική Ελλάδα. Στην κατοχική και μετά κατοχική Ελλάδα, που δίπλα στο μεταξικό παρακράτος προστέθηκε το κατοχικό και αυτόν που οι Αγγλοι οργάνωσαν μέσω της συνεργασία με τους κατακτητές.

Μια Επανάσταση, Λαϊκή σαν την Ελληνική, που σβήνοντας το παλιό, έφερε στο προσκήνιο ενα λευκό χαρτί στο οποίο οποιονδήποτε μπορεί να γραφτεί και για του οποίου προκύπτουν νέες ισορροπίες. Ισορροπίες, στις οποίες ο καθένας αγωνίζεται να βρεί και να πάρει τη θέση του, οχι βέβαια τη θέση που του αξίζει, η ανάλογη με την προσφορά στο κοινωνικό γίγνεσθαι, αλλα τη θέση που θέλει και μπορεί με τη δύναμη και το όπλο ακόμα ή όποιο αλλο μέσο να επιβάλλει σαν τάξη, ομάδα και άτομο.

Μια λοιπόν, που οι αντιδραστικές δυνάμεις το 1821 και το 1920-1974, βρίσκονταν στον αστερισμό της γενικής επίθεσης, ενάντια σε ο,τι καινούριο και προοδευτικό, οι δυνάμεις αυτές έγραψαν και την αντίστοιχη στα μέτρα και στα συμφέροντά τους ιστορία. Μια ιστορία που άφησε εκτός ιστορίας στις περισσότερες περιπτώσεις τους πρωταγωνιστές και βασικούς συνταλεστές της ΓΕΝΝΗΣΗΣ, της επέκτασης και την ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ.

Ενω η Εκκλησία αφόρεσε τον Ρήγα και την Επανάσταση, προκειμένου να φέρει στα μέτρα την επέτειο έναρξης, κατόρθωσε με το βασιλικό διάταγμα το 1833, να μεταθέσει την ημέρα της επετείου. Φαίνεται πως με κεφάλαιο τη Θεοτόκο και το σύνθημα για του «Χριστού την πίστη την Αγία...» συμμετείχε ο Κλήρος στον αγώνα του 21, ολα τα άλλα έγιναν από μόνα τους. Το ίδιο λένε και οι πανηγυρικοί για τον Αλβανικό πόλεμο. Για τη συμμετοχή του Ραγιά το 21, και του λαού το 40, εξάρεται μόνο η αυθόρμητη συμμετοχή και προσέλευση στα στρατολογικά κέντρα και την λέξη ΑΕΡΑ ΑΕΡΑ που φώναζαν οι Ελληνες φαντάροι.

Οταν έχουμε αυτού του είδους, μεγέθους και σημασίας παραποιήσεις, στα λίγο πολύ γνωστά εθνικά θέματα, ο καθένας αντιλαμβάνεται τι συμβαίνει στην υπόλοιπη ιστορία. Ολοι οι λαοί του κόσμου ξέρουν, με κάποιες βέβαια υπερβολές και παραλείψεις την ιστορία τους. Μόνο εμεις την αγνοούμε στις πραγματικές και αληθινές της διαστάσεις και κυρίως αγνοούμε την μεγάλη της αξία. Και την άγνοια αυτή την χρωστάμε στο «εθνολόγιο των ψεμάτων και της διαστροφής», που μας σερβίρουν για ιστορία οι διάφοροι προφεσόροι και ακαδημαϊκοί, μεγαλόσχημοι λογάδες. Αυτοί που εχουν πάρει οριστικό διαζύγιο με το «Ερευνάτε τας Γραφάς ήν Σοφία εις αυτάς». Αυτή η Εξουσιαστική, Συντηρητική και Οκνηρή Πνευματικά «ΕλίΤ», που για να επιβιώσει καταλήγει αντιδραστική και για να «διαπρέψει» εγκληματεί εις βάρος του λαού και της χώρας, παρουσιάζοντας την Επανάσταση του 21, με περιεχόμενο μόνο «για του Χριστού την πίστη την Αγία...» και την Εθνική Αντίσταση 1941-44, αυτή τη σύγχρονη «Φιλική Εταιρεία», σαν έργο των «Ταγμάτων Ασφαλείας και των εθνοϊσμών»-συνεργατών. Αυτοί που με ελάχιστες εξαιρέσεις δέχθηκαν αδιαμαρτύρητα ή και μετά πολλών επαίνων την Αγγλο-Βασιλό-Μεταξική δικτατορία και μετά την κατάρρευση του μετώπου, πολλοί δέχθηκαν ζητώ κραυγάζοντας τους κατακτητές και συνεργάστηκαν μαζί τους σε όλα τα επίπεδα. Ειναι αυτοί που δέχθηκαν τον Παπαδόπουλο στην Ακαδημία υπό τους ήχους της Ωδής της Χαράς.

Ειναι οι ίδιοι που χρόνια τώρα εμφανίζουν σαν προοδευτικό ό,τι πιό αντιδραστικό υπάρχει. Οι μόνιμες ορντινάτσες των Αγγλων παλιά και των Αμερικανών μετά. Οι μόνιμοι και σίγουροι υποτακτικοί των δυνατών, ψοφοδεείς και αμοραλιστές. Πάντα οι ίδιοι κατ' επάγγελμα ή κατά δήλωση αντί δεξιοί, με πιστοποιητικά «αντίστασης» με ενα διαρκές Ναί-Μεν αλλά σημαία πάντα οι ίδιοι αυτοί οι εντιμότατοι «αντιστασιακοί» από πάντα και για πάντα στηρίγματα των Αγγλό-Αμερικάνων οι εντιμότατοι αγωνιστές του εαυτού τους. Μπορούν να καταλάβουν από ιστορία αυτοί που κάνουν την ιστορία προπαγάνδα; Αλήθεια πώς εξηγούν οι συναγωνιστές

αυτοί την μετάγγιση των ψηφοφόρων απ το ΠΑΣΟΚ στη Νέα Δημοκρατία ή μήπως μετά την αποψίλωση της Αριστεράς κρίθηκε ...

Ετσι ενεργώντας επέκτειναν το ήδη υπάρχον φασιστικό πλαίσιο συνεργασίας σε όλα τα επίπεδα: πολιτικά και ένοπλα. Και με συνθήματα όπως: «Εμείς πολεμήσαμε» τώρα ας «πολεμήσουν οι άλλοι» η «πολεμική μηχανή τους άξονα ειναι αήττητη», συνεπώς κάθε αγώνας κρίνεται αναποτελεσματικός. Μετά την ίδρυση ομως στις 27/9/1941 του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου (ΕΑΜ) και την εμφάνιση της ένοπλης Αντίστασης με την ίδρυση του Λαϊκού Απελευθερωτικού Στρατού (ΕΛΑΣ), αυτά ξεχάστηκαν. Το κομμάτι της άρχουσας τάξης που ειχε ταυτίσει τα συμφέροντα της με αυτά του άξονα, σε συνεργασία με τους κατακτητές οργάνωσαν και εξόπλισα την πλειάδα των εθνοϊσμών ΠΑΟΚ, Μιχάλ Αγά, Τσιούς Αντών, Κιτσάμπατζάκ κλπ και από κοινού πολεμούσαν με όλα τα μέσα και ποικιλότροπα το ΕΑΜ.

Τότε το κομμάτι που εγκατάλειψε λαό και χώρα για να «αγωνιστεί» από τα απάνεμα λιμάνια, με τη βεβαιότητα οτι θα επανέλθει νικήτρια μετά τη λήψη του πολέμου να συνεχίσει να κυβερνά. Την περίοδο αυτή που ο Αντιστασιακός αγώνας του ΕΑΜ, πολιτικός και ένοπλος και ειδικά μετά την ένταξη του ΕΛΑΣ στο συμμαχικό στρατηγείο, γεγονός που αναμφισβήτητα πλέον εξυπηρετούσε οχι μόνο τους σκοπούς και τα συμφέροντά της Ελλάδας αλλά και τον συμμαχικό αγώνα, τους πιό πάνω εθνοϊσμούς απ το ΜΠΙ ΜΠΙ ΣΙ του Λονδίνου, τους αποκαλούμε μυσταρνά όργανα του κατακτητή, προδότες, δοσίλογους και τους απειλούσε οτι θα πληρώσουν για τα εγκλήματα του διαπράτουν εις βάρος του λαού και της χώρας συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές. Και ο Μέγας Τσιώτσιλ επιδαψίλευε αφειδώλευτα επαίνους: οπως ο «ηρωϊκος», ο «απαράμιλος» ελληνικός λαός, καθώς και η παράφραση οτι στο εξής θα λέμε οτι οι «ήρωες πολεμούν σαν Ελληνες» κλπ. Ολα αυτά μέχρι την ημέρα που η ηττημένη πολεμική μηχανή του Χίτλτερ σταμάτησε στις πύλες του Στάλιγκράτ.

Αυτές οι απειλές για τους Ελληνες συνεργάτες των κατακτητών και οι έπαινοι για την Αντίσταση γενικά και το ΕΑΜ ειδικά απ τον Τσιώρτσιλ, και απ το κομμάτι της άρχουσας τάξης που εγκατάλλειψε λαό και χώρα, λέγονταν και ίσχυαν μέχρις ότου η πολεμική μηχανή του Χίτλερ, προχωρούσε στο Ανατολικό Μέτωπο. Οταν ομως ο Κόκκινος Στρατός οχι μόνο αναχαίτησε την προέλαση της Βέρμαχτ, αλλά πέρασε στην αντεπίθεση και στον ορίζοντα άρχισε να διαγράφεται η ήττα του άξονα. Το γεγονός αυτό αποτέλεσε καθοριστικής σημασίας σταθμό τόσο για την έκβαση του πολέμου, αλλο τόσο και για τις σχέσεις ανάμεσα στους συμμάχους της αντιφασιστικής συμμαχίας, αλλα και στους λαούς των κατακτημένων χώρων.

Τότε άλλαξαν άδρην οι σχέσεις γιατί η αντιφασιστική συμμαχία συγκροτήθηκε από χώρες με διαφορετικά τότε κοινωνικό-οικονιμικά συστήματα: τους Αγγλό-Αμερικάνους: χώρες καπιταλιστικές και την Σοβιετική Ενωση, χώρες Σοσιαλιστές-κομμουνιστικές με κοινό εχθρό τον άξονα. Ο άξονας αποτελούνταν απ τη Γερμανία, την Ιταλία και την Ιαπωνία κατά κύριο λόγο και άλλες μικρότερες καπιταλιστικές χώρες.

Ο Β! παγκόσμιος πόλεμος, άρχισε το Σεπτέμβριο του 1939. Ο πόλεμος αυτός όπως και ο Α! παγκόσμιος, ηταν εσω καπιταλιστικός πόλεμος. Πόλεμος που απέβλεπε στο ξανά μοίρασμα των αποικιών, την αναζήση αγορών, πρώτων υλών και φτηνών εργατικών χεριών. Ομως για λόγους ιστορικούς και ανάγκης με τη συμμετοχή στο πόλεμο και της Σ Ενωσης μετατράπηκε σε αντιστασιστικός πατριωτικός-Απελευθερωτικός.

Η αναχαίτηση της Βέρμαχτ στις πύλες του Στάλιγκρατ και η αντίστροφη μέτρηση που άρχισε ύστερα από λίγο, υποχρέωσε τους δυτικούς να ανοίξουν άρον-άρον το δυτικό μέτωπο προκειμένου να μην μείνουν εκτός Ευρώπης οι Αγγλο-Αμερικάνοι.

Τις ίδιες σχεδόν επιπτώσεις ειχε και στη χώρα μας η αναχαίτηση και κυρίως η έναρξη της αντίστροφης μέτρησης στο Στάλιγκρατ. Το κομμάτι της άρχουσας τάξης, που εγκατάλειψε λαό και χώρα επιδαψλεύε και επαίνους στην Αντίσταση γενικά και στο ΕΑΜ ειδικά. Οταν ομως η αντίστροφη μέτρηση και τα δυό καμμάτια άρχισε η κάθε μια να ρίχνει γέφυρες προς την άλλη για την από κοινού συνεργασία πλέον κατά του ΕΑΜ. Στο μεταξύ κοινή συναίνεση την κυβέρνηση αναλαμβάνει ο Γ. Ράλλης. Με την υπόσχεση οτι θα εξοντώσει το ΕΑΜ και σε συνεργασία με τους Γερμανούς, δίπλα στους πολυάριθμους εθνϊσμούς, δημιουργήσαν και εξόπλισαν τα «Τάγματα Ασφαλείας». Οι Αγγλοι σύνδεσμοι ανασύντάξαν το παρακράτος, στο οποίο έδωσαν εντολή να καταδίνουν τα στελέχη του ΕΑΜ και ειδικά τους κομμουνιστές στους Γερμανούς. Τώρα πλέον κοινός εχθρός και στόχος το Ε Α Μ.

Η χώρα μας κατακτήθηκε ύστερα από ενα μακρόχρονο πόλεμο με την Ιταλία και εναν ολιγοήμερο αιματηρό με τη Γερμανία, που θέλοντας να σώσει τον συνεταίρο της από την ηττα, μας κήρυξε και αυτή τον πόλεμο στις 6/4/41, στις 27/4/41 κατέλαβαν την Αθήνα και στις 30-31/5/41 ολοκληρώθηκε η κατοχή της χώρα, με την κατάληψη και της Κρήτης.

Αυτή δουλόφρονη ελίτ, που κατάπιε αμάσητη την Βασιλό-Μεταξική δικτατορίας, αδιαμαρτύρητα την αρμονική συνεργασία μιας μεγάλης μερίδας της αστικής τάξης με τους κατακτητές. Την ένοπλη επέμβαση των Αγγλων το Δεκέμβρη του 1944, των Αμερικανών το 1947. Που οι κεραίες της δεν έπιασαν τους λόγους για τους οποίους οδηγήθηκε η Ελλάδα στον εμφύλιο πόλεμο. Που δεν έπεσαν στην αντίληψής τα έκτακτα μέτρα και τα εκτελεστικά αποσπάσματα που κάθε πρωϊ πολλές δεκάδες αγωνιστές στον Αγιο Πέτρο. Που δεν ειχε το χρόνο να διαπιστώσει πως οι Ελληνες, για μισό αιώνα ενώ τους απασχολούσαν τόσα προβλήματα για τα μόνα που μπορούσαν να συζητούν οταν αντάμωναν ηταν : για τον καιρό και το ποδόσφαιρο και αν ειναι άρρωστο το παιδί και η Γιαγιά.

Αυτοί λοιπόν, που τα προσπερνούσαν ολα αυτά σαν να μή συνέβαινε τίποτε οταν άκουγαν και το παραμικρό, για τη Σιβηρία του Στάλιν και τις περιβόητες «ομολογίες», (ξεχνώντας πως για αυτές ακριβώς τις ομολογίες ταπείνωσαν χιλιάδες Ελληνες), μουντζούρωνε χιλιάδες σελίδες και έχυνε τόνους μελάνης, προκειμένου οχι μόνο να το δώσουν πρόσβαρο σαν γεγονός, αλλα και να το ανασκευάσουν, να το προσαρμόσουν στα τότε ελληνικά δεδομένα, να δικαιολογήσουν τα δικά μας και να προκύψει και κάποιο ιδεολογικό κέρδος.

Αυτή η δουλόρφονη ελίτ, που σε όλη τη διάρκεια που λειτούργησε η Μακρόνησος, δεν βρήκε πέντε ΛΕΞΕΙΣ ΝΑ ΠΕΙ, για την κόλαση της Μακρονήσου και το κάτεργο της Γυούρας, που προσέβαλε και εξακολουθεί να προσβάλει την αξιοπρέπεια του Ανθρώπου, τον πολιτισμό και τη χώρα διεθνώς. Την Μακρόνησο που «οι πατέρες του Εθνους» ενώ ειχαν παραδώσει, λαό, χώρα και στρατό στους ξένους είπαν την Μακρόνησο «Νέο Παρθενώνα».

Αλήθεια δεν Εννοιωσαν Ντροπή γι αυτή την Ταπείνωση του Παρθενώνα; Γι αυτήν την υποβάθμιση της ελληνικής ιστορίας και του μακραίωνου πολιτισού της. Τίποτε άλλο δεν σκέφθηκαν για τους ιδεολογικούς τους αντίπάλους έκτός από την ταπείνωση και τον θάνατο. Γιατί επόρριψαν κάθε αλλη λύση. Τί ηταν τέλος πάντων αυτό που τους υποχρώσε να απορρίπτουν ασυζητητεί τις επίμονες και κατ επανάληψη προτάσεις του ΕΑΜ για διάλογο.

Μέχρι σήμερα δεν ακούσαμε κάποια επιχειρήματα που να απαντούν στο πρόβλημα για οποιόν ακριβώς λόγο, προτίμησαν την ταπείνωση και τον θάνατο για τις χιλιάδες Ελληνες πολιτικούς και ιδεολογικούς τους αντιπάλους εκτός τον κομμουνιστικό κίνδυνο. Και αρκούσε η επίκληση αυτού του κινδύνου για να ξεθεμιώσουμε τη χώρα και να στείλουμε στον Αγιο Πέτρο τον ανθό και το μέλλον της Ελλάδας; Αλήθεια πως θα νοιώσουν οι απόγονοί τους οταν η αδέκαστη ιστορία, φέρει στο φώς τους πραγματικούς λόγους και τα ταπεινά κίνητρα που τους οδήγησαν να διαπράξους αυτού του είδους απάνθρωπα και ανεξίτηλα

εγκλήματα, στο όνομα ενος υποθετικού κινδύνου Η ιστορία της χώρας μας και η Προσφορά των Ελλήνων στο Κοινωνικό-οικονομικό και Πολιτισμικό Γίγνεσθαι της Ανθρωπότητας, ειναι Μακραίωνη, Τεράστια και Αξιοθαύμαστη. Τόσο η Αρχαία και η Αλεξανδρική, αλλο τόσο και η Βυζαντινή. Το ίδιο Αξιόλογη ειναι και η Νεοελληνική Ιστορία του 21, μα και η Σύγχρονη Ιστορία, δεν Υπολοίπεται σε Αγώνες και Προσφορά. Και ειναι κρίμα να την παραποιούμε και να την στερείται ο δημιουργός της. Ειναι κρίμα να θαφτεί σαν ενα κακό αναρχικό επεισόδιο η Εθνική Αντίσταση. Ειναι κρίμα μια τέτοια ιστορία να την αμαυρώνουμε με συγκαιριακές σκοπιμότητες και προσωπικά ωφέλη.

Οταν γνώριζαν οτι εκεί και σε πολλούς άλλους αντίστοιχους χώρους βασανίζονταν, πεθαίναν απ τα βασανιστήρια, τις στερήσεις και τις κακουχίες και εκτελούνταν κάθε πρωϊ το άνθος των Ελλήνων; Οταν γνώριζαν οτι τα επιστρατευμένα να υπηρετήσουν την πατρίδα ελληνόπουλα, οτι «οι πατέρες του έθνους» τα χρησιμοποιούσαν στα εκτελεστικά αποσπάσματα, μετέτρεποντάς τα κάθε πρωϊ σε δήμιους; Και οχι απλώς σε δήμιους, αλλα και σε μερικές περιπτώσεις Μητροκτόνους, Πατροκτόνους και Αδερφοκτόνους, αφού στον τείχο ηταν στημένος ή στημένη... Δεν ζούσαν στην Ελλάδα αυτοί; Και κάλα οι πολιτικοί. Αυτοί τη δουλειάς έκαναν. Αλλα οι διανούμενοι; Οι μεγάλες φίρμες...Οι καθηγητές στα Πανεπιστήμια, οι Ακαδημαϊκοί, οι συγγραφείς και οι δημοσιογράφοι. Γιατί άφησαν ενα λαό ολόκληρο στα χέρια του κάθε Αγγλων σωφρονιστών τύπου Κωλαντών, που καθόριζαν πέρα και πάνω απ όλους τη ζωή των κρατουμένων. Μια ζωή γεμάτη στερήσεις, αθλιότητα και εργασιακή φρίκη. Ποιά θέση ειχαν πάρει για την ταπείνωση και τον εξευτελισμό του Ανθρώπου και της χώρας;

Πήραν θέση λέει, ενάντια στους «εχθρούς» της πατρίδας. Μα ποιοί ηταν επιτέλους αυτοί οι εχθροί της πατρίδας; Δεν ήταν ο συγκάτοικος, ο συγχωριανός, ο συμπολίτης, δεν ηταν ο Ελληνας; Δεν ηταν αυτός που εθελοντικά εγκατάλειψε, φίλη, γυναίκα, παιδιά και γονείς και τα οποια περιουσιακά στοιχεία για να πολεμήσει μέσα απ τις γραμμές της Αντίστασης τους σιδερόφρακτους κατακτητές, μα και τους συνεργάτες που σαν χαφιέδες, καταδότες, και κουκουλοφόροι στην αρχή και ένοπλοι σαν αστακοί απ τους κατακτητές μετά, ξεπερνούσαν σε βαβραρότητα εγκλήματα και καταστροφές και αυτούς ακόμα τους κατακτητές. Μα ούτε και γι αυτούς δεν βρήκαν πέντε αράδες για να καυτηριάσους την ανθελληνική τους συμπεριφορά. Πολλοί Μάλιστα τις πράξεις αυτές τις επαίνησαν ταυτίζοντάς τες με τον πατριωτισμό. Μα ο κατοχικός πατριωτισμός ειχε συγκεκριμένους αντιπάλους: τους κατακτητές και τους συνεργάτες τους.

Και οταν συνειδητοποίησαν οτι στην ψυχή του λαού, η Εθνική Αντίσταση παραμένει ολοζώντανη, αλύγιστη, αθάνατη, ακριβώς όπως την γνώρισε, την έζησε και πολέμησε απ τις γραμμές της τους κατακτητές. Οταν πείστηκαν οτι ο Θρύλος της Αντίστασης, ο Θρύλος του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, του ΕΛΑΝ και της ΕΠΟΝ, μα και τα οράματα-περιεχόμενο της Αντίστασης : Εθνική Ανεξαρτησία, Λαϊκή Κυριαρχία, οπου ο λαός με ελεύθερες εκλογές θα καθορίζε την πορεία της χώρας με γνώμονα την Ειρήνη, την δημοκρατία και το δίκαιο, δεν πέθανε και ούτε θα πεθάνει ποτέ, άρχισαν να υποτιμούν την Αντίσταση και ειδικά την ΕΑΜική, σε βαθμό αν οχι σαν ενα τίποτα, αλλά σαν ενα συνηθισμένο γεγονός.

Αυτοί που με χωρίς ιστορικής σημασίας γραφτά, προτοστάτησαν με το παχυλό ψέμα, να δουλώσουν το Αδούλωτο Αγωνιστικό πνεύμα του λαού και να καλανιζόρουν τους πόθους και τα οράματά του, στη θέληση και τις επιξιώξεις της Αρχουσας Τάξης και κυρίως των ξένων. Αυτοί οι αργυρώνητοι Δούλοι της εκάστοτε Αρχουσας Τάξης, που ανάλαβαν εργολαβικά με το ψέμα, τη διαστροφή και την παραποίηση των Ιστορικών Γεγονότων, να δικαιολογήσουν πρώτα και να απαλλάξουν μετά, από τις όποιες ευθύνες τους πραγματικούς ενόχους, ακόμα και για πράξεις εγκληματικές σαν αυτές του 21, και του 1940-49. Και σε συνέχεια για τους ίδιους λόγους να μεταφέρουν αυτές τις εθνοπροδοτικές ευθύνες και εγκληματικές πράξεις στους Αγωνιστές του 21 τότε, και του 1940-49 τώρα.

Αυτοί νομίζουν, οτι η ιστορία να μήν πώ και η ανθρωπότητα, άρχισε να υπάρχει από τότε που γεννήθηκαν, έδρασαν και «μεγαλούργησαν» αυτοί. Αυτοί ειναι «ιστορικοί» χωρίς ιστορία. Αυτοί οι ταξικά στρατευμένοι ιστορικοί, έγραψαν μια ιστορία λουστρασιόν. Μια ιστορία για την ιστορία. Κλασικό παράδειγμα η πλήρης ταύτιση της ορθοδοξίας με τον Ελληνισμό και τον ελληνικό πολιτισμό και ο ηρωϊσμός του Δαβάκη, αντί του Φρατζνή, που ηταν ο πραγματικός ήρωας του Ιταλό-ελληνικού πολέμου. Κάτι παρόμοιο συμβαίνει και με αρκετούς πολιτικούς να αρνούνται πανικόβλητοι την ιστορία μας, και δεν τολμούν να μιλήσουν για ό,τι έπρεπε να ειναι αυτονόητο.

Οι προοδευτικές δυνάμεις και κυρίως η κομμουνιστική και μή Αριστερά κατηγορούν την άρχουσα τάξη για συνεργασία με τους τρείς κατοχικούς κατακτητές: Ιταλούς, Γερμανούς και Βουλγάρους και τους δύο Νεοκατακτητές Αγγλους και Αμερικάνους. Και την κατηγορούν αλλά και της καταλογίζουν ευθύνες για τα εγκλήματα που διέπραξε συνεργαζόμενη με τους πέντε πλέον κατακτητές για εθνική υποτέλεια και πρόσδεση της χώρας στα ξένα συμφέροντα, τόσο για την Αγγλο-Βασιλικό-Μεταξική δικτατορία, την κατοχή και την μετακατοχική περίοδο. Συμφέροντα που ηταν άρηκτα δεμένα μόνο με τα δικά της, οχι ομως με αυτά του Λαού και της χώρας.

Ο Ανθρωπος γιννιέται με μια έμφυτη περιέργεια, για ό,τι υπάρχει γύρω του Και αυτα που τον κάνουν να χάσει την έμφυτη περιέργειά του ειναι ό φόβος και η άγνοια. Ετσι με βάση το φόβο που του «καλλιεργούν» και την άγνοια απ τη «γνώση» που του στερούν, δεν ειναι δυνατόν ο άνθρωπος να διατηρήσει την περιέργειά του ωστε να θέσει ερωτήματα και απορείες: Γιατί αυτό έγινε ετσι και οχι αλλοιώς. Κάθε άνθρωπος ειναι μίκρος μέχρι τη στιγμή που όλες οι προσπάθειές του, σκοπό εχουν να υπηρετήσουν τον εαυτό του. Να ικανιποιήσει τις δικές του και μόνο φιλοδοξίες. Ιστορικά το μέλλον ξεκινάει απ τις μειοψηφίες γι αυτό και πάντα νικάει ανεξάρτητα από το είδος και το μέγεθος της Νίκης. Απ τη στιγμή που ο άνθρωπος αντιλαμβάνεται ορισμένα πράγματα σαν Ελευθερίες και δικαιώματα, όπως έγινε στη διάρκεια της Αντίστασης, τα εννοιολογεί και σαν καθήκοντα του Ανθρώπου απέναντι στο συνάνθρωπο, αλλά και απέναντι στο σύνολο των Ανθρώπων.

Η ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση ειχε διαμορφώσει πρόγραμμα και προτάσεις για την μεταπολεμική Ελλάδα. Μιλούσε για ελπίδα, για οράματα, προοπτική και μέλλον. Η άρχουσα τάξη στις προτάσεις αυτές και την προοπτική, αντί να διαλογιστεί με την Αντίσταση κάλεσε τους Αγγλους το 1944, και τους Αμερικανούς τον Μάρτη του 1947 και απάντησε σε συνεργασία μαζί τους με τα όπλα, προκειμένου να την επιβάλουν οι Αγγλοι στην εξουσία και να την στηρίξουν-διατηρήσουν οι Αμερικάνοι στην εξουσία. Η Αντίσταση από την αρχή ακόμα της συγκρότησής της κάλεσε τον εκφραστή των συμφερόντων της άρχουσας τάξης τον (Γ Παπανδρέου που αργότερα τον έχρησε Πρωθυπουργό), να αναλάβει την αρχηγία της Αντίστασης και δεν τον άφησε.

Βέβαια σε σχέση με την εξέλιξη που πήραν τα μεταπολεμικά πράγματα στη χώρα μας υπάρχουν πόλλες απορίες και ερωτηματικά. Αλήθεια μετά την διαβεβαίωση οτι ο Κόκκινος Στρατος, δεν θα παραβιάσει τα σύνορα της Ελλάδας, τη συμφωνία του Τσιώρτσιλ-Στάλην, την παράδοση των όπλων του ΕΛΑΣ και ειδικά μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας, παρ όλο που ειχαν τα μέσα και τον χρόνο και ενώ έδρασε οπως έδρασε, πότε δεν μας είπαν τί ηταν αυτό που τρόμαξε τόσο πολύ την άρχουσα από μια προοπτική ομαλής εξέλιξης μεταπολεμικά στη χώρα μας. Βέβαια σαν τάξη και ειδικά άρχουσα, χρειάζεται θάρρος, μεγάλο θάρρος για να μπορέσει να πεί σε ενα λαό την αλήθεια, ετσι οπως την έζησε, την ξέρει και τη βλέπει. Και η άρχουσα τάξη ούτε τότε μα ούτε και τώρα εχει το θάρρος να πεί στο λαό την αλήθεια. Αντί γι αυτό και για να καλύψη αυτή την τεράστια ευθύνη απέναντι στο λαό και τη χώρα, επέβαλε με τη βία σιγή Τάφου για τα κάθε είδους διαδραματιζόμενα εγκλήματα πριν και μετά την κατοχή.

Οι Ελληνες παρά τη δικτατορία, τον πόλεμο και την τριπλή κατοχή δεν έχασαν το ενδιαφέρον τους για τη ζωή. Για αυτό τραγουδούσαν, πολεμούσαν και έκαναν όνειρα για το μεταπολεμικό μέλλον της χώρας. Η μή αποδοχή ομως του φαινομένου της ΕΑΜικής Αντίστασης με πολιτικούς όρους και τον κοινωνικό της χαρακτήρα και με την ψευδαίσθηση, οτι θα αρκούσε η ποινική της και μόνο διάσταση για την εξόντωση την συνέδεσε με τον ανθρωποκτόνο όρο «φίλος-εχθρός» προχώρησαν στο επόμενο βήμα. Οποιος δεν ειναι «μαζί μας» ειναι «εναντίον μας» διέργαψαν ποτάμια αίμα που κύλησαν για να μπορέσει η χώρα να προχωρήσει μπροστά χτίζοντας τον μεταπολεμικό της πολιτισμό.

Η άρχουσα τάξη ειχε ενα μακρόρχονο και ενα πρόσφατο παρελθόν: Την Αγγλό-Βασιλικό-Μεταξική δικτατορία και επειδή δεν συμμετείχε στην Αντίσταση να κάνει και αυτή μαζί με το λαό τα δικά της όνειρα έμεινε αυτή και οι οπαδοί της κολλημένη στο παρελθόν, ειδικά αυτοί που αν εξελίσσονταν ομαλά και δημοκρατικά τα μεταπολεμικά πράγματα στην Ελλάδα θα καλούνταν να λογοδοτήσουν στη διακιοσύνη για τα όποια εγκλήματα διέπραξαν συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές. Αρχουσα τάξη και οι συνεργάτες ήθελαν να ξανά γυρίσουν τη ζωή του λαού και της χώρας στις 27/10/1940. Εννοιωθαν καλύτερα στο παρελθόν που τους ηταν γνωστό και θα τους απάλλαζε απ τις ευθύνες παρά να προχωρήσει η χώρα στο μέλλον. Και αυτό γιατί τα του παρελθόντος τους ηταν γνωστά και οικεία. Αντίθετα οποιαδήποτε σκέψη για το μέλλον, τους προκαλούσε ανυσηχία και αβεβαιότητα. Και οταν δεν εισαι διατεθημένος να συνδιαλλαγείς, το άγνωστο στη ζωή μοιάζει πάντα με απειλή.

Ακόμα ήξερε πως ο μεταπολεμικός πολιτισμός, πέρα απ ολα τα αλλα, θα ειχε και σαν στόχο την επίκριση της Αστικής κοινωνίας, στο βαθμό που θα αποδείκνυε οτι ο πολιτισμό της υποκρισίας και της εκμετάλλευσης που πρεσβεύει αλλοτριώνουν τη βαθύτερη ουσία του Ανθρώπου. Συνεπώς ηταν και αυτός ενας απ τους βασικούς λόγος που συνετέλεσε στην ποινικοποίηση της Αντίστασης που ηταν και η πιό ευκολη λήση.??????????????????????

Ιστορικά συνεπώς και η 25η Μαρτίου, δεν εχει καμιά σχέση με την ημέρα έναρξης της επανάστασης, ούτε με την ημέρα που κατακτιέται «η πολιτική ύπαρξη και ανεξαρτησία της Ελλάδας», εστω και με το «προσωρινό πολίτευμα». Και ομως εμείς εξακολουθούμε να τη γιορτάζουμε την ημέρα της 25η Μαρτίου σαν την ημέρα έναρξης.

Και δεν ειναι Ιστορικά σωστή η ημερομηνία αυτή, γιατί την πρώτη Ιανουαρίου του 1822 συντάσσεται «Το πρώτο προσωρινό πολίτευμα της Ελλάδας» και την ίδια μέρα εκδείδεται ψήφισμα με το οποίο το «ελληνικό έθνος, υπό τη φρικώδη οθωμανική δυναστεία... κηρύττει σήμερον την πολιτικήν αυτού ύπαρξιν και ανεξαρτησίαν». Θεωρώντας η Α! Εθνική Συνέλευση της Επιδαύρου, την ημέρα αυτή σαν την ημέρα απελευθέρωσης της Ελλάδας, ειχε ορίσει «ώς Εορτή την ημέρα της έναρξης των εργασιών της, σαν ημέρα εθνκής επετείου την 1ην Ιανουαρίου 1822. Και την ημέρα αυτή γιορτάζονταν μέχρι το 1830, που εκδόθηκε το βασιλικό διάταγμα. Προς δόξα τότε του Κλήρου και του Μεταξά το 1940, και προκειμένου να μήν γίνει ο απογακτισμός απ την επάρατη Βασιλό-μεταξική δικτατορία, το ίδιο σμβαίνει και με την επέτειο της 28ης Οκτωβρίου 1940. Αλήθεια υπάρχει μεγαλύτερη διαστρεύλωση, παραποίηση και αλλοίωση της Ιστορίας απ τον Γιορτασμό στη χώρας μας των Εθνικών Επετείων; Με εξαίρεση τον Γιορτασμό για την Απελευθέρωση της Μακεδονίας, είμαστε η μόνη χώρα στον κόσμο, που γιορτάζουμε την Εναρξη της Επανάστσης του 21 και όχι τη Νίκη της Επανάστασης. Το ίδιο γίνεται και με την 28η οκτωβρίου 1940, που Γιορτάζουμε την κήρυξη του πολέμου που οδήγησε στην τριπλή καταχή και οχι την Απελευθέρωση της χώρας απ τους κατακτητές.

Ιστορικά και χρονολογικά, η 1η Ιανουαρίου 1822, ειναι η μέρα γέννησης της Νέας Ελλάδας, η 26η Οκτωβρίου 1912, η μέρα που η Ελλάδα πήρε και την οριστική γεωγραφικής της διαμόρφωση με την

απελευθέρωση της Θεσσαλονίκης, της Κρήτης και τα Νησία του Ανατολικού Αιγαίου και η 12η Οκτωβρίου 1944 που απελεύθερωθηκε απ την τριπλή κατοχή.

Αλήθεια υπάρχει μεγαλύτερη διαστρεύλωση, παραποίηση και αλλοίωση της ιστορίας απ τον γιοτρασμό στη Χώρα μας των εθνικών επετείων; Με εξαίρεση τον γιορτασμό την απελευθέρωση της Μακεδονίας; Είμαστε η μόνη χώρα στον κόσμο που γιορτάζουμε την έναρξη της επανάστασης του 21και οχι την Νίκη. Το ίδιο ισχύει και για τον Αλβανικό πόλεμο. Γιοτράζουν την κήρυξη του πολέμου και οχι την απελευθέρωση της χώρας απ την τριπλή τετράχρονη κατοχή την 12η Οκτωβρίου του 1944.

Στη χώρα μας η ιστορική αλήθεια δεινοπαθεί και συνήθως παραποιείται και διαστρευλώνεται. Συνεκτιμώντας ο Μεγάλος Σολωμός, τα γεγονότα και την τέτοια κατάληξη της επανάσταση του 21, που ξεκίνησε Κοινωνικό-Απελευθερωτική και κατέληξε μόνο απελευθερωτική, αφήνοντας εκτός της επανάστασης το Ραγιά και εν μέρει και τους αστούς και ειδικά τους «Φιλικούς», οταν του ζήτησαν τη γνώμη είπε: «Το Εθνος των Ελλήνων δεν εχει μάθει ακόμα, να θεωρεί εθνικό ό,τι ειναι αληθινό».

Οπως εδώ και εξήντα δύο χρόνια, ετσι και πέρισυ γιορτάσαμε την 28η Οκτωβρίου του 1940, σαν εθνική επέτειο του ελληνικού λαού την ημέρα που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο. Ρίχθηκαν την αυγή οι καθορισμένοι κανονιολισμοί. Φωταγωγήθηκε η πόλη. Εγιναν την προηγούμενη μέρα ομιλίες σε ειδικές συγκεντρώσεις στα Σχολέια, Δημόσιες Υπηρεσίες, ΝΠΔΔ, Οργανισμούς Δημοσίου Δικαίου κλπ. Εγινε δοξολογία χοροστατούντος του Μητροπολή Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας. Εκφωνήθηκε ο πανηγυρικός μέσα στον Ιερό Ναό. Ο ομιλητής έκανε μιά εκτεταμένη αναφορά στο ιστορικό γίγνεσθαι των προγόνων. Υπογραμμίστηκε η αυθόρμητη προσέλευση του λαού στα κέντρα επιστράτευσης, τονίστηκε η ολόθερμη συμπαράσταση της Θεοτόκου σε βαθμό που κάλυψε την έλλειψη οπλισμού, καθώς και η προσφορά των Αλβανομάχων. Μια επιδερμική αναφορά στην Αντίσταση, χωρίς χρόνο έναρξης και λήξης και κυρίως χωρίς αναφορά στους σκοπούς και το περιεχόμενο της Αντίστασης και πέραν αυτού ΟΥ. Στο σημείο αυτό σταματάει οπως πάντα για τους γνωστούς λόγους το ιστορικό γίγνεσθαι των Ελλήνων, και ξανά αρχίζει μετά την μεταπολίτευση!

Εγινε δεξίωση στη Λέσχη Φρουράς Αξιωματικών απ το στρατηγό του Β! Σ στρατού. Ακουλούθησε επιμνημοσύνος δέηση, κατατέθηκαν στεφάνια, απ τους συγκεκριμένους φορείς στον Μνημείο του Αγνωστο Στρατιώτη. Κρατήθηκε ενος λεπτού σιγή. Ακολούθησε ο Εθνικός Υμνος και σε συνέχεια η παρέλαση στη Λεωφόρο Ανοίξεως, παρουσία των επισήμων. Μέχρι εδω ολα καλά. Η επέτειος αφορούσε την πολιτεία και τους επίσημους φορείς της, που και αυτοί ακόμα και στην Εκκλησία και την ώρα της κατάθεσης, εκτός από αυτούς που ηταν υποχρεωμένοι να παραστούν και αυτοί που θα κατέθεταν στεφάνια, ειναι ζήτημα αν συμμετείχαν 50-60 ακόμα άτομα.

Οσον αφορά στη συμμετοχή του λαού, στην Εκκλησία εκτός από τους επισήμους (οχι οσοι έπρεπε) και αυτών που εκκλησιάζονται τις Κυριακές, δεν υπήρχαν αυτοί που η παρουσία τους θα λάμπρηνε μια πραγματική εθνική επέτειο. Μια επέτειο νίκης οπως αυτή της 12ης Οκτωβρίου του 44. Μια επέτειο που θα έλυνε το δράμα των γονιών, των αδερφών, των συγγενών και φίλων που έχασαν τα αγαπημένα τους πρόσωπα και θα δικαίωνε τους δια βίου αναπήρους. Σε μιά επέτειο Απελευθέρωσης, ο ομιλητής θα μπορούσε οχι μόνο να μεταφέρει στους συμμετέχοντες τις ιστορικές αναμνήσεις και τον αντίλαλο απ το δοξασμένο παρελθόν, αλλα να αναβιώσει τα γεγονότα, θα ταυτίσει το ακροατήριο με το κλίμα της εποχής. Και θα ταυτίζονταν γιατί θα έδινε εκείνα τα πραγματικά στοιχεία και γεγονότα του αγώνα, που θα εδραίωνε την πεποίθηση στο ακροατήριο οτι το αποτέλεσμα οχι μόνο άξιζε την θυσία, αλλα οτι ηταν και αντίστοιχο των θυσιών. Δεν θα έφευγε το εκκλησιασμα απ την επέτειο με την σκέψη και την πίκρα, οτι ενώ χύθηκαν ποτάμια αίμα για την ελευθερία από μια επέτειο την οποία ποτέ δεν γιορτάσαμε ακόμα.

Μα και στην παρέλαση, οσοι συμμετάχουν ας μήν νομίσει η εξουσία, οτι ο παραβρισκόμενος λαός συμμετέχει γι αυτήν καθ εαυτήν την επέτειο. Η συντριπτική πλειοψηφία του λαού ειναι γονείς, παππούδες και οι συγγενείς για να δούν τα παιδιά και τα εγγόνια που θα παρελάσουν. Το ίδιο ισχύει και για τους Προσκόπους και για όποια αλλα Φολκλορικά και Κούμ Φού συγκροτήματα πιτσιρικάδων που συμμετέχουν στην παρέλαση. Επιβαίωση του γεγονότος οτι ο λαός δεν μπορεί να καταλάβει την έννοια αυτής της επετείου, ειναι το μικρό ως ελάχιστο ποσοστό που δίνουν οι δημοσκοπήσεις για τη συμμετοχή και τη γνώση του περιεχομένου αυτής της επετείου.

Ολοι οι λαοί του κόσμου ξέρουν με κάποιες βέβαια υπέρβολες την ιστορία τους. Μόνο έμεις την αγνοούμε στις πραγματικές και αληθινές της διαστάσεις και κυρίως αγνοούμε την μεγάλη της αξίας. Και την άγνοια αυτή τη χρωστάμε «στο εθνολόγιο των ψεμάτων και της διαστροφής» που μας σερβίρουν για ιστορία οι διάφοροι προφεσόροι και ακαδημαϊκοι, μεγαλόσχημοι λογάδες. Αυτοί που εχουν πάρει οριστικό διαζύγιο με «το ερευνάτε τας γραφάς ήν σοφία είς αυτάς». Αυτοί που άφησαν τη σοφία να πάρει διαζύγιο απ τη δράση, την ομορφιά απ την αλήθεια και την ιστορία, να οδεύει απ το συλλογικό στο ατομικό. Από την Ελλάδα των Ελλήνων, στην Ελλάδα των Ανωνύμων Εταιρειών!

Ο λαός που έχυσε χθές ακόμα το αίμα του στα βουνά της Αλβανίας, της Ηπείρου και της Μακεδονίας και την Κρήτη, πρώτα στον αλβανικό πόλεμο για να μήν κατακτηθεί η χώρα. Και απ άκρου σ άκρου της Ελλάδας, με την οργάνωση του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου, με σκοπό να φέρει με την απελευθέρωση της χώρας, την κάθαρση στο ιστορικό δράμα της κατοχής, δεν εχει ανάγκη να ζητιανέψει από κανέναν το δικαίωμα στη ζωή και την επέτειο. Αυτά τα εχει κατακτήσει και τα εχει εγγράψει υποθήκη με τον αγώνα, τους χιλιάδες νεκρούς και τις εκατοντάδες διά βίου αναπήρους. Γεμάτος αυτοπεποίθηση έβλεπε και την νέα φάση του αγώνα: την Ελλάδα της ειρήνης και της ανάπτυξης οπως πάντα με αισιοδοξία. Πίστευε κατάβαθα στις δυνάμεις του, την ελληνική ζωτικότητα και στο λαμπρό μέλλον της Ελλάδας. Αν οι ζωντανοί το αμφιβάλουν, οι νεκροί των αλαβανικών βουνών και της Αντίστασης, αυτοί, ούτε αμφέβαλαν ποτέ και ούτε αμφαβάλλουν. Πίστευαν και πιστεύουν πως υπήρχαν όλα τα δεδομένα-σπέρματα και φύτρα για την μεταπολεμική αναγέννηση της Ελλάδας.

Αυτή η συντηρητική και οκνηρή πνευματικά Ελίτ, που για να επιβιώσει καταλήγει αντιδραστική και για να «διαπρέψει» εγκληματεί εις βάρους του λαού και της χώρας. Αυτή που με τα χωρίς ιστορικής σημασίας γραφτά, προσπαθεί την αργή και διαρκή παραποίηση της κατοχικής ιστορίας. Να δουλώσουν το αδούλωτο αγωνιστικό πνεύμα του λαού και να καναλιζάρουν τους πόθους και τα οράματα του λαού στη θέληση και τις επιδιώξεις της άρχουσας τάξης και των ξένων. Αυτοί οι αργυρώνητοι δούλοι της εκάστοτε άρχουσας τάξης, που αναλαμβάνουν με το ψέμα, τη διαστροφή και την παραποίηση των ιστορικών γεγονότων, να απαλλάξουν απ τις όποιες ευθύνες τους πραγματικά υπεύθυνους ακόμα και για πράξεις εγκληματικές σαν αυτές του 21 και 1940-1949. Και σε συνέχεια για τους ίδιους λόγους να μεταφέρουν αυτές τις εθνοπροδοτικές ευθύνες και εγκληματικές πράξεις στους αγωνιστές του 21 τότε και του 1941-44 τώρα. Αυτοί νομίζουν οτι η ιστορία, για να μην πώ η Ανθρωπότητα, άρχισε να υπάρχει από τότε που γεννήθηκαν, έδρασαν και «μεγαλούργησαν» αυτοί. Αυτοί ειναι «ιστορικοί χωρίς ιστορία». Αυτοί οι ταξικά στρατευμένοι ιστορικοί γράφουν μια ιστορία λουστρασιόν. Ιστορία για την «ιστορία». Δεν έχουν αφήσει τίτοτε στην ιστορία που να τραβά την προσοχή και να κινεί το ενδιαφέρον. Κλασικό παράδειγμα η πλήρης ταύτιση της Ορθοδοξία με τον Ελληνισμό και πολλά αλλα παρόμοια.

Οπως όλες οι μεγάλες ιστορικές ενέργειες ειχε και αυτός ο δοξασμένος και πρωτόγνωρος Αλβανικός και καταχικός αγώνας, τα θετικά και τα αρνητικά. Τα φώτα και τις σκιές τους. Ομως και αυτές τις λίγες σκιές, οταν θα ειχε αποκατασταθεί η Δημοκρατική ομαλότητα θα τις ερευνούσε σε βάθος και ανάλογα θα επιβάλονταν και οι αντίσοιχες ποινές.

Καθε επέτείος, σκοπό εχει να αναφέρεται στο συγκεκριμένο χρόνο και τους συντελεστές του αγώνα. Να εξάρει τους σκοπούς, την προσφορά και τα σύμβολα με τα οποία έγινε ο αγώνας για να απελευθερωθεί η χώρα απ τον κατακτητή. Κάθε εθνική επέτειος ειναι θυσία τελούμενη για την απελευθέρωση και τιμή για τους απελευθερωτές.

Η Ελλάδα εδώ και τριαντά πέντε τουλάχιστο αιώνες, περνάει στα χέρια της επόμενης γενιάς. Η κάθε γενιά για να ειναι άξια τέκνα της Ελλάδας, πρέπει να γνωρίζει ποιά ειναι η πραγματική Ελλάδα που παραλαμβάνει. Τα αληθινά ιστορικά γεγονότα αποτελούν, τον πιό άρτιο ηθικό και πατριωτικό εξοπλισμό. Η γνώση και η μνήμη ειναι η μόνη γόνιμη αλήθεια και δύναμη, που μπορεί να θερμάνει τις καρδιές και το Νού των γενιών. Να γονιμιποιήσουν το φρόνημα της Νεολαίας, που διψάει για ζωντανά πρότυπα. Ας της πούμε κάποτε την αλήθεια και ας της εχουμε εμπιστοσύνη, οπως οι δικοί μας γονείς την εμπιστεύτηκαν σε εμάς και οι πρόγονοι στους γονείς μας, ετσι, και εμεις ας τους πούμε την ΑΛΗΘΕΙΑ.

Μετά την πτώση του «Ελληνικού Συναγερμού», του Στρατηγού Παπάγου, με την υποστήριξη των Ανακτόρων και των Αμερικανών δημιουργήθηκε η «Εθνική Ριζοσπαστική Ενωση» (ΕΡΕ), με ηγέτη τον Κ. Καραμανλή, ο οποίος με το εκλογικό πραξικόπημα του 1961 συρρίκνωσε την ΕΔΑ από 78 σε 21 βουλευτές. Τώρα πιά ειχε σειρά ο Γ Παπανδρέου. Αυτός που προτείνοντάς του το ΕΑΜ, να αναλάβει την αρχηγία του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου, γεγονός που του ανέβασε υποτίθεται τις λαϊκές μετοχές, ερχόμενος στην Ελλάδα απ το Κάϊρο σαν Πρωθυπουργός της κυβέρνησης Εθνικής ενότητας στην οποία συμμετείχε και το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) κουβάλισε μαζί του και τους Νέο κατακτητές Αγγλους για να τον επιβάλουν σαν κυβέρνηση χωρίς το ΕΑΜ.

Ο Γ Παπανδρέου, δημιούργησε την «Ενωση Κέντρου» και με σύνθημα τον Διμέτωπο «αγώνα» κατά της Δεξιάς και της Αριστεράς σχημέτισε με μια μικρή πλειοψηφία κυβέρνηση.

Πριν απ τις εκλογές αυτές τον Νοέβμριο του 1962 η ΕΔΑ, προσπάθησε να βρεθεί κάποιο κοινό σημείο, ετσι ωστε το αποτέλεμα των εκλογών να ειναι θεαματικό και αναμφισβήτητο αριθμητικά σε ψήφους και έδρες. Με τη σκέψη ομως οτι δεν συρρικνώθηκε τόσο οσο έπρεπε η ΕΔΑ, προκήρυσσει εκλογές για τον Φλεβάρη του 1963. Στις εκλογές αυτές η ΕΔΑ, προκειμένου, αποφύγουμε τη Δικτατορία, που ηταν επι θύρες δεν έβαλε υποψηφίους σε όλη τη χώρα παρά μόνο στις μεγάλες πόλεις. Αθήνα, Πειραιά Θεσσαλονίκη, Πάτρα και Λάρισα. Με την παραχώρηση αυτή στις 19/2/64 η Ενωση Κέντρου σχηματίσε αυτοδύναμη κυβέρνηση. Στις εκλογές αυτές οι δυνάμεις της ΕΔΑ δεν ειχαν καταγραφεί.

Η χώρα ομως έπρεπε να οδηγηθεί στη Παπαδοπουλική δικτατορία. Για το σκοπό αυτό οι Αμερικάνοι, που βασική επιδίωξής τους την εποχή εκείνη πέρα απ τη μεγαλύτερη πρόσδεση της χώρας στις δικές τους απαιτήσεις, ήθελαν για λόγους πολιτικό-στρατηγικούς να μετατρέψουν την Κύπρο σε σταθερό αεπλανοφόρο των ΗΠΑ στη Μεσόγειο. Για το σκοπό αυτό μπήκε σε κίνηση η Αποστασία, με πρωτεργάτη τον Κ. Μητσοτάκη κλπ. Και επειδή η δικτατορία δεν θα άντεχε στο χρόνο, μα ούτε και τα κοινωνικό-οικονομικά προβλήματα μπορούσε να λύσει, πολύ περισσότερο να παίξει το ρόλο του καταλύτη της Αριστεράς. Αντίθετα τη συσπείρωνε και την γιγάντωνε, για να μην γίνει το κακό χειρότερο, έκριναν οτι ο ρόλος που της ειχε ανατεθεί (εκτός απ τη δολοφονία του Μακάριου) ειχε ολοκληρωθεί. Η Κύπρος διχωτομήθηκε, το Πολυτεχνείο το Τσάκισαν.

Ετσι πριν ακόμα πέσει η Χούντα των συνταγματαρχών, οι τρείς παρακαθήμενοι: ΗΠΑ, Δεξια και το Κέντρο, κατασκεύασαν κοινή συνεναίση των τριών α) το Νέο να δημιουργηθεί κόμμα της Δεξιάς με την επωνυμία «Νέα Δημοκρατία» (Ν.Δ), στη θέση της (ΕΡΕ) με αρχηγό τον Κ. Καραμανλή. Το κόμμα αυτό, στηριγμένο στις παλιές εκλογικές του δυνάμεις: πατριωτικές της αστικής τάξης, δημοκρατικές συντηρητικές, μοναρχικές, χουντικές, απόγονοι των δοσιλόγων της κατοχής και του εμφυλίου. Και με το σύνθημα κανένας δεν μας περισεύει στέγασε κάτω από την ομπρέλλα του όλους τους πιό πάνω β) «Το

Πανελλήνιο Σοσιαλιστικό κίνημα» (ΠΑΣΟΚ) με αρχηγό τον Ανδρέα Παπανδρέου, ο οποίος με αντιαμερικανικά συνθήματα της κομμουνιστικής και μή Αριστεράς όπω: «Εξω από το ΝΑΤΟ», «Εξω από την ΕΟΚ», «Εξω οι Αμερικανικές Βάσεις». Το «ΠΑΣΟΚ στην κυβέρνηση και ο λαός στην εξουσία. και με την υπόσχεση: Οτι στο εξής οι εκλογικές θα διεξάγονται με το σύστημα της Απλής Αναλογικής κλπ, θεμελίωσαν το σημερινό δικομματικό-διπολικό σύστημα διακυβέρνησης.

Οπως ολες οι προηγούμενες ενέργειες και δράσεις του καταστημένου, στόχο ειχαν τη συρρίκνωση και τον εγκλωβισμό των δυνάμεων της Αριστεράς στον Κενδρό-Αριστερό χώρο, ετσι και τώρα βασικός στόχος πάλη, ηταν ο εγκλωβισμός στο «ΠΑΣΟΚ» της πλειοψηφίας των δυνάμεων της κομμουνιστικής και δημοκρατικής Αριστερας, τις δημοκρατικές και προδευτικές δυνάμεις οι οποίες στην πλειοψηφία ηταν οργανωμένες στην «ΕΔΑ» είτε την υποστήριζαν εκλογικά. Για να γίνει πιστευτό και για να εγκλωβιστούν ευκολότερα οι δυνάμεις της Αντίστασης, το ΠΑΣΟΚ, αντί για κάποιο δικό του πρόγραμμα, αντέγραψε και πρόβαλε σαν πρόγραμμά του στη διακήρυξη της 3ης Σεπτεμβρίου 1974, τους στόχους του «Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου» (ΕΑΜ) :α) «Πολιτικός Αγώνας για την επιβίωση του λαού β), ένοπλος Αγώνας για την Απελευθέρωση της Ελλάδας από ολους τους κατακτητές γ), εδαφική Ακεραιότητα της Ελλάδας, και δ)Εθνική Ανεξατρησία και μετά την απελευθέρωση Ελεύθερες εκλογές με το σύστημα της Απλής Αναλογικής και Γνήσιο Δημοψήφισμα να αποφασίσει ο λαό αν θέλει Αβασίλευτη η Βασιλευόμενη κοινοβουλευτική Δημοκρατία».

Με βάση τη διακήρυξη της 3ης του Σεπτέμβρη και το δικομματικό-διπολικό σύστημα σήμερα (που ηταν όρος απαράβατος), αλλη μια φορά θα λήστευαν την Αντιστασιακή Αριστερά και θα ηταν πλέον κατορθωτή η εναλληγή της κυβερνητικής. Με το σύνθημα: Καραμανλής ή τα τάκνς και με την «θεαματική» δήλωση οτι «αποχωρούμε από το ΝΑΤΟ», τις εκλογές `του 1974, τις πήρε η Ν.Δ. Και αφού στο μεταξύ με το «Στιγμαίο Αδίκημα» περιόρισε τον αριθμό των Χουντικών στα δάκτυλα του ενός χεριού που λέει ο λαός, και με το σύνθημα τα ισόβια ειναι ισόβια έσωσε τα κεφάλια των προτεργατών Χουντικών. Και οταν πιά διαμορφώθηκε το Νομοθετικό πλαίσιο (ακόμα και αυτό το Π.Δ 1285/1981) πρόβλεψαν και το συμπεριέλαβε το ΠΑΣΟΚ οταν ήρθε το πλήρωμα του χρόνου στο Ν 1543/1985, με τον οποίο «αναγνώρισαν» την Εθνική ΕΑΜική Αντίσταση. Το Π.Δ. με το οποίο θα αφαιρούσαν την εστω μερική αναγνώριση του αίματος που έχυσαν οι ανάπηροι ΕΛΑΣίτες. Και οταν πλέον δημιουργήθηκαν και οι προϋποθέσεις εκείνες-πλαίσιο μέσα στο οποίο θα κινηθεί και θα λειτουργήσει το ΠΑΣΟΚ οταν γίνει κυβέρνηση. Και πράγματι οι συμφωνίες τηρήθηκαν κατά γράμμα και το σχέδιο λειτούργησε άψογα. Τον Οκτώβριο του 1981 το ΠΑΣΟΚ σχημέτισε μονοκομματική κυβέρνηση.

Και μια που ο λόγος για το «Στιγμαίο Αδίκημα», που βέβαια δεν ειναι πατέντα δική μας για εξαγωγή. Και δεν ειναι, γιατί ετσι δίκασε και καταδίκασε η Νυρεμβέργη τους πρωταίους του Β! παγκοσμίου πολέμου, τόσο για τα απάνθρωπα μέσα που χρησιμοποίησαν στη διεξαγωγή του: Τα κρεματόρια, τα ολοκαυτώματα την αλληλέγγυα ευθήνη, την υποτίμηση του Ανθρώπου και τον μηδενισμό της αξίας της μοναδικής και ανεπανάληπτητης ζωής.

Λέγοντας και δικάζοντας με βάση το «Στιγμαίο Αδήκημα», σημαίνει και εννοούμε, οτι συλλαμβάνουμε και δικάζουμε στη συγκεκριμένη περίπτωση των Χουντικών, μόνο αυτούς τους πέντε ή δέκα που σε μια δοσμένη στιγμή συγκεντρώθηκαν σε κάποιο σημείο. Συναποφάσισαν και έδρασαν ώς έδρασαν. Συνεπώς αυτοί και μόνο αυτοί, ευθύνονταν για ο,τι επακολούθησε και κανένας, μα κανένας αλλος. Ολοι οι αλλοι που εφάρμοσαν στην πράξη τις αποφάσεις που αυτοί στη συγκεκριμένη στιγμή πήραν με βάση το «στριγμαίο» δεν ευθύνονται για τίποτε και για κανέναν. Ακόμα και αυτοί που εκτελούσαν και τις πιό αποτρόπαιες πράξεις οπως συλλήψεις, πολύχρονες εξορίες, βασανιστήρια και φυλακίσεις και για αυτές τις δολοφονίες ακόμη δεν λογοδότησε κανένας. Με βάση το «Στιγμαίο» έμεινε ανενόχλητη η

στρατιωτική, παραστρτιωτική και πολιτική πυραμίδα που οργάνωσε, στήριξε και εκτέλεσε τις εντολές της δικτατορικής «ηγεσίας».

Η Νυρεμβεργη και η Αθήνα, πείσανε και τον πιό δίσπιστο ακόμα, οτι το κατεστημένο ετσι δικάζει και καταδικάζει τους ανθρώπους που χρησιμοποιεί, προκειμένου σε κάποια δύσκολη φάση, θα αναλάβουν την ευθύνη να βοηθήσουν το κατεστημένο να βγεί από κάποια δύσκολη θέση η οταν θέλει να τσακίσει τον ιδεολογικό-πολιτικό του αντίπαλο. Οπως το 1936, την τετράχρονη κατοχή, στον εμφύλιο και τον Απρίλη του 1967 με την επιβολή της Χούντας κλπ

Οπως γράφει στα απομνημονεύματά του ο τότες Υπουργός Αμυνας της Δυτικής Γερμανίας και Πρόερδος της Βαβαρίας Φράνς Γιόζεφ Στράους, ο οποιό Δεξιός και ευνοηκά προσκείμενος στους αμερικανούς άνθρωπος λέει οτι «το 1946 οι Αμερικάνοι, που ειχαν (το μονοπώλιο) την ατομική Βόμβα, πρότειναν στις Δυτικές Δυνάμεις να τη χρησιμοποιήσουν κατά της Σοβιετικής Ενωσης για τη διάλυσή της. Αντέδρασε η Δυτική Γερμανία και αποφεύθηκε το 1946, ο Γ! Παγκόσμιος Πόλεμος». Ο πόλεμος που τόσο πολύ ήθελαν ο στρατηγός Μάρσαλ, η Βασίλισα Φρειδερίκη και ολος ο εθνικόφρον κόσμος της Ελλάδας που φώναζε στη διαπάσων «Σόφια-Μόσχα» ειναι το ονειρό μας και η « Αγια μέρα θέλ να ρθεί»!

Οι Αγγλό-Αμερικάνοι, εν όψη της πολεμικής αναμέτρησης με τη Σοβιετική Ενωση, έκανε το πάν για να σώσει τα κεφάλια των στρατηγών και των ατομικών επιστημόνων του Ράϊχ. Με το σύνθημα μας χρειάζονται «όλοι» και δεν μας περισεύει «κανένας» έμειναν ανενόχλητοι οι υπόλοιποι. Ακόμα και τον εγκληματίας Πολέμου Κούρτ ΒαλΧάϊμ, του οποίου οχι μόνο του έσωσαν το κεφάλη, αλλά τον διόρισαν και Γενικό Γραμματέα του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών (ΟΗΕ). Ενός Παγκόσμιου Οργανισμού στον οποίο η Ανθρωπότητα ειχε στηρίξει όλες τις ελπίδες για ενα καλύτερο, δικαιότερο και ειρηνικό κόσμο. Ο ανθρωπός αυτός μετά τη λήξη της θητείας του στον ΟΗΕ, συνελλήφθει και καταδικάστηκε σαν εγκληματίας πολέμου. Αυτό κάναμε και εμείς στη δίκη των Χουντικών, αφού μας χρειάζονταν «όλοι» και δεν μας περίσευε κανένας!

Την 1η Ιανουαρίου του 2004 η χώρα μας συμπληρώνει 183 χρόνια που απελευθερώθηκε απ τον Οθωμανικό δυνάστη η παλιά Ελλάδα και 82 η Μακεδονία, η Κρήτη και τα Νησιά του Ανατολικού Αιγαίου. Η απελευθέρωση της χώρας μας ειχε μια διομορφία. Αποτίναξε μέν το Οθωμανικό ζυγό, την επομένη ομως της απελευθέρωσης, μπήκε κάτω από την πολιτική, οικονομική και στρατιωτική επικυριαρχία της Αγγλίας και δια αυτής της αστικο-τσιφλικάδικης εξουσίας με πολιτικό εκπρόσωπο και εκφραστη των συμφερόντων της τη Δεξιά. Με εξαίρεση την περίοδο του Χαρ. Τρικούπη και του Ελ. Βενιζέλου όλα τα υπόλοιπα 150 σχεδόν χρόνια κυβερνούσε η Δεξιά. Η Δεξιά πολιτική παράταξη εξέφραζε και εξυπηρέτησε τα συμφέροντα της Αστικοτσιφλικάδικης τάξης (που προήλθε απ τον ιστορικό συμβιβασμό των Αστών, των Τσιφλικάδων και του Κλήρου), της «ελληνικής» ολιγαρχίας και των μεγάλων Δυνάμεων-ειδικά της Αγγλία-που τη στήριζαν εις βάρος των Εθνικών και λαϊκων συμφερόντων.

Σε αυτά τα 150 διακυβέρνησης της χώρας απ τη Δεξιά, η χώρα εχει υποστεί πολλές εθνικές συμφορές: Την ηττα στον Ελληνό-Τουρκικό πόλεμο του 1987, την Μικρασιατική Καταστροφή το 1922. Πολλούς Αγγλο-Γαλλικούς αποκλεισμούς και διασμούς. Την Αγγλική Ενοπλη Επέμβαση του Δεκέμβρη 1944, μέχρι τον Μάρτη του 1947. Την υποδούλωση της Ελλάδας με το Δόγμα Τρούμαν, τον εμφύλιο πόλεμο, τις δικτατορίας, στρατιωτικά κινήματα, εκλογικά πραξικοπήματα και αμέτρητες αποστασίες. Τις διώξεις, τις φυλακίσεις, τα βασανιστήρια, τους βιασμούς, τις δολοφονίες και το πρωτοφανές διεθνώς κολαστήριο της Μακρονήσου, το κάτεργο της Γυούρας, τα στρατοδικεία με τις αστήρικτες και προαποφασισμένες θανατικές καταδίκες και εκτελέσεις των μελών και οπαδών της Κομμουνιστικής και Δημοκρατικές Αριστερας στα διάφορα θυσιαστήρια της χώρας. Τις εξορίες, τις αποτάξεις των δημοκρατικών αξιωματικών γενικά και του ΕΛΑΣ ειδικά και τη στέρηση της Ελληνικής Ιθαγένειας από χιλιάδες

μαχητές του Δημοκρατικού στρατού. Τις πολυάριθμες και ποικίλες προαγωγές των αξιωματικών και υπαξιωματικών των Ταγμάτων Ασφαλείας, των πολυάριθμων εθνοϊσμών και τις τοποθέτησή τους σε θέσεις κλειδιά στον κρατικό μηχανισμό, το στρατό και τα σώματα ασφαλείας και τη δημιουργία παραστρατιωτικών και πολιτικών παρακρατικών μηχανισμών.

Με την αποδοχή απ την ελληνικήν κυβέρνηση στις 12/3/1947 του «Δόγματος Τρούμαν», και σε συνέχεια του «Σχεδίου Μάρσαλ»,η Ελλάδα απεμπόλησε και την τελευταία ρανίδα εθνικής κυριαρχίας και αξιοπρέπειας. Η Αμερικάνικη Στρατιωτική Αποστολή, με αρχηγό τον στρατηγό Βαν Φλήτ, οργάνωσαν 200,000 και πλέον χιλιάδες κυβερνητικό στρατό, τον εξόπλισαν με τα πιό σύγχρονα πολεμικά μέσα και τον διοικούσαν στις επιχειρήσεις κατά του Δημοκρατικού Στρατού. Ετσι για αλλη μια φορά το δημοκρατικό κομμάτι της Ελλάδας, οπως το Δεκέμβρη του 1944 δεν διαπραγματεύονταν και ούτε πολεμούσε με την ελληνική Δεξιά, αλλά πάλι με μια αλλη Ιμπεριαλιστική ΞΕΝΗ ΔΥΝΑΜΗ: Την υπερ δύναμη των Ηνωμένων Πολιτιών της Αμερικής ΤΩΡΑ.

Η αποδοχή απ την κυβέρνηση Διομίδη και του «Σχεδίου Τρούμαν», όπως οι προηγούμενες ειχαν δεχθεί το «Σχέδιο Μάρσαλ» για τη «διάσωση» της Ελλάδας, απ τις ΕΑΜικές δημοκρατικές δυνάμεις. Τη «διάσωση» της Ελλάδας απ τους Ελληνές για λογαριασμό της Δεξιάς άρχουσας τάξης, δεν συνεπάγονταν μόνο την ήττα του Δημοκκρατικού Στρατού Ελλάδας (ΔΣΕ), απ το στρατό που οργάνωσαν, εξόπλισαν και διοικούσαν, οι παντώς είδους στρατιωτικοί και μή Αμερικανοί Σύμβουλοι, αλλα και την ήττα της ίδιας της Ελλάδας. Και ηταν ήττα της Ελλάδας γιατί με την εγκατάσταση των αμερικανών στρατιωρικό-πολιτικών Συμβούλων και των στρατιωτικό-στρατηγικών Βάσεων, η Ελλάδα έγινε η πρώτη Αμερικανική μεταπολεμική ακοικία στην Ευρώπη.

Η Συμφωνία που υπόγραψαν η Δεξιά κυβέρνηση «Συναγερμού» του Αλ Παπάγου, συνυπέγραψαν το κόμμα των Φιλελευθέρων του Γ Παπανδρέου και καταψήφισαν τα κόμματα του Κέντρου και της «αριστεράς», πρόβλεπε οτι η ελληνική κυβέρνηση... «Εξουσιοδοτεί την κυβέρνησιν των ΗΠΑ να χρησιμοποιεί οδούς, σιδηροδρομικάς γραμμάς και χώρους...να εγκαθιστά και να στεγάζη εν Ελλάδι προσωπικών...να εισέρχονται (ένοπλοι δυνάμεις των ΗΠΑ), εξέρχονται, κυκλοφορούν και υπερίπτανται ελευθέρως εν Ελλάδι και εις τα χωρικά ύδατα υπό την επιφύλαξιν οιασδήποτε τεχνική συνενοήσεως...Αι ενέργειαι αυταί απαλλάσσονται οιωνδήποτε τελών, δικαιωμάτων και φόρων...Η Ελλάδα αποζημειώνει οιανδήποτε τυχόν έργα αφήσουν μελλοντικά οι Αμερικανοί... Επιτρέπει εις τους Αμερικανούς την ίδρυση δικών τους στρατιωτικών Ταχυδρομείων»!

Αν σε αυτά προστεθούν οι πολυάριθμοι στρατιωτικοί, οικονομικοί και πολιτικοί Συμβουλοι, που έλεγχαν τα πάντα και εκβίαζαν κυβερνήσεις και κόμματα με την διακοπή της στρατιωκό-οικονομική και πολιτικής βοήθεια για τις όποιες παραχωρήσεις απαιτούσαν πέραν αυτών που ειχαν ήδη γίνει και κυρίως, αν σε αυτά προστεθεί και ο κ Πιούρι Φόϊ Πρεσβευτή των ΗΠΑ. Αυτό, τον υπερ-κυβερνήτη της Ελλάδας, που σαν εκπρόσωπος των ΗΠΑ ρύθμιζε τα πάντα στη θέση του μετακατοχικού Αγγλου πρεσβευτή Λήπερ, που εξ ίσου ρύθμιζε τα πάντα. Ο κ Πιούρι Φόϊ ηταν αυτός που αποφάσιζε πότε θα αλλάξει η κυβέρνηση, πιά θα ειναι η επώμενη. Πότε θα γίνουν οι εκλογές και με πιό εκλογικό σύστημα θα γίνουν. Αν θα σκοτωθεί ο Ν. Μπελογιάννης και πόσοι αλλοι μαζί τους. Και για να πέρνονται πιό εύκολα, γρήγορα και απαρέγκλητα οι αποφάσεις τους και για να μήν υπάρξουν τυχόν αντιρήσεις από κάποιον βέβηλο-αμύητο ειχε σχεδόν καταργήσει τη βουλή. Ολα γίνονταν με διατάγματα.

Αναρωτιέται και δίκαια ο κάθε Ελληνας ανεξάρτητα τι Θεό λατρεύει και σε πιό κόμμα ανήκει, αν ύστερα από ολα αυτά κυβερνούσαν Ελληνες την Ελλάδα και αν η Ελλάδα ανήκε στους Ελληνες;

Τώρα πιά ο Δημοκρατικός Στρατός Ελλάδας, που ηταν η συνέχεια της Εθνικής Αντίστασης κατά των επεμβάσεων της Αγγλίας και των ΗΠΑ στη Ελλάδα μετά την απελευθέρωση της χώρας απ τους τρείς

κατακτητές ηταν κατδικασμένος. Αν υπήρχε κάποια διαφορά ανάμεσα στην Ιταλικό-γερμανό-Βουλγαρική κατοχή, ειναι το γεγονός οτι τότε οργανωτές και διοικητές των επιχειρήσεων εναντίον του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ μέχρι το Δεκέμβρη του 1944, ηταν οι ίδιοι οι Ιταλό-Γερμανό-Βούλγαροι, συνεπικορούμενοι απ τα Τάγματα Ασφαλείας και τους Πολυάριθμους εθνοϊσμούς. Απ τον Δεκέμβρη του 1944 ομως και μετά οι Αγγλοι μέχρι το 1947 και σε συνέχεια οι Αμερικανοί, που εξόπλισαν και τον οργάνωσαν με Ελληνες αξιωματικούς και υπαξιωματικού, πολλοί απ αυτούς οποίους συνεργάζονταν με τους κατακτητές στην παρεμπόδιση πρώτα και την εξόντωση μετά της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης και τώρα στην ήττα του ΔΣΕ.

Και φτάνουμε στις 18/2/52, που η εξ ίσου Δεξιά κυβέρνηση του Ν. Πλαστήρα, εντάσσει την Ελλάδα στο Βόρειο-Ατλαντική-Ενωση το ΝΑΤΟ. Μια οργάνωση που στο ιδρυτικό του καταστατικό, δεν προβλέπει υπεράσπιση της Ελλάδας ακόμα και από επίθεση κάποιας αλλης ΝΑΤΟίκης χώρας οπως πχ από την Τουρκία. Εκτοτε η άμυνα της χώρας έπαψε να ειναι υπόθεση των ελληνικών κυβερνήσεων, αλλά των ΗΠΑ. Το ίδιο και ο εξοπλισμός πάντα ανταγωνιστικά με την Τουρκία. Την οποία Τουρκία, για λόγους που οι ίδιοι γνώριζαν και γνωρίζουν υπερ αγαπούσαν και υπερ αγαπούν.

Και ενώ συνέβαιναν όλα αυτά. το κομμάτι αυτό της «διανόησης» και των πολιτικών, που οχι μόνο έζησε το τρελό όνειρο, αλλά και συνέβαλε δια του λόγου και των όποιων πράξεων να κηρυθχεί εκτός Νόμου η Αντίσταση, και σε συνέχεια με την επιδημία της «μαζικής φυλάκισης», το γέμισμα των φυλακών με «εγκληματίες», τα βουνά, η ύπαιθρο χώρα με καταδιωκόμενους και οι πόλεις με κατατρεγμένους. Αυτή η «ηγεμονική» πολιτική, ηταν επόμενο να εκφραστεί και σε δικαιακό επίπεδο. Εφαρμόζοντας την κατάπτυστη θεωρία: «εχθρόςφίλος» και τον «όρο-αρχή»: όποιος δεν ειναι μαζί μας ειναι εναντίον μας, (άρα και στο δολοφόνο αυτό σύνθημα προηγούμαστε του προέδρου Μπούς), θα πραγματοποιούσαν το τρελό όνειρο: οτι θα έσβηναν απ τη συνείδηση του λαού την ανάμνηση του ΕΛΑΣ! Θα διαλυόταν το ΕΑΜ! Θα έσβηνε μια για πάντα η Εθνική Αντίσταση!

Οπως δεν βρήκαν πέντε αράδες για να κατακρίνουν και να καταδικάσουν τη συνεργασία, που σε πολλές περιπτώσεις ξεπερνούσαν οχι μόνο τον όρο αλλα και τη έννοια της προδοσίας και τον καραμπινάτο δωσιλογισμό. Ετσι δεν βρήκαν πέντε λόγια και για τις χιλιάδες των πολιτικών κρατουμένων. Βέβαια δεν θέλαμε κάποια ψυχολογική στήριξη ή κάποιου αλλού είδους υποστήριξη. Απλώς αναφορά στην ύπαρξή μας, τη συμπεριφορά του κράτους και τους όρους κάτω από τους οποίους διαβιούσαμε πολλοί από έμας δέκα, δεκαέντε και είκοση ακόμα χρόνια κάτω από τις ποιό απάνθρωπες συνθήκες. Και ενω μουντζούρωσαν τόνους χαρτί και μελάνης για να δικαιολογήσουν τα αδικαιολόγητα, τα εξόφθαλμα και αυτονόητα με σκοπό να απαλλάξουν απ τις τεράστιες ευθύνες που βάρυναν τους συνεργάτες και τους δωσίλογους, δεν βρήκαν τον χρόνο να ασχοληθούν με τις χιάδες των πολιτικών κρατουμένων.

ο κατεστημένο ομως, που κάθε φορά ενδιαφέρεται μόνο για την εξουσία και τα ταξικά συμφέροντά του και οχι για την ιστορία και την ιστορική αλήθεια, κάνει τους δικούς του υπολογισμούς. Εχει τις δικές του απόψεις οσον αφορά τις ημερομηνίες των επετείων και τους αγωνιστές. Ο λαός στη διάρκεια της τριπλής καταχής έγραψε ιστορία. Τη δική του πραγματική-αληθική και ζωντανή ιστορία. Το κατεστημένο οπως κάθε φορά για λόγους ταξικούς, ιδεολογικούς και συμφέροντος και κυρίως για να μή ανασυρθούν οι ενταφιασμές και καλά «καχονιασμένες» στο μεταπολεμικό κομφούζιο μνήμες, προσφοράς και θυσιών του απλού και ανώνυμου Ελληνα, που στους δύσκολους και τρομερούς εκείνους καιρούς της τριπλής φασιστική σκλαβιάς, στα σκοτεινά εκείνα χρόνια της πείνας και του θανάτου, με πρωτοβουλία των κομμουνιστών, Σοσιαλιστών και άλλων πατριωτών κατάφεραν, πράγματι απ το ΤΙΠΟΤΑ να δημιουργήσουν την αξιοθαύμαστη Εθνική Αντίσταση. Μια Αντίσταση την οποία τα γερμανικά αρχεία παραδέχονται, οτι η Ελληνική Εθνική Αντίσταση ηταν η πρώτη, ισχυρότερη και δυναμικότερη στην Ευρώπη. Η Αντίσταση που ηταν η συνέχει του Αλβανικού του κλώνισε και αυτή οπως ο Αλβανικός

πόλεμος την πεποίθηση για το αήττητο του άξονα και τους προκάλεσε αναλογικά τις περισσότερες απώλειες σε έμψυχο και άψυχο υλικό.

Για να μην αναδειχθούν οι εγκαταλείψαντες λαό και χώρα, οι συνεργάτες των κατακτητών, οι οικιοτίδες, οι απόντες, οι πολέμιοι και οι δωσίλογοι, που πρωτοστάτησαν στην εξόντωση των αγωνιστών. Για να μήν ξεπηδήσουν οι αποπνικτικές και δηλητηριώδεις αναθυμιάσεις μιας από μακρού καλά οργανωμένη προσπάθεια, να ξανάγυρισει η Ελλάδα στο 1940, μόνο την επέτειο της απελευθέρωσης της Θεσσαλονίκης γορτάζουμε στη συγκεκριμένη ημερομηνία, ενω τις αλλες δυό ημερομηνίες των επετείων τις έχουμε μεταθέση, οπως και πολλά αλλα για τους ίδιους λόγους, καταχωνιάζουμε, παρακάμπτωμε ή και διαγράφουμε στη χώρα μας.

Για να μήν έρθουν λοιπόν, στο Φώς τα πιό πάνω, και κυρίως ο τρόπος και τα μέσα που χρησιμοποιήθηκαν προκειμένου να καλυφθούν και να ενταφιαστούν το έργο και οι μνήμες της Αντίστασης, η κατοχική και η μεταπολεμική ιστορία της χώρας, αρχίζει με τον δικτάτορα Μεταξά, την νίκη του Γράμμου και την μεταπολίτευση. Η δέ στρατιωτική αρχίζει απ τον Μαραθώνα τελειώνει στο Τεπελένι. Κάνει εκτεταμένη αναφορά στην νίκη του Γράμμου, τη συμμετοχή στη Κορέα και ξανά αρχίζει με το σήμερα: ειρηνικές αποστολές κλπ.

Με διάφορες δικαιολογίες : Πρόωρη η Αντίσταση, πολλές και άσκοπες οι ανθρώπινες και υλικές καταστροφές κλπ, όλα σχεδόν τα κόμματα της Δεξιάς οχι μόνο δεν πήραν μέρος στον Εθνικό Απελευθερωτικό Αγώνα-εκτός από μερικούς στρατιωτικούς και ομάδες Ελλήνων και Ελληνίδων με συναίσθηση ευθύνης όλοι οι αλλοι με υπόδειξη των Αγγλων πρακτόρων, την ηθική και υλική υποστήριξει και την ενθάρρυνση, των πολιτικών τους αρχηγών οργανώσαν ένοπλα τμήματα και τα Τάγματα Ασφαλείας, που σε συνεργασία με τούς Γερμανούς, εξοπλίστηκαν και διοικούνταν από Γερμανούς αξιωματικούς στις επιχειρήσεις κατά του ΕΛΑΣ. Ετσι με τη φυγή του Βασιλιά και η «κυβέρνηση» Τσουδερού και την μή συμμετοχή των Δεξιών κομμάτων στην Αντίσταση: χώρα, λαός και ο κρατικός μηχανισμός οχι μόνο παραδώθηκε αυθανδρός στους κατακτητές αλλα με την οργάνωση των εθνοϊσμούς και των Ταγμάτων Ασφαλείας τους βοηθήσαν στα οποια κατακτητικά τους σχέδια και την αρπαγή του πλούτου της χώρας.

Από το σταθμό της Βέροιας, καθημερινά ο ενας συρμός διαδέχονταν τον αλλο. Αγκομαχούσαν οι μηχανές των τρένων για να τραβήξουν τα ατελείωτα σε βαγόνια τρένα με προορισμό το Βερολίνο. Τα τρένα αυτά ηταν τρένα εξπρές, ερμητικά κλεισμένα, κάλα σκεπασμένα και δεν σταματούσαν στους σταθμούς ή αν σταματούσαν ειχαν πάντα σειρά προτεριότητας. Οταν αναπτύχθηκε η Αντίσταση ειχαν ενισχυμένη φρουρά και ενα ή δυό Νοσοκομειακά βαγόνια.

Και επειδή μιλούν για νίκη. Αληθειά για πιά νίκη μιλούν; Αυτή η πύριος νίκη, δεν ηταν νίκη των ελληνικών αντιδραστικών δυνάμεων. Ηταν νίκη του Τσιώρτσιλ και του Τρούμαν. Και ηταν νίκη του μεταπολεμικού Ιμπεριαλισμού, γιατί το ΕΑΜ, στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων και στο Κάϊρο και το Δεκέμβρη του 1944, μα και στη Βάρκιζα ακόμα, δεν συζητούσε με τους Ελληνες ή με μια αλλη ελληνική άποψη-πρόταση για λήση, αλλά με μιά αλλη δύναμη. ΜΕ ΜΙΑ ΞΕΝΗ ΔΥΝΑΜΗ. Με την ΔΥΝΑΜΗ της αγγλικής αυτοκρατορία, που εκπροσωπούσε ο Τσιώρτσιλ. Με τον Τσιώρτσιλ, που ειχε ήδη κατακτήσει με τη δύναμη των όπλων μια σύμμαχο Ελεύθερη από κατακτητές χώρα και ασκούσε απόλυτη εξουσία. Ανέβαζε και κατέβαζε κυβερνήσεις, διόριζε Υπουργούς και θυρουρούς ακόμα.

Ελεγχε και καθοδηγούσε το παρακράτος, πολιτικό και στρατιωτικό και οργάνωνε συμμορίες. Με αποτέλεσμα η πρώτη Νικήτρια στον Β! Παγκόσμιο Πόλεμο χώρα η ΕΛΛΑΔΑ, που έδωσε αναρίθμητες Ανθρώπινες θυσίες και υλικές καταστροφές μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας πέρασε από την Γερμανικό-Ιταλό-Βουλγαρική κατοχή στην Αγγλική κατοχή:

Και το Μάτριο του 1947 με το «δόγμα Τρούμαν», η Ελλάδα πέρασε απ τη Βρετανική στην Αμερικάνικη κατοχή. Η Αμερικάνικη Στρατιωτική Αποστολή με επικεφαλής τον Στρατηγό Βαν Φλήτ οργάνωσε, διακόσιες χιλιάδες κυβερνητικό στρατό, τον εξόπλισε με σύγχρονο εξοπλισμό και τον διοικούσε σε ολη την ιεραρχία με αμερικάνους αξιωματικούς. Ο στρατός αυτός παραδώθηκε με εκείνη την κατάπτυστη και προσβλητική για την Ελλάδα παρουσίασή του από τον Υπουργό των Στρατιωτικών Π Κανελόπουλου προς τον Αμερικανό στρατηγό Βαν Φλίτ ΜΕ ΤΟ :«Στρατηγέ ιδού ο στρατός σας».

Την άνοιξη του 1944 η ηγεσία του ΕΑΜ πρότεινε στον Γ . Παπανδρέου να αναλάβει την αρχηγία του Εθνικού Απελευθερωτικού Αγώνα στην τότε Ελεύθερη Ελλάδα. Ο κ Παπανδρέου δεν δέχθηκε την πρόταση. Αντί γι αυτό, πήγε στην Αίγυπτο, από όπου εξυπηρέτησε τα συμφέρονταν της Αγγλίας, σαν Πρωθυπουργός της κυβέρνησης του Καϊρου. Μιας κυβέρνησης χωρίς λαό και έδαφος. Μετά την άρνηση του να αναλάβει την αρχηγία του αγώνα, δημιουργήθηκε η «Πολιτική Επιτροπή Εθνικής Απελευθέρωσης» (ΠΕΕΑ), που ηταν η κυβέρνηση της τότε Ελεύθερης Ελλάδας με έδρα τη Βίανη. Η αναδειχθείσσα με ελεύθερες εκλογές (ΠΕΑΑ στο ελεύθερο Καρπενήσι όπου κυριαρχούσε ο ΕΛΑΣ, ο ΕΔΕΣ πήρε 30% των ψήφων).

Το ΕΑΜ και ο ΕΛΑΣ τον Οκτώβριο του 1944 κυριαρχούσε σε ολόκληρη την Ελλάδα και στην Αθήνα, εκτός απ την πλατεία Συντάγματος, που μπορούσε να την πάρει όποια ώρα ήθελε. Στην Ηπείρο εκτός απ τον ΕΛΑΣ υπήρχε και ενα τμήμα του ΕΔΕΣ, του Ναπολέων Ζέρβα.

Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ πιστό στη ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ της 27ης Σεπτεμβρίου 1941 του «Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου» : Πολιτικός Αγώνας για την Επιβίωση του Λαού, Ενοπλος Αγώνας για την Απελευθέρωση της Ελλάδας από τους κατακτητές, Εδαφική Ακεραιότητα της Ελλάδας, Εθνική Ανεξαρτησία. Μετά την Απελεθέρωση Ελεύθερες Εκλογές με το σύστημα της Απλής Αναλογικής και Γνήσιο Δημοψήφισμα για Αβασίλευτη είτε Βασιλευόμενη Κοινοβουλευτική Δημοκρατία. Πιστό στη Συμφωνία του Λιβάνου και της Καζέρτας, ο ΕΛΑΣ δεν κατέλαβε το Σύνταγμα και παρέδωσε τα όπλα.

Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ μπορούσε να καταλάβει την εξουσία. Δεν την κατέλαβε όμως. Και οχι μόνο δεν την κατέλαβε, αλλά παρέδωσε και τα όπλα που πήραν οι ΕΛΑΣίτες ριψοκινδυνεύοντας τη ζωή τους από τους κατακτητές, για την πραγματοποιήση του μεγάλου ονείρου της Αριστεράς : να εξελιχθεί ομαλά η Κοινοβουλευτική Δημοκρατική Πορεία της Ελλάδας. Παρέδωσε τα όπλα και Αυτοδιαλύθηκε διακηρύσσοντας, παρά τους απηνείς διώγμούς την πίστη του, στις διακηρύξεις της 27ης Σεπτεμβρίου 1941. Με βάση τη Συμφωνία του Λιβάνου και της Βάρκιζας οι **μόνιμοι** Αξιωματικοί και Υπαξιωματικοί του «ΕΛΑΣ» που έπρεπε να ενταχθούν στον κυβερνητικό στρατό στάλθηκαν εξορία, απ τον Στέφανο Σαράφη μέχρι τον τελευταίο Υπαξιωματικό του «ΕΛΑΣ». Χαρακτηριστικό παράδειγμα οτι το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ πίστευε και ηταν πράγματι υπέρ της ομαλής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, αποτελεί το γεγονός οτι το ίδιο το ΕΑΜ (Δ Παρτσαλίδης Γραμματέας του ΕΑΜ και ο Γ Σάντος Γραμματέας του ΚΚΕ) αντί για το βουνό οπως πολύ και πολλοί θα ήθελαν πήγαν εξορία, προκειμένου να δείξουν και έμπρακτα οτι ειναι υπέρ της Ειρηνικής Δημοκρατικής Κοινοβουλευτικής Πορεία της Ελλάδας.

Ενώ οι Χίτες-Ταγματασφαλίτες και η πλειάδα των εθνοϊσμών, συνεργάτες των κατακτητών οργανωμένοι σε ένοπλες ομάδες σε συνεργασία με τους ενταγμένους στο στρατό και την εθνοφυλάκη, με ψευδείς καταθέσεις οχι μόνο στην ύπαιθρο αλλά και τις μεγάλες πόλεις Αθήνα, Πειραιά και Θεσσαλονίκη, συνελλάμβαναν, βασάνιζαν, βίαζαν και δολοφονούσαν, Αγωνιστές και Αγωνίστριες της ΕΑΜικήςΕθνικής Αντίστασης. Εξόριζαν και φυλάκιζαν σε βαρειές ποινές και με ένοπλες επιδρομές κατέστρεφαν τα Γραφεία των ΕΑΜικών και ΕΠΟΝϊτικων οργανώσεων, οι Αξιωμετικοί του ΕΛΑΣ και οι στρατηγοί ακόμα, έπαιρναν το δρόμο της εξορίας και τις αίθουσες των δικαστηρίων με χαλκευμένες καταθέσεις.

Μέχρι την ημέρα της υπογραφής, οι αντιδραστικές δυνάμεις με πρωταγωνιστή τη φασιστική Δεξιά και οι ξένοι έκρυβαν ύπουλα τις πραγματικές τους προθέσεις. Με μιά πολιτική ανεντιμότητα, σπάνια και για αυτά ακόμα τα χρόνια της φαυλοκρατίας, η Δεξιά σαν εκπρόσωπος όλων αυτών των εθνοϊσμών, έβαλε την υπογραφή της κάτω από μια Συμφωνία, που υπόσχονταν στον ελληνικό λαό κατοχύρωση των ελευθεριών του, πολιτική αμνηστία και τη δημιουργία ενός πραγματικού εθνικού στρατού, καθώς και την κάθαρση του δοσιλογισμού απ τον κρατικό μηχανισμό και την ελληνική κοινωνία.

Την επομένη της παράδοσης των όπλων, έγινε ακριβώς το αντίθετο. Ενώ η συμφωνία έγινε για να μήν επεκταθεί ο εμφύλιος και στην υπόλοιπη Ελλάδα, η σαν από θαύμα νεκραναστημένη φασιστική Δεξιά, που είδε σαν σωτήρες του Αγγλους πρώτα και του Αμερικανούς μετά, οπώς προηγούμενα ειχε δεί τους Γερμανούς. Η δωσίλογη Δεξιά, που έτρεμε την απελεθέρωση της χώρας και του λαού απ τα ξένα δεσμά και εξαρτήσεις. Που πουλούσε και την ψυχή της στο διάβολο για να μπορέσει να επιβιώσει. Αυτή η ξεσκολισμένη σε αυτές τις επιδώσεις φασιστική και μοναρχική Δεξιά και το υποκριτικό παλαιό-δημοκρατικό Κέντρο, στηριγμένοι στα αγγλικά όπλα, για να μήν αλλάξει θέση και δομή η εξουσία, με το ΕΑΜ εστω στην αντιπολίτευση, την επομένη της υπογραφής με το σύνθημα:

«Γλύξμπούργκ ο μόνος σωτήρας της Ελλάδος και των Αγγλικών συμφερόντων στην Ελλάδα», εξαπέλησαν μια αχαλύνωτη λευκή τρομοκρατία σε ολόκληρη τη χώρας. Ενα εκτεταμένο πογκρόμ. Ενα όργιο βίας και ασυδωσίας σε βαθμό, που η Ελλάδα σπάραζε κάτω από τον βούρδουλα και το δολοφονικό μαχαίρι του υπερτοφικού απ τη Βασιλό-Ματαξική δικτατορία και την κατοχή στρατιωτικό και πολιτικό παρακράτος, συνεπικουρούμενο και απ το επίσημο κράτος. Ολόκληρη η χώρα ειχε μετατραπεί σε θέατρο φρικτών σκηνών. Σκηνές ζόφου και φρίκης ξετυλίγονταν απ άκρου σ άκρου της Ελλάδας, όπου ο πρώτος τυχόν καταδότης μπορούσε να βγάλει μια φωνή εναντίον ενός ατομικού του εχθρού οτι ειναι Αντιστασιακλο ή «κουκουές» για να τρέξουν κάθε ειδους φασίστες και τραμπούκοι, συχνά και «όργανα της τάξης» να συνδράμουν στην επιτυχία της εξόντωσης του συλληφθέντα. Οπού ο οποιοσδήποτε εθνοφύλακας δεκανέας, χωροφύλακας και συμμορίτης, μπορούσε να μπεί στο σπίτι σου με το αυτόματο και να κάνει ό,τι θέλει και του αρέσει, απλώς επειδή ειχες πάρει μέρος στην Αντίσταση ή κάποιος γείτονας οτι ειναι Αριστερός. Να σε σπάσει στο ξύλο, να σε πάει στην ασφάλεια για να σε βασανίσουν, να σε στείλουν εξορία, φυλακή και στο εκτελεστικό απόσπασμα ακόμα.

Σε τέτοιο βαθμό ειχε φτάσει η ασυδωσία και η ανεξέλεγκη βία, που ο Αμερικανός ανταποκριτής της «Φωνής της Αμερικής» κ. Λίλαντ Στόου μετέδωσε: «Η Αθήνα ειναι σήμερα ή πιό θλιβερή πρωτεύουσα της Ευρώπης» και ο ανταποκρικής της Αγγλικής εφημερίδας «Μαγχεστριανός Φύξας» έγραφε: «Η Ελλάδα βρίσκεται κάτω απ τη διαλυτική μανία της Δεξιάς». Οταν λοιπόν, οι ανταποκριτές που ήρθαν στην Ελλάδα, αν οχι να κάνουν το μαύρο άσπρο, αλλά να απαλύνουν κάπως τη σκληρότητα, τη μορφή και την έκταση της εγκληματικής βίας. Οταν και οι ίδιοι έζησαν αυτές τις σκηνές φρίκης, αυτόν το ζόφο της λευκής τρομοκρατίας, δεν μπορούσαν να μην κάνουν γνωστά αυτά τα τραγικά γεγονότα στις χώρες τους. Και όταν η «Αθήνα ειναι η πιό θλιβερη πρωτεύουσα της Ευρώπης», ο καθένας αντιλαμβάνεται τί συνέβαινε στην ύπαιθρο.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα για την έκταση και την ένταση που ειχε πάρει η βία, αποτελεί το γεγονός, οτι απ τις πολλές δεκάδες τραγούδια της Αντίστασης, που με σαφήνεια διαλλαλούσαν τους σκοπούς και το περιεχόμενο του Αντιστασιακού αγώνα. Τραγούδια που αντιλαλούσαν βουνά και κάμποι και ενημέρωναν το λαό για την πορεία του αγώνα. Τραγούδια που εμψύχωναν τους μαχητές στο άνισο αγώνα με τους σιδηρόφρακτούς κατακτητές, δεν τραγουδήθηκε κάνενα παρά το γεγονός, οτι το περιεχόμενό τους ηταν κατάμεστο από Πατριωτισμό, λευτεριά, δίκαιο και κυρίως λεβεντιά και Ελλάδα.Τραγούδια που ενεθάρρυναν τον λαό να πάρει μέρος στον αγώνα και τους μαχητές του ΕΛΑΣ, στον αδιάκοπο αγώνα να αναμετρηθούν με τους κατακτητές, αλλα και με το χάρο. Γνωρίζοντας το κατεστημένο τη δύναμη του

πατριωτικού-αγωνιστικού τραγουδιού, το ποινικοποίηση και σαν γραφτό-κείμενο και σαν φωνή. Αυτή ακριβώς η ποινικοποίηση του αντιστασιακου τραγουδιού οδήγησαν τον ποιητή Αναγνωστάκη να γράψει:«έπνιξαν στο λαρύγγι μου τα ίδια μου τα τραγούδια» Ακόμα και το μουρμούρισμα αρκούσε να φάς ενα γερό χέρι ξύλο, αλλα να βρεθείς και εξορία, αν ο χαφιές υπερέβαλε λίγο τον τόνο της φωνής σου...

Για την αντιμετώπηση της πρωτοφανούς τρομοκρατίας η ηγεσία του «ΕΑΜ» πρότεινε στους διωκόμενους Αγωνιστές και Αγωνίστριες να καταφύγουν στις πόλεις είτε στα βουνά και να μήν προσπθήσουν να οπλιστούν. Οι μεμονωμένοι διωκόμενοι στην ύπαιθρο, για να προστατευθούν συλλογικά, οργανώθηκαν σε μικρές άοπλες ομάδες γύρω απ τα χωριά τους.

Η κοινωνική κατοχική συνοχή απειλήθηκε μετά το τέλος της κατοχής απ τους ξένους και την συμμοριακή πλέον συγκρότηση των ταγμάτων ασφαλείας και των εθνοϊσμών και τη μετατροπή τους σε συμμορίες. Σε συμμορίες που τρομοκρατούσαν, οχι μόνο την ύπαιθρο αλλά και τις πόλεις με τις ευλογίες και την προτροπή του επίσημου κράτους των άγγλων-ελλήνων. Απ αυτά που υπόφερε απ τις συμμορίες και ειδικά η ύπαιθρος : Ο λαός φοβόταν και έτρεμε πιό πολύ αυτούς παρά στην κατοχή τους Γερμανούς, όπου και οταν δεν συνοδεύονταν από ταγματασφαλίτες και κάποιον απ τους συνεργαζόμενους εθνοϊσμούς. Βασικός στόχος να εγκαταλείψουν τα χωρία σαν τον μόνο μέσο να προστατευθούν απ τις συμμορίες, να γλυτώσουν το ξύλο, τους βιασμούς και τη ζωή τους.

Η εγκατάλειψη του χωριού και της πόλης, δεν ηταν επιλογή που υπάκουε σε ιδεολογικά ή πολιτικά κίνητρα, πολύ περισσότερο με εντολή κάποιου κόμματος, αλλά σπρωχνωντάν στο βουνό από εκείνες τις δυνάμεις και διαδικασίες, που οπως στην κατοχή οι συνεργάτες, οι χαφιέδες και καταδότες, έριξαν συνηθισμένους ανθρώπους στο Ρού της ιστορίας. Το ίδιο συνέβει και με τον εμφύλιο πόλεμο. Ετσι η μνήμη της Αντίστησης, επισκιάστηκε απ αυτή του εμφυλίου πολέμου, που τόσο πολύ ήθελαν και επέβαλαν οι ξένοι σε συνεργασία με τους ντόποιους.

Επειδή με τις τρομοκρατικές συμμορίες δεν επιτεύτηκε επιδιωκόμενος σκοπός, στις διώξεις χρησιμοποιήθηκε η Χωροφυλακή (στην περιοχή μας έδρασε ο Μαρδουλάκης). Για την αυτοάμυνά τους οι άοπλες ομάδες αναγκάστηκαν να χτυπούν τα αστυνομικά τμήματα για να οπλιστούν και άρχισαν οι ένοπλες συγκρούσεις με τις συμμορίες και τη Χωροφυλακή. Οταν ομως χρησιμοποιήθηκε στις διώξεις και η εθνοφυλακή, που διοικούνταν απ τους Αγγλους και την ευθύνη των διωκτικών εκκαθαριστηκών επιχειρήσεων την ειχαν οι Αξιωματικοί των Ταγμάτων Ασφαλείας, οι ανεξάρτητες Ομάδες οργανώθηκαν σε Συγκροτήματα- Υπαρχηγεία κάθε περιοχής. Στις αρχές του 1947 οι ορεινές περιοχές της Βόρειας, της Κεντρικής Ελλάδας και της Πελοπονήσου ηταν ελεύθερες.

Οι επιχειρήσεις κάθε μέρα που περνούσε εντύνονταν. Τώρα πιά στην καταδίωξη των Αντιστασιακών έπαιρνε μέρος και ο στρατός. Για την συντονισμένη αντιμετώπηση του στρατού δημιουργήθηκε Γενικό Αρχηγείο. Και σε συνέχεια για την εκπροσώπηση αυτής της ενοπλης Αντίστασης των αγωνιστών της ΕΑΜική Εθνικής Αντίστασης ονομάστηκε «Δημοκρατικός Στρατός Ελλάδας» (ΔΣΕ) με γενικό Στρατηγείο στο Γράμμο. Στοπός της ίδρυσής του (αυτό το γνώριζαν οι κυβερνώντες) δεν ηταν η κατάληψη της εξουσίας, αλλα να αναγκάσει τις εγκάθετες «Ελληνικές» κυβερνήσεις και τους ξένους υποστηρικτές τους σε συμβιβασμό, να σταματήσουν οι διώξεις και να εξασφαλιστεί η Κοινοβουλευτική Δημοκρατική Αναγέννηση της Πατρίδας μας χωρίς ξένες επεμβάσεις στα εσωτερικά μας.

Και οταν τον Μάρτη του 1947 μετά την αποτυχία των εαρινών εκκαθαριστηκών επιχειρήσεων η Αγγλία δήλωσε αδυναμία συνέχισης της «προστασίας» της Ελλάδας, ο πρωθυπουργός της «επτακέφαλης» κυβέρνησης Δημ Μαξίμου, αντί να αρχίσει διαπραγματέσεις που επίμονα και κατ επανάληψη ζητούσαν τα κόμματα του ΕΑΜ, αντί γι αυτό έκανε και αυτός, αυτό που έκανε και ο Γ. Παπανδρέου οταν του

ζητήθηκε να αναλάβει την αρχηγία του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου, με επείγουσα έκκληση ζήτησε «προστασία» από την Αμερική.

Η Αθήνα Απελευθερώθηκε στις 12 Οκτωβρίου 1944 και στις 18 του ίδιου μήνα, ύστερα από έξη Ελεύθερα είκοση τετράωρα, ο Πρόεδρος της κυβέρνησης του βουνού, Συνταγματολόγος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Αθηνών, Αλέξανδρος Σβώλος, παρέδωσε στον τότε Πρωθυπουργό της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας Γ Παπανδρέου, την Ελλάδα χωρίς κανένα κατακτητή. Παρέδωσε μια Ελλάδα, με εθνική συνοχή και ταυτότητα σκοπών: Εθνική Ανεξαρτησία και ΛαΪκή Κυριαρχία. Μια Ελλάδα Ετοιμη, σύμφωνα με την Συμφωνία του Λιβάνου, ελεύθερη πλέον, με ελεύθερες και αδιάβλητες εκλογές ο κυρίαρχος Ελληνικός Λαός, να εκλέξει την πρώτη μεταπελευθερωτική κυβέρνηση και με ενα γνήσιο Δημοψήφισμα να αποφασίσει για το πολίτευμα της αρεσκείας του: Την Αβασίλευτή ή την Βασιλευόμενη Κοινοβουλευτική Δημοκρατία.

Ο Πρόεδρος της κυβέρνησης του Βουνού παρέδωσε μια απ άκρου σ άκρου Ελυεθερη Ελλάδα και με εκατό χιλιάδες οργανωμένο στα προπολεμικά πρότυπα, σε Συντάγματα-Μεραρχίες-Σώματα και Γενικό Στρατηγείο, Τακτικό και Εφεδρικό «Ελληνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό» (ΕΛΑΣ κ ΕΛΑΝ), πανέτοιμο να υπερασπίσει την εδαφική ακεραιότητα της Ελλάδας και την Εθνική Ανεξαρτησία του Ελληνικού Λαού, που ειχε δώσει τα πάντα για αυτόν ακριβώς το σκοπό. «Με Εθνική Πολιτοφυλακή» (ΕΠ) οργανωμένη σε στραθμούς-Υποδιοικήσεις-Διοικήσεις και Γενική Διοίκηση, που εξασφάλιζε επι τρία και πλέον χρονια την τάξη και την ασφάλεια όλων των πολιτών.

Με τοπική Αυτοδιοίκηση και Λαϊκή Δικαιοσύνη πρώτου και δεύτερου βαθμού, που έλυναν γρήγορα και δίκαια όλα τα προβλήματα που αφορούσαν το λαό. Ειχε Εκλεγμένο Δημοκρατικά «Εθνικό Συμβούλιο» στους Κορεσκάδες, το οποίο παρήγαγε πρωτότυπο Νομοθετικό έργο και εξέδιδε χαρτονόμισμα. Παρέδωσε μια Ελευθερη Ελλάδα. Μια συγκροτημένη θεσμικά και λειτουργία ελληνική πολιτεία.

Αν όλα αυτά μαζί, δεν συνιστούν «Εθνική Ηττα», τότε το ερώτημα που μπαίνει ειναι, σαν τί αλλο θα μπορούσε να σημαίνει Ηττα; Αυτή ακριβώς την Εθνική και ηθική Ηττα, ήθελαν να υπονομεύσουν-διαγράψουν απ τη συνείδηση του λαού. Το πιο εντυπωσιακό στοιχείο σε αυτήν τη συλλογική άσκηση βίας και εθνικιστικής παιδείας, ειναι η λήθη και ο ενταφιασμός της μνήμης, που επιβλήθηκε μετά το τέλος του εμφυλίου πολέμου. Βέβαια οσο διαρκούσε ο εμφύλιος, επειδή οι καταγγελίες για βασανιστήρια, μαζικές εξαφανίσεις, εκτελέσεις και αλλες φρικαλιώτητες εις βάρος των Αντιστασιακών, βοηθούσαν στο να τρομοκρατείται ο λαός, δεν αποτελούσαν εθνικό απόρρητο. Μετα τη λήξη ομως του εμφυλίου, ο συσκοτισμός και ο ενταφιασμός της μνήμης κρίθηκαν απαραίτητοι για να διαμορφωθούν οι διάφοροι «όροι», συνθήκες και οι εξαμβλωτικές θεωρίες, οι οποίες σκοπό ειχαν να δημιουργήσουν τις παρεμβάσεις εκείνες που θα επέτρεπαν στο κατεστημένο να κατασκευάσει «προσφορά», «αγωνιστές» και «ήρωες» από το ΤΙΠΟΤΕ.

Στη ζωή υπάρχουν πολλοί τρόποι για να αποδυναμώθεί, υποτιμηθεί ή και να μηδενιστεί ακόμα κάποια πράξη προσφοράς, προσωπική ή και εθνική, ακόμα και κυρίως να της αφαιρεθεί-υποκλαπεί από τον φορέας που την πρόσφερε οταν χειραγωγήθει η μνήνη. Εκεί στη μνήμη λάμπει ο πολιτισμός και η προσφορά κάθε λαού και ατόμου. Το κατεστημένο γνωρίζει οτι χωρίς τη μνήμη, η ιστορία και οι ιστορικές εμπειρίες παράμενουν άγνωστες και οχι μόνο αλλα και αρνούνται να λειτουργήσουν αμφίδρομα την επικοινωνία με την αρχαία και τη σύγχρονη Αείχρονη κουλτούρα του δημιουργού της ιστορίας. Χωρίς τη μνήμη μένει ανοιχτός ο δρόμος για την επικράτησει μιας ακραιφνούς ατομικότητας στο βωμό της οποίας θυσιάζονται αρχές, παρελθόν αλλά και το ίδιο μέλλον. Χωρίς τη μνήμη ανοίγει ο δρόμος στους κάθε είδους υποβολείς της εθνικοφροσύνης και των ξένων συμφερόντων.

Ο εμφύλιος πόλεμος ανάμεσα στην άρχουσα τάξη και τους εργαζόμενους ιδεολογικό-πολιτικά, άρχισε την επομένη της μετονομασίας του ΣΕΚΕ σε κομμουνιστικό κόμμα και ειδικά μετά την εισδοχή του στην Κ.Διεθνή. Μέχρι τις 3/8/1936 ηταν ιδεολογικό-πολιτικος. Το κομμουνιστικό κόμμα συμμετείχε στη βουλή. Μετά την 4η Αυγούσου, με πρωταγωνιστές τους Αγγλους, που σχεδίασαν και επέβαλαν την Βασιλό-μεταξική δικτατορία, η άρχουσα τάξη με υπόδειξη των Αγγλων, χωρίς να παραλείπει τον ιδεολογικό-πολιτικό αγώνα, άρχισε να παίρνει και κατασταλτικά μέτρα. Συνέλλαβε, βασάνισε, εξόρισε και φυλάκισε χωρίς δίκη, οχι μόνο κομμουνιστές, Σοσιαλιστές, δημοκράτες και απλές νοικοκυρές. Διέλυσε κόμματα και οργανώσεις, ακόμα και φιλολογικούς και αθλητικούς συλλόγους. Εκάψε βιβλία, επέβαλε σιγή τάφου και συνεργάστηκε σε πολλα επιπεδα με την Γκεστάπο.

Ο Β! παγκόσμιος πόλεμος, η κατάρευση του Αλβανικού μετώπου και η καταχή της χώρας απ τους Γερμανούς, έβαλε σε άμεσο κίνδυνο, την αγγλική κυριαρχία στα Βαλκάνια και ειδικά στην Ελλάδα-αυτό το σταυροδρόμι του κόσμου. Το σταυροδρόμι αυτό, που επι εκατό και πλέον χρόνια ασκούσε επικυριαρχία. Εκτός απ την κατάληψη της Ελλάδας γεωγραφικά, ο μεγαλύτερος κίνδυνο να χάσει τον έλεγχο, προέρχονταν απ το γεγονός οτι ενα μεγάλο μέρος της άρχουσας τάξη, οχι μόνο ειχε ταυτίσει προπόλλου τα συμφέροντά της με αυτά του άξονα, αλλα και πίστευε στη νική του άξοναν και το βασικότερο, το κομμάτι αυτό πίστευε, οτι το γερμανικό σύστημα διακυβέρνησης, ηταν αυτό που απαντούσε στα σύγχρονα μεταπολεμικά προβλήματα των λαών της Δυτικής Ευρώπης και θα έσωζε την Ευρώπη απ τη λαίλαπα του κομμουνισμού. Γι αυτό και συνεργάστηκε αρμονικά σε όλους τους τομείς με τις δυνάμεις κατοχής.

Με το σκεπτικό αυτό, επέκτειναν το ήδη υπάρχον φασιστικό πλαίσιο συνεργασίας με τους κατακτητές. Και με έκδηλη την προθυμία να υπηρετήσουν πιστά και αμοιβαία τους ομοϊδεάτες τους, ειχαν ετοιμάσει όλους εκείνους τους μηχανισμούς, που μέσω της βίας, της πείνας, τη διαφθορά και τις διάφορες μορφές «αναμόρφωσης» επιδίωκαν την μετάλλαξη της συνείδησης του λάου σε βαθμό, που για τους συνεργάτες τρεμόσβηνε, ενω η Ελλάδα διέτρεχε τον κίνδυνο να διαμελιστεί, οπως ήδη το ειχαν δεχθεί αδιαμαρτύρητα, οι ίδιοι να δωθούν οριστικά εδάφη: της Ανατολική Μακεδονία κλπ, στους Βολγάρους για να ικανοποιηθούν οι εδαφικές αξιώσεις των συμμάχων του Χίτλερ. Να εχουν πρόσβαση και οι Βούλγαροι στο Αιγαίο. Για την Αιγαιακή πρόσβαση των Βουλγάρων στο Αιγασίο, το ειχαν θέση για δικούς λόγους πριν ακόμα απ το 1912 και οι Αμερικάνοι.

Το καπιταλιστικό σύστημα παραγωγής γενικά και σε κάθε χώρα ξεχωριστά ο βασικό εχθρό του συστήματος εναι ο κομμουνισμός. Οι Αγγλοι ειχαν πολλά και ισχυρά ερείσματα στην Ελλάδα. Μέχρις το Στάλιγκρατ, οι Αγγλοι το έπαιζαν «σύμμαχοι» με το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Μέχρι τότε τον αντικομμουνισμό στην Ελλάδα, πάντα με τη συνεργασία στα υψηλά κλιμάκεια και τη συγκατάθεση των Τόρυδων, τον ασκούσαν οι Γερμανοί σε συνεργασία με τις διορισμένες απ τους κατακτητές κυβερνήσεις και τους πεμποφαλαγγίτες 4ο Αυγουστιανούς. Με την κατάρευση του Στάλιγκράτ, που οχι μόνο άρχισε αντίστροφος μέτρηση του άξονα, αλλα αποτέλεσε και πρόκριμα για το πιά θα ηταν η έκβαση του πολέμου, οι Αγγλοι ξανά μπήκαν ανοιχτά στο παιγνίδι του αντικομμουνισμού. Ενισχύονται πολύ πλευρά ο ΕΔΕΣ, και με λύρες οι υπάρχοντες εθνοϊσμοί και με υπόδειξη του Τσιώρτσιλ, η Τρίτη κατοχική κυβέρνηση ο Ράλλης, δημιουργεί τα «Τάγματα Ασφαλείας», που πολεμούν από κοινού με τους Γερμανούς την ΕΑΜική Αντίσταση. Κάνουν την εκκαθάριση του στρατού της Μ Ανατολής και εκπονούν το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» που κεντρικό σημείο αναφοράς εχει την επαναφορά της Ελλάδας στο καθεστώς της 27 Οκτωβρίου του 1940. Συνάμα ετοιμάζουν στρατό για να καταλάβουν ένοπλα την Ελλάδα, παρ όλο που συνεχίζονταν ο αντιφασιστικός πόλεμος, μετά την κατ ιδίαν διαπίστωση του Αντωνυ Ηντεν, κατά την επίσκεψή του στη ήδη Ελεύθερη Αθήνα οτι : « με όποιο σύστημα και αν γίνουν οι εκλογές, το ΕΑΜ θα

τις κεδρίσει» και οτι οι «εθνικές δυνάμεις δεν ειναι σε θέση να διεκδικήσουν την εξουσία απ το ΕΑΜ»

Ολα αυτά μαζί λένε, πως αν το ΕΑΜ, δεν δεχθεί οικιοθελώς να οδηγηθεί η χώρα στο καθεστώς της 27 Αυγούστου 1940, μετά την κατάληψη της Αθήνα και του Πειραιά απ τα αγγλικά στρατεύματα για την κατάληψη της υπόλοιπης Ελλάδας, θα μπεί σε ενέργεια το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» που προβλέπει και προετοιμάζει ό,τι εχει σχέση με τον εμφύλιο πόλεμο.

Το Βασιλιά τον είχαμε φέρει. Αφου λοιπόν, εξασφαλίσαμε ολα τα πιό πάνω καλούδια, χρήσαμε και τον στρατηγό Παπάγο Αρχηστράτηγο, ωστε να μήν ειναι μόνος και ανώτερος ο στρατηγός Βάν Φλίτ, ύστερα από εναν τετράχρονο εμφύλιο πόλεμο στις 29 Αυγούστους 1949 έπεσε ο Γράμμος. Και την επομένη της «νίκη» του Γράμμου, οι δυνάμεις που εκπροσωπούνται απ τη Δεξιά και το Κέντρο συνεργαζόμενες με τους κατακτητές διατήρησαν τις πολιτικές και δεολογικές πεποιθήσεις συνεργασίας και με τους νεοκατακτητές πλέον, ετσι ωστε να διατηρούνται στη ζωή και τα φαντάσματα της «αλλήστου μνήμης» γεγονότα που πέρασε η χώρα για αρκετές 10ετίες και ειδικά η διατήρηση του κοινωνικό-πολιτικού κατεστημένου και κυρίως ζωντανή και σε ισχύει του μεταξικού και εμπλουτισμένο κατοχικό Νομικό κατεστημένο. Το ιδιο ισχύει και για την Νομοθεσία εμφυλίο και την 7χρονη δικτατορία.

Πέντε ηταν οι βασικοί στόχοι του εμφυλίου α) Να παράρουν με τα όπλα οι Αγγλοι την εξουσία από το ΕΑΜ .β) Να μίνει ο ελλαδικός χώρος προμαχώνας του «ελευθερού κόσμου» και βάση εξορμησής σε περίπτωση του Γ ! παγκοσμίου πολέμου γ) Μια που οι «σύμμαχοι», την Ελλάδα την προόριζαν να παίξει αυτόν τον ρόλο και το ελληνικό κατεστημένο τον δέχθηκε, έπρεπε να εξοντώθει ο εσωτερικός «εχθρός». δ) Να τσακίσει με μια εθνοκάθαρση τη ραχοκοκκαλιά του ΕΑΜ, για να μη γίνει το ΕΑΜ αξιωματική αντιπολίτευση αμέσως μετά τη λήξη του Β! παγκοσμίου πολέμου και ε) Η αρπαγή με τα όπλα του ΕΠΟΥΣ της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης, για μελλοντική χρήση και αξιοποίησει: ψηφοθηρικά, εθνικά και ταξικά. Οπως έγινε και το 21.

Μιά πρώτη απόπειρα έγινε μέσω των εκλογών. Πολλοί ισχυρίσθηκαν οτι έγιναν εκλογές στις 13/3/1946 και μάλιστα υπό την εποπτεία των συμμάχων. Τα κόμματα που αποτελούσαν το ΕΑΜ έκαναν αποχή. Στις εκλογές αυτές ψήφισαν οχι μόνο οι νεκροί αλλα και τα δέντρα. Πήραν 91% η Δεξιά και το Κέντρο και το ποσοστό της αποχής ηταν (ετσι μας είπαν) μόνο 9%. Επειδή ομως όλοι γνώριζαν οτι το πραγματικό ποσοστό που εκπροσωπούσε το ΕΑΜ στο λαό, εξακολουθούσε να ειναι μεγάλο, αποφάσισαν οτι ο μόνος τρόπος για να παίξει η Ελλάδα τον ρόλο για τον οποίο την προόριζαν ηταν να συνεχίσουν τον εμφύλιο πόλεμο.

Τον εμφύλιο πόλεμο λοιπόν, που στην κατοχή ένοπλα τον άρχισαν σε συνεργασία με τους κατακτητές, οι Ραλληλό-Γονατέδες και οι πολυάριθμοι εθνοϊσμοί, το Δεκέμβρη προστέθηκαν με την ένοπλη επέμβασή τους και οι Αγγλοι και απ την Βάρκιζα και μετά, που το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ βάση της Συμφωνίας αυτής παρέδωσε τα όπλα, τον συνέχισαν τα τάγμτα ασφαλείας και οι εθνοΪσμοί που προϋπήρχαν και διάφορες αλλες συμμορίες, που οργάνωσαν και χρηματοδοτούσαν οι Αγγλοι, η Δεξιά και το παλαιό κέντρο. Εχοντας εξασφαλίσει οι δοτές απ τους Αγγλους νεοκατακτητές οι όποιες ελληνικές κυβερνήσεις τη συναίνεση των Αγγλων και στηριγμένες στα αγγλικά όπλα, άλλοτε με τα χέρια του Ιακώβ, άλλοτε με του Ισάακ, αλλά πάντα με την φωνή του Ιακώβ, τον συντηρούσαν και τον συνδάβλιζαν αυτές μέχρι τον Μάρτη του 1947, που ανέλαβαν να τον συνεχίσουν οι Αμερικάνοι, με το «Σχέδιο Μάρσαλ», το « Δόγμα Τρούμαν», τους αμερικανούς στρατηγούς με πρώτο τον στρατηγό Βάν Φλίτ και τους πολλοιάριθμους Συμβούλους. Ολοι αυτοί απο κοινού έκαναν εκείνες τις απαραίτητες αποδοχές, παραδοχές, παραχωρήσεις και στις 29 Αυγούστου του 1949 η πτώση και του Γράμμου έφερε τη νίκη.

Ο εμφύλιος πόλεμος λοιπόν, ηταν το μέσο-εργαλείο που θα εξόντωνε τον εσωτερικό εχθρό. Θα έκανε μια εκτεταμένη εθνοκάθαρση προκειμένου να σώσει την Ελλάδα απ τους Ελληνες και θα διασφάλιζε έκείνους τους όρους για να μπορεί η Ελλάδα, στη δεδομένη στιγμή να παίξει το ρόλο για τον οποίο την προόριζαν, (προγεφύρωμα εν όψη του ψυχρού και ενδεχομένως του θερμού Γ! παγκοσμίου πολέμου), ενώ παράλληλα θα στακίζε τη ραχοκκοκαλιά της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης, που ηταν το δεύτερο ζητούμενο. Με τον τρόπο αυτό θα απάλλαζε το ελάχιστο για πενήντα και πλέον χρόνια το κατεστημένο απ το βραχνά της Αριστερής αξιωματικής αντιπολίτευσης. Οταν ομως η «νίκη» του Γράμμου και τα όποια έκτακτα μέτρα έχασαν τη δυναμική τους και οι δυνάμεις της Αντίστασης ενσωματωμένες στην Ενωμένη Δημοκρατική Αριστερά ΕΔΑ, έγιναν το 1958 αξιωματική αντιπολίτευση πάρα την ισχύ των εκτάκτων μέτρων. Το κατεστημένο οχι απλως θορυβήθηκε, αλλα και έθεσε σε κίνηση τους μηχανισμούς εκ νέου συρρίκνωση της Αρστεράς μέσο της Δικτατορίας.

Οπως ηταν φυσικό, οι διάφοροι όροι που προέκυψαν στο ιστορικό γίγνεσθαι της χώρας και την τέχνη του λόγου, ειναι αναμφισβήτητο οτι έχουν κακοπάθει. Αν αυτό ισχύει γενικά για την Ελλάδα των παθών και της στραύρωσης, τα πράγματα ειναι ακόμα πιο μετέωρα σε ό,τι εχει σχέση με την ιστορία. Ετσι φτάσαμε να μην γνωρίζουμε ακόμα οτι ο Χρισιανισμός οχι μόνο απέρριψε τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό, αλλα και τον πολέμησε. Να μην γνωρίζουμε το πραγματικό 21, και τίποτε σχεδόν για την Αντίσταση, παρά την «αναγνώριση».

. Πριν από τη λήξη του παγκοσμίου πολέμου, οι σχέσεις των συμμάχων δεν ηταν αυτές που ηταν στην αρχή και κατά τη διάρκειά του. Συνεπώς ηταν επόμενο ο καθένας να προωθεί τις δικές του ξεχωριστές βλέψεις. Για μην φτάσουν στη διάλυση και την σύγκουση έγιναν πολλές διασκέψεις: η διάσκεψη Της Τεχεράνης, της Μόσχας, του Μπράϊτον, της Κριμαίας, του Πότσνταμ κλπ. Στις διασκέψεις αυτές οι νικητές του αντιφασιστικού πολέμου, μοίρασαν τον κόσμο και ειδικά την ευρωπαϊκή Ηπειρο σε σφαίρες επιρροής. Το αποτέλεσμα αυτών των συμφωνιών-μοιρασιάς καταχειρώθηκε με τη δημιουργία και την εγγύηση του Οργανισμού των Ηνωμένων Εθνών.

Η χώρα μας επιμερίστηκε και με τη συναίνεση του Στάλιν στους Αγγλό-Αμερικάνους. Μάλιστα λέγεται που υπήρχε και κάποιο σημείωμα του Τσιώρτσιλ, στο οποίο ειχε έγραψει τα ποσοστά που θα εκπροσωπούσε η κάθε πλευρά στη χώρα μας (9 προς 1) και ρητή υπόσχεση οτι ο Κόκκινος στρατός δεν θα παραβιάσει, και δεν παραβίασε τα ελληνικά σύνορα. Και αναρωτιέται κανείς για πιό λόγο έγινε ο εμφύλιος πόλεμος τη στιγμή που τα πάντα συνειγορούσαν υπέρ μιας ομαλής εξέλιξης του μεταπολεμικού κοινωνικό-πολιτικού γίγνεσθαι;

Οι «ταγοί μας», με την εγκατάληψη του λαού και της χώρας και οι εναπομείναντες φωτοσβέστες, με εδραιωμένη την πεποίθηση οτι η νίκη του φασισμού ηταν αναμφισβήτητη. Με βάση την βεβαιότητα αυτή ειχαν δημιουργήσει ήδη στον εαυτό τους, την ακράδαντη πεποίθηση οτι ο φασισμός «ειναι οχι μόνο το καλύτερο, αλλα και το μελλοντικό κοινωνικό-οικονομικό σύστημα διακυβέρνησης για την Ευρωπαϊκή Ηπειρο» Το ίδιο πίστευαν και για τη χώρα μας. Γι αυτό και δεν δύστασαν οχι μόνο να ταυτιστούν με τους κατακτητές,αλλα και να βάλουν σε κίνηση τους μηχανισμούς εκείνους, με τους οποίους θα πολτοποιούσαν παρά πέρα τη συνείδηση του λαού και να κάμψουν τη θέλησή του για αντίσταση.

Για τέσσερα σχεδόν χρόνια ο ανώτατος άρχων και υπέρτατος ρυθμιστής για το κάθε τι που ειχε σχέση με την σκλαβωμένη πατρίδα ηταν ο εκάστοτε Γερμανός Στρατιωτικός Διοικητής στην Ελλάδα. Σαν ανώτατος άρχων κάθε πρωτοχρονιά μέσο του ροδιοφωνικού σταθμού εκφωνούσε πρωτοχρονιάτικο διάγγελμα. Τα διαγγέλματα αυτά έλεγαν επι λέξη τα εξής:

«Φρουρούμε το ελληνικό έδαφος. Ο Γερμανός στρατιώτης προστατεύει κατ άμεσον τρόπον την ύπαρξιν και την τάξιν του ελληνικού λαού και του ελληνικού κράτους εις τον αγώνα εναντίον του εξωτερικού και του εσωτερικού εχθρού. Δια τον λόγον αυτόν ο Γερμανός στρατιώτης προσδοκά οτι ο εθνικήν συνείδησιν

εχων Ελλην, θα τεθή παρά το πλευρό του εις τον αγώνα εναντίον του κοινου εχθρού: του κομμουνισμού. Ο βοηθών ημάς βοηθεί τον εαυτό του, Ο αντιτεθέμενος προς ημάς θα εξοντωθή.[...].

Οταν ήχησαν οι σειρήνες εκείνη την ιστορική Αυγή, δύο κατηγορίες Ελλήνων έτρεξαν προς διαφορετική κατεύθυνση. Η πρώτη η μεγάλη, η καθαρή, η αληθινά ηρωϊκή ξεκίνησε για το μέτωπο. Με μια ηγεσία, που σκοπό ειχε να «ρίξει μερικές ντουφεκές για την τιμή των όπλων» Ηταν γυμνή, πεινασμένη και ανοργάνωτη στρατιωτικά, αλλα ξεκίνησε με τραγούδια με αυτά άρχισε και συνέχισε τον άνισο πόλεμο. Ξεκίνησαν τραγουδώντας να συναντήσουν το θάνατο και ήξεραν γιατί. Τον πόλεμο που τελείωσε με ΝΙΚΗ στις 12 Οκτωβρίου του 1944. Η δεύτερη κατηγορία, μικρή έτρεξε να βολευτεί στα καταφύγια της «Γράν Μπρετάνια». Η πρώτη ηταν ο ελληνικός λαός, που βροντοφώναξε, στεντόρια τη φωνή, το μεγάλο και ιστορικό «ΟΧΙ». Το «ΟΧΙ», του λαού συνεπικορούμενο και από το «ΟΧΙ» του φυλακισμένου Ζαχαριάδη ηταν αυτό που συγκλόνισε την οικουμένη.

Αυτό το μυριόστομο «ΟΧΙ» οχι μόνο το είπαν οι ανώνυμοι Ελληνες, αλλα έβαλαν οπως πάντα και το αίμα τόσο στον Αλβανικό πόλεμο, αλλο τόσο και στην Αντίσταση με αποτέλεσμα αντί να γιοτράζουμε τη νίκη και την Απελευθέρωση της χώρας από την τριπλή κατοχή γιορτάζουμε την έναρξη του πολέμου!!! Με αυτό το μυριόστομο λαϊκό «ΟΧΙ», προσπάθησε να ταυτιστεί και να το κεφαλαιοποιήσει το κατεστημένο λίγες μέρες μετά την εγκατάληψη του λαού και της χώρα απ το σίγουρο Κάϊρο.

Η μεταπελευθερωτική εποχή, ηταν μια από κάθε άποψη ταραγμένη εποχή. Μια εποχή που οι δυνάμεις της αντίδρασης σε συνεργασία με τους ξένους και στηριγμένοι στους ξένους, θέλοντας να ανακόψουν και να αλλιώσουν το μεταπολεμικό ιστορικό κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαι της χώρας, οδηγηθήκαμε στον εμφύλιο πόλεμο και ξανά στη δικτατορία. Υστερα οπό ενα Αλαλούμ διακυβέρνησης, μετά από 22 χρόνια η χώρα επανήλθε πολιτικά στο δικτατορικό καθεστώς αντίστοιχο με αυτό της 4ης αυγούστου. Ενώ ο εμφύλιος πόλεμος, σκοπό και στόχο ειχε να ανακόψει το ιστορικό γίγνεσθαι που ειχε δρομολογήσει μέσο της Εθνικής Αντίστασης ο λαός, η εκ νέου καταφυγεί των ίδιων δυνάμεων στη δικτατορία απέδειξε ποιές δυνάμεις ευθύνονται για τον εμφύλιο και τα οσα αυτό το γεγονός συνεπάγεται.

Ομως το κατεσημένο ειναι και δεν παύει να ειναι κατεστημένο. Και σαν κατεστημένο θέλει ανεξάρτητα απ τις όποιες ευθύνες του να επιβιώσει. Και για να επιβιώσει, οπως δεν δύστασε να κάνει τον εμφύλιο, το ίδιο δεν δύστασε να επιβάλει για τον ίδιο σκοπό και την εφτάρχονη δικτατορία. Σαν κατεστημένο εχει στόχους, χρονοδιαγράμματα και μέσα για το πώς και πότε θα εξοντώσει βιολογικά και ηθικά τον όποιο ιδεολογικά και κοινωνικά αντίπαλο και ειδικά τον ταξικό. Οταν τα συμφέροντα του κατεστημένου απαιτούσαν την ιδεολογική αντιπαράθεση το έκανε μέχρι την 3η Αυγούστους το 1936. Από την επομένη τα συμφέροντα επέβαλαν συλλήψεις, βασανιστήρια, εξορίες και φυλακή χωρίς δίκη. Οταν στην κατοχή για να μήν αντρωθεί το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο να συνεργαστεί με τους κατακτητές δεν δύστασε να το κάνει. Οταν μετά απελευθερωτικά επέστρεψε απ τα απάνεμα λιμάνια και έπρεπε να επανέλθει στην εξούσια ήρθε μαζί και συνοδεία με τα Αγγλικά αγήματα και σμήνοι πολεμικών αεροπλάνων και χιλιάδων Αγγλικού στρατού. Και επειδή οι δυνάμεις του καταστημένου δεν έφταναν και για να μήν γίνει η ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση αξιωματική αντιπολίτευση χρειάστηκε η βιολογική εξόντωση του πολιτικού αντιπάλου σε συνεργασία με τους Αγγλους οδήγησε τη χώρα στον εμφύλιο πόλεμο. Οταν δήλωσαν αδυναμία να τους επιβάλουν σαν κυβέρνηση η εφτάκλωνη κυβέρνηση Διομίδη κάλεσε επειγώντους τους Αμερικανούς. Επέβαλε έκτακτους νόμους, συγκρότησε έκτακτα στρατοδικεία και εκτελεστικά αποσπάσματα εξορίες, άνοιξε τα κολαστήρια της Μακρονήσου και της Γυούρας και σιωπή τάφου για ό,τι έγινε και γίνεται. Και όταν η νική του Γράμμου, και τα έκτακτα μέτρα έχασαν τη δυναμική και την αίγλη τους, επέβαλε σιγή τάφου για ό,τι έγινε δύστασε να επιβάλει την 7χρονη δικτατορία και οταν και η δικτατορία έχασε τη δυναμικής .Αυτήν την ιστορική αλληλουχία ήθελαν να ανακόψουν και σε συνέχεια να προσεταιριστούν,

Οταν και η δικτατορία εξάντλησε και αυτή το ρόλο της και η λέξη Εθνική Αντίσταση, άρχισε να επανέρχεται στο προσκήνιο. Οταν ακόμα και άνθρωποι που πρίν από μερικά χρόνια ειχαν μια εντελώς διαφορετική άποψη και θέση για την Αντίσταση και κυρίως για το περιεχόμενό της, το κατεστημένο έκρινε οτι ηρθε η στιγμή της ηθικής πλέον εξόντωσης της Αντίστασης. Πριν ειναι λοιπόν,αργά και προκειμένου να την οικιοποιηθεί και να την εντάξει στο σύστημα την «αναγνώρισε».

Οταν κατεστημένο διαπίστωσε, οτι ούτε οι εκλογικοί νόμοι, ούτε τα εκλογικά πρξικοπήματα, τα μέτρα βίας, νοθείας γενικά και το 1961 ειδικά. Τα όποια σχέδια «Περικλής» και οι Αποστασίες, δεν μπόρεσαν να ανακόψουν την πορεία ανώδου της Αριστεράς, με κίνδυνο της 5 του Μάη 1967, να νικήσει ακόμα και συνασπισμένες ολες της δυνάμεις του κατεστημένου. Προκειμένου λοιπόν,να ανακόψει αυτήν την πορεία ανώδου, κατέφυγε στην 7χρονη δικτατορία. Οταν και η δικτατορία έχασε και αυτή τη δυναμική της και οταν μια η επανασυσπείρωση της Αριστεράς, θα διέγραφε εκ νέου τον κίνδυνο να μήν τους έφταναν πλέον και πάλι ολων μαζί τα κουκιά, οπώς τις εκλογές τον Μάη του 1967, τότε έγινε η μεγαλύτερη ανακάλυψη του αιώνα. Μια ανακάλυψη που ενα ακόμα αξιοθαύμαστο Εθνικό Κεφάλαιο, βέβαια και με δική μας έπεσε θύμα του ψηφοθηρικού τρόπου λειτουργίας του μετά απελευθερωτικού κράτους.

Επειδή καμιά άρχουσα τάξη, δεν μπορεί να επιβιώσει χωρίς «αγώνες» και «ήρωες». Χρειάζεται «αγωνιστές» και «ήρωες» αλλα και κουκιά-ψήφους. Αφού έκανε την αντίστοιχη υποδομή και για την ηθική εξόντωση «θυμίθηκε», πως κάποτε ο λαός, έστω και χωρίς τη δική του συγκατάθεση, έκανε ενα αξιοθαύμαστο αγώνα για την απελευθέρωση της χώρας και μια νέα προοπτική για το λαό. Μια προοπτική Εθνικής Ανεξαρτησίας, απογαλακτισμού απ την δουλική εξάρτηση και κοινωνικό-οικονομικής ανάπτυξης, πολιτική ειρήνης και συνεργασίας με τους λαούς του κόσμου. Το 21 μετά την εξόντωση μέσο των εμφυλίων πολέμων των Ραγιάδων ένοπλων αγωνιστών και των Φιλικών, που εξακολουθούσαν να σκέπτονται και να αγωνίζονται αστικά, το κατεστημένο που τελικά επιβλήθηκε, ιδιοποιήθηκε τον αγώνα και τον ηρωϊσμό των πραγματικών αγωνιστών και ανακήρυξε «αγωνιστές» και «ήρωες» τους συνεργάτες των ξένων και τους πρωτεργάτες της αντεπανάστασης. Τηρουμένων των αναλογιών. Η τέτοια «ανανγώριση» χωρίς πρόσημο, χωρίς προσδιορισμό ΠΟΙΟΣ ΕΚΑΝΕ ΤΙ. Αναγνωρίστηκε με εναν όρο μέσα στον οποίο χωρούσαν ολοι. Ανεξάρτητα αν πράγματι συμμετείχε στην Αντίσταση. Και η κουτσή Μαρία που λέει ο λαός. Μια αναγνώριση ΣΟΥΠΑ, που τελικά αν δεν την μηδένισε, την υποβάθμισε σε βαθμό που να μην αξίζει τον κόπο να ασχοληθεί κανείς μαζί της. ??????????????????????/ μετά την πάροδο του χρόνου, περίπου το ίδιο θα συμβεί και με τους αγωνιστές της ΕΑΜικής Αντίστασης.

Αμ έπος λοιπόν, Αμ έργο: Η αρχουσα τάξη της χώρας, δεν χρεώθηκε μια προπολεμική δικτατορία για να ανακόψει την άνωδο της Αριστεράς εν όψη του πολέμου. Για τον ίδιο λόγο χρεώθηκε μια καραμπινάτη συνεργασία πρώτα με τους τρείς κατακτητές και μεταπελευθερωτικά με τους Αγγλό-Αμερικάνους, τα απάνθρωπα έκτακα μέτρα, εναν εμφύλιο πόλεμο, μια καθοριστικής σημασίας Αποστασία, τα εκλογικά πραξικοπήματα, τη χρήση βίας και νοθείας, τα σχέδια «περικλής», την δολοφονία του ΓΡ. Λαμπράκη και μια ακόμα δικτατορία το 1967-74, τις έντεχνες, αλλά και εντονες αντιπαραθέσεις ανάμεσα στα πολιτικά της κομμάτια-κόμματα, πάντα ομως ελεγχόμενα για να ξαναβρεθεί στην ίδια θέση κινδύνου για την αποφυγή του οποίου χρεώθηκε αυτήν την σαραντάχρονη ανώμαλη περίοδο. Ολες αυτές οι φάσεις περιείχαν κινδύνους χωρίς να ειναι προβλέψινη η κατάληψη. Σε πολλές από αυτές τις ενέργειες, οι σχέσει εξουσία και λαού ειχαν φτάσει σε τέτοιο βαθμό όξυνσης, που η εξουσία να μην μπορεί να κυβερνήση οπως πριν-ήθελε και ο λαός να μην ανέχεται να κυβερνηθεί οπως πριν από το κάθε γεγονότος. Κοινωνικά, αριθμητικά και οραματικά-προοπτικά οι δυνάμεις της Αλλαγής ηταν υπέρτερες, οι δυμάμεις της συντήρησης και της οπισοδρόμησης ειχαν τους μηχανισμούς επιβολής.

Προκειμένου λοιπόν, να αποσωπήσει αυτούς τους κινδύνους δεν δύστασε να χρησιμοποιήσει τα πιό βάρβαρα και απάνθρωπα μέσα, μα και να αναλώσει, ένα δικό της, μικρό ελαχιστο κομμάτι με μια μομφή οπως το «Στιγμαίο» των δικτατόρων στις 21 Απριλίου 1967.

Και αφού στο μεταξύ δεν έμεινα παρά μόνο λίγοι εν ζωή απ τους συντελεστές αυτού αξιοθαύμαστου αγώνα, και αφού πριν ψηφιστεί ο Νόμος της «αναγνώρισης» λίγους μήνες πριν η κυβέρνηση της Ν Δημοκρατίας εξέδωσε το Π.Δ 1285/του 1981 που προσδιόριζε αυστηρα του όρους: ποσοστά αναπηρίας και ανήκεστο βλάβη στη υγεία του αγωνιστή λόφω συμμετοχής στα πρόσω του αγώνα, αποφάσισε ύστερα από 41 ολόκληρα χρόνια απηνή διωγμού με το Ν 1543/85 στις 24/4/85, να «αναγνωρισει» αυτήν την εθελοντική, πρωτόγνωρη και ανεπανάληπτη Λαϊκή Αντίσταση, χωρίς ομως και να την καταγράψει και στας δέλτους της ιστορίας, σαν εθνικό κεφάλαιο και σαν ενα απ τα πιό αξιόλογα ιστορικά δεδομένα της Νεοελληνικής ιστορίας. Χωρίς να την εισάγει στην εκπαίδευση, στις δομές του κράτους, στην κοινωνία, την τέχνη κλπ και κυρίως σαν Εθνική Επέτειο.

Εκτοτε «παραχώρησαν» και τους Αντιστασιακούς, μια μέρα που να μπορούν ελεύθερα πλέον και αυτοί, να μαζεύονται και να λένε τα δικά τους και πέραν αυτού ΟΥ. Οι προσκλήσεις που στέλνει η Νομαρχία γράφουν. Θέμα: Εορτασμός της Εθνικής Αντίστασης και οχι Επέτειο.

Και για να μήν ξεχάσουμε τους Αγγλους «συμμάχους» και τη συμμετοχή των λίγων Αγγλων σαμποτέρ, όρισαν σαν γιορτή την ημέρα που ενωμένες οι δυνάμεις της Αντίστασης μαζί με τους Αγγλους, ανατίναξαν τη γέφυρα του Γοργοποτάμου. Η Αντίσταση ειχε πληθώρα μυνημάτων και νοημάτων, με κοινό στόχο την συμβουλή στον αντιφασιστικό αγώνα, την Απελευθέρωση της χώρας, την Εθνική Ανεξερτησία, την Εδαφική Ακεραιότητα και την Λαϊκή Κυριαρχία, την κατάργηση της Μοναρχίας και μια καλύτερη ζωή.

Αλήθεια μια Εθνική Αντίσταση σαν αυτή του ΕΑΜ, που μπόρεσε κάτω από πολύ δύσκολες και σκληρές κατοχικές συνθήκες, να φέρει σε πέρας ενα κατ εξοχήν εθνικό-πατριωτικό εργο, να εντάξει τις γραμμές όλα τα κοινωνικό-οικονομικά στρώμα Εμπόρους, στρατηγούς και βιομηχάνους ακόμα. Ενα πολύ μεγάλο μέρος της διανόησης, ποιητές, συγγραφείς και καλλιτέχνες. Από τις γραμμές του ΕΑΜ, πολέμησαν οι Ελληνες τους κατακτητές, αδιάκριτα απ τα πιστεύω, ακόμα και αυτοί, που για ενα μεγάλο διάστημα θεωρούσαν, οτι δεν θα ειχαν νόημα οι ανθρώπινες θυσίες και οι υλικές καταστροφές, που απαιτούσε η σύγκρουση με τους κατακτητές. Ενα τέτοιο Λαϊκό κίνημα μπορούσε να εχει ενα και μόνο νόημα, μια μονοσήμαντη πράξη :την ανατίναξη της γέφυρας του Γοργοποτάμου;

Την μόνη εξήγηση που μπορεί να δώσει κανείς, για την επιμμονή στην επέτειο της 28ης Οκτωμρίου και την επιλογή της ημέρας του Γοργοποτάμου για την Αντίσταση σαν επίσημη κρατική γιορτή, ειναι οτι η γιορτή-η ημέρα αυτή, σηματοδοτεί, πως το μεταπολεμικό κράτος «αναγνωρίζοντας» με αυτό και μόνο το περιεχόμενο την Εθνική Αντίσταση, ταυτίζεται πλέον με την Αντίσταση, προκειμένου να απαλλαγεί από τις όποιες ευθύνες και να δικαιώσει την άρχουσα τάξη και τον εαυτό του. Να επιβεβαιώση την μεταπολεμική του ύπαρξη, μα και να δικαιολογήσει-εξηγήσεις γιατί και πώς ενας τεράστιος αριθμός «αγωνιστών»-συνεργατών ειχαν επανδρώσει μεταπελευθερωτικά τον κρατικό μηχανισμό, το στρατό, τα σώματα ασφαλείας και την Εκκλησία.

Και για να μήν είναι εντελώς μόνοι και για να μην νοιώθουν οι Αντιστασιακοί αυτό που λέει ο λαός: «Ολοι, ολοι αντάμα και ο κασιδιάρης χώρια», στη γιορτή αυτή έρχονται και Αντιπρόσωποι των αρχών σπάνια οι επικεφαλείς. Και για να μην ακούσει το Εκκλησίασμα τον πανηγυρικό της ημέρας, όπως συμβαίνει με τις άλλες «επετείους», να γίνει έστω η επιμνημόσυνη δέηση και να εκφωνηθεί ο πανηγυρικός της Αντίστασης μέσα στην εκκλησία, ούτε η κατάθεση στεφανιών να γίνει στο αγνωστο στρατιώτη, αλλα έξω στην ύπαιθρο. Στο χώρο της Ελιάς, όπου ειναι το άγαλμα του αντάρτη. Στον

αντάρτη που απ την μέρα που στήθηκε, δεν τον άφησαν ήσυχο. Πότε του σπάνε οι γνωστοί «άγνωστοι» την κάνη του όπλου, πότε του ρίχνουν διάφορα χρώματα και από αρκετόν καιρό τώρα σχεδιάζουν στο μνημείο του αντάρτη τον αγγυλωτό σταυρό.

Ας σημειωθεί οτι σε αυτά τα 41 χρόνια, η αναφορά στη λέξη Αντίσταση και Γοργοπόταμος, που τώρα γιορτάζουμε, ηταν κολάσιμη πράξη. Και ακόμα πιό κολάσιμη ηταν η αναφορά στα τραγούδια της Αντίστασης. Κάθε δε προσπάθεια απότισης φόρο τιμής στους πεσόντες στη μάχη αυτή, αντίκριζαν την βάναυση συμπεριφορά των τότε Μάτ και ο χώρο του Γοργοποτάμου, οταν πλησίαζε η μέρα αυτή ο χώρος του Γοργοποτάμου ηταν Ναρκοθετημένος. Μια προαπάθεια που έγινε στις 30 Νοεμβρίου του 1964, με την δεύτερη κυβέρνηση Κέντρου, οι αγωνιστές να πλησιάσουν το χώρο προκειμένου να μετακινήσου εστω κατ ελάχιστο την βαριά ταφόπετρα, κάτω απ την οποία ειχαν θάψει το δεύτερο Εποs του λαού, οι δυνάμεις, που θέλουν και επιμένουν να γιορτάζουμε σαν επέτειο την ημέρα της κήρυξης του πολέμου και όχι την ημέρα που η χώρα απελευθερώθηκε απ την τριπλή κατοχή. Η προσπάθεια αυτή ειχε ενα τεράστιο κόστος απ τις νάρκες: 13 νεκροί και 38 τραυματίες μου έφυγαν με τα φορείο, χώρια αυτούς που μπόρεσαν και στάθηκαν στα πόδια και για να μήν μπλέξουν έφυγαν χωρίς να δηλώσουν τον τραυματισμό τους.

Η μετά Δδεκεμβριανή Ελλάδα της Δεξιάς, ελέω Σκόμπυ, Λήπερ και Πιούρι Φόϊ. Η Ελλάδα του Μανιαδάκη, του Κουλουμβάκη κλπ, παρά την τεράστια και πολύπλευρη προσφορά της στο συμμαχικό αγώνα και την Απελευθέρωση της χώρας, ειχε γίνει το κλοτσοσκούφι των εθνών... Κυρίως στο κεφάλαιο των εθνικών διεκδικήσεων που δεν ηταν αντίστοιχες με το μέγεθος της προσφοράς. Τότε τα όποια ελληνικά προβλήματα και αυτά ακόμη τα εθνικά τα «έλυνε» το Foei Offis στο Λονδίνο και μετά το 1947 στην Ουάσιγκτον. Ετσι κάποιο πρωϊ οι Ελληνες, ακούσαμε απ το Μπι-Μπι-Σι οτι η Ελλάδα, χωρίς να ειναι παρούσα έκλεισε ειρήνη με την Ιταλία. Το γογονός αυτό επιβεβαιώνει, ότι η Ελλάδα ήταν και θα παραμείνει Αγγλικό προτεκτοράτο. Αυτό αλλοστε φώναζαν οι Ελληναλάδες: «Η Ελλάδα αγγλικό προτεκτοράτο και ο Γλύξμπουρκγ εγγυητής…»

Στην Ελλάδα μετά τη δημιουργία του ΚΚΕ και την ένταξή του στην Γ! Διεθνή, ο εμφύλιος πόλεμος ηταν εν δυνάμει απ το 1920. Εντάθηκε με την Αγγλό-βασιλο-μεταξική δικτατορία, πήρε ένοπλη μορφή με τη ανοικτή συνεργασία των Ράλληρο-Γονατάδων με τους κατακτητές στην κατοχή. Η Αντίσταση οχι μόνο άντεξε, αυτήν την από κοινού προσπάθεια εξόντωσης, αλλα βγήκε και νικητής απ την αναμέτρηση αυτή και η χώρα στις 12 Οκτωβρίου 1944 απελευθερώθηκε.

Την ημέρα της Απελευθέρωσης, μαζί με την Ελληνική Κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας στην οποία συμμετείχε και το ΕΑΜ με 5 ή 6 Υπουργούς, για να συμμετάσχουν στις εκδηλώσεις της απελευθέρωσης και να δούν με τα ίδια τους τα μάτια, πώς εχουν τα πράγματα στην απελευθερωμένη Ελλάδα, ήρθε με μια μικρή συνοδία στρατού η Αγγλική αντιπροσωπεία αποτελούμενη απ τον Αγγλο Πρέσβευτή Λύπερ, τον Αντωνυ Ηντεν Υπουργός των εξωτερικών και τον Μάκ Μίλλαν ειδικό για τα θέματα της Μεσογείου. Ο Ηντεν ηταν αυτός που ειχε επιστήσει την προσοχή του Τσιώρτσιλ, οτι «εχει εξαιρετική σπουδαιότητα, να μην επιτρέψουμε στο ΕΑΜ να καταλάβει την εξουσία στη χώρα κατά τη στιγμή της εκκένωσης των γερμανικών στρατευμάτων απ την Ελλάδα, γεγονός που θα τορπίλλιζε τις θέσεις των Αγγλων στο ανατολικό τμήμα της Μεσογείου.».

Ο λαός των Αθηνών και του Πειραιά, που τους περίμενε στο λιμάνι τους αποθέωσε. Χειροκρότησε και ζητωκραύγασε τόσο την Ελληνική κυβέρνηση αλλο τόσο και την Αγγλική αντιπροσωπεία.

Η αγγλική Αντιπροσωπεία, ερχόμενη στην απελευθερωμένη Ελλάδα, έκανε δυό βασικές διαπιστώσεις. Η πρώτη ηταν του κ Αντωνυ Ηντεν που έλεγε : όποτε και αν γίνουν οι εκλογές και με όποιο σύστημα και αν γίνουν, το ΕΑΜ «θα τις κερδίσει τις εκλογές» και η δεύτερη, οτι οι εθνικόφρονες δυνάμεις, ενωμένες στο

σύνολό τους, δεν ηταν αρκετές και κυρίως ικανές να πάρουν την εξουσία μέσω των εκλογών. Και οι Αγγλοι, που για 120 χρόνια κυβερνούσαν την Ελλάδα, διόριζαν αρχηγούς κομμάτων, Πρωθυπουργούς, Υπουργούς και θυρορούς ακόμα, και εν όψη του να διατηρήσουν αλώβητη την Αγγλική αυτοκρατορία, ήθελαν την Ελλάδα πάσει θυσία προσδεμένη εκ νέου στο δικό τους άρμα.

Και για να ειναι εξασφαλισμένα τα γεωστρατηγικά και οικονομικά συμφέροντα, έπρεπε οχι μόνο να μην πάρει μέσω των εκλογών το ΕΑΜ την εξουσία, αλλα ούτε και τη θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης να κατέχει στα μεταπολεμικά πολιτικά πράγματα της χώρας. Ενας ακόμα βασικός λόγος, που συνηγουρούσε να οδηγηθεί η χώρα στον εμφύλιο πόλεμο, μια και ηταν ο μόνος τρόπος να εξοντωθεί αυτό το λαογέννητο ΕΑΜικό κίνημα, ηταν ο ρόλος που θα έπαιζε ο ελλαδικός χώρος στα νέα να διαμορφωθούν μεταπολεμικά παγκόσμια και τοπικά δεδομένα.

Για να αποτελέσει βάση αναχαίτησης του κομμουνισμού και αφετηρία εξόρμησης ενας χώρος, πρέπει να μην εχει «εχθρούς» στα μετώπισθεν. Και το ΕΑΜ, παρά τις τόσες συνεργασίες των διαφόρων εθνοϊσμών με τους Γερμανούς, τα πυκνά δίκτυα χαφιέδων και καταδοτών, τα μπλόκα, τις ομαδικές εκτελέσεις και τους νεκρούς στις μάχες με τους κατακτητές και στην πρώτη φάση του εμφυλίου με τους Αγγλους νεοκατακτητές το Δεκέμβρη, παρά την στρατιωτική ηττα και την παράδωση των όπλων, το ΕΑΜ εξακολουθούσε να διατηρεί άθικτες τις πολιτικές τους δυνάμεις και να ασκεί τεράστια επιρροή στο λαό. Πριν την παράδοση των όπλων ασκούσε εξουσία σε ολόκληρη τη χώρα, εκτός από την πλατεία Συντάγματος.

Μετά απ αυτή την διαπίστωση και την μελλοντική χρήση του ελλαδικού χώρου, προκειμένου να σώσουν την Ελλάδα απ τους Ελληνες, ήρθαν πολλές χιλιάδες Αγγλοι «σύμμαχοι». Τώρα πλέον οχι να δούν πως εχουν τα πράγματα, αλλα να επιβάλουν τη θέλησή τους με την πιό ωμή, βάβραρη και ξετσίπωτη βία, σε μιά απελευθερωμένη και σύμμαχο χώρα. Για το σκοπό αυτό έφεραν αμέτρητα Τάνκς, Αεροπλάνα, Καράβια και τους όλμους καμπύλης τροχιάς και πολλές, αμέτρητες χιλιάδες στρατό, που μαζί με τους Ραλληρό-Γονατάδες και τους διάφορους γνωστούς εθνοϊσμούς : Τα τάγματα ασφαλείας και τους πολιάριθμους εθνοϊσμούς, που οπλίστηκαν απ τους κατακτητές και δρούσαν από κοινού κατά του τρισκατάρατου ΕΑΜ. Του ΕΑΜ, που συνέχιζε να ασκεί επιρροή στο λαό. Αφού λοιπόν, Αγγλοι και Ραλληλό-Γονατάδες, συγκροτήθηκαν σε ενιαίο σώμα και αφού συντόνισαν τον τρόπο δράσης αναζητούσαν κάποια αφορμή, προκειμένου να «κονιορτοποιήσουν» το ΕΑΜ, όπως πρόβλεπε το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ».

Ενα σχέδιο που ειχαν ετοιμάσει οι Αγγλοι, αν τα πράγματα δεν πήγαιναν οπως αυτοί τα ήθελαν απ το Αύγουστο του 1943, που άρχισε η ανίστροφος μέτρηση του άξονα, έδωσαν εντολή στην ελληνική κυβέρνηση να παραβιάζει τη συμφωνία του Λιβάνου. Τη Συμφωνία που αποτέλεσε τη βάση για τον σχηματισμό της Κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας. Της κυβέρνησης που μετά τη συμμετοχή και της κυβέρνησης του βουνού, για πρώτη φορά εκπροσωπούσε λαό : Για πρώτη φορά ειχε λαό, έδαφος και στρατό ελληνικό. Και λέω ελληνικό γιατί αυτόν που ειχαν πάρει μαζί τους οσοι δεν πέθαναν στο σύρμα και δεν τους άλεσαν τα αγγλικά πολυβόλα, ηταν υπο τις διαταγές των Αγγλων.

Στη ζωή και ειδικά στην πολιτική, υπάρχει κάτι πιό σκληρό και πιο απάνθρωπο απ τον ανοιχτό πόλεμο των όπλων. Αλλα και πιό άτιμο: Η πρόθεση υπολογιστικά και ύπουλα καταστρωμένη προετοιμασία του, με καθημερινές προκλήσεις και παραβιάσεις συλλήψεις, βασανιστήρια, βιασμούς-πόλεμο νεύρων-απ την πλευρά του δυνατού. Διπλός ο σκοπός του νεοκατακτητή. Να τσακίσει το ηθικό του αντιπάλου για να έρθουν τα όπλα να τον αποτελειώσουν. Και εκτός απ αυτό να τον ερεθίσει σε τέτοιο βαθμό, ωστε να τον κάνει να προβεί σε πράξεις βίας. Και ετσι να δώσει σε στον εαυτό του, που σκοπεύει να επιτεθεί, την αφορμή τής χρήσης των όπλων, ενω παράλληλα να εχει και το φαινομενικό δίκαιο με το μέρος του. Να

μετακυλήσει την ευθύνη της έναρξης του εμφυλίουπολέμου στον αντίπαλο. Και αυτό γιατί και η πιό ωμή και ξετσίπωτη επέμβαση, σε μια ήδη απελευθερωμένη και σύμμαχο χώρα, εχει και η ένοπλη βία ανάγκη από «ηθική» δικαίωση!

Και επειδή η μια παραβίαση δέχονταν την αλλη το ΕΑΜ, αντί για τη χρήση των όπλων, που τόσο πολύ ήθελαν οι νεοκατακτητές, στις 3 του Δεκέμβρη, κάλεσε το λαό της Αθήνας στην πλατεία Συντάγματος, να διαμαρτυρηθεί οχι μόνο να σταματήσουν οι παραβιάσεις, αλλα να μπούν σε εφαρμογή και πράξη οι συμφωνίες του Λιβάνου. Αυτό ηταν! Να η αφορμή και η δικαιολογία. Μια ειρηνική διαμαρτυρία την μετέτρεψαν σε πεδίο μάχης. Και τότε το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ», από σχέδιο έγινε πράξη σκοτώνοντας άοπλους και άμαχους πολίτες. Προκειμένου να αναλάβουν οι ίδιοι οι Αγγλοι πλέον τη συνέχισει του εμφυλίου, γέμισαν την πλατεία Συντάγματος με νεκρούς και τραυματίες.

Την αλλη μέρα ο μέγας Τσιώρτσλ, έδωσε τις γνωστές φονικές εντολές: «ενεργήστε σαν να βρίσκεσθε σε κατεχώμενη χώρα» και οχι «ειρήνη χωρίς νίκη» και πολλές άλλες παρόμοιες εξ ίσου φονικές εντολές. Τότε τα τάνκς, τα καράβια και τα αεροπλάνα ξερνούσαν φωτιά και σίδερο. Εκατοντάδες οι νεκροί και οι τραυματίες στις συνοικίες και τις φτωχογειτονιές. Υστερα από λίγες μέρες ήρθε και ο ίδιος ο Τσιώρτσιλ στην Αθήνα, για να οργανώσει την επέκταση του εμφυλίου πολέμου και στην υπόλοιπη Ελλάδα. Και τότε τη θέση των «Ταγμάτων ασφαλείας» και των εθνοϊσμών, που επιλεκτικά εντάχθηκαν στην εθνοφυλακή, την πήραν οι διάφορες συμμορίες: Σούρλιδες, Βουρλάκιδες, Μαγκανάριδες, Χίτες, Βενίτες, Παπαδοπουλαίοι κλπ. Οι συμμορίες αυτές, συνεπικορούμενες απ τη χωροφυλακή και την εθνοφυλακή, έσπερναν τη φρίκη, τη συμφορά και το θάνατο στο πέρασμά τους.

Αυτή η συμπόρευση των ντόπιων και ξένων Μακιαβέλιδων με τους Μακελιάριδες, σε συνδιασμό με το «Σχέδιο Μάρσαλ» και το «Δόγμα Τρούμαν» που χρηματοδότησε την Τρίτη ένοπλη φάση του εμφυλίου επέβαλαν στη χώρα σιγή Τάφου.

Για να μήν επεκταθεί αυτό το μακελειό και στη υπόλοιπη Ελλάδα, το ΕΑΜ δέχθηκε και υπέγραψε την γνωστή Συμφωνία της Βάρκιζας. Η Συμφωνία αποτελούνταν από 9 άρθρα, δύο απ τα οποία αφορούσαν το ΕΑΜ: το 4ο άρθρο που πρόβλεπε την απελευθέρωση των ομήρων και των δυό συμβαλομένων και το 6ο άρθρο, που αφορούσε μόνο το ΕΑΜ και πρόβλεπε τον αφοπλισμό του Μονίμου και εφεδρικού ΕΛΑΣ, του ΕΛΑΝ και της Πολιτοφυλακής. Τα υπολοιπα εφτά (7) αφορούσαν την κυβέρνηση.

«...Ινα δε η επελθούσα συμφωνία προσλάβει τον χαρακτήρα ενος ακατάλυτου Συμφώνου, εκφράζοντας τας επιταγάς της συνειδήσεως του Ελληνικού λαού...».

Οταν το ΕΑΜ, εξέφρασε κάποια επιφύλαξη για την καλή πίστη της Δεξιάς και την εφαρμογή της Συμφωνίας, ο κ Μάκ Μίλλαν και Λήπερ που πήραν μέρος στις διαπραγματεύσεις, είπαν στην Αντιπροσωπία του ΕΑΜ, να «έχουν εμπιστωσύνη τουλάχιστο σε αυτούς τους Αγγλους, που εγγυήθηκαν με το κύρος της Βρετανικής Αυτοκρατορίας τη συμφωνία της Βάρκιζας.

Στις 12 του Οκτώβρη του 1944, μόλις ειχαμε βγεί από μια τετράχρονη πολεμική θύελλα, που ξεθεμελίωσε τον τόπο και άφησε πίσω της ερείπια και τάφους. Η υλοποίηση ομως του κοινού στόχου των ντόπιων φασιστικών και αντιδραστικών δυνάμεων και των ξένων, δίπλα στα ερείπια και τους τάφους, που άφησε η τετράχρονη κατοχή θα σώρευε και αλλα ερείπια και καινούριους τάφους. Και τότε ειναι που ο ποιητή Φώτης Αγκουλές, ακριβολογώντας συμπύκνωσε το μέγεθος της Ανθρώπινης θυσίες σε αυτές τις λίγες λέξεις : **Τόσοι στρταυροί που στήθηκαν, τόσοι στραυροί που θα στηθούνε, εμάς μονάχα με σταυρούς μπορούν να μας μετρούνε.**

Η περόδος αυτή ηταν η εποχή που ο Αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός ενώ γνώριζε οτι « **ΚΑΙ ΗΣΑΝ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΑΥΤΟΙΣ ΚΟΙΝΑ»**, χρήζεται απ τον Τσιώρτσιλ, αντιβασιλεύς και σαν αντιβασιλεύς **«ΤΑ**

ΠΑΙΡΝΕΙ ΟΛΑ». Συγκεντρώνει στα χέρια του ολε τις πολιτικές και στρατιωτικές εξουσίες. Και τότε «Ωκοδόμησε είς υψήλα παλάτια το αγιαστήριον αυτού...Σου ειναι οι ουρανοί και Σου η Γή...Διότι μέγας Είσε και κάμνεις θαύματα...» (Ψαλμοί ΟΗ-ΠΟ-ΠΤ). Ηταν η εποχή που το Αγιο Ορος ειχε θάσει, υπό την σεπτή προστασία του Φίρερ την κιβωτό της Ορθοδοξίας και ο αρχηγός των Ταγμάτων Ασφαλείας Πελοποννήσου Δ. Παπαδόγκωνας έλεγε « Εκφράζομεν την χαράν μας, Φίρερ, δια την θαυμαστήν διάσωσίν Σας και κλίνομεν με ευγνωμοσύνη το γόνυ ενώπιον του παντοδυνάμου Θεού , όστις ήπλωσεν προστατευτικήν χείρα επάνω από τη ζωή Σας, δια να Σας διαφυλάξει εις το Γερμανικόν εθνος... Από της Ιεράς Γής της Αρχαίας Σπάρτης, υψούται η προσευχή μας: ΚΥΡΙΕ ΔΙΑΦΥΛΑΣΣΕ ΤΟΝ ΦΙΡΕΡ ΜΑΣ», προάγεται σε στρατηγό και αλλοι 117 «ήρωες» των Ταγμάτων Ασφαλείας γίνονται Ευέλπιδες με υποδιοικητή το Γερακίνη. Ηταν η εποχή που ο Κουλουμβάκης στη δίκη του Λάμπρου αρχηγό της ειδικής Ασφάλειας Αθηνών, ούρλιαζε έξαλος οτι «Η μεγίστη πλειοψηφία των Ελλήνων ευγνωμονεί βαθέως τους Γερμανούς, τα Τάγματα Ασφαλείας και την ειδικήν δια τα μπλόκα και τας εκτελέσεις». Ηταν η εποχή που η αξία της ζωής του Ελλανα εθνικόρφονα ηταν υπέρ-τιμημένη και του Αντιστασιακού μηδενική.

Ο καιρός περνούσε και στον διεθνή ορίζοντα διαμορφώνονταν το διπολικό παγκάσμιο σύστημα και το ΕΑΜ, παρά τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ, την λευκή τρομοκρατία και τις σκηνές φρίκης, και την εκτεταμένη χρήση της γιγαντοαφίσσα της σκηνοθετημένης πτωματολογία, η επιρροή του εξακολουθούσε να ειναι μεγάλη και η ανάγκη να οδηγηθεί η χώρα στον πιό θερμό πλέον εμφύλιο πόλεμο κρίθηκε αναγκαία.

Η άρχουσα τάξη της χώρας στην πιό κρίσιμη στιγμή και ενώ το ΕΑΜ ειχε παραδώσει τα όπλα και παράλληλα γνώριζε οτι ο Κόκκινος στρατός δεν θα παραβίαβε τα ελληνικά σύνορα έρμαια των αγγλικών συμφερόντων συντάχθηκε με τις σκοτείνες δυνάμεις. Επρεπε οσο το δυνατόν πιό γρήγορα να ξεκαθαρίσει μια για πάντα με το ΕΑΜ. Και επειδή οι αντιδραστικές δυνάμεις με την ολόθερμη και όλων των είδων τη συμπαράσταση των Αγγλων, από κοινού δεν μπόρεσαν να το εξοντώσουν και ας πλήρωναν με λύρες τα κομμένα κεφάλια. Δίπλα στους δικτατορικούς και κατοχικούς έκτακτους νόμους, ψηφίστηκαν τα έκτακτα μέτρα και άρχισε η λειτουργία των εκτάκτων στρατοδικείων. Τα νησιά γεμάτα εξορίστους και οι φυλακές χωρίς δίκη καταδίκους και ωστόσο το ΕΑΜ, εξακολουθούσε να ειναι ζωντανό και να ασκεί επιρροή.

Μια λοιπόν, που δεν μπόρεσαν οι αντιδραστικές δυνάμεις και οι Αγγλοι από κοινού να εξοντώσουν ηθικά και βιολογικά το ΕΑΜ και ο ελλαδικός χώρος κάθε μέρα που περνούσε έπαιζε ολο και πιό σημαντικό ρόλο, ηρθαν οι Αμερικάνοι να συνεχίσουν τον εμφύλιο πόλεμο, που άρχισε η βρετανική αυτοκρατορία. Για να μήν ερθουν με άδεια χέρια μας έφεραν το «Σχέδιο Μάρσαλ» και το «Δόγμα Τρούμαν». Το στρατηγό Βάν Φλίτ, στον οποίο παραδόσαμε το στρατός με εκείνο το κατάπτυστο «Ιδού ο στρατό σας» του κ Π. Κανελόπουλο Υπουργό τότε των στρατιωτικών, τον κ Πιούρι Φόϊ για πρεσβευτή και τον κ Γκρέϊντυ και πολλούς αλλους ειδικούς συμβούλους. Συμβούλους που επάνδρωσαν και έλεγχαν όλους τους στρατιωτικούς και πολιτικούς μηχανισμού και ό,τι αλλο ειδικό και εκπαιδευμένο να δρά στο σκοτάδι. Εστησαν μηχανισμούς προπαγάνδας και κατασκοπείας, Ροδιο- φωνικούς σταθμούς και ραδιογωνιόμετρα για να προσδιορίζουν τους ασυρμάτους και όποια αλλα ερτζιανά μηνήματα.

Οχι οι Αμερικάνοι δεν κατασκεύασαν πτωματολογία, οπως οι Αγγλοι. Ούτε γέμησαν με γιγαντοαφίσες την Ελλάδα. Επειδή ομως ειχαν κατασκευάσει πρόσφατα τις περίφημες Βόμβες Ναπάλμ, που κάθε μιά ειχε ισχύει, οσο ενα καλά οργανωμένο ολοκαύτωμα, αλλα δεν τις ειχαν ακόμα δοκιμάσει στην πράξη. Αντί λοιπόν, να χρησιμοποιούν μόνο το κλασικό πυροβολικό ξηράς και θαλάσσης με τις κλασικές βόμβες που τις έριχναν τα αεροπλάνα και τα τάνκς, που η εμβέλειά τους και το μεγεθος της καταστροφής ηταν κάπως περιορισμένη σε σχέση με τις Ναπάλμ, μας τις έφεραν με σκοπό να προσδιορίσουν στην πράξη το μέγεθος της καταστροφής που προκαλεί η κάθε μια, μα και να τις πουλήσουν κιόλα σε πρόσβαρες τιμές.

Τις Βόμβες Ναπάλμ που γνωρίζοντας πιά την ισχύ τους τις χρησιμοποίησαν στην Κορέα, εκτεταμένα και αφειδώς στο Βιετάμ. Οι Βόμβες της φρίκης. Οι Βόμβες που κουρέλιαζαν τα κορμάκια των παιδιών, όπως της Βιετναμέζας κοπελίστας που μετά από χρόνια μας την έδειξαν στη τηλεόραση.

Συνέβει και με τις Βόμβες Ναπάλμ, αυτό που συνέβει με τα γερμανικά καθέτους εφορμήσεως αεροπλάνα. Τα περίφημα Στούκας, που οι Γερμανοί, για να προσδιορίσουν την ισχύ τα δοκίμασαν στον Ισπανικό εμφύλιο πόλεμο σκοτώνοντας, οπως και οι βόμβες Ναπάλμ τώρα ενα δημοκρατικό στρατό. Το σχέδιο «ΜΑΝΑΑ» προκειμένου να κάνει πιό εύκολη την κατάληψη της υπόλοιπης Ελλάδας, ανάμεσα σε όλα τα αλλα, πρόβλεπε και ενα ιδιόμορφο εν μέρει εστω αφοπλισμό του ΕΛΑΣ. Πριν αρχίσει η υποχώρηση των Γερμανών απ την Ελλάδα, ενώ ο Τσιώρτσιλ υπόγραψε στη Λισαβώνα συμφωνία με τον Χίτλερ, για την ανενόχλητη-αναίμακτη υποχώρηση των Γερμανών απ την Ελλάδα ωστε σόοι και γρήγορα να φτάσουν στο Βερολίνο να αντιπαραταχθούν στους Ρώσους, το στρατηγείο της Μέσης Ανατολής, μέλος του οποίου ηταν ο ΕΛΑΣ δυό ή τρεις μήνες πριν εκπώνησε το σχέδιο «Κιβωτός». Το σχέδιο αυτό πρόβλεπε οργάνωση και διάταξη των δυνάμεων του ΕΛΑΣ κατά μήκος των οδών υποχώρησης, με σκοπό τη δημιουργία σαμποτάζ, ενέδρες και μάχες για την παρεμπόδιση της εύκολης υποχώρησης. Και για να μήν γίνει αντιληπτός ο βασικός στόχος του σχεδίου, το ταύτισε και με την αντίστοιχη αποστολή οπλισμού και πυρομαχικών για την εκτέλεσή του. Το σχέδιο έμινε σχέδιο ως προς το ενα σκέλος τη διαταγή. Το αλλο σκέλος έμινε κενό γράμμα... Βέβαια εμεις με όσες δυνάμεις και μέσα είχαμε, δεν τους αφήσαμε να ειναι περίπατος η υποχώρηση οπως πολύ το ήθελε και το επιδίωξε ο Τσιώρτσιλ και ο Χίτλερ.

Μάλιστα μερικές κακές γλώσσες την εποχή εκείνη, λέγανε οτι οργανώθηκε απ τη διεθνή του κεφαλαίου, με σκοπό να εξοντώσει το πρώτο στην ιστορία της Ανθρωπότητας Σοσιαλιστικό-κομμουνιστικό σύστημα ζωής, παραγωγής και κατανάλωσης. Ενα σύστημα, που κατόρθωσε οχι μόνο να επιβληθεί αλλα και επικρατήσει γεγονός που αποτελούσε κίνδυνο για το ιδιο το καπιταλιστικό σύστημα, αν οι κεφαλαιοκράτες ανεξάρτητα απ τις διαφορές που ειχαν δεν παραμέριζαν στο όνομα του κοινού συμφέροντας τις οποιες διαφορές και δεν αποφάσιζαν από κοινού να εξοντώσουν αυτό το προζύμι, πριν προλάβει να φουσκώσει. Βέβαια και η αφορμή της έναρξης του πολέμου και η εξέλιξη που διέργαψε κυρίως τον πρώτο καιρό δικαίωναν ως ενα βαθμό τις κακές γλώσσες.

Τα δεδομένα πάνω στα οποία στήριζαν οι κακές γλώσσες-προπαγάνδα της Σοβιετικής Ενωσης-ηταν α) Τα δικτατορικά φασιστικά καθεστώτα που οι καπιταλιστικές χώρες ειχαν επιβάλει στη διάρκεια του μεσοπολέμου: Πορτογαλία, Ισπανία, Ελλάδα κλπ. β) η δημιουργία προϋποθέσεων για ανεξάλεγχη-αλόγιστη ανάπτυξη της Πέμπτης φάλλαγγας σε ολες τις χώρες της Ευρώπης. γ) Τα αυστηρά και απάνθρωπα μέτρα που έπαιρναν όλες οι ευρωπαϊκές χώρες κατά των αριστερών, δημοκρατικων και προοδευτικών δυνάμεων και ειδικά κατά των κομμουνιστών και τα Λαϊκά Μέτωπα. δ) Η μή τήρηση απ την πλευρά της Αγγλίας, της υπόσχεσης που ειχε δώσει στην Τσεχοσλοβακία, οτι σε περίπτωση που η Γερμανία της κηρύξει τον πόλεμο η Αγγλία, οχι μόνο θα σταθεί στο πλευρό της αλλά θα κηρύξη και αυτή τον πόλεμο κατά της Γερμανίας. Ο χωρίς εμπάρκο εξοπλισμό της Γερμανίας απ τις ευρωπαϊκές χώρες και την Αμερική. ζ) η εύκολη και αδικαιολόγητη πολλές φορές παράδοση των ευρωπαϊκών στρατών στους Γερμανούς χωρίς να παρθεί η αντίστοιχη μέριμνα για απόκρυψη και καταστροφή οπλισμού, εκτός του Γάλλου Ναυάρχου Νταρλάν καθώς και η εύκολη συνεργασία των ντόποιων να συνεργαστούν με τους κατακτητές, οπως η περίπτωση της Γαλλικής άρχουσας τάξης με τον Στρατάρχη Πετέν.

Το ίδιο έγινε και με την υπόσχεση που έδωσε η Αγγλία στη χώρας μας. Πρέπει να σημειωθεί οτι η Ελλάδα, ηταν η μόνη χώρα σύμμαχος της Αγγλίας που της ειχε απομείνει μετά την κατοχή-κατάρευση όλης της Ευρώπης. Και στην περίπτωση της Ελλάδας η Αγγλία, δεσμευμένη από μια ειδική συμφωνία με την Ιταλία που έλεγε οτι σε «περίπτωση» που η Ιταλία κρίνει σκόπιμο να καταλάβει «προσωρινά» στην Ελλάδα η Αγγλία, δεν θα ειχει «αντίρρηση» Βεβαια η Αγγλία έστειλε στη

χώρα μας στρατό. Ομως εκτός που ηταν ελάχιστος αριθμητικά, τον έστειλε οταν ήδη ειχε κριθεί η έκβαση του ελληνό-Ιταλικού πολέμου. Δεν θα ηταν δε εκτός ιστορικής πραγματικότητας να έλεγε κανείς, οτι ο ερχομός αυτού του ελέχιστου Αγγλικού στρατού στην ελλάδα, επιτάχυνε την κήρυξη του πολέμου απ τη Γερμανία κατά της Ελλαδας. Ο ερχομός αυτού του αριθμητικά μικρού στρατού εκτός του οτι επιτάχυνε την κήρυξη του πολέμου απ τη Γερμανία, οταν υποχωρούσε απ τη χώρα μας, προκειμένου να μην τους προλάβουν οι Γερμανοί κατά την υποχώρηση και για να εχει λιγότερες απώλειες κατέστρεψε ενα μεγάλο μέρος του οδικού δικτύου και μεγάλο αριθμό γεφυριών και διάφορες εγκαταστάεις στρατηγικής σημασίας.

Ολα αυτά μαζί λένε πως οι Σοβιετικοί, ειχαν κάποιο δίκαιο που φοβόταν οτι σε κάποια φάση του πολέμου μπορούσαν να οδηγηθούν σε συμμαχία εναντίον τους τόσο κατά τη διάρκεια του πολέμου, αλλά και μετά τη λήξη. Το φόβο αυτό τον στήριχαν στο γεγονός οτι οι Αγγλό-Αμερικάνοι που ειχαν το ίδιο κοινωνικό-οικονομικό σύστημα ζωής και διακυβέρνησης με αυτή του άξονα. Συνεπώς μπορούσαν πολύ πιό εύκολα να τα βρούν και να στραφούν κατά της Σ Ενωσης Η ταύτισει των στόχων και συμφερόντων ανάμεσα στους Αγγλό-Αμερικάνους και του άξοναν ηταν ευκολότερη σε σχέση με αυτά της Σοβιετικής Ενωσης. Τον κίνδυνο αυτό οι Ρώσοι τον δίετρεχα μέχρι την ημέρα που πολεμική μηχανή του Χίτλτερ σταμάτησε στις πύλες του Στάλιγκράτ και αποκλείστηκε για τη διάρκεια τουλάχιστο οταν άρχισε η αντίστροφη μέτρηση του άξονα στο Στάλιγκρατ. Η ήττα της Βέρμάχτ στο Στάλιγκρατ διέγραφε ενα άμεσο κίνδυνο για τις καπιταλιστικές χώρες να περάσει όλοκληρη η Ευρώπη υπό την επιρροή των κομμουνιστών. Το γεγονός αυτό υποχρέωσε τους καπιταλιστές να ανοίξουν επιτέλους το περίφημο δυτικό μέτωπο. Το άνοιγμα του δυτικού μετώπου ηταν όρος της συμμαχίας, προκειμένου να ανακουφίσουν τον Κόκκινο στρατό από την έντονη πίεση του δέχονταν από τη Βερμάχτ.

Κι' ομως γι αυτούς τους ανθρώπους, αυτούς τους αγωνιστές που εγκαταλείποντας τα πάντα πήγαν να αναμετρηθούν με το χάρο, γι αυτού τους εθελοντές αγωνιστές δεν υπάρχει ακόμα ενα Εθνικό Μουσείο, δεν διδάσκεται ο αγώνας τους στα σχολεία, την τέχνη, τον κινηματογράφο και κυρίως δεν αποτελεί ο αγώνας Εθνικό Κεφάλαιο. Καμιά σάλπιγγα δεν ήχησε το πένθιμο εμβατήριο. Δεν υπάρχει κοινοτάφειο. Από κανένα βήμα δεν τους έγινε μνημόσυνο. Καμιά πένα δεν έγραψε την αγωνιστική τους ιστορία. Η Συφερτική Σιωπή στην Υπηρεσία ολων επιδιώκει να τα καλύψει ΟΛΑ.

Η βιολογία του Εθνους ειναι η μνήμη του. Αν τα κύτταρα της μνήμης αποσυνδεθούν, το σώμα τους Εθνους θα καταρεύσει. Εκεί στη μνήμη λάμπει ο πολιτισμός και η προσφορά κάθε λαού και ατόμου. Χωρίς τη μνήμη οι ιστορικές εμπειρίες παραμένουν άγνωστες και δεν βοηθούν την εύρυθμη επικοινωνία με την αρχαία και τη σύγχρονη αείχρονη κουλτούρα του. Χωρίς αυτήν θα μείνει ανοιχτός ο δρόμος για την επικράτηση μιας ακραιφνούς ατομικότητας στο βωμό της οποίας θυσιάζονται αξίες, αρχές, παρελθόν αλλα και το ίδο το μέλλον. Και ειναι η μνήμη αυτή που διασώζει, διδάσκει και συγχωρεί, υποσχόμενη το «Ποτέ Ξανά».

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΚΑΙ Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΕΠΕΤΕΙΩΝ.

Κάθε λαός δείχνει κάτι απ τον εαυτό του. Κάτι από αυτό που ειναι και μπορεί. Και ο γιορτασμός των εθνικών επετείων, ειναι ενας τρόπος με τον οποίο θυμάται, τιμά και δοξάζει αυτούς που με τον άγωνα ή και τη ζωή τους ακόμα αναστήσανε το έθνος των Ελληνων. Αυτούς που διαμόρφωσαν την κρατική οντότητα, αυτούς που την υπηρέτησαν, αυτούς που επέκτειναν τον γεωγραφικό της ορίζοντα και αυτούς που την υπερασπίστηκαν κάθε φορά που διέτρεχε κάποιο ορατό κίνδυνο και κυρίως αυτούς που την απελευθέρωσαν απ τους τρομερούς δυνάστες το 1821, το 1912 και το 1944. Αυτά ειναι τα τρία καθοριστικής σημασίας ορόσημα που σηματοδοτούν την ύπαρξη της σύγχρονης Ελλάδας.

Το μεγελείο της Διάστασης και της Αντίστασης του υπόδουλου και του υπό Κατοχή Ελληνα, βρίσκεται στο γεγονός οτι ο Υπήκοος Διεκδικεί την Ιδιότητα του Πολίτη. Οταν το άτομο αποκτά την Ικανότητα να ειναι υποκείμενο της Ιστορίας, οταν η συλλογικότητα συνδέει και συντονίζει την ορμή της Ελευθερίας σε κοινό αγώνα, τότε ανεξάτρητα απ την έκβασή του, εχει γίνει ενα βήμα προς τα μπρός. Εχει επιτευχθεί, η υπέρβαση της αδράνειας και της υποταγής. Εχει εκδηλωθεί η πράξη ευθύνης και Αυτονομίας.

Αλλωστε πιό μπορεί να ειναι το νόημα μιας επετείου ; Αν οχι «να Θυμούνται οι Παλιότεροι και να Μαθαίνουν οι Νεότεροι το ιστορικό γίγνεσθαι του λαού και της χώρας»; Ίσως, αλλα αυτό πρέπει να ειναι μόνο η αρχή. Η συνέχεια συνίσταται στο να μαθαίνουμε, να ψάχνουμε, και κυρίως να σεβόμαστε το παρελθόν και να προσπαθούμε να διορθώνουμε-αποκαταστήσουμε στην αληθινή τους διάσταση, οσα δεν εγκρίναμε ή οσα μας επιβλήθηκαν απ τους απόντες, τους κιοτίδες και τους συνεργάτες των όποιων κατακτητών στους εκάστοτε εθνικούς και κοινωνικούς αγώνες.

Το Αέναο κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαι της ανθρωπότητας απ τις αρχές του 17ου αιώνα, ξεπερνώντας τη φυλή και τις ομάδες, πορεύονταν προς τη συγκρότηση του Εθνους. Το υπό κατασκευή Εθνος, οπως το προσδιόριζε η Αστική Επανάσταση, σαν ενότητα ελευθέρων πολιτών μέσα στην οποία γιννιούνται θεσμοί, πολιτική, νομιμότητα, ιδέες και οράματα, ηταν υπό διωγμό σε ολόκληρη την Ευρώπη. Και οι άνθρωποι, που θα γίνονταν πολίτες ανήκαν ιδιοκτησιακά στους αφέντες τους. Η απογορευμένη αλλού ιδέα-έννοια του Εθνους, με βάση τις αρχές του Ρήγα, επιβλήθηκε αυτονόητα στην Ελλάδα, και με την πιστή εφαρμογή των τριών βασικών αρχών της αστικής κοσμοθεωρίας:

Και ηταν οι τρείς αυτές αρχές, που στήριξαν την ανάσταση του Ελληνικού Εθνους: α) Ο πρωτομάρτυρας Ρήγας, έχοντας στο επίκεντρο της προσοχή του τον Ανθρωπο, κατά κύριο λόγο μιλούσε για τα «Φυσικά Δίκαια» του Ανθρώπου: Την ισότητα, τη λαυτεριά ατομική και εθνική, την προσωπική ασφάλεια και το δικαίωμα στην ιδιοκτησία, λέγοντας οτι κανείς: «δεν ημπορεί να πουλήση τον εαυτό του, μήτε αλλος να τον πουλήση, επειδη το υποκείμενό του δεν ειναι εις την εξουσία του εαυτού του αλλα και της πατρίδος». Και για να διασφαλίσει αυτά μια από τις βασικές προσταγές και εντολές του Ρήγα προς το λαό ηταν «Οταν η Διοίκησις βιάζει, αθετή, καταφρονή τα δίκαια του λαού και δεν εισακούη τα παράπονά του, το να κάνη τότε ο λαός ή κάθε μέρος του λαού Επανάστσιν, να αρπάζη τα όπλα για να τιμωρήσει τους τυράννους του, ειναι το πλέον Ιερο από ολα τα διακαιά του και το πλέον απαραίτητον από ολα τα Χρέη του». β) Οι ακίνητες, οι «άφθαρτες» περιουσίες του δυνάστη-εχθρού, δεν θα γίνουν κτήμα και στήριγμα μιάς ανερχόμενης αριστοκρατίας, μιας νέας τάξης κυριάρχων. Εγιναν «Εθνικές Γαίες», κοινό αγαθό στην υπηρεσία όλων...και γ) Κανείς έκτοτε δεν διανοήθηκε να μετατρέψει «νομικά» κανέναν Ελληνα σε δουλοπάροικο στο νέο κράτος. Οσον αφορά τις «Γαίες», την εθνικοποίηση της Γής, ούτε και στη Γαλλία τηρήθηκε αυτή η θεωρητικό-ιδεολογική υπόσχεση.

Το γεγονός αυτό σε μιά εποχή, που η δουλοπαροικία, και η θρησκοληψία, στις παλιές και νέες μορφές της ηταν ο κανόνας στην ύπαιθρο, οπως ηταν φυσικό προκάλεσε τον θαυμασμό της ευρωπαϊκής διανόησης για την ελληνική Επανάσταση. Και η στράτευση της ευρωπαϊκής διανόησης στο πλευρό των Ελλήνων, δεν έγινε από κάποια λαθεμένη μετάφραση του νοήματος της Επανάστασης, ούτε στηρίχθηκε σε κάποια αοριστία και το κένο. Η έμπρακτή συμπαράσταση της ευρωπαϊκής διανόησης και των αστών προς την ελληνική Επανάσταση, ηταν μια πράξη καθαρά και ίσως η πρώτη έκφραση της διεθνούς ταξικής αλληλεγγύης. Την εποχή εκείνη βασικός εχθρός της ανερχόμενης αστικής τάξης ηταν η φεουδαρχία, που στηρίζονταν στην έγγεια ιδιοκτησία και την δουποπαροικία. Η ελληνική Επανάστηση και τα τρία αυτά καθοριστικής σημασίας δεδομένα-συνθήματα που συνιστούσαν την συγκρότηση του Εθνους τα υλοποίησε α) με το να μή σκεφτεί-τολμήσει κανείς να εχει δουλοπάροικο στο Νεο ελληνικό κράτος και β) οι ακίνητες, οι «άφθαρτες» περιουσίες του εχθρού έγιναν «εθνικές γαίες», κοινό αγαθό στην υπηρεσία όλων...

Το κάλεσμα του Ρήγα προς τους αρματωλούς, τους κλέφτες και τους Ραγιάδες, μετά την άρνηση των καλαμαράδων να ηγηθούν του αγώνα ηταν σαφή: «Ενωθήτε, βάλετε το Νόμο οδηγό σας, πειθαρχήστε σ εναν αρχηγό και πάμε να συντρίψουμε το δυνάστη!...». «...Οι Νόμοι νάν ο πρώτος και μόνος οδηγός». Για να υπάρχουν Νόμοι, πολύ περισσότερο για να λειτουργήσουν οι Νόμοι, προϋποθέτουν μια οργανωμένη κοινωνία και αυτήν ακριβώς την κοινωνία-Εθνος συγκρότησαν πρώτοι σχεδόν οι Ελληνες αγωνιστές το 1821.

Οι Ελληνες μόνοι, κατάμονοι και αβοήθητοι με μόνα όπλα τη φλόγα των ιδανικών της Λευτεριάς και Ανεξαρτησίας με την ανεξάντλητη ορμή απ την πείρα της σκλαβιάς 400 χρόνων στους Τούρκους, αναδείχθηκαν αντάξιοι και υπεράξιοι των αρχαιων ελλήνων του Μαραθώνα, των Θερμοπυλών, της Σαλαμίνας και του Αξεξάνδρου.

Ο Δαβλός του Καψάλη φώτισε οχι μόνο το δίκαιο του ελληνικού αγώνα αλλα φώτισε και ξύπνησε τις συνειδήσεις των λαών στους εθνικό-λαϊκούς- απελευθερωτικούς αγώνες ολων των γενεών που έρχονταν και παλεύουν ακόμα. Οι Ελληνες με αυτήν την πατρογονική κληρονομιά των αρχαίων προγόνων και των σύγχρονων πατέρων του 1821, δεν ηταν δυνατόν να μην πελεμήσουν με αυταπάρνηση στην Αλβανία και να νικήσουν και δεν ηταν δυνατόν μετά την εισβολή των Γερμανών και το τέλος της ηρωϊκής μάχης των Μακεδονικών οχυρών και της Κρήτης οι Ελληνες να μείνουν σε νάρκη και εθνική εθελοδουλία.

Με δεμένο χειροπόδαρα λαό και χώρα, απ τη 4χρονη Αγγλό-βασιλό-μεταξική δικτατορία και τους Αγγλους επιδιαιτητές, φτάσαμε στην 28η Οκτωβρίου του 40. Η Ελλάδα, μπήκε στον πόλεμο κατά του φασισμού, ενώ εχει εσωτερικό δικό της καραμπινάτο φασισμό. Με άλυτα ολα τα κοινωνικό-πολιτικά προβλήματα, που έμειναν άλυτα απ το 21, και αυτά που προστέθηκαν στο μεταξύ. Οταν η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο, η αυθόρμητη συμμετοχή του λαού στον πόλεμο, δεν ηταν κάτι το ανεπάντεχο. Αυτή την αυθόρμητη συμμετοχή του, ο λαός την συνέδεσε, εκτός απ την απόκρουση του εισβολέα, και με τον μακρόχρονο κρυφό ποθο και το αίσθημα ανακούφισης, οτι επιτέλους σήμαινε η ώρα να γλιτώσει και απ τον εσωτερικό φασισμό. Ομως παρά τις πρωτιές και τις τόσες νίκες, για τις οποίες η παγκόσμια κοινή γνώμη κρατούσε την ανάσα, δεν ειχε αίσιο τέλος και αυτό γιατί, η Γερμανία προκειμένου να σώσει τον βασικό συνεταίρο της απ την ταπείνωση και το γόητρο του άξονα απ την πρώτη ήττα, στις 6 Απριλίου του 1941 μας κήρυξε και αυτή τον πόλεμο.

Η δεκαετία του 1940 υπήρξε η σκοτεινότερη στην ιστορία της Ελλάδας. Σήμερα ειναι πλέον αναμφισβήτητο, οτι αν η Ελλάδα έμπαινε στη 10ετία του 40, με ενά ανεκτό από το λαό βαθμό πολιτικής νομιμότητας, κοινωνικής συνοχής και προόδου, ο Β! παγκόσμιος πόλεμος, που ηταν ο μεγαλύτερος κατακλυσμός σιδήρου και φωτιάς που έπεσε πάνω στην Ανθρωπότητα, μόλις 25 χρόνια μετά απ τον πρώτο, δεν θα ειχε τόσες καταστρεπτικές συνέπειες για το λαό και τη χώρα. Αυτοί που δεν μπόρεσαν να δούν, οτι θα ηταν περίεργο, αν αυτός ο κατακλυσμός σιδήρου και φωτιάς, θα μπορούσε να περάσει χωρίς βαθύτερες αλλαγές στη συνείδηση των λαών. Οτι αυτή η αλληλοσφαγή εκατομμυρίων Ανθρώπων, που η φασιστική παραφροσύνη οδήγησε στα πεδία των μαχών, δεν ειχε μόνο σαν σκοπό να κόψει μια για πάντα τον ομφάλιο λώρο του φασισμού, αλλα να κάνει και εκείνες τις αντίστοιχες πολιτικό-κοινωνικές αλλαγές, η θυσία αυτών των Ανθρωπων δεν θα ειχε κανένα νόημα.

Η χώρα κατακτήθηκε, οχι από εναν αλλά από τρείς κατακτητές. Τώρα ο κάθε Ελληνας έπρεπε να πεί το μεγάλο ΝΑΙ η το ταπεινό και ανθελληνικό οχι. Και τότε οι Ελληνες οπως το 21 κυτάχθηκαν παλικαρίσια στα μάτια. Αυτή ηταν η πρώτη σπίθα. Η σπίθα-προζύμι της Αντίστασης. Και τότε ο ήρωας των αλβανικών βουνών, των Μακεδονικών οχυρών και της Κρήτης, έγιναν ΕΑΜίτες, ΕΛΑΣίτες, ΕΠΟΝίτες, ΕΔΕΣίτες και ΕΣΠΟμίτες και το ξεκίνημα μιας καινούριας πορείας άρχισε. Μιας πορείας, ίσως, προ το θάνατο αλλα και τη δόξα μαζί. Αποδείχνοντας για αλλη μια φορά οτι ο Ελληνικός λαός, δεν ειναι ώριμος

για σκλαβιά, οπως το ειχε πεί πριν από πολλά χρόνια ο Δ Γληνός, συμπληρώντάς το και με το : «Ο μόνος τρόπος για να ζήσει και να πεθάνει κανείς σαν Ανθρωπος, ειναι να ζήσει και να πεθάνει για ενα ΙΔΑΝΙΚΟ. Την άλλη μέρα οι Ελληνες ξεκίνησαν να συναντήσουν το θάνατο και ήξεραν το γιατί.

Οι αγωνιστές του Β! παγκοσμίου πολέμου, ονειρεύονταν μια Ανθρωπότητα, μια πατρίδα ελεύθερη και δίκαιη, μέσα σε εναν κόσμο ελευθερίας και κοινωνικής δικαιοσύνης. Και ομως παρά τα πολλά εκατομμύρια των θυμάτων και τα ερείπια που προξένησε, η εικόνα που παρουσιάζει σήμερα η Ανθρωπότητα ειναι αναμφισβήτητα ζοφερή. Οι προληπτικοί και κατα παραγγελία τρομοκρατικοί και Ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι συνεχίζουν και οι δυό απ τους νικητές του Β! παγκοσμίου πολέμου, έβαλαν πλώρη να κυβερνήσουν μονοκρατορικά-αυτοκρατορικά την Ανθρωπότητα.

Μέχρι τον Οκτώβριο του 40, που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο, ο λαός υπόφερε τα πάνδεινα απ τον εσωτερικό φασισμό. Το γεγονός αυτό είχε τεράστιες επιπτώσεις στη ζωή του λαού στη διάρκεια της κατοχής. Η κατοχή δεν βρήκε ούτε το λαό, μα ούτε και την εθνική αστική τάξη σε κατάσταση ομοψυχίας, που απαιτούσαν οι πολεμικές και κατοχικές συνθήκες.

Το δεδομένο αυτό ως ενα βαθμό προκαθόριζε και τις δυσκολίες, που θα αντικρίζαμε σαν λαός να οργανώσουμε αντίσταση και αυτό γιατί δεν υπήρχε ταυτότητα συμφερόντων, στόχων και θέλησης.

Αν δεν προϋπήρχε αυτό το δεδομένο, αλλη θα ηταν η πορεία του πολέμου και η κατάρευση του μετώπου. Η μελέτη της ιστορίας αναφέρει και η ζωή επιβεβαιώνει, πως οταν κατακτιέται μια χώρα, οι πρώτοι που πρέπει να μην ανεχθούν, αποδεχθούν και να αντιδράσουν στην κατοχή της χώρας ειναι το σώμα των Αξιωματικών, τα σώματα Ασφαλείας και η Διοίκηση: Γενικά ο κρατικός μηχανισμός. Αλλωστε για αυτό το σκοπό η άρχουσα τάξη τους γεμίζει και εν καιρό ειρήνης τις επωμίδες με άστρα χρυσά, τα στήθη με παράσημα και τις πλατείες με προτομές μετά θάνατο. Επίσης η ιστορία μα και η λογική λέει, οτι στα συρτάρια του κάθε Γενικού Επιτελείου, υπάρχουν οχι μόνο σχέδια άμυνας και πολέμου, αλλα και σχέδια για οργάνωση αντίστασης και τρόπο δράσης για την απελευθέρωση της κατακτημένης χώρας.

Αφού λοιπόν, δεν υπήρχε ταύτιση συμφερόντων, στόχων και θέλησης, οχι μόνο ανάμεσα στο λαό και την «ηγεσία» αλλά και στην ίδια την αστική τάξη, οσον αφορά τον τρόπο που θα αντιμετωπιζόνταν η κατοχή, με αποτέλεσμα τα εργαλεία αυτά να μήν αξιοποιηθούν. Ετσι ενα μεγάλο μέρος παρέμεινε στα συρτάρια ή τα πήραν μαζί τους οι «ηγέτες» που εγκατάλειψαν λαό και χώρα πριν την κατάληψη της χώρας και ενα αλλο ξεχάστηκε απ τους έχοντας την ευθύνη να τα θέσουν σε εφαρμογής. Και το μεγαλύτερο μέρος αυτών των σχεδίων λειτούργησε δυστυχώς προς την αντίθετη κατεύθυνση.

Και λειτούργησαν αντίθετα, γιατί η επιβολή της Αγγλό-Βασιλό-μεταξικής δικτατορίας τον Αύγουστο του 1936, διαμόρφωσε αλληλοσυγκρουόμενα πιστεύω, συνειδήσεις και συμφέροντα οχι μόνο ανάμεσα στο λαό και την άρχουσα τάξη, αλλά και στην ίδια την άρχουσα τάξη. Τα συμφέροντα ενός μεγάλου τμήματος της άρχουσας τάξης, ειχαν προπολλού ταυτιστεί μα αυτά του άξονα. Τα συμφέροντα αυτά επενδύθηκαν απ τους φωτοσβέστες, που δεν έφυγαν μαζί με τους «ταγούς» της αλλη πλευρά, και σε συνεργασία με τους ομοϊδεάτες πλέον κατακτητές, δημιούργησαν την πεποίθηση στον εαυτό τους οτι η νίκη του άξονα ειναι αναμφισβήτητη. Και με τη βεβαιότητα, οτι ο φασισμός ειναι οχι μόνο το καλύτερο, αλλα και το μελλοντικό κοινωνικό-οικονομικό σύστημα διακυβέρνηση για τους λαούς της μεταπολεμικής Ευρώπης και ειδικά για τη χώρα μας που ειχε ήδη και την αντίστοιχη υποδομή.

Ετσι ενεργώντας επέκτειναν το ήδη υπάρχον φασιστικό πλαίσιο συνεργασίας σε ολα τα επίπεδα. Και με συνθήματα οπως: Εμείς πολεμήσαμε τώρα ας πολεμήσουν οι αλλοι» η «πολεμική μηχανή του άξονα ειναι αήττητη». Συνεπώς «κάθε αγώνας κρίθηκε αναποτελεσματικός».

Μετά την κατάληψη και της Κρήτης ολοκληρώθηκε η τριπλή φασιστική κατοχή της χώρας. Με προσωπική διαταγή του Χίτλερ η Ελλάδα χωρίστηκε σε τρείς ζώνες κατοχής. Με το που μκήκαν στη χώρα άρχισαν τη συστηματική καταλήστευση του πλούτου και ολόκληρος ο παραγωγικής ιστός της χώρας τέθηκε υπό τις διαταγές του Γ! Ράϊχ.

Μετά την κατάρευση του Αλβανικού μετώπου τα πάντα ειχαν διαλυθεί και ειδικά μετά τη φυγή των «αρχόντων», μια βουβαμάρα πλάκωσε και πολλοί κλείστηκαν στον εαυτό τους και τις έγνοιες τους...Οι εγκαταλειμένοι Ελληνες «περιμέναμε τους βαβράρους» και σε λίγο σπάραζαν κάτω απ την μπότα των κατακτητών και των συνεργατών τους. Μπροστά σε αυτό το δράμα, με πρωτοβουλία του ΚΚΕ, στις 27/9/41 ιδρύθηκε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ-συνεσπισμός 5 κομμάτων).

Το ΕΑΜ διαμόρωσε το πρόγραμμά του με όραμα, ελπίδας, σχέδιο και προοπτική. Το πρόγραμμα το έκανε γνωστό στο λαό. Βασικοί στόχοι του προγράμματος ηταν : α) Πολιτικός Αγώνας για την Επιβίωση του Λαού. β) Οργάνωση Ενοπλου Αγώνα για την Απελευθέρωση της Χώρας απ τους τρείς κατακτητές. γ) Προστασία της Εδαφικής Ακεραιότητας της Ελλάδας. δ) εθνική Ανεξαρτησία και ε) Μετά την Απελευθέρωση Ελευθερες Εκλογές με το Σύστημα της Απλής και Αδολης Αναλογικής και Γνήσιο Δημοψήφισμα να αποφασίσει ο Λαός αν θέλει Αβασίλευτη ή Βασιλευόμενη Κοινοβουλευτική Δημοκρατία.

Με βάση αυτό το πρόγραμμα το ΕΑΜ, κάλεσε το λαό να συμμετάσχει και να αγωνιστεί ο καθένας απ το δικό του μετερίζι για την Απελευθέρωση της χώρας. Οι Ελληνες, παρ όλο που ήξεραν γιατί μπήκαμε σ αυτήν την κόλαση του πολέμου, δεν μπορούσαν να πιστέψουν πως όλα ειχαν χαθεί και οτι μπαίναμε σαν λαός και χώρα σε μιά ανέσπερη νύχτα. Ενα μικρό μέρος των επιζώντων του πολέμου, πριν ακόμα προλάβουν να δούν και να χαρούν τους δικούς τους πήραν πάλι τα βουνά και ηταν αρκετοί. Και οταν το ΕΑΜ κάλεσε το λαό για το ξεκίνημα μιάς καινούριας πορείας για Λευτερία και Δίκαιο ηταν μεταξύ των πρώτων που εντάχθηκαν στις γραμμές αυτής της καινούρια πορείας, ίσως, προς το θάνατο: «Ολοι ανταμώνουμε στη μάχη με το θάνατο» λέει Ο Ρίτσος. Σε αυτήν τη μάχη με το θάνατο μπήκαν οι Ελληνες αμέσως, μετά το κατέβασμα απ τον Μανώλη Γλέζο και τον Απόστολο Σάντα της Βάστικας απ την Ακρόπολη στις 30-31 Μαϊου και μαζικά μετά την ίδρυση του ΕΑΜ στις 27 Σεπτεμβρίου 9/41.

Βέβαια εκτός απ το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ), υπήρχαν και αλλες οργανώσεις και μάλιστα πολλές και ατομικές ακόμα. Το ερώτημα ομως που μπαίνει ειναι : αν χωρίς το ΕΑΜ μπορούσε να υπάρξει, να σταθεί και δράσει πολιτικά και ένοπλα σε πανελλαδική κλίμα Εθνική Αντίσταση; Ειναι αποδεδειγμένο οτι μετά την εγκατάλλειψη του λαού και της χώρας απ τους «ταγούς», μόνο με λαϊκή και σε εθελοντική βάση μπορούσε να οργανωθεί και να διεξαχθεί σε εθνική κλίμακα αυτός ο Εθνικό-Απελευθερωτικός αγώνας που έκανε το ΕΑΜ.

Ο λαός του ΕΑΜ, αγωνιζόταν πιστεύοντας οτι μετά την απελευθέρωση της χώρας, μέσο των εκλογών, θα άνοιγε ο δρόμος και στις καινούριες λαϊκες δημοκρατικές δυνάμεις και κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο θα ειχε μείνει ζωντανό απ τα παλιά κόμματα. Οτι θα άνοιγε διάπλατα ο δρόμος της λαϊκής κυριαρχίας, που ηταν όνειρο και προσδοκία των Ελλήνων. Οτι θα βάδιζε Ενωμένη Εθνικά και σύμφωνη η Ελλάδα προς ικανοποίησει των εθνικών της δικαίων, προς την αποκατάσταση μέσα στα Νέα της σύνορα όλων των ελληνικών περιοχών. Οτι θα συγχρονίζαμε αυτήν την Αναγεννημένη Ελλάδα, μέτα στα πλαίσια της νέας αντιφασιστικής Ευρώπης. Περήφανη και αληθινά Ανεξάρτητη στο πλευρό των λαών της Ευρώπης και του κόσμου.

Και το βασικότερο: Ο λαός που συμμετείχε στον Εθνικό Απελευθερωτικό Αγώνα, πίστευε οτι μετά την Απελευθέρωση, θα συνταχθούμε σε μιά Ανεξάρτητη Πολιτεία, θα κρατούσαμε την Ελλάδα, μόνο για ΜΑΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ, θα πιάνε όλοι μαζί τα προβλήματα που μας άφησε ο μεσοπόλεμος, η Αγγλό-

Βασιλό-Μεταξική Δικτατορία, ο Αλβανικός πόλεμος και η κατοχή και κυρίως οτι θα κρατούσαμε τις όποιες διαφορές μεταξύ μας για να τις λύσουμε μόνοι μας ΧΩΡΙΣ ΞΕΝΗ ΕΠΕΜΒΑΣΗ. Θα ανασυγκροτούσαμε τη χώρα, ετσι ωστε, μετά την Απελευθέρωση να μπεί και η Ελλαδίτσα μας στη χωρία των αναπτυγμένων χωρών της Ευρώπης.

Την επομένη της Απελευθέρωσης ομως οι Ελληνες, στο τραπέζι των διαπραγματεύσων, για το μέλλον της Ελλάδας, δεν συζητούσαν οι ίδιοι οι Ελληνες, ωστε να φανεί η όποια διαφορετική άποψη και γνώμη για το πως θα λύναμε τα μεταπολεμικά προβλήματα της χώρας, αλλα με μια ΞΕΝΗ αυτοκρατορική ΔΥΝΑΜΗ, που ειχε ήδη ένοπλα καταλάβει μια απελευθερωμένη και με τη βοήθεια του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ σύμμαχο χώρα.

Η χώρα αυτή ηταν η παλιά, αδύσταχτη αποιοκρατική Αγγλία και η Νέα να την διαδεχθεί Αμερική. Επρεπε με κάθε θυσία να κρατήσουν την Ελλάδα,αυτό το γεωστρατηγικό βράχο-κλειδί υπό τον έλεγχό τους. Εσωτερικά και αυτοί οπως και ο άξονας ειχαν πολλά και λαμπρά στηρίγματα και αφοσιωμένους συνεργάτες. Η Δεξιά και το παλιό Κέντρο, που στην κατοχή με τον ενα ή τον αλλο τρόπο συνεργάστηκαν, μετά την απελευθέρωση πουλούσε την ψυχή της στο διάβολο για να επιβιώσει και για κυβερνήσει σφυχταγκαλιάστηκε με όλο το φάσμα του δοσιλογισμού. Το δοσιλογισμό, που σαν Ηρόστρατοι, γκρέμιζαν με αντεθνικό πάθος και μα απέραντη ασυνειδησία, αυτό που με αίμα, σάρκα και κόκκαλα έχτιζαν οι αγωνιζόμενοι Ελληνες.

Είδε σαν σωτήρες τους Αγγλους και τους Αμερικανούς, οπως στη διάρκεια της κατοχής ειχαν δεί του Γερμανούς. Το ίδιο δυστυχώς έκανε και μια μερίδα του κέντρου με τον Κ. Ρέντη κλπ, που πριν ακόμα αρχίσουν οι συζητήσεις για το μέλλον της μεταπολεμικής Ελλάδας, ειχε ήδη στείλει ογδό χιλιάδες Ελληνες Αριστερούς για τουρισμό στην Αλτάμπα της Αφρικής. Δυστυχώς για τη χώρα το ιδιο έκανε και μια μερίδα της εθνικής αστική τάξης, παρ όλο που γνώριζε, οτι ο Κόκκινος στρατός, δεν θα παραδίαζε τα ελληνικά σύνορα και οτι ο ΕΛΑΣ, με τη συμφωνία της Καζέρτας τέθηκε υπό τις διαταγές της κυβέρνησης και δεν θα κατέβαινε στην Αθήνα και με τη συμφωνία της Βάρκιζας ειχε παραδώσει τα όπλα. Στην πιό κρίσιμη για τη χώρα στιγμή, για λίγα ψίχουλα εξουσίας συντάχθηκε και αυτή με τους φύσει εχθρούς της. Τους βοήθησε και οδηγήθηκε η χώρα στις νέες μεταπολεμικές καταστροφές και τις χιλιάδες νέους Νεκρούς.

Το 1945 μόλις είχαμε βγεί από μια πολεμική θύελλα, που ξεθεμελίωσε τον τόπο και άφησε πίσω της ερείπια και αναρίθμητους τάφους. Μέσα ομως απ τον αγώνα αυτό της φωτιάς και του σιδήρου, ο λαός μας βγήκε ατσαλωμένος. Για πρώτη φορά απέκτησε συνείδηση της δύναμης τους, και γι αυτό αποφασισμένος να ξεκαθαρίσει μια για πάντα τους λογαρισμούς, που εδώ και 120 χρόνια διατηρούσε ανοιχτούς με τους ξένους και τους ντόποιους συνεργάτες. Αν δεν το προσπαθούσε θα ηταν και οι Αντιστασιακοί οχι απλώς απόντες του αγώνα αλλα και προδότες.

Στον αγώνα για τη χιλιάκριβη τη Λευτεριά σφυριλατήθηκε μια νέα περήφανη Γενιά. Μια Γενιά εμπνευσμένη απ τα Νέα ιδανικά που ειχε φτερώσει στους λαούς ο αντιφασιστικός αγώνας. Μια Γενιά εξοπλισμένη με αυτοπεποίθηση και θάρρος, που η νικηφόρα αναμέτρησή της με τους κατακτητές της ειχε εδραιώσει. Μια Γενιά που ενώ έδωσε τα πάντα, μόλις πρόλαβε να αγγίξει το όραμα της Λευτεριάς, της Αυτοτέλειας και της Εθνικής Ανεξαρτησίας.

Ομως ο πόλεμος τελείωσε. Αυτοί με την ένοπλη επέμβαση των Αγγλων τον κέρδισαν. Η υποθήκη της χώρας και του λαού ανανεώθηκε. Η επικυριαρχία με την προσθήκη και της ετεροδικίας επιτεύθηκε. Τα συμφέροντά των ξένων: πολιτικά, οικονομικά και γεωστρατηγικά εξασφαλίστηκαν. Το λαό δεν τον ειχαν πλέον ανάγκη. Ο,τι του αναλογούσε να κάνει το έκανε. Τώρα δεν τον χρειάζονταν άλλο. Καιρός ηταν να δωθεί τέλος στα μεγάλα λόγια: ο «ηρωϊκος», ο «Μέγας», ο «απαράμιλος ελληνικός λαός», που στο εξής

θα λέμε οτι οι «ήρωες πολλεμούν σαν Ελληνες» και πολλά αλλα παρόμοια του Τσιώρτσιλ, του Αϊνζεχάουερ και του Στρατηγούς Ουϊλσον, για την προσφορά του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στη Νίκη του αντιφασιστικού αγώνα. Τώρα, καλά θα κάνει να τα ξεχάσει αυτά, να ξανά γίνει ο γνωστός «λαουτζίκος», να μαζευτεί στη γωνιά του, να δουλεύει και να μή μιλάει. Γιατί αν συνεχίσει να μιλάει θα τον κάνουν πάλι Ντά.

Τώρα Αρωγός στην προσπάθεια να ξανά κάνουν Ντά το λαό ηταν το «Σχέδιο Μάρσαλ». Η αποδοχή του απ την «ελληνική» κυβέρνηση, απεμπόλεσε και το τελευταίο ήχνος της εθνικής κυριαρχίας και αξιοπρέπειας, που ειχε δομήση ο Αλβανικός πόλεμος και η τετράχρονη Αντίσταση. Ετσι για αλλη μια φορά ο ελληνικός λαός, οπως το Δεκέμβρη του 1944, δεν διαπραγματεύονταν και ούτε πολεμούσε με τις συντηρητικές και αντιδραστικές δυνάμεις της (Κέντρο-Δεξιά), αλλα πάλι με μια ΞΕΝΗ ΔΥΝΑΜΗ. Την Ιμπεριαλιστική υπερ ΔΥΝΑΜΗ της Αμερικής.

Σε λίγο ακολούθησε το «Δόγμα Τρούμαν». Το «Δόγμα» αυτό σχεδιάστηκε για να εξουδετερωθεί όλος ο ελληνικός δυναμισμός και οχι μόνο η Αριστερα, όπως ο λαός, στο σύνολό του τον ειχε συνειδητοποιήσει και εκδηλώσει-εκφράσει συλλογικά στο ΕΠΟΣ των Αλβανικών βουνών και την Εθνική Αντίσταση. Με το «Σχέδιο Μάρσαλ» και το «Δόγμα Τρούμαν», μας έδεσαν όλους ανεξαιρέτος τους Ελληνες χειροπόδαρα και τώρα προσπαθούμε αρχίζοντας απ την αρχή-και από θέσεις χειρότερες από τότε-να βγούμε απ τα αδιέξοδα. Γιατί τα όσα ακολούθησαν: εμφύλιος, έκτακτα μέτρα, εκλογικά πραξικοπήματα, αποστασίες, χούντα, Τούρκοι, Κύπρος, Αιγαίο, ΣΙΑ, ξένοι πράκτορες και τα τόσα αλλα, δεν ξεπήδησαν ξαφνικά και απρόσμενα.

Οπως και αν λέγονταν Αγγλοι, Γερμανοί, και πάλι Αγγλοι ή Αμερικάνοι, όλοι τον ίδιο στόχο ειχαν. Πως να κρατήσουν την Ελλάδα σφικτά, αποπνιχτικά δεμένη στο δικό τους γεωστρατηγικό, πολιτικό και οικονομικό Αρμα. Πως θα παραμείνει η Ελλάδα το «αγγιστρωμένο ψάρι», που δεν θέλει «δόλωμα».Την χαριτωμένη αυτή διαπίστωση-διατύπωση την έκανε ο ειδικός για την Ελλάδα και την Τουρκία Αμερικανός σύμβουλος κ Αρμουρ.

Οταν το 1958, η νικημένη ένοπλα Αντίσταση συσπειρώθηκε στην Ενιαία Δημοκρατική Αριστερά (ΕΔΑ), έγινε αξιωματική Αντιπολίτευση, η κυβέρνηση του Κ Καραμανλή, ζήτησε απ τις ΗΠΑ οικονομική βοήθεια προκειμένου να κάνει κοινωνική πολιτική, σαν τον μόνο τρόπο να καταπολεμηθεί η Αριστερά. Η έννοια της διατύπωσης ηταν : «Εμείς τους δώσαμε και τους κρατάμε στην εξουσία, θα πρέπει και να τους πληρώνουμε...»

Με την πικρή σοφία που μας πλούτισαν αυτά τα εξήντα σχεδόν σημαδιακά -μαρτυρικά χρόνια που πέρασαν, βλέπουμε ολοκάθαρα πιά-σε όποια παράταξη και αν ανήκει ο καθένας μας-οτι χάσαμε τότε τη μοναδική ευκαιρία που είχαμε να συνταχθούμε σε μια ανεξάρτητη πολιτεία. Και το πιό τραγικό και οξύμωρο ειναι οτι ολη αυτή την αιματοχυσία την προκάλεσαν, την επέβαλαν και έγινε απ τους ξένους και τους δοσίλογους για εξη βασικούς λόγους α) Να πάρουν με τα όπλα οι Αγγλοι την εξουσία απ το ΕΑΜ και να τη δώσουν στην κεντρό-Δεξιά, μια και αυτοί ούτε με τα όπλα, μα ούτε και μέσω εκλογών ειχαν τη δύναμη να την πάρουν από μόνοι. β) Να μετατραπεί ο ελλαδικός χώρος σε προπύργιο του τότε «Ελεύθερου Κόσμου» και ορμητήριο εν όψη του Γ! παγοσμίου πολέμου για τους Νεο κατακτητές γ) Μια που οι «σύμμαχοι» την Ελλάδα την προόριζαν να παίξει αυτόν το ρόλο και το ελληνικό κατεστημένο τον δέχθηκε μετά φανών και λαμπάδων, έπρεπε να εξοντωθεί ο «εσωτερικός εχθρός». δ) Να τσακίσει με μιά νέα ιδεολογική εθνοκάθαρση τη ραχοκοκαλά του ΕΑΜ (οπως έκανε το 1936 του ΚΚΕ) για να μή γίνει αξιωματική αντιπολίτευση αμέσως μετά τη λήξει του Β! παγκοσμίου πολέμου. ε) Να να μήν λογοδοτήσουν στη δικαιοσύνη οι δοσίλογοι για τα όποια εγλήματα διέπραξαν στη διάρκεια της τετράρχονης κατοχής συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές και ζ) Να αρπάξουν με τα όπλα το ΕΠΟΣ της

ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης, για μελλοντική χρήση και αξιοποίηση: Εθνικά, Ταξικά και Ψηφοθηρικά, οπως έγινε και με το 1821.

Για να υλοποιηθούν αυτοί οι όροι, έπρεπε να μη βγεί αμέσως μετά την Απελευθέρωση το ΕΑΜ αξιωματική αντιπολίτευση. Ομως ετσι οπως ειχαν διαμορφωθεί τα πράγματα στην κατοχή, ενας μόνο τρόπος υπήρχε να μη βγεί το ΕΑΜ αξιωματική αντιπολίσευση. Επρεπε ως δια μαγείας οι ΕΑΜίτες και οι ΕΛΑΣίτες, από αγωνιστές και απελευθερωτές να μετατραπούν σε εσωτερικό «εχθρό» και σαν «εχθρός» έπρεπε να εξοντωθούν. Και ο εμφύλιος πόλεμος ηταν το μόνο μέσο-εργαλείο που μπορούσε να υλοποιήσει αυτό το στόχο.

Η νίκη όμως της Κένρτο-Δεξιάς, που ηταν αποτέλεσμα της ωμής και βάρβαρης ένοπλης επέμβασης των Αγγλων και της οικονομικής αρωγής και υπό την εποπτεία των Αμερικανών, ηταν ηττα μόνο πολεμική και οχι και ιδεολογική. Το γεγονός αυτό οχι μόνο επέτρεψε να διατηρηθεί ζωντανή η ιδελογικό-πολιτική συνοχή, αλλα πάρα την ισχύ των εκτάκτων μέτρων, τα νησιά και τις φυλακές γεμάτες ασφυκτικά το 1958, η Ενιαία Δημοκρατική Αριστερά (ΕΔΑ), έγινε αξιωματική αντιπολίτευση. Οι ιδέες και τα οράματα της ΕΑΜικής Αντίστασης για το μέλλον της Ελλάδας δεν έχουν ΑΝΑΛΩΘΕΙ-ξεπεραστεί. Ηταν και παραμένουν τόσο βαθιά ριζωμένες στη συνείδηση του λαού, που ενώ δέχθηκε στην πιό ακραία της μορφή τη βαβραρότητα για να μην γίνει αμέσως μετά την Απελευθέρωση Αξιωματική Αντιπολίτευση, οχι μόνο έγινε αλλα άντεξε και την επτάχρονη Επέλαση της δικτατορίας. Τα οράματα και οι ιδέες επανήλθαν μετά την μεταπολίτευση ζωντανές στο πολιτικό-κοινωνικό προσκήνιο και αυτό γιατί:

Με εξαίρεση το θέμα της Μοναρχίας ολες οι άλλες αξίες, ιδέες και οράματα, παραμένουν ζωντανές και θα παραμείνουν επίκαιρες μέχρις ότου δεν λυθούν-υλοποιηθούν θα τα βρίσκομε μπροστά μας. Εκτός πιά και το ΠΑΣΟΚ με το σύνθημα «Αλλαγή» και αργότερα με το «Αλλαγή στη Αλλαγή» που τόσο την εκμεταλλεύτηκε πιστεύει οτι υλοποίησε εστω μέρος απ τις «οι ιδέες της 3ης Σεπτέμβρη». Της αλλαγή που είκοσι και πλέον χρόνια έλεγαν « Νάτην πετιέται...» και δεν «φαίνεται στο τέλος καμιάς τετραετίας...», δικαιώνοντας ετσι τον Ελιότ, που επανειλημμένα εχει διαμηνύσει στα κόμματα εξουσίας : «Δεν μας αρέσει ν ανεβαίνουμε μια σκάλα και να βλέπουμε οτι μας οδηγεί κάτω...Δεν μας αρέσει να βγαίνουμε από μια πόρτα και να βλέπουμε οτι είμαστε ξανά στο ίδιο δωμάτιο».

Με την ελπίδα οτι το ΠΑΣΟΚ, αφού η διακήρυξη της 3ης του Σεπτέμβρη το περιεχόμενο αποτελεί περίπου αντιγραφή το Εθνικό-πολιτικό και κοινωνικό περιεχόμενο, τις ιδέες και τα οράματα της ΕΑΜικής Αντίστασης, θα κάνει πράξη το περιεχόμενό της εγκλώβισε ενα μεγάλο μέρος του ΕΑΜίκου Κινήματος. Τώρα πλέον ηταν η σειρά του ΠΑΣΟΚ να κυβερνήσει.

Τώρα εκτός απ΄τα πιό πάνω συνθήματα προστέθηκαν το πατριωτικό «βουλιάξε το Χώρα», απόψε «πεθαίνει η Δεξιά» και η Δεξιά στο «χρονοντούλαπο» κλπ. Με τη στήριξη οργανωτικά, αγωνιστηκά και εκλογικά απ τις ΕΑΜικές Αντιστασιακές δυνάμεις, πάντα με την ελπίδα οτι θα πραγματοποιούσε στο βαθμό, που θα επέτρεπαν οι Διεθνείς συνθήκες και οι εσωτερικές δυνατότητες τους σκοπούς που πρόβαλε με τη Διακήρυξη της 3ης Σεπτεμβρίου του 1974. Στις 19 Οκτώβρη του 1981 το ΠΑΣΟΚ σχημάτησε αυτοδύναμη κυβέρνηση. Μια κυβέρνηση ομως που ειχε αναλάβει μια σειρά από υποθήκες. Ετσι αφού πέτυχε και πραγματοποίησε την «αποψίλωση και σχηματισμό πλειοψηφικής κυβέρνησης με τους ψήφους της Αντιστασιακών, τώρα σειρά ειχε η δεύτερη φάση αυτή που ταυτίζονταν τα Αμερικά-ΝΑΤΟϊκα συμφέροντα με την εναλλαγή στην εξουσία. Η εναλλαγή στην κυβέρνηση έγινε, τα συνθήματα για...έμειναν κενού περιεχομένου αφού τα πάντα έμειναν στη θέση τους και λειτουργούν όπως πρώτα και πάντα στην Ελλάδα.

Ετσι σήμερα βρισκόμαστε για αλλη μια φορά μπροστά στην ιστορική ανάγκη πραγματικής: ουσία και περιεχόμενο ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ της Αντίστασης σαν Εθνικό ΚΕΦΑΛΑΙΟ. Εκτός πιά και αν νομίζουν οι

αγωνιστές, συναγωνιστές, σύντροφοι και συγκρατούμενοι ακόμα, που το στηρίξαν οτι το θέμα της ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗΣ έκλεισε με την καθιέρωση σαν επέτειο την ημέρα της ανατίναξης της γέφυρας του Γοργοποτάμου και μερική οκονομική δικαίωση των νεκρών και ελαχίστων επιζήσαντες αναπήρους και πέραν αυτού ΟΥ. Με αυτό περίπου το σκεπτικό και βασικό ιστορικό περιεχόμενο, θέλει και προσπαθεί να κλείσει το κατεστημένο αυτό το εθνικό κεφάλαιο:

Το κεφάλαιο που ακούει στο όνομα: Αγγλό-βασιλό-μεταξική δικτατορία, Μεσοπόλεμος, Αλβανικός πόλεμος, 4τραχρονη κατοχή, επαναγκαθίδρυση της Μοναρχίας, βία, νοθεία, εμφύλιος, σχέδια «Περικής», εκλογικά πραξικοπήματα, δολοφονία Λαμπράκη, Αποστασίες, Δικτατορία, μεταπολίτευση.

Αλλωστε ο σκοπός και ο τρόπος που «αναγνωρίσηκε», σκοπό εχει να αλλοιώσει την ουσία και το περιχόμενο από αυτόν τον πρωτόγνωρο και λαογέννητο αγώνα. Να βγάλει οπως το 21, τον συντελεστή λαό για μια ακόμη φορά απ το κοινωνικό-πολιτικό γίγνεσθαι και τη συμμετοχή του στα κέντρα που παίρνονται οι αποφάσεις.

Ετσι λοιπόν, για το ίδιο θέμα, μετά την «αναγνώριση» έχουμε μια επέτειο και μια γιορτή. Επέτειο για την κήρυξη του πολέμου και γιορτή για την Αντίσταση-Απελευθέρωση. Μια γιορτή που ολόκληρο το έργο της συμποσούται μόνο στην ανατίναξη της γέφυρας του Γοργοποτάμου και όχι επέτειο για την ίδια την Αντίσταση, που ηταν ο φορέας της Απελευθέρωσης. Ο τρόπος που «αναγνωρίστηκε» και ο σκοπός για τον οποίο «αναγνωρίστηκε» ηταν και παραμένει σαφής. Στόχος: να περιορίσουν -συμπυκνώσουν σε αυτό και μόνο το γεγονός ολόκληρο το νόημα και το περιεχόμενο της Εθνικής Εθνικής Αντίστασης, σε αυτή και μόνο Αντιστασιακή πράξη: την ανατίναξη της γέφυρας Γοργοποτάμου και σε συνέχεια μέσω της «αναγνώρισης» να οικιοποιηθεί η άρχουσα τάξη την Αντίσταση. Σκοπός: με αυτήν την ιδιόμορφη «αναγνώριση» να «συμμετάσχει» το μεταπελευθερωτικό κράτος στην Αντίσταση και ταύτισή του με την Αντίσταση ειναι έκτοτε το ζητούμενο.

Η Εθνική Αντίσταση καθρέφτιζε την καρδιά του Επαναστατημένου Εθνους σε μιά από τις μεγαλύτερες στιγμές των ιστορικών ανατάσεων. Κι οχι μόνο την καρδιά, αλλά και τη μοίρα του. Συνεπώς το θέμα ειναι εθνικό και σαν τέτοιο πρέπει να αναγνωριστεί. Η Εθνική Αντίσταση, σαν όραμα, σαν έννοια και προοπτική διατηρεί πλήρως την αξία της.

Ο Υψηλάντης πριν την έναρξη της Επανάστασης με μιά προκήρυξη του, εκτός του οτι αναγνώριζε την ηγεσία και τους προηγούμενους αγώνες των Φιλικών, τους καλούσε να οπλιστούν και να συνδράμουν με χρήματα, όπλα και με ό,τι αλλο τον Ιερόν αγώνα για την Εθνική Απελευθέρωση και την Ελευθερία των Ελλήνων.

Το 1940 η Ευρώπη ειναι ηττημένη απ τον άξονα. Οι λαοί της Ευρώπης βυθισμένοι στην ηττοπάθεια και τη μοιρολατρία. Σκοτάδι και φόβος παντού. Κανένα φώς από πουθενά. Και μέσα σε αυτήν την οικουμενική σιωπή και την ηττοπάθεια, οι Ελληνες στα βουνά της Αλβανίας διεξάγουν τις πρώτες νικηφόρες μάχες ενάντια στον άξονα. Το ίδιο συνέβει και με το κατέβασμα της σβάστικας από την Ακρόπολη, που αποτέλεσε το εγερτήριο σάλπισμα προς τους ηττημένους και φοβισμένους λαού της Ευρώπης. Τότε άρχισαν να ξαναβρίσκουν τον εαυτό τους. Να συνέλθουν και να οργανώσουν και αυτοί, οπως οι Ελληνες Αντίσταση.

Οπως λοιπόν, ο Υψηλάντης καλούσε τους Φιλικούς, να οπλιστούν και να συνδράμουν με ολα τα μέσα τον Ιερό αγώνα, ετσι και οι κομμουνιστές που πρωτοστάτησαν για την ίδρυσει του ΕΑΜ, καλούσε το λαό να μαζέψει όπλα και να συνδράμη με όλες του τις δυνάμεις τον εξ ίσου Ιερό αγώνα, για την απελευθέρωση της Ελλάδας απ την τριπλή σκλαβιά. Τη στιγμή που συνεργάτες απεργάζονταν την φασιστική προοπτική, ο λαός με την καθοδήγηση του ΕΑΜ, με μικρές ελάχιστες εξαιρέσεις ετοίμαζε τις πολιτικές και στρατιωτικές οργανώσεις και τις δομές εκείνες, που οχι μόνο να απελευθερωθεί τη χώρα απ

την τριπλή κατοχή, αλλα και να λύθουν τα όσα κοινωνικό-πολιτικά και οικονομικά προβλήματα, που άφησε άλυτα λόγω του ιστορικού συμβιβασμού των αστών με τους Κοτζαμπάσηδες και τον Κλήρο το 21, καθώς και τα καινούρια που σώρευσε η εκατοντάχρονη Αστικο-Τσιφλικάδικη εξουσία. Ετσι ωστε μετά την απελευθέρωση της χώρας και τη λήξη του Β! παγκοσμίου πολέμου, να μήν επιστρέψει ξανά η Ελλάδα στο προπολεμικό καθεστώς και ειδικά στο επάρατο της 4ης Αυγούστου.

Οπως η Επανάσταση του 21, ηταν ενα μεγάλο κοσμοϊστορικό γεγονός. Ενα γεγονός από εκείνα που προκαλούν ΔΕΟΣ σε όποιον το κοιτάξει κατάματα, σε όποιον αποφασίσει να αναμετρηθεί μαζί του. Η διαπίστωση αυτή δεν αφορά μόνο την πυκνότητα, την ποιότητα και τη σημασία των γεγονότων και αλλαγών, που προκάλεσε αυτή η τεράστια σε μέγεθος ανατροπή. Αφορά ακόμα και τα κείμενα που αναφέρονται σε αυτήν. Το δημοκρατικό Σύνταγμα που αποτέλεσε την υποδομή του Συνταγματικού γίγνεσθαι της Ελλάδας. Το ίδιο περίπου δέος, θα νοιώσει και αυτός που θα αποφασίσει να κοιτάξει κατάματα την Εθνική Αντίσταση και να αναμετρηθεί μαζί της. Γιατί αν ο αγώνας των Ελλήνων το 21, εδραίωσε την αντίληψη και την ανάγκη να συγκροτηθεί ο αστερισμός των οικογενειών και ομάδων σε οργανωμένη κοινωνία και σε κρατική οντότητα, η Εθνική Αντίσταση, εκτός του οτι συνέβαλε στον αντιφασιστικό αγώνα και την Απελευθέρωση της χώρας, άνοιξε μια Νέα σελίδα, την πιό ένδοξη και πιό ηρωϊκή-κοινωνικό-απελευθερωτική δράση.

Η Εθνική Αντίσταση 1941-44 δεν ηταν ενα τυχαίο και τυχάρπαχτο γεγονός. Ηταν η Νέα Φιλική Εταιρεία, που ξεπετιόταν μέσα απ τους αγώνες του ελληνικού λαού, εθνικούς και κοινωνικούς απ το 21 ώς τώρα, ενώ παράλληλα άνοιγε το δρόμο για τα εθνικά απελευθερωτικά κινήματα των σκλαβωμένων αποικιακών λαών. Των λαών που ζούσαν για εκατοντάδες χρόνια κάτω απ την πιό απάνθρωπη και κτηνώδη βία.

Στην ιεράρχιση των στόχων της Αντίστασης, σε ό,τι αφαρά την Ελλάδα, την πρώτη θέση κατείχε η επιβίωση του λαού, τη δεύτερη η Απελευθέρωση της χώρας και η τρίτη να συνταχθούμε σε μια ανεξάρτητη πολιτεία, να κρατήσουμε τη φορά αυτή την Ελλάδα: ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΜΑΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ. Να πάρουμε τα όποια προβλήματα αποσχολούν το λαό και τη χώρα στα ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΧΕΡΙΑ. Να την ανασυγκροτήσουμε και να την εντάξουμε ελεύθερη και ανεξάρτη πιά στη χωρία των αναπτυγμένων Ευρωπαϊκών χωρών. Και η Τετάρτη να κρατήσουμε μεταξύ μας, τις όποιες διαφορές και να τις λύσουμε ΜΟΝΟΙ ΜΑΣ, χωρίς καμιά ΞΕΝΗ επέμβαση. Για να πάψει επιτέλους η χώρα μας να παίζει το ρόλο του αρωγού, που συνεπάγεται πλήθος ταπεινώσεων και εξεφτελισμών, ακόμα και οταν βρίσκεται με το μέρος ή στο πλευρό των νικητών. Να μην ξανά συμβεί αυτό που συνέβει με τον Α! παγκόσμιο, την Μικρασιατική καταστροφή, το Δεκέμβρη του 44 και τον Μάρτη του 1947. Να μην ξαναγίνει η γνωστή «ψοροκώσταινα» των Γές Μάν.

Με αυτούς ακριβώς τους στόχους και σκοπούς, δημιουργήθηκε και έδρασε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο. Και ηταν αυτό, που χαροπαλεύοντας σε άνισο, σκληρό, αιματηρό και μακρόχρονο αγώνα με τις 12 και πλέον γερμανικές μεραρχίες, τον ιταλικό και βουλγαρικό στρατό κατοχής και με όλους τους αλλους ένοπλους και μή συνεργαζόμενους :«Τάγματα Ασφαλείας» και εθνοϊσμούς που απεργάζονταν να δολοφονήσουν Ελλάδα και λαό. Ηταν αυτή η Εθελοντική Λαογέννητη Αντίσταση, που οχι μόνο έδωσε πνοή και δύναμη στο λαό να μήν αποδεχθεί την κατοχή, αλλα και με πίστη στις πατρογονικές παρακαταθήκες, αγωνίστηκε στα μαρμαρένια αλώνια για την χιλιάκριβη τη Λευτεριά με τους τρείς κατακτητές, για να διατηρηθεί στη ζωή η μικρή στο δέμας, αλλά μεγάλη σε προσφορά και θυσίες στην κοινωνία των Ανθρώπων Ελλαδίτσα.

Να επιβεβαιώσει με τον αγώνα και τις όποιες θυσίες χρειάστηκαν, οτι εμείς οι Ελληνες, δεν ήμαστε τυχαίοι και τυχάρπαστοι σε αυτήν τη Βαλκανική γωνιά της Ευρώπης. Σε αυτό το σταυροδρόμη του κόσμου. Να αποδείξει οτι έχουμε ταυτότητα, ιστορία, παράδσοση και σελίδες αγώνων :Εθνικής, Ηθικής

και Πνευματικής Αντίστασης και εναν Αξιοθαύμαστο Πολιτισμό. Εχουμε αποσκευές πλούσιες σε Αρετή, Τόλμη και Αξιοπρέπεια. Εχουμε αξιοπρεπές παρελθόν, παρόν και μέλλον και μιά τεράστια αγνωνιστική και πνευματική προσφορά στην παγκόσμια κοινότητα. Και εναν πολιτισμό που άρδευσε με τον αγωνιστικό και πνευματικό του πλούτο, τον Δυτικό Πολιτισμό σε βαθμό που στο βάθος του, ο Δυτικός Πολιτισμός, να μην ειναι τίποτε αλλο παρά οι ελληνικές αρχές και αξίες, ζωντανές, γονιμοποιημένες και προσαρμοσμένες στις ανάγκες της σύγχρονης ζωής. Να τους θυμίσουμε για άλλη μια φορά, οτι σε αυτήν εδώ τη λεκάνη της Μεσογείου, σε αυτήν τη βραχώδη γωνιά της Ευρώπης και σταυροδρόμι του κόσμου γεννήθηκαν η Φιλοσοφία, τα Γράμματα, οι Επιστήμες και οι Τέχνες.

Ο ελληνικός πολιτισμός, ειναι αυτό που υποχρέωσε τον Ser Xenry Samner maihny να πεί : «Σ ενα μικρό λαό δόθηκε να δημιουργήσει την αρχή της προ-όδου. Αυτός ο λαός ηταν ο ελληνικός. Εξω από τις τυφλές δυνάμεις της φύσης, τίποτε δεν κινείται μέσα σ αυτό το σύμπαν που να μην εχει ελληνική καταγωγή».

Σαν λαός είμαστε κληρονόμοι μιας βαριάς και ασήκωτης θα έλεγα κληρονομιάς. Αυτήν την μεγάλη πολιτιστική και αγωνιστική κληρονομιά, αυτόν τον πλούτο ιδεών, οραμάτων και αξιών, αυτό το αγλάϊσμα, αυτό το αγίασμα της μακραίωνης ιστορίας του, ο λαός και ειδικά οι γενιές του 20-30 και του 30-40, δεν θα την αφήναν ανυπεράσπιστη. Ο πολιτισμός ειναι ιστορία. Ειναι το ανώτερο στάδιο της Ανθρώπινης σκέψης στη διαδρομή των αιώνων. Η ιστορία ειναι παρελθόν και το παρελθόν, οταν δεν τον καταγράφεις σωστά-αληθινά, δεν τον αναλύουμε ιστορικά και στις πραγματικές του διαστάσεις και δεν διδασκόμαστε από αυτό, κάποτε θα ξαναστηθεί όρθιο μπροστά σου.

Το μεγαλείο της διάστασης με τον κατακτητή και η Αντίσταση του υπόδουλου και υπο κατοχή Ελληνα, βρίσκεται στο γεγονός οτι ο υπήκοος μέσω της Αντίστασης, οχι μόνο αμφισβητή την κατοχή, αλλα μέσω της Αντίστασης, διεκδηκεί εκτός απ την αξιοπρέπεια και την ιδιότητα του πολίτη και τη Λευτερία του. Μια ιδιοτήτα και ενα αγαθό που του τα αφαίρεσε ο κατακτητής σε συνεργασία με το ντόπιο κατοχικό κατεστημένο. Ειναι γεγονός οτι οταν κάτι σε ενοχλεί σαν άνθρωπος αντιδράς και η κατοχή ενόχλησε. Και ενόχλησε στο σύνολο σχεδόν τους Ελληνες. Ομως ενα απ τα πιό δύσκολα θέματα σε αυτές τις περιπτώσεις, ειναι ο από κοινού εντοπισμός των αιτιών που μας οδήγησαν στην κατοχή και ακόμα πιο δύσκολος ο προσδιορισμός της εξόδου απ την κατοχή. Και γίνεται πολλαπλάσια δυσκολότερος ο εντοπισμός των αιτιών και ο προσδιορισμός της εξόδου οταν η «ηγεσία» πριν απ την κατάκτηση της χώρας εγκατάλλειψε λαό και χώρα έρμαια στην αποκληστική διάθεση των κατακτητών

Στο Βασιλό-μεταξικό δικτατορικό καθεστώς, το «εμείς» ειχε απορροφηθεί απ το «εγώ». Μετά την κατάρευση του μετώπου τα πάντα ειχαν διαλυθεί. Η κατοχική κοινωνία τον πρώτο καιρό ηταν μια κοινωνία κατακερματισμένη σε άτομα. Στα οποία άτομα από πολλές κατευθύνσεις τους δινόταν σαν στόχο η προσωπική επιτυχία και καταξίωση στο χώρο της συνεργασίας αλλα και αντίδρασης στην τέτοια συμπεριφορά. Η αντίδραση όμως στην ενόχληση ποικίλλει. Αντίδραση ατομική, κοινωνική, άθροισμα-συνισταμένη των ατομικών αντιδράσεων. Αντιδράσεων που μπορεί να αλληλοσυγκρούονται μεν, αλλα με ενα ορθολογικό τρόπο αξιολόγησης αυτών των ποικίλλων αντιδράσεων και με τις αντίστοιχες ιδέες και οράματα δημιουργούν μια συνισταμένη ικανή να απαντήσει και στον εντοπισμό των αιτιών της κατοχή και στον προσδιορισμό της εξόδου απ την κατοχή, αλλα και να υποδείξει και τον τρόπο που πρέπει να δράσουμε σαν λαός για να φτάσουμε κάποια μέρα στην Απελευθέρωση.

Η Ιδρυση του ΕΑΜ στις 27/9/41, ηταν ο καταλύτης που συντόνισε τις ατομικές θελήσεις, έγιναν κατανοητοί οι λόγοι που μας οδήγησαν στην κατοχή καθώς και η εγκατάληψη της χώρας και του λαού από τους «ταγούς». Το ΕΑΜ, παράλληλα με τον πολιτικό και ένοπλο αγώνα, έπλαθε τον Ελληνα της προόδου, της Εθνικής Ανεξαρτησίας, τον Ελληνα της Δημοκρατίας και του δικαίου. Η κοινωνία για να επιβιώσει εχει ανάγκη από ισχυρή συνοχή πολύ περισσότερο οταν η κοινωνία βρίσκεται υπό κατοχή. Σε

αυτήν ακριβώς τη συνοχή, σε αυτό το γενικευμένο κοινωνικό «Εγω», αυτή η ταύτιση του ενός με το σύνολο που χρειάζονταν η κατοχική κοινωνία πρωτοστάτησε-απάντησε η ιδρυση του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου. Ενταγμένο στο ΕΑΜ το άτομο απόκτησε την ικανότητα να γίνει υποκείμενο της ιστορίας. Οταν το άτομο αποκτά αυτήν την ικανότητα, οταν η συλλογικότητα συντονίζει και συνδέει την ορμή και τη θέληση για ελευθερίας σε κοινό αγώνα, οπως τον δρομολόγησε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, τότε ανεξάρτητα απ την έκβασή του, εχει γίνει ενα τεράστιο βήμα προς τα μπρός. Εχει επιτευχθεί, η υπέρβαση της αδράνειας και η κατάσταση υποταγής. Εχει εκδηλωθεί η πράξη ευθύνης και αυτονομίας και η διεκδίκηση πλέον της αυτονομίας μεταφέρεται απ τη απόρριψη της κατοχής και τη διαμαρτυρία στη σύγκρουση. Την αλλη μέρα άρχισε η ατελείωτη πορεία για την απελευθέρωση.

Τη στιγμή που οι «ταγοί» εγκατάλειψαν το λαό και τη χώρα και οι συνεργάτες απεργάζονταν την φασιστική προοπτική, ο λαός μάζευε όπλα και έστηνε πολιτικές οργανώσεις και στο τελευταίο χωριό. Δημιουργούσε τις δομές και τις προϋποθέσεις εκείνες για τη συγκρότηση και ενός εθελοντικού αξιόμαχου ένοπλου αντιστασιακού στρατού τον : Θρυλικό ΕΛΑΣ, την ΕΚΚΑ, την ΕΣΠΟ και τον ΕΔΕΣ, μέχρι τη στιγμή που ηταν και αυτός λαογέννητος, γιατί αργότερα και ο πολιτικός και ο ένοπλος ΕΔΕΣ συνεργάστηκε πολύπλευρα με τους Γερμανούς σε κοινές ή παράπλευρες επιχειρήσεις εναντίον του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. (Γερμανικά αρχεία). Τον ΕΛΑΣ που απ την επομένη της δημιουργίας του, εκτός του ότι αμφισβήτησε ένοπλα πλέον την κατοχή της χώρα και τους ίδιους τους κατακτητές, εδραίωσε την πεποίθεση στο λαό, οτι η Ελλάδα κάποια μέρα θα απελευθερωθεί.

Τον ΕΛΑΣ, το ΕΛΑΝ και η ΕΠΟΝ, που έκαναν τον ύπνο των κατακτητών εφιαλτικό, τους υποχρέωσε να φυλάνε με διπλοσκοπιές τα λίγα τετραγωνικά μέτρα του στρατοπέδου, και να χρησιμοποιούν τη δολοφόνο κλούβα για να μετακινηθούν απ το ενα στρατόπεδο στο αλλο. Και το βασικότερο να μήν επιστρέφουν ποτέ τόσοι, οσοι ξεκινούσαν κάθε φορά για τις φονικές πολυήμερες επιχειρήσεις. Και μια που ο λόγος για την Κλούβα:

Τί ηταν η Κλούβα; Ηταν ενα σηδιροδρομικό Βαγόνι που βρίσκονταν μπροστά απ τη μηχανή του τρένου, χωρίς σκεπή και παραπέτια, φασκιωμένο με αγκαθωτό σύρμα και υπονομευμένο το πάτωμα με Νάρκες και δέσμη διναμίτιδας. Ο μηχανισμός αυτός συνδέονταν με τη μηχανή της αμαξοστοιχίας με ηλεκτρικό κολώδιο και ενεργοποιούνταν οταν ο Γερμανός συνοδός δέχονταν επίθεση από ομάδες της Αντίστασης, με αποτέλεσμα να ανατιναχθεί αυτό το βαγόνι, σκοτώνοντας στους αντιστασιακούς που ηταν δεμένοι στο βαγόνι, ενώ παράλληλα σταματούσε το τρένο για να πάρουν θέση μάχης οι συνοδή του τρένου. Στην αρχή η χρήση της γίνονταν σε συρμούς για τη μεταφαρά πολεμοφοδίων, στρατιωτών και στα τρένα με τα κλοπιμέα. Η χρήση ομως της κλούβας με την πάροδο του χρόνο και ανάπτυξη της Αντίστασης γίνονταν ολο και πιό πικνή καθημερινή και για την παραμικρή μετακίνηση.

Μέτα την ίδρυση του ΕΛΑΣ, τον Φλεβάρη του 1942, δίπλα στα συλλαλητήρια που οργάνωναν οι πολιτικές οργανώσεις, για την επιστράτευση, την κάθοδο των Βουλγάρων στη Θεσσαλονίκη, την αποστολή εργατών και ομήρων στα πολεμικά εργαστάσια της Γερμανίας, τα λαϊκά συσίτια κλπ άρχισαν οι μάχες. Μάχες φονικές, με νεκρούς, τραυματίες, και ισόβια ανάπηρους. Με αγνοούμενους και ομήρους. Συλλήψεις, βασανιστήρια κρεμάλες, εκτελέσεις, τα αντίποινα και η συλλογική ευθύνη. Οι καταστροφές και ολοκαυτώματα. Για πρώτη φορά υπήρξε τέτοια μαζική εξόντωση αμάχου πληθυσμού στα μετώπισθεν. Κανένας κατακτημένος λαός της Ευρώπης, δεν ειχε υποστεί τα δεινά και τις τραγικές συνέπειες που ειχε υποστεί ο ελληνικός λαός.

Το έργο της Αντίστασης, ειχε πρώτο και κύριο μέλημα την επιβίωση των Ελλήνων. την απελευθέρωση της χώρας, την απαλλαγή της απ την ξένη εξάρτηση και την κοινωνικό-οικονομική ανάπτυξη. Για να

φέρει σε πέρας αυτούς τους ιερούς σκοπούς και κυρίως για την απελευθέρωση, χύθηκαν σε άνισες μάχες ποτάμια αίμα όπως και στον αλβανικό πόλεμο, για να μην κατακτηθεί η χώρα και για να απελευθερωθεί, υπήρχουν χιλιάδες δια βίου ανάπηροι.

Οπως το σύστημα βρήκε μέσω των όποιων συναλλαγών και διαπλοκών ανθρώπους και κυρίως συγγραφείς και δημοσιογράφους να του πλέξουν το εγκώμιο, να διαστρευλώσουν, να παραποιήσουν την 4χρονη Αντίσταση και να μετατρέψουν τους συνεργάτες σε «πατριώτες» και «ήρωες» και τους αγωνιστές συλλήβδην σε εσωτερικό «εχθρό», ετσι και για την περίπτωση της «αναγνώρισης» σε εισαγωγικά, δυστυχώς υπήρξαν συναγωνιστές, συμπολεμιστές και συγκρατούμενους ακόμα, που ενώ γνώριζαν οτι το ΕΑΜ, εκτός του αγώνα κατά των κατακτητών, στο όραμα και την προοπτική του ειχε και την Λαϊκή Εξουσία, όπου ο λαός με ελεύθερες εκλογές θα καθόριζε την πορεία της χώρας. Δεν δύστασαν παραβλέποντας ή παρεμηνεύοντας το μεταπολεμικό πρόγραμμα του ΕΑΜ, οχι μόνο να αποδεχθούν, μα και προπαγάνδησαν την τέτοια αναγνώριση και το ακόμα πιό τραγικό αποδέχθηκαν αδιαμαρτύρητα το σύνθημα του κατεστημένου: «ευτυχώς που δεν επικρατήσαμε» γιατί αν επικρατούσαμε «θα ήμασταν και εμείς Αλβανία».

Ανθρωποι που σε κάποια στιγμή της ζωής τους συμμετείχαν στην Αντίσταση άλλαξαν ιδέες, απεμπόλισαν ολη ή μέρος της προηγούμενης ζωής και δράση τους, δέχθηκαν και στήριξαν αυτήν την τυπική και κενή περιεχομένου «αναγνώριση». Με την αναγνώριση αυτή η ιστορία οχι μόνο δεν καταγράφεται στις πραγματικές διαστάσεις, αλλα ούτε και την δέχεται αυτήν την «αναγνώριση». Και δεν τη δέχεται γιατί η «αναγνώριση» αυτή ηταν και παραμένη μια ιδιόμορφη απόρριψη. Η πραγματική ιστορία της Εθνικής Αντίστασης, δεν εχει γραφεί ακόμα.

Και επειδή τα στερνά μετρούν τα πρώτα, οι συναγωνινιστές, σύντροφοι και συνπολεμιστές, για να δικαιολογήσουν την μετάλλαξή τους, προβάλουν το επιχείρημα, πως ο καθένας εχει το δικαίωμανα αναθεωρεί τις θέσεις και τα πιστεύω του. Σωστό και κανένας ψόγος. Αλλά όποιος νομίζει οτι έκανε λάθος ζητάει συγνώμη και πάει στο σπίτι του. Για να πιστεύει, να προπαγανδήζει και να γράφει τα εντελώς αντίθετα από αυτά που πίστευε και αγωνίστηκε, πρέπει να εχει αποβάλλει κάθε ίχνος τσίπας για να προσπαθεί τώρα να μας πουλήσει τα αντίθετα. Ειναι κοινώς αποδεκτό, πως αν η αλλαγή θέσεις στερείται ηθικού περιεχομένου, τότε η αλλαγή του πιστεύω ειναι σκέτος σαλταρισμός. Και η ιστορία δεν αποδέχεται και δεν...

Πρέπει να δεχθούμε οτι η Αντίσταση ηταν συνέχεια του Αλβανικού πολέμου. Απ την στιγμή που θα δεχτούμε αυτόν τον όρο, πρέπει να δεχθούμε οτι ηρθε το πλήρωμα του χρόνου να βάλουμε το θέμα της αναγνώρισης και της επετείου στις πραγματικές ιστορικές διαστάσεις. Και κυρίως να πούμε στο λαό την αλήθεια οσο πικρή και άσχημη και αν ειναι.

Αντί λοιπόν, πριν την αναγνώριση να αξιολογήσει κοινωνικό-ιστορικά τη γενιά της Αντίστασης, γιατί η εμφάνιση της γενιάς αυτής, στη σκηνή της Νεοελληνικής ιστορία, ειχε κάτι το ασύγκριτο αν οχι το ασύληπτο. Καμιά αλλη γενιά μετά το 21, δεν αντίκριζε οπως η κατοχική το φάσμα της τριπλής κατοχής, το φάσμα της πείνας, του πολέμου και την μπότα των κατακτητών να συνθίβει για τέσσερα χρόνια τους Ελληνες και την Ελλάδα. Αντί να διαλογηθεί με την γενιά αυτή, γιατί Αντίσταση σημαίνει πρώτα απ ολα και πάνω απ όλα ΕΘΝΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ, σημαίνει Εθνική Καταξίωση, σημαίνει Γραματολογική Εθνική Παιδεία. Σημαίνει ΓΝΩΣΗ του αντικειμένου της ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ. Σημαίνει Ιστορία. Να ξέρουν οι μετέπειτα γενιές, τί ακριβώς ειχε συμβεί και χρειάστηκε να οργανωθεί Αντίσταση. Πότε, πού, πώς, από ποιούς και γιατί. Σημαίνει ανέγερση Μνημείων στους τόπους της θυσίας, αντίστοιχα με την προσφορά. Σημαίνει Μουσείο εθνικό και τοπικά. Σημαίνει Αξιοποίηση της Αντιστασιακής Λογοτεχνίας, της Ποίησης και του Θεάτρου. Σημαίνει καθημερινότητα. Σημαίνει χρηματοδότηση για μεταπτυχιακές

σπουδές-Δοκτορά με αποκλειστικό θέμα κατά τομείς την Αντίσταση. Σημαίνει αποδοχή και παραδοχή της εθνικής Αντίστασης. Σημαίνει ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ χωρίς εισαγωγικά και στις πραγματικές της διαστάσεις. Σημαίνει Πράξη Εθνικής Απελευθέρωσης.

Σήμερα δεν αμφισβητείται πλέον από κανέναν, οτι η Ενθική Αντίσταση ηταν συνέχεια του Αλβανικού Επους και οτι οι ήρωες των Αλβανικών βουνών, των Μακεδονικών οχυρών και της Κρήτης, ηταν αυτοί που ζαλώθηκαν ξανά τις πατρογονικές παρακαταθήκες και δημιούργησαν χωρίς όπλα, κρατικό μηχανισμό, χάρτες, τηλέμετρα και επιμελητείες αυτό το δεύτερο Επος, που τα δυό μαζί συγκλόνισαν την οικουμένη και αποτελούν τη Δόξα της σύγχρονη της Ελλάδας.

Η Εθνική Αντίσταση και η ΕΑΜική ειδικά, τουτίστηκε με τον αγώνα του Λαού για Ελευθερία, Εθνική Ανεξαρτησία, για μια καλύτερη ζωή. Και πριν απ ολα υπήρχε ηρωϊσμός και αυτοθυσία, υπήρχε απόλυτη αδιαλλαξία απέναντι στους κατακτητές. Με λίγα λόγια υπήρχαν ολα οσα συνθέτους την Ελλάδα. Μια γενικευμένη Εθνική παντρατιά. Εννοιες συναισθηματικά, θετικά η αρνητικά φοτρισμένες που απ τον Αύγουστο του 1943, το περιεχόμενό τους πολεμήθηκε με φωτιά και σίδερο, για μισό σχεδόν αιώνα ηταν υπό απηνή διωγμών και με την «αναγνώριση» με στόχο την ένταξή του στο σύστημα: γίνεται προσπάθεια μετάλλαξης. Αμφισβητείται, επαναπλάθεται και συχνά χρησιμοπείται καιροσκοπικά. Ενα φιλόδοξο εγχείρημα, αν πάρουμε υπόψη μας οτι ο όρος Αντίσταση ειναι πολύσημος και δεν εξαντλείται σε σύντομες περιγραφές και επιφανειακές ερμηνείες. Η Αντίσταση ειναι η τετράρχονη ένδοξη ιστορία της Ελλάδας.

Το κατεστημένο προσπαθεί η «αναγνώριση» να παίξει το ρόλο της δικλείδας ασφαλείας. Προσπάθησε με την «αναγνώση», να την ξεθυμάνει-αδιάσει από το κοινωνικό της περιχόμενο και να την εντάξει στο σύστημα. Η Εθνική Αντίσταση ηταν και θα παραμείνει σύμβολο Αντίστασης και Σημείο Αναφοράς για τους νέους αγώνες. Μήτρα έμπνευσης σύγχρονων οραμάτων και διεκδικήσεων. Τα μηνύματα της Αντίστασης, δεν μπορούν να ξεθυμάνουν πολύ περισσότερο να ξεχαστούν, όπως πολύ θα το ήθελε και επιδιώκει το κατεστημένο. Οπως δεν μπορεί να καναλιζάρει-ξεθυμάνει και η φυσική ροπή της Νεολαίας για ανυπακουεί και αντίσταση στις εκάστοτε δομές της εξουσίας.

Βέβαια οι σημερινές γενιές, δεν αντιμετωπίζουν τα τάνκς και τα μεδραλιοβόλα, ειναι ομως αντιμέτωπες με τη σύγχρονη εκδοχή των κατασταλτικών μηχανισμών. Οι αξίες και τα οράματα της Αντίστασης, οσο και αν πολλοί τα θεωρούν ξεπερασμένα, αποτελούν διαχρονικά δομικά υλικά, με τα οποία θα χτίσουν οι νέες γενιές τις σύγχρονες αντιστάσεις. Μέσα απ τις γραμμές των πολύχρωμων κοινωνικών κινημάτων ενάντια στην βία και την παγκοσμιοποίηση, γιατί δείχνουν το δρόμο της ενότητας και της συλλογικής δράσης. Αλλωστε οι πιό μεγάλοι, οι πιό όμορφοι και η πιό κρίσιμοι αγώνες, ειναι οι αγώνες που έρχονται.

Η προσπάθεια αυτή δεν αποβλέπει στην αναμόχλευση, ή να ξύσει πληγές. Πολύ περισσότερο να μιλήσει για ήρωες και μηνύματα για την «άσβεστη μνήμη», αλλά για να πάμε παρά πέρα. Και για να πάμε παραπέρα, δεν πρέπει να διατηρούμε τη ζωή τα φαντάσματα του περελθόντος και ο μόνος τρόπος να πάμε παραπέρα, εκτός του ότι πρέπει να πούμε στο λαό την αλήθεια οσο πικρή και αν ειναι, αλλα να δώσουμε και τα του Καίσαρι στον Καίσαρι και τα του Θεού στο Θεό. Και πρέπει να την πούμε γιατί: «Οι μή κολάζοντες τους κακούς βούλουνται αδικείσθαι τους αγαθούς».

Σήμερα ακούγονται φωνές, οτι πρέπει να αρθούν οι οροθετικές γραμμές. Πως ομως να αρθούν οι οροθετικές γραμμές, οταν εξακολουθεί να υπάρχει ενταφιασμένη η αξιοθαύμαστη προσφορά του λαού και το πρόβλημα της πραγματικής ουσία και περιεχόμενο ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ; Οταν η ιστορία σταματά στις 28η Οκτωβρίου το 40 και ξανά αρχίζει μετά την μεταπολίτευση; Οταν λείπει η 4χρονη κατοχική ιστορία; Οταν δεν καθιερώνεται η 12 Οκτωβρίου, που Απελευθερώθηκε η χώρα σαν μέρα εθνικής επετείου; Για οποίον ακριβώς λόγο εξακολουθούμε να γιορτάζουμε την κήρυξη του πολέμου, που ειχε τραγικό

επακόλουθο την τριπλή τετράχρονη κατοχή και οχι την απελευθέρωση της χώρας, που ηταν και η νίκη αυτού του πολέμου, που άρχισε την 28η Οκτωβρίου του 40 και έληξη την 12η Οκτωβρίου το 1944;

Υστερά από έναν άνισο, αιματήρο τετράχρονο σχεδόν αγώνα, η Ελλάδα στις 12 του Οκτώβρη 1944 Απελευθερώθηκε. Το κατεστημένο όμως, επειδή δεν ηταν αυτό ο συντελεστή του αγώνα και της νίκης, ποτέ δεν συγχώρησε στο λαό την πρωτοβουλία αυτή να οργανώσει Αντίσταση, χωρίς τη δική του συγκατάθεση. Με τα πιό βάρβαρα και απάνθρωπα μέσα, επέβαλε σιγή τάφου γύρω απ την τετράχρονη Αντίσταση. Και για να καταχωνιάσει στη λήθη, να μήν γίνει κορυφαία, συμβολική και επετειακή ημέρα, η 12 Οκτωβρίου 1944, και κυρίως για να μην κόψει τον ομφάλιο λώρο απ το Αγγλό-Βασιλό-Μεταξικό καθεστώς και την ξένη εξάτρηση, το μεταπολιμικό κατεστημένο, επέβαλε και μετά την απελευθέρωση σαν εθνική επέτειο την 28η Οκτωβρίου.

Η 28η Οκτωβρίου του 40 ηταν μια μεγάλη μέρα. Ηταν μια μεγαλιώδης αρχή. Η αληθινή της σημασία βρίσκεται στο γεγονός οτι ενσάρκωσε και συντόνισε τη θέληση του λαού σε μια κοινή προσπάθεια για την διεξαγωγή του αντιφασιστικού αγώνα. Το Επος της Αλβανίας, θα ηταν αδύνατο και ακατανόητο ακόμα, αν ο ελληνικός λαός δεν ηταν βαθύτατα δημοκρατικός και «αθεράπευτα» εχθρός του φασισμού. Την επομένη της κήρυξής του, ο πόλεμος πέρασε στα χέρια του ίδιου του λαού και των φαντάρων. Πέρασε στους έφεδρους αξιωματικούς και στους διοικητές των μικρών μονάδων, που αριστοτεχνικά χρησιμοποίησαν την θέληση και την ορμή του φαντάρου. Πέρασε στις γυναίκες της Πίνδου, που με τη «ζαλίκα» της ράχης κάλυψε τις όποιες ελλείψεις σε μεταφορικά. Πέρασε σε όλο το λαό των μετώπισθεν. Ετσι αντί για μερικές ντουφεκές έγινε πραγματικός πόλεμος. Εγινε κάτι αξιοθαύμαστο. Το Επος του 40 σε συνδιασμό με το Επος της Εθνικής Αντίστασης στις 12 Οκτωβρίου του 1944 απελευθερώθηκε η χώρα απ την τριπλή κατοχή.

Η 28η Οκτωβρίου ειναι μια μέρα βαθειά ριζωμένη στην ψυχή του λαού. Κάτω απ τη μπότα των Γερμανών, ο λαός τη γιόρταζε με πείσμα και με αίμα. Αψηφώντας τάνκς και πολυβόλα. Σε ολη τη διάρκεια της κατοχής, ο λαος τη μέρα αυτή, οχι μόνο τη γιόρταζε αλλά κατέθεται στεφάνια στον άγνωστο στρατιώτη και στεφάνωνε τους ήρωες του 21, σαν ένδειξη οτι η Ελλάδα συνεχίζει τον αγώνα για την απελευθέρωσή της. Στη Βέροια, την Νάουσα και σε όλα τα κεφαλοχώρια, οι οργανώσεις της ΕΠΟΝ, την 28η Οκτωβρίου και την 25η Μαρτίου, οργάνωνε ειδικά συνεργεία συλλογής λουλουδιών και κατάθεσης στεφανιών κατά συνοικίες. Μα και τώρα η Αντίσταση, μετά την «αναγνώριση» καταθέτει στεφάνι την 28η Οκτωβρίου, πάντα με την βεβαιότητα οτι η Πολιτεία θα αντιληφθεί κάποτε, οτι η επιμονή της αυτή ειναι και οξύμωρη και ανιστόρητη σαν εθνική πράξη και οτι κάποια μέρα θα βρεί το θάρρος, να βάλλει τα πράγματα στις πραγματικές-ιστορικές τους διαστάσεις.

Ο επίσημος γιορτασμός της 28η Οκτωβρίου, όπου το κατεστημένο θεωρεί τον εαυτό του, συντελεστή της κήρυξης του πολέμου, γι αυτό και την διατηρεί επέτειο. Ομως αναρωτιέται ο καθένας, πώς μπορούσε να πεί το «ΟΧΙ» ο Μεταξάς, που ψυχή του ηταν διαποτισμένη με Πρωσσισμό, και βαθειά ριζωμένη γερμανοφιλία; Αυτός που ειχε χιλιούς δεσμούς με το χιτλερισμό, που ειχε μακρόχρονα θητεύσει και αποδεχθεί τα πιστεύω του Ράϊχ, που ειχε ανοίξει τη χώρα διάπλατα στους πράκτορες του Γαίμπελς; Αυτός που έφτασε μέχρι του σημείου να ζητήσει απ τον Γεώργιο, που βρίσκονταν στο Λονδίνο τον Οκτώβρη του 1938 επιστρέφοντας για την Ελλάδα, να περάσει απ το Βερολίνο για να επισκευθεί τον Χίτλερ; Αυτός που καλούσε στην Ελλάδα διάφορους παράγοντες του Γ! Ράϊχ και αυτόν τον Γκαίμπελς. Μπορούσε αυτός να πεί το «οχι» μαζί με αυτούς που έκαναν ό,τι περνούσε απ το χέρι τους για να παραδώσουν δεμένο χεροπόδαρα τον ελληνικό λαό στον ξένο φασισμό, όπως τον ειχαν παραδώσει και στον εγχώριο; Μπορούσε αυτός να πεί το «οχι» που δεν επέτρεψε οχι μόνο να επιστρατευθούν, αλλά και να πλησιάσει στο στρατώνα κανένας δημοκρατικός αξιωματικός και ειδικά τους απότακτους του 1935 ούτε και οταν κηρύχθηκε ο πόλεμος;

Αλήθεια τι ειναι άραγε αυτό, που σαν λαό και χώρα, μας υποχρεώνει να διαγράψουμε την αξιοθαύμαστη τετράχρονη Αντιστασιακή ιστορία και να γιορτάζουμε την ημέρα της κήρυξης του πολέμου και οχι τη λήξη-απελευθέρωση ; Προκειμένου να εξηγήσει κανείς αυτό το οξύμωρο σχήμα, μόνο μια απάντηση μπορεί να δώσει: Οτι εξακολουθούν να υπάρχουν ακόμα ζωντανές, οι δομές εκείνες, που θέλουν να διατηρηθεί-να ζεί το νόημα και το περιεχόμενο της Αγγλό-Βασιλό-Μεταξικής δικτατορίας και ζωντανή η μνήμη του δικτάτορα Μεταξά. Να ξεχαστεί Αντιστασιακή προσφορά του λαού, που έβαλε το αίμα και να διαιωνίζεται ο Μεταξάς και το δικτατορικό «λαοπρόβληπτο» δικτατορικό πνεύμα. Να λειτουργήσει σαν συνισταμένη στην μνήμη του λαού η δικτατορία, ετσι ωστε να μην διαταραχθεί η συνέχεια...

Αντί να γιορτάζουμε την ημέρα της απέλευθέρωσης της χώρας απ τους κατακτητές, γιοτράζουμε την ημέρα της έναρξης του πολέμου που μας κήρυξε η Ιταλία. Ειναι και αυτό ενα ακόμα απ τα πολλά οξύμωρα και ανιστόρητα πράγματα που συμβαίνουν στη χώρα μας σε ό,τι εχει σχέση με την ιστορία του μεσοπολέμου, της κατοχικής και ειδικά με την μεταπολεμική, αλλα και γι αυτό καθ εαυτό το 21. Και ειναι οξύμωρο και τραγικό συνάμα γιατί, ούτε της Επανάστασης η νίκη ηταν γνωστή εκ των προτέρων, ούτε και η κήρυξη του πολέμου μπορεί να προβλέψει τη νικηφόρα κατάληξη, ωστε να θεωρηθεί εκ των πρωτέρων ημέρα επιτειακής γιορτής η κήρυξη του πολέμου. Ιστορικά καμιά Επανάσταση και κανένας πόλεμος, όσο σύντομος και ειναι δεν τελειώνει την ίδια μέρα που αρχίζει. Μπορεί π.χ η Γερμανία, να γιορτάζει σαν εθνική επέτειο την ημέρα που κήρυξε τον Α! ή τον Β! παγκόσμιο πόλεμο;

Ο πόλεμος κατά της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, για την απελευθέρωση της Μακεδονίας, κηρύχθηκε στις 5/10/1912. Γιατί και στην περίπτωση αυτή, δεν γιαρτάζουμε σαν επέτειο την ημέρα της κήρυξης του πολέμου, όπως συμβαίνει με την κήρυξη της Επανάστασης και του Ιταλό-Ελληνικού πολέμου ; Μάλιστα και πολύ σωστά γιορτάζουμε την 26η Οκτωβρίου ημέρα της Απελευθέρωσης της Θεσσαλονίκης. Και για να γίνει πιό αισθητή και κατανοητή απ το λαό, η απελευθέρωση καθιερώθηκε εκτός απ τη Θεσσαλονίκη, να γιορτάζει κάθε πρωτεύουσα του Νομού, την ημέρα που αυτή απελευθερωθηκε απ τον Τουρκικό ζυγό.

Η μέρα που κηρύσσεται ο πόλεμος, θα έλεγε κανείς, οτι ειναι μια μέρα αν οχι αποφράδα, αλλά μια μέρα δύσκολη, ίσως η δυσκολότερη, που ηγεσία και λαός, αφού εξάντλησαν ολα τα ειρηνικά και διπλωματικά μέσα, βρέθηκαν στην αδήριτη ανάγκη να κηρύξουν ενα πόλεμο, προκειμένου να απελευθερώσουν υπόδουλους αδερφούς και εδαφικές εκτάσεις, που οχι μονο ιστορικά ανήκαν στην Ελλάδα (οπως η Επανάσταση του 21 και ο Μακεδονικός αγώνας) αλλα και κατοικούνται-ζούν υπό τον ζυγό Ελληνες, οπως έγινε το 1912 ή να αποκρούσουν κάποιον εισβολέα, που επιβουλεύεται την εθνική ανεξατρησία και την εδαφική ακεραιότητα της χώρας, οπως ηταν η κήρυξη του πολέμου απ την Ιταλία την 28η Οκτωβρίου του 1940.

Η μέρα που κηρύσσεται ο πόλεμος, ειναι μια μέρα πονεμένη. Μια μέρα πόνου και δακρύων. Μια μέρα με άγνωστο το αποτέλεσμα. Μια μέρα που μπορεί να οδηγήσει σε νίκη, αλλά και σε ήττα. Ενώ λοιπόν, στην περίπτωση Επανάστασης και της κήρυξης του πολέμου με την Τουρκία, και πολύ σωστά γιοτράζουμε την ημέρα της απελευθέρωσης και οχι την ημέρα της κήρυξης του πολέμου, στην περίπτωση του Ιταλικού, αντί να γιορτάζουμε την ημέρα της απέλευθέρωσης 12 Οκτωβρίου 1944, γιοτράζουμε την 28η Οκτωβρίου, που κηρύχθηκε ο πόλεμος. Και κάτι ακόμα : Ο πόλεμος μπορεί να διεξήχθει στο Αλβανικό έδαφος. Τον πόλεμο ομως δεν μας τον κήρυξε η Αλβανία, αλλά η Ιταλία. Και ομως ιστορικά πολιτογραφήθηκε : σαν Αλβανικός.

Ο γιορτασμός της Νίκης παρά το όποιο κόστος, σε ανθρώπινες ζωές και υλικές καταστροφές λύνει το δράμα. Την ημέρα της νίκης, σε αντίθεση με την ημέρα του πολέμου, οι άνθρωποι αγκαλιάζονται, φιλιούνται, συζητούν τα γεγονότα, την πορεία του πολέμου, φωνάζουν Ζήτω και ως ενα βαθμό, ξεχνούν

το δράμα που έζησαν και ο πόνος του σκοτωμένου ή τραυματία πατέρα ή Γιό, αν δεν ξεχνιέται αλλά οπωσδήποτε απαλύνει κάπως.

Σε ό,τι αφορά την επέτειο της 25ης Μαρτίου και η ημερομηνία αυτή, δεν ανταποκρίνεται σε καμιά ιστορική ημερομηνία, που να εχει σχέση με την κήρυξη της Επανάστασης ή την νίκη της Επανάστασης. Οι ημερομηνίες έναρξης και νίκης ειναι σαφής : Η 13η Μαρτίου η έναρξης της Επανάστασης για τον Μοριά και η 24η Φευρουαρίου για το Ιάσι της Βλαχίας, οταν και, από όπου ο Υψηλάντης, ύψωσε τη σημαία της έναρξης του αγώνα και που με εκείνη τη συγκλονιστική και γεμάτη εθνικό παλμό προκήρυξη απευθύνθηκε στους σκλαβωμένους Ελληνες. Μια προκήρυξη με την οποία, κάλεσε την Αστική τάξη, που ηταν και η ιστορική ηγεσία της Επανάστασης, να αναλάβει τις ευθύνες και την διεξαγωγή του αγώνα. Του αγώνα που ο σπόρος του Ρήγα, με την χάρτα στην οποία μιλούσε για την ανάγκη εθνικής και ταξικής αφύπνισης και το «ως πότε, παλικάρια θα ζούμε στη σκλαβιά... καλύτερα μιας ώρας ελεύθερη ζωή παρά σαραντα χρόνια σκλαβιά και φυλακή», ωρίμασε στα σπλάχνα του λαού και πριν από όλους της Κλεφτουριάς-Ραγιάς, που αφουγκραζόμενοι τα οράματα του Ρήγα, προ πολλού τον ειχαν εθελοντικά ένοπλα αρχίσει. Και ηταν οι πρόδρομοι γιατί αυτοί βίωναν στο πετσί τους, οχι μόνο τις συνέπειες του δυνάστη, αλλα και των Ελλήνων Κατζαμπάσηδων, Προεστών και του Κλήρου.

ΑΔΕΛΦΟΙ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΩΝ ΦΙΛΙΚΩΝ

Εφτεσε τέλος πάντων η ποθουμένη εκείνη λαμπρά στιγμή! Ιδού, ο σκοπός των προ χρόνων ενεργειών σας και αγώνων εκτυλήσεται σήμερον! Η Φιλική Εταιρεία θέλει διαμείνει αιωνίως τον μόνον σύνθημα της ευδαιμονίας μας.

Σεις, φίλοι μου συνεταίροι! εδείξατε, τι ο καθαρός και θερμός πατριωτισμός δύναται. Από σας ελπίζει και μεγαλύτερα η Ελλάς εις την ανάστασίν της. Και δικαίως καθότι, αν δια μόνας τας ελπίδας εθυσιάζετε το Πάν, τί δεν θέλετε πράξει τώρα, ότε ο Φαεινός Αστήρ της ελευθερίας έλαμψε;

Αγετε λοπόν, ώ Αδελφοί! Συνδράμετε και την τελευταίαν ταύτην φοράν έκαστος υπέρ την δυναμήν του, εις ωπλισμένους ανθρώπους, εις όπλα, χρήματα και ενδύματα εθνικά, αί δε μεταγενέστεραι Γενεαί θέλουσιν ευλογεί τα ονοματά σας, και θέλουν σας κηρύττει ώς τους πρωταιτίους της ευδαιμονίας των.

ΙΑΣΙΟΝ τη 24 Φευρουαρίου 1821,

Αλέξανδρος Υψηλάντης Γενικός Επίτροπος της Αρχής.

Βέβαια, η προκήρυξη αυτή, που με σαφήνεια και διαύγεια καθόριζε ποιός ειναι ο ιστορικός ηγέτης της Επανάστασης του 1821, ποιός καθοδηγούσε και διεξήγαγε τον αγώνα, και κυρίως ποιό ηταν το περιεχόμενο του αγώνα, έγινε στόχος πολλών και σφοδρών επικρίσεων των αντιδραστικών δυνάμεων. Των δυνάμεων αυτών, που λαύροι πολέμιοι του Ελληνικού και Φράγκικου Διαφωτισμού, με τα συνθήματα:«χάσαμε το γένος», το «έθνος ειναι φράγκικη επινόηση», που θα «φορτώσουν στο σβέρκο της Ρωμιοσύνης» η «επανάσταση του 21 ηταν μεγάλο πλήγμα κατά του ελληνισμού» κλπ τότε, και με τους διάφορους «Ελληνό-Χριστιανικούς πολιτισμούς» εκτός του οτι δολοφώνησαν την μεγάλη Ιδέα, αργότερα υπονόμευσαν σε μεγάλο βαθμό τη συνείδηση του έθνους γενικά και ειδικά στην περίοδο του μεσοπολέμου και της τριπλής κατοχής, μα και μεταπελευθερωτικά με τους «Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών».

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΚΑΙ ΑΔΙΑΙΡΕΤΗ. Αρχίζει την 28η Οκτωβρίου του 1940, συνεχίζει αδιάκοπα στα χρόνια της κατοχής στο εσωτερικό και στο εξωτερικό. Ειναι σε όλους γνωστό οτι μέχρις ΟΤΟΥ φτάσουμε στη 12η Οκτωβρίου του 1944, που ειναι η μέρα λευτεριάς, ο λαός ενταγμένος και στον συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα, κάτω απ τη μπότα των Γερμανών, αψηφώντας τα

τάκνς και τα πολυβόλα, γιόρταζε με πείσμα και πολλές φορές με αίμα την 28η Οκτώβρίου. Την γιότραζε όμως σαν σημείο αναφοράς οτι θα συνέχιση του αγώνα μέχρι τη Νίκη. Και οταν ήρθε η νίκη, επειδή το κατεστημένο, δεν ηταν ο φορέας και συντελεστής αυτής της νίκης, οχι μόνο συνεχίζουμε να γιορτάζουμε την ημέρα που άρχισε ο πόλεμος, αλλά και καταχωνιάσαμε στα αζήτητα αυτόν τον πρωτόγνωρο και αξιοθαύμαστο αγώνα του λαού μας. Του λαού που παρέμεινε για αλλη μια φορά στο περιθώριο, έρμαιο των παθών των ισχυρών, μεγάλων και «συμμάχων»

Η Μοναρχική Δεξιά, αλλα και το υποκριτικό παλαιό-δημοκρατικό Κέντρο, η παλιά και νέα φαυλοκρατία του τόπου, εχουν διαπράξει ολοι από κοινού συμφέροντος κινούμενοι: ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΕΘΝΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ της Νεοελληνικής ιστορίας, ΑΡΝΗΘΗΚΑΝ ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ, το έργο της, την προσφορά της και τους ανθρώπους που συμμετείχαν. Την Εθνική Αντίσταση του 1941-44, που αποτελεί την Παγκόσμια Αναγνωρισμένη και Αξιοθαύμαστη ΕΘΝΙΚΗ ΠΕΡΓΑΜΕΝΗ πάνω από κόμματα, ιδεολογίες και εσωκομμάτικές διαφορές: Οποιος ΑΡΝΗΤΑΙ ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΑΡΝΗΤΑΙ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ.

Για να μήν ανασυρθούν στο φώς οι φυλακισμένες μνήμες, η συνεργασία και δοσιλογισμός. Το κατεστημένο με τη συναίνεση και αρκετών αντιστασιακών, ετσι απλά και τυπικά, σαν να μετακινούσε ενα έπιλπο απ την μια θέση στην αλλη την αναγνώρισε για την «αναγνώριση» και κυρίως για να της αφαιρέσει τη δυναμική, την αίγλη και την ξεχωριστή εκείνη χαρά της αναμονής, οτι κάποτε εστω και αργά θα ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΤΕΙ σαν τέτοια που ηταν και στις πραγματικές της διαστάσεις. Την «αναγνώρισε» για να πάρει το κατεστημένο τα κουκιά που του έλλειπαν, αλλα και να αμβλυνθούν τα ιδεολογικό-πολιτικά σύνορα και αντιλήψεις για τη ζωή. Να καταργηθούν οι οροθετικές γραμμές και να γίνει αποδεκτή η άποψη οτι: νυστεύσαντες και μή νυστεύσαντες ολοι παιδιά του Θεού είμαστε. Τί να τα σκαλίζουμε τώρα. Γιατί να αναμοχλεύμε ενα παρελθόν που εχει προ πολλού κλείσει.

Εκλεισε λοιπόν! Πως ομως έκλεισε. Συμμετείχε στο κλείσιμο ο λαός, που ηταν ο βασικός συντελεστής του 4χρονου αγώνα, που δόξασε την Ελλάδα στα πέρατα του κόσμου; Εκλεισε με «ήρωες» τους απόντες, τους συνεργάτες και τους πλουτίσαντες απ τη δυστυχία του λαού και με την μομφή οτι το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, δεν πολέμουσε τους κατακτητές, αλλα τους «έλληνες»! Οταν σε αυτά τα εθνικής σημασίας θέματα γίνονται τέτοιες αλλοιώσεις, ο καθένας αντιλαμβάνεται τί συμβαίνει με τα άλλα ιστορικά μας δεδομένα.

Οπως σε όλες οι μεγάλες ιστορικές στιγμές και ενέργειες εχει και ο δοξασμένος αυτός αγώνας τα φωτεινά σημεία και τις σκιές του. Αυτές ακριβώς τις σκιές στο σύνολό τους, προσπάθησε το κατεστημένο να μετακυλήσει στην Εθνική Αντίσταση. Ετσι ωστε οχι μόνο να «αποδειχθεί» αλλα και να γίνει «πιστευτώ» απ το λαό, οτι τα «Τάγματα Ασφαλείας» και οι πολυάριθμοι εθνοϊσμοί, Βασιλικοί, μεταξικοί ΕΟΝίτες με τον δικέφαλο πελέκι, κατοχικοί και μεταπελευθερωτικοί, και αυτοί οι Αγγλό-Αμερικάνοι ακόμα, ηταν πρόσωπα ιδανικά και αξιοθαύμαστα. Αρχάγγελοι που προέκυψαν εξουρανού, άσπιλοι, αμόλυντοι και παραδειγματικοί, οτι σε καμιά περίπτωση οι «πρωταγωνιστές» του εμφυλίου, κινήθηκαν από πρόθεση ή και ιδιωτελείς σκοπού και στόχους. Οι δέ συμπεριφορές και οι κανόνες δράσης τους ηταν άμεσα διακριτοί και οι προθέσεις ηταν πάντοτε «ηθικές» και «άγιες». Κάποιοι «αλλοι» ηταν αυτοί που ειχαν θέση ιδιωτελείς σκοπούς και στόχους και κινούνταν στις σκιές και το σκοτάδι.

Αντί να προσλαμβάνονται ώς εξ' ορισμού και κατ' εξοχήν πολιτικές, οι ένδοξες κατά το παρελθόν λέξεις Αγώνας και Αγωνιστής, μετά το 1945, και ακόμα σαφέστερα μετά το 1989, πολλοί «πανταγράφοι» συγγραφείς σε μια ενορχηστρωμένη προσπάθεια διαμορφώνουν ενα ιδεολογικό-πολιτικό ρεύμα, που αναπτύχθηκε αμέσως μετά την κατοχή, διευρύνθηκε μετά τον εμφύλιο και επεκτείνεται μετά την κατάρευση του «υπαρκτού» με τέσσερους βασικού στόχους: α) Να αποκαθηλώσουν την έννοια και τη συμμετοχή στον αντιφασιστικό αγώνα του λαού μας και γενικότερα σαν μια παράμετρο για τη μελέτη

του Β! Παγκοσμίου Πολέμου. β) Δεν θέλουν να θυμούνται οι λαοί του κόσμου και κυρίως να μνημονεύεται η ηττα του φασισμού και του Ναζισμού. γ) Οτι η συνεργασία με τις αρχές κατοχής και η εγκληματική δράση των «Ταγμάτων Ασφαλαίας» τους πολυάριθμους εθνοϊσμους και το παρακράτος μεταξικό, κατοχικό και μετακατοχικό αντιμετωπίζονται στα έργα αυτά, σαν μια εξ' Ισου ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΗ και το ίδιο ΘΕΜΙΤΗ ΕΛΛΗΝΟΠΡΕΠΗ στάση, με την αντίστοιχη συμμετοχή στην Εθνική Αντίσταση και δ) Επικαλούμενοι την «Κόκκινη βία» να απενοχοποιήσουν και να εξαγνίσουν τη συνεργασία, το δοσιλογισμό, το μεταξικό, το κατοχικό και το μετακατοχικό παρακράτος, που ειχαν ήδη καταλάβει βασικές θέσεις κλειδιά την επομένη στον κρατικό μηχανισμό και ενσωματωθεί στο στρατό και τα Σώματα ασφαλείας αμέσως μετά την απελευθέρωση.

Για αυτούς ακριβώς τους λόγους η απολογηκίκη ιστοριογραφία του δοσιλογισμού βραβεύτηκε απ την Ακαδημία Αθηνών, ενώ η μελέτη της συνεργασίας, του δοσιλογισμού και του παρακράτους: την έκταση που αυτοί οι μηχανισμοί πήραν και οι μορφές που πρακτικά εκράστηκαν, αποτελεί μέχρι και σήμερα ακόμη, ενα θέμα Ταμπού για την ελληνική ιστοριογραφία. Λές και οι εμφύλιες συγκρούσεις της κατοχής, διεξάγονταν ανάμεσα σε δύο απομονωμένα χωριά ή χώρες, που διεκδικούσαν την εξουσια για μια ανύπαρτη χώρα και κυρίως χωρίς καμιά απολύτως σύνδεση και σχέση με την κοσμογονία του Β! Παγκοσμίου Πολέμου.

Η Αντίσταση, δεν ηταν ενα κίνημα που λειτουργούσε στο Κενό, σε μια αποστειρωμένη ατμόσφαιαρα. Ηταν μέρος μιας πολύπλοκης ιστορίας με πολλαπλές πτυχές ανόμοιας ποιότητας, προσέλευσης και καθοριστικής σημασίας σκοπών. Δεν ηταν ενα παραμύθι που ξετυλίγονταν γραμμικά και φυσιολογικά με τις καλές Νεράϊδες, να παρεμβαίνουν κάθε φορά που ο ορίζοντας σκοτείνιαζε.Τίποτε από όλα αυτά δεν ηταν. Η Αντίσταση, ηταν αντίθετα ενας διαρκής, πεισματικός και αιματηρός αγώνας ενάντια στους κατακτητές, αλλα και εναντίον σε καταστάσεις που ξεπήδησαν μέσα απ το λαό: Οπως οι παντώς είδους συνεργάτες και πολέμιοι της Αντίστασης.

Οι κεραίες των παντογράφων δεν έπιασαν τους λόγους για τους οποίους η Ελλάδα οδηγήθηκε στον εμφύλιο πόλεμο. Δεν έπεσε στην αντίηψή τους ο αμοιβώμενος χαφιεδισμός, η λειτουργία της Μακροννήσου, τα έκτακτα μέτρα, τα στρατοδικεία και τα εκτελεστικά αποσπάσματα, που κάθε πρωϊ δεκάδες αγωνιστές στον Αγιο Πέτρο. Δεν ειχαν το χρόνο να διαπιστώσουν πως οι Ελληνες, για μισό και πλέον αιώνα, ενώ τους αποσχολούσαν τόσα πολλά και καυτά προβλήματα, για τα μόνο που μπορούσαν-επιτρέπονταν να συζητούν οταν συναντιόνταν ηταν : για τον καιρό, το ποδόσφαιρο και ηταν άρρωστο το παιδί, η γιαγιά και ο πάππους.

Αυτοί, που προσπερνούσαν ολα αυτά σαν να μη συνέβαινε τίποτε στον ελλαδικό χώρο, οταν άκουγαν εστω και το παραμικρό για το Στάλην, τη Σιβηρία και τις περιβόητες «Ομολογίες» (ξεχνώντας πως για την απόσπαση αυτών ακριβώς των ομολογιών ταπείνωσαν χιλιάδες Ελληνες), έχυναν τόνους μελάνη και μουντζούρωναν χιλιάδες σελίδες χαρτί προκειμένου οχι μόνο να το δώσουν πρόσβαρο σαν γεγονός αλλα και να προκύψει και κάποιο ιδεολογικό-πολιτικό κέρδος. Αυτή λοιπόν, η δουλόφρονη ελίτ, που σε όλη τη διάκρεια που λειτουργούσε η Μακρόννησος, δεν βρήκε πέντε αράδες να πεί για την κόλαση της Μακροννήσου και το κάτεργο της Γυούρας, που πρόσβαλε και εξακολουθεί να προσβάλει την Αξιοπρέπει του Ανθρώπου, τον πολιτισμό και τη χώρα διεθνώς. Τη Μακρόννησο που οι «μεγάλοι πατέρες του έθνους», ενώ ειχαν παραδώσει λαό, στρατό και χώρας στους ξένους, ανακληρυξαν τη Μακρόννησο «Νέο Παρθενώνα».

Το κατεστημένο ειναι ενιαίο. Δεν τεμαχίζεται και δεν κατανέμεται ανεξάρτητα από ποιό κόμμα κυβερνά. Οταν το 1985 το κατεστημένο αποφάσισε να εξαπατήσει για αλλη μια φορά αυτό το ρωμαλαίο λαϊκό κίνημα, που κάθε φορά του χαλάει τη σούπα και υποχρεώνεται να καταφύγει σε έκτακτα μέτρα,

τρομονόμους και δικτατορίες. Ταξικά σκεπτόμενο φρόντισε και γι αυτήν ακόμη την τυπική «αναγνώριση», να υπάρξουν κάποιες σοβαρές εντάσεις, ενστάσεις και φωνές διαμαρτυρίας: Για αποχώρηση απ το ενα σκέλος του, τη Ν. Δημοκρατία απ τη Βουλή και απειλές, οτι «οταν έρθει στην εξουσία, τον νόμο αυτόν θα τον καταργήσει» και πράγματι τον κράτησε το λόγο. Μπορεί το 1990, οταν πήρε την εξουσία η Ν.Δ, να μην κατάργησε το Νόμο 1543/85 όπως «απειλούσε», αντί ομως να εφαρμόσει το Νόμο, ψήφισε ενα νέο Νόμο τον 1976 /1991, με αποτέλεσμα και αυτές οι αιτήσεις των αναπήρων που εκκρεμούσαν απ το 1985, να ανασταλεί η εξέτασή τους. Με το άρθρο 6 του ιδίου Νόμου, δεν αναγνώριζε τις γνωματεύσεις των Πρωτοβάθμιων Νοσοκομειακών Υγειονομικών Επιτροπών, παρ' ολο που τις πρόβλεπε ο εστω κολοβωμένος νόμος 1543/85.

Συγκρότησε «ειδικές» Περιφερειακές Υγειονομικές Επιτροπές και παράπεμψε τους αιτούντες αναπήρους για επανεξέταση. Ετσι εκτός του ότι πέθαναν αρκετοί στο μεταξύ, αυτές οι Επιτροπές σαν «ειδικές» που ηταν... Το ωραίο δε ειναι, οτι και το 1993 που ξαναπήρε την κυβέρνηση το ΠΑΣΟΚ, δεν τον κατάργησε αυτόν το Νόμο και προ καιρού, φαινεται σε ανταπόδοση του Π.Δ 1285/1981, διάβασα στην (ΦΕΚ Α.48/ 12/2/04) με το Νόμο 3232. αρθ 15 παρ 2 καταργείται με το Ν. Δ 172/74 η ανανγώριση απ τους Οργανισμούς Κοινωνικής Ασφάλισης αρμοδιότητας του Υπουργείου Κοινωνικών Ασφαλίσεω, ως συντάξιμου του χρόνου δίωξης, κράτησης, φυλάκισης και εκτόπισης!

Διπλός λοιπόν, ο σκοπός του Κατεστημένου: Και για να μήν ταράξουν τα λιμνάζοντα από χρόνια νερά και να μήν υποχρεωθούν να ανασύρουν απ τη λήθη τους πραγματικούς συντελεστές της Νίκης, εξακολουθούμε να γιορτάζουμε σαν εθνική επέτειο την ημέρα που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο και οχι την ημέρα που απελευθερώθηκε η χώρα. Ετσι από καιρό τώρα διαμορφώθηκαν, δίπλα στα τόσα αλλα οξύμωρα σχήματα και δύο ακόμα: Επείδη η παγκόσμια κοινή γνώμη γνωρίζει, οτι η Ελλάδα ηταν η πρώτη χώρα στην οποία άρχισε η Αντίσταση κατά του άξονα. Ξέρει ακόμα οτι η Ελληνική Αντίσταση υπήρξε απ τις ενδοξότερες Αντιστάσεις που ενέπτυξαν οι Ευρωπαϊκοί λαοί κατά των βαρβάρων Χιτλερικών επιδρομέων, οτι οι ένοπλοι και οι άοπλοι μαχητές της Ελληνικής Αντίστασης και κυρίως (το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ) με την συνεχή, επίμονη και σκληρή Αντίσταση καθήλωσαν στον Ελλαδικό χώρο και σε ολο τα διάστημα του πολέμου, σοβαρές δυνάμεις του εχθρού που οχι μόνο δεν του επέτρεπαν να αποσύρει εστω μέρος από αυτές για ενίσχυση των των αναγκών του στα κύρια μέτωπα, αλλα αντίθετα τον υποχρέωσαν να ενισχύει τις δυνάμεις στην Ελλάδα για να αντιμετωπίζει την συνεχώς αναπτυσσόμενη Αντίσταση του Ελληνικού λαού εναντίον του.

Γνωρίζει πολύ καλά οτι η Ελληνική Αντίσταση ηταν η πιό πολυάριθμη, η πιό μαχητική και οτι ειχε αναλογικά τους περισσότερους νεκρούς και τραυματίες στην αναμέτρη με τον άξονα και 300,000 και πλέον νεκρούς απ την πείνα και τις στερήσεις. Ξέρει ακόμα οτι το εκάστοτε κατεστημένο δεν αξιοποίησε εθνικά την Εθνική Αντίσταση, της ειναι ομως απαραίτητη μια αντιστασιακή «γιορτή» για να καθησυχάσει τη συνείδησή της και την παγκόσμια κοινή γνώση για την τέτοια μεταχείρηση της Αντίστασης «γιορτάζουν» πρώτα τυπικά και μεταξύ τους την απελευθέρωση της χώρας απ τον Χιτλερικό ζυγό στις 12 Οκτωβρίου 1944, μόνο στην Αθήνα που ειναι η πραγματική μέρα που απελευθερώθηκε η χώρα, και μετά από 16 μέρες αντί για την απελευθέρωση της χώρας γιορτάζουμε «επίσημα» την 28η Οκτωβρίου την κήρυξη του πολέμου.

Χρονολογικά γιορτάζουμε πρώτα την Απελευθέρωση της χώρας και μετά την κήρυξη του πολέμου. Και σε συνέχεια για να μήν εχουν παράπονο και οι αγωνιστές της Αντίστασης, μετά την «αναγνώρισει» χωρίς συγκεκριμένη ημερομηνία, αλλά την τελευταία κυριακή του Νοέμβρη, να γιορτάσουν σαν κρατική γιορτή την ανατίναξη της γέφυρας του Γοργοποτάμου. Ετσι για να μήν εχει και η «γιορτή» αυτή το πραγματικό της περιεχόμενο «γιορτάζουμε» πάλι την έναρξη της Εθνικής Αντίστασης, με σημείο

αναφοράς μόνο την ανατίναξη της γέφυρας του Γογροποτάμου και οχι την 12η Οκτωβρίου σαν ημέρα Νίκης απ την τριπλή κατοχή.

Το πρόβλημα συνεπώς που μπαίνει, ειναι ως πότε εμεις οι Νεοέλληνες με διάφορα τερτίπια, θα παρακάμπτουμε την ιστορική αλήθεια; Ως πότε θα ακυρώνουμε την ιστορική αλήθεια και θα είμαστε επιλήσμωνες της μνήμης; Μα εκεί στη μνήμης που προσπαθεί να προσποριστεί το κατεστημένο την Αντιστασιακή ιστορία και παράλληλα να ενταφιάσει με την «αναγνώριση» οριστικά πλέον τον εθελοντικό και ανιδιοτελή αγώνα, λάμπει ο πολιτισμός και η προσφορά του λαού και του κάθε ατόμου. Χωρίς τη μνήμη οι ιστορικές εμπειρίες και αυτή η προσφορά ακόμα μένουν άγνωστες. Δεν επικοινωνούν με την αρχαία και σύγχρονη αείχρονη κουλτούρα τους.

Κάποτε πρέπει να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους και να κάνουμε αυτό που δεν τολμήσαμε να κάνουμε μέχρι σήμερα: Να τραβήξουμε προς τα έξω τα βουβά, τα κρυφά και τα καταχωνιασμένα. Να σηκώσουμε την ταφόπετρα, που ενα σχεδόν αιώνα κρατά ερμητικά κλεισμένο το Νού, την καρδιά και την ψυχή των Ελλήνων. Να δώσουμε φωνή σε εκείνη την εκωφαντική σιωπή. Να δώσουμε Φώς σε εκείνο το μαύρο μολυβένιο πέπλο που σκέπαζε απ άκρου σ άκρου την Ελλάδα. Να ρίξουμε άπλετο φώς, γύρω απ τα εθνικά και κοινωνικά θέματα. Να μιλήσουμε για αυτοσεβασμό, για σεβασμό και αξιοπρέπεια εθνική και ατομική. Να μιλήσουν ιστορικά και με σαφήνεια για τα θέματα που χωρίζουν την άρχουσα τάξη απ τον λαό. Να σταματίσει το κατεστημένο τα ψεύτικα τα λόγια τα μεγάλα, τις ρητορίες και τον αυτισμός του.

Χωρίς να καταργήσουμε την ταξική πάλη, τις ιδεολογικές και πολιτικές αντιλήψεις, να μοιράσουμε δικαιότερα τον κοινωνικά παραγώμενο πλούτο, αλλά και το δικαίωμα στον φυσικό με τα όσα αυτό συνεπάγεται. Και δικαιότερη κατανομή σημαίνει αναλογική κατανομή του πλούτου και συμμετοχή στη λήψη των αποφάσεων και την δημοκρατική επιτέλους ουσία και περιεχόμενο διακυβέρνηση της χώρας.

Η Ελλάδα του 21ου αιώνα, δεν μπορεί να ζεί με τα φαντάσματα, και τα ψευδεπίγραφα του παρελθόντος και με τις προκαταλήψεις: είτε αυτά αφορούν την ιστορία, είτε τις επετείους, είτε τη λειτουργία του συστήματος και της κρατικής μηχανής. Πρέπει οχι μόνο να κλείσει τις τόσες πληγές, αλλά χωρίς υστεροβουλίες, προθέσεις και καιροσκοπισμούς, απαλλαγμένη απ τα βαρίδια του παρελθόντος να τραβήξει μπροστά.

Το κατεστημένο ηταν και παραμένει ισχυρό, είτε με τη Δεξιά, είται με το ΠΑΣΟΚ στην κυβέρνηση. Αν δεν φροντίσουμε να αποκατασταθεί η ιστορική αλήθεια γενικά και σε ό,τι εχει σχέση με την τετράχρονη κατοχική ιστορία και τον εμφύλιο, οπως σε ολες τις αλλες κοινωνικό-οικονομικές δοσοληψίες και συναλλαγές, ετσι και στην καθιέρωση των εθνικών επετείων και ό,τι αλλο θυμίζει λαϊκό-κοινωνικούς αγώνες για λόγους ταξικούς, ιδεολογικούς και συμφέροντος, το κατεστημένο θα προσπαθήσει με τον ίδιο τρόπο, τις ιδιες συναλλαγές, δοσοληψίες και μέσα να κρατήσει ενταφιασμένη αυτή την προσφορά, όπως κράτησε το 21, την τετράχρονη ιστορία του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου και του εμφυλίου, προκειμένου να μήν βγούν στον ΑΦΡΟ, αυτοί που εγκατάληψαν λαό και χώρα για να σώσουν το τομάρι τους, τη στιγμή που χώρα και λαός διέτρεχαν θανάσιμο κίνδυνο. Αυτοί που τις γύρισαν την πλάτη, οι απόντες, οι μαυραγορίτες και οι άσχετοι και κυρίως αυτοί που την πολέμησαν μαζί με τους κατακτητές-δοσίλογοι

Για να διαφυλάξει την «αξιοπρέπεια» αυτών και των κυρίαρχων μεταπολεμικών οικονομικών και πνευματικών Ελίτ κυρίως των Αθηνών, που ειχαν δεσμούς προσωπικούς και επαγγελματικούς με τους ανθρώπους που ειχαν υπηρετήσει τους Γερμανούς, καταχώνιασαν την προσφορά ενός ολόκληρου λαού. Ενός λαού που εγκαταλειμένος απ τους «ταγούς» τόλμησε, οχι μόνο να σηκώσει το ανάστημά του, στον τότε αήττητο άξονα, αλλα και να τον πολεμήσει απ την πρώτη μέχρι την τελευταία μέρα που εγκατάλειψε

ντροπιασμένος τη μικρή μας Ελλαδίτσα. Καταχώνιασε τις Αξίες και τα Οράματα της Εθνική Αντίστασης. Τον μόνο πλούτο και θυσαυρό που εχει κάθε λαός, να αντιτάξει σε κάθε εισβολέα και στον κατακτητή, οταν συμβεί να κατακτηθεί η χώρα για να την απελευθερώσει.

Οι αξίες και τα οράματα της Αντίστασης, οσο και αν πολλοί τα θεωρούν ξεπερασμένα, αποτελούν διαχρονικά δομικά υλικά, με τα οποία θα χτίσουν οι νέες γενεές τις σύγχρονες Αντιστάσεις μέσα απ τις γραμμές των πολύρχωμων κοινωνικών κινημάτων ενάντια στην ομογενοποιημένη παγκοσμιοποίηση που επιδιώκει η αμερικάνικη ηγεσία. Οι αξίες, ο ιδέες και τα οράματα δείχνουν το δρόμο της ενότητας και της συλλογικής δράσης. Εμνευσμένες απ τις αξίες και τα οράματα της Αντίσταης θα κάνουν και οι Νέες γενεές, αυτό που έκαναν οι πρόγονοι και οι γενιές της Αντίστασης. Πήραν τις Αξίες και τα οράματα με τα οποία και για τα οποία πολέμησαν οι πρόγονοι και τα έκαναν πράξη. Με αυτά απέκρουσαν τον εισβολέα και απελευθέρωσαν τη χώρα. Αλλωστε οι πιό μεγάλοι, οι πιό όμορφοι και οι κρίσιμοι αγώνες, ειναι οι αγώνες που έρχονται.

Αν σήμερα γιορτάζουμε σαν σημείο αναφοράς την «ΓΕΝΝΗΣΗ» του Ελληνικού Εθνούς και την Επανάσταση του 21, με τον ίδιο τρόπο πρέπει να θεωρούμε και να γιορτάζουμε στις 12 Οκτωβρίου την Εποποιϊα της Εθνικής Αντίστασης, σαν Ορόσημο και Σημείο Αναφοράς την «ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ» του Εθνους των Ελλήνων.

Ενα έθνος που θέλει να αγνοεί τους αγώνες, τις θυσίες και τους αγωνιστές που τις έκαναν και κυρίως, που τιμά επιλεκτικά αυτούς που το πολέμισαν συνεργαζόμενοι με τον κατακτητή, ειναι καταδικασμένο να πάρει αργά ή γρήγορα το δρόμο της αντιπαράθεσης και αν δεν προσέξει της παρακμής.

Το κατεστημένο γνωρίζει πως, ό,τι δεν γράφεται ξεχνιέται. Και οχι μόνο ξεχνιέται αλλά και διαστρευλώνεται, παραποιείται και αλλοιώνεται και τη θέση της ιστορικής αλήθειας, την παίρνει το κατασκευασμένο ψέμα. Ξέρει ακόμα απ το 21, πως μέσα απ την ατέρμονη γκρίνια, τις μικροαλλοιώσεις και διαστρεβλώσεις, την ισοπέδωση και την μείωση των πάντων, πνίγηκε το πραγματικό περιεχόμενο της ίδιας της Επανάστασης, πόσο μάλλον το περιεχόμενο της Αντίστασης σαν ιστορικό γεγονός, σαν τομή, σαν δημιουργία και αφετηρία του Νέου, ακυρώνεται μέσα στην απόλυτη ανέρεση και τη δυσφήμηση κάθε θετικής παραμέτρου. Ακόμα ξέρει πως η ιστορία, δεν παραποιείται μόνο με αυτό το συνοθύλευμα που θεωρείται ιστορία. Την ιστορία, που γράφτηκε με επιλεκτικό τρόπο από στρατευμέμους και ακριβοπληρωμένους «ιστορικούς» για ταξικούς σκοπούς και στόχους.

Παραποιείται και με την χωρίς ουσιαστικό Αντιστασιακό περιεχόμενο «αναγνώρισει». Την «αγωνιστική Σούπα» που οδήγησε ο Ν 1543/85 και το προεδρικό Διάταγμα 1285/81 του κ Εβερτ Υπουργού των οικονομικών λίγους μήνες πριν την άνωδο του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία. Ενα Π.Δ που περιόριζε στο ελάχιστο το ποσοστό αναπηρίας, καθώς και τον αριθμό των παθήσεων που θα διακαίωνε αγωνιστικά τους παθόντες ανήκεστο βλάβη στα πρόσω του μετώπου, ενω παράλληλα με την επέτειο της 28ης Οκτωβρίου, διατηρείται η μνήμη του Μεταξά σαν τον κύριο συντελεστή της. Παραποιείται με την υπέρμετρη προσπάθεια να υποθέσει ο απληροφόρητος, οτι τα χρόνια αυτά της Αντίστασης, ηταν τα πλέον θλιβερά και σκοτοδιστικά της ιστορίας των Νεοελλήνων, ετσι ωστε με τη βία να λειτουργήσει το σύνδομο της πληθυντικής σφραγισμένης γλώσσας και τις πολλαπλές σιωπές που ακολούθησαν τον εμφύλιο πόλεμο.

Αυτές τις σιωπές τις βίωσε για μισό σχεδόν αιώνα, ενας ολοκληρος κόσμος, οχι μόνο σαν απογόρευση του δημόσιου διαλόγου αλλα και σαν απουσία κάθε κουβέντας ιδιωτικής, κάθε αφήγησης. Ακόμα και στη φυλακή η αναφορά στην εθνική Αντίσταση, τιμωρούνταν με στέρηση αλληλογραφίας, επισκεπτηριού, ακόμα και με πειθαρχείο, αφού θεωρούνταν παραβίαση του «νόμου», που απαγόρευε τη λέξη Αντίσταση.

Με τον συνεχή υπέρ τονισμό των όποιων άστοχων ενεργειών και την προσθήκη ανυπάρκτων. Με την κατασκευή μιας ιδιόμορφης εικόνα για τη ζωή και το ήθος των ηγετών της Αντίστασης, που οχι μόνο να μην τραβά την προσοχή και το ενδιαφέρον, αλλα να απωθεί, σε όλες τις πτυχές και εκφάνσεις. Με την ισοπέδωση και την απομυθοποίηση των πρωταγωνιστών και το έργο τους και σε συνέχεια για να ηττηθεί και ιδεολογικά η Αριστερά, με τη σύλληψη, την καταδίκη χωρίς δίκη, με την πολύρχονο απομόνωση στην εξορία και τον εγκλεισμό στη φυλακή και το απόσπασμα ακόμα, αν ειναι απ τους πρωτεργάτες, αλλα και με τον διπλό γιορτασμό, της Αντίστασης, που και οι έλαχιστοι συμμετάχοντες δεν γνωρίζουν τί ακριβώς γιορτάζουμε και ποιούς και για ποιό λόγο τους τιμούμε. Παραποιείται και με τον γενικό όρο: «πόλεμος ηταν, κατοχή ηταν, τί να τα ψάχνουμε τώρα. Γιατί ύστερα από τόσα χρόνια να ξύνουμε πληγές. Ας τα αφήσουμε για το καλό της χώρας και των Ελλήνων οπως ειναι και πολλά αλλα παρόμοια». Ετσι ολα σταματημένα, όλα ήσυχα, παντού σιγή, σιωπή και ερημιά!

Η προσπάθεια αυτή, δεν αποβλέπει στην αναμόχλευση, ούτε να μιλήσουμε για ήρωες και μηνύματα για την «άσβεστη μνήμη» αλλα για να πάμε παραπέρα. Για την ακρίβεια, να ανιχνεύσουμε πιό ηταν το πνεύμα και το περιχόμενο της Αντίστασης σαν διαχρονική έννοια και ποιά χρήσιμα διδάγματα μπορούμε να βγάλουμε απ αυτόν τον πρωτόγνωρο αγώνα. Η ζωής διδάσκει και η ιστορία επιβεβαιώνει, οτι το δίκαιο και τις εμφύλιες σιωπές, οσο βαθιά και αν ειναι θαμένες, αυτοσυντηρούνται μέσα στη συλλογική μνήμη, ανοίγουν καινούριους λογαριασμούς με την καθησυχαστική λήθη. Αντιτίθενται σε μια ιστορία που εκλογικεύει τα πάντα και δεν χωράει-κλείνει κάνεναν μέσα της, ούτε και αυτού τους πρωτεργάτες, σε μια ιστορία που ξεχνά τον κόσμο που την έγραψε. Αυτή η ιστορία ειναι μια ιστορία που δεν ακουμπά πουθενά. Μια ιστορία που το κατεστημένο την αγνοεί, την υποσκάπτει, την συνθίβει με τη σιωπή του φόβου, την θεωρεί χαμένη κληρονομιά που δεν αφορά κανένα. Και κυρίως καταπολέμησε όποιον τόλμησε να ενώσει τα νέα ήθη και τις πολιτιστικές μορφές που οργανώνουν τη ζωή των Νέων, με το έργο και πνεύμα της Αντίστασης, που χαρακτηρίζει την συλλογική ευθύνη και την ιστορική μνήμη.

Μήπως δεν έγινε το ίδιο και με το 21, που αναγνωρίστηκε μόνο το απελευθερωτικό σκέλος του αγώνα και πέταξαν στο καλάθι των αχρήστων το κοινωνικό της περιεχόμενο και τους Ραγίαδες μαζί και, ας ηταν οι Ραγιάδες αυτοί που έβαλαν το αίμα ή μήπως δεν γιορτάζουμε σαν εθνική επέτειο την ημέρα της Θεοτόκου, αντί για την ημέρα που γεννήθηκε η σύγχρονη Ελλάδα; Βέβαια, όλοι λίγο πολύ δεχόμαστε, οτι και η Νοελληνική κοινωνία απ τον τρόπο συγκρότησης ειναι συγκρουσιακή. Απόδειξη οι πολοί και πολύχρονοι διχασμοί, τα πραξικοπήματα, οι δικτατορίες και οι τόσοι εμφύλιοι πόλεμοι.

Το 1821, οταν συγκροτούνταν η Νεοελληνική κοινωνία, συνέβαινε αυτό περίπου, που συνέβει απ το 1920 και μετά στην νεότερη Ελλάδα και ειδικά αμέσως μετά την κατοχή. Η Ιερά συμμαχία και τα ανακτοβούλια της Ευρώπης το 21, και η Βρετανική αυτοκρατορία στη διάκρεια της κατοχής, βρίσκονταν στον αστερισμό της παλινόρθωσης και της γενικής επίθεσης των συντηρηκών δυνάμεων-τάξεις, καθεστώτα, οράματα και ιδέες-ενάντια σε ό,τι καλλιεργούσε η Γαλλική επανάσταση στην Ευρώπη και ο Ρήγας για την Ελλάδα. Η εξαθλίωση των πολλών ηταν ο κανόνας στην ύπαθρο και τις πόλεις. Ο μόνος θεσμός που παρουσίαζε κάποια πρόοδο σε σχέση με τα όσα επικρατούσαν στο «Παλαιό Καθεστώς» ηταν ο ίδιος ο κρατικός μηχανισμός, βαρύς και ασήκωτος στα χρόνια της Ιερής Συμμαχίας το 21, την κατοχική και την μετακατοχική Ελλάδα. Στην κατοχική και μετακατοχική Ελλάδα, που δίπλα στο μεταξικό παρακράτος προστέθηκε το κατοχικό και αυτόν που οι Αγγλοι οργάνωσαν μέσω της συνεργασία με τους κατακτητές.

Μια Επανάσταση, Λαϊκή σαν την Ελληνική, που σβήνοντας το παλιό, έφερε στο προσκήνιο ενα λευκό χαρτί στο οποίο ο,τιδήποτε μπορεί να γραφτεί και για του οποίου προκύπτουν νέες ισορροπίες. Ισορροπίες, στις οποίες ο καθένας αγωνίζεται να βρεί και να πάρει τη θέση του, οχι βέβαια τη θέση που

του αξίζει, η ανάλογη με την προσφορά στο κοινωνικό γίγνεσθαι, αλλα τη θέση που θέλει και μπορεί με τη δύναμη και το όπλο ακόμα ή όποιο αλλο μέσο να επιβάλλει σαν τάξη, ομάδα και άτομο.

Μια λοιπόν, που οι αντιδραστικές δυνάμεις το 1821 και το 1920-1974, βρίσκονταν στον αστερισμό της γενικής επίθεσης, ενάντια σε ο,τι καινούριο και προοδευτικό, οι δυνάμεις αυτές έγραψαν και την αντίστοιχη στα μέτρα και στα συμφέροντά τους ιστορία. Μια ιστορία που άφησε εκτός ιστορίας στις περισσότερες περιπτώσεις τους πρωταγωνιστές και βασικούς συνταλεστές της ΓΕΝΝΗΣΗΣ, της επέκτασης και την ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ.

Ενω η Εκκλησία αφόρεσε τον Ρήγα και την Επανάσταση, προκειμένου να φέρει στα μέτρα την επέτειο έναρξης, κατόρθωσε με το βασιλικό διάταγμα το 1833, να μεταθέσει την ημέρα της επετείου. Φαίνεται πως με κεφάλαιο τη Θεοτόκο και το σύνθημα για του «Χριστού την πίστη την Αγία...» συμμετείχε ο Κλήρος στον αγώνα του 21, ολα τα άλλα έγιναν από μόνα τους. Το ίδιο λένε και οι πανηγυρικοί για τον Αλβανικό πόλεμο. Για τη συμμετοχή του Ραγιά το 21, και του λαού το 40, εξάρεται μόνο η αυθόρμητη συμμετοχή και προσέλευση στα στρατολογικά κέντρα και την λέξη ΑΕΡΑ ΑΕΡΑ που φώναζαν οι Ελληνες φαντάροι.

Οταν έχουμε αυτού του είδους, μεγέθους και σημασίας παραποιήσεις, στα λίγο πολύ γνωστά εθνικά θέματα, ο καθένας αντιλαμβάνεται τι συμβαίνει στην υπόλοιπη ιστορία. Ολοι οι λαοί του κόσμου ξέρουν, με κάποιες βέβαια υπερβολές και παραλείψεις την ιστορία τους. Μόνο εμεις την αγνοούμε στις πραγματικές και αληθινές της διαστάσεις και κυρίως αγνοούμε την μεγάλη της αξία. Και την άγνοια αυτή την χρωστάμε στο «εθνολόγιο των ψεμάτων και της διαστροφής», που μας σερβίρουν για ιστορία οι διάφοροι προφεσόροι και ακαδημαϊκοι, μεγαλόσχημοι λογάδες. Αυτοί που εχουν πάρει οριστικό διαζύγιο με το «Ερευνάτε τας Γραφάς ήν Σοφία εις αυτάς». Αυτή η Εξουσιαστική, Συντηρητική και Οκνηρή Πνευματικά «ΕλίΤ», που για να επιβιώσει καταλήγει αντιδραστική και για να «διαπρέψει» εγκληματεί εις βάρος του λαού και της χώρας, παρουσιάζοντας την Επανάσταση του 21, με περιεχόμενο μόνο «για του Χριστού την πίστη την Αγία...» και την Εθνική Αντίσταση 1941-44, αυτή τη σύγχρονη «Φιλική Εταιρεία», σαν έργο των «Ταγμάτων Ασφαλείας και των εθνοϊσμών»-συνεργατών. Αυτοί που με ελάχιστες εξεραίσεις δέχθηκαν αδιαμαρτύρητα ή και μετά πολλών επαίνων την Αγγλο-Βασιλό-Μεταξική δικτατορία και μετά την κατάρευση του μετώπου, πολλοί δεχθηκάν ζητωκραβγάζοντας τους κατακτητές και συνεργάστηκαν μαζί τους σε όλα τα επίπεδα. Ειναι αυτοί που δέχθηκαν τον Παπαδόπουλο στην Ακαδημία υπό τους ήχους της Ωδής της Χαράς.

Ειναι οι ίδιοι που χρόνια τώρα εμφανίζουν σαν προοδευτικό ό,τι πιό αντιδραστικό υπάρχει. Οι μονιμές ορντινάτσες των Αγγλων παλιά και των Αμερικανών μετά. Οι μόνιμοι και σίγουροι υποτακτικοί των δυνατών, ψοφοδεείς και αμοραλιστές. Πάντα οι ίδιοι κατ επάγγελμα ή κατά δήλωση αντιδεξιοί, με πιστοποιητικά «αντίστασης» με ενα διαρκές Ναί-Μεν αλλά σημαία πάντα οι ίδιοι αυτοί οι εντιμότατοι «αντιστασιακοί» από πάντα και για πάντα στηρίγματα των Αγγλό-Αμερικάνων οι εντιμότατοι «αγωνιστές» του εαυτού τους. Μπορούν να καταλάβουν από ιστορία αυτοί που κάνουν την ιστορία προπαγάνδα; Αλήθεια πώς εξηγούν οι συναγωνιστές αυτοί την μετάγγιση των ψηφοφόρων απ το ΠΑΣΟΚ στη Νέα Δημοκρατία ή μήπως μετά την αποψίλωση της Αριστεράς κρίθηκε ...

Ετσι ενεργώντας επέκτειναν το ήδη υπάρχον φασιστικό πλαίσιο συνεργασίας σε όλα τα επίπεδα: πολιτικά και ένοπλα. Και με συνθήματα όπως: «Εμείς πολεμήσαμε» τώρα ας «πολεμήσουν οι άλλοι» η «πολεμική μηχανή τους άξονα ειναι αήττητη», συνεπώς κάθε αγώνας κρίνεται αναποτελεσματικός. Μετά την ίδρύση ομως στις 27/9/1941 του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου (ΕΑΜ) και την εμφάνιση της ένοπλης Αντίστασης με την ίδρυση του Λαϊκού Απελευθερωτικού Στρατού (ΕΛΑΣ), αυτά ξεχάστηκαν. Το κομμάτι της άρχουσας τάξης που ειχε ταυτίσει τα συμφέροντα της με αυτά του άξονα, σε συνεργασία με

τους κατακτητές οργάνωσαν και εξόπλισα την πλειάδα των εθνοϊσμών ΠΑΟΚ, Μιχάλ Αγά, Τσιούς Αντών, Κιτσάμπατζάκ κλπ και από κοινού πολεμούσαν με όλα τα μέσα και ποικιλότροπα το ΕΑΜ.

Τότε το κομμάτι που εγκατάλειψε λαό και χώρα για να «αγωνιστεί» από τα απάνεμα λιμάνια, με τη βεβαιότητα οτι θα επανέλθει νικήτρια μετά τη λήψη του πολέμου να συνεχίσει να κυβερνά. Την περίοδο αυτή που ο Αντιστασιακός αγώνας του ΕΑΜ, πολιτικός και ένοπλος και ειδικά μετά την ένταξη του ΕΛΑΣ στο συμμαχικό στρατηγείο, γεγονός που αναμφισβήτητα πλέον εξυπηρετούσε οχι μόνο τους σκοπούς και τα συμφέροντά της Ελλάδας αλλά και τον συμμαχικό αγώνα, τους πιό πάνω εθνοϊσμούς απ το ΜΠΙ ΜΠΙ ΣΙ του Λονδίνου, τους αποκαλούμε «μυσταρνά όργανα του κατακτητή, προδότες, δοσίλογους και τους απειλούσε οτι θα πληρώσουν για τα εγκλήματα του διαπράτουν εις βάρος του λαού και της χώρας συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές». Και ο Μέγας Τσιώτσιλ επιδαψίλευε αφειδώλευτα επαίνους: οπως ο «ηρωϊκος», ο «απαράμιλος» ελληνικός λαός, καθώς και η παράφραση οτι στο εξής θα λέμε οτι οι «ήρωες πολεμούν σαν Ελληνες» κλπ. Ολα αυτά μέχρι την ημέρα που η αήττη πολεμική μηχανή του Χίτλτερ σταμάτησε στις πύλες του Στάλιγκράτ.

Αυτές οι απειλές για τους Ελληνες συνεργάτες των κατακτητών και οι έπαινοι για την Αντίσταση γενικά και το ΕΑΜ ειδικά απ τον Τσιώρτσιλ, και απ το κομμάτι της άρχουσας τάξης που εγκατάλλειψε λαό και χώρα, λέγονταν και ίσχυαν μέχρις ότου η πολεμική μηχανή του Χίτλερ, προχωρούσε στο Ανατολικό Μέτωπο. Οταν ομως ο Κόκκινος Στρατός οχι μόνο αναχαίτησε την προέλαση της Βέρμαχτ, αλλά πέρασε στην αντεπίθεση και στον ορίζοντα άρχισε να διαγράφεται η ήττα του άξονα. Το γεγονός αυτό αποτέλεσε καθοριστικής σημασίας σταθμό τόσο για την έκβαση του πολέμου, αλλο τόσο και για τις σχέσεις ανάμεσα στους συμμάχους της αντιφασιστικής συμμαχίας, αλλα και στους λαούς των κατακτημένων χώρων.

Τότε άλλαξαν άδρην οι σχέσεις γιατί η αντιφασιστική συμμαχία συγκροτήθηκε από χώρες με διαφορετικά τότε κοινωνικό-οικονιμικά συστήματα: τους Αγγλό-Αμερικάνους: χώρες καπιταλιστικές και την Σοβιετική Ενωση, χώρες Σοσιαλιστές-κομμουνιστικές με κοινό εχθρό τον άξονα. Ο άξονας αποτελούνταν απ τη Γερμανία, την Ιταλία και την Ιαπωνία κατά κύριο λόγο και άλλες μικρότερες καπιταλιστικές χώρες.

Ο Β! παγκόσμιος πόλεμος, άρχισε το Σεπτέμβριο του 1939. Ο πόλεμος αυτός όπως και ο Α! παγκόσμιος, ηταν εσωκαπιταλιστικός πόλεμος. Πόλεμος που απέβλεπε στο ξανά μοίρασμα των αποικιών, την αναζήση αγορών, πρώτων υλών και φτηνών εργατικών χεριών. Ομως για λόγους ιστορικούς και ανάγκης με τη συμμετοχή στο πόλεμο και της Σ Ενωσης μετατράπηκε σε αντισασιστικός πατριωτικός-Απελευθερωτικός.

Η αναχαίτηση της Βέρμαχτ στις πύλες του Στάλιγκρατ και η αντίστροφη μέτρηση που άρχισε ύστερα από λίγο, υποχρέωσε τους δυτικούς να ανοίξουν άρον-άρον το δυτικό μέτωπο προκειμένου να μην μείνουν εκτός Ευρώπης οι Αγγλο-Αμερικάνοι.

Τις ίδιες σχεδόν επιπτώσεις ειχε και στη χώρα μας η αναχαίτηση και κυρίως η έναρξη της αντίστροφης μέτρησης στο Στάλιγκρατ. Το κομμάτι της άρχουσας τάξης, που εγκατάλειψε λαό και χώρα επιδαψλεύε και επαίνους στην Αντίσταση γενικά και στο ΕΑΜ ειδικά. Οταν ομως η αντίστροφη μέτρηση και τα δυό καμμάτια άρχισε η κάθε μια να ρίχνει γέφυρες προς την άλλη για την από κοινού συνεργασία πλέον κατά του ΕΑΜ. Στο μεταξύ κοινή συνεναίση την κυβέρνηση αναλαμβάνει ο Γ. Ράλλης. Με την υπόσχεση οτι θα εξοντώσει το ΕΑΜ και σε συνεργασία με τους Γερμανούς, δίπλα στους πολυάριθμους εθνϊσμούς, δημιουργήσαν και εξόπλισαν τα «Τάγματα Ασφαλείας». Οι Αγγλοι σύνδεσμοι ανασύνταξαν το παρακράτος, στο οποίο έδωσαν εντολή να καταδίνουν τα στελέχη του ΕΑΜ και ειδικά τους κομμουνιστές στους Γερμανούς. Τώρα πλέον κοινός εχθρός και στόχος το Ε Α Μ.

Η χώρα μας κατακτήθηκε ύστερα από ενα μακρόχρονο πόλεμο με την Ιταλία και εναν ολιγοήμερο αιματηρό με τη Γερμανία, που θέλοντας να σώσει τον συνεταίρο της από την ηττα, μας κήρυξε και αυτή τον πόλεμο στις 6/4/41, στις 27/4/41 κατέλαβαν την Αθήνα και στις 30-31/5/41 ολοκληρώθηκε η καταχή της χώρα, με την κατάληψη και της Κρήτης.

Αυτή δουλόφρονη ελίτ, που κατάπιε αμάσιτη την Βασιλό-Μεταξική δικτατορίας, αδιαμαρτύρητα την αρμονική συνεργασία μιας μεγάλης μερίδας της αστικής τάξης με τους κατακτητές. Την ένοπλη επέμβαση των Αγγλων το Δεκέμβρη του 1944, των Αμερικανών το 1947. Που οι κεραίες της δεν έπιασαν τους λόγους για τους οποίους οδηγήθηκε η Ελλάδα στον εμφύλιο πόλεμο. Που δεν έπεσαν στην αντίληψής τα έκτακτα μέτρα και τα εκτελεστικά αποσπάσματα που κάθε πρωϊ πολλές δεκάδες αγωνιστές στον Αγιο Πέτρο. Που δεν ειχε το χρόνο να διαπιστώσει πως οι Ελληνες, για μισό αιώνα ενώ τους αποσχολούσαν τόσα προβλήματα για τα μόνα που μπορούσαν να συζητούν οταν αντάμωναν ηταν : για τον καιρό και το ποδόσφαιρο και αν ειναι άρρωστο το παιδί και η Γιαγιά.

Αυτοί λοιπόν, που τα προσπερνούσαν ολα αυτά σαν να μή συνέβαινε τίποτε οταν άκουγαν και το παραμικρό, για τη Σιβηρία του Στάλιν και τις περιβόητες «ομολογίες», (ξεχνώντας πως για αυτές ακριβώς τις ομολογίες ταπείνωσαν χιλιάδες Ελληνες), μουντζούρωνε χιλιάδες σελίδες και έχυνε τόνους μελάνης, προκειμένου οχι μόνο να το δώσουν πρόσβαρο σαν γεγονός, αλλα και να το ανασκευάσουν, να το προσαρμόσουν στα τότε ελληνικά δεδομένα, να δικαιολογήσουν τα δικά μας και να προκύψει και κάποιο ιδεολογικό κέρδος.

Αυτή η δουλόρφονη ελίτ, που σε όλη τη διάρκεια που λειτούργησε η Μακρόνησος, δεν βρήκε πέντε ΛΕΞΕΙΣ ΝΑ ΠΕΙ, για την κόλαση της Μακρονήσου και το κάτεργο της Γυούρας, που προσέβαλε και εξακολουθεί να προσβάλει την αξιοπρέπεια του Ανθρώπου, τον πολιτισμό και τη χώρα διεθνώς. Την Μακρόνησο που «οι πατέρες του Εθνους» ενώ ειχαν παραδώσει, λαό, χώρα και στρατό στους ξένους είπαν την Μακρόνησο «Νέο Παρθενώνα».

Αλήθεια δεν Εννοιωσαν Ντροπή γι αυτή την Ταπείνωση του Παρθενώνα; Γι αυτήν την υποβάθμιση της ελληνικής ιστορίας και του μακραίωνου πολιτισού της. Τίποτε άλλο δεν σκέφθηκαν για τους ιδεολογικούς τους αντίπάλους έκτός από την ταπείνωση και τον θάνατο. Γιατί επέρριψαν κάθε αλλη λύση. Τί ηταν τέλος πάντων αυτό που τους υποχρώσε να απορρίπτουν ασυζητητεί τις επίμονες και κατ επανάληψη προτάσεις του ΕΑΜ για διάλογο.

Μέχρι σήμερα δεν ακούσαμε κάποια επιχειρήματα που να απαντούν στο πρόβλημα για οποιόν ακριβώς λόγο, προτίμησαν την ταπείνωση και τον θάνατο για τις χιλιάδες Ελληνες πολιτικούς και ιδεολογικούς τους αντιπάλους εκτός τον κομμουνιστικό κίνδυνο. Και αρκούσε η επίκληση αυτού του πολιτικό-ιδεολογικού κινδύνου για να ξεθεμιώσουμε τη χώρα και να στείλουμε στον Αγιο Πέτρο τον ανθό και το μέλλον της Ελλάδας; Αλήθεια πως θα νοιώσουν οι απόγονοί τους οταν η αδέκαστη ιστορία, φέρει στο φώς τους πραγματικούς λόγους και τα ταπεινά κίνητρα που τους οδήγησαν να διαπράξους αυτού του είδους απάνθρωπα και ανεξίτηλα εγκλήματα, στο όνομα ενος υποθετικού κινδύνου. Γιατί αλλο πράγμα ο ιδεολογικό-πολιτικός κίνδυνος και αλλο ο καθεστωτικός. Και καθεστωτικός κίνδυνος οι διπράξαντες τα όποια εγκλήματα γνώριζαν πολύ καλά πως δεν υπήρχε.

Η ιστορία της χώρας μας και η Προσφορά των Ελλήνων στο Κοινωνικό-οικονομικό και Πολιτισμικό Γίγνεσθαι της Ανθρωπότητας, ειναι Μακραίωνη, Τεράστια και Αξιοθαύμαστη. Τόσο η Αρχαία και η Αλεξανδρική, αλλο τόσο και η Βυζαντινή. Το ίδιο Αξιόλογη ειναι και η Νεοελληνική Ιστορία του 21, μα και η Σύγχρονη Ιστορία, δεν Υπολοίπεται σε Αγώνες και Προσφορά. Και ειναι κρίμα να την παραποιούμε και να την στερείται ο δημιουργός της. Ειναι κρίμα να θαφτεί σαν ενα κακό αναρχικό

επεισόδιο η Εθνική Αντίσταση. Ειναι κρίμα μια τέτοια ιστορία να την αμαυρώνουμε με συγκαιριακές σκοπιμότητες και προσωπικά ωφέλη.

Οταν γνώριζαν οτι εκεί και σε πολλούς άλλους αντίστοιχους χώρους βασανίζονταν, πεθαίναν απ τα βασανιστήρια, τις στερήσεις και τις κακουχίες και εκτελούνταν κάθε πρωϊ το άνθος των Ελλήνων; Οταν γνώριζαν οτι τα επιστρατευμένα να υπηρετήσουν την πατρίδα ελληνόπουλα, οτι «οι πατέρες του έθνους» τα χρησιμοποιούσαν στα εκτελεστικά αποσπάσματα, μετέτρεποντάς τα κάθε πρωϊ σε δήμιους; Και οχι απλώς σε δήμιους, αλλα και σε μερικές περιπτώσεις Μητροκτόνους, Πατροκτόνους και Αδερφοκτόνους, αφού στον τείχο ηταν στημένος ή στημένη... Δεν ζούσαν στην Ελλάδα αυτοί; Και κάλα οι πολιτικοί. Αυτοί τη δουλειάς έκαναν. Αλλα οι διανούμενοι; Οι μεγάλες φίρμες...Οι καθηγητές στα Πανεπιστήμια, οι Ακαδημαϊκοί, οι συγγραφείς και οι δημοσιογράφοι. Γιατί άφησαν ενα λαό ολόκληρο στα χέρια του κάθε Αγγλων σωφρονιστών τύπου Κωλαντών, που καθόριζαν πέρα και πάνω απ όλους τη ζωή των κρατουμένων. Μια ζωή γεμάτη στερήσεις, αθλιότητα και εργασιακή φρίκη. Ποιά θέση ειχαν πάρει για την ταπείνωση και τον εξευτελισμό του Ανθρώπου και της χώρας;

Πήραν θέση λέει, ενάντια στους «εχθρούς» της πατρίδας. Μα ποιοί ηταν επιτέλους αυτοί οι εχθροί της πατρίδας; Δεν ήταν ο συγκάτοικος, ο συγχωριανός, ο συμπολίτης, δεν ηταν ο Ελληνας; Δεν ηταν αυτός που εθελοντικά εγκατάλειψε, φίλη, γυναίκα, παιδιά και γονείς και τα οποια περιουσιακά στοιχεία για να πολεμήσει μέσα απ τις γραμμές της Αντίστασης τους σιδερόφρακτους κατακτητές, μα και τους συνεργάτες που σαν χαφιέδες, καταδότες, και κουκουλοφόροι στην αρχή και ένοπλοι σαν αστακοί απ τους κατακτητές μετά, ξεπερνούσαν σε βαβραρότητα, εγκλήματα και καταστροφές και αυτούς ακόμα τους κατακτητές; Μα ούτε και γι αυτούς δεν βρήκαν πέντε αράδες για να καυτηριάσουν την ανθελληνική τους συμπεριφορά. Πολλοί Μάλιστα τις Πράξεις αυτές τις Επαίνησαν Ταυτίζοντάς τες με τον Πατριωτισμό. Μα ο κατοχικός πατριωτισμός ειχε συγκεκριμένους αντιπάλους: τους κατακτητές και τους συνεργάτες και τους εμπόρους της δυστυχία του λαού.

Και οταν συνειδητοποίησαν οτι στην ψυχή του λαού, η Εθνική Αντίσταση παραμένει ολοζώντανη, αλύγιστη, αθάνατη, ακριβώς όπως την γνώρισε, την έζησε και πολέμησε απ τις γραμμές της τους κατακτητές. Οταν πείστηκαν οτι ο Θρύλος της Αντίστασης, ο Θρύλος του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, του ΕΛΑΝ και της ΕΠΟΝ, μα και τα οράματα-περιεχόμενο της Αντίστασης : Εθνική Ανεξαρτησία, Λαϊκή Κυριαρχία, οπου ο λαός με ελεύθερες εκλογές θα καθορίζε την πορεία της χώρας με γνώμονα την Ειρήνη, την δημοκρατία και το δίκαιο, δεν πέθανε και ούτε θα πεθάνει ποτέ, άρχισαν να υποτιμούν την Αντίσταση και ειδικά την ΕΑΜική, σε βαθμό αν οχι σαν ενα τίποτα, αλλά σαν ενα συνηθισμένο γεγονός.

Αυτοί που με χωρίς ιστορικής σημασίας γραφτά, προτοστάτησαν με το παχυλό ψέμα, να δουλώσουν το Αδούλωτο Αγωνιστικό πνεύμα του λαού και να καλανιζόρουν τους πόθους και τα οράματά του, στη θέληση και τις επιξιώξεις της Αρχουσας Τάξης και κυρίως των ξένων. Αυτοί οι αργυρώνητοι Δούλοι της εκάστοτε Αρχουσας Τάξης, που ανάλαβαν εργολαβικά με το ψέμα, τη διαστροφή και την παραποίηση των Ιστορικών Γεγονότων, να δικαιολογήσουν πρώτα και να απαλλάξουν μετά, από τις όποιες ευθύνες τους πραγματικούς ενόχους, ακόμα και για πράξεις εγκληματικές σαν αυτές του 21, και του 1940-49. Και σε συνέχεια για τους ίδιους λόγους να μεταφέρουν αυτές τις εθνοπροδοτικές ευθύνες και εγκληματικές πράξεις στους Αγωνιστές του 21 τότε, και του 1940-49 τώρα.

Αυτοί νομίζουν, οτι η ιστορία να μήν πώ και η ανθρωπότητα, άρχισε να υπάρχει από τότε που γεννήθηκαν, έδρασαν και «μεγαλούργησαν» αυτοί. Αυτοί ειναι «ιστορικοί» χωρίς ιστορία. Αυτοί οι ταξικά στρατευμένοι ιστορικοί, έγραψαν μια ιστορία λουστρασιόν. Μια ιστορία για την ιστορία. Κλασικό παράδειγμα η πλήρης ταύτιση της ορθοδοξίας με τον Ελληνισμό και τον ελληνικό πολιτισμό και ο ηρωϊσμός του Δαβάκη, αντί του Φρατζνή, που ηταν ο πραγματικός ήρωας του Ιταλό-ελληνικού πολέμου.

Κάτι παρόμοιο συμβαίνει και με αρκετούς πολιτικούς να αρνούνται πανικόβλητοι την ιστορία μας, και δεν τολμούν να μιλήσουν για ό,τι έπρεπε να ειναι αυτονόητο.

Οι προοδευτικές δυνάμεις και κυρίως η κομμουνιστική και μή Αριστερά κατηγορούν την άρχουσα τάξη για συνεργασία με τους τρείς κατοχικούς κατακτητές: Ιταλούς, Γερμανούς και Βουλγάρους και τους δύο Νεοκατακτητές Αγγλους και Αμερικάνους. Και την κατηγορούν αλλά και της καταλογίζουν ευθύνες για τα εγκλήματα που διέπραξε συνεργαζόμενη με τους πέντε πλέον κατακτητές για εθνική υποτέλεια και πρόσδεση της χώρας στα ξένα συμφέροντα, τόσο για την Αγγλο-Βασιλικό-Μεταξική δικτατορία, την κατοχή και την μετακατοχική περίοδο. Συμφέροντα που ηταν άρηκτα δεμένα μόνο με τα δικά της, οχι ομως με αυτά του Λαού και της χώρας.

Ο Ανθρωπος γιννιέται με μια έμφυτη περιέργεια, για ό,τι υπάρχει γύρω του Και αυτα που τον κάνουν να χάσει την έμφυτη περιέργειά του ειναι ό φόβος και η άγνοια. Ετσι με βάση το φόβο που του «καλλιεργούν» και την άγνοια απ τη «γνώση» που του στερούν, δεν ειναι δυνατόν ο άνθρωπος να διατηρήσει την περιέργειά του ωστε να θέσει ερωτήματα και απορείες: Γιατί αυτό έγινε ετσι και οχι αλλοιώς. Κάθε άνθρωπος ειναι μίκρος μέχρι τη στιγμή που όλες οι προσπάθειές του, σκοπό εχουν να υπηρετήσουν τον εαυτό του. Να ικανιποιήσει τις δικές του και μόνο φιλοδοξίες. Ιστορικά το μέλλον ξεκινάει απ τις μειοψηφίες γι αυτό και πάντα νικάει ανεξάρτητα από το είδος και το μέγεθος της Νίκης. Απ τη στιγμή που ο άνθρωπος αντιλαμβάνεται ορισμένα πράγματα σαν Ελευθερίες και δικαιώματα, όπως έγινε στη διάρκεια της Αντίστασης, τα εννοιολογεί και σαν καθήκοντα του Ανθρώπου απέναντι στο συνάνθρωπο, αλλά και απέναντι στο σύνολο των Ανθρώπων.

Η ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση ειχε διαμορφώσει πρόγραμμα και προτάσεις για την μεταπολεμική Ελλάδα. Μιλούσε για ελπίδα, για οράματα, προοπτική και μέλλον. Η άρχουσα τάξη στις προτάσεις αυτές και την προοπτική, αντί να διαλογιστεί με την Αντίσταση κάλεσε τους Αγγλους το 1944, και τους Αμερικανούς τον Μάρτη του 1947 και απάντησε σε συνεργασία μαζί τους με τα όπλα, προκειμένου να την επιβάλουν οι Αγγλοι στην εξουσία και να την στηρίξουν-διατηρήσουν οι Αμερικάνοι στην εξουσία. Η Αντίσταση από την αρχή ακόμα της συγκρότησής της κάλεσε τον εκφραστή των συμφερόντων της άρχουσας τάξης τον (Γ Παπανδρέου που αργότερα τον έχρησε Πρωθυπουργό), να αναλάβει την αρχηγία της Αντίστασης και δεν τον άφησε.

Βέβαια σε σχέση με την εξέλιξη που πήραν τα μεταπολεμικά πράγματα στη χώρα μας υπάρχουν πόλλες απορίες και ερωτηματικά. Αλήθεια μετά την διαβεβαίωση οτι ο Κόκκινος Στρατος, δεν θα παραβιάσει τα σύνορα της Ελλάδας, τη συμφωνία του Τσιώρτσιλ-Στάλην, την παράδοση των όπλων του ΕΛΑΣ και ειδικά μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας, παρ όλο που ειχαν τα μέσα και τον χρόνο και ενώ έδρασε οπως έδρασε, πότε δεν μας είπαν τί ηταν αυτό που τρόμαξε τόσο πολύ την άρχουσα από μια προοπτική ομαλής εξέλιξης μεταπολεμικά στη χώρα μας. Βέβαια σαν τάξη και ειδικά άρχουσα, χρειάζεται θάρρος, μεγάλο θάρρος για να μπορέσει να πεί σε ενα λαό την αλήθεια, ετσι οπως την έζησε, την ξέρει και τη βλέπει. Και η άρχουσα τάξη ούτε τότε μα ούτε και τώρα εχει το θάρρος να πεί στο λαό την αλήθεια. Αντί γι αυτό και για να καλύψη αυτή την τεράστια ευθύνη απέναντι στο λαό και τη χώρα, επέβαλε με τη βία σιγή Τάφου για τα κάθε είδους διαδραματιζόμενα εγκλήματα πριν και μετά την κατοχή.

Οι Ελληνες παρά τη δικτατορία, τον πόλεμο και την τριπλή κατοχή δεν έχασαν το ενδιαφέρον τους για τη ζωή. Για αυτό τραγουδούσαν, πολεμούσαν και έκαναν όνειρα για το μεταπολεμικό μέλλον της χώρας. Η μή αποδοχή ομως του φαινομένου της ΕΑΜικής Αντίστασης με πολιτικούς όρους και τον κοινωνικό της χαρακτήρα και με την ψευδαίσθηση, οτι θα αρκούσε η ποινική της και μόνο διάσταση για την εξόντωση την συνέδεσε με τον ανθρωποκτόνο όρο «φίλος-εχθρός» προχώρησαν στο επόμενο βήμα. Οποιος δεν

ειναι «μαζί μας» ειναι «εναντίον μας» διέργαψαν ποτάμια αίμα που κύλησαν για να μπορέσει η χώρα να προχωρήσει μπροστά χτίζοντας τον μεταπολεμικό της πολιτισμό.

Η άρχουσα τάξη ειχε ενα μακρόρχονο και ενα πρόσφατο παρελθόν: Την Αγγλό-Βασιλικό-Μεταξική δικτατορία και επειδή δεν συμμετείχε στην Αντίσταση να κάνει και αυτή μαζί με το λαό τα δικά της όνειρα έμεινε αυτή και οι οπαδοί της κολλημένη στο παρελθόν, ειδικά αυτοί που αν εξελίσσονταν ομαλά και δημοκρατικά τα μεταπολεμικά πράγματα στην Ελλάδα θα καλούνταν να λογοδοτήσουν στη διακιοσύνη για τα όποια εγκλήματα διέπραξαν συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές. Αρχουσα τάξη και οι συνεργάτες ήθελαν να ξανά γυρίσουν τη ζωή του λαού και της χώρας στις 27/10/1940. Εννοιωθαν καλύτερα στο παρελθόν που τους ηταν γνωστό και θα τους απάλλαζε απ τις ευθύνες παρά να προχωρήσει η χώρα στο μέλλον. Και αυτό γιατί τα του παρελθόντος τους ηταν γνωστά και οικεία. Αντίθετα οποιαδήποτε σκέψη για το μέλλον, τους προκαλούσε ανυσηχία και αβεβαιότητα. Και οταν δεν εισαι διατεθημένος να συνδιαλλαγείς, το άγνωστο στη ζωή μοιάζει πάντα με απειλή.

Ακόμα ήξερε πως ο μεταπολεμικός πολιτισμός, πέρα απ ολα τα αλλα, θα ειχε και σαν στόχο την επίκριση της Αστικής κοινωνίας, στο βαθμό που θα αποδείκνυε οτι ο πολιτισμό της υποκρισίας και της εκμετάλλευσης που πρεσβεύει αλλοτριώνουν τη βαθύτερη ουσία του Ανθρώπου. Συνεπώς ηταν και αυτός ενας απ τους βασικούς λόγος που συνετέλεσε στην ποινικοποίηση της Αντίστασης που ηταν και η πιό ευκολη λήση.

Ιστορικά συνεπώς και η 25η Μαρτίου, δεν εχει καμιά σχέση με την ημέρα έναρξης της επανάστασης, ούτε με την ημέρα που κατακτιέται «η πολιτική ύπαρξη και ανεξαρτησία της Ελλάδας», εστω και με το «προσωρινό πολίτευμα». Και ομως εμείς εξακολουθούμε να τη γιορτάζουμε την ημέρα της 25η Μαρτίου σαν την ημέρα έναρξης.

Και δεν ειναι Ιστορικά σωστή η ημερομηνία αυτή, γιατί την πρώτη Ιανουαρίου του 1822 συντάσσεται «Το πρώτο προσωρινό πολίτευμα της Ελλάδας» και την ίδια μέρα εκδείδεται ψήφισμα με το οποίο το «ελληνικό έθνος, υπό τη φρικώδη οθωμανική δυναστεία... κηρύττει σήμερον την πολιτικήν αυτού ύπαρξιν και ανεξαρτησίαν». Θεωρώντας η Α! Εθνική Συνέλευση της Επιδαύρου, την ημέρα αυτή σαν την ημέρα απελευθέρωσης της Ελλάδας, ειχε ορίσει «ώς Εορτή την ημέρα της έναρξης των εργασιών της, σαν ημέρα εθνκής επετείου την 1ην Ιανουαρίου 1822». Και την ημέρα αυτή γιορτάζονταν μέχρι το 1830, που εκδόθηκε το βασιλικό διάταγμα. Προς δόξα τότε του Κλήρου και του Μεταξά το 1940, και προκειμένου να μήν γίνει ο απογακτισμός απ την επάρατη Αγγλό-Βασιλό-μεταξική δικτατορία, το ίδιο σμβαίνει και με την επέτειο της 28ης Οκτωβρίου 1940. Αλήθεια υπάρχει μεγαλύτερη διαστρεύλωση, παραποίηση και αλλοίωση της Ιστορίας απ τον Γιορτασμό στη χώρας μας των Εθνικών Επετείων; Με εξαίρεση τον Γιορτασμό για την Απελευθέρωση της Μακεδονίας, είμαστε η μόνη χώρα στον κόσμο, που γιορτάζουμε την Εναρξη της Επανάστσης του 21 και όχι τη Νίκη της Επανάστασης. Το ίδιο γίνεται και με την 28η οκτωβρίου 1940, που Γιορτάζουμε την κήρυξη του πολέμου που οδήγησε στην τριπλή καταχή και οχι την Απελευθέρωση της χώρας απ τους κατακτητές.

Ιστορικά και χρονολογικά, η 1η Ιανουαρίου 1822, ειναι η μέρα γέννησης της Νέας Ελλάδας, η 26η Οκτωβρίου 1912, η μέρα που η Ελλάδα πήρε και την σημερινή γεωγραφικής της διαμόρφωση με την απελευθέρωση της Θεσσαλονήκης, της Κρήτης και τα Νησία του Ανατολικού Αιγαίου και η 12η Οκτωβρίου 1944 που απελεύθερωθηκε απ την τριπλή κατοχή.

Αλήθεια υπάρχει μεγαλύτερη διαστρεύλωση, παραποίηση και αλλοίωση της ιστορίας απ τον γιοτρασμό στη Χώρα μας των εθνικών επετείων; Με εξαίρεση τον γιορτασμό την απελευθέρωση της Μακεδονίας; Είμαστε η μόνη χώρα στον κόσμο που γιορτάζουμε την έναρξη της επανάστασης του 21και οχι την Νίκη.

Το ίδιο ισχύει και για τον Αλβανικό πόλεμο. Γιοτράζουν την κήρυξη του πολέμου και οχι την απελευθέρωση της χώρας απ την τριπλή τετράχρονη κατοχή την 12η Οκτωβρίου του 1944.

Στη χώρα μας η ιστορική αλήθεια δεινοπαθεί και συνήθως παραποιείται και διαστρευλώνεται. Συνεκτιμώντας ο Μεγάλος Σολωμός, τα γεγονότα και την τέτοια κατάληξη της επανάσταση του 21, που ξεκίνησε Κοινωνικό-Απελευθερωτική και κατέληξε μόνο απελευθερωτική, αφήνοντας εκτός της επανάστασης το Ραγιά και εν μέρει και τους αστούς και ειδικά τους «Φιλικούς», οταν του ζήτησαν τη γνώμη είπε: «Το Εθνος των Ελλήνων δεν εχει μάθει ακόμα, να θεωρεί εθνικό ό,τι ειναι αληθινό».

Οπως εδώ και εξήντα δύο χρόνια, ετσι και πέρισυ γιορτάσαμε την 28η Οκτωβρίου του 1940, σαν εθνική επέτειο του ελληνικού λαού την ημέρα που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο. Ρίχθηκαν την αυγή οι καθορισμένοι κανονιολισμοί. Φωταγωγήθηκε η πόλη. Εγιναν την προηγούμενη μέρα ομιλίες σε ειδικές συγκεντρώσεις στα Σχολέια, Δημόσιες Υπηρεσίες, ΝΠΔΔ, Οργανισμούς Δημοσίου Δικαίου κλπ. Εγινε δοξολογία χοροστατούντος του Μητροπολή Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας. Εκφωνήθηκε ο πανηγυρικός μέσα στον Ιερό Ναό. Ο ομιλητής έκανε μιά εκτεταμένη αναφορά στο ιστορικό γίγνεσθαι των προγόνων. Υπογραμμίστηκε η αυθόρμητη προσέλευση του λαού στα κέντρα επιστράτευσης, τονίστηκε η ολόθερμη συμπαράσταση της Θεοτόκου σε βαθμό που κάλυψε τις ελλείψεις σε οπλισμό και όποια αλλα εφόδια, καθώς και η προσφορά των Αλβανομάχων. Μια επιδερμική αναφορά στην Αντίσταση, χωρίς χρόνο έναρξης και λήξης και κυρίως χωρίς αναφορά στους σκοπούς και το περιεχόμενο της Αντίστασης και πέραν αυτού ΟΥ. Στο σημείο αυτό σταματάει οπως πάντα για τους γνωστούς λόγους το ιστορικό γίγνεσθαι των Ελλήνων, και ξανά αρχίζει μετά την μεταπολίτευση!

Εγινε δεξίωση στη Λέσχη Φρουράς Αξιωματικών απ το στρατηγό του Β! Σώματος στρατού. Ακουλούθησε επιμνημοσύνος δέηση, κατατέθηκαν στεφάνια, απ τους συγκεκριμένους φορείς στον Μνημείο του Αγνωστο Στρατιώτη. Κρατήθηκε ενος λεπτού σιγή. Ακολούθησε ο Εθνικός Υμνος και σε συνέχεια η παρέλαση στη Λεωφόρο Ανοίξεως, παρουσία των επισήμων. Μέχρι εδω ολα καλά. Η επέτειος αφορούσε την πολιτεία και τους επίσημους φορείς της, που και αυτοί ακόμα και στην Εκκλησία και την ώρα της κατάθεσης, εκτός από αυτούς που ηταν υποχρεωμένοι να παραστούν και αυτοί που θα κατέθεταν στεφάνια, ειναι ζήτημα αν συμμετείχαν 50-60 ακόμα άτομα.

Οσον αφορά στη συμμετοχή του λαού, στην Εκκλησία εκτός από τους επισήμους (οχι οσοι έπρεπε) και αυτών που εκκλησιάζονται τις Κυριακές, δεν υπήρχαν αυτοί που η παρουσία τους θα λάμπρυνε μια πραγματική εθνική επέτειο. Μια επέτειο νίκης οπως αυτή της 12ης Οκτωβρίου του 44. Μια επέτειο που θα έλυνε το δράμα των γονιών, των αδερφών, των συγγενών και φίλων που έχασαν τα αγαπημένα τους πρόσωπα και θα δικαίωνε τους δια βίου αναπήρους. Σε μιά επέτειο Απελευθέρωσης, ο ομιλητής θα μπορούσε οχι μόνο να μεταφέρει στους συμμετέχοντες τις ιστορικές αναμνήσεις και τον αντίλαλο απ το δοξασμένο παρελθόν, αλλα να αναβιώσει τα γεγονότα, να ταυτίσει το ακροατήριο με το κλίμα της εποχής. Και θα ταυτίζονταν γιατί θα έδινε εκείνα τα πραγματικά στοιχεία και γεγονότα του αγώνα, που θα εδραίωνε την πεποίθηση στο ακροατήριο οτι το αποτέλεσμα οχι μόνο άξιζε τη θυσία, αλλα οτι ηταν και αντίστοιχο των θυσιών. Δεν θα έφευγε το εκκλησιασμα απ την επέτειο με την σκέψη και την πίκρα, οτι ενώ χύθηκαν ποτάμια αίμα για την ελευθερία από μια επέτειο την οποία ποτέ δεν γιορτάσαμε ακόμα.

Μα και στην παρέλαση, οσοι συμμετάχουν ας μήν νομίσει οι διοργανωτές, οτι ο παραβρισκόμενος λαός συμμετέχει γι αυτήν καθ εαυτήν την επέτειο. Η συντριπτική πλειοψηφία του λαού ειναι γονείς, παππούδες και οι συγγενείς για να δούν τα παιδιά και τα εγγόνια που θα παρελάσουν. Το ίδιο ισχύει και για τους Προσκόπους και για όποια αλλα Φολκλορικά και Κούμ Φού συγκροτήματα πιτσιρικάδων που συμμετέχουν στην παρέλαση. Επιβαίωση του γεγονότος οτι ο λαός δεν μπορεί να καταλάβει την έννοια

αυτής της επετείου, ειναι το μικρό ως ελάχιστο ποσοστό που δίνουν οι δημοσκοπήσεις για τη συμμετοχή και τη γνώση του περιεχομένου αυτής της επετείου.

Ολοι οι λαοί του κόσμου ξέρουν με κάποιες βέβαια υπέρβολες την ιστορία τους. Μόνο έμεις την αγνοούμε στις πραγματικές και αληθινές της διαστάσεις και κυρίως αγνοούμε την μεγάλη της αξίας. Και την άγνοια αυτή τη χρωστάμε «στο εθνολόγιο των ψεμάτων και της διαστροφής» που μας σερβίρουν για ιστορία οι διάφοροι προφεσόροι και ακαδημαϊκοι, μεγαλόσχημοι λογάδες. Αυτοί που εχουν πάρει οριστικό διαζύγιο με «το ερευνάτε τας γραφάς ήν σοφία είς αυτάς». Αυτοί που άφησαν τη σοφία να πάρει διαζύγιο απ τη δράση, την ομορφιά, την αλήθεια και την ιστορία, να οδεύει απ το συλλογικό στο ατομικό. Από την Ελλάδα των Ελλήνων, στην Ελλάδα των Ανωνύμων Εταιρειών!

Ο λαός που έχυσε χθές ακόμα το αίμα του στα βουνά της Αλβανίας, της Ηπείρου, της Μακεδονίας και την Κρήτη, πρώτα στον αλβανικό πόλεμο για να μήν κατακτηθεί η χώρα. Και απ άκρου σ άκρου της Ελλάδας, με την οργάνωση του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου, με σκοπό να φέρει με την απελευθέρωση της χώρας, την κάθαρση στο ιστορικό δράμα της κατοχής, δεν εχει ανάγκη να ζητιανέψει από κανέναν το δικαίωμα στη ζωή και την επέτειο. Αυτά τα εχει κατακτήσει και τα εχει εγγράψει υποθήκη με τον αγώνα, τους χιλιάδες νεκρούς και τις εκατοντάδες διά βίου αναπήρους. Γεμάτος αυτοπεποίθηση έβλεπε και την νέα φάση του αγώνα: την Ελλάδα της ειρήνης και της ανάπτυξης οπως πάντα με αισιοδοξία. Πίστευε κατάβαθα στις δυνάμεις του, την ελληνική ζωτικότητα και στο λαμπρό μέλλον της Ελλάδας. Αν οι ζωντανοί το αμφιβάλουν, οι νεκροί των αλαβανικών βουνών και της Αντίστασης, αυτοί, ούτε αμφέβαλαν ποτέ και ούτε αμφαβάλλουν. Πίστευαν και πιστεύουν πως υπήρχαν όλα τα δεδομένα-σπέρματα και φύτρα για την μεταπολεμική αναγέννηση της Ελλάδας.

Αυτή η συντηρητική και οκνηρή πνευματικά Ελίτ, που για να επιβιώσει καταλήγει αντιδραστική και για να «διαπρέψει» εγκληματεί εις βάρους του λαού και της χώρας. Αυτή που με τα χωρίς ιστορικής σημασίας γραφτά, προσπαθεί την αργή και διαρκή παραποίηση της κατοχικής ιστορίας. Να δουλώσουν το αδούλωτο αγωνιστικό πνεύμα του λαού και να καναλιζάρουν τους πόθους και τα οράματα του λαού στη θέληση και τις επιδιώξεις του κατεστημένου και των ξένων. Αυτοί οι αργυρώνητοι δούλοι της εκάστοτε άρχουσας τάξης, που αναλαμβάνουν με το ψέμα, τη διαστροφή και την παραποίηση των ιστορικών γεγονότων, να απαλλάξουν απ τις όποιες ευθύνες τους πραγματικά υπεύθυνους ακόμα και για πράξεις εγκληματικές σαν αυτές του 21 και 1940-1949. Και σε συνέχεια για τους ίδιους λόγους να μεταφέρουν αυτές τις εθνοπροδοτικές ευθύνες και εγκληματικές πράξεις στους αγωνιστές του 21 τότε και του 1941-44 τώρα. Αυτοί νομίζουν οτι η ιστορία, για να μην πώ η Ανθρωπότητα, άρχισε να υπάρχει από τότε που γεννήθηκαν, έδρασαν και «μεγαλούργησαν» αυτοί. Αυτοί ειναι «ιστορικοί χωρίς ιστορία». Αυτοί οι ταξικά στρατευμένοι ιστορικοί γράφουν μια ιστορία λουστρασιόν. Ιστορία για την «ιστορία». Δεν έχουν αφήσει τίτοτε στην ιστορία που να τραβά την προσοχή και να κινεί το ενδιαφέρον. Κλασικό παράδειγμα η πλήρης ταύτιση της Ορθοδοξία με τον Ελληνισμό και πολλά αλλα παρόμοια.

Οπως όλες οι μεγάλες ιστορικές ενέργειες ειχε και αυτός ο δοξασμένος και πρωτόγνωρος Αλβανικός και καταχικός αγώνας, τα θετικά και τα αρνητικά. Τα φώτα και τις σκιές τους. Ομως και αυτές τις λίγες σκιές, οταν θα ειχε αποκατασταθεί η Δημοκρατική ομαλότητα θα τις ερευνούσε σε βάθος και ανάλογα θα επιβάλονταν και οι αντίσοιχες ποινές.

Καθε επέτείος, σκοπό εχει να αναφέρεται στο συγκεκριμένο χρόνο και τους συντελεστές του αγώνα. Να εξάρει τους σκοπούς, την προσφορά και τα σύμβολα με τα οποία έγινε ο αγώνας για να απελευθερωθεί η χώρα απ τον κατακτητή. Κάθε εθνική επέτειος ειναι θυσία τελούμενη για την απελευθέρωση και τιμή για τους απελευθερωτές.

Η Ελλάδα εδώ και τριαντά πέντε τουλάχιστο αιώνες, περνάει στα χέρια της επόμενης γενιάς. Η κάθε γενιά για να ειναι άξια τέκνα της Ελλάδας, πρέπει να γνωρίζει ποιά ειναι η πραγματική Ελλάδα που παραλαμβάνει. Τα αληθινά ιστορικά γεγονότα αποτελούν, τον πιό άρτιο ηθικό και πατριωτικό εξοπλισμό. Η γνώση, η μνήμη και η αλήθεια ειναι η μόνη γόνιμη δύναμη, που μπορεί να θερμάνει τις καρδιές και το Νού των γενιών. Να γονιμιποιήσουν το φρόνημα της Νεολαίας, που διψάει για ζωντανά πρότυπα. Ας της πούμε κάποτε την αλήθεια και ας της εχουμε εμπιστοσύνη, οπως οι δικοί μας γονείς την εμπιστεύτηκαν σε εμάς και οι πρόγονοι στους γονείς μας, ετσι, και εμεις ας τους πούμε την ΑΛΗΘΕΙΑ.

Μετά την πτώση του «Ελληνικού Συναγερμού», του Στρατηγού Παπάγου, με την υποστήριξη των Ανακτόρων και των Αμερικανών δημιουργήθηκε η «Εθνική Ριζοσπαστική Ενωση» (ΕΡΕ), με ηγέτη τον Κ. Καραμανλή, ο οποίος με το εκλογικό πραξικόπημα του 1961 συρρίκνωσε την ΕΔΑ από 78 σε 21 βουλευτές. Τώρα πιά ειχε σειρά ο Γ Παπανδρέου. Αυτός που προτείνοντάς του το ΕΑΜ, να αναλάβει την αρχηγία του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου, γεγονός που θα του ανέβασε υποτίθεται τις λαϊκές μετοχές, ερχόμενος στην Ελλάδα απ το Κάϊρο σαν Πρωθυπουργός της κυβέρνησης Εθνικής ενότητας στην οποία συμμετείχε και το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) κουβάλισε μαζί του και τους Νέο κατακτητές Αγγλους για να τον επιβάλουν σαν κυβέρνηση χωρίς το ΕΑΜ.

Ο Γ Παπανδρέου, δημιούργησε την «Ενωση Κέντρου» και με σύνθημα τον Διμέτωπο «αγώνα» κατά της Δεξιάς και της Αριστεράς σχημέτισε με μια μικρή πλειοψηφία κυβέρνηση.

Πριν απ τις εκλογές αυτές τον Νοέβμριο του 1962 η ΕΔΑ, προσπάθησε να βρεθεί κάποιο κοινό σημείο, ετσι ωστε το αποτέλεμα των εκλογών να ειναι θεαματικό και αναμφισβήτητο αριθμητικά σε ψήφους και έδρες. Με τη σκέψη ομως οτι δεν συρρικνώθηκε τόσο οσο έπρεπε η ΕΔΑ, προκήρυσσει εκλογές για τον Φλεβάρη του 1963. Στις εκλογές αυτές η ΕΔΑ, προκειμένου, αποφύγουμε τη Δικτατορία, που ηταν επι θύρες δεν έβαλε υποψηφίους σε όλη τη χώρα παρά μόνο στις μεγάλες πόλεις. Αθήνα, Πειραιά Θεσσαλονίκη, Πάτρα και Λάρισα. Με την παραχώρηση αυτή στις 19/2/64 η Ενωση Κέντρου σχηματίσε αυτοδύναμη κυβέρνηση. Στις εκλογές αυτές οι δυνάμεις της ΕΔΑ δεν ειχαν καταγραφεί.

Η χώρα ομως έπρεπε να οδηγηθεί στη Παπαδοπουλική δικτατορία. Για το σκοπό αυτό οι Αμερικάνοι, που βασική επιδίωξής τους την εποχή εκείνη πέρα απ τη μεγαλύτερη πρόσδεση της χώρας στις δικές τους απαιτήσεις, ήθελαν για λόγους πολιτικό-στρατηγικούς να μετατρέψουν την Κύπρο σε σταθερό αεπλανοφόρο των ΗΠΑ στη Μεσόγειο. Για το σκοπό αυτό μπήκε σε κίνηση η Αποστασία, με πρωτεργάτη τον Κ. Μητσοτάκη κλπ. Και επειδή η δικτατορία δεν θα άντεχε στο χρόνο, μα ούτε και τα κοινωνικό-οικονομικά προβλήματα μπορούσε να λύσει, πολύ περισσότερο να παίξει το ρόλο του καταλύτη της Αριστεράς. Αντίθετα τη συσπείρωνε και την γιγάντωνε, για να μην γίνει το κακό χειρότερο, έκριναν οτι ο ρόλος που της ειχε ανατεθεί (εκτός απ τη δολοφονία του Μακάριου) ειχε ολοκληρωθεί. Η Κύπρος διχωτομήθηκε, το Πολυτεχνείο το Τσάκισαν.

Ετσι πριν ακόμα πέσει η Χούντα των συνταγματαρχών, οι τρείς παρακαθήμενοι: ΗΠΑ, Δεξια και το Κέντρο, κατασκεύασαν κοινή συνεναίση των τριών α) το Νέο να δημιουργηθεί κόμμα της Δεξιάς με την επωνυμία «Νέα Δημοκρατία» (Ν.Δ), στη θέση της (ΕΡΕ) με αρχηγό τον Κ. Καραμανλή. Το κόμμα αυτό, στηριγμένο στις παλιές εκλογικές του δυνάμεις: πατριωτικές της αστικής τάξης, δημοκρατικές συντηρητικές, μοναρχικές, χουντικές, απόγονοι των δοσιλόγων της κατοχής και του εμφυλίου. Και με το σύνθημα κανένας δεν μας περισεύει στέγασε κάτω από την ομπρέλλα του όλους τους πιό πάνω β) «Το Πανελλήνιο Σοσιαλιστικό κίνημα» (ΠΑΣΟΚ) με αρχηγό τον Ανδρέα Παπανδρέου, ο οποίος με αντιαμερικανικά συνθήματα της κομμουνιστικής και μή Αριστεράς όπω: «Εξω από το ΝΑΤΟ», «Εξω από την ΕΟΚ», «Εξω οι Αμερικανικές Βάσεις». Το «ΠΑΣΟΚ στην κυβέρνηση και ο λαός στην εξουσία. και με την υπόσχεση: Οτι στο εξής οι εκλογικές θα διεξάγονται με το σύστημα της Απλής και άδολης Αναλογικής κλπ, θεμελίωσαν το σημερινό δικομματικό-διπολικό σύστημα διακυβέρνησης.

Οπως ολες οι προηγούμενες ενέργειες και δράσεις του καταστημένου, στόχο ειχαν τη συρρίκνωση και τον εγκλωβισμό των δυνάμεων της Αριστεράς στον Κενδρό-Αριστερό χώρο, ετσι και τώρα βασικός στόχος πάλι, ηταν ο εγκλωβισμός στο «ΠΑΣΟΚ» της πλειοψηφίας των δυνάμεων της κομμουνιστικής και δημοκρατικής Αριστερας, τις δημοκρατικές και προδευτικές δυνάμεις οι οποίες στην πλειοψηφία ηταν οργανωμένες στην «ΕΔΑ» είτε την υποστήριζαν εκλογικά. Για να γίνει πιστευτό και για να εγκλωβιστούν ευκολότερα οι δυνάμεις της Αντίστασης, το ΠΑΣΟΚ, αντί για κάποιο δικό του πρόγραμμα, αντέγραψε και πρόβαλε σαν πρόγραμμά του στη διακήρυξη της 3ης Σεπτεμβρίου 1974, τους στόχους του «Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου» (ΕΑΜ) :α) «Πολιτικός Αγώνας για την επιβίωση του λαού β), ένοπλος Αγώνας για την Απελευθέρωση της Ελλάδας από ολους τους κατακτητές γ), εδαφική Ακεραιότητα της Ελλάδας, και δ) Εθνική Ανεξατρησία και μετά την απελευθέρωση Ελεύθερες εκλογές με το σύστημα της Απλής και Αδολης Αναλογικής και Γνήσιο Δημοψήφισμα να αποφασίσει ο λαό αν θέλει Αβασίλευτη η Βασιλευόμενη κοινοβουλευτική Δημοκρατία».

Με βάση τη διακήρυξη της 3ης του Σεπτέμβρη και το δικομματικό-διπολικό σύστημα σήμερα (που ηταν όρος απαράβατος), αλλη μια φορά θα λήστευαν την Αντιστασιακή Αριστερά και θα ηταν πλέον κατορθωτή η εναλληγή της κυβερνητικής εναλλαγής στην εξουσία Με το σύνθημα: Καραμανλής ή τα τάκνς και με την «θεαματική» δήλωση οτι «αποχωρούμε από το ΝΑΤΟ», τις εκλογές `του 1974, τις πήρε η Ν.Δ. Και αφού στο μεταξύ με το «Στιγμαίο Αδίκημα» περιόρισε τον αριθμό των Χουντικών στα δάκτυλα του ενός χεριού που λέει ο λαός, και με το σύνθημα τα ισόβια ειναι ισόβια έσωσε τα κεφάλια των προτεργατών Χουντικών. Και οταν πιά διαμορφώθηκε το Νομοθετικό πλαίσιο (ακόμα και αυτό το Π.Δ 1285/1981) πρόβλεψαν και το συμπεριέλαβε το ΠΑΣΟΚ οταν ήρθε το πλήρωμα του χρόνου στο Ν 1543/1985, με τον οποίο «αναγνώρισαν» την Εθνική ΕΑΜική Αντίσταση. Το Π.Δ. με το οποίο θα αφαιρούσαν την εστω μερική αναγνώριση του αίματος που έχυσαν οι ανάπηροι ΕΛΑΣίτες. Και οταν πλέον δημιουργήθηκαν και οι προϋποθέσεις εκείνες-πλαίσιο μέσα στο οποίο θα κινηθεί και θα λειτουργήσει το ΠΑΣΟΚ οταν γίνει κυβέρνηση. Και πράγματι οι συμφωνίες τηρήθηκαν κατά γράμμα και το σχέδιο λειτούργησε άψογα. Τον Οκτώβριο του 1981 το ΠΑΣΟΚ σχημέτισε μονοκομματική κυβέρνηση.

Και μια που ο λόγος για το «Στιγμαίο Αδίκημα», που βέβαια δεν ειναι πατέντα δική μας για εξαγωγή. Και δεν ειναι, γιατί ετσι δίκασε και καταδίκασε η Νυρεμβέργη τους πρωταίους του Β! παγκοσμίου πολέμου, τόσο για τα απάνθρωπα μέσα που χρησιμοποίησαν στη διεξαγωγή του: Τα κρεματόρια, τα ολοκαυτώματα την αλληλέγγυα ευθήνη, την υποτίμηση του Ανθρώπου και τον μηδενισμό της αξίας της μικρής, μοναδικής και ανεπανάληπτητης ζωής.

Λέγοντας και δικάζοντας με βάση το «Στιγμαίο Αδήκημα», σημαίνει και εννοούμε, οτι συλλαμβάνουμε και δικάζουμε στη συγκεκριμένη περίπτωση των Χουντικών, μόνο αυτούς τους πέντε ή δέκα που σε μια δοσμένη στιγμή συγκεντρώθηκαν σε κάποιο σημείο. Συναποφάσισαν και έδρασαν ώς έδρασαν. Συνεπώς αυτοί και μόνο αυτοί, ευθύνονταν για ο,τι επακολούθησε και κανένας, μα κανένας αλλος. Ολοι οι αλλοι που εφάρμοσαν στην πράξη τις αποφάσεις που αυτοί στη συγκεκριμένη στιγμή πήραν με βάση το «στριγμαίο» δεν ευθύνονται για τίποτε και για κανέναν. Ακόμα και αυτοί που εκτελούσαν και τις πιό αποτρόπαιες πράξεις οπως συλλήψεις, βασανιστήρια πολύχρονες εξορίες, και φυλακίσεις και για αυτές τις δολοφονίες ακόμη δεν λογοδότησε κανένας. Με βάση το «Στιγμαίο» έμεινε ανενόχλητη η στρατιωτική, παραστρτιωτική και πολιτική πυραμίδα που οργάνωσε, στήριξε και εκτέλεσε τις εντολές της δικτατορικής «ηγεσίας».

Η Νυρεμβεργη και η Αθήνα, πείσανε και τον πιό δίσπιστο ακόμα, οτι το κατεστημένο ετσι δικάζει και καταδικάζει τους ανθρώπους που χρησιμοποιεί, προκειμένου σε κάποια δύσκολη φάση, θα αναλάβουν την ευθύνη να βοηθήσουν το κατεστημένο να βγεί από κάποια δύσκολη θέση ή οταν θέλει να τσακίσει

τον ιδεολογικό-πολιτικό του αντίπαλο. Οπως το 1936, την τετράχρονη κατοχή, στον εμφύλιο και τον Απρίλη του 1967 με την επιβολή της Χούντας κλπ

Οπως γράφει στα απομνημονεύματά του ο τότες Υπουργός Αμυνας της Δυτικής Γερμανίας και Πρόερδος της Βαβαρίας Φράνς Γιόζεφ Στράους, ο οποιό Δεξιός και ευνοηκά προσκείμενος στους αμερικανούς άνθρωπος λέει οτι «το 1946 οι Αμερικάνοι, που ειχαν (το μονοπώλιο) την ατομική Βόμβα, πρότειναν στις Δυτικές Δυνάμεις να τη χρησιμοποιήσουν κατά της Σοβιετικής Ενωσης για τη διάλυσή της. Αντέδρασε η Δυτική Γερμανία και αποφεύθηκε το 1946, ο Γ! Παγκόσμιος Πόλεμος». Ο πόλεμος που τόσο πολύ ήθελαν ο στρατηγός Μάρσαλ, η Βασίλισα Φρειδερίκη και ολος ο εθνικόφρον κόσμος της Ελλάδας που φώναζε στη διαπάσων «Σόφια-Μόσχα» ειναι το ονειρό μας και η « Αγια μέρα θέ να ρθεί»!

Οι Αγγλό-Αμερικάνοι, εν όψη της πολεμικής αναμέτρησης με τη Σοβιετική Ενωση, έκανε το πάν για να σώσει τα κεφάλια των στρατηγών και των ατομικών επιστημόνων του Ράϊχ. Με το σύνθημα μας χρειάζονται «όλοι» και δεν μας περισεύει «κανένας» έμειναν ανενόχλητοι οι υπόλοιποι. Ακόμα και αυτον τον εγκληματία Πολέμου Κούρτ ΒαλΧάϊμ, του οποίου οχι μόνο του έσωσαν το κεφάλη, αλλά τον διόρισαν και Γενικό Γραμματέα του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών (ΟΗΕ). Ενός Παγκόσμιου Οργανισμού στον οποίο η Ανθρωπότητα ειχε στηρίξει όλες τις ελπίδες για ενα καλύτερο, δικαιότερο και ειρηνικό κόσμο. Ο ανθρωπός αυτός μετά τη λήξη της θητείας του στον ΟΗΕ, συνελλήφθει και καταδικάστηκε σαν εγκληματίας πολέμου. Αυτό κάναμε και εμείς στη δίκη των Χουντικών, αφού μας χρειάζονταν «όλοι» και δεν μας περίσευε κανένας!

Την 1η Ιανουαρίου του 2004 η χώρα μας συμπληρώνει 183 χρόνια που απελευθερώθηκε απ τον Οθωμανικό δυνάστη η παλιά Ελλάδα και 82 η Μακεδονία, η Κρήτη και τα Νησιά του Ανατολικού Αιγαίου. Η απελευθέρωση της χώρας μας ειχε μια διομορφία. Αποτίναξε μέν το Οθωμανικό ζυγό, την επομένη ομως της απελευθέρωσης, μπήκε κάτω από την πολιτική, οικονομική και στρατιωτική επικυριαρχία της Αγγλίας και τοποτηρητή των συμφερόντων της τη μοναρχία και δια αυτής της αστικο-τσιφλικάδικης εξουσίας με πολιτικό εκπρόσωπο και εκφραστη των συμφερόντων της τη Δεξιά. Με εξαίρεση την περίοδο του Χαρ. Τρικούπη και του Ελ. Βενιζέλου όλα τα υπόλοιπα 150 σχεδόν χρόνια κυβερνούσε η Δεξιά. Η Δεξιά πολιτική παράταξη εξέφραζε και εξυπηρέτησε τα συμφέροντα της Αστικοτσιφλικάδικης τάξης (που προήλθε απ τον ιστορικό συμβιβασμό των Αστών, των Τσιφλικάδων και του Κλήρου), της «ελληνικής» ολιγαρχίας και των μεγάλων Δυνάμεων-ειδικά της Αγγλία-που τη στήριζαν εις βάρος των Εθνικών και λαϊκων συμφερόντων.

Σε αυτά τα 150 διακυβέρνησης της χώρας απ τη Δεξιά, η χώρα εχει υποστεί πολλές εθνικές συμφορές: Την ηττα στον Ελληνό-Τουρκικό πόλεμο του 1987, την Μικρασιατική Καταστροφή το 1922. Πολλούς Αγγλο-Γαλλικούς αποκλεισμούς και βιασμούς. Την Αγγλική Ενοπλη Επέμβαση του Δεκέμβρη 1944, μέχρι τον Μάρτη του 1947. Την υποδούλωση της Ελλάδας με το Δόγμα Τρούμαν, τον εμφύλιο πόλεμο, τις δικτατορίας, στρατιωτικά κινήματα, εκλογικά πραξικοπήματα και αμέτρητες αποστασίες. Τις διώξεις, τις φυλακίσεις, τα βασανιστήρια, τους βιασμούς, τις δολοφονίες και το πρωτοφανές διεθνώς κολαστήριο της Μακρονήσου, το κάτεργο της Γυούρας, τα στρατοδικεία με τις αστήρικτες και προαποφασισμένες θανατικές καταδίκες και εκτελέσεις των μελών και οπαδών της Κομμουνιστικής και Δημοκρατικές Αριστερας στα διάφορα θυσιαστήρια της χώρας. Τις εξορίες, τις αποτάξεις των δημοκρατικών αξιωματικών γενικά και του ΕΛΑΣ ειδικά και τη στέρηση της Ελληνικής Ιθαγένειας από χιλιάδες μαχητές του Δημοκρατικού στρατού. Τις πολυάριθμες και ποικίλες προαγωγές των αξιωματικών και υπαξιωματικών των Ταγμάτων Ασφαλείας, των πολυάριθμων εθνοϊσμών και τις τοποθέτησή τους σε θέσεις κλειδιά στον κρατικό μηχανισμό, το στρατό και τα σώματα ασφαλείας και τη δημιουργία παραστρατιωτικών και πολιτικών παρακρατικών μηχανισμών.

Με την αποδοχή απ την ελληνικήν κυβέρνηση στις 12/3/1947 του «Δόγματος Τρούμαν», και σε συνέχεια του «Σχεδίου Μάρσαλ», η Ελλάδα απεμπόλησε και την τελευταία ρανίδα εθνικής κυριαρχίας και αξιοπρέπειας. Η Αμερικάνικη Στρατιωτική Αποστολή, με αρχηγό τον στρατηγό Βαν Φλήτ, οργάνωσαν 200,000 και πλέον χιλιάδες κυβερνητικό στρατό, τον εξόπλισαν με τα πιό σύγχρονα πολεμικά μέσα και τον διοικούσαν στις επιχειρήσεις κατά του Δημοκρατικού Στρατού. Ετσι για αλλη μια φορά το δημοκρατικό κομμάτι της Ελλάδας, οπως το Δεκέμβρη του 1944 δεν διαπραγματεύονταν και ούτε πολεμούσε με τις σκοτεινές και αντιδραστικές της χώρας, αλλά πάλι με μια αλλη Ιμπεριαλιστική ΞΕΝΗ ΔΥΝΑΜΗ: Την υπερ δύναμη των Ηνωμένων Πολιτιών της Αμερικής ΤΩΡΑ.

Η αποδοχή απ την κυβέρνηση Διομίδη και του «Σχεδίου Τρούμαν», όπως οι προηγούμενες ειχαν δεχθεί το «Σχέδιο Μάρσαλ» για τη «διάσωση» της Ελλάδας, απ τις ΕΑΜικές δημοκρατικές δυνάμεις. Τη «διάσωση» της Ελλάδας απ τους Ελληνές για λογαριασμό της Δεξιάς άρχουσας τάξης, δεν συνεπάγονταν μόνο την ήττα του Δημοκκρατικού Στρατού Ελλάδας (ΔΣΕ), απ το στρατό που οργάνωσαν, εξόπλισαν και διοικούσαν, οι παντώς είδους στρατιωτικοί και μή Αμερικανοί Σύμβουλοι, αλλα και την ήττα της ίδιας της Ελλάδας. Και ηταν ήττα της Ελλάδας γιατί με την εγκατάσταση των αμερικανών στρατιωρικό-πολιτικών Συμβούλων και των στρατιωτικό-στρατηγικών Βάσεων, η Ελλάδα έγινε η πρώτη Αμερικανική μεταπολεμική ακοικία στην Ευρώπη.

Η Συμφωνία που υπόγραψαν η Δεξιά κυβέρνηση «Συναγερμού» του Αλ Παπάγου, το συνυπέγραψε και το κόμμα των Φιλελευθέρων του Γ Παπανδρέου και καταψήφισαν τα κόμματα του Κέντρου και της «αριστεράς», πρόβλεπε οτι η ελληνική κυβέρνηση... «Εξουσιοδοτεί την κυβέρνησιν των ΗΠΑ να χρησιμοποιεί οδούς, σιδηροδρομικάς γραμμάς και χώρους...να εγκαθιστά και να στεγάζη εν Ελλάδι προσωπικών...να εισέρχονται (ένοπλοι δυνάμεις των ΗΠΑ), εξέρχονται, κυκλοφορούν και υπερίπτανται ελευθέρως εν Ελλάδι και εις τα χωρικά ύδατα υπό την επιφύλαξιν οιασδήποτε συνενοήσεως...Αι ενέργειαι αυταί απαλλάσσονται οιωνδήποτε τελών, δικαιωμάτων και φόρων...Η Ελλάδα αποζημειώνει οιανδήποτε τυχόν έργα αφήσουν μελλοντικά οι Αμερικανοί... Επιτρέπει εις τους Αμερικανούς την ίδρυση δικών τους στρατιωτικών Ταχυδρομείων»!

Αν σε αυτά προστεθούν οι πολυάριθμοι στρατιωτικοί, οικονομικοί και πολιτικοί Συμβουλοι, που έλεγχαν τα πάντα και εκβίαζαν κυβερνήσεις και κόμματα με την διακοπή της στρατιωκό-οικονομική και πολιτικής βοήθεια για τις όποιες παραχωρήσεις απαιτούσαν πέραν αυτών που ειχαν ήδη γίνει και κυρίως, αν σε αυτά προστεθεί και ο αλήστου μνήμης κ Πιούρι Φόϊ Πρεσβευτή των ΗΠΑ. Αυτό, τον υπερ-κυβερνήτη της Ελλάδας, που σαν εκπρόσωπος των ΗΠΑ ρύθμιζε τα πάντα στη θέση του μετακατοχικού Αγγλου πρεσβευτή Λήπερ, που εξ ίσου ρύθμιζε τα πάντα. Ο κ Πιούρι Φόϊ ηταν αυτός που αποφάσιζε πότε θα αλλάξει η κυβέρνηση, πιά θα ειναι η επώμενη. Πότε θα γίνουν οι εκλογές και με πιό εκλογικό σύστημα θα γίνουν. Αν θα σκοτωθεί ο Ν. Μπελογιάννης και πόσοι αλλοι μαζί του. Και για να πέρνονται πιό εύκολα, γρήγορα και απαρέγκλητα οι εντολές του και για να μήν υπάρξουν τυχόν αντιρήσεις από κάποιον βέβηλο-αμύητο ειχε σχεδόν καταργήσει τη βουλή. Ολα γίνονταν με διατάγματα.

Αναρωτιέται και δίκαια ο κάθε Ελληνας ανεξάρτητα τι Θεό λατρεύει και σε πιό κόμμα ανήκει, αν ύστερα από ολα αυτά κυβερνούσαν Ελληνες την Ελλάδα και αν η Ελλάδα ανήκε στους Ελληνες;

Τώρα πιά ο Δημοκρατικός Στρατός Ελλάδας, που ηταν η συνέχεια της Εθνικής Αντίστασης κατά των επεμβάσεων της Αγγλίας και των ΗΠΑ στη Ελλάδα μετά την απελευθέρωση της χώρας απ τους τρείς κατακτητές ηταν κατδικασμένος. Αν υπήρχε κάποια διαφορά ανάμεσα στην Ιταλικό-γερμανό-Βουλγαρική κατοχή, ειναι το γεγονός οτι τότε οργανωτές και διοικητές των επιχειρήσεων εναντίον του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ μέχρι το Δεκέμβρη του 1944, ηταν οι ίδιοι οι Ιταλό-Γερμανό-Βούλγαροι, συνεπικορούμενοι απ τα Τάγματα Ασφαλείας και τους Πολυάριθμους εθνοϊσμούς. Απ τον Δεκέμβρη του 1944 ομως και

μετά οι Αγγλοι μέχρι το 1947 και σε συνέχεια οι Αμερικανοί, που εξόπλισαν και τον οργάνωσαν με Ελληνες αξιωματικούς και υπαξιωματικού, πολλοί απ αυτούς οποίους συνεργάζονταν με τους κατακτητές στην παρεμπόδιση πρώτα και την εξόντωση μετά της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης και τώρα στην ήττα του ΔΣΕ.

Και φτάνουμε στις 18/2/52, που η εξ ίσου Δεξιά κυβέρνηση του Ν. Πλαστήρα, εντάσσει την Ελλάδα στο Βόρειο-Ατλαντική-Ενωση το ΝΑΤΟ. Μια οργάνωση που στο ιδρυτικό του καταστατικό, δεν προβλέπει υπεράσπιση της Ελλάδας ακόμα και από επίθεση κάποιας αλλης ΝΑΤΟίκης χώρας οπως πχ από την Τουρκία. Εκτοτε η άμυνα της χώρας έπαψε να ειναι υπόθεση των ελληνικών κυβερνήσεων, αλλά των ΗΠΑ. Το ίδιο και ο εξοπλισμός πάντα ανταγωνιστικά με την Τουρκία. Την οποία Τουρκία, για λόγους που οι ίδιοι γνώριζαν και γνωρίζουν υπερ αγαπούσαν και υπερ αγαπούν.

Και ενώ συνέβαιναν όλα αυτά. το κομμάτι αυτό της «διανόησης» και των πολιτικών, που οχι μόνο έζησε το τρελό όνειρο, αλλά και συνέβαλε δια του λόγου και των όποιων πράξεων να κηρυθχεί εκτός Νόμου η Αντίσταση, και σε συνέχεια με την επιδημία της «μαζικής φυλάκισης», το γέμισμα των φυλακών με «εγκληματίες», τα βουνά, η ύπαιθρο χώρα με καταδιωκόμενους και οι πόλεις με κατατρεγμένους. Αυτή η «ηγεμονική» πολιτική, ηταν επόμενο να εκφραστεί και σε δικαιακό επίπεδο. Εφαρμόζοντας την κατάπτυστη θεωρία: «εχθρόςφίλος» και τον «όρο-αρχή»: όποιος δεν ειναι μαζί μας ειναι εναντίον μας, (άρα και στο δολοφόνο αυτό σύνθημα προηγούμαστε του προέδρου Μπούς), θα πραγματοποιούσαν το τρελό όνειρο: οτι θα έσβηναν απ τη συνείδηση του λαού την ανάμνηση του ΕΛΑΣ! Θα διαλυόταν το ΕΑΜ! Θα έσβηνε μια για πάντα η Εθνική Αντίσταση!

Οπως δεν βρήκαν πέντε αράδες για να κατακρίνουν και να καταδικάσουν τη συνεργασία, που σε πολλές περιπτώσεις ξεπερνούσαν οχι μόνο τον όρο αλλα και τη έννοια της προδοσίας και τον καραμπινάτο δωσιλογισμό. Ετσι δεν βρήκαν πέντε λόγια και για τις χιλιάδες των πολιτικών κρατουμένών. Βέβαια δεν θέλαμε κάποια ψυχολογική στήριξη ή κάποιου αλλού είδους υποστήριξη. Απλώς αναφορά στην ύπαρξή μας, τη συμπεριφορά του κράτους και τους όρους κάτω από τους οποίους διαβιούσαμε πολλοί από έμας δέκα, δεκαέντε και είκοση ακόμα χρόνια κάτω από τις ποιό απάνθρωπες συνθήκες. Και ενω μουντζούρωσαν τόνους χαρτί και μελάνης για να δικαιολογήσουν τα αδικαιολόγητα, τα εξόφθαλμα και αυτονόητα με σκοπό να απαλλάξουν απ τις τεράστιες ευθύνες που βάρυναν τους συνεργάτες και τους δωσίλογους, δεν βρήκαν τον χρόνο να ασχοληθούν με τις χιάδες των πολιτικών κρατουμένων.

ο κατεστημένο ομως, που κάθε φορά ενδιαφέρεται μόνο για την εξουσία και τα ταξικά συμφέροντά του και οχι για την ιστορία και την ιστορική αλήθεια, κάνει τους δικούς του υπολογισμούς. Εχει τις δικές του απόψεις οσον αφορά τις ημερομηνίες των επετείων και τους αγωνιστές. Ο λαός στη διάρκεια της τριπλής καταχής έγραψε ιστορία. Τη δική του πραγματική-αληθική και ζωντανή ιστορία. Το κατεστημένο οπως κάθε φορά για λόγους ταξικούς, ιδεολογικούς και συμφέροντος και κυρίως για να μή ανασυρθούν οι ενταφιασμές και καλά «καχονιασμένες» στο μεταπολεμικό κομφούζιο μνήμες, προσφοράς και θυσιών του απλού και ανώνυμου Ελληνα, που στους δύσκολους και τρομερούς εκείνους καιρούς της τριπλής φασιστική σκλαβιάς, στα σκοτεινά εκείνα χρόνια της πείνας και του θανάτου, με πρωτοβουλία των κομμουνιστών, Σοσιαλιστών και άλλων πατριωτών κατάφεραν, πράγματι απ το ΤΙΠΟΤΑ να δημιουργήσουν την αξιοθαύμαστη Εθνική Αντίσταση. Μια Αντίσταση την οποία τα γερμανικά αρχεία παραδέχονται, οτι η Ελληνική Εθνική Αντίσταση ηταν η πρώτη, ισχυρότερη και δυναμικότερη στην Ευρώπη. Η Αντίσταση που ηταν η συνέχει του Αλβανικού του κλώνισε και αυτή οπως ο Αλβανικός πόλεμος την πεποίθηση για το αήττητο του άξονα και τους προκάλεσε αναλογικά τις περισσότερες απώλειες σε έμψυχο και άψυχο υλικό.

Για να μην αναδειχθούν οι εγκαταλείψαντες λαό και χώρα, οι συνεργάτες των κατακτητών, οι οικιοτίδες, οι απόντες, οι πολέμιοι και οι δωσίλογοι, που πρωτοστάτησαν στην εξόντωση των αγωνιστών. Για να μήν ξεπηδήσουν οι αποπνικτικές και δηλητηριώδεις αναθυμιάσεις μιας από μακρού καλά οργανωμένη προσπάθεια, να ξανάγυρισει η Ελλάδα στο 1940, μόνο την επέτειο της απελευθέρωσης της Θεσσαλονίκης γορτάζουμε στη συγκεκριμένη ημερομηνία, ενω τις αλλες δυό ημερομηνίες των επετείων τις έχουμε μεταθέση, οπως και πολλά αλλα για τους ίδιους λόγους, καταχωνιάζουμε, παρακάμπτωμε ή και διαγράφουμε στη χώρα μας.

Για να μήν έρθουν λοιπόν, στο Φώς τα πιό πάνω, και κυρίως ο τρόπος και τα μέσα που χρησιμοποιήθηκαν προκειμένου να καλυφθούν και να ενταφιαστούν το έργο και οι μνήμες της Αντίστασης, η κατοχική και η μεταπολεμική ιστορία της χώρας, αρχίζει με τον δικτάτορα Μεταξά, την νίκη του Γράμμου και την μεταπολίτευση. Η δέ στρατιωτική αρχίζει απ τον Μαραθώνα τελειώνει στο Τεπελένι. Κάνει εκτεταμένη αναφορά στην νίκη του Γράμμου, τη συμμετοχή στη Κορέα και ξανά αρχίζει με το σήμερα: ειρηνικές αποστολές κλπ.

Με διάφορες δικαιολογίες : Πρόωρη η Αντίσταση, πολλές και άσκοπες οι ανθρώπινες και υλικές καταστροφές κλπ, όλα σχεδόν τα κόμματα της Δεξιάς οχι μόνο δεν πήραν μέρος στον Εθνικό Απελευθερωτικό Αγώνα-εκτός από μερικούς στρατιωτικούς και ομάδες Ελλήνων και Ελληνίδων με συναίσθηση ευθύνης όλοι οι αλλοι με υπόδειξη των Αγγλων πρακτόρων, την ηθική και υλική υποστήριξει και την ενθάρρυνση, των πολιτικών τους αρχηγών οργανώσαν ένοπλα τμήματα και τα Τάγματα Ασφαλείας, που σε συνεργασία με τούς Γερμανούς, εξοπλίστηκαν και διοικούνταν από Γερμανούς αξιωματικούς στις επιχειρήσεις κατά του ΕΛΑΣ. Ετσι με τη φυγή του Βασιλιά και η «κυβέρνηση» Τσουδερού και την μή συμμετοχή των Δεξιών κομμάτων στην Αντίσταση: χώρα, λαός και ο κρατικός μηχανισμός οχι μόνο παραδώθηκε αυθανδρός στους κατακτητές αλλα με την οργάνωση των εθνοϊσμούς και των Ταγμάτων Ασφαλείας τους βοηθήσαν στα οποια κατακτητικά τους σχέδια και την αρπαγή του πλούτου της χώρας.

Από το σταθμό της Βέροιας, καθημερινά ο ενας συρμός διαδέχονταν τον αλλο. Αγκομαχούσαν οι μηχανές των τρένων για να τραβήξουν τα ατελείωτα σε βαγόνια τρένα με προορισμό το Βερολίνο. Τα τρένα αυτά ηταν τρένα εξπρές, ερμητικά κλεισμένα, κάλα σκεπασμένα και δεν σταματούσαν στους σταθμούς ή αν σταματούσαν ειχαν πάντα σειρά προτεριότητας. Οταν αναπτύχθηκε η Αντίσταση ειχαν ενισχυμένη φρουρά και ενα ή δυό Νοσοκομειακά βαγόνια.

Και επειδή μιλούν για νίκη. Αληθειά για πιά νίκη μιλούν; Αυτή η πύριος νίκη, δεν ηταν νίκη των ελληνικών αντιδραστικών δυνάμεων. Ηταν νίκη του Τσιώρτσιλ και του Τρούμαν. Και ηταν νίκη του μεταπολεμικού Ιμπεριαλισμού, γιατί το ΕΑΜ, στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων και στο Κάϊρο και το Δεκέμβρη του 1944, μα και στη Βάρκιζα ακόμα, δεν συζητούσε με τους Ελληνες ή με μια αλλη ελληνική άποψη-πρόταση για λήση, αλλά με μιά αλλη δύναμη. ΜΕ ΜΙΑ ΞΕΝΗ ΔΥΝΑΜΗ. Με την ΔΥΝΑΜΗ της αγγλικής αυτοκρατορία, που εκπροσωπούσε ο Τσιώρτσιλ. Με τον Τσιώρτσιλ, που ειχε ήδη κατακτήσει με τη δύναμη των όπλων μια σύμμαχο Ελεύθερη από κατακτητές χώρα και ασκούσε απόλυτη εξουσία. Ανέβαζε και κατέβαζε κυβερνήσεις, διόριζε Υπουργούς και θυρουρούς ακόμα.

Ελεγχε και καθοδηγούσε το παρακράτος, πολιτικό και στρατιωτικό και οργάνωνε συμμορίες. Με αποτέλεσμα η πρώτη Νικήτρια στον Β! Παγκόσμιο Πόλεμο χώρα η ΕΛΛΑΔΑ, που έδωσε αναρίθμητες Ανθρώπινες θυσίες και υλικές καταστροφές μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας πέρασε από την Γερμανικό-Ιταλό-Βουλγαρική κατοχή στην Αγγλική κατοχή:

Και το Μάτριο του 1947 με το «δόγμα Τρούμαν», η Ελλάδα πέρασε απ τη Βρετανική στην Αμερικάνικη κατοχή. Η Αμερικάνικη Στρατιωτική Αποστολή με επικεφαλής τον Στρατηγό Βαν Φλήτ οργάνωσε,

διακόσιες χιλιάδες κυβερνητικό στρατό, τον εξόπλισε με σύγχρονο εξοπλισμό και τον διοικούσε σε ολη την ιεραρχία με αμερικάνους αξιωματικούς. Ο στρατός αυτός παραδώθηκε με εκείνη την κατάπτυστη και προσβλητική για την Ελλάδα παρουσίασή του από τον Υπουργό των Στρατιωτικών Π Κανελόπουλου προς τον Αμερικανό στρατηγό Βαν Φλίτ ΜΕ ΤΟ :«Στρατηγέ ιδού ο στρατός σας».

Την άνοιξη του 1944 η ηγεσία του ΕΑΜ πρότεινε στον Γ . Παπανδρέου να αναλάβει την αρχηγία του Εθνικού Απελευθερωτικού Αγώνα στην τότε Ελεύθερη Ελλάδα. Ο κ Παπανδρέου δεν δέχθηκε την πρόταση. Αντί γι αυτό, πήγε στην Αίγυπτο, από όπου εξυπηρέτησε τα συμφέρονταν της Αγγλίας, σαν Πρωθυπουργός της κυβέρνησης του Καϊρου. Μιας κυβέρνησης χωρίς λαό και έδαφος. Μετά την άρνηση του να αναλάβει την αρχηγία του αγώνα, δημιουργήθηκε η «Πολιτική Επιτροπή Εθνικής Απελευθέρωσης» (ΠΕΕΑ), που ηταν η κυβέρνηση της τότε Ελεύθερης Ελλάδας με έδρα τη Βίανη. Η αναδειχθείσσα με ελεύθερες εκλογές (ΠΕΑΑ στο ελεύθερο Καρπενήσι όπου κυριαρχούσε ο ΕΛΑΣ, ο ΕΔΕΣ πήρε 30% των ψήφων).

Το ΕΑΜ και ο ΕΛΑΣ τον Οκτώβριο του 1944 κυριαρχούσε σε ολόκληρη την Ελλάδα και στην Αθήνα, εκτός απ την πλατεία Συντάγματος, που μπορούσε να την πάρει όποια ώρα ήθελε. Στην Ηπείρο εκτός απ τον ΕΛΑΣ υπήρχε και ενα τμήμα του ΕΔΕΣ, του Ναπολέων Ζέρβα.

Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ πιστό στη ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ της 27ης Σεπτεμβρίου 1941 του «Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου» : Πολιτικός Αγώνας για την Επιβίωση του Λαού, Ενοπλος Αγώνας για την Απελευθέρωση της Ελλάδας από τους κατακτητές, Εδαφική Ακεραιότητα της Ελλάδας, Εθνική Ανεξαρτησία. Μετά την Απελεθέρωση Ελεύθερες Εκλογές με το σύστημα της Απλής Αναλογικής και Γνήσιο Δημοψήφισμα για Αβασίλευτη είτε Βασιλευόμενη Κοινοβουλευτική Δημοκρατία. Πιστό στη Συμφωνία του Λιβάνου και της Καζέρτας, ο ΕΛΑΣ δεν κατέλαβε το Σύνταγμα και παρέδωσε τα όπλα.

Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ μπορούσε να καταλάβει την εξουσία. Δεν την κατέλαβε όμως. Και οχι μόνο δεν την κατέλαβε, αλλά παρέδωσε και τα όπλα που πήραν οι ΕΛΑΣίτες ριψοκινδυνεύοντας τη ζωή τους από τους κατακτητές, για την πραγματοποιήση του μεγάλου ονείρου της Αριστεράς : να εξελιχθεί ομαλά η Κοινοβουλευτική Δημοκρατική Πορεία της Ελλάδας. Παρέδωσε τα όπλα και Αυτοδιαλύθηκε διακηρύσσοντας, παρά τους απηνείς διώγμούς την πίστη του, στις διακηρύξεις της 27ης Σεπτεμβρίου 1941. Με βάση τη Συμφωνία του Λιβάνου και της Βάρκιζας οι **μόνιμοι** Αξιωματικοί και Υπαξιωματικοί του «ΕΛΑΣ» που έπρεπε να ενταχθούν στον κυβερνητικό στρατό στάλθηκαν εξορία, απ τον Στέφανο Σαράφη μέχρι τον τελευταίο Υπαξιωματικό του «ΕΛΑΣ». Χαρακτηριστικό παράδειγμα οτι το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ πίστευε και ηταν πράγματι υπέρ της ομαλής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, αποτελεί το γεγονός οτι το ίδιο το ΕΑΜ (Δ Παρτσαλίδης Γραμματέας του ΕΑΜ και ο Γ Σάντος Γραμματέας του ΚΚΕ) αντί για το βουνό οπως πολύ και πολλοί θα ήθελαν πήγαν εξορία, προκειμένου να δείξουν και έμπρακτα οτι ειναι υπέρ της Ειρηνικής Δημοκρατικής Κοινοβουλευτικής Πορεία της Ελλάδας.

Ενώ οι Χίτες-Ταγματασφαλίτες και η πλειάδα των εθνοϊσμών, συνεργάτες των κατακτητών οργανωμένοι σε ένοπλες ομάδες σε συνεργασία με τους ενταγμένους στο στρατό και την εθνοφυλάκη, με ψευδείς καταθέσεις οχι μόνο στην ύπαιθρο αλλά και τις μεγάλες πόλεις Αθήνα, Πειραιά και Θεσσαλονίκη, συνελλάμβαναν, βασάνιζαν, βίαζαν και δολοφονούσαν, Αγωνιστές και Αγωνίστριες της ΕΑΜικήςΕθνικής Αντίστασης. Εξόριζαν και φυλάκιζαν σε βαρειές ποινές και με ένοπλες επιδρομές κατέστρεφαν τα Γραφεία των ΕΑΜικών και ΕΠΟΝϊτικων οργανώσεων, οι Αξιωμετικοί του ΕΛΑΣ και οι στρατηγοί ακόμα, έπαιρναν το δρόμο της εξορίας και τις αίθουσες των δικαστηρίων με χαλκευμένες καταθέσεις.

Μέχρι την ημέρα της υπογραφής, οι αντιδραστικές δυνάμεις με πρωταγωνιστή τη φασιστική Δεξιά και οι ξένοι έκρυβαν ύπουλα τις πραγματικές τους προθέσεις. Με μιά πολιτική ανεντιμότητα, σπάνια και για

αυτά ακόμα τα χρόνια της φαυλοκρατίας, η Δεξιά σαν εκπρόσωπος όλων αυτών των εθνοϊσμών, έβαλε την υπογραφή της κάτω από μια Συμφωνία, που υπόσχονταν στον ελληνικό λαό κατοχύρωση των ελευθεριών του, πολιτική αμνηστία και τη δημιουργία ενός πραγματικού εθνικού στρατού, καθώς και την κάθαρση του δοσιλογισμού απ τον κρατικό μηχανισμό και την ελληνική κοινωνία.

Την επομένη της παράδοσης των όπλων, έγινε ακριβώς το αντίθετο. Ενώ η συμφωνία έγινε για να μήν επεκταθεί ο εμφύλιος και στην υπόλοιπη Ελλάδα, η σαν από θαύμα νεκραναστημένη φασιστική Δεξιά, που είδε σαν σωτήρες του Αγγλους πρώτα και του Αμερικανούς μετά, οπώς προηγούμενα ειχε δεί τους Γερμανούς. Η δωσίλογη Δεξιά, που έτρεμε την απελεθέρωση της χώρας και του λαού απ τα ξένα δεσμά και εξαρτήσεις. Που πουλούσε και την ψυχή της στο διάβολο για να μπορέσει να επιβιώσει. Αυτή η ξεσκολισμένη σε αυτές τις επιδώσεις φασιστική και μοναρχική Δεξιά και το υποκριτικό παλαιό-δημοκρατικό Κέντρο, στηριγμένοι στα αγγλικά όπλα, για να μήν αλλάξει θέση και δομή η εξουσία, με το ΕΑΜ εστω στην αντιπολίτευση, την επομένη της υπογαφής με το σύνθημα:

«Γλύξμπούργκ ο μόνος σωτήρας της Ελλάδος και των Αγγλικών συμφερόντων στην Ελλάδα», εξαπέλησαν μια αχαλύνωτη λευκή τρομοκρατία σε ολόκληρη τη χώρας. Ενα εκτεταμένο πογκρόμ. Ενα όργιο βίας και ασυδωσίας σε βαθμό, που η Ελλάδα σπάραζε κάτω από τον βούρδουλα και το δολοφονικό μαχαίρι του υπερτοφικού απ τη Βασιλό-Ματαξική δικτατορία και την κατοχή στρατιωτικό και πολιτικό παρακράτος, συνεπικουρούμενο και απ το επίσημο κράτος. Ολόκληρη η χώρα ειχε μετατραπεί σε θέατρο φρικτών σκηνών. Σκηνές ζόφου και φρίκης ξετυλίγονταν απ άκρου σ άκρου της Ελλάδας, όπου ο πρώτος τυχόν καταδότης μπορούσε να βγάλει μια φωνή εναντίον ενός ατομικού του εχθρού οτι ειναι Αντιστασιακλο ή «κουκουές» για να τρέξουν κάθε ειδους φασίστες και τραμπούκοι, συχνά και «όργανα της τάξης» να συνδράμουν στην επιτυχία της εξόντωσης του συλληφθέντα. Οπού ο οποιοσδήποτε εθνοφύλακας δεκανέας, χωροφύλακας και συμμορίτης, μπορούσε να μπεί στο σπίτι σου με το αυτόματο και να κάνει ό,τι θέλει και του αρέσει, απλώς επειδή ειχες πάρει μέρος στην Αντίσταση ή κάποιος γείτονας οτι ειναι Αριστερός. Να σε σπάσει στο ξύλο, να σε πάει στην ασφάλεια για να σε βασανίσουν, να σε στείλουν εξορία, φυλακή και στο εκτελεστικό απόσπασμα ακόμα.

Σε τέτοιο βαθμό ειχε φτάσει η ασυδωσία και η ανεξέλεγκη βία, που ο Αμερικανός ανταποκριτής της «Φωνής της Αμερικής» κ. Λίλαντ Στόου μετέδωσε: «Η Αθήνα ειναι σήμερα ή πιό θλιβερή πρωτεύουσα της Ευρώπης» και ο ανταποκρικής της Αγγλικής εφημερίδας «Μαγχεστριανός Φύξας» έγραφε: «Η Ελλάδα βρίσκεται κάτω απ τη διαλυτική μανία της Δεξιάς». Οταν λοιπόν, οι ανταποκριτές που ήρθαν στην Ελλάδα, αν οχι να κάνουν το μαύρο άσπρο, αλλά να απαλύνουν κάπως τη σκληρότητα, τη μορφή και την έκταση της εγκληματικής βίας. Οταν και οι ίδιοι έζησαν αυτές τις σκηνές φρίκης, αυτόν το ζόφο της λευκής τρομοκρατίας, δεν μπορούσαν να μην κάνουν γνωστά αυτά τα τραγικά γεγονότα στις χώρες τους. Και όταν η «Αθήνα ειναι η πιό θλιβερη πρωτεύουσα της Ευρώπης», ο καθένας αντιλαμβάνεται τί συνέβαινε στην ύπαιθρο.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα για την έκταση και την ένταση που ειχε πάρει η βία, αποτελεί το γεγονός, οτι απ τις πολλές δεκάδες τραγούδια της Αντίστασης, που με σαφήνεια διαλλαλούσαν τους σκοπούς και το περιεχόμενο του Αντιστασιακού αγώνα. Τραγούδια που αντιλαλούσαν βουνά και κάμποι και ενημέρωναν το λαό για την πορεία του αγώνα. Τραγούδια που εμψύχωναν τους μαχητές στο άνισο αγώνα με τους σιδηρόφρακτούς κατακτητές, δεν τραγουδήθηκε κάνενα παρά το γεγονός, οτι το περιεχόμενό τους ηταν κατάμεστο από Πατριωτισμό, λευτεριά, δίκαιο και κυρίως λεβεντιά και Ελλάδα.Τραγούδια που ενεθάρρυναν τον λαό να πάρει μέρος στον αγώνα και τους μαχητές του ΕΛΑΣ, στον αδιάκοπο αγώνα να αναμετρηθούν με τους κατακτητές, αλλα και με το χάρο. Γνωρίζοντας το κατεστημένο τη δύναμη του πατριωτικού-αγωνιστικού τραγουδιού, το ποινικοποίηση και σαν γραφτό-κείμενο και σαν φωνή. Αυτή ακριβώς η ποινικοποίηση του αντιστασιακου τραγουδιού οδήγησαν τον ποιητή Αναγνωστάκη να

γράψει:«έπνιξαν στο λαρύγγι μου τα ίδια μου τα τραγούδια» Ακόμα και το μουρμούρισμα αρκούσε να φάς ενα γερό χέρι ξύλο, αλλα να βρεθείς και εξορία, αν ο χαφιές υπερέβαλε λίγο τον τόνο της φωνής σου...

Για την αντιμετώπηση της πρωτοφανούς τρομοκρατίας η ηγεσία του «ΕΑΜ» πρότεινε στους διωκόμενους Αγωνιστές και Αγωνίστριες να καταφύγουν στις πόλεις είτε στα βουνά και να μήν προσπθήσουν να οπλιστούν. Οι μεμονωμένοι διωκόμενοι στην ύπαιθρο, για να προστατευθούν συλλογικά, οργανώθηκαν σε μικρές άοπλες ομάδες γύρω απ τα χωριά τους.

Η κοινωνική κατοχική συνοχή απειλήθηκε μετά το τέλος της κατοχής απ τους ξένους και την συμμοριακή πλέον συγκρότηση των ταγμάτων ασφαλείας και των εθνοϊσμών και τη μετατροπή τους σε συμμορίες. Σε συμμορίες που τρομοκρατούσαν, οχι μόνο την ύπαιθρο αλλά και τις πόλεις με τις ευλογίες και την προτροπή του επίσημου κράτους των άγγλων-ελλήνων. Απ αυτά που υπόφερε απ τις συμμορίες και ειδικά η ύπαιθρος : Ο λαός φοβόταν και έτρεμε πιό πολύ αυτούς παρά στην κατοχή τους Γερμανούς, όπου και οταν δεν συνοδεύονταν από ταγματασφαλίτες και κάποιον απ τους συνεργαζόμενους εθνοϊσμούς. Βασικός στόχος να εγκαταλείψουν τα χωρία σαν τον μόνο μέσο να προστατευθούν απ τις συμμορίες, να γλυτώσουν το ξύλο, τους βιασμούς και τη ζωή τους.

Η εγκατάλειψη του χωριού και της πόλης, δεν ηταν επιλογή που υπάκουε σε ιδεολογικά ή πολιτικά κίνητρα, πολύ περισσότερο με εντολή κάποιου κόμματος, αλλά σπρωχνωντάν στο βουνό από εκείνες τις δυνάμεις και διαδικασίες, που οπως στην κατοχή οι συνεργάτες, οι χαφιέδες και καταδότες, έριξαν συνηθισμένους ανθρώπους στο Ρού της ιστορίας. Το ίδιο συνέβει και με τον εμφύλιο πόλεμο. Ετσι η μνήμη της Αντίστησης, επισκιάστηκε απ αυτή του εμφυλίου πολέμου, που τόσο πολύ ήθελαν και επέβαλαν οι ξένοι σε συνεργασία με τους ντόποιους.

Επειδή με τις τρομοκρατικές συμμορίες δεν επιτεύτηκε επιδιωκόμενος σκοπός, στις διώξεις χρησιμοποιήθηκε η Χωροφυλακή (στην περιοχή μας έδρασε ο Μαρδουλάκης). Για την αυτοάμυνά τους οι άοπλες ομάδες αναγκάστηκαν να χτυπούν τα αστυνομικά τμήματα για να οπλιστούν και άρχισαν οι ένοπλες συγκρούσεις με τις συμμορίες και τη Χωροφυλακή. Οταν ομως χρησιμοποιήθηκε στις διώξεις και η εθνοφυλακή, που διοικούνταν απ τους Αγγλους και την ευθύνη των διωκτικών εκκαθαριστηκών επιχειρήσεων την ειχαν οι Αξιωματικοί των Ταγμάτων Ασφαλείας, οι ανεξάρτητες Ομάδες οργανώθηκαν σε Συγκροτήματα- Υπαρχηγεία κάθε περιοχής. Στις αρχές του 1947 οι ορεινές περιοχές της Βόρειας, της Κεντρικής Ελλάδας και της Πελοποννήσου ηταν ελεύθερες.

Οι επιχειρήσεις κάθε μέρα που περνούσε εντύνονταν. Τώρα πιά στην καταδίωξη των Αντιστασιακών έπαιρνε μέρος και ο στρατός. Για την συντονισμένη αντιμετώπηση του στρατού δημιουργήθηκε Γενικό Αρχηγείο. Και σε συνέχεια για την εκπροσώπηση αυτής της ενοπλης Αντίστασης των αγωνιστών της ΕΑΜική Εθνικής Αντίστασης ονομάστηκε «Δημοκρατικός Στρατός Ελλάδας» (ΔΣΕ) με γενικό Στρατηγείο στο Γράμμο. Στοπός της ίδρυσής του (αυτό το γνώριζαν οι κυβερνώντες) δεν ηταν η κατάληψη της εξουσίας, αλλα να αναγκάσει τις εγκάθετες «Ελληνικές» κυβερνήσεις και τους ξένους υποστηρικτές τους σε συμβιβασμό, να σταματήσουν οι διώξεις και να εξασφαλιστεί η Κοινοβουλευτική Δημοκρατική Αναγέννηση της Πατρίδας μας χωρίς ξένες επεμβάσεις στα εσωτερικά μας.

Και οταν τον Μάρτη του 1947 μετά την αποτυχία των εαρινών εκκαθαριστηκών επιχειρήσεων η Αγγλία δήλωσε αδυναμία συνέχισης της «προστασίας» της Ελλάδας, ο πρωθυπουργός της «επτακέφαλης» κυβέρνησης Δημ Μαξίμου, αντί να αρχίσει διαπραγματέσεις που επίμονα και κατ επανάληψη ζητούσαν τα κόμματα του ΕΑΜ, αντί γι αυτό έκανε και αυτός, αυτό που έκανε και ο Γ. Παπανδρέου οταν του ζητήθηκε να αναλάβει την αρχηγία του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου, με επείγουσα έκκληση ζήτησε «προστασία» από την Αμερική.

Η Αθήνα Απελευθερώθηκε στις 12 Οκτωβρίου 1944 και στις 18 του ίδιου μήνα, ύστερα από έξη Ελεύθερα είκοση τετράωρα, ο Πρόεδρος της κυβέρνησης του βουνού, Συνταγματολόγος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Αθηνών, Αλέξανδρος Σβώλος, παρέδωσε στον τότε Πρωθυπουργό της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας Γ Παπανδρέου, την Ελλάδα χωρίς κανένα κατακτητή. Παρέδωσε μια Ελλάδα, με εθνική συνοχή και ταυτότητα σκοπών: Εθνική Ανεξαρτησία και ΛαΪκή Κυριαρχία. Μια Ελλάδα Ετοιμη, σύμφωνα με την Συμφωνία του Λιβάνου, ελεύθερη πλέον, με ελεύθερες και αδιάβλητες εκλογές ο κυρίαρχος Ελληνικός Λαός, να εκλέξει την πρώτη μεταπελευθερωτική κυβέρνηση και με ενα γνήσιο Δημοψήφισμα να αποφασίσει για το πολίτευμα της αρεσκείας του: Την Αβασίλευτή ή την Βασιλευόμενη Κοινοβουλευτική Δημοκρατία.

Ο Πρόεδρος της κυβέρνησης του Βουνού παρέδωσε μια απ άκρου σ άκρου Ελυεθερη Ελλάδα και με εκατό χιλιάδες οργανωμένο στα προπολεμικά πρότυπα, σε Συντάγματα-Μεραρχίες-Σώματα και Γενικό Στρατηγείο, Τακτικό και Εφεδρικό «Ελληνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό» (ΕΛΑΣ κ ΕΛΑΝ), πανέτοιμο να υπερασπίσει την εδαφική ακεραιότητα της Ελλάδας και την Εθνική Ανεξαρτησία του Ελληνικού Λαού, που ειχε δώσει τα πάντα για αυτόν ακριβώς το σκοπό. «Με Εθνική Πολιτοφυλακή» (ΕΠ) οργανωμένη σε στραθμούς-Υποδιοικήσεις-Διοικήσεις και Γενική Διοίκηση, που εξασφάλιζε επι τρία και πλέον χρονια την τάξη και την ασφάλεια όλων των πολιτών.

Με τοπική Αυτοδιοίκηση και Λαϊκή Δικαιοσύνη πρώτου και δεύτερου βαθμού, που έλυναν γρήγορα και δίκαια όλα τα προβλήματα που αφορούσαν το λαό. Ειχε Εκλεγμένο Δημοκρατικά «Εθνικό Συμβούλιο» στους Κορεσκάδες, το οποίο παρήγαγε πρωτότυπο Νομοθετικό έργο και εξέδιδε χαρτονόμισμα. Παρέδωσε μια Ελευθερη Ελλάδα. Μια συγκροτημένη θεσμικά και λειτουργία ελληνική πολιτεία.

Αν όλα αυτά μαζί, δεν συνιστούν «Εθνική Ηττα», τότε το ερώτημα που μπαίνει ειναι, σαν τί αλλο θα μπορούσε να σημαίνει Ηττα; Αυτή ακριβώς την Εθνική και ηθική Ηττα, ήθελαν να υπονομεύσουν-διαγράψουν απ τη συνείδηση του λαού. Το πιο εντυπωσιακό στοιχείο σε αυτήν τη συλλογική άσκηση βίας και εθνικιστικής παιδείας, ειναι η λήθη και ο ενταφιασμός της μνήμης, που επιβλήθηκε μετά το τέλος του εμφυλίου πολέμου. Βέβαια οσο διαρκούσε ο εμφύλιος, επειδή οι καταγγελίες για βασανιστήρια, μαζικές εξαφανίσεις, εκτελέσεις και αλλες φρικαλιώτητες εις βάρος των Αντιστασιακών, βοηθούσαν στο να τρομοκρατείται ο λαός, δεν αποτελούσαν εθνικό απόρρητο. Μετα τη λήξη ομως του εμφυλίου, ο συσκοτισμός και ο ενταφιασμός της μνήμης κρίθηκαν απαραίτητοι για να διαμορφωθούν οι διάφοροι «όροι», συνθήκες και οι εξαμβλωτικές θεωρίες, οι οποίες σκοπό ειχαν να δημιουργήσουν τις παρεμβάσεις εκείνες που θα επέτρεπαν στο κατεστημένο να κατασκευάσει «προσφορά», «αγωνιστές» και «ήρωες» από το ΤΙΠΟΤΕ.

Στη ζωή υπάρχουν πολλοί τρόποι για να αποδυναμώθεί, υποτιμηθεί ή και να μηδενιστεί ακόμα κάποια πράξη προσφοράς, προσωπική ή και εθνική, ακόμα και κυρίως να της αφαιρεθεί-υποκλαπεί από τον φορέας που την πρόσφερε οταν χειραγωγήθει η μνήνη. Εκεί στη μνήμη λάμπει ο πολιτισμός και η προσφορά κάθε λαού και ατόμου. Το κατεστημένο γνωρίζει οτι χωρίς τη μνήμη, η ιστορία και οι ιστορικές εμπειρίες παράμενουν άγνωστες και οχι μόνο αλλα και αρνούνται να λειτουργήσουν αμφίδρομα την επικοινωνία με την αρχαία και τη σύγχρονη Αείχρονη κουλτούρα του δημιουργού της ιστορίας. Χωρίς τη μνήμη μένει ανοιχτός ο δρόμος για την επικράτησει μιας ακραιφνούς ατομικότητας στο βωμό της οποίας θυσιάζονται αρχές, παρελθόν αλλά και το ίδιο μέλλον. Χωρίς τη μνήμη ανοίγει ο δρόμος στους κάθε είδους υποβολείς της εθνικοφροσύνης και των ξένων συμφερόντων.

Ο εμφύλιος πόλεμος ανάμεσα στην άρχουσα τάξη και τους εργαζόμενους ιδεολογικό-πολιτικά, άρχισε την επομένη της μετονομασίας του ΣΕΚΕ σε κομμουνιστικό κόμμα και ειδικά μετά την εισδοχή του στην Κ.Διεθνή. Μέχρι τις 3/8/1936 ηταν ιδεολογικό-πολιτικος. Το κομμουνιστικό κόμμα συμμετείχε στη

βουλή. Μετά την 4η Αυγούσου, με πρωταγωνιστές τους Αγγλους, που σχεδίασαν και επέβαλαν την Βασιλό-μεταξική δικτατορία, η άρχουσα τάξη με υπόδειξη των Αγγλων, χωρίς να παραλείπει τον ιδεολογικό-πολιτικό αγώνα, άρχισε να παίρνει και κατασταλτικά μέτρα. Συνέλλαβε, βασάνισε, εξόρισε και φυλάκισε χωρίς δίκη, οχι μόνο κομμουνιστές, Σοσιαλιστές, δημοκράτες και απλές νοικοκυρές. Διέλυσε κόμματα και οργανώσεις, ακόμα και φιλολογικούς και αθλητικούς συλλόγους. Εκάψε βιβλία, επέβαλε σιγή τάφου και συνεργάστηκε σε πολλα επιπεδα με την Γκεστάπο.

Ο Β! παγκόσμιος πόλεμος, η κατάρευση του Αλβανικού μετώπου και η καταχή της χώρας απ τους Γερμανούς, έβαλε σε άμεσο κίνδυνο, την αγγλική κυριαρχία στα Βαλκάνια και ειδικά στην Ελλάδα-αυτό το σταυροδρόμι του κόσμου. Το σταυροδρόμι αυτό, που επι εκατό και πλέον χρόνια ασκούσε επικυριαρχία. Εκτός απ την κατάληψη της Ελλάδας γεωγραφικά, ο μεγαλύτερος κίνδυνο να χάσει τον έλεγχο, προέρχονταν απ το γεγονός οτι ενα μεγάλο μέρος της άρχουσας τάξη, οχι μόνο ειχε ταυτίσει προπόλλου τα συμφέροντά της με αυτά του άξονα, αλλα και πίστευε στη νική του άξοναν και το βασικότερο, το κομμάτι αυτό πίστευε, οτι το γερμανικό σύστημα διακυβέρνησης, ηταν αυτό που απαντούσε στα σύγχρονα μεταπολεμικά προβλήματα των λαών της Δυτικής Ευρώπης και θα έσωζε την Ευρώπη απ τη λαίλαπα του κομμουνισμού. Γι αυτό και συνεργάστηκε αρμονικά σε όλους τους τομείς με τις δυνάμεις κατοχής.

Με το σκεπτικό αυτό, επέκτειναν το ήδη υπάρχον φασιστικό πλαίσιο συνεργασίας με τους κατακτητές. Και με έκδηλη την προθυμία να υπηρετήσουν πιστά και αμοιβαία τους ομοϊδεάτες τους, ειχαν ετοιμάσει όλους εκείνους τους μηχανισμούς, που μέσω της βίας, της πείνας, τη διαφθορά και τις διάφορες μορφές «αναμόρφωσης» επιδίωκαν την μετάλλαξη της συνείδησης του λάου σε βαθμό, που για τους συνεργάτες τρεμόσβηνε, ενω η Ελλάδα διέτρεχε τον κίνδυνο να διαμελιστεί, οπως ήδη το ειχαν δεχθεί αδιαμαρτύρητα, οι ίδιοι να δωθούν οριστικά εδάφη: της Ανατολική Μακεδονία κλπ, στους Βολγάρους για να ικανοποιηθούν οι εδαφικές αξιώσεις των συμμάχων του Χίτλερ. Να εχουν πρόσβαση και οι Βούλγαροι στο Αιγαίο. Για την Αιγαιακή πρόσβαση των Βουλγάρων στο Αιγασίο, το ειχαν θέση για δικούς λόγους πριν ακόμα απ το 1912 και οι Αμερικάνοι.

Το καπιταλιστικό σύστημα παραγωγής γενικά και σε κάθε χώρα ξεχωριστά ο βασικό εχθρό του συστήματος εναι ο κομμουνισμός. Οι Αγγλοι ειχαν πολλά και ισχυρά ερείσματα στην Ελλάδα. Μέχρις το Στάλιγκρατ, οι Αγγλοι το έπαιζαν «σύμμαχοι» με το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Μέχρι τότε τον αντικομμουνισμό στην Ελλάδα, πάντα με τη συνεργασία στα υψηλά κλιμάκεια και τη συγκατάθεση των Τόρυδων, τον ασκούσαν οι Γερμανοί σε συνεργασία με τις διορισμένες απ τους κατακτητές κυβερνήσεις και τους πεμποφαλαγγίτες 4ο Αυγουστιανούς. Με την κατάρευση του Στάλιγκράτ, που οχι μόνο άρχισε αντίστροφος μέτρηση του άξονα, αλλα αποτέλεσε και πρόκριμα για το πιά θα ηταν η έκβαση του πολέμου, οι Αγγλοι ξανά μπήκαν ανοιχτά στο παιγνίδι του αντικομμουνισμού. Ενισχύονται πολύ πλευρά ο ΕΔΕΣ, και με λύρες οι υπάρχοντες εθνοϊσμοί και με υπόδειξη του Τσιώρτσιλ, η Τρίτη κατοχική κυβέρνηση ο Ράλλης, δημιουργεί τα «Τάγματα Ασφαλείας», που πολεμούν από κοινού με τους Γερμανούς την ΕΑΜική Αντίσταση. Κάνουν την εκκαθάριση του στρατού της Μ Ανατολής και εκπονούν το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» που κεντρικό σημείο αναφοράς εχει την επαναφορά της Ελλάδας στο καθεστώς της 27 Οκτωβρίου του 1940. Συνάμα ετοιμάζουν στρατό για να καταλάβουν ένοπλα την Ελλάδα, παρ όλο που συνεχίζονταν ο αντιφασιστικός πόλεμος, μετά την κατ ιδίαν διαπίστωση του Αντωνυ Ηντεν, κατά την επίσκεψή του στη ήδη Ελεύθερη Αθήνα οτι : « με όποιο σύστημα και αν γίνουν οι εκλογές, το ΕΑΜ θα τις κεδρίσει» και οτι οι «εθνικές δυνάμεις δεν ειναι σε θέση να διεκδικήσουν την εξουσία απ το ΕΑΜ»

Ολα αυτά μαζί λένε, πως αν το ΕΑΜ, δεν δεχθεί οικιοθελώς να οδηγηθεί η χώρα στο καθεστώς της 27 Αυγούστου 1940, μετά την κατάληψη της Αθήνα και του Πειραιά απ τα αγγλικά στρατεύματα για την

κατάληψη της υπόλοιπης Ελλάδας, θα μπεί σε ενέργεια το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» που προβλέπει και προετοιμάζει ό,τι εχει σχέση με τον εμφύλιο πόλεμο.

Το Βασιλιά τον είχαμε φέρει. Αφου λοιπόν, εξασφαλίσαμε ολα τα πιό πάνω καλούδια, χρήσαμε και τον στρατηγό Παπάγο Αρχηστράτηγο, ωστε να μήν ειναι μόνος και ανώτερος ο στρατηγός Βάν Φλίτ, ύστερα από εναν τετράχρονο εμφύλιο πόλεμο στις 29 Αυγούστους 1949 έπεσε ο Γράμμος. Και την επομένη της «νίκη» του Γράμμου, οι δυνάμεις που εκπροσωπούνται απ τη Δεξιά και το Κέντρο συνεργαζόμενες με τους κατακτητές διατήρησαν τις πολιτικές και δεολογικές πεποιθήσεις συνεργασίας και με τους νεοκατακτητές πλέον, ετσι ωστε να διατηρούνται στη ζωή και τα φαντάσματα της «αλλήστου μνήμης» γεγονότα που πέρασε η χώρα για αρκετές 10ετίες και ειδικά η διατήρηση του κοινωνικό-πολιτικού κατεστημένου και κυρίως ζωντανή και σε ισχύει του μεταξικού και εμπλουτισμένο κατοχικό Νομικό κατεστημένο. Το ιδιο ισχύει και για την Νομοθεσία εμφυλίο και την 7χρονη δικτατορία.

Πέντε ηταν οι βασικοί στόχοι του εμφυλίου α) Να παράρουν με τα όπλα οι Αγγλοι την εξουσία από το ΕΑΜ .β) Να μίνει ο ελλαδικός χώρος προμαχώνας του «ελευθερού κόσμου» και βάση εξορμησής σε περίπτωση του Γ ! παγκοσμίου πολέμου γ) Μια που οι «σύμμαχοι», την Ελλάδα την προόριζαν να παίξει αυτόν τον ρόλο και το ελληνικό κατεστημένο τον δέχθηκε, έπρεπε να εξοντώθει ο εσωτερικός «εχθρός». δ) Να τσακίσει με μια εθνοκάθαρση τη ραχοκοκκαλιά του ΕΑΜ, για να μη γίνει το ΕΑΜ αξιωματική αντιπολίτευση αμέσως μετά τη λήξη του Β! παγκοσμίου πολέμου και ε) Η αρπαγή με τα όπλα του ΕΠΟΥΣ της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης, για μελλοντική χρήση και αξιοποίησει: ψηφοθηρικά, εθνικά και ταξικά. Οπως έγινε και το 21.

Μιά πρώτη απόπειρα έγινε μέσω των εκλογών. Πολλοί ισχυρίσθηκαν οτι έγιναν εκλογές στις 13/3/1946 και μάλιστα υπό την εποπτεία των συμμάχων. Τα κόμματα που αποτελούσαν το ΕΑΜ έκαναν αποχή. Στις εκλογές αυτές ψήφισαν οχι μόνο οι νεκροί αλλα και τα δέντρα. Πήραν 91% η Δεξιά και το Κέντρο και το ποσοστό της αποχής ηταν (ετσι μας είπαν) μόνο 9%. Επειδή ομως όλοι γνώριζαν οτι το πραγματικό ποσοστό που εκπροσωπούσε το ΕΑΜ στο λαό, εξακολουθούσε να ειναι μεγάλο, αποφάσισαν οτι ο μόνος τρόπος για να παίξει η Ελλάδα τον ρόλο για τον οποίο την προόριζαν ηταν να συνεχίσουν τον εμφύλιο πόλεμο.

Τον εμφύλιο πόλεμο λοιπόν, που στην κατοχή ένοπλα τον άρχισαν σε συνεργασία με τους κατακτητές, οι Ραλληλό-Γονατέδες και οι πολυάριθμοι εθνοϊσμοί, το Δεκέμβρη προστέθηκαν με την ένοπλη επέμβασή τους και οι Αγγλοι και απ την Βάρκιζα και μετά, που το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ βάση της Συμφωνίας αυτής παρέδωσε τα όπλα, τον συνέχισαν τα τάγμτα ασφαλείας και οι εθνοΪσμοί που προϋπήρχαν και διάφορες αλλες συμμορίες, που οργάνωσαν και χρηματοδοτούσαν οι Αγγλοι, η Δεξιά και το παλαιό κέντρο. Εχοντας εξασφαλίσει οι δοτές απ τους Αγγλους νεοκατακτητές οι όποιες ελληνικές κυβερνήσεις τη συναίνεση των Αγγλων και στηριγμένες στα αγγλικά όπλα, άλλοτε με τα χέρια του Ιακώβ, άλλοτε με του Ισάακ, αλλά πάντα με την φωνή του Ιακώβ, τον συντηρούσαν και τον συνδάβλιζαν αυτές μέχρι τον Μάρτη του 1947, που ανέλαβαν να τον συνεχίσουν οι Αμερικάνοι, με το «Σχέδιο Μάρσαλ», το « Δόγμα Τρούμαν», τους αμερικανούς στρατηγούς με πρώτο τον στρατηγό Βάν Φλίτ και τους πολλοιάριθμους Συμβούλους. Ολοι αυτοί απο κοινού έκαναν εκείνες τις απαραίτητες αποδοχές, παραδοχές, παραχωρήσεις και στις 29 Αυγούστου του 1949 η πτώση και του Γράμμου έφερε τη νίκη.

Ο εμφύλιος πόλεμος λοιπόν, ηταν το μέσο-εργαλείο που θα εξόντωνε τον εσωτερικό εχθρό. Θα έκανε μια εκτεταμένη εθνοκάθαρση προκειμένου να σώσει την Ελλάδα απ τους Ελληνες και θα διασφάλιζε έκείνους τους όρους για να μπορεί η Ελλάδα, στη δεδομένη στιγμή να παίξει το ρόλο για τον οποίο την προόριζαν, (προγεφύρωμα εν όψη του ψυχρού και ενδεχομένως του θερμού Γ! παγκοσμίου πολέμου), ενώ παράλληλα θα στακίζε τη ραχοκκοκαλιά της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης, που ηταν το

δεύτερο ζητούμενο. Με τον τρόπο αυτό θα απάλλαζε το ελάχιστο για πενήντα και πλέον χρόνια το κατεστημένο απ το βραχνά της Αριστερής αξιωματικής αντιπολίτευσης. Οταν ομως η «νίκη» του Γράμμου και τα όποια έκτακτα μέτρα έχασαν τη δυναμική τους και οι δυνάμεις της Αντίστασης ενσωματωμένες στην Ενωμένη Δημοκρατική Αριστερά ΕΔΑ, έγιναν το 1958 αξιωματική αντιπολίτευση πάρα την ισχύ των εκτάκτων μέτρων. Το κατεστημένο οχι απλως θορυβήθηκε, αλλα και έθεσε σε κίνηση τους μηχανισμούς εκ νέου συρρίκνωση της Αρστεράς μέσο της Δικτατορίας.

Οπως ηταν φυσικό, οι διάφοροι όροι που προέκυψαν στο ιστορικό γίγνεσθαι της χώρας και την τέχνη του λόγου, ειναι αναμφισβήτητο οτι έχουν κακοπάθει. Αν αυτό ισχύει γενικά για την Ελλάδα των παθών και της στραύρωσης, τα πράγματα ειναι ακόμα πιο μετέωρα σε ό,τι εχει σχέση με την ιστορία. Ετσι φτάσαμε να μην γνωρίζουμε ακόμα οτι ο Χρισιανισμός οχι μόνο απέρριψε τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό, αλλα και τον πολέμησε. Να μην γνωρίζουμε το πραγματικό 21, και τίποτε σχεδόν για την Αντίσταση, παρά την «αναγνώριση».

. Πριν από τη λήξη του παγκοσμίου πολέμου, οι σχέσεις των συμμάχων δεν ηταν αυτές που ηταν στην αρχή και κατά τη διάρκειά του. Συνεπώς ηταν επόμενο ο καθένας να προωθεί τις δικές του ξεχωριστές βλέψεις. Για μην φτάσουν στη διάλυση και την σύγκουση έγιναν πολλές διασκέψεις: η διάσκεψη Της Τεχεράνης, της Μόσχας, του Μπράϊτον, της Κριμαίας, του Πότσνταμ κλπ. Στις διασκέψεις αυτές οι νικητές του αντιφασιστικού πολέμου, μοίρασαν τον κόσμο και ειδικά την ευρωπαϊκή Ηπειρο σε σφαίρες επιρροής. Το αποτέλεσμα αυτών των συμφωνιών-μοιρασιάς καταχειρώθηκε με τη δημιουργία και την εγγύηση του Οργανισμού των Ηνωμένων Εθνών.

Η χώρα μας επιμερίστηκε και με τη συναίνεση του Στάλιν στους Αγγλό-Αμερικάνους. Μάλιστα λέγεται που υπήρχε και κάποιο σημείωμα του Τσιώρτσιλ, στο οποίο ειχε έγραψει τα ποσοστά που θα εκπροσωπούσε η κάθε πλευρά στη χώρα μας (9 προς 1) και ρητή υπόσχεση οτι ο Κόκκινος στρατός δεν θα παραβιάσει, και δεν παραβίασε τα ελληνικά σύνορα. Και αναρωτιέται κανείς για πιό λόγο έγινε ο εμφύλιος πόλεμος τη στιγμή που τα πάντα συνειγορούσαν υπέρ μιας ομαλής εξέλιξης του μεταπολεμικού κοινωνικό-πολιτικού γίγνεσθαι;

Οι «ταγοί μας», με την εγκατάληψη του λαού και της χώρας και οι εναπομείναντες φωτοσβέστες, με εδραιωμένη την πεποίθηση οτι η νίκη του φασισμού ηταν αναμφισβήτητη. Με βάση την βεβαιότητα αυτή ειχαν δημιουργήσει ήδη στον εαυτό τους, την ακράδαντη πεποίθηση οτι ο φασισμός «ειναι οχι μόνο το καλύτερο, αλλα και το μελλοντικό κοινωνικό-οικονομικό σύστημα διακυβέρνησης για την Ευρωπαϊκή Ηπειρο» Το ίδιο πίστευαν και για τη χώρα μας. Γι αυτό και δεν δύστασαν οχι μόνο να ταυτιστούν με τους κατακτητές,αλλα και να βάλουν σε κίνηση τους μηχανισμούς εκείνους, με τους οποίους θα πολτοποιούσαν παρά πέρα τη συνείδηση του λαού και να κάμψουν τη θέλησή του για αντίσταση.

Για τέσσερα σχεδόν χρόνια ο ανώτατος άρχων και υπέρτατος ρυθμιστής για το κάθε τι που ειχε σχέση με την σκλαβωμένη πατρίδα ηταν ο εκάστοτε Γερμανός Στρατιωτικός Διοικητής στην Ελλάδα. Σαν ανώτατος άρχων κάθε πρωτοχρονιά μέσο του ροδιοφωνικού σταθμού εκφωνούσε πρωτοχρονιάτικο διάγγελμα. Τα διαγγέλματα αυτά έλεγαν επι λέξη τα εξής:

«Φρουρούμε το ελληνικό έδαφος. Ο Γερμανός στρατιώτης προστατεύει κατ άμεσον τρόπον την ύπαρξιν και την τάξιν του ελληνικού λαού και του ελληνικού κράτους εις τον αγώνα εναντίον του εξωτερικού και του εσωτερικού εχθρού. Δια τον λόγον αυτόν ο Γερμανός στρατιώτης προσδοκά οτι ο εθνικήν συνείδησιν εχων Ελλην, θα τεθή παρά το πλευρό του εις τον αγώνα εναντίον του κοινου εχθρού: του κομμουνισμού. Ο βοηθών ημάς βοηθεί τον εαυτό του, Ο αντιτεθέμενος προς ημάς θα εξοντωθή.[...].

Οταν ήχησαν οι σειρήνες εκείνη την ιστορική Αυγή, δύο κατηγορίες Ελλήνων έτρεξαν προς διαφορετική κατεύθυνση. Η πρώτη η μεγάλη, η καθαρή, η αληθινά ηρωϊκή ξεκίνησε για το μέτωπο. Με μια ηγεσία,

που σκοπό ειχε να «ρίξει μερικές ντουφεκές για την τιμή των όπλων» Ηταν γυμνή, πεινασμένη και ανοργάνωτη στρατιωτικά, αλλα ξεκίνησε με τραγούδια με αυτά άρχισε και συνέχισε τον άνισο πόλεμο. Ξεκίνησαν τραγουδώντας να συναντήσουν το θάνατο και ήξεραν γιατί. Τον πόλεμο που τελείωσε με ΝΙΚΗ στις 12 Οκτωβρίου του 1944. Η δεύτερη κατηγορία, μικρή έτρεξε να βολευτεί στα καταφύγια της «Γράν Μπρετάνια». Η πρώτη ηταν ο ελληνικός λαός, που βροντοφώναξε, στεντόρια τη φωνή, το μεγάλο και ιστορικό «ΟΧΙ». Το «ΟΧΙ», του λαού συνεπικορούμενο και από το «ΟΧΙ» του φυλακισμένου Ζαχαριάδη ηταν αυτό που συγκλόνισε την οικουμένη.

Αυτό το μυριόστομο «ΟΧΙ» οχι μόνο το είπαν οι ανώνυμοι Ελληνες, αλλα έβαλαν οπως πάντα και το αίμα τόσο στον Αλβανικό πόλεμο, αλλο τόσο και στην Αντίσταση με αποτέλεσμα αντί να γιοτράζουμε τη νίκη και την Απελευθέρωση της χώρας από την τριπλή κατοχή γιορτάζουμε την έναρξη του πολέμου!!! Με αυτό το μυριόστομο λαϊκό «ΟΧΙ», προσπάθησε να ταυτιστεί και να το κεφαλαιοποιήσει το κατεστημένο λίγες μέρες μετά την εγκατάληψη του λαού και της χώρα απ το σίγουρο Κάϊρο.

Η μεταπελευθερωτική εποχή, ηταν μια από κάθε άποψη ταραγμένη εποχή. Μια εποχή που οι δυνάμεις της αντίδρασης σε συνεργασία με τους ξένους και στηριγμένοι στους ξένους, θέλοντας να ανακόψουν και να αλλιώσουν το μεταπολεμικό ιστορικό κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαι της χώρας, οδηγηθήκαμε στον εμφύλιο πόλεμο και ξανά στη δικτατορία. Υστερα οπό ενα Αλαλούμ διακυβέρνησης, μετά από 22 χρόνια η χώρα επανήλθε πολιτικά στο δικτατορικό καθεστώς αντίστοιχο με αυτό της 4ης αυγούστου. Ενώ ο εμφύλιος πόλεμος, σκοπό και στόχο ειχε να ανακόψει το ιστορικό γίγνεσθαι που ειχε δρομολογήσει μέσο της Εθνικής Αντίστασης ο λαός, η εκ νέου καταφυγεί των ίδιων δυνάμεων στη δικτατορία απέδειξε ποιές δυνάμεις ευθύνονται για τον εμφύλιο και τα οσα αυτό το γεγονός συνεπάγεται.

Ομως το κατεσημένο ειναι και δεν παύει να ειναι κατεστημένο. Και σαν κατεστημένο θέλει ανεξάρτητα απ τις όποιες ευθύνες του να επιβιώσει. Και για να επιβιώσει, οπως δεν δύστασε να κάνει τον εμφύλιο, το ίδιο δεν δύστασε να επιβάλει για τον ίδιο σκοπό και την εφτάρχονη δικτατορία. Σαν κατεστημένο εχει στόχους, χρονοδιαγράμματα και μέσα για το πώς και πότε θα εξοντώσει βιολογικά και ηθικά τον όποιο ιδεολογικά και κοινωνικά αντίπαλο και ειδικά τον ταξικό. Οταν τα συμφέροντα του κατεστημένου απαιτούσαν την ιδεολογική αντιπαράθεση το έκανε μέχρι την 3η Αυγούστους το 1936. Από την επομένη τα συμφέροντα επέβαλαν συλλήψεις, βασανιστήρια, εξορίες και φυλακή χωρίς δίκη. Οταν στην κατοχή για να μήν αντρωθεί το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο να συνεργαστεί με τους κατακτητές δεν δύστασε να το κάνει. Οταν μεταπελευθερωτικά επέστρεψε απ τα απάνεμα λιμάνια και έπρεπε να επανέλθει στην εξούσια ήρθε μαζί και συνοδεία με τα Αγγλικά αγήματα και σμήνοι πολεμικών αεροπλάνων και χιλιάδων Αγγλικού στρατού. Και επειδή οι δυνάμεις του καταστημένου δεν έφταναν και για να μήν γίνει η ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση αξιωματική αντιπολίτευση χρειάστηκε η βιολογική εξόντωση του πολιτικού αντιπάλου σε συνεργασία με τους Αγγλους οδήγησε τη χώρα στον εμφύλιο πόλεμο. Οταν δήλωσαν αδυναμία να τους επιβάλουν σαν κυβέρνηση η εφτάκλωνη κυβέρνηση Διομίδη κάλεσε επειγώντους τους Αμερικανούς. Επέβαλε έκτακτους νόμους, συγκρότησε έκτακτα στρατοδικεία και εκτελεστικά αποσπάσματα εξορίες, άνοιξε τα κολαστήρια της Μακρονήσου και της Γυούρας και σιωπή τάφου για ό,τι έγινε και γίνεται. Και όταν η νική του Γράμμου, και τα έκτακτα μέτρα έχασαν τη δυναμική και την αίγλη τους, επέβαλε σιγή τάφου για ό,τι έγινε δύστασε να επιβάλει την 7χρονη δικτατορία και οταν και η δικτατορία έχασε τη δυναμικής .Αυτήν την ιστορική αλληλουχία ήθελαν να ανακόψουν και σε συνέχεια να προσεταιριστούν,

Οταν και η δικτατορία εξάντλησε και αυτή το ρόλο της και η λέξη Εθνική Αντίσταση, άρχισε να επανέρχεται στο προσκήνιο. Οταν ακόμα και άνθρωποι που πρίν από μερικά χρόνια ειχαν μια εντελώς διαφορετική άποψη και θέση για την Αντίσταση και κυρίως για το περιεχόμενό της, το κατεστημένο

έκρινε οτι ηρθε η στιγμή της ηθικής πλέον εξόντωσης της Αντίστασης. Πριν ειναι λοιπόν,αργά και προκειμένου να την οικιοποιηθεί και να την εντάξει στο σύστημα την «αναγνώρισε».

Οταν κατεστημένο διαπίστωσε, οτι ούτε οι εκλογικοί νόμοι, ούτε τα εκλογικά πρξικοπήματα, τα μέτρα βίας, νοθείας γενικά και το 1961 ειδικά. Τα όποια σχέδια «Περικλής» και οι Αποστασίες, δεν μπόρεσαν να ανακόψουν την πορεία ανώδου της Αριστεράς, με κίνδυνο της 5 του Μάη 1967, να νικήσει ακόμα και συνασπισμένες ολες της δυνάμεις του κατεστημένου. Προκειμένου λοιπόν,να ανακόψει αυτήν την πορεία ανώδου, κατέφυγε στην 7χρονη δικτατορία. Οταν και η δικτατορία έχασε και αυτή τη δυναμική της και οταν μια η επανασυσπείρωση της Αριστεράς, θα διέγραφε εκ νέου τον κίνδυνο να μήν τους έφταναν πλέον και πάλι ολων μαζί τα κουκιά, οπώς τις εκλογές τον Μάη του 1967, τότε έγινε η μεγαλύτερη ανακάλυψη του αιώνα. Μια ανακάλυψη που ενα ακόμα αξιοθαύμαστο Εθνικό Κεφάλαιο, βέβαια και με δική μας έπεσε θύμα του ψηφοθηρικού τρόπου λειτουργίας του μεταπελευθερωτικού κράτους.

Επειδή καμιά άρχουσα τάξη, δεν μπορεί να επιβιώσει χωρίς «αγώνες» και «ήρωες». Χρειάζεται «αγωνιστές» και «ήρωες» αλλα και κουκιά-ψήφους. Αφού έκανε την αντίστοιχη υποδομή και για την ηθική εξόντωση «θυμίθηκε», πως κάποτε ο λαός, έστω και χωρίς τη δική του συγκατάθεση, έκανε ενα αξιοθαύμαστο αγώνα για την απελευθέρωση της χώρας και μια νέα προοπτική για το λαό. Μια προοπτική Εθνικής Ανεξαρτησίας, απογαλακτισμού απ την δουλική εξάρτηση και κοινωνικό-οικονομικής ανάπτυξης, πολιτική ειρήνης και συνεργασίας με τους λαούς του κόσμου. Το 21 μετά την εξόντωση μέσο των εμφυλίων πολέμων των Ραγιάδων ένοπλων αγωνιστών και των Φιλικών, που εξακολουθούσαν να σκέπτονται και να αγωνίζονται αστικά, το κατεστημένο που τελικά επιβλήθηκε, ιδιοποιήθηκε τον αγώνα και τον ηρωϊσμό των πραγματικών αγωνιστών και ανακήρυξε «αγωνιστές» και «ήρωες» τους συνεργάτες των ξένων και τους πρωτεργάτες της αντεπανάστασης. Τηρουμένων των αναλογιών. Η τέτοια «ανανγώριση» χωρίς πρόσημο, χωρίς προσδιορισμό ΠΟΙΟΣ ΕΚΑΝΕ ΤΙ. Αναγνωρίστηκε με εναν όρο μέσα στον οποίο χωρούσαν ολοι. Ανεξάρτητα αν πράγματι συμμετείχε στην Αντίσταση. Και η κουτσή Μαρία που λέει ο λαός. Μια αναγνώριση ΣΟΥΠΑ, που τελικά αν δεν την μηδένισε, την υποβάθμισε σε βαθμό που να μην αξίζει τον κόπο να ασχοληθεί κανείς μαζί της. Μετά την πάροδο του χρόνου, περίπου το ίδιο θα συμβεί και με τους αγωνιστές της ΕΑΜικής Αντίστασης.

Αμ έπος λοιπόν, Αμ έργο: Η αρχουσα τάξη της χώρας, δεν χρεώθηκε μια προπολεμική δικτατορία για να ανακόψει την άνωδο της Αριστεράς εν όψη του πολέμου. Για τον ίδιο λόγο χρεώθηκε μια καραμπινάτη συνεργασία πρώτα με τους τρείς κατακτητές και μεταπελευθερωτικά με τους Αγγλό-Αμερικάνους, τα απάνθρωπα έκτακα μέτρα, εναν εμφύλιο πόλεμο, μια καθοριστικής σημασίας Αποστασία, τα εκλογικά πραξικοπήματα, τη χρήση βίας και νοθείας, τα σχέδια «περικλής», την δολοφονία του ΓΡ. Λαμπράκη και μια ακόμα δικτατορία το 1967-74, τις έντεχνες, αλλά και εντονες αντιπαραθέσεις ανάμεσα στα πολιτικά της κομμάτια-κόμματα, πάντα ομως ελεγχόμενα για να ξαναβρεθεί στην ίδια θέση κινδύνου για την αποφυγή του οποίου χρεώθηκε αυτήν την σαραντάχρονη ανώμαλη περίοδο. Ολες αυτές οι φάσεις περιείχαν κινδύνους χωρίς να ειναι προβλέψινη η κατάληψη. Σε πολλές από αυτές τις ενέργειες, οι σχέσει εξουσία και λαού ειχαν φτάσει σε τέτοιο βαθμό όξυνσης, που η εξουσία να μην μπορεί να κυβερνήση οπως πριν-ήθελε και ο λαός να μην ανέχεται να κυβερνηθεί οπως πριν από το κάθε γεγονότος. Κοινωνικά, αριθμητικά και οραματικά-προοπτικά οι δυνάμεις της Αλλαγής ηταν υπέρτερες, οι δυμάμεις της συντήρησης και της οπισοδρόμησης ειχαν τους μηχανισμούς επιβολής.

Προκειμένου λοιπόν, να αποσωπήσει αυτούς τους κινδύνους δεν δύστασε να χρησιμοποιήσει τα πιό βάρβαρα και απάνθρωπα μέσα, μα και να αναλώσει, ένα δικό της, μικρό ελαχιστο κομμάτι με μια μομφή οπως το «Στιγμαίο» των δικτατόρων στις 21 Απριλίου 1967.

Και αφού στο μεταξύ δεν έμεινα παρά μόνο λίγοι εν ζωή απ τους συντελεστές αυτού αξιοθαύμαστου αγώνα, και αφού πριν ψηφιστεί ο Νόμος της «αναγνώρισης» λίγους μήνες πριν η κυβέρνηση της Ν Δημοκρατίας εξέδωσε το Π.Δ 1285/του 1981 που προσδιόριζε αυστηρα του όρους: ποσοστά αναπηρίας και ανήκεστο βλάβη στη υγεία του αγωνιστή λόφω συμμετοχής στα πρόσω του αγώνα, αποφάσισε ύστερα από 41 ολόκληρα χρόνια απηνή διωγμού με το Ν 1543/85 στις 24/4/85, να «αναγνωρισει» αυτήν την εθελοντική, πρωτόγνωρη και ανεπανάληπτη Λαϊκή Αντίσταση, χωρίς ομως και να την καταγράψει και στας δέλτους της ιστορίας, σαν εθνικό κεφάλαιο και σαν ενα απ τα πιό αξιόλογα ιστορικά δεδομένα της Νεοελληνικής ιστορίας. Χωρίς να την εισάγει στην εκπαίδευση, στις δομές του κράτους, στην κοινωνία, την τέχνη κλπ και κυρίως σαν Εθνική Επέτειο.

Εκτοτε «παραχώρησαν» και τους Αντιστασιακούς, μια μέρα που να μπορούν ελεύθερα πλέον και αυτοί, να μαζεύονται και να λένε τα δικά τους και πέραν αυτού ΟΥ. Οι προσκλήσεις που στέλνει η Νομαρχία γράφουν. Θέμα: Εορτασμός της Εθνικής Αντίστασης και οχι Επέτειο.

Και για να μήν ξεχάσουμε τους Αγγλους «συμμάχους» και τη συμμετοχή των λίγων Αγγλων σαμποτέρ, όρισαν σαν γιορτή την ημέρα που ενωμένες οι δυνάμεις της Αντίστασης μαζί με τους Αγγλους, ανατίναξαν τη γέφυρα του Γοργοποτάμου. Η Αντίσταση ειχε πληθώρα μυνημάτων και νοημάτων, με κοινό στόχο την συμβουλή στον αντιφασιστικό αγώνα, την Απελευθέρωση της χώρας, την Εθνική Ανεξερτησία, την Εδαφική Ακεραιότητα και την Λαϊκή Κυριαρχία, την κατάργηση της Μοναρχίας και μια καλύτερη ζωή.

Αλήθεια μια Εθνική Αντίσταση σαν αυτή του ΕΑΜ, που μπόρεσε κάτω από πολύ δύσκολες και σκληρές κατοχικές συνθήκες, να φέρει σε πέρας ενα κατ εξοχήν εθνικό-πατριωτικό εργο, να εντάξει τις γραμμές όλα τα κοινωνικό-οικονομικά στρώμα Εμπόρους, στρατηγούς και βιομηχάνους ακόμα. Ενα πολύ μεγάλο μέρος της διανόησης, ποιητές, συγγραφείς και καλλιτέχνες. Από τις γραμμές του ΕΑΜ, πολέμησαν οι Ελληνες τους κατακτητές, αδιάκριτα απ τα πιστεύω, ακόμα και αυτοί, που για ενα μεγάλο διάστημα θεωρούσαν, οτι δεν θα ειχαν νόημα οι ανθρώπινες θυσίες και οι υλικές καταστροφές, που απαιτούσε η σύγκρουση με τους κατακτητές. Ενα τέτοιο Λαϊκό κίνημα μπορούσε να εχει ενα και μόνο νόημα, μια μονοσήμαντη πράξη :την ανατίναξη της γέφυρας του Γοργοποτάμου;

Την μόνη εξήγηση που μπορεί να δώσει κανείς, για την επιμμονή στην επέτειο της 28ης Οκτωμρίου και την επιλογή της ημέρας του Γοργοποτάμου για την Αντίσταση σαν επίσημη κρατική γιορτή, ειναι οτι η γιορτή-η ημέρα αυτή, σηματοδοτεί, πως το μεταπολεμικό κράτος «αναγνωρίζοντας» με αυτό και μόνο το περιεχόμενο την Εθνική Αντίσταση, ταυτίζεται πλέον με την Αντίσταση, προκειμένου να απαλλαγεί από τις όποιες ευθύνες και να δικαιώσει την άρχουσα τάξη και τον εαυτό του. Να επιβεβαιώση την μεταπολεμική του ύπαρξη, μα και να δικαιολογήσει-εξηγήσεις γιατί και πώς ενας τεράστιος αριθμός «αγωνιστών»-συνεργατών ειχαν επανδρώσει μεταπελευθερωτικά τον κρατικό μηχανισμό, το στρατό, τα σώματα ασφαλείας και την Εκκλησία.

Και για να μήν είναι εντελώς μόνοι και για να μην νοιώθουν οι Αντιστασιακοί αυτό που λέει ο λαός: «Ολοι, ολοι αντάμα και ο κασιδιάρης χώρια», στη γιορτή αυτή έρχονται και Αντιπρόσωποι των αρχών σπάνια οι επικεφαλείς. Και για να μην ακούσει το Εκκλησίασμα τον πανηγυρικό της ημέρας, όπως συμβαίνει με τις άλλες «επετείους», να γίνει έστω η επιμνημόσυνη δέηση και να εκφωνηθεί ο πανηγυρικός της Αντίστασης μέσα στην εκκλησία, ούτε η κατάθεση στεφανιών να γίνει στο αγνωστο στρατιώτη, αλλα έξω στην ύπαιθρο. Στο χώρο της Ελιάς, όπου ειναι το άγαλμα του αντάρτη. Στον αντάρτη που απ την μέρα που στήθηκε, δεν τον άφησαν ήσυχο. Πότε του σπάνε οι γνωστοί «άγνωστοι» την κάνη του όπλου, πότε του ρίχνουν διάφορα χρώματα και από αρκετόν καιρό τώρα σχεδιάζουν στο μνημείο του αντάρτη τον αγγυλωτό σταυρό.

Ας σημειωθεί οτι σε αυτά τα 41 χρόνια, η αναφορά στη λέξη Αντίσταση και Γοργοπόταμος, που τώρα γιορτάζουμε, ηταν κολάσιμη πράξη. Και ακόμα πιό κολάσιμη ηταν η αναφορά στα τραγούδια της Αντίστασης. Κάθε δε προσπάθεια απότισης φόρο τιμής στους πεσόντες στη μάχη αυτή, αντίκριζαν την βάναυση συμπεριφορά των τότε Μάτ και ο χώρο του Γοργοποτάμου, οταν πλησίαζε η μέρα αυτή ο χώρος του Γοργοποτάμου ηταν Ναρκοθετημένος. Μια προαπάθεια που έγινε στις 30 Νοεμβρίου του 1964, με την δεύτερη κυβέρνηση Κέντρου, οι αγωνιστές να πλησιάσουν το χώρο προκειμένου να μετακινήσου εστω κατ ελάχιστο την βαριά ταφόπετρα, κάτω απ την οποία ειχαν θάψει το δεύτερο Εποσ του λαού, οι δυνάμεις, που θέλουν και επιμένουν να γιορτάζουμε σαν επέτειο την ημέρα της κήρυξης του πολέμου και όχι την ημέρα που η χώρα απελευθερώθηκε απ την τριπλή κατοχή. Η προσπάθεια αυτή ειχε ενα τεράστιο κόστος απ τις νάρκες: 13 νεκροί και 38 τραυματίες μου έφυγαν με τα φορείο, χώρια αυτούς που μπόρεσαν και στάθηκαν στα πόδια και για να μήν μπλέξουν έφυγαν χωρίς να δηλώσουν τον τραυματισμό τους.

Η μεταδεκεμβριανή Ελλάδα της Δεξιάς, ελέω Σκόμπυ, Λήπερ και Πιούρι Φόϊ. Η Ελλάδα του Μανιαδάκη, του Κουλουμβάκη κλπ, παρά την τεράστια και πολύπλευρη προσφορά της στο συμμαχικό αγώνα και την Απελευθέρωση της χώρας, ειχε γίνει το κλοτσοσκούφι των εθνών... Κυρίως στο κεφάλαιο των εθνικών διεκδικήσεων που δεν ηταν αντίστοιχες με το μέγεθος της προσφοράς. Τότε τα όποια ελληνικά προβλήματα και αυτά ακόμη τα εθνικά τα «έλυνε» το Foei Offis στο Λονδίνο και μετά το 1947 στην Ουάσιγκτον. Ετσι κάποιο πρωϊ οι Ελληνες, ακούσαμε απ το Μπι-Μπι-Σι οτι η Ελλάδα, χωρίς να ειναι παρούσα έκλεισε ειρήνη με την Ιταλία.

Στην Ελλάδα μετά τη δημιουργία του ΚΚΕ και την ένταξή του στην Γ! Διεθνή, ο εμφύλιος πόλεμος ηταν εν δυνάμει απ το 1920. Εντάθηκε με την Αγγλό-βασιλο-μεταξική δικτατορία, πήρε ένοπλη μορφή με τη ανοικτή συνεργασία των Ράλληρο-Γονατάδων με τους κατακτητές στην κατοχή. Η Αντίσταση οχι μόνο άντεξε, αυτήν την από κοινού προσπάθεια εξόντωσης, αλλα βγήκε και νικητής απ την αναμέτρηση αυτή και η χώρα στις 12 Οκτωβρίου 1944 απελευθερώθηκε.

Την ημέρα της Απελευθέρωσης, μαζί με την Ελληνική Κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας στην οποία συμμετείχε και το ΕΑΜ με 5 ή 6 Υπουργούς, για να συμμετάσχουν στις εκδηλώσεις της απελευθέρωσης και να δούν με τα ίδια τους τα μάτια, πώς εχουν τα πράγματα στην απελευθερωμένη Ελλάδα, ήρθε με μια μικρή συνοδία στρατού η Αγγλική αντιπροσωπεία αποτελούμενη απ τον Αγγλο Πρέσβευτή Λύπερ, τον Αντωνυ Ηντεν Υπουργός των εξωτερικών και τον Μάκ Μίλλαν ειδικό για τα θέματα της Μεσογείου. Ο Ηντεν ηταν αυτός που ειχε επιστήσει την προσοχή του Τσιώρτσιλ, οτι «εχει εξαιρετική σπουδαιότητα, να μην επιτρέψουμε στο ΕΑΜ να καταλάβει την εξουσία στη χώρα κατά τη στιγμή της εκκένωσης των γερμανικών στρατευμάτων απ την Ελλάδα, γεγονός που θα τορπίλλιζε τις θέσεις των Αγγλων στο ανατολικό τμήμα της Μεσογείου.».

Ο λαός των Αθηνών και του Πειραιά, που τους περίμενε στο λιμάνι τους αποθέωσε. Χειροκρότησε και ζητωκραύγασε τόσο την Ελληνική κυβέρνηση αλλο τόσο και την Αγγλική αντιπροσωπεία.

Η αγγλική Αντιπροσωπεία, ερχόμενη στην απελευθερωμένη Ελλάδα, έκανε δυό βασικές διαπιστώσεις. Η πρώτη ηταν του κ Αντωνυ Ηντεν που έλεγε : όποτε και αν γίνουν οι εκλογές και με όποιο σύστημα και αν γίνουν, το ΕΑΜ «θα τις κερδίσει τις εκλογές» και η δεύτερη, οτι οι εθνικόφρονες δυνάμεις, ενωμένες στο σύνολό τους, δεν ηταν αρκετές και κυρίως ικανές να πάρουν την εξουσία μέσω των εκλογών. Και οι Αγγλοι, που για 120 χρόνια κυβερνούσαν την Ελλάδα, διόριζαν αρχηγούς κομμάτων, Πρωθυπουργούς, Υπουργούς και θυρορούς ακόμα, και εν όψη του να διατηρήσουν αλώβητη την Αγγλική αυτοκρατορία, ήθελαν την Ελλάδα πάσει θυσία προσδεμένη εκ νέου στο δικό τους άρμα.

Και για να ειναι εξασφαλισμένα τα γεωστρατηγικά και οικονομικά συμφέροντα, έπρεπε οχι μόνο να μην πάρει μέσω των εκλογών το ΕΑΜ την εξουσία, αλλα ούτε και τη θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης να κατέχει στα μεταπολεμικά πολιτικά πράγματα της χώρας. Ενας ακόμα βασικός λόγος, που συνηγουρούσε να οδηγηθεί η χώρα στον εμφύλιο πόλεμο, μια και ηταν ο μόνος τρόπος να εξοντωθεί αυτό το λαογέννητο ΕΑΜικό κίνημα, ηταν ο ρόλος που θα έπαιζε ο ελλαδικός χώρος στα νέα να διαμορφωθούν μεταπολεμικά παγκόσμια και τοπικά δεδομένα.

Για να αποτελέσει βάση αναχαίτησης του κομμουνισμού και αφετηρία εξόρμησης ενας χώρος, πρέπει να μην εχει «εχθρούς» στα μετώπισθεν. Και το ΕΑΜ, παρά τις τόσες συνεργασίες των διαφόρων εθνοϊσμών με τους Γερμανούς, τα πυκνά δίκτυα χαφιέδων και καταδοτών, τα μπλόκα, τις ομαδικές εκτελέσεις και τους νεκρούς στις μάχες με τους κατακτητές και στην πρώτη φάση του εμφυλίου με τους Αγγλους νεοκατακτητές το Δεκέμβρη, παρά την στρατιωτική ηττα και την παράδωση των όπλων, το ΕΑΜ εξακολουθούσε να διατηρεί άθικτες τις πολιτικές τους δυνάμεις και να ασκεί τεράστια επιρροή στο λαό. Πριν την παράδοση των όπλων ασκούσε εξουσία σε ολόκληρη τη χώρα, εκτός από την πλατεία Συντάγματος.

Μετά απ αυτή την διαπίστωση και την μελλοντική χρήση του ελλαδικού χώρου, προκειμένου να σώσουν την Ελλάδα απ τους Ελληνες, ήρθαν πολλές χιλιάδες Αγγλοι «σύμμαχοι». Τώρα πλέον οχι να δούν πως εχουν τα πράγματα, αλλα να επιβάλουν τη θέλησή τους με την πιό ωμή, βάβραρη και ξετσίπωτη βία, σε μιά απελευθερωμένη και σύμμαχο χώρα. Για το σκοπό αυτό έφεραν αμέτρητα Τάνκς, Αεροπλάνα, Καράβια και τους όλμους καμπύλης τροχιάς και πολλές, αμέτρητες χιλιάδες στρατό, που μαζί με τους Ραλληρό-Γονατάδες και τους διάφορους γνωστούς εθνοϊσμούς : Τα τάγματα ασφαλείας και τους πολιάριθμους εθνοϊσμούς, που οπλίστηκαν απ τους κατακτητές και δρούσαν από κοινού κατά του τρισκατάρατου ΕΑΜ. Του ΕΑΜ, που συνέχιζε να ασκεί επιρροή στο λαό. Αφού λοιπόν, Αγγλοι και Ραλληλό-Γονατάδες, συγκροτήθηκαν σε ενιαίο σώμα και αφού συντόνισαν τον τρόπο δράσης αναζητούσαν κάποια αφορμή, προκειμένου να «κονιορτοποιήσουν» το ΕΑΜ, όπως πρόβλεπε το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ».

Ενα σχέδιο που ειχαν ετοιμάσει οι Αγγλοι, αν τα πράγματα δεν πήγαιναν οπως αυτοί τα ήθελαν απ το Αύγουστο του 1943, που άρχισε η ανίστροφος μέτρηση του άξονα, έδωσαν εντολή στην ελληνική κυβέρνηση να παραβιάζει τη συμφωνία του Λιβάνου. Τη Συμφωνία που αποτέλεσε τη βάση για τον σχηματισμό της Κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας. Της κυβέρνησης που μετά τη συμμετοχή και της κυβέρνησης του βουνού, για πρώτη φορά εκπροσωπούσε λαό : Για πρώτη φορά ειχε λαό, έδαφος και στρατό ελληνικό. Και λέω ελληνικό γιατί αυτόν που ειχαν πάρει μαζί τους οσοι δεν πέθαναν στο σύρμα και δεν τους άλεσαν τα αγγλικά πολυβόλα, ηταν υπο τις διαταγές των Αγγλων.

Στη ζωή και ειδικά στην πολιτική, υπάρχει κάτι πιό σκληρό και πιο απάνθρωπο απ τον ανοιχτό πόλεμο των όπλων. Αλλα και πιό άτιμο: Η πρόθεση υπολογιστικά και ύπουλα καταστρωμένη προετοιμασία του, με καθημερινές προκλήσεις και παραβιάσεις συλλήψεις, βασανιστήρια, βιασμούς-πόλεμο νεύρων-απ την πλευρά του δυνατού. Διπλός ο σκοπός του νεοκατακτητή. Να τσακίσει το ηθικό του αντιπάλου για να έρθουν τα όπλα να τον αποτελειώσουν. Και εκτός απ αυτό να τον ερεθίσει σε τέτοιο βαθμό, ωστε να τον κάνει να προβεί σε πράξεις βίας. Και ετσι να δώσει σε στον εαυτό του, που σκοπεύει να επιτεθεί, την αφορμή τής χρήσης των όπλων, ενω παράλληλα να εχει και το φαινομενικό δίκαιο με το μέρος του. Να μετακυλήσει την ευθύνη της έναρξης του εμφυλίου πολέμου στον αντίπαλο. Και αυτό γιατί και η πιό ωμή και ξετσίπωτη επέμβαση, σε μια ήδη απελευθερωμένη και σύμμαχο χώρα, εχει και η ένοπλη βία ανάγκη από «ηθική» δικαίωση!

Και επειδή η μια παραβίαση δέχονταν την αλλη το ΕΑΜ, αντί για τη χρήση των όπλων, που τόσο πολύ ήθελαν οι νεοκατακτητές, στις 3 του Δεκέμβρη, κάλεσε το λαό της Αθήνας στην πλατεία Συντάγματος, να διαμαρτυρηθεί οχι μόνο να σταματήσουν οι παραβιάσεις, αλλα να μπούν σε εφαρμογή και πράξη οι συμφωνίες του Λιβάνου. Αυτό ηταν! Να η αφορμή και η δικαιολογία. Μια ειρηνική διαμαρτυρία την μετέτρεψαν σε πεδίο μάχης. Και τότε το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ», από σχέδιο έγινε πράξη σκοτώνοντας άοπλους και άμαχους πολίτες. Προκειμένου να αναλάβουν οι ίδιοι οι Αγγλοι πλέον τη συνέχισει του εμφυλίου, γέμισαν την πλατεία Συντάγματος με νεκρούς και τραυματίες.

Την αλλη μέρα ο μέγας Τσιώρτσλ, έδωσε τις γνωστές φονικές εντολές: «ενεργήστε σαν να βρίσκεσθε σε κατεχώμενη χώρα» και οχι «ειρήνη χωρίς νίκη» και πολλές άλλες παρόμοιες εξ ίσου φονικές εντολές. Τότε τα τάνκς, τα καράβια και τα αεροπλάνα ξερνούσαν φωτιά και σίδερο. Εκατοντάδες οι νεκροί και οι τραυματίες στις συνοικίες και τις φτωχογειτονιές. Υστερα από λίγες μέρες ήρθε και ο ίδιος ο Τσιώρτσιλ στην Αθήνα, για να οργανώσει την επέκταση του εμφυλίου πολέμου και στην υπόλοιπη Ελλάδα. Και τότε τη θέση των «Ταγμάτων ασφαλείας» και των εθνοϊσμών, που επιλεκτικά εντάχθηκαν στην εθνοφυλακή, την πήραν οι διάφορες συμμορίες: Σούρλιδες, Βουρλάκιδες, Μαγκανάριδες, Χίτες, Βενίτες, Παπαδοπουλαίοι κλπ. Οι συμμορίες αυτές, συνεπικορούμενες απ τη χωροφυλακή και την εθνοφυλακή, έσπερναν τη φρίκη, τη συμφορά και το θάνατο στο πέρασμά τους.

Αυτή η συμπόρευση των ντόπιων και ξένων Μακιαβέλιδων με τους Μακελιάριδες, σε συνδιασμό με το «Σχέδιο Μάρσαλ» και το «Δόγμα Τρούμαν» που χρηματοδότησε την Τρίτη ένοπλη φάση του εμφυλίου επέβαλαν στη χώρα σιγή Τάφου.

Για να μήν επεκταθεί αυτό το μακελειό και στη υπόλοιπη Ελλάδα, το ΕΑΜ δέχθηκε και υπέγραψε την γνωστή Συμφωνία της Βάρκιζας. Η Συμφωνία αποτελούνταν από 9 άρθρα, δύο απ τα οποία αφορούσαν το ΕΑΜ: το 4ο άρθρο που πρόβλεπε την απελευθέρωση των ομήρων και των δυό συμβαλομένων και το 6ο άρθρο, που αφορούσε μόνο το ΕΑΜ και πρόβλεπε τον αφοπλισμό του Μονίμου και εφεδρικού ΕΛΑΣ, του ΕΛΑΝ και της Πολιτοφυλακής. Τα υπολοιπα εφτά (7) αφορούσαν την κυβέρνηση.

«...Ινα δε η επελθούσα συμφωνία προσλάβει τον χαρακτήρα ενος ακατάλυτου Συμφώνου, εκφράζοντας τας επιταγάς της συνειδήσεως του Ελληνικού λαού...».

Οταν το ΕΑΜ, εξέφρασε κάποια επιφύλαξη για την καλή πίστη της Δεξιάς και την εφαρμογή της Συμφωνίας, ο κ Μάκ Μίλλαν και Λήπερ που πήραν μέρος στις διαπραγματεύσεις, είπαν στην Αντιπροσωπία του ΕΑΜ, να «έχουν εμπιστωσύνη τουλάχιστο σε αυτούς τους Αγγλους, που εγγυήθηκαν με το κύρος της Βρετανικής Αυτοκρατορίας τη συμφωνία της Βάρκιζας.

Στις 12 του Οκτώβρη του 1944, μόλις ειχαμε βγεί από μια τετράχρονη πολεμική θύελλα, που ξεθεμελίωσε τον τόπο και άφησε πίσω της ερείπια και τάφους. Η υλοποίηση ομως του κοινού στόχου των ντόπιων φασιστικών και αντιδραστικών δυνάμεων και των ξένων, δίπλα στα ερείπια και τους τάφους, που άφησε η τετράχρονη κατοχή θα σώρευε και αλλα ερείπια και καινούριους τάφους. Και τότε ειναι που ο ποιητή Φώτης Αγκουλές, ακριβολογώντας συμπύκνωσε το μέγεθος της Ανθρώπινης θυσίες σε αυτές τις λίγες λέξεις : **Τόσοι στρταυροί που στήθηκαν, τόσοι στραυροί που θα στηθούνε, εμάς μονάχα με σταυρούς μπορούν να μας μετρούνε.**

Η περόδος αυτή ηταν η εποχή που ο Αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός ενώ γνώριζε οτι « ΚΑΙ ΗΣΑΝ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΑΥΤΟΙΣ ΚΟΙΝΑ», χρήζεται απ τον Τσιώρτσιλ, αντιβασιλεύς και σαν αντιβασιλεύς «ΤΑ ΠΑΙΡΝΕΙ ΟΛΑ». Συγκεντρώνει στα χέρια του ολε τις πολιτικές και στρατιωτικές εξουσίες. Και τότε «Ωκοδόμησε είς υψήλα παλάτια το αγιαστήριον αυτού...Σου ειναι οι ουρανοί και Σου η Γή...Διότι μέγας Είσε και κάμνεις θαύματα...» (Ψαλμοί ΟΗ-ΠΟ-ΠΤ). Ηταν η εποχή που το Αγιο Ορος ύστερα από κοινή

των Μονών απόφαση έθεσαν, υπό την σεπτή προστασία του Φίρερ την κιβωτό της Ορθοδοξίας και ο αρχηγός των Ταγμάτων Ασφαλείας Πελοποννήσου Δ. Παπαδόγκωνας έλεγε « Εκφράζομεν την χαράν μας, Φίρερ, δια την θαυμαστήν διάσωσίν Σας και κλίνομεν με ευγνωμοσύνη το γόνυ ενώπιον του παντοδυνάμου Θεού , όστις ήπλωσεν προστατευτικήν χείρα επάνω από τη ζωή Σας, δια να Σας διαφυλάξει εις το Γερμανικόν εθνος... Από της Ιεράς Γής της Αρχαίας Σπάρτης, υψούται η προσευχή μας: ΚΥΡΙΕ ΔΙΑΦΥΛΑΣΣΕ ΤΟΝ ΦΙΡΕΡ ΜΑΣ», προάγεται σε στρατηγό και αλλοι 117 «ήρωες» των Ταγμάτων Ασφαλείας γίνονται Ευέλπιδες με υποδιοικητή το Γερακίνη. Ηταν η εποχή που ο Κουλουμβάκης στη δίκη του Λάμπρου αρχηγό της ειδικής Ασφάλειας Αθηνών, ούρλιαζε έξαλος οτι «Η μεγίστη πλειοψηφία των Ελλήνων ευγνωμονεί βαθέως τους Γερμανούς, τα Τάγματα Ασφαλείας και την ειδικήν δια τα μπλόκα και τας εκτελέσεις». Ηταν η εποχή που η αξία της ζωής του Ελλανα εθνικόρφονα ηταν υπέρ-τιμημένη και του Αντιστασιακού μηδενική.

???????Ο καιρός περνούσε και στον διεθνή ορίζοντα διαμορφώνονταν το διπολικό παγκάσμιο σύστημα και το ΕΑΜ, παρά τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ, την λευκή τρομοκρατία και τις σκηνές φρίκης, και την εκτεταμένη χρήση της γιγαντοαφίσσα της σκηνοθετημένης πτωματολογία, η επιρροή του εξακολουθούσε να ειναι μεγάλη και η ανάγκη να οδηγηθεί η χώρα στον πιό θερμό πλέον εμφύλιο πόλεμο κρίθηκε αναγκαία.

Η άρχουσα τάξη της χώρας στην πιό κρίσιμη στιγμή και ενώ το ΕΑΜ ειχε παραδώσει τα όπλα και παράλληλα γνώριζε οτι ο Κόκκινος στρατός δεν θα παραβίαβε τα ελληνικά σύνορα έρμαια των αγγλικών συμφερόντων συντάχθηκε με τις σκοτείνες δυνάμεις. Επρεπε οσο το δυνατόν πιό γρήγορα να ξεκαθαρίσει μια για πάντα με το ΕΑΜ. Και επειδή οι αντιδραστικές δυνάμεις με την ολόθερμη και όλων των είδων τη συμπαράσταση των Αγγλων, από κοινού δεν μπόρεσαν να το εξοντώσουν και ας πλήρωναν με λύρες τα κομμένα κεφάλια. Δίπλα στους δικτατορικούς και κατοχικούς έκτακτους νόμους, ψηφίστηκαν τα έκτακτα μέτρα και άρχισε η λειτουργία των εκτάκτων στρατοδικείων. Τα νησιά γεμάτα εξορίστους και οι φυλακές χωρίς δίκη καταδίκους και ωστόσο το ΕΑΜ, εξακολουθούσε να ειναι ζωντανό και να ασκεί επιρροή.

Μια λοιπόν, που δεν μπόρεσαν οι αντιδραστικές δυνάμεις και οι Αγγλοι από κοινού να εξοντώσουν ηθικά και βιολογικά το ΕΑΜ και ο ελλαδικός χώρος κάθε μέρα που περνούσε έπαιζε ολο και πιό σημαντικό ρόλο, ηρθαν οι Αμερικάνοι να συνεχίσουν τον εμφύλιο πόλεμο, που άρχισε η βρετανική αυτοκρατορία. Για να μήν ερθουν με άδεια χέρια μας έφεραν το «Σχέδιο Μάρσαλ» και το «Δόγμα Τρούμαν». Το στρατηγό Βάν Φλίτ, στον οποίο παραδόσαμε το στρατός με εκείνο το κατάπτυστο «Ιδού ο στρατό σας» του κ Π. Κανελόπουλο Υπουργό τότε των στρατιωτικών, τον κ Πιούρι Φόϊ για πρεσβευτή και τον κ Γκρέϊντυ και πολλούς αλλους ειδικούς συμβούλους. Συμβούλους που επάνδρωσαν και έλεγχαν όλους τους στρατιωτικούς και πολιτικούς μηχανισμού και ό,τι αλλο ειδικό και εκπαιδευμένο να δρά στο σκοτάδι. Εστησαν μηχανισμούς προπαγάνδας και κατασκοπείας, Ροδιο- φωνικούς σταθμούς και ραδιογωνιόμετρα για να προσδιορίζουν τους ασυρμάτους και όποια αλλα ερτζιανά μηνήματα.

Οχι οι Αμερικάνοι δεν κατασκεύασαν πτωματολογία, οπως οι Αγγλοι. Ούτε γέμησαν με γιγαντοαφίσες την Ελλάδα. Επειδή ομως ειχαν κατασκευάσει πρόσφατα τις περίφημες Βόμβες Ναπάλμ, που κάθε μιά ειχε ισχύει, οσο ενα καλά οργανωμένο ολοκαύτωμα, αλλα δεν τις ειχαν ακόμα δοκιμάσει στην πράξη. Αντί λοιπόν, να χρησιμοποιούν μόνο το κλασικό πυροβολικό ξηράς και θαλάσσης με τις κλασικές βόμβες που τις έριχναν τα αεροπλάνα και τα τάνκς, που η εμβέλειά τους και το μεγεθος της καταστροφής ηταν κάπως περιορισμένη σε σχέση με τις Ναπάλμ, μας τις έφεραν με σκοπό να προσδιορίσουν στην πράξη το μέγεθος της καταστροφής που προκαλεί η κάθε μια, μα και να τις πουλήσουν κιόλα σε πρόσβαρες τιμές. Τις Βόμβες Ναπάλμ που γνωρίζοντας πιά την ισχύ τους τις χρησιμοποίησαν στην Κορέα, εκτεταμένα και

αφειδώς στο Βιετάμ. Οι Βόμβες της φρίκης. Οι Βόμβες που κουρέλιαζαν τα κορμάκια των παιδιών, όπως της Βιετναμέζας κοπελίστας που μετά από χρόνια μας την έδειξαν στη τηλεόραση.

Συνέβει και με τις Βόμβες Ναπάλμ, αυτό που συνέβει με τα γερμανικά καθέτους εφορμήσεως αεροπλάνα. Τα περίφημα Στούκας, που οι Γερμανοί, για να προσδιορίσουν την ισχύ τα δοκίμασαν στον Ισπανικό εμφύλιο πόλεμο σκοτώνοντας, οπως και οι βόμβες Ναπάλμ τώρα ενα δημοκρατικό στρατό. Το σχέδιο «ΜΑΝΑΑ» προκειμένου να κάνει πιό εύκολη την κατάληψη της υπόλοιπης Ελλάδας, ανάμεσα σε όλα τα αλλα, πρόβλεπε και ενα ιδιόμορφο εν μέρει εστω αφοπλισμό του ΕΛΑΣ. Πριν αρχίσει η υποχώρηση των Γερμανών απ την Ελλάδα, ενώ ο Τσιώρτσιλ υπόγραψε στη Λισαβώνα συμφωνία με τον Χίτλερ, για την ανενόχλητη-αναίμακτη υποχώρηση των Γερμανών απ την Ελλάδα ωστε σόοι και γρήγορα να φτάσουν στο Βερολίνο να αντιπαραταχθούν στους Ρώσους, το στρατηγείο της Μέσης Ανατολής, μέλος του οποίου ηταν ο ΕΛΑΣ δυό ή τρεις μήνες πριν εκπώνησε το σχέδιο «Κιβωτός». Το σχέδιο αυτό πρόβλεπε οργάνωση και διάταξη των δυνάμεων του ΕΛΑΣ κατά μήκος των οδών υποχώρησης, με σκοπό τη δημιουργία σαμποτάζ, ενέδρες και μάχες για την παρεμπόδιση της εύκολης υποχώρησης. Και για να μήν γίνει αντιληπτός ο βασικός στόχος του σχεδίου, το ταύτισε και με την αντίστοιχη αποστολή οπλισμού και πυρομαχικών για την εκτέλεσή του. Το σχέδιο έμινε σχέδιο ως προς το ενα σκέλος τη διαταγή. Το αλλο σκέλος έμινε κενό γράμμα... Βέβαια εμεις με όσες δυνάμεις και μέσα είχαμε, δεν τους αφήσαμε να ειναι περίπατος η υποχώρηση οπως πολύ το ήθελε και το επιδίωξε ο Τσιώρτσιλ και ο Χίτλερ.

Μάλιστα μερικές κακές γλώσσες την εποχή εκείνη, λέγανε οτι οργανώθηκε απ τη διεθνή του κεφαλαίου, με σκοπό να εξοντώσει το πρώτο στην ιστορία της Ανθρωπότητας Σοσιαλιστικό-κομμουνιστικό σύστημα ζωής, παραγωγής και κατανάλωσης. Ενα σύστημα, που κατόρθωσε οχι μόνο να επιβληθεί αλλα και επικρατήσει γεγονός που αποτελούσε κίνδυνο για το ιδιο το καπιταλιστικό σύστημα, αν οι κεφαλαιοκράτες ανεξάρτητα απ τις διαφορές που ειχαν δεν παραμέριζαν στο όνομα του κοινού συμφέροντας τις οποιες διαφορές και δεν αποφάσιζαν από κοινού να εξοντώσουν αυτό το προζύμι, πριν προλάβει να φουσκώσει. Βέβαια και η αφορμή της έναρξης του πολέμου και η εξέλιξη που διέργαψε κυρίως τον πρώτο καιρό δικαίωναν ως ενα βαθμό τις κακές γλώσσες.

Τα δεδομένα πάνω στα οποία στήριζαν οι κακές γλώσσες-προπαγάνδα της Σοβιετικής Ενωσης-ηταν α) Τα δικτατορικά φασιστικά καθεστώτα που οι καπιταλιστικές χώρες ειχαν επιβάλει στη διάρκεια του μεσοπολέμου: Ιταλία, Πορτογαλία, Ισπανία, Ελλάδα κλπ. β) η δημιουργία προϋποθέσεων για ανεξάλεγχη-αλόγιστη ανάπτυξη της Πέμπτης φάλλαγγας σε ολες τις χώρες της Ευρώπης. γ) Τα αυστηρά και απάνθρωπα μέτρα που έπαιρναν όλες οι ευρωπαϊκές χώρες κατά των αριστερών, δημοκρατικων και προοδευτικών δυνάμεων και ειδικά κατά των κομμουνιστών και τα Λαϊκά Μέτωπα. δ) Η μή τήρηση απ την πλευρά της Αγγλίας, της υπόσχεσης που ειχε δώσει στην Τσεχοσλοβακία, οτι σε περίπτωση που η Γερμανία της κηρύξει τον πόλεμο η Αγγλία, οχι μόνο θα σταθεί στο πλευρό της αλλά θα κηρύξη και αυτή τον πόλεμο κατά της Γερμανίας. Ο χωρίς εμπάρκο εξοπλισμό της Γερμανίας απ τις ευρωπαϊκές χώρες και την Αμερική. ζ) η εύκολη και αδικαιολόγητη πολλές φορές παράδοση των ευρωπαϊκών στρατών στους Γερμανούς χωρίς να παρθεί η αντίστοιχη μέριμνα για απόκρυψη και καταστροφή οπλισμού, εκτός του Γάλλου Ναυάρχου Νταρλάν καθώς και η προθυμία των ντόποιων να συνεργαστούν με τους κατακτητές, οπως η περίπτωση της Γαλλικής άρχουσας τάξης με τον Στρατάρχη Πετέν.

Το ίδιο έγινε και με την υπόσχεση που έδωσε η Αγγλία στη χώρας μας. Πρέπει να σημειωθεί οτι η Ελλάδα, ηταν η μόνη χώρα σύμμαχος της Αγγλίας που της ειχε απομείνει μετά την κατοχή-κατάρευση όλης της Ευρώπης. Και στην περίπτωση της Ελλάδας η Αγγλία, δεσμευμένη από μια ειδική συμφωνία με την Ιταλία που έλεγε οτι σε «περίπτωση» που η Ιταλία κρίνει σκόπιμο να καταλάβει «προσωρινά» στην Ελλάδα η Αγγλία, δεν θα ειχει «αντίρρηση» Βεβαια η Αγγλία έστειλε στη χώρα μας στρατό. Ομως εκτός που ηταν ελάχιστος αριθμητικά, τον έστειλε οταν ήδη ειχε κριθεί η

έκβαση του ελληνό-Ιταλικού πολέμου. Δεν θα ηταν δε εκτός ιστορικής πραγματικότητας να έλεγε κανείς, οτι ο ερχομός αυτού του ελέχιστου Αγγλικού στρατού στην ελλάδα, επιτάχυνε την κήρυξη του πολέμου απ τη Γερμανία κατά της Ελλαδας. Ο ερχομός αυτού του αριθμητικά μικρού στρατού εκτός του οτι επιτάχυνε την κήρυξη του πολέμου απ τη Γερμανία, οταν υποχωρούσε απ τη χώρα μας, προκειμένου να μην τους προλάβουν οι Γερμανοί κατά την υποχώρηση και για να εχει λιγότερες απώλειες κατέστρεψε ενα μεγάλο μέρος του οδικού και σιδηροδρομικού δικτύου και μεγάλο αριθμό γεφυριών και πολλές εγκαταστάεις στρατηγικής σημασίας.

Ολα αυτά μαζί λένε πως οι Σοβιετικοί, ειχαν κάποιο δίκαιο που φοβόταν οτι σε κάποια φάση του πολέμου μπορούσαν να οδηγηθούν σε συμμαχία εναντίον τους τόσο κατά τη διάρκεια του πολέμου, αλλά και μετά τη λήξη. Το φόβο αυτό τον στήριχαν στο γεγονός οτι οι Αγγλό-Αμερικάνοι που ειχαν το ίδιο κοινωνικό-οικονομικό σύστημα ζωής και διακυβέρνησης με αυτή του άξονα. Συνεπώς μπορούσαν πολύ πιό εύκολα να τα βρούν και να στραφούν κατά της Σ Ενωσης Η ταύτισει των στόχων και συμφερόντων ανάμεσα στους Αγγλό-Αμερικάνους και του άξοναν ηταν ευκολότερη σε σχέση με αυτά της Σοβιετικής Ενωσης. Τον κίνδυνο αυτό οι Ρώσοι τον δίετρεχα μέχρι την ημέρα που πολεμική μηχανή του Χίτλτερ σταμάτησε στις πύλες του Στάλιγκράτ και αποκλείστηκε για τη διάρκεια τουλάχιστο οταν άρχισε η αντίστροφη μέτρηση του άξονα στο Στάλιγκρατ. Η ήττα της Βέρμάχτ στο Στάλιγκρατ διέγραφε ενα άμεσο κίνδυνο για τις καπιταλιστικές χώρες να περάσει όλοκληρη η Ευρώπη υπό την επιρροή των κομμουνιστών. Το γεγονός αυτό υποχρέωσε τους καπιταλιστές να ανοίξουν επιτέλους το περίφημο δυτικό μέτωπο. Το άνοιγμα του δυτικού μετώπου ηταν όρος της συμμαχίας, προκειμένου να ανακουφίσουν τον Κόκκινο στρατό από την έντονη πίεση του δέχονταν από τη Βερμάχτ.

Κι' ομως γι αυτούς τους ανθρώπους, αυτούς τους αγωνιστές που εγκαταλείποντας τα πάντα πήγαν να αναμετρηθούν με το χάρο, γι αυτού τους εθελοντές αγωνιστές δεν υπάρχει ακόμα ενα Εθνικό Μουσείο, δεν διδάσκεται ο αγώνας τους στα σχολεία, την τέχνη, τον κινηματογράφο και κυρίως δεν αποτελεί ο αγώνας Εθνικό Κεφάλαιο. Καμιά σάλπιγγα δεν ήχησε το πένθιμο εμβατήριο. Δεν υπάρχει κοινοτάφειο. Από κανένα βήμα δεν τους έγινε μνημόσυνο. Καμιά πένα δεν έγραψε την αγωνιστική τους ιστορία. Η Συφερτική Σιωπή στην Υπηρεσία ολων επιδιώκει να τα καλύψει ΟΛΑ.

Η βιολογία του Εθνους ειναι η μνήμη του. Αν τα κύτταρα της μνήμης αποσυνδεθούν, το σώμα τους Εθνους θα καταρεύσει. Εκεί στη μνήμη λάμπει ο πολιτισμός και η προσφορά κάθε λαού και ατόμου. Χωρίς τη μνήμη οι ιστορικές εμπειρίες παραμένουν άγνωστες και δεν βοηθούν την εύρυθμη επικοινωνία με την αρχαία και τη σύγχρονη αείχρονη κουλτούρα του. Χωρίς αυτήν θα μείνει ανοιχτός ο δρόμος για την επικράτηση μιας ακραιφνούς ατομικότητας στο βωμό της οποίας θυσιάζονται αξίες, αρχές, παρελθόν αλλα και το ίδο το μέλλον. Και ειναι η μνήμη αυτή που διασώζει, διδάσκει και συγχωρεί, υποσχόμενη το «Ποτέ Ξανά».

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΚΑΙ Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΕΠΕΤΕΙΩΝ.

Κάθε λαός δείχνει κάτι απ τον εαυτό του. Κάτι από αυτό που ειναι και μπορεί. Και ο γιορτασμός των εθνικών επετείων, ειναι ενας τρόπος με τον οποίο θυμάται, τιμά και δοξάζει αυτούς που με τον άγωνα ή και τη ζωή τους ακόμα αναστήσανε το έθνος των Ελληνων. Αυτούς που διαμόρφωσαν την κρατική οντότητα, αυτούς που την υπηρέτησαν, αυτούς που επέκτειναν τον γεωγραφικό της ορίζοντα και αυτούς που την υπερασπίστηκαν κάθε φορά που διέτρεχε κάποιο ορατό κίνδυνο και κυρίως αυτούς που την απελευθέρωσαν απ τους τρομερούς δυνάστες το 1821, το 1912 και το 1944. Αυτά ειναι τα τρία καθοριστικής σημασίας ορόσημα που σηματοδοτούν την ύπαρξη της σύγχρονης Ελλάδας.

Το μεγελείο της Διάστασης και της Αντίστασης του υπόδουλου και του υπό Κατοχή Ελληνα, βρίσκεται στο γεγονός οτι ο Υπήκοος Διεκδικεί την Ιδιότητα του Πολίτη. Οταν το άτομο αποκτήσει την Ικανότητα

να ειναι υποκείμενο της Ιστορίας, οταν η συλλογικότητα συντονίζει-συνδέει την ορμή της Ελευθερίας σε κοινό αγώνα, τότε ανεξάτρητα απ την έκβασή του, εχει γίνει ενα βήμα προς τα μπρός. Εχει επιτευχθεί, η υπέρβαση της αδράνειας και της υποταγής. Εχει εκδηλωθεί η πράξη ευθύνης και Αυτονομίας.

Αλλωστε πιό μπορεί να ειναι το νόημα μιας επετείου ; Αν οχι «να Θυμούνται οι Παλιότεροι και να Μαθαίνουν οι Νεότεροι το ιστορικό γίγνεσθαι του λαού και της χώρας»; Ίσως, αλλα αυτό πρέπει να ειναι μόνο η αρχή. Η συνέχεια συνίσταται στο να μαθαίνουμε, να ψάχνουμε, και κυρίως να σεβόμαστε το παρελθόν και να προσπαθούμε να διορθώνουμε-αποκαταστήσουμε στην αληθινή τους διάσταση, οσα δεν εγκρίναμε ή οσα μας επιβλήθηκαν απ τους απόντες, τους κιοτίδες και τους συνεργάτες των κατακτητών στους εκάστοτε εθνικούς και κοινωνικούς αγώνες.

Το Αέναο κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαι της ανθρωπότητας απ τις αρχές του 17ου αιώνα, ξεπερνώντας τη φυλή και τις ομάδες, πορεύονταν προς τη συγκρότηση του Εθνους. Το υπό κατασκευή Εθνος, οπως το προσδιόριζε η Αστική Επανάσταση, σαν ενότητα ελευθέρων πολιτών μέσα στην οποία γιννιούνται θεσμοί, πολιτική, νομιμότητα, ιδέες και οράματα, ηταν υπό διωγμό σε ολόκληρη την Ευρώπη. Και οι άνθρωποι, που θα γίνονταν πολίτες ανήκαν ιδιοκτησιακά στους αφέντες τους. Η απογορευμένη αλλού ιδέα-έννοια του Εθνους, με βάση τις αρχές του Ρήγα, επιβλήθηκε αυτονόητα στην Ελλάδα, και με την πιστή εφαρμογή των τριών βασικών αρχών της αστικής κοσμοθεωρίας:

Και ηταν οι τρείς αυτές αρχές, που στήριξαν την ανάσταση του Ελληνικού Εθνους: α) Ο πρωτομάρτυρας Ρήγας, έχοντας στο επίκεντρο της προσοχή του τον Ανθρωπο, κατά κύριο λόγο μιλούσε για τα «Φυσικά Δίκαια» του Ανθρώπου: Την ισότητα, τη λευτεριά, ατομική και εθνική, την προσωπική ασφάλεια και το δικαίωμα στο αυτεξούσιο, λέγοντας πως κανείς: «δεν ημπορεί να πουλήση τον εαυτό του, μήτε αλλος να τον πουλήση, επειδη το υποκείμενό του δεν ειναι εις την εξουσία του εαυτού του αλλα και της πατρίδος». Και για να τα διασφαλίσει αυτά μια από τις βασικές προσταγές και εντολές του Ρήγα προς το λαό ηταν «Οταν η Διοίκησις βιάζει, αθετή, καταφρονή τα δίκαια του λαού και δεν εισακούη τα παράπονά του, το να κάνη τότε ο λαός ή κάθε μέρος του λαού Επανάστσιν, να αρπάζη τα όπλα για να τιμωρήσει τους τυράννους του, ειναι το πλέον Ιερο από ολα τα διακαιά του και το πλέον απαραίτητον από ολα τα Χρέη του». β) Οι ακίνητες, οι «άφθαρτες» περιουσίες του δυνάστη-εχθρού, δεν θα γίνουν κτήμα και στήριγμα μιάς ανερχόμενης αριστοκρατίας, μιας νέας τάξης κυριάρχων. Εγιναν «Εθνικές Γαίες», κοινό αγαθό στην υπηρεσία όλων...και γ) Κανείς έκτοτε δεν διανοήθηκε να μετατρέψει «νομικά» κανέναν Ελληνα σε δουλοπάροικο στο νέο κράτος. Οσον αφορά τις «Γαίες» ούτε και στη Γαλλία τηρήθηκε αυτή η θεωρητικό-ιδεολογική υπόσχεση για ενθικοποίηση της Γής.

Το γεγονός αυτό σε μιά εποχή, που η δουλοπαροικία, και η θρησκοληψία, στις παλιές και νέες μορφές της ηταν ο κανόνας στην ύπαιθρο, οπως ηταν φυσικό προκάλεσε τον θαυμασμό της ευρωπαϊκής διανόησης για την ελληνική Επανάσταση. Και η στράτευσή της στο πλευρό των Ελλήνων, δεν έγινε από κάποια λαθεμένη μετάφραση του νοήματος της Επανάστασης, ούτε στηρίχθηκε σε κάποια αοριστία και το κένο. Η συμπαράσταση της ευρωπαϊκής διανόησης και των αστών προς την ελληνική Επανάσταση, ηταν μια πράξη καθαρά και ίσως η πρώτη έκφραση της διεθνούς ταξικής αλληλεγγύης.

Την εποχή εκείνη βασικός εχθρός της ανερχόμενης αστικής τάξης ηταν η φεουδαρχία, που στηρίζονταν στην έγγεια ιδιοκτησία και την δουποπαροικία. Η ελληνική Επανάστηση και τα τρία αυτά καθοριστικής σημασίας δεδομένα-συνθήματα που συνιστούσαν την συγκρότηση του Εθνους τα υλοποίησε α) με το να μή σκεφτεί-τολμήσει κανείς να εχει δουλοπάροικο στο Νεο ελληνικό κράτος β) οι ακίνητες, οι «άφθαρτες» περιουσίες του εχθρού έγιναν «εθνικές γαίες», και γ) κοινό αγαθό στην υπηρεσία όλων...

Το κάλεσμα του Ρήγα προς τους αρματωλούς, τους κλέφτες και τους Ραγιάδες, μετά την άρνηση των καλαμαράδων να ηγηθούν του αγώνα (Γ. Πανδρέου κλπ) ηταν σαφή: «Ενωθήτε, βάλετε το Νόμο οδηγό

σας, πειθαρχήστε σ εναν αρχηγό και πάμε να συντρίψουμε το δυνάστη!...». «...Οι Νόμοι νάν ο πρώτος και μόνος οδηγός». Για να υπάρχουν Νόμοι, πολύ περισσότερο για να λειτουργήσουν οι Νόμοι, προϋποθέτουν μια οργανωμένη κοινωνία και αυτήν ακριβώς την κοινωνία-Εθνος συγκρότησαν πρώτοι σχεδόν οι Ελληνες αγωνιστές το 1821.

Οι Ελληνες μόνοι, κατάμονοι και αβοήθητοι με μόνα όπλα τη φλόγα των ιδανικών της Λευτεριάς και Ανεξαρτησίας με την ανεξάντλητη ορμή απ την πείρα της σκλαβιάς 400 χρόνων στους Τούρκους, αναδείχθηκαν αντάξιοι και υπεράξιοι των αρχαιων ελλήνων του Μαραθώνα, των Θερμοπυλών, της Σαλαμίνας και του Αξεξάνδρου.

Ο Δαβλός του Καψάλη φώτισε οχι μόνο το δίκαιο του ελληνικού αγώνα αλλα φώτισε και ξύπνησε τις συνειδήσεις των λαών στους εθνικό-λαό- απελευθερωτικούς αγώνες ολων των γενεών που έρχονταν και παλεύουν ακόμα. Οι Ελληνες εντολοδόχοι αυτής της πατρογονικής κληρονομιάς των αρχαίων προγόνων και των σύγχρονων πατέρων του 1821, δεν ηταν δυνατόν να μην πολεμήσουν με αυταπάρνηση στην Αλβανία και να νικήσουν και δεν ηταν δυνατόν μετά την εισβολή των Γερμανών και το τέλος της ηρωϊκής μάχης της Κρήτης, οι Ελληνες να μείνουν σε νάρκη και εθνική εθελοδουλία.

Α) ????Με δεμένο χειροπόδαρα λαό και χώρα, απ τη 4χρονη Αγγλό-βασιλό-μεταξική δικτατορία και τους Αγγλους επιδιαιτητές, φτάσαμε στην 28η Οκτωβρίου του 40. Η Ελλάδα, μπήκε στον πόλεμο κατά του φασισμού, ενώ εχει εσωτερικό δικό της καραμπινάτο φασισμό. Με άλυτα ολα τα κοινωνικό-πολιτικά προβλήματα, που έμειναν άλυτα απ το 21, και αυτά που προστέθηκαν στο μεταξύ. Οταν η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο, η αυθόρμητη συμμετοχή του λαού στον πόλεμο, δεν ηταν κάτι το ανεπάντεχο. Αυτή την αυθόρμητη συμμετοχή του, ο λαός την συνέδεσε, εκτός απ την απόκρουση του εισβολέα, και με τον μακρόχρονο κρυφό ποθο και το αίσθημα ανακούφισης, οτι επιτέλους σήμαινε η ώρα να γλιτώσει και απ τον εσωτερικό φασισμό.

Ομως παρά τις πρωτιές και τις τόσες νίκες, για τις οποίες η παγκόσμια κοινή γνώμη κρατούσε την ανάσα, δεν ειχε αίσιο τέλος και αυτό γιατί, η Γερμανία προκειμένου να σώσει τον βασικό συνεταίρο της απ την ταπείνωση και το γόητρο του άξονα απ την πρώτη ήττα, στις 6 Απριλίου του 1941 μας κήρυξε και αυτή τον πόλεμο.

Β) Η δεκαετία του 1940 υπήρξε η σκοτεινότερη στην ιστορία της Ελλάδας. Σήμερα ειναι πλέον αναμφισβήτητο, οτι αν η Ελλάδα έμπαινε στη 10ετία του 40, με ενά ανεκτό απ το λαό βαθμό πολιτικής νομιμότητας, κοινωνικής συνοχής και προόδου, ο Β! παγκόσμιος πόλεμος, που ηταν ο μεγαλύτερος κατακλυσμός σιδήρου και φωτιάς που έπεσε πάνω στην Ανθρωπότητα, μόλις 25 χρόνια μετά απ τον πρώτο, δεν θα ειχε τόσες καταστρεπτικές συνέπειες για το λαό και τη χώρα. Αυτοί που δεν μπόρεσαν να δούν, οτι θα ηταν περίεργο αν αυτός ο κατακλυσμός σιδήρου και φωτιάς, θα μπορούσε να περάσει χωρίς βαθύτερες αλλαγές στη συνείδηση των λαών. Οτι αυτή η αλληλοσφαγή εκατομμυρίων Ανθρώπων, που η φασιστική παραφροσύνη οδήγησε στα πεδία των μαχών, δεν ειχε μόνο σαν σκοπό να κόψει μια για πάντα τον ομφάλιο λώρο του φασισμού, αλλα να κάνει και εκείνες τις αντίστοιχες πολιτικό-κοινωνικές αλλαγές, χωρίς αυτές η θυσία αυτών των Ανθρώπων δεν θα ειχε κανένα νόημα.

γ) Η χώρα κατακτήθηκε, οχι από εναν αλλά από τρείς κατακτητές. Τώρα ο κάθε Ελληνας έπρεπε να πεί το μεγάλο ΝΑΙ η το ταπεινό και ανθελληνικό οχι. Και τότε οι Ελληνες οπως το 21 κυτάχθηκαν παλικαρίσια στα μάτια. Αυτή ηταν η πρώτη σπίθα. Η σπίθα-προζύμι της Αντίστασης. Και τότε ο ήρωας των αλβανικών βουνών, των Μακεδονικών οχυρών και της Κρήτης, έγιναν ΕΑΜίτες, ΕΛΑΣίτες και ΕΠΟΝίτες και ΕΔΕΣίτες ΕΚΚΑτίδες, ΠΕΑΝίτες και ο στρατός της Μέσης Ανατολής και το ξεκίνημα μιας καινούριας πορείας άρχισε. Μιας πορείας, ίσως, προ το θάνατο αλλα και τη δόξα μαζί. Αποδείχνοντας για αλλη μια φορά οτι ο Ελληνικός λαός, δεν ειναι ώριμος για σκλαβιά, οπως το ειχε πεί

πριν από πολλά χρόνια ο Δ Γληνός, συμπληρώντάς το και με το : «Ο μόνος τρόπος για να ζήσει και να πεθάνει κανείς σαν Ανθρωπος, ειναι να ζήσει και να πεθάνει για ενα ΙΔΑΝΙΚΟ. Την άλλη μέρα οι Ελληνες ξεκίνησαν να συναντήσουν το θάνατο και ήξεραν το γιατί.

Οι αγωνιστές του Β! παγκοσμίου πολέμου, ονειρεύονταν μια Ανθρωπότητα, μια πατρίδα ελεύθερη και δίκαιη μέσα σε εναν κόσμο ελευθερίας και κοινωνικής δικαιοσύνης. Και ομως παρά τα πολλά εκατομμύρια των θυμάτων και τα ερείπια που προξένησε, η εικόνα που παρουσιάζει σήμερα η Ανθρωπότητα ειναι αναμφισβήτητα ζοφερή. Οι προληπτικοί και κατα παραγγελία τρομοκρατικοί και Ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι συνεχίζουν, και οι δυό απ τους νικητές του Β! παγκοσμίου πολέμου, Αγγλία και Αμερική, έβαλαν πλώρη να κυβερνήσουν μονοκρατορικά-αυτοκρατορικά την Ανθρωπότητα. Να υλοποιήσουν την θεϊκή εντολή: «Κάντε τον Κόσμο Αγγλία». Αγγλος Αρχιεπίσκοπος ευλογώντας και αποχαιρετώντας ενα εκστρατευτικό σώμα ειπε: επί λέξη :«Ο Θεός εχει κληροδοτήσει στη Βρετανική φυλή μια παγκόσμια αυτοκρατορία...Πάτε Ωστε να επιτελέσετε το υπέρτατο Καθήκον ΤΟΥ στον Κόσμο. Οι Νίκες που θα έχετε εις βάρος των ειδωλατρών ειναι οι νίκες της ευγενέστερης ψυχής του ανθρώπου».

Μέχρι τον Οκτώβριο του 40, που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο, ο λαός υπόφερε τα πάνδεινα απ τον εσωτερικό φασισμό. Το γεγονός αυτό είχε τεράστιες επιπτώσεις στη ζωή του λαού στη διάρκεια της κατοχής. Η κατοχή δεν βρήκε ούτε το λαό, μα ούτε και την εθνική αστική τάξη σε κατάσταση ομοψυχίας, που απαιτούσαν οι πολεμικές και κατοχικές συνθήκες.

Το δεδομένο αυτό ως ενα βαθμό προκαθόριζε και τις δυσκολίες, που θα αντικρίζαμε σαν λαός να οργανώσουμε αντίσταση και αυτό γιατί δεν υπήρχε ταυτότητα συμφερόντων, στόχων και θέλησης.

Αν δεν προϋπήρχε αυτό το δεδομένο, αλλη θα ηταν η πορεία του πολέμου και η κατάρευση του μετώπου. Η μελέτη της ιστορίας αναφέρει και η ζωή επιβεβαιώνει, πως οταν κατακτιέται μια χώρα, οι πρώτοι που πρέπει να μην ανεχθούν, αποδεχθούν και να αντιδράσουν στην κατοχή της χώρας ειναι το σώμα των Αξιωματικών, τα σώματα Ασφαλείας και η Διοίκηση: Γενικά ο κρατικός μηχανισμός. Αλλωστε για αυτό το σκοπό η άρχουσα τάξη τους γεμίζει και εν καιρό ειρήνης τις επωμίδες με άστρα χρυσά, τα στήθη με παράσημα και τις πλατείες με προτομές μετά θάνατο. Επίσης η ιστορία μα και η λογική λέει, οτι στα συρτάρια του κάθε Γενικού Επιτελείου, υπάρχουν οχι μόνο σχέδια άμυνας και πολέμου, αλλα και σχέδια για οργάνωση αντίστασης και τρόπο δράσης για την απελευθέρωση της κατακτημένης χώρας.

Αφού λοιπόν, δεν υπήρχε ταύτιση συμφερόντων, στόχων και θέλησης, οχι μόνο ανάμεσα στο λαό και την «ηγεσία» αλλά και στην ίδια την αστική τάξη, οσον αφορά τον τρόπο που θα αντιμετωπιζόνταν η κατοχή, με αποτέλεσμα τα εργαλεία αυτά να μήν αξιοποιηθούν. Ετσι ενα μεγάλο μέρος παρέμεινε στα συρτάρια ή τα πήραν μαζί τους οι «ηγέτες» που εγκατάλειψαν λαό και χώρα πριν την κατάληψη της χώρας και ενα αλλο ξεχάστηκε απ τους έχοντας την ευθύνη να τα θέσουν σε εφαρμογής. Και το μεγαλύτερο μέρος αυτών των σχεδίων λειτούργησε διστυχώς προς την αντίθετη κατεύθυνση.

Δ) ??????Και λειτούργησε αντίθετα, γιατί η επιβολή της Αγγλό-Βασιλό-μεταξικής δικτατορίας τον Αύγουστο του 1936, διαμόρφωσε αλληλοσυγκρουόμενα πιστεύω, συνειδήσεις και συμφέροντα οχι μόνο ανάμεσα στο λαό και την άρχουσα τάξη, αλλά και στην ίδια την άρχουσα τάξη. Τα συμφέροντα ενός μεγάλου τμήματος της άρχουσας τάξης, ειχαν προπολλού ταυτιστεί μα αυτά του άξονα. Τα συμφέροντα αυτά επενδύθηκαν απ τους φωτοσβέστες, που δεν έφυγαν μαζί με τους «ταγούς» της αλλη πλευρά, και σε συνεργασία με τους ομοϊδεάτες κατακτητές πλέον, δημιούργησαν την πεποίθηση στον εαυτό τους οτι η νίκη του άξονα ειναι αναμφισβήτητη. Και με τη βεβαιότητα, οτι ο φασισμός ειναι οχι μόνο το καλύτερο, αλλα και το μελλοντικό κοινωνικό-οικονομικό σύστημα διακυβέρνηση για τους λαούς της μεταπολεμικής Ευρώπης και ειδικά για τη χώρα μας που ειχε ήδη και την αντίστοιχη υποδομή.

Ετσι ενεργώντας επέκτειναν το ήδη υπάρχον φασιστικό πλαίσιο συνεργασίας σε ολα τα επίπεδα. Και με συνθήματα οπως: Εμείς πολεμήσαμε τώρα ας πολεμήσουν οι αλλοι» η «πολεμική μηχανή του άξονα ειναι αήττητη». Συνεπώς κάθε αγώνας κρίθηκε αναποτελεσματικός. Οι ασπαζόμενοι τα συνθήματα αυτά οδηγήθηκαν σε μια δισυπόστατη μοιρολατρία: Η μιά που έλεγε : Ο,τι έγινε έγινε. Ημαστε μια μικρή και αδύνατη χώρα και δεν μπορούμε να οργανώσουμε αντίσταση κατά του αήττητου άξονα αλωνίζει τη χώρα. Ας συμβιβαστούμε με τη μοίρα μας και εχει ο Θεός. Και η αλλη οπως εμεις πολεμήσαμε τώρα ας πολεμήσουν και οι αλλοι για μάς.Και η μιά και η αλλη μορφή μοιρολατρίας ειναι το ίδιο ολέθρια γιατί με ενα ιδιομορφο τρόπο αποδέχεται τη σκλαβιά. Και όποιος επαναπαύεται σε αυτό που πρόσφερε, ενώ η χώρα βρίσκεται υπό κατοχή. α) δέχεται να αγωνιστούν αλλοι για να του χαρίσουν τη λευτεριά του και β) ομολογεί εκ των προτέρων οτι αποδέχεται τη σκλαβιά και το πολύ-πολύ πρόκειται να πετύχει με την αποδοχή ειναι να αλλάξει αφέντη.

Ο λαός μας με την τριχιλιόχρονη ιστορία, που στην πορεία αυτών των αιώνων πέρασε και επέζησε μέσα από τόσες νίκες και συμφορές χωρίς να χάσει ποτέ την ελπίδα και τη δύναμη της άρνησης απέναντι σε κάθε κατακτητή, δεν θα λυγίσει και τη φορά αυτή στα κελεύσματα των τυράνων. Και τώρα οπως πάντα στις περιπτώσεις αυτές ολόψυχα ενωμένος αντέταξε το οριστικό και αμετάκλητο ΟΧΙ. Το ΟΧΙ της Ελλάδας.

Μετά την κατάρευση του Αλβανικού μετώπου τα πάντα ειχαν διαλυθεί και ειδικά μετά τη φυγή των «αρχόντων», μια βουβαμάρα πλάκωσε και πολλοί κλείστηκαν στον εαυτό τους και τις έγνοιες τους...Οι εγκαταλειμένοι Ελληνες «περιμέναμε τους βαβράρους» και σε λίγο σπάραζαν κάτω απ την μπότα των κατακτητών και των συνεργατών τους. Μπροστά σε αυτό το δράμα, με πρωτοβουλία του ΚΚΕ, στις 27/9/41 ιδρύθηκε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ-συνεσπισμός 5 κομμάτων).

Μετά την εγκατάληψη του λαού και της χώρας απ την «ηγεσία», ο λαός αναζητούσε τους φύσει αρχηγούς του. Πνευματική, πολιτική και στρατιωτική ηγεσία χρειαζόταν ο Εθνικός Απελευθερωτικός αγώνας. Οσοι λοιπόν θεώρησαν τον εαυτό τους ασυμβίβαστο με τον κατακτητή, την κατοχή και έτοιμο να αγωνιστεί για την απελευθέρωση της χώρας εντάχθηκαν στο ΕΑΜ.

Το ΕΑΜ διαμόρωσε το πρόγραμμά του με όραμα, ελπίδας, σχέδιο και προοπτική. Το πρόγραμμα το έκανε γνωστό στο λαό. Βασικοί στόχοι του προγράμματος ηταν : α) Πολιτικός Αγώνας για την Επιβίωση του Λαού. β) Οργάνωση Ενοπλου Αγώνα για την Απελευθέρωση της Χώρας απ τους τρείς κατακτητές. γ) Προστασία της Εδαφικής Ακεραιότητας της Ελλάδας. δ) εθνική Ανεξαρτησία και ε) Μετά την Απελευθέρωση Ελευθερες Εκλογές με το Σύστημα της Απλής και Αδολης Αναλογικής και Γνήσιο Δημοψήφισμα να αποφασίσει ο Λαός αν θέλει Αβασίλευτη ή Βασιλευόμενη Κοινοβουλευτική Δημοκρατία.

Με βάση αυτό το πρόγραμμα το ΕΑΜ, κάλεσε το λαό να συμμετάσχει και να αγωνιστεί ο καθένας απ το δικό του μετερίζι για την Απελευθέρωση της χώρας. Οι Ελληνες, παρ όλο που ήξεραν γιατί μπήκαμε σ αυτήν την κόλαση του πολέμου, δεν μπορούσαν να πιστέψουν πως όλα ειχαν χαθεί και οτι μπαίναμε σαν λαός και χώρα σε μιά ανέσπερη νύχτα. Ενα μικρό μέρος των επιζώντων του πολέμου, πριν ακόμα προλάβουν να δούν και να χαρούν τους δικούς τους πήραν πάλι τα βουνά. Και οταν το ΕΑΜ κάλεσε το λαό για το ξεκίνημα μιάς καινούριας πορείας για Λευτερία και Δίκαιο ηταν μεταξύ των πρώτων που εντάχθηκαν στις γραμμές αυτής της καινούρια πορείας, ίσως, προς το θάνατο: «Ολοι ανταμώνουμε στη μάχη με το θάνατο» λέει Ο Ρίτσος. Σε αυτήν τη μάχη με το θάνατο μπήκαν οι Ελληνες αμέσως, μετά το κατέβασμα απ τον Μανώλη Γλέζο και τον Απόστολο Σάντα της Βάστικας απ την Ακρόπολη στις 30-31 Μαϊου και μαζικά μετά την ίδρυση του ΕΑΜ στις 27 Σεπτεμβρίου 9/41.

Βέβαια εκτός απ το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ), υπήρχαν και αλλες οργανώσεις και μάλιστα πολλές και ατομικές ακόμα. Το ερώτημα ομως που μπαίνει ειναι : αν χωρίς το ΕΑΜ μπορούσε να υπάρξει, να σταθεί και δράσει πολιτικά και ένοπλα σε πανελλαδική κλίμα Εθνική Αντίσταση; Ειναι αποδεδειγμένο οτι μετά την εγκατάλλειψη του λαού και της χώρας απ τους «ταγούς», μόνο με λαϊκή και σε εθελοντική βάση μπορούσε να οργανωθεί και να διεξαχθεί σε εθνική κλίμακα αυτός ο Εθνικό-Απελευθερωτικός αγώνας που έκανε το ΕΑΜ.

Ο λαός του ΕΑΜ, αγωνιζόταν πιστεύοντας οτι μετά την απελευθέρωση της χώρας, μέσο των εκλογών, θα άνοιγε ο δρόμος και στις καινούριες λαϊκες δημοκρατικές δυνάμεις και κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο θα ειχε μείνει ζωντανό απ τα παλιά κόμματα. Οτι θα άνοιγε διάπλατα ο δρόμος της λαϊκής κυριαρχίας, που ηταν όνειρο και προσδοκία των Ελλήνων. Οτι θα βάδιζε Ενωμένη Εθνικά και σύμφωνη η Ελλάδα προς ικανοποίησει των εθνικών της δικαίων, προς την αποκατάσταση μέσα στα Νέα της σύνορα όλων των ελληνικών περιοχών. Οτι θα συγχρονίζαμε αυτήν την Αναγεννημένη Ελλάδα, μέτα στα πλαίσια της νέας αντιφασιστικής Ευρώπης. Περήφανη και αληθινά Ανεξάρτητη στο πλευρό των λαών της Ευρώπης και του κόσμου.

Και το βασικότερο: Ο λαός που συμμετείχε στον Εθνικό Απελευθερωτικό Αγώνα, πίστευε οτι μετά την Απελευθέρωση, θα συνταχθούμε σε μιά Ανεξάρτητη Πολιτεία, θα κρατούσαμε την Ελλάδα, μόνο για ΜΑΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ, θα πιάνε όλοι μαζί τα όποια προβλήματα που μας άφησε ο μεσοπόλεμος, η Αγγλό-Βασιλό-Μεταξική Δικτατορία, ο Αλβανικός πόλεμος και η κατοχή και κυρίως οτι θα κρατούσαμε τις όποιες διαφορές μεταξύ για να τις λύσουμε μόνοι μας ΧΩΡΙΣ ΞΕΝΗ ΕΠΕΜΒΑΣΗ. Θα ανασυγκροτούσαμε τη χώρα, ετσι ωστε, μετά την Απελευθέρωση να μπεί και η Ελλαδίτσα μας στη χωρία των αναπτυγμένων χωρών της Ευρώπης.

Την επόμενη της Απελευθέρωσης ομως οι Ελληνες, στο τραπέζι των διαπραγματεύσων, για το μέλλον της Ελλάδας, δεν συζητούσαν οι ίδιοι οι Ελληνες μεταξύ τους, ωστε να φανεί η όποια διαφορετική άποψη και γνώμη για το πως θα λύναμε τα μεταπολεμικά προβλήματα της χώρας, αλλα με μια ΞΕΝΗ αυτοκρατορική ΔΥΝΑΜΗ, που ειχε ήδη ένοπλα καταλάβει μια απελευθερωμένη και με τη βοήθεια του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ σύμμαχο χώρα.

Η χώρα αυτή ηταν η παλιά, αδύσταχτη αποιοκρατική Αγγλία και η Νέα να την διαδεχθεί Αμερική. Επρεπε με κάθε θυσία να κρατήσουν την Ελλάδα,αυτό το γεωστρατηγικό βράχο-κλειδί υπό τον έλεγχό τους. Εσωτερικά και αυτοί οπως και ο άξονας ειχαν πολλά και λαμπρά στηρίγματα και αφοσιωμένους συνεργάτες. Η Δεξιά και το παλιό Κέντρο, που στην κατοχή με τον ενα ή τον αλλο τρόπο συνεργάστηκαν, μετά την απελευθέρωση πουλούσε την ψυχή της στο διάβολο και για να επιβιώσει σφυχταγκαλιάστηκε με όλο το φάσμα του δοσιλογισμού. Το δοσιλογισμό, που σαν Ηρόστρατοι, γκρέμιζαν με αντεθνικό πάθος και μα απέραντη ασυνειδησία, αυτό που με αίμα, σάρκα και κόκκαλα έχτιζαν οι αγωνιζόμενοι Ελληνες.

Είδε σαν σωτήρες τους Αγγλους και τους Αμερικανούς, οπως στη διάρκεια της κατοχής ειχαν δεί του Γερμανούς. Το ίδιο δυστυχώς έκανε και μια μερίδα του κέντρου με τον Κ. Ρέντη κλπ, που πριν ακόμα αρχίσουν οι συζητήσεις για το μέλλον της μεταπολεμικής Ελλάδας, ειχε στείλει ογδό χιλιάδες Ελληνες Αριστερούς για τουρισμό στην Αλτάμπα της Αφρικής. Δυστυχώς για τη χώρα το ιδιο έκανε και μια μερίδα της εθνικής αστική τάξης, παρ όλο που γνώριζε, οτι ο Κόκκινος στρατός, δεν θα παραδίαζε τα ελληνικά σύνορα και οτι ο ΕΛΑΣ, με τη συμφωνία της Καζέρτας δεν θα κατέβαινε στην Αθήνα και με τη συμφωνία της Βάρκιζας ειχε παραδώσει τα όπλα. Στην πιό κρίσιμη για τη χώρα στιγμή, για λίγα ψίχουλα εξουσίας συντάχθηκε και αυτή με τους φύσει εχθρούς της. Τους βοήθησε και οδηγήθηκε η χώρα στις νέες μεταπολεμικές καταστροφές και τις χιλιάδες νέους Νεκρούς.

Το 1945 μόλις είχαμε βγεί από μια πολεμική θύελλα, που ξεθεμελίωσε τον τόπο και άφησε πίσω της ερείπια και αναρίθμητους τάφους. Μέσα ομως απ αυτόν τον αγώνα της φωτιάς και του σιδήρου, ο λαός μας βγήκε ατσαλωμένος. Για πρώτη φορά απέκτησε συνείδηση της δύναμης τους, και γι αυτό αποφασισμένος να ξεκαθαρίσει μια για πάντα τους λογαρισμούς, που εδώ και 120 χρόνια διατηρούσε ανοιχτούς με τους ξένους και τους ντόποιους συνεργάτες. Αν δεν το προσπαθούσε θα ηταν και οι Αντιστασιακοί οχι απλώς απόντες του αγώνα αλλα και προδότες του αγώνα.

Στον αγώνα για τη χιλιάκριβη τη Λευτεριά σφυριλατήθηκε μια νέα περήφανη Γενιά. Μια Γενιά εμπνευσμένη απ τα Νέα ιδανικά που ειχε φτερώσει στους λαούς ο αντιφασιστικός αγώνας. Μια Γενιά εξοπλισμένη με αυτοπεποίθηση και θάρρος, που η νικηφόρα αναμέτρησή της με τους κατακτητές της ειχε εδραιώσει. Μια Γενιά που ενώ έδωσε τα πάντα, μόλις πρόλαβε να αγγίξει το όραμα της Λευτεριάς, της Αυτοτέλειας και της Εθνικής Ανεξαρτησίας.

Ομως ο πόλεμος τελείωσε. Η Δεξιά και το παλιό Κέντρο με την ένοπλη επέμβαση των Αγγλων εξασφάλισαν τη δοτή εξουσία και οι ξένοι μετά την αναρρίχηση στη εξουσία, τα πολιτικό-οικονομικά και γεωστρατηγικά συμφέροντά τους εξασφαλίστηκαν. Το λαό δεν τον ειχαν πλέον ανάγκη. Ο,τι του αναλογούσε να κάνει το έκανε. Τώρα δεν τον χρειάζονταν άλλο. Καιρός ηταν να δωθεί τέλος στα μεγάλα λόγια: ο «ηρωϊκος», ο «Μέγας», ο «απαράμιλος ελληνικός λαός», που στο εξής θα λέμε οτι οι «ήρωες πολλεμούν σαν Ελληνες» και πολλά αλλα παρόμοια του Τσιώρτσιλ, του Αϊνζεχάουερ και του Στρατηγούς Ουϊλσον, για την προσφορά του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στη Νίκη του αντιφασιστικού αγώνα. Τώρα, καλά θα κάνει να τα ξεχάσει αυτά, να ξανά γίνει ο γνωστός «λαουτζίκος», να μαζευτεί στη γωνιά του, να δουλεύει και να μή μιλάει. Γιατί αν συνεχίσει να μιλάει θα τον κάνουν πάλι Ντά όπως το 1936.

Τώρα Αρωγός στην προσπάθεια να ξανά κάνουν Ντά το λαό ηταν το «Σχέδιο Μάρσαλ». Η αποδοχή του απ την «ελληνική» κυβέρνηση, απεμπόλεσε και το τελευταίο ήχνος της εθνικής κυριαρχίας και αξιοπρέπειας, που ειχε δομήση ο Αλβανικός πόλεμος και η τετράχρονη Αντίσταση. Ετσι για αλλη μια φορά ο ελληνικός λαός, οπως το Δεκέμβρη του 1944, δεν διαπραγματεύονταν και ούτε πολεμούσε με τις συντηρητικές και αντιδραστικές δυνάμεις της (Κέντρο-Δεξιά), αλλα πάλι με μια ΞΕΝΗ ΔΥΝΑΜΗ. Την Ιμπεριαλιστική υπερ ΔΥΝΑΜΗ της Αμερικής.

Σε λίγο ακολούθησε το «Δόγμα Τρούμαν». Το «Δόγμα» αυτό σχεδιάστηκε για να εξουδετερωθεί όλος ο ελληνικός δυναμισμός και οχι μόνο η Αριστερα, όπως ο λαός, στο σύνολό του τον ειχε συνειδητοποιήσει και εκδηλώσει-εκφράσει συλλογικά στο ΕΠΟΣ των Αλβανικών βουνών και την Εθνική Αντίσταση. Με το «Σχέδιο Μάρσαλ» και το «Δόγμα Τρούμαν», μας έδεσαν όλους ανεξαιρέτος τους Ελληνες χειροπόδαρα και τώρα προσπαθούμε αρχίζοντας απ την αρχή-και από θέσεις χειρότερες από τότε-να βγούμε απ τα αδιέξοδα. Γιατί τα όσα ακολούθησαν: εμφύλιος, έκτακτα μέτρα, εκλογικά πραξικοπήματα, αποστασίες, χούντα, Τούρκοι, Κύπρος, Αιγαίο, ΣΙΑ, ξένοι πράκτορες και τα τόσα αλλα, δεν ξεπήδησαν ξαφνικά και απρόσμενα.

Οπως και αν λέγονταν Αγγλοι, Γερμανοί, και πάλι Αγγλοι ή Αμερικάνοι, όλοι τον ίδιο στόχο ειχαν. Πως να κρατήσουν την Ελλάδα σφικτά, αποπνιχτικά δεμένη στο δικό τους γεωστρατηγικό, πολιτικό και οικονομικό Αρμα. Πως θα παραμείνει η Ελλάδα το «αγγιστρωμένο ψάρι», που δεν θέλει «δόλωμα».Την χαριτωμένη αυτή διαπίστωση-διατύπωση την έκανε ο ειδικός για την Ελλάδα Αμερικανός σύμβουλος κ Αρμουρ. Οταν το 1958, η νικημένη ένοπλα Αντίσταση επανασυσπειρώθηκε στην Ενιαία Δημοκρατική Αριστερά (ΕΔΑ), έγινε αξιωματική Αντιπολίτευση. Η κυβέρνηση του Κ Καραμανλή, ζήτησε απ τις ΗΠΑ οικονομική βοήθεια προκειμένου να κάνει κοινωνική πολιτική, σαν τον μόνο τρόπο να καταπολεμηθεί η Αριστερά. Η έννοια της διατύπωσης ηταν : «Εμείς τους δώσαμε και τους κρατάμε στην εξουσία, θα πρέπει και να τους πληρώνουμε...»

Με την πικρή σοφία που μας πλούτισαν αυτά τα σαράντα και πλέον σημαδιακά -μαρτυρικά χρόνια που πέρασαν, βλέπουμε ολοκάθαρα πιά-σε όποια παράταξη και αν ανήκει ο καθένας μας-οτι χάσαμε τότε τη μοναδική ευκαιρία που είχαμε να συνταχθούμε σε μια ανεξάρτητη πολιτεία. Και το πιό τραγικό και οξύμωρο ειναι οτι ολη αυτή την αιματοχυσία την προκάλεσαν, την επέβαλαν και έγινε απ τους ξένους και τους δοσίλογους για εξη βασικούς λόγους α) Να πάρουν με τα όπλα οι Αγγλοι την εξουσία απ το ΕΑΜ και να τη δώσουν στην κεντρό-Δεξιά, μια και αυτοί ούτε με τα όπλα, μα ούτε και μέσω εκλογών ειχαν τη δύναμη να την πάρουν από μόνοι. β) Να μετατραπεί ο ελλαδικός χώρος σε προπύργιο του τότε «Ελεύθερου Κόσμου» και ορμητήριο εν όψη του Γ! παγοσμίου πολέμου για τους Νεοκατακτητές γ) Μια που οι «σύμμαχοι» την Ελλάδα την προόριζαν να παίξει αυτόν το ρόλο και το ελληνικό κατεστημένο τον δέχθηκε, έπρεπε να εξοντωθεί ο «εσωτερικός εχθρός». δ) Να τσακίσει με μιά νέα ιδεολογική εθνοκάθαρση τη ραχοκοκαλά του ΕΑΜ (οπως έκανε το 1936 του ΚΚΕ) για να μή γίνει αξιωματική αντιπολίτευση αμέσως μετά τη λήξει του Β! παγκοσμίου πολέμου. ε) Να να μήν λογοδοτήσουν στη δικαιοσύνη οι δοσίλογοι για τα όποια εγλήματα διέπραξαν στη διάρκεια της τετράρχονης κατοχής συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές και ζ) Να αρπάξουν με τα όπλα το ΕΠΟΣ της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης, για μελλοντική χρήση και αξιοποίηση: Ταξικά και Ψηφοθηρικά, οπως έγινε και με το 1821.

Για να υλοποιηθούν αυτοί οι όροι, έπρεπε να μη βγεί αμέσως μετά την Απελευθέρωση το ΕΑΜ ούτε αξιωματική αντιπολίτευση. Ομως ετσι οπως ειχαν διαμορφωθεί τα πράγματα στην κατοχή, ενας μόνο τρόπος υπήρχε να μη βγεί το ΕΑΜ αξιωματική αντιπολίσευση. Επρεπε ως δια μαγείας οι ΕΑΜίτες και οι ΕΛΑΣίτες, από αγωνιστές και απελευθερωτές να μετατραπούν σε εσωτερικό «εχθρό» και σαν «εχθρός» έπρεπε να εξοντωθούν. Και ο εμφύλιος πόλεμος ηταν το μόνο μέσο-εργαλείο που μπορούσε να υλοποιήσει αυτό το στόχο.

Η νίκη όμως της Κένρτο-Δεξιάς, που ηταν αποτέλεσμα της ωμής και βάρβαρης ένοπλης επέμβασης των Αγγλων και της οικονομικής αρωγής και υπό την εποπτεία των Αμερικανών, ηταν ηττα μόνο πολεμική-στρατιωτική και οχι και ιδεολογική-πολιτική. Το γεγονός αυτό οχι μόνο επέτρεψε να διατηρηθεί ζωντανή η ιδελογικό-πολιτική συνοχή, αλλα πάρα την ισχύ των εκτάκτων μέτρων, τα νησιά και τις φυλακές γεμάτες ασφυκτικά το 1958 έγινε αξιωματική αντιπολίτευση. Οι αξίες, οι ιδέες και τα οράματα της ΕΑΜικής Αντίστασης για το μέλλον της Ελλάδας δεν έχουν ΑΝΑΛΩΘΕΙ-ξεπεραστεί. Ηταν και παραμένουν τόσο βαθιά ριζωμένες στη συνείδηση του λαού, που ενώ δέχθηκε στην πιό ακραία της μορφή τη βαβραρότητα για να μην γίνει αμέσως μετά την Απελευθέρωση Αξιωματική Αντιπολίτευση, οχι μόνο έγινε αλλα άντεξε και την επτάχρονη Επέλαση της δικτατορίας. Τα οράματα και οι ιδέες επανήλθαν μετά την μεταπολίτευση ζωντανές στο πολιτικό-κοινωνικό προσκήνιο και αυτό γιατί:

Με εξαίρεση το θέμα της Μοναρχίας ολες οι άλλες αξίες, ιδέες και οράματα, παραμένουν ζωντανές και θα παραμείνουν επίκαιρες μέχρις ότου δεν λυθούν-υλοποιηθούν θα τα βρίσκομε μπροστά μας. Εκτός πιά και αν το ΠΑΣΟΚ με το σύνθημα «Αλλαγή» και αργότερα με το «Αλλαγή στη Αλλαγή» που τόσο την εκμεταλλεύτηκε οτι υλοποίησε εστω μέρος απ τις «οι ιδέες της 3ης Σεπτέμβρη». Της αλλαγή που είκοσι και πλέον χρόνια έλεγαν « Νάτην πετιέται...» και δεν «φαίνεται στο τέλος καμιάς τετραετίας...», δικαιώνοντας ετσι τον Ελιότ, που επανειλημμένα εχει διαμηνύσει στα κόμματα εξουσίας : «Δεν μας αρέσει ν ανεβαίνουμε μια σκάλα και να βλέπουμε οτι μας οδηγεί κάτω...Δεν μας αρέσει να βγαίνουμε από μια πόρτα και να βλέπουμε οτι είμαστε ξανά στο ίδιο δωμάτιο».

Με την ελπίδα οτι το ΠΑΣΟΚ, αφού η διακήρυξη της 3ης του Σεπτέμβρη το περιεχόμενο αποτελεί περίπου αντιγραφή το Εθνικό-πολιτικό και κοινωνικό περιεχόμενο, τις ιδέες και τα οράματα της ΕΑΜικής Αντίστασης, θα κάνει πράξη το περιεχόμενό της εγκλώβισε ενα μεγάλο μέρος του ΕΑΜίκου Κινήματος. Τώρα πλέον ηταν η σειρά του ΠΑΣΟΚ να κυβερνήσει.

Τώρα εκτός απ΄τα πιό πάνω συνθήματα προστέθηκαν το πατριωτικό «βουλιάξε το Χώρα», απόψε «πεθαίνει η Δεξιά», η Δεξιά στο «χρονοντούλαπο» και πολλλά αλλα παρόμοια. Με τη στήριξη οργανωτικά, αγωνιστηκά και εκλογικά απ τις ΕΑΜικές Αντιστασιακές δυνάμεις, πάντα με την ελπίδα οτι θα πραγματοποιούσε στο βαθμό, που θα επέτρεπαν οι Διεθνείς συνθήκες και οι εσωτερικές δυνατότητες τους σκοπούς που πρόβαλε με τη Διακήρυξη της 3ης Σεπτεμβρίου του 1974. Στις 19 Οκτώβρη του 1981 το ΠΑΣΟΚ σχημάτησε αυτοδύναμη κυβέρνηση. Μια κυβέρνηση ομως που ειχε αναλάβει μια σειρά από υποθήκες. Ετσι αφού πέτυχε και πραγματοποίησε την «αποψίλωση και σχηματισμό πλειοψηφικής κυβέρνησης με τους ψήφους της Αντιστασιακών, τώρα σειρά ειχε η δεύτερη φάση αυτή που ταυτίζονταν τα Αμερικά-ΝΑΤΟϊκα συμφέροντα με την εναλλαγή στην εξουσία. Η εναλλαγή στην κυβέρνηση έγινε, νε τα συνθήματα για...έμειναν κενού περιεχομένου αφού τα πάντα έμειναν στη θέση τους και λειτουργούν όπως πρώτα και πάντα στην Ελλάδα.

Ετσι σήμερα βρισκόμαστε για αλλη μια φορά μπροστά στην ιστορική ανάγκη πραγματικής: ουσία και περιεχόμενο ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ της Αντίστασης σαν Εθνικό ΚΕΦΑΛΑΙΟ. Εκτός πιά και αν νομίζουν οι αγωνιστές, συναγωνιστές, σύντροφοι και συγκρατούμενοι ακόμα, που το στηρίξαν οτι το θέμα της ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗΣ έκλεισε με την καθιέρωση σαν επέτειο την ημέρα της ανατίναξης της γέφυρας του Γοργοποτάμου και μερική οκονομική δικαίωση των νεκρών και ελαχίστων επιζήσαντες αναπήρους και πέραν αυτού ΟΥ. Με αυτό περίπου το σκεπτικό και βασικό ιστορικό περιεχόμενο, θέλει και προσπαθεί να κλείσει το κατεστημένο αυτό το εθνικό κεφάλαιο:

Το κεφάλαιο που ακούει στο όνομα: Αγγλό-βασιλό-μεταξική δικτατορία, Μεσοπόλεμος, Αλβανικός πόλεμος, 4τραχρονη κατοχή, επαναγκαθίδρυση της Μοναρχίας, βία, νοθεία, εμφύλιος, σχέδια «Περικής», εκλογικά πραξικοπήματα, δολοφονία Λαμπράκη, Αποστασίες, Δικτατορία, μεταπολίτευση.

Αλλωστε ο σκοπός και ο τρόπος που «αναγνωρίσηκε», σκοπό εχει να αλλοιώσει την ουσία και το περιχόμενο από αυτόν τον πρωτόγνωρο και λαογέννητο αγώνα. Να βγάλει οπως το 21, τον συντελεστή λαό για μια ακόμη φορά απ το κοινωνικό-πολιτικό γίγνεσθαι και τη συμμετοχή του στα κέντρα που παίρνονται οι αποφάσεις.

Ετσι λοιπόν, για το ίδιο θέμα, μετά την «αναγνώριση» έχουμε μια επέτειο και μια γιορτή. Επέτειο για την κήρυξη του πολέμου και γιορτή για την Αντίσταση-Απελευθέρωση. Μια γιορτή που ολόκληρο το έργο της συμποσούται μόνο στην ανατίναξη της γέφυρας του Γοργοποτάμου και όχι επέτειο για την ίδια την Αντίσταση, που ηταν ο φορέας της Απελευθέρωσης. Ο τρόπος που «αναγνωρίστηκε» και ο σκοπός για τον οποίο «αναγνωρίστηκε» ηταν και παραμένει σαφής. Στόχος: να περιορίσουν -συμπυκνώσουν σε αυτό και μόνο το γεγονός ολόκληρο το νόημα και το περιεχόμενο της Εθνικής Αντίστασης, σε αυτήν και μόνο Αντιστασιακή πράξη: την ανατίναξη της γέφυρας Γοργοποτάμου και σε συνέχεια μέσω της «αναγνώρισης» να οικιοποιηθεί η άρχουσα τάξη την Αντίσταση. Σκοπός: με αυτήν την ιδιόμορφη «αναγνώριση» να «συμμετάσχει» το μεταπελευθερωτικό κράτος στην Αντίσταση και ταύτισή του με την Αντίσταση ειναι έκτοτε το ζητούμενο.

Η Εθνική Αντίσταση καθρέφτιζε την καρδιά του Επαναστατημένου Εθνους σε μιά απ τις μεγαλύτερες στιγμές των ιστορικών ανατάσεων. Κι οχι μόνο την καρδιά, αλλά και τη μοίρα του. Συνεπώς το θέμα ειναι εθνικό και σαν τέτοιο πρέπει να αναγνωριστεί. Η Εθνική Αντίσταση, σαν όραμα, σαν έννοια και προοπτική διατηρεί πλήρως την αξία της και αυτό γιατί η δικήρυξη του ΕΑΜ και η προκήρυξη του Υψηλάντη έχουν αν οχι ταύτιση σκοπών πολλά μα πάρα πολλά κοινά χαρακτηριστικά. Ο Υψηλάντης καλούσε του Αστούς να πάρουν την υπόθεση της Επανάστασης στα χέρια τους και το ΕΑΜ καλούσε το λαό για την απελευθέρωση της κατακτημένης χώρας.

Με την προκήρυξη αυτή ο Υψηλάντης, εκτός του οτι αναγνώριζε την ηγεσία και τους προηγούμενους αγώνες των Φιλικών, τους καλούσε να οπλιστούν και να συνδράμουν με χρήματα, όπλα και με ό,τι αλλο τον Ιερόν αγώνα για την Εθνική Απελευθέρωση και την Ελευθερία των Ελλήνων.

Το 1940 η Ευρώπη ειναι ηττημένη απ τον άξονα. Οι λαοί της Ευρώπης βυθισμένοι στην ηττοπάθεια και τη μοιρολατρία. Σκοτάδι και φόβος παντού. Κανένα φώς από πουθενά. Και μέσα σε αυτήν την οικουμενική σιωπή και την ηττοπάθεια, οι Ελληνες στα βουνά της Αλβανίας διεξάγουν τις πρώτες νικηφόρες μάχες ενάντια στον άξονα. Το ίδιο συνέβει και με το κατέβασμα της σβάστικας από την Ακρόπολη. που αποτέλεσε το εγερτήριο σάλπισμα προς τους ηττημένους και φοβισμένους λαού της Ευρώπης. Τότε άρχισαν να ξαναβρίσκουν τον εαυτό τους. Να συνέλθουν και να οργανώσουν και αυτοί, οπως οι Ελληνες Αντίσταση.

Εχει υποθεί οτι το κατέβασμα της βάστικας απ την Ακρόπολη, δεν ειναι η πρώτη Αντιστασιακή πράξη στον ευρωπαϊκό χώρο. Και αν ακόμα δεχθούμε οτι η άποψη αυτή ειναι σωστή η Αντιστασιακή αυτή πράξη δεν ξεπέρασε τα σύνορα της χώρας του συνέβει. Ενώ το κατέβασμα της βάστικας απ την Ακρόπολη, απ αυτό το παγκόσμιο Σύμβολο ειχε τεράστια απήχηση οχι μόνο στους λαούς της Ευρώπης αλλά και παγκόσμια.

Οπως λοιπόν, ο Υψηλάντης καλούσε τους Φιλικούς, να οπλιστούν και να συνδράμουν με ολα τα μέσα τον Ιερό αγώνα, ετσι και οι κομμουνιστές που πρωτοστάτησαν για την ίδρυσει του ΕΑΜ, καλούσε το λαό να μαζέψει όπλα και να συνδράμη με όλες του τις δυνάμεις τον εξ ίσου Ιερό αγώνα, για την απελευθέρωση της Ελλάδας απ την τριπλή σκλαβιά. Τη στιγμή που συνεργάτες απεργάζονταν την φασιστική προοπτική, ο λαός με την καθοδήγηση του ΕΑΜ, με μικρές ελάχιστες εξαιρέσεις ετοίμαζε τις πολιτικές και στρατιωτικές οργανώσεις και τις δομές εκείνες, που οχι μόνο να απελευθερωθεί τη χώρα απ την τριπλή κατοχή και να βοηθήσει τον συμμαχικό αντιφασιτικό αγώνα, αλλα και να λύθουν τα όσα κοινωνικό-πολιτικά και οικονομικά προβλήματα, που άφησε άλυτα λόγω του ιστορικού συμβιβασμού των αστών με τους Κοτζαμπάσηδες και τον Κλήρο το 21, καθώς και τα καινούρια που σώρευσε η εκατοντάχρονη Αστικο-Τσιφλικάδικη εξουσία. Ετσι ωστε μετά την απελευθέρωση της χώρας και τη λήξη του Β! παγκοσμίου πολέμου, να μήν επιστρέψει ξανά η Ελλάδα στο προπολεμικό καθεστώς και ειδικά στο επάρατο της 4ης Αυγούστου.

Οπως η Επανάσταση του 21, (ακόμα και κατά Παπαρηγόπουλο) ηταν ενα μεγάλο κοσμοϊστορικό γεγονός. Ενα γεγονός από εκείνα που προκαλούν ΔΕΟΣ σε όποιον το κοιτάξει κατάματα, σε όποιον αποφασίσει να αναμετρηθεί μαζί του. Η διαπίστωση αυτή δεν αφορά μόνο την πυκνότητα, την ποιότητα και τη σημασία των γεγονότων και αλλαγών, που προκάλεσε αυτή η τεράστια σε μέγεθος ανατροπή. Αφορά ακόμα και τα κείμενα που αναφέρονται σε αυτήν. Το δημοκρατικό Σύνταγμα που αποτέλεσε την υποδομή του Συνταγματικού γίγνεσθαι της Ελλάδας. Το ίδιο περίπου δέος, θα νοιώσει και αυτός που θα αποφασίσει να κοιτάξει κατάματα την Εθνική Αντίσταση και να αναμετρηθεί μαζί της. Γιατί αν ο αγώνας των Ελλήνων το 21, εδραίωσε την αντίληψη και την ανάγκη να συγκροτηθεί ο αστερισμός των οικογενειών και ομάδων σε οργανωμένη κοινωνία και σε κρατική οντότητα, η Εθνική Αντίσταση, εκτός του οτι συνέβαλε στον αντιφασιστικό αγώνα και την Απελευθέρωση της χώρας, άνοιξε μια Νέα σελίδα, την πιό ένδοξη και πιό ηρωϊκή-κοινωνικό-απελευθερωτική.

Η Εθνική Αντίσταση 1941-44 δεν ηταν ενα τυχαίο και τυχάρπαχτο γεγονός. Ηταν η Νέα Φιλική Εταιρεία, που ξεπετιόταν μέσα απ τους αγώνες του ελληνικού λαού, εθνικούς και κοινωνικούς απ το 21 ώς τώρα, ενώ παράλληλα άνοιγε το δρόμο για τα εθνικά απελευθερωτικά κινήματα των σκλαβωμένων αποικιακών λαών. Των λαών που ζούσαν για εκατοντάδες χρόνια κάτω απ την πιό απάνθρωπη και κτηνώδη βία.

Στην ιεράρχιση των στόχων της Αντίστασης, σε ό,τι αφαρά την Ελλάδα, την πρώτη θέση κατείχε η επιβίωση του λαού, τη δεύτερη η Απελευθέρωση της χώρας και η τρίτη να συνταχθούμε σε μια ανεξάρτητη πολιτεία, να κρατήσουμε τη φορά αυτή την Ελλάδα: ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΜΑΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ. Να πάρουμε τα όποια προβλήματα αποσχολούν το λαό και τη χώρα στα ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΧΕΡΙΑ. Να την ανασυγκροτήσουμε και να την εντάξουμε ελεύθερη και ανεξάρτη πιά στη χωρία των αναπτυγμένων Ευρωπαϊκών χωρών. Και η Τετάρτη να κρατήσουμε μεταξύ μας, τις όποιες διαφορές και να τις λύσουμε ΜΟΝΟΙ ΜΑΣ, χωρίς καμιά ΞΕΝΗ επέμβαση. Για να πάψει επιτέλους η χώρα μας να παίζει το ρόλο του αρωγού, που συνεπάγεται πλήθος ταπεινώσεων και εξεφτελισμών, ακόμα και οταν βρίσκεται με το μέρος ή στο πλευρό των νικητών. Να μην ξανά συμβεί αυτό που συνέβει με τον Α! παγκόσμιο, την Μικρασιατική καταστροφή, το Δεκέμβρη του 44 και τον Μάρτη του 1947. Να μην ξαναγίνει η γνωστή «ψοροκώσταινα» των Γές Μάν.

Με αυτούς ακριβώς τους στόχους και σκοπούς, δημιουργήθηκε και έδρασε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο. Και ηταν αυτό, που χαροπαλεύοντας σε άνισο, σκληρό, αιματηρό και μακρόχρονο αγώνα με τις 12 και πλέον γερμανικές μεραρχίες, τον ιταλικό και βουλγαρικό στρατό κατοχής και με όλους τους αλλους ένοπλους και μή συνεργαζόμενους :«Τάγματα Ασφαλείας» και εθνοϊσμούς που απεργάζονταν να δολοφονήσουν Ελλάδα και λαό. Ηταν αυτή η Εθελοντική Λαογέννητη Αντίσταση, που οχι μόνο έδωσε πνοή και δύναμη στο λαό να μήν αποδεχθεί την κατοχή, αλλα και με πίστη στις πατρογονικές παρακαταθήκες, αγωνίστηκε στα μαρμαρένια αλώνια για την χιλιάκριβη τη Λευτεριά με τους τρείς κατακτητές, για να διατηρηθεί στη ζωή η μικρή στο δέμας, αλλά μεγάλη σε προσφορά και θυσίες στην κοινωνία των Ανθρώπων Ελλαδίτσα.

Να επιβεβαιώσει με τον αγώνα και τις όποιες θυσίες χρειάστηκαν, οτι εμείς οι Ελληνες, δεν ήμαστε τυχαίοι και τυχάρπαστοι σε αυτήν τη Βαλκανική γωνιά της Ευρώπης. Σε αυτό το σταυροδρόμη του κόσμου. Να αποδείξει οτι έχουμε ταυτότητα, ιστορία, παράδσοση και σελίδες αγώνων :Εθνικής, Ηθικής και Πνευματικής Αντίστασης και εναν Αξιοθαύμαστο Πολιτισμό. Εχουμε αποσκευές πλούσιες σε Αρετή, Τόλμη και Αξιοπρέπεια. Εχουμε αξιοπρεπές παρελθόν, παρόν και μέλλον και μιά τεράστια αγνωνιστική και πνευματική προσφορά στην παγκόσμια κοινότητα. Και εναν πολιτισμό που άρδευσε με τον αγωνιστικό και πνευματικό του πλούτο, τον Δυτικό Πολιτισμό σε βαθμό που στο βάθος του, ο Δυτικός Πολιτισμός, να μην ειναι τίποτε αλλο παρά οι ελληνικές αρχές και αξίες, ζωντανές, γονιμοποιημένες και προσαρμοσμένες στις ανάγκες της σύγχρονης ζωής. Να τους θυμίσουμε για άλλη μια φορά, οτι σε αυτήν εδώ τη λεκάνη της Μεσογείου, σε αυτήν τη βραχώδη γωνιά της Ευρώπης και σταυροδρόμι του κόσμου γεννήθηκαν τα Γράμματα, οι Επιστήμες και οι Τέχνες.

Ο ελληνικός πολιτισμός, ειναι αυτό που υποχρέωσε τον Ser Xenry Samner maihny να πεί : «Σ ενα μικρό λαό δόθηκε να δημιουργήσει την αρχή της προόδου. Αυτός ο λαός ηταν ο ελληνικός. Εξω από τις τυφλές δυνάμεις της φύσης, τίποτε δεν κινείται μέσα σ αυτό το σύμπαν που να μην εχει ελληνική καταγωγή».

Σαν λαός είμαστε κληρονόμοι μιας βαριάς και ασήκωτης θα έλεγα κληρονομιάς. Αυτήν την μεγάλη πολιτιστική και αγωνιστική κληρονομιά, αυτόν τον πλούτο ιδεών, οραμάτων και αξιών, αυτό το αγλάϊσμα, αυτό το αγίασμα της μακραίωνης ιστορίας του, ο λαός και ειδικά οι γενιές του 20-30 και του 30-40, δεν θα την αφήναν ανυπεράσπιστη. Ο πολιτισμός ειναι ιστορία. Ειναι το ανώτερο στάδιο της Ανθρώπινης σκέψης στη διαδρομή των αιώνων. Η ιστορία ειναι παρελθόν και το παρελθόν, οταν δεν τον καταγράφεις σωστά-αληθινά, δεν τον αναλύουμε ιστορικά και στις πραγματικές του διαστάσεις και δεν διδασκόμαστε από αυτό, κάποτε θα ξαναστηθεί όρθιο μπροστά μας.

Το μεγαλείο της διάστασης με τον κατακτητή και η Αντίσταση του υπόδουλου και υπο κατοχή Ελληνα, βρίσκεται στο γεγονός οτι ο υπήκοος μέσω της Αντίστασης, οχι μόνο αμφισβητή την κατοχή, αλλα μέσω

της Αντίστασης, διεκδηκεί εκτός απ την αξιοπρέπεια και την ιδιότητα του πολίτη και τη Λευτερία του. Μια ιδιοτήτα και ενα αγαθό που του τα αφαίρεσε ο κατακτητής σε συνεργασία με τον ντόπιο κατοχικό κατεστημένο. Ειναι γεγονός οτι οταν κάτι σε ενοχλεί σαν άνθρωπος αντιδράς και η κατοχή ενόχλησε. Και ενόχλησε στο σύνολο σχεδόν τους Ελληνες. Ομως ενα απ τα πιό δύσκολα θέματα σε αυτές τις περιπτώσεις, ειναι ο από κοινού εντοπισμός των αιτιών που μας οδήγησαν στην κατοχή και ακόμα πιο δύσκολος ο προσδιορισμός της εξόδου απ την κατοχή. Και γίνεται πολλαπλάσια δυσκολότερος ο εντοπισμός των αιτιών και ο προσδιορισμός της εξόδου οταν η «ηγεσία» πριν απ την κατάκτηση της χώρας εγκατάλλειψε λαό και χώρα έρμαια στην αποκληστική διάθεση των κατακτητών

Στο Βασιλό-μεταξικό δικτατορικό καθεστώς, το «εμείς» ειχε απορροφηθεί απ το «εγώ». Μετά την κατάρευση του μετώπου τα πάντα ειχαν διαλυθεί. Η κατοχική κοινωνία τον πρώτο καιρό ηταν μια κοινωνία κατακερματισμένη σε άτομα. Στα οποία άτομα από πολλές κατευθύνσεις τους δινόταν σαν στόχο η προσωπική επιτυχία και καταξίωση στο χώρο της συνεργασίας αλλα και αντίδρασης στην τέτοια συμπεριφορά. Η αντίδραση όμως στην ενόχληση ποικίλλει. Αντίδραση ατομική, κοινωνική, άθροισμα-συνισταμένη των ατομικών αντιδράσεων. Αντιδράσεων που μπορεί να αλληλοσυγκρούονται μεν, αλλα με ενα ορθολογικό τρόπο αξιολόγησης αυτών των ποικίλλων αντιδράσεων και με τις αντίστοιχες ιδέες, αξίες και οράματα δημιουργούν μια συνισταμένη ικανή να απαντήσει και στον εντοπισμό των αιτιών της κατοχή και στον προσδιορισμό της εξόδου απ την κατοχή, αλλα και να υποδείξει και τον τρόπο που πρέπει να δράσουμε σαν λαός για να φτάσουμε κάποια μέρα στην Απελευθέρωση.

Η Ιδρυση του ΕΑΜ στις 27/9/41, ηταν ο καταλύτης που συντόνισε τις ατομικές θελήσεις, έγιναν κατανοητοί οι λόγοι που μας οδήγησαν στην κατοχή καθώς και η εγκατάληψη της χώρας και του λαού απ τους «ταγούς». Το ΕΑΜ, παράλληλα με τον πολιτικό και ένοπλο αγώνα, έπλαθε τον Ελληνα της προόδου, της Εθνικής Ανεξαρτησίας, τον Ελληνα της Δημοκρατίας και του δικαίου. Η κοινωνία για να επιβιώσει εχει ανάγκη από ισχυρή συνοχή πολύ περισσότερο οταν η κοινωνία βρίσκεται υπό κατοχή. Σε αυτήν ακριβώς τη συνοχή, σε αυτό το γενικευμένο κοινωνικό «Εγω», αυτή η ταύτιση του ενός με το σύνολο που χρειάζονταν η κατοχική κοινωνία πρωτοστάτησε-απάντησε η ιδρυση του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου.

Ενταγμένο στο ΕΑΜ το άτομο απόκτησε την ικανότητα να γίνει υποκείμενο της ιστορίας. Οταν το άτομο αποκτά αυτήν την ικανότητα, οταν η συλλογικότητα συντονίζει και συνδέει την ορμή και τη θέληση για ελευθερίας σε κοινό αγώνα, οπως τον δρομολόγησε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, τότε ανεξάρτητα απ την έκβασή του, εχει γίνει ενα τεράστιο βήμα προς τα μπρός. Εχει επιτευχθεί, η υπέρβαση της αδράνειας και η κατάσταση υποταγής. Εχει εκδηλωθεί η πράξη ευθύνης και αυτονομίας και η διεκδίκηση πλέον της αυτονομίας μεταφέρεται απ τη απόρριψη της κατοχής και τη διαμαρτυρία στη σύγκρουση. Την αλλη μέρα άρχισε η ατελείωτη πορεία για την απελευθέρωση.

Τη στιγμή που οι «ταγοί» εγκατάλειψαν το λαό και τη χώρα και οι συνεργάτες απεργάζονταν την φασιστική προοπτική, ο λαός μάζευε όπλα και έστηνε πολιτικές οργανώσεις και στο τελευταίο χωριό. Δημιουργούσε τις δομές και τις προϋποθέσεις εκείνες για τη συγκρότηση και ενός εθελοντικού αξιόμαχου ένοπλου Αντιστασιακού στρατού τον : Θρυλικό ΕΛΑΣ, την ΕΚΚΑ, την ΠΕΑΝ και τον ΕΔΕΣ, μέχρι τη στιγμή που ηταν και αυτός λαογέννητος, γιατί αργότερα και ο πολιτικός και ο ένοπλος ΕΔΕΣ, συνεργάστηκε πολύπλευρα με τους Γερμανούς σε κοινές ή παράπλευρες επιχειρήσεις εναντίον του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. (Γερμανικά αρχεία). Τον ΕΛΑΣ που απ την επομένη της δημιουργίας του, εκτός του ότι αμφισβήτησε ένοπλα πλέον την κατοχή της χώρα και τους ίδιους τους κατακτητές, εδραίωσε την πεποίθεση στο λαό, οτι η Ελλάδα κάποια μέρα θα απελευθερωθεί.

Τον ΕΛΑΣ, τον ΕΛΑΝ και την ΕΠΟΝ, που έκαναν τον ύπνο των κατακτητών εφιαλτικό, τους υποχρέωσε να φυλάνε με διπλοσκοπιές τα λίγα τετραγωνικά μέτρα του στρατοπέδου, και να χρησιμοποιούν τη δολοφόνο κλούβα για να μετακινηθούν απ το ενα στρατόπεδο στο αλλο. Και το βασικότερο να μήν επιστρέφουν ποτέ τόσοι, οσοι ξεκινούσαν κάθε φορά για τις φονικές πολυήμερες επιχειρήσεις.

Μέτα την ίδρυση του ΕΛΑΣ, τον Φλεβάρη του 1942, δίπλα στα συλλαλητήρια που οργάνωναν οι πολιτικές οργανώσεις, για την επιστράτευση, την κάθοδο των Βουλγάρων στη Θεσσαλονίκη, την αποστολή εργατών και ομήρων στα πολεμικά εργαστάσια της Γερμανίας, τα λαϊκά συσίτια κλπ άρχισαν οι μάχες. Μάχες φονικές, με νεκρούς, τραυματίες, και ισόβια ανάπηρους. Με αγνοούμενους και ομήρους. Συλλήψεις, βασανιστήρια κρεμάλες, εκτελέσεις, τα αντίποινα και η συλλογική ευθύνη. Οι καταστροφές και ολοκαυτώματα. Για πρώτη φορά υπήρξε τέτοια μαζική εξόντωση αμάχου πληθυσμού στα μετώπισθεν. Κανένας κατακτημένος λαός της Ευρώπης, δεν ειχε υποστεί τα δεινά και τις τραγικές συνέπειες που ειχε υποστεί ο ελληνικός λαός.

Το έργο της Αντίστασης, ειχε πρώτο και κύριο μέλημα: την επιβίωση των Ελλήνων, την απελευθέρωση της χώρας, την απαλλαγή της απ την ξένη ξάρτηση και την κοινωνικό-οικονομική ανάπτυξη. Για να φέρει σε πέρας αυτούς τους ιερούς σκοπούς και κυρίως για την απελευθέρωση, χύθηκαν σε άνισες μάχες ποτάμια αίμα όπως και στον αλβανικό πόλεμο, για να μην κατακτηθεί η χώρα και για να απελευθερωθεί, υπήρχουν χιλιάδες δια βίου ανάπηροι.

Το Ελληνόπουλα πέθαιναν σαν τις μύγες απ την πείνα τις αρρώστειες και το κρύο. Το ίδιο οι γέροι και οι ανάπηροι του αλβανικού πολέμου. Για να σταματήσει αυτό το θανατικό συγκροτήθηκε η Επιτροπή Εθνικής Αλληλεγκύης.(ΕΑ). Η Επιτροπή αυτή πρωτοστάτησε για τα λαϊκά και Φοιτητικά σισίτια Η Επιτροπή μετά τη συγκρότησή της επισκέφθηκε τον Γερμανό διοικητή και του ζήτησε να οχι μόνο να πρωτοστατήσει να σταματήσει αυτό το μαζικό έγκλημα, αλλα και να συμβάλλει στο εξής να μην πεθαίνουν οι Ελληνες απ την πείνα. Η απάντηση ηταν : «Η Γερμανία θα νικήσει, οι πλούσιοι θα φτωχύνουν και οι φτωχοί θα πεθάνουν. Αν θέλετε να ζήστε σαν λαός ενας και μόνος τρόπος υπάρχει ελάτε μαζί μας».

Οπως το κατεστημένο βρήκε μέσω των όποιων συναλλαγών και διαπλοκών, ανθρώπους και κυρίως συγγραφείς και δημοσιογράφους να του πλέξουν το εγκώμιο, να διαστρευλώσουν, να παραποιήσουν την 4χρονη Αντίσταση και να μετατρέψουν τους συνεργάτες σε «πατριώτες» και «ήρωες» και τους αγωνιστές συλλήβδην σε εσωτερικό «εχθρό», ετσι και για την περίπτωση της «αναγνώρισης» σε εισαγωγικά, δυστυχώς υπήρξαν συναγωνιστές, συμπολεμιστές και συγκρατούμενους ακόμα, που ενώ γνώριζαν οτι το ΕΑΜ, εκτός του αγώνα κατά των κατακτητών, στο όραμα και την προοπτική του ειχε και την Λαϊκή Εξουσία, όπου ο λαός με ελεύθερες εκλογές θα καθόριζε την πορεία της χώρας. Δεν δύστασαν παραβλέποντας ή παρεμηνεύοντας το μεταπολεμικό πρόγραμμα του ΕΑΜ, οχι μόνο να αποδεχθούν, μα και προπαγάνδησαν την τέτοια αναγνώριση και το ακόμα πιό τραγικό αποδέχθηκαν αδιαμαρτύρητα το σύνθημα του κατεστημένου: «ευτυχώς που δεν επικρατήσαμε» γιατί αν επικρατούσαμε «θα ήμασταν και εμείς Αλβανία, Βουλγαρία κλπ».

Ανθρωποι που σε κάποια στιγμή της ζωής τους συμμετείχαν στην Αντίσταση άλλαξαν ιδέες, απεμπόλισαν ολη ή μέρος της προηγούμενης ζωής και δράση τους. Δέχθηκαν και στήριξαν αυτήν την τυπική και κενή περιεχομένου «αναγνώριση». Με την αναγνώριση αυτή η ιστορία οχι μόνο δεν καταγράφεται στις πραγματικές διαστάσεις, αλλα ούτε και την δέχεται αυτήν την «αναγνώριση». Και δεν τη δέχεται γιατί η «αναγνώριση» αυτή ηταν και παραμένη μια ιδιόμορφη απόρριψη. Η πραγματική ιστορία της Εθνικής Αντίστασης, δεν εχει γραφεί ακόμα.

Και επειδή τα στερνά μετρούν τα πρώτα, οι συναγωνιστές, σύντροφοι και συνπολεμιστές, για να δικαιολογήσουν την μετάλλαξή τους, προβάλουν το επιχείρημα, πως ο καθένας εχει το δικαίωμανα αναθεωρεί τις θέσεις και τα πιστεύω του. Σωστό και κανένας ψόγος. Αλλά όποιος νομίζει οτι έκανε λάθος ζητάει συγνώμη και πάει στο σπίτι του. Για να πιστεύει, να προπαγανδήζει και να γράφει τα εντελώς αντίθετα από αυτά που πίστευε και αγωνίστηκε, πρέπει να εχει αποβάλλει κάθε ίχνος τσίπας για να προσπαθεί τώρα να μας πουλήσει τα αντίθετα. Ειναι κοινώς αποδεκτό, πως αν η αλλαγή θέσεις και πιστεύω στερείται ηθικού περιεχομένου, τότε η αλλαγή του πιστεύω ειναι σκέτος σαλταρισμός. Και η ιστορία δεν αποδέχεται και δεν...

Πρέπει να δεχθούμε οτι η Αντίσταση ηταν συνέχεια του Αλβανικού πολέμου. Απ την στιγμή που θα δεχτούμε αυτόν τον όρο, πρέπει να δεχθούμε οτι ηρθε το πλήρωμα του χρόνου να βάλουμε το θέμα της αναγνώρισης και της επετείου στις πραγματικές ιστορικές διαστάσεις. Και κυρίως να πούμε στο λαό την αλήθεια οσο πικρή και άσχημη και αν ειναι.

Πολλοί συγγραφείς, δημοσιογράφοι, οι απόντες, οι μή συμμετέχοντες στην Αντίσταση και κυρίως οι συνεργάτες των κατακτητών κατηγορούν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ για απάνθρωπη βία και για εγκλήματα ακόμη. Και αναρωτιέται ο καθένας, αφού το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, δεν έκανε Αντίσταση για οποίον ακριβώς λόγο έκανε τα όσα του καταλογίζουν; Η ιστορία λέει και η ζωή επιβεβαιώνει, οτι για να προκύψουν και για να καταλογιστούν ευθύνες, πρέπει να εχει προηγηθεί έργο απ το οποίο προέκυψαν οι ευθύνες. Συνεπώς πρώτα αναγνωρίζουμε Εθνικό Εργο-προσφορά του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, και μετά καταλογίζουμε τις όποιες ευθύνες του αναλογούν και κυρίως οχι συλήβδην μετακύλησει ευθυνών. Και αυτό γιατί προκειμένου να κατανέμουμε ευθύνες, πρέπει να πάρουμε υπόψη μας τους παράγοντες κάτω απ τους οποίους προέκυψαν οι όποιες ευθύνες.. Κριτική και ευθύνες στο κενό δεν υπάρχουν. Τώρα πως μερικοί κατορθώνουν και συμβιβάζουν τα ασυμβίβαστα, ειναι ενα θέμα που μόνο οι ίδιοι το ξέρουν.

Αντί λοιπόν, πριν την αναγνώριση να αξιολογήσει κοινωνικό-ιστορικά τη γενιά της Αντίστασης, γιατί η εμφάνιση της γενιάς αυτής, στη σκηνή της Νεοελληνικής ιστορία, ειχε κάτι το ασύγκριτο αν οχι το ασύληπτο. Καμιά αλλη γενιά μετά το 21, δεν αντίκριζε οπως η κατοχική το φάσμα της τριπλής κατοχής, το φάσμα της πείνας, του πολέμου και την μπότα των κατακτητών να συνθίβει για τέσσερα χρόνια τους Ελληνες και την Ελλάδα. Αντί να δικαιολογηθεί με την γενιά αυτή, γιατί Αντίσταση σημαίνει πρώτα απ ολα και πάνω απ όλα ΕΘΝΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ, σημαίνει Εθνική Καταξίωση, σημαίνει Γραματολογική Εθνική Παιδεία. Σημαίνει ΓΝΩΣΗ του αντικειμένου της ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ. Σημαίνει Ιστορία. Να ξέρουν οι μετέπειτα γενιές, τί ακριβώς ειχε συμβεί και χρειάστηκε να οργανωθεί Αντίσταση. Πότε, πού, πώς, από ποιούς και γιατί. Σημαίνει ανέγερση Μνημείων στους τόπους της θυσίας, αντίστοιχα με την προσφορά. Σημαίνει Μουσείο εθνικό και τοπικά. Σημαίνει Αξιοποίηση της Αντιστασιακής Λογοτεχνίας, της Ποίησης και του Θεάτρου. Σημαίνει καθημερινότητα. Σημαίνει χρηματοδότηση για μεταπτυχιακές σπουδές-Δοκτορά με αποκλειστικό θέμα κατά τομείς την Αντίσταση. Σημαίνει αποδοχή και παραδοχή της εθνικής Αντίστασης. Σημαίνει ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ χωρίς εισαγωγικά και στις πραγματικές της διαστάσεις. Σημαίνει Πράξη Εθνικής Απελευθέρωσης.

Σήμερα δεν αμφισβητείται πλέον από κανέναν, οτι η Ενθική Αντίσταση ηταν συνέχεια του Αλβανικού Επους και οτι οι ήρωες των Αλβανικών βουνών, των Μακεδονικών οχυρών και της Κρήτης, ηταν αυτοί που ζαλώθηκαν ξανά τις πατρογονικές παρακαταθήκες και δημιούργησαν χωρίς όπλα, κρατικό μηχανισμό, χάρτες και επιμελητείες αυτό το δεύτερο Επος, που τα δυό μαζί συγκλόνισαν την οικουμένη και αποτελούν τη Δόξα της σύγχρονη της Ελλάδας.

Η Εθνική Αντίσταση και η ΕΑΜική ειδικά, τουτίστηκε με τον αγώνα του Λαού για Ελευθερία, Εθνική Ανεξαρτησία, για μια καλύτερη ζωή. Και πριν απ ολα υπήρχε ηρωϊσμός και αυτοθυσία, υπήρχε απόλυτη

αδιαλλαξία απέναντι στους κατακτητές. Με λίγα λόγια υπήρχαν ολα οσα συνθέτους την Ελλάδα. Μια γενικευμένη Εθνική παντρατιά. Εννοιες συναισθηματικά, θετικά η αρνητικά φοτρισμένες που απ τον Αύγουστο του 1943, το περιεχόμενό τους πολεμήθηκε με φωτιά και σίδερο. Για μισό σχεδόν αιώνα, ηταν υπό απηνή διωγμών και με την «αναγνώριση» με στόχο την ένταξή του στο σύστημα: γίνεται προσπάθεια μετάλλαξης. Αμφισβητείται, επαναπλάθεται και συχνά χρησιμοπείται καιροσκοπικά. Ενα φιλόδοξο εγχείρημα, αν πάρουμε υπόψη μας οτι ο όρος Αντίσταση ειναι πολύσημος και δεν εξαντλείται σε σύντομες περιγραφές και επιφανειακές ερμηνείες. Η Αντίσταση ειναι η τετράρχονη ένδοξη ιστορία της Ελλάδας.

Το κατεστημένο προσπαθεί η «αναγνώριση» να παίξει το ρόλο της δικλείδας ασφαλείας. Προσπάθησε με την «αναγνώση», να την ξεθυμάνει-αδιάσει από το κοινωνικό της περιχόμενο και να την εντάξει στο σύστημα. Η Εθνική Αντίσταση ηταν και θα παραμείνει σύμβολο Αντίστασης και Σημείο Αναφοράς για τους νέους αγώνες. Μήτρα έμπνευσης σύγχρονων οραμάτων και διεκδικήσεων. Τα μηνύματα της Αντίστασης, δεν μπορούν να ξεθυμάνουν πολύ περισσότερο να ξεχαστούν, όπως πολύ θα το ήθελε και επιδιώκει το κατεστημένο. Οπως δεν μπορεί να καναλιζάρει-ξεθυμάνει και η φυσική ροπή της Νεολαίας για ανυπακουεί και αντίσταση στις εκάστοτε δομές της εξουσίας.

Βέβαια οι σημερινές γενιές, δεν αντιμετωπίζουν τα τάνκς και τα μεδραλιοβόλα, ειναι ομως αντιμέτωπες με τη σύγχρονη εκδοχή των κατασταλτικών μηχανισμών. Οι αξίες και τα οράματα της Αντίστασης, οσο και αν πολλοί τα θεωρούν ξεπερασμένα, αποτελούν διαχρονικά δομικά υλικά, με τα οποία θα χτίσουν οι νέες γενιές τις σύγχρονες αντιστάσεις, μέσα απ τις γραμμές των πολύχρωμων κοινωνικών κινημάτων ενάντια στην βία και την παγκοσμιοποίηση, γιατί δείχνουν το δρόμο της ενότητας και της συλλογικής δράσης. Αλλωστε οι πιό μεγάλοι, οι πιό όμορφοι και η πιό κρίσιμοι αγώνες, ειναι οι αγώνες που έρχονται.

Η προσπάθεια αυτή δεν αποβλέπει στην αναμόχλευση, ή να ξύσει πληγές. Πολύ περισσότερο να μιλήσει για ήρωες και μηνύματα για την «άσβεστη μνήμη», αλλά για να πάμε ποίο πέρα. Και για να πάμε ποιό, δεν πρέπει να διατηρούμε τη ζωή τα φαντάσματα του περελθόντος και ο μόνος τρόπος να πάμε ποιό πέρα, εκτός του ότι πρέπει να πούμε στο λαό την αλήθεια οσο πικρή και αν ειναι, αλλα να δώσουμε και τα του Καίσαρι στον Καίσαρι και τα του Θεού στο Θεό. Και πρέπει να την πούμε γιατί: «Οι μή κολάζοντες τους κακούς βούλουνται αδικείσθαι τους αγαθούς».

Σήμερα ακούγονται φωνές, οτι πρέπει να αρθούν οι οροθετικές γραμμές. Πως ομως να αρθούν οι οροθετικές γραμμές, οταν εξακολουθεί να υπάρχει ενταφιασμένη η αξιοθαύμαστη προσφορά του λαού και το πρόβλημα της πραγματικής ουσία και περιεχόμενο «αναγνώριση»; Οταν η ιστορία σταματά στις 28η Οκτωβρίου το 40 και ξανά αρχίζει μετά την μεταπολίτευση; Οταν λείπει η 4χρονη κατοχική ιστορία; Οταν δεν καθιερώνεται η 12 Οκτωβρίου, που Απελευθερώθηκε η χώρα σαν μέρα εθνικής επετείου; Για οποίον ακριβώς λόγο εξακολουθούμε να γιορτάζουμε την κήρυξη του πολέμου, που ειχε το τραγικό επακόλουθο την τριπλή τετράχρονη κατοχή και οχι την απελευθέρωση της χώρας, που ηταν και η νίκη αυτού του πολέμου, που άρχισε την 28η Οκτωβρίου του 40 και έληξη την 12η Οκτωβρίου το 1944;

Υστερά από έναν άνισο, αιματήρο τετράχρονο σχεδόν αγώνα, η Ελλάδα στις 12 του Οκτώβρη 1944 Απελευθερώθηκε. Το κατεστημένο όμως, επειδή δεν ηταν αυτό ο συντελεστή του αγώνα και της νίκης, ποτέ δεν συγχώρησε στο λαό την πρωτοβουλία αυτή να οργανώσει Αντίσταση, χωρίς τη δική του συγκατάθεση. Με τα πιό βάρβαρα και απάνθρωπα μέσα, επέβαλε σιγή τάφου γύρω απ την τετράχρονη Αντίσταση. Και για να καταχωνιάσει στη λήθη, να μήν γίνει κορυφαία, συμβολική και επετειακή ημέρα, η 12 Οκτωβρίου 1944, και κυρίως για να μην κόψει τον ομφάλιο λώρο απ το Βασιλό-Μεταξικό καθεστώς και την ξένη εξάτρηση, το μεταπολιμικό κατεστημένο, επέβαλε και μετά την απελευθέρωση σαν εθνική επέτειο την 28η Οκτωβρίου.

Η 28η Οκτωβρίου του 40 ειναι μια μεγάλη μέρα. Ηταν μια μεγαλιώδης αρχή. Η αληθινή της σημασία βρίσκεται στο γεγονός οτι ενσάρκωσε και συντόνισε τη θέληση του λαού σε μια κοινή προσπάθεια για την διεξαγωγή του αντιφασιστικού αγώνα. Το Επος της Αλβανίας, θα ηταν αδύνατο και ακατανόητο ακόμα, αν ο ελληνικός λαός δεν ηταν βαθύτατα δημοκρατικός και «αθεράπευτα» εχθρός του φασισμού. Την επομένη της κήρυξής του, ο πόλεμος πέρασε στα χέρια του ίδιου του λαού και των φαντάρων. Πέρασε στους έφεδρους αξιωματικούς και στους διοικητές των μικρών μονάδων, που αριστοτεχνικά χρησιμοποίησαν την θέληση και την ορμή του φαντάρου. Πέρασε στις γυναίκες της Πίνδου, που με τη «ζαλίκα» της ράχης κάλυψε τις όποιες ελλείψεις σε μεταφορικά. Πέρασε σε όλο το λαό των μετώπισθεν. Ετσι αντί για μερικές ντουφεκές έγινε πραγματικό πόλεμος. Εγινε κάτι αξιοθαύμαστο. Το Επος του 40 σε συνδιασμό με το Επος της Εθνικής Αντίστασης στις 12 Οκτωβρίου του 1944 απελευθερώθηκε η χώρα απ την τριπλή κατοχή.

Η 28η Οκτωβρίου ειναι μια μέρα βαθειά ριζωμένη στην ψυχή του λαού. Κάτω απ τη μπότα των Γερμανών, ο λαός τη γιόρταζε με πείσμα και με αίμα. Αψηφώντας τάνκς και πολυβόλα και τους αστυνομικούς που ρόπαλα, κράνη και πολεμική εξάρτηση κυνηγούσαν τον «εχθρό» οταν πήγενε να καταθέσει στεφάνια στους ήρωες του 21 και του αλβανικού πολέμου. Σε ολη τη διάρκεια της κατοχής, ο λαος τη μέρα αυτή, οχι μόνο τη γιόρταζε αλλά κατέθεται στεφάνια στον άγνωστο στρατιώτη και στεφάνωνε τους ήρωες του 21, σαν ένδειξη οτι η Ελλάδα συνεχίζει τον αγώνα για την απελευθέρωσή της. Στη Βέροια, την Νάουσα και σε όλα τα κεφαλοχώρια, οι οργανώσεις της ΕΠΟΝ, την 28η Οκτωβρίου και την 25η Μαρτίου, οργάνωνε ειδικά συνεργεία συλλογής λουλουδιών και κατάθεσης στεφανιών κατά συνοικίες. Μα και τώρα η Αντίσταση, μετά την «αναγνώριση» καταθέτει στεφάνι την 28η Οκτωβρίου, πάντα με την βεβαιότητα οτι η Πολιτεία θα αντιληφθεί κάποτε, οτι η επιμονή της αυτή ειναι και οξύμωρη και ανιστόρητη σαν εθνική πράξη και οτι κάποια μέρα θα βρεί το θάρρος, να βάλλει τα πράγματα στις πραγματικές-ιστορικές τους διαστάσεις. Να αναγνωρίσει την Αντίσταση χωρίς εισαγωγικά και θα καθιερώσει εθνική επέτειο την 12η Οκτωβρίου, στη θέση της 28ης Οκτωβρίου.

Ο επίσημος γιορτασμός της 28η Οκτωβρίου, που το κατεστημένο στη διάρκεια της κατοχής την ειχε ξεχάσει, ενώ το ΚΚΕ και το ΕΑΜ μετά την Ιδρυσή του κατάθετε κάθε 25^{η} και 28^{η} στεφάνι στην Αγνωστο Στρατιώτη. Με το Γιάννης Πολίτης ήμασταν μαζί στην Κέρκυρα ήταν αυτός που κατάθεσε την 25^{η} Μαρτίου το Στεφάνι του ΚΚΕ το 1941. Μου το ξανά θύμισε ο Ηλίας Στάβερης και με αυτόν ήμασταν μαζί στην Αίγινα που έστειλε όλα τα βιβλία που έγραψε, ανάμεσά στα αλλα και τη:

«Η ΓΛΑΡΟΦΩΛΙΑ», «Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΟΛΙΤΗΣ» και «ΟΙ ΟΙΚΟΔΟΜΟΙ». Η «ΓΛΑΡΟΦΩΛΙΑ» στη Μακρόνησο ήταν μια τρύπα ειχαν μέσα μια ομάδα ΕΠΟΝΙΤΩΝ της Αθήνας ανάμεσα τους και ιδιος που κάθε πρωϊ τους Ελεγαν η «ΘΑ ΛΥΓΙΣΤΕ» ή «ΘΑ ΠΕΘΑΝΕΤΕ» Στο βιβλίο αφιερωμένο στο Γιάννη Πολτίτη επιβεβαιώνει πως ήταν αταν αυτός που κατέθεσε τα στεφάνια το Μάρτη του ΚΚΕ και τον Οκτωβρη Όταν τον συνέλλαβαν επειδή ήταν «Σύνδεσμός της ΚΕ του ΚΚΕ» επειδή υπέθεται ότι τα βασαναστήρια που τον περίμεναν θα ήταν σκληρά, βάρβαρα και μακρόχρονα» για να μην του «ξεφύγει κάποια λέξη μετά απ τα πρώτα βασανιστήρια έκοψε ο ίδιοςτη ΓΛΩΣΣΑ του» Τον Ζήσαμε Βουβό στις φυλακές. Και στο « ΟΙΚΟΔΟΜΟΙ Λέει πως είναι «οι Ανθρωποι που όταν ο Θεός σταμάτησε…Το έργο του τα συνέχισαν οι «ΟΙΚΟΔΟΜΟΙ» τα εχω δημοσιεύσει σην Εφημερίδα «ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΒΗΜΑ» που εκδότης της ήταν ο κ Δημήτριος Ζαμάνης.

Το κατεστημένο που ενώ σε ολη τη διάρκεια της κατοχής την ειχε ξεχάσει μετά την υπαγόρευση του Φόεϊ Οφφις στον Γεώργιο να εκδόση και το 4^{ο} Β. Διάταγμα «Δια να δέιξει την ύπαρξή του » λίγες μέρες πριν την απελευθέρωση της Αθήνας με βάση αυτό το διάταγμα που το Φόρεϊ Οφφίς τους θύμισε την 28^{η} το κατεστημένο θεωρεί τον εαυτό του, συντελεστή της κήρυξης του πολέμου, γι αυτό και την διατηρεί επέτειο. Ο καθένας όμως αναρωτιέται , πώς μπορούσε να πεί το «ΟΧΙ» ο Μεταξάς, που ψυχή και το

σώμα του ηταν διαποτισμένη με Πρωσσισμό, και βαθειά ριζωμένη γερμανοφιλία; Αυτός που ειχε χιλιούς δεσμούς με το χιτλερισμό, που ειχε μακρόχρονα θητεύσει και αποδεχθεί τα πιστεύω του Ράϊχ, που ειχε ανοίξει τη χώρα διάπλατα στους πράκτορες του Γαίμπελς; Αυτός που έφτασε μέχρι του σημείου να ζητήσει απ τον Γεώργιο, που βρίσκονταν στο Λονδίνο τον Οκτώβρη του 1938 επιστρέφοντας για την Ελλάδα, να περάσει απ το Βερολίνο για να επισκευθεί τον Χίτλερ; Αυτός που καλούσε στην Ελλάδα διάφορους παράγοντες του Γ! Ράϊχ και αυτόν τον Γκαίμπελς. Μπορούσε αυτός να πεί το «οχι» μαζί με αυτούς που έκαναν ό,τι περνούσε απ το χέρι τους για να παραδώσουν δεμένο χεροπόδαρα τον ελληνικό λαό στον ξένο φασισμό, όπως τον ειχαν παραδώσει και στον εγχώριο;

Μπορούσε αυτός να πεί το «οχι» που κατάργησε ολες τις Νεολαιϊστικες οργανώσεις, Φοιτητικούς και πολιτιστικούς συλλόγους και τον προσκοπισμό ακόμα και δημιούργησε την ΕΟΝ. Αυτός που την ΕΟΝ την μετέτρεψε σε προσωπικό του στρατό και που για εθνόσημο ειχε το δικέφαλο γερμανικό Πελέκι; Αυτός που δεν επέτρεψε οχι μόνο να επιστρατευθούν, αλλά και να πλησιάσει στο στρατώνα κανένας δημοκρατικός αξιωματικός και ειδικά τους απότακτους του 1935 ούτε και οταν κηρύχθηκε ο πόλεμος;

Αλήθεια τι ειναι άραγε αυτό, που σαν λαό και χώρα, μας υποχρεώνει να διαγράψουμε την αξιοθαύμαστη τετράχρονη Αντιστασιακή ιστορία και να γιορτάζουμε την ημέρα της κήρυξης του πολέμου και οχι τη λήξη-απελευθέρωση ; Προκειμένου να εξηγήσει κανείς αυτό το οξύμωρο σχήμα, μόνο μια απάντηση μπορεί να δώσει: Οτι εξακολουθούν να υπάρχουν ακόμα ζωντανές, οι δομές εκείνες, που θέλουν να διατηρηθεί-να ζεί το νόημα και το περιεχόμενο της Αγγλό-Βασιλό-Μεταξικής δικτατορίας και ζωντανή η μνήμη του δικτάτορα Μεταξά. Να ξεχαστεί Αντιστασιακή προσφορά του λαού, που έβαλε το αίμα και να διαιωνίζεται ο Μεταξάς και το δικτατορικό «λαοπρόβληπτο» δικτατορικό πνεύμα. Να λειτουργήσει σαν συνισταμένη στην μνήμη του λαού η δικτατορία, ετσι ωστε να μην διαταραχθεί η συνέχεια...

Αντί να γιορτάζουμε την ημέρα της απέλευθέρωσης της χώρας απ τους κατακτητές, γιοτράζουμε την ημέρα της έναρξης του πολέμου που μας κήρυξε η Ιταλία. Ειναι και αυτό ενα ακόμα απ τα πολλά οξύμωρα και ανιστόρητα πράγματα που συμβαίνουν στη χώρα μας σε ό,τι εχει σχέση με την ιστορία του μεσοπολέμου, της κατοχικής και ειδικά με την μεταπολεμική, αλλα και γι αυτό καθ εαυτό το 21. Και ειναι οξύμωρο και τραγικό συνάμα γιατί, ούτε της Επανάστασης η νίκη ηταν γνωστή εκ των προτέρων, ούτε και η κήρυξη του πολέμου μπορεί να προβλέψει τη νικηφόρα κατάληξη, ωστε να θεωρηθεί εκ των πρωτέρων ημέρα επιτειακής γιορτής η κήρυξη του πολέμου. Ιστορικά καμιά Επανάσταση και κανένας πόλεμος, όσο σύντομος και ειναι δεν τελειώνει την ίδια μέρα που αρχίζει. Μπορεί π.χ η Γερμανία, να γιορτάζει σαν εθνική επέτειο την ημέρα που κήρυξε τον Α! ή τον Β! παγκόσμιο πόλεμο;

Ο πόλεμος κατά της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, για την απελευθέρωση της Μακεδονίας, κηρύχθηκε στις 5/10/1912. Γιατί και στην περίπτωση αυτή, δεν γιαρτάζουμε σαν επέτειο την ημέρα της κήρυξης του πολέμου, όπως συμβαίνει με την κήρυξη της Επανάστασης και του Ιταλό-Ελληνικού πολέμου ; Μάλιστα και πολύ σωστά γιορτάζουμε την 26η Οκτωβρίου ημέρα της Απελευθέρωσης της Θεσσαλονίκης. Και για να γίνει πιό αισθητή και κατανοητή απ το λαό, η απελευθέρωση καθιερώθηκε εκτός απ τη Θεσσαλονίκη, να γιορτάζει κάθε πρωτεύουσα του Νομού, την ημέρα που αυτή απελευθερωθηκε απ τον Τουρκικό ζυγό.

Η μέρα που κηρύσσεται ο πόλεμος, θα έλεγε κανείς, οτι ειναι μια μέρα αν οχι αποφράδα, αλλά μια μέρα δύσκολη, ίσως η δυσκολότερη, που ηγεσία και λαός, αφού εξάντλησαν ολα τα ειρηνικά και δηπλωματικά μέσα, βρέθηκαν στην αδήριτη ανάγκη να κηρύξουν ενα πόλεμο, προκειμένου να απελευθερώσουν υπόδουλους αδερφούς και εδαφικές εκτάσεις, που οχι μονο ιστορικά ανήκαν στην Ελλάδα (οπως η Επανάσταση και ο Μακεδονικός αγώνας και η Μικρασιατική εκστρατία αν ηταν για τους Ελληνες...) αλλα και κατοικούνται-ζούν υπό τον ζυγό Ελληνες, οπως έγινε το 1912 ή να αποκρούσουν κάποιον

εισβολέα, που επιβουλεύεται την εθνική ανεξατρησία και την εδαφική ακεραιότητα της χώρας, οπως ηταν η κήρυξη του πολέμου απ την Ιταλία την 28η Οκτωβρίου του 1940.

Η μέρα που κηρύσσεται ο πόλεμος, ειναι μια μέρα πονεμένη. Μια μέρα πόνου και δακρύων. Μια μέρα με άγνωστο το αποτέλεσμα. Μια μέρα που μπορεί να οδηγήσει σε νίκη, αλλά και σε ήττα. Ενώ λοιπόν, στην περίπτωση ι της κήρυξης του πολέμου με την Τουρκία, και πολύ σωστά γιοτράζουμε την ημέρα της απελευθέρωσης και οχι την ημέρα της κήρυξης του πολέμου, στην περίπτωση του Ιταλικού, αντί να γιορτάζουμε την ημέρα της απέλευθέρωσης 12 Οκτωβρίου 1944, γιοτράζουμε την 28η Οκτωβρίου, που κηρύχθηκε ο πόλεμος. Και κάτι ακόμα : Ο πόλεμος μπορεί να διεξήχθει στο Αλβανικό έδαφος. Τον πόλεμο ομως δεν μας τον κήρυξε η Αλβανία, αλλά η Ιταλία. Και ομως ιστορικά πολιτογραφήθηκε : σαν Αλβανικός.

Ο γιορτασμός της Νίκης παρά το όποιο κόστος, σε ανθρώπινες ζωές και υλικές καταστροφές λύνει το δράμα. Την ημέρα της νίκης, σε αντίθεση με την ημέρα του πολέμου, οι άνθρωποι αγκαλιάζονται, φιλιούνται, συζητούν τα γεγονότα, την πορεία του πολέμου, φωνάζουν Ζήτω και ως ενα βαθμό, ξεχνούν το δράμα που έζησαν και τον πόνο του σκοτωμένου ή τραυματία πατέρα ή Γιό, αν δεν ξεχνιέται αλλά οπωσδήποτε απαλύνει κάπως.

Σε ό,τι αφορά την επέτειο της 25ης Μαρτίου και η ημερομηνία αυτή, δεν ανταποκρίνεται σε καμιά ιστορική ημερομηνία, που να εχει σχέση με την κήρυξη της Επανάστασης ή την νίκη της Επανάστασης. Οι ημερομηνίες έναρξης και νίκης ειναι σαφής : Η 13η Μαρτίου η έναρξης της Επανάστασης για τον Μοριά και η 24η Φευρουαρίου για το Ιάσι της Βλαχίας, οταν και, από όπου ο Υψηλάντης, ύψωσε τη σημαία της έναρξης του αγώνα και που με εκείνη τη συγκλονιστική και γεμάτη εθνικό παλμό προκήρυξη απευθύνθηκε στους σκλαβωμένους Ελληνες. Μια προκήρυξη με την οποία, κάλεσε την Αστική τάξη, που ηταν και η ιστορική ηγεσία της Επανάστασης, να αναλάβει τις ευθύνες και την διεξαγωγή του αγώνα. Του αγώνα που ο σπόρος του Ρήγα, με την χάρτα στην οποία μιλούσε για την ανάγκη εθνικής και ταξικής αφύπνισης και με το «ως πότε, παλικάρια θα ζούμε στη σκλαβιά... καλύτερα μιας ώρας ελεύθερη ζωή παρά σαραντα χρόνια σκλαβιά και φυλακή», ωρίμασε στα σπλάχνα του λαού και πριν από όλους της Κλεφτουριάς-Ραγιάς, που αφουγκραζόμενοι τα οράματα του Ρήγα, προ πολλού τον ειχαν εθελοντικά ένοπλα αρχίσει. Και ηταν οι πρόδρομοι γιατί αυτοί βίωνε στο πετσί τους, οχι μόνο τις συνέπειες του δυνάστη, αλλα και των Ελλήνων Κατζαμπάσηδων, Προεστών και του Κλήρου. Οταν έφτασε το πλήρωμα του χρόνου, ο Υψηλάντης κάλεσε με την πιό κάτω προκήρυξη τους Φιλικούς:

ΑΔΕΛΦΟΙ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΩΝ ΦΙΛΙΚΩΝ

Εφτεσε τέλος πάντων η ποθουμένη εκείνη λαμπρά στιγμή! Ιδού, ο σκοπός των προ χρόνων ενεργειών σας και αγώνων εκτυλήσεται σήμερον! Η Φιλική Εταιρεία θέλει διαμείνει αιωνίως τον μόνον σύνθημα της ευδαιμονίας μας.

Σεις, φίλοι μου συνεταίροι! εδείξατε, τι ο καθαρός και θερμός πατριωτισμός δύναται. Από σας ελπίζει και μεγαλύτερα η Ελλάς εις την ανάστασίν της. Και δικαίως καθότι, αν δια μόνας τας ελπίδας εθυσιάζετε το Πάν, τί δεν θέλετε πράξει τώρα, ότε ο Φαεινός Αστήρ της ελευθερίας έλαμψε;

Αγετε λοπόν, ώ Αδελφοί! Συνδράμετε και την τελευταίαν ταύτην φοράν έκαστος υπέρ την δυναμήν του, εις ωπλισμένους ανθρώπους, εις όπλα, χρήματα και ενδύματα εθνικά, αί δε μεταγενέστεραι Γενεαί θέλουσιν ευλογεί τα ονοματά σας, και θέλουν σας κηρύττει ώς τους πρωταιτίους της ευδαιμονίας των.

ΙΑΣΙΟΝ τη 24 Φευρουαρίου 1821,

Αλέξανδρος Υψηλάντης Γενικός Επίτροπος της Αρχής.

Βέβαια, η προκήρυξη αυτή, που με σαφήνεια και διαύγεια καθόριζε ποιός ειναι ο ιστορικός ηγέτης της Επανάστασης του 1821, ποιός καθοδηγούσε και διεξήγαγε τον αγώνα, και κυρίως ποιό ηταν το περιεχόμενο του αγώνα, έγινε στόχος πολλών και σφοδρών επικρίσεων των αντιδραστικών δυνάμεων. Των δυνάμεων αυτών, που λαύροι πολέμιοι του Ελληνικού και Φράγκικου Διαφωτισμού, με τα συνθήματα:«χάσαμε το γένος», το «έθνος ειναι φράγκικη επινόηση», που θα το «φορτώσουν στο σβέρκο της Ρωμιοσύνης», η «επανάσταση του 21 ηταν μεγάλο πλήγμα κατά του ελληνισμού» κλπ τότε, και με τους διάφορους «Ελληνό-Χριστιανικούς πολιτισμούς» αργότερα, υπονόμευσαν σε μεγάλο βαθμό τη συνείδηση του έθνους γενικά και ειδικά στην περίοδο του μεσοπολέμου και της τριπλής κατοχής, μα και μεταπελευθερωτικά με τους «Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών».

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΚΑΙ ΑΔΙΑΙΡΕΤΗ. Αρχίζει την 28η Οκτωβρίου του 1940, συνεχίζει αδιάκοπα στα χρόνια της κατοχής στο εσωτερικό και στο εξωτερικό. Ειναι σε όλους γνωστό οτι μέχρις ΟΤΟΥ φτάσουμε στη 12η Οκτωβρίου του 1944, που ειναι η μέρα λευτεριάς, ο λαός ενταγμένος και στον συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα, κάτω απ τη μπότα των Γερμανών, αψηφώντας τα τάκνς και τα πολυβόλα, γιόρταζε με πείσμα και πολλές φορές με αίμα την 28η Οκτώβρίου. Την γιότραζε όμως σαν σημείο αναφοράς οτι θα συνέχιση του αγώνα μέχρι τη Νίκη. Και οταν ήρθε η νίκη, επειδή το κατεστημένο, δεν ηταν ο φορέας και συντελεστής αυτής της νίκης, οχι μόνο συνεχίζουμε να γιορτάζουμε την ημέρα που άρχισε ο πόλεμος, αλλά και καταχωνιάσαμε στα αζήτητα αυτόν τον πρωτόγνωρο και αξιοθαύμαστο αγώνα των Ελλήνων. Του λαού που παρέμεινε για αλλη μια φορά στο περιθώριο, έρμαιο των συμφερόντων των ισχυρών και μεγάλων «συμμάχων»

Η Μοναρχική Δεξιά, αλλα και το υποκριτικό παλαιό-δημοκρατικό Κέντρο, η παλιά και νέα φαυλοκρατία του τόπου, εχουν διαπράξει ολοι από κοινού συμφέροντος κινούμενοι: **ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΕΘΝΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ** της Νεοελληνικής ιστορίας, **ΑΡΝΗΘΗΚΑΝ ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ,** το έργο της, την προσφορά της και τους ανθρώπους που συμμετείχαν. Την Εθνική Αντίσταση του 1941-44, που αποτελεί την Παγκόσμια Αναγνωρισμένη και Αξιοθαύμαστη ΕΘΝΙΚΗ ΠΕΡΓΑΜΕΝΗ πάνω από κόμματα, ιδεολογίες και εσωκομμάτικές διαφορές: Οποιος **ΑΡΝΗΤΑΙ ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΑΡΝΗΤΑΙ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ.**

Για να μήν ανασυρθούν στο φώς οι φυλακισμένες μνήμες, η συνεργασία και δοσιλογισμός. Το κατεστημένο με τη συναίνεση και αρκετών αντιστασιακών, ετσι απλά και τυπικά, σαν να μετακινούσε ενα έπιλπο απ την μια θέση στην αλλη την αναγνώρισε για την «αναγνώριση» και κυρίως για να της αφαιρέσει τη δυναμική, την αίγλη και την ξεχωριστή εκείνη χαρά της αναμονής, οτι κάποτε εστω και αργά θα ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΤΕΙ σαν τέτοια που ηταν και στις πραγματικές της διαστάσεις. Την «αναγνώρισε» για να πάρει το κατεστημένο τα κουκιά που του έλλειπαν, αλλα και να αμβλυνθούν τα ιδεολογικό-πολιτικά σύνορα και αντιλήψεις για τη ζωή. Να καταργηθούν οι οροθετικές γραμμές και να γίνει αποδεκτή η άποψη οτι: νυστεύσαντες και μή νυστεύσαντες ολοι παιδιά του Θεού είμαστε. Τί να τα σκαλίζουμε τώρα. Γιατί να αναμοχλεύμε ενα παρελθόν που εχει προ πολλού κλείσει.

Εκλεισε λοιπόν! Πως ομως έκλεισε. Συμμετείχε στο κλείσιμο ο λαός, που ηταν ο βασικός συντελεστής του 4χρονου αγώνα, που δόξασε την Ελλάδα στα πέρατα του κόσμου; Εκλεισε με «ήρωες» τους απόντες, τους συνεργάτες και τους πλουτίσαντες απ τη δυστυχία του λαού και με την μομφή οτι το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, δεν πολέμουσε τους κατακτητές, αλλα τους «έλληνες»! Οταν σε αυτά τα εθνικής σημασίας θέματα γίνονται τέτοιες αλλοιώσεις, ο καθένας αντιλαμβάνεται τί συμβαίνει με τα άλλα ιστορικά μας δεδομένα.

Οπως σε όλες οι μεγάλες ιστορικές στιγμές και ενέργεις εχει και ο δοξασμένος αυτός αγώνας τα φωτεινά σημεία και τις σκιές του. Αυτές ακριβώς τις σκιές στο σύνολό τους, προσπάθησε το κατεστημένο να μετακυλήσει στην Εθνική Αντίσταση. Ετσι ωστε οχι μόνο να «αποδειχθεί» αλλα και να γίνει «πιστευτώ»

απ το λαό, οτι τα «Τάγματα Ασφαλείας» και οι πολυάριθμοι εθνοϊσμοί, Βασιλικοί, μεταξικοί, κατοχικοί και μεταπελευθερωτικοί, και αυτοί οι Αγγλό-Αμερικάνοι ακόμα, ηταν πρόσωπα ιδανικά και αξιοθαύμαστα. Αρχάγγελοι που προέκυψαν εξουρανού, άσπιλοι, αμόλυντοι και παραδειγματικοί, οτι σε καμιά περίπτωση οι «πρωταγωνιστές» του εμφυλίου, κινήθηκαν από πρόθεση ή και ιδιωτελείς σκοπού και στόχους. Οι δέ συμπεριφορές και οι κανόνες δράσης τους ηταν άμεσα διακριτοί και οι προθέσεις ηταν πάντοτε «ηθικές» και «άγιες». Κάποιοι «αλλοι» ηταν αυτοί που ειχαν θέση ιδιωτελείς σκοπούς και στόχους και κινούνταν στις σκιές και το σκοτάδι.

Αντί να προσλαμβάνονται ώς εξ' ορισμού και κατ' εξοχήν πολιτικές, οι ένδοξες κατά το παρελθόν λέξεις Αγώνας και Αγωνιστής, μετά το 1945, και ακόμα σαφέστερα μετά το 1989, πολλοί «πανταγράφοι» συγγραφείς τοπικά και παγκόσμια με μια ενορχηστρωμένη προσπάθεια διαμορφώνουν ενα ιδεολογικό-πολιτικό ρεύμα, που αναπτύχθηκε αμέσως μετά την κατοχή, διευρύνθηκε μετά τον εμφύλιο και επεκτείνεται μετά την κατάρευση του «υπαρκτού» με τους Λεπέν στη Γαλλία, τον Φίνι στην Ιταλία, την Ρόστιλντ στην Γερμανία, την «Μαβή» και την «Χρυσή Αυγή-Χρυσοπηγή» που θυμίζουν : «το ξημερώβνει αυγή δροσάτη» στην Ελλάδα βασικού στόχους: α) Να αποκαθηλώσουν την έννοια και τη συμμετοχή στον αντιφασιστικό αγώνα των λαών γενικά και του δικού μας ειδικά και γενικότερα σαν μια παράμετρο για τη νέα μελέτη του Β! Παγκοσμίου Πολέμου. β) Δεν θέλουν να θυμούνται οι λαοί του κόσμου τις εθνικοσοσιαλιστικές θηριωδίες της Χιτλερικής Γερμανίας και κυρίως να μνημονεύεται η ηττα του φασισμού και του Ναζισμού. Παλίοτερα συνιστούσαν στο γερμανικό λαό οχι μόνο να θυμάται αλλα και να μνημονεύβει την κατάληψη της Γερμανίας απ τους Ρώσους, τώρα άρχισαν να μας θυμούνται και τη Δρέσθη, χαρακτηρίζοντήν την «ολοκαύτωμα της Δρέσθης» προκειμένου οι Νεοναζί να πετύχουν ενα ιστορικό συμψηφισμό. χωρίς να ενοχλούται η αμερικάνικη η χριστιαική ακροδεξιά και τις αντιδραστικές δυνάμεις της Ευρώπης.

????????? Μια παρόμιο προσπάθεια έγινε και στη χώρα μας οσον αφορά του γιγενείς δοσίλογους ακροδεξιούς φασίστες α) Οτι η συνεργασία με τις αρχές κατοχής και η εγκληματική δράση των «Ταγμάτων Ασφαλαίας» τους πολυάριθμους εθνοϊσμους και το παρακράτος μεταξικό, κατοχικό και μετακατοχικό αντιμετωπίζονται στα έργα αυτά, σαν μια εξ' Ισου ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΗ και το ίδιο ΘΕΜΙΤΗ ΕΛΛΗΝΟΠΡΕΠΗ ΣΤΑΣΗ, με την αντίστοιχη συμμετοχή στην Εθνική Αντίσταση β) Επικαλούμενοι την «Κόκκινη βία» να απενοχοποιήσουν και να εξαγνίσουν τη συνεργασία, το δοσιλογισμό, το μεταξικό, το κατοχικό και το ματακατοχικό παρακράτος, που ειχαν ήδη καταλάβει βασικές θέσεις κλειδιά την επομένη της απελευθέρωσης στον κρατικό μηχανισμό και ενσωματωθεί στο στρατό και τα Σώματα ασφαλείας.γ) προσπαθούν να απενοχοποιήσουν ιστορικά τις εταιρείες «διάσωσης», τις εταιρείες «διαμεσολάβησεις» που λειτουργούσαν με τους κάνόνες της μαφίας με τους κατακτητές, της όποιας μορφής συνεργάτες και αυτές ακόμα τις ακροδεξιές συμμορίες που σε συνεργασία με το σκληρό κράτος των νικητών του εμφυλίου λειτουργούσαν, με εκβιασμούς, με ιεραρχίες, με κληρικούς, με αστυνομικούς, με δικαστικούς, με εισαγγελείς, με χαφιέδες, με καταδότες και διπλοτριπλούς πράκτορες. Και οταν αναφερόμαστε στις κατοχικές και μεταπελευθερωτικές συμμορίες, δεν μπορούμε να υποθέσουμε ή να ενοούμε τίποτε αλλο παρά το οργανωμένο και καθαγιασμένο έγκλημα.

Οι φορείς με τους οποίους συνεργάζοντάν οι εταιρείες και οι συμμορίες και ειδικά η Δικαιοσύνη, η Εκκλησία, ο στρατός και τα σώματα ασφαλείας ειναι στεγανά και συνοδεύονται ειδικά η Δικαιοσύνη και η Εκκλησία από μιά ιδιόμορφη μυθοποίηση. Ειναι κλειστά κυκλώματα τόσο σε θεσμικό επίπεδο οσο και στις παραδοχές της κοινωνίας. Επειδή οι τυχόν αποκαλύψεις για το τί συμβαίνει στα κυκλώματα αυτά και τα στεγανά ακυρώνουν τη βασική πίστη που επικρατεί στην κοινωνία για τα ρόλο και τις αξίες τους. Για να μήν φτάσει λοιπόν, το θέμα στην ακύρωση αυτή οι Κασσάνδρες της διαπλοκής θα κινήσουν θεούς και δαίμονες να πείσουν τους ανθρώπους της άγνοιας οτι με την ακύρωση αυτή κινδυνεύει το εθνός, η

πατρίδα η οικογένεια και η θρησκεία και πρέπει να προσέξει γιατί η ακύρωση ειναι ταυτόσιμη με την κοινωνική αυτοκαταστροφή.

Αυτό φοβάται η άγνοια, αυτό τρέμει και σε αυτόν το φόβο και σε αυτήν την παχυλή άγνοια ακριβώς υπολογίζουν οι φορείς των θεσμών και οι ηγεσίες τους, οι «υπεράνω πάσης υποψίας» για να συνεχίσουν ανενόχλητοι το οργανωμένο έγκλημα, που ειναι μιά πολύ σοβαρή υπόθεση να το αντιμετωπίσουν οι ίδιες οι ηγεσίες που το παρήγαγαν γι αυτό με την πάροδο του χρόνου και με τις όποιες φροντίδες και ενέργειες της διαπλοκή σιγά σιγά οχι μόνο ξεχάστηκαν τα κατοχικά και μετακατοχικά εγκλήματα, αλλα στη θέση του εγκληματία προσπαθούν, για ταξικούς και ιστορικούς λόγους να βάλουν τον Αγωνιστή.

Το παρακράτος και οι συμμορίες είχαν πολύμορφες σχέσεις εξάρτησης και συνεργασίας με επίσημους κρατικούς θεσμούς, οπως η αστυνομία, η Δικαιοσύνη και την Εκκλησία. Το παρακράτος με τα χίλια πρόσωπα δεν έπαψε να λειτουργεί, παρά τις όποιες διάφορες αλλαγές που επίλθαν στην ιστορική διαδρομή στο χρόνο. Ολοι οι μηχανισμού και τα πρόσωπα, που ειχαν φυτρώσει σαν τα μανιτάρια απ τον Αύγουστο του 1936 συνέχισαν να υπάρχουν και να δρούν ανενόχλητοι μέχρι το 1974...

Αφού δεν υπήρξε αποφασιστική παρέμβαση και τόλμη απ τη Νομοθετική και εκτελεστική εξουσία. Αν υπήρξε κάποια ειδιωποιός διαφορά ανάμεσα στον τρόπο που λειτουργούσε πριν την μεταπολίτευση ειναι η αναπροσαρμογή στις νέες συνθήκες της μεταπολίτευσης. Οι μηχανισμοί του οργανωμένου εγκλήματος αφού υπάρχει η συγκροτημένη δομή μπορούν με άνεση να μεταλλάσσόνται και μεταλλασσώμενοι οχι μόνο να επιβιώνους στις καινούργιες συνθήκες της πολιτικής διαδρομής αλλα και επεκτείνουν το εύρος της δράσης. Με αυτόν τον τρόπο λειτουργίας παρήχθηκε και άνθισε και καλά κρατεί η διαπλοκή με τη διαφθορά να βρίσκεται σε θέση και σχέση ανάλογη.

Αυτοί οι μηχανισμοί που μετά την Απελευθέρωση συμπλήρωσαν οτι ελλείμματα ειχαν στον οπλίσμό απ τους Αγγλους και τους ηρακλείς του θρόνου, πολέμησαν μαζί τους την Αντίσταση, τη νίκησαν, την κατασπάραξαν και έγιναν (πάντα με τη βοήθεια των ξένων) η εξουσία της χώρας το μεταπολεμικό κράτος και παρακράτος. Μπήκαν στις στρατιωτικές σχολές κατά προτεραιότητα (λόγω προτέρου έντιμου βίου...), έγιναν αξιωματικοί, στρατηγοί πολιτικές ηγεσίες, Αρχιεπίσκοποι και Δεσποτάδες. Κι οταν τους δόθηκε η εντολή-εκαιρία έκαναν και την μαφιόζικη «επανάσταση» τους, πουλώντας προς το τέλος της θητείας τους και την Κύπρο στους Τούρκους! Τελικά αποδείχθηκαν υπεράξιοι του μισθού τους οι Γερμανομισθοφόροι που υπηρέτησαν το Γ! Ράϊχ και σε συνέχεια και των Αγγλό-αμερικάνων.

Σ αυτήν τη μακρόχρονη διαδρομή της ιστορίας, οι λαβές της εξουσίας δεν ξέφυγαν ποτέ απ τα χέρια τους. Είτε οι ίδιοι κυβερνούσαν, είτε τα παιδιά τους...και ας έλεγε το ΠΑΣΟΚ ο λαός στην εξουσία και το ΠΑΣΟΚ στη κυβέρνηση. Πώς, λοιπόν, ξεχνάτε, αγαπητοί συναγωνιστές, σύντροφοι και συμπολεμιστές οτι η χώρα εξουσιάζεται απ τον πνεύμα των Κούϊσλιγκν και των δοσιλόγων. Και για οποιόν ακριβώς λόγο αγωνιστήκατε άδολα στην Εθνική Αντίσταση;

Για αυτούς ακριβώς τους λόγους η απολογικίκη ιστοριογραφία του δοσιλογισμού βραβεύτηκε απ την Ακαδημία Αθηνών, ενώ η μελέτη της συνεργασίας, του δοσιλογισμού και του παρακράτους: την έκταση που αυτοί οι μηχανισμοί πήραν και οι μορφές που πρακτικά εκφράστηκαν, αποτελεί μέχρι και σήμερα ακόμη, ενα θέμα Ταμπού για την ελληνική ιστοριογραφία. Λές και οι εμφύλιες συγκρούσεις της κατοχής, διεξάγονταν ανάμεσα σε δύο απομονωμένα χωριά ή χώρες, που διεκδικούσαν την εξουσια για μια ανύπαρτη χώρα και κυρίως χωρίς καμιά απολύτως σύνδεση και σχέση με την κοσμογονία του Β! Παγκοσμίου Πολέμου.

Η Αντίσταση, δεν ηταν ενα κίνημα που λειτουργούσε στο Κενό, σε μια αποστειρωμένη ατμόσφαιαρα. Ηταν μέρος μιας πολύπλοκης ιστορίας με πολλαπλές πτυχές ανόμοιας ποιότητας, προσέλευσης και

καθοριστικής σημασίας σκοπών. Δεν ηταν ενα παραμύθι που ξετυλίγονταν γραμμικά και φυσιολογικά με τις καλές Νεράϊδες, να παρεμβαίνουν κάθε φορά που ο ορίζοντας σκοτείνιαζε.Τίποτε από όλα αυτά δεν ηταν. Η Αντίσταση, ηταν αντίθετα ενας διαρκής, πεισματικός και αιματηρός αγώνας ενάντια στους κατακτητές, αλλα και εναντίον σε καταστάσεις που ξεπήδησαν μέσα απ το λαό: Οπως οι παντώς είδους συνεργάτες και πολέμιοι της Αντίστασης.

Οι κεραίες των παντογράφων δεν έπιασαν τους λόγους για τους οποίους η Ελλάδα οδηγήθηκε στον εμφύλιο πόλεμο. Δεν έπεσε στην αντίηψή τους ο αμοιβώμενος χαφιεδισμός, η λειτουργία της Μακροννήσου, τα έκτακτα μέτρα, τα στρατοδικεία και τα εκτελεστικά αποσπάσματα, που κάθε πρωϊ δεκάδες αγωνιστές στον Αγιο Πέτρο. Δεν ειχαν το χρόνο να διαπιστώσουν πως οι Ελληνες, για μισό και πλέον αιώνα, ενώ τους αποσχολούσαν τόσα πολλά και καυτά προβλήματα, για τα μόνο που μπορούσαν επιτρέπονταν να συζητούν οταν συναντιόνταν ηταν : για τον καιρό, το ποδόσφαιρο και ηταν άρρωστο το παιδί, η γιαγιά και ο πάππους.

Αυτοί, που προσπερνούσαν ολα αυτά σαν να μη συνέβαινε τίποτε στον ελλαδικό χώρο, οταν άκουγαν εστω και το παραμικρό για το Στάλην, τη Σιβηρία και τις περιβόητες «Ομολογίες» (ξεχνώντας πως για την απόσπαση αυτών ακριβώς των ομολογιών ταπείνωσαν χιλιάδες Ελληνες), έχυναν τόνους μελάνη και μουντζούρωναν χιλιάδες σελίδες χαρτί προκειμένου οχι μόνο να το δώσουν πρόσβαρο σαν γεγονός αλλα και να προκύψει και κάποιο ιδεολογικό-πολιτικό κέρδος. Αυτή λοιπόν, η δουλόφρονη ελίτ, που σε όλη τη διάκρεια που λειτουργούσε η Μακρόννησος, δεν βρήκε πέντε αράδες να πεί για την κόλαση της Μακροννήσου και το κάτεργο της Γυούρας, που πρόσβαλε και εξακολουθεί να προσβάλει την Αξιοπρέπει του Ανθρώπου, τον πολιτισμό και τη χώρα διεθνώς. Τη Μακρόννησο που οι «μεγάλοι πατέρες του έθνους», ενώ ειχαν παραδώσει λαό, στρατό και χώρας στους ξένους, ανακληρυξαν τη Μακρόννησο «Νέο Παρθενώνα».

Το κατεστημένο ειναι ενιαίο. Δεν τεμαχίζετε και δεν κατανέμετε ανεξάρτητα από ποιό κόμμα κυβερνά. Το σκληρό κράτος των νικητών του εμφυλίου ίδιο με το σημερινό εξουθενομένο το κράτος των δυνατών πλέον νικητών ειτε το υπηρετούν λαϊκιστές δημαγωγοί, ειτε εκσυγρχονιστές βουτιγμένοι μέχρι το λαιμό στην διαπλοκή και τη διαφθορά, ειτε νεοφιλελεύθεροι Μπίσζεμαν, αφήνοντας στον καθένα απ τους νιτητές εκτός απ τα λάφυρα και το είδος της μνήμης που θέλει να συντηρήσει. Και οταν πετύχει η απενοχοποίηση οι διαφορές μεταξύ τους (παραδείγματα πολλά απ το παρελθόν) δεν θα τους εμποδίσουν να συντονιστούν σε κοινό στόχους. Στόχους που αν τους πετύχουν, ΤΟΤΕ θα ανέβουν και αυτοί στη σκηνή, το έργο παιχθεί αλλοιώς και η πραγματική λογική αλληλουχλια θα αποδειχθεί. Θα ειναι ομως και πάλη αργά!

Απόδειξη, οταν το 1985 το κατεστημένο αποφάσισε να εξαπατήσει για αλλη μια φορά αυτό το ρωμαλαίο λαϊκό κίνημα, που κάθε φορά του χαλάει τη σούπα και υποχρεώνεται να καταφύγει σε έκτακτα μέτρα, τρομονόμους και δικτατορίες. Ταξικά σκεπτόμενο φρόντισε και γι αυτήν ακόμη την τυπική «αναγνώριση», να υπάρξουν κάποιες σοβαρές εντάσεις, ενστάσεις και φωνές διαμαρτυρίας: Για αποχώρηση απ το ενα σκέλος του, τη Ν. Δημοκρατία απ τη Βουλή και απειλές, οτι οταν έρθει στην εξουσία, τον νόμο αυτόν θα τον καταργήσει και πράγματι τον κράτησε το λόγο. Μπορεί το 1990, οταν πήρε την εξουσία η Ν.Δ, να μην κατάργησε το Νόμο 1543/85 όπως «απειλούσε», αντί ομως να εφαρμόσει το Νόμο, ψήφισε ενα νέο Νόμο τον 1976 /1991, με αποτέλεσμα και αυτές οι αιτήσεις των αναπήρων που εκκρεμούσαν απ το 1985, να ανασταλεί οι εξέτασή τους. Με το άρθρο 6 του ιδίου Νόμου, δεν αναγνώριζε τις γνωματεύσεις των Πρωτοβάθμιων Νοσοκομειακών Υγειονομικών Επιτροπών, παρ' ολο που τις πρόβλεπε ο εστω κολοβωμένος νόμος 1543/85.

Συγκρότησε «ειδικές» Περιφερειακές Υγειονομικές Επιτροπές και παράπεμψε τους αιτούντες αναπήρους για επανεξέταση. Ετσι εκτός του ότι πέθαναν αρκετοί στο μεταξύ, αυτές οι Επιτροπές σαν «ειδικές» που ηταν... Το ωραίο δε ειναι, οτι και το 1993 που ξαναπήρε την κυβέρνηση το ΠΑΣΟΚ, δεν τον κατάργησε αυτόν το Νόμο και προχθές, φαινεται σε ανταπόδοση του Π. Δ 1285/1981 διάβασα στην (ΦΕΚ Α.48/ 12/2/04) με το Νόμο 3232. αρθ 15 παρ 2 καταργείται με το Ν. Δ 172/74 η ανανγώριση απ τους Οργανισμούς Κοινωνικής Ασφάλισης αρμοδιότητας του Υπουργείου Κοινωνικών Ασφαλίσεω, ως συντάξιμου του χρόνου η δίωξη, η κράτηση, η φυλάκισης και η εκτόπιση!

Διπλός λοιπόν, ο σκοπός του Κατεστημένου: Και για να μήν ταράξουν τα λιμνάζοντα από χρόνια νερά και να μήν υποχρεωθούν να ανασύρουν απ τη λήθη τους πραγματικούς συντελεστές της Νίκης, εξακολουθούμε να γιορτάζουμε σαν εθνική επέτειο την ημέρα που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο και οχι την ημέρα που απελευθερώθηκε η χώρα. Ετσι από καιρό τώρα διαμορφώθηκαν, δίπλα στα τόσα αλλα οξύμωρα σχήματα και δύο ακόμα: Επείδη η παγκόσμια κοινή γνώμη γνωρίζει, οτι η Ελλάδα ηταν η πρώτη χώρα στην οποία άρχισε η Αντίσταση κατά του άξονα. Ξέρει ακόμα οτι η Ελληνική Αντίσταση υπήρξε απ τις πολυαριθμότερες και ενδοξότερες Αντιστάσεις που ενέπτυξαν οι Ευρωπαϊκοί λαοί κατά των βαρβάρων Χιτλερικών επιδρομέων. Οτι οι ένοπλοι και οι άοπλοι μαχητές της Ελληνικής Αντίστασης και κυρίως (το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ) με την συνεχή, επίμονη και σκληρή Αντίσταση καθήλωσαν στον Ελλαδικό χώρο και σε ολο τα διάστημα του πολέμου, σοβαρές δυνάμεις του εχθρού που οχι μόνο δεν του επέτρεπαν να αποσύρει εστω μέρος από αυτές για ενίσχυση των αναγκών του στα κύρια μέτωπα, αλλα αντίθετα τον υποχρέωσαν να ενισχύει τις δυνάμεις στην Ελλάδα για να αντιμετωπίζει την συνεχώς αναπτυσσόμενη Αντίσταση του Ελληνικού λαού εναντίον του.

Γνωρίζει πολύ καλά οτι η Ελληνική Αντίσταση ηταν η πιό πολυάριθμη, η πιό μαχητική και οτι ειχε αναλογικά τους περισσότερους νεκρούς και τραυματίες στην αναμέτρη με τον άξονα και 300,000 και πλέον νεκρούς απ την πείνα και τις στερήσεις. Ξέρει ακόμα οτι το εκάστοτε κατεστημένο δεν αξιοποίησε εθνικά την Εθνική Αντίσταση, της ειναι ομως απαραίτητη μια αντιστασιακή «γιορτή» για να καθησυχάσει τη συνείδησή της και την παγκόσμια κοινή γνώση για την τέτοια μεταχείρηση της Αντίστασης «γιορτάζουν» πρώτα τυπικά και μεταξύ τους την απελευθέρωση της χώρας απ τον Χιτλερικό ζυγό στις 12 Οκτωβρίου 1944, μόνο στην Αθήνα που ειναι η πραγματική μέρα που απελευθερώθηκε η χώρα, και μετά από 16 μέρες αντί για την απελευθέρωση της χώρας γιορτάζουμε «επίσημα» την 28η Οκτωβρίου την κήρυξη του πολέμου.

Χρονολογικά γιορτάζουμε πρώτα την Απελευθέρωση της χώρας και μετά την κήρυξη του πολέμου. Και σε συνέχεια για να μήν εχουν παράπονο και οι αγωνιστές της Αντίστασης, μετά την «αναγνώρισει» χωρίς συγκεκριμένη ημερομηνία, αλλά την τελευταία κυριακή του Νοέμβρη, να γιορτάσουν σαν κρατική γιορτή την ανατίναξη της γέφυρας του Γοργοποτάμου. Ετσι για να μήν εχει και η «γιορτή» αυτή το πραγματικό της περιεχόμενο «γιορτάζουμε» πάλι την έναρξη της Εθνικής Αντίστασης, με σημείο αναφοράς μόνο την ανατίναξη της γέφυρας του Γογροποτάμου και οχι την 12η Οκτωβρίου σαν ημέρα Νίκης απ την τριπλή κατοχή.

Το πρόβλημα συνεπώς που μπαίνει, ειναι ως πότε εμεις οι Νεοέλληνες με διάφορα τερτίπια, θα παρακάμπτουμε την ιστορική αλήθεια; Ως πότε θα ακυρώνουμε την ιστορική αλήθεια και θα είμαστε επιλήσμωνες της μνήμης; Μα εκεί στη μνήμης που προσπαθεί να προσποριστεί το κατεστημένο την Αντιστασιακή ιστορία και παράλληλα να ενταφιάσει με την «αναγνώριση» οριστικά πλέον τον εθελοντικό και ανιδιοτελή αγώνα, λάμπει ο πολιτισμός και η προσφορά του λαού και του κάθε ατόμου. Χωρίς τη μνήμη οι ιστορικές εμπειρίες και αυτή η προσφορά ακόμα μένουν άγνωστες. Δεν επικοινωνούν με την αρχαία και σύγχρονη αείχρονη κουλτούρα τους.

Κάποτε πρέπει να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους και να κάνουμε αυτό που δεν τολμήσαμε να κάνουμε μέχρι σήμερα: Να τραβήξουμε προς τα έξω τα βουβά, τα κρυφά και τα καταχωνιασμένα. Να σηκώσουμε την ταφόπετρα, που ενα σχεδόν αιώνα κρατά ερμητικά κλεισμένο το Νού, την καρδιά και την ψυχή των Ελλήνων. Να δώσουμε φωνή σε εκείνη την εκωφαντική σιωπή. Να δώσουμε Φώς σε εκείνο το μαύρο μολυβένιο πέπλο που σκέπαζε απ άκρου σ άκρου την Ελλάδα. Να ρίξουμε άπλετο φώς, γύρω απ τα εθνικά και κοινωνικά θέματα. Να μιλήσουμε για αυτοσεβασμό, για σεβασμό και αξιοπρέπεια εθνική και ατομική. Να μιλήσουν ιστορικά και με σαφήνεια για τα θέματα που χωρίζουν την άρχουσα τάξη απ τον λαό. Να σταματίσει το κατεστημένο τα ψεύτικα τα λόγια τα μεγάλα, τις ρητορίες και τον αυτισμός του.

Χωρίς να καταργήσουμε την ταξική πάλη, τις ιδεολογικές και πολιτικές αντιλήψεις, να μοιράσουμε δικαιότερα τον κοινωνικά παραγώμενο πλούτο, αλλά και το δικαίωμα στον φυσικό με τα όσα αυτό συνεπάγεται. Και δικαιότερη κατανομή σημαίνει αναλογική κατανομή του πλούτου και συμμετοχή στη λήψη των αποφάσεων και την δημοκρατική επιτέλους ουσία και περιεχόμενο διακυβέρνηση της χώρας.

Η Ελλάδα του 21ου αιώνα, δεν μπορεί να ζεί με τα φαντάσματα, και τα ψευδεπίγραφα του παρελθόντος και με τις προκαταλήψεις: είτε αυτά αφορούν την ιστορία, είτε τις επετείους, είτε τη λειτουργία του συστήματος και της κρατικής μηχανής. Πρέπει οχι μόνο να κλείσει τις τόσες πληγές, αλλά χωρίς υστεροβουλίες, προθέσεις και καιροσκοπισμούς, απαλλαγμένη απ τα βαρίδια του παρελθόντος να τραβήξει μπροστά.

Το κατεστημένο ηταν και παραμένει ισχυρό, είτε με τη Δεξιά, είται με το ΠΑΣΟΚ στην κυβέρνηση. Αν δεν φροντίσουμε να αποκατασταθεί η ιστορική αλήθεια γενικά και σε ό,τι εχει σχέση με την τετράχρονη κατοχική ιστορία και τον εμφύλιο, οπως σε ολες τις αλλες κοινωνικό-οικονομικές δοσοληψίες και συναλλαγές, ετσι και στην καθιέρωση των εθνικών επετείων και ό,τι αλλο θυμίζει λαϊκό-κοινωνικούς αγώνες για λόγους ταξικούς, ιδεολογικούς και συμφέροντος, το κατεστημένο θα προσπαθήσει με τον ίδιο τρόπο, τις ιδιες συναλλαγές, δοσοληψίες και μέσα να κρατήσει ενταφιασμένη αυτή την προσφορά, όπως κράτησε το 21, την τετράχρονη ιστορία του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου και του εμφυλίου, προκειμένου να μήν βγούν στον ΑΦΡΟ, αυτοί που εγκατάληψαν λαό και χώρα για να σώσουν το τομάρι τους, τη στιγμή που χώρα και λαός διέτρεχαν θανάσιμο κίνδυνο. Αυτοί που τις γύρισαν την πλάτη, οι απόντες, οι μαυραγορίτες και οι άσχετοι και κυρίως αυτοί που την πολέμησαν μαζί με τους κατακτητές-δοσίλογοι.

Για να διαφυλάξει την «αξιοπρέπεια» αυτών και των κυρίαρχων μεταπολεμικών οικονομικών και πνευματικών Ελίτ κυρίως των Αθηνών, που ειχαν δεσμούς προσωπικούς και επαγγελματικούς με τους ανθρώπους που ειχαν υπηρετήσει τους Γερμανούς, που «λάμπρυναν» την κλειστή και ασύδωτη κάστα, καταχώνιασαν την προσφορά ενός ολόκληρου λαού. Ενός λαού που εγκαταλειμένος απ τους «ταγούς» τόλμησε, οχι μόνο να σηκώσει το ανάστημά του, στον τότε αήττητο άξονα, αλλα και να τον πολεμήσει απ την πρώτη μέχρι την τελευταία μέρα που εγκατάλειψε ντροπιασμένος τη μικρή μας Ελλαδίτσα. Καταχώνιασε τις Αξίες και τα Οράματα της Εθνική Αντίστασης. Τον μόνο πλούτο και θυσαυρό που εχει κάθε λαός, να αντιτάξει σε κάθε εισβολέα και στον κατακτητή, οταν συμβεί να κατακτηθεί η χώρα για να την απελευθερώσει.

Οι αξίες και τα οράματα της Αντίστασης, οσο και αν πολλοί τα θεωρούν ξεπερασμένα, αποτελούν διαχρονικά δομικά υλικά, με τα οποία θα χτίσουν οι νέες γενεές τις σύγχρονες Αντιστάσεις μέσα απ τις γραμμές των πολύρχωμων κοινωνικών κινημάτων ενάντια στην ομογενοποιημένη παγκοσμιοποίηση που επιδιώκει η αμερικάνικη ηγεσία. Οι αξίες, ο ιδέες και τα οράματα δείχνουν το δρόμο της ενότητας και της συλλογικής δράσης. Εμνευσμένες απ τις αξίες και τα οράματα της Αντίσταης θα κάνουν και οι Νέες

γενεές, αυτό που έκαναν οι πρόγονοι και οι γενιές της Αντίστασης. Πήραν τις Αξίες και τα οράματα με τα οποία και για τα οποία πολέμησαν οι πρόγονοι και τα έκαναν πράξη. Με αυτά απέκρουσαν τον εισβολέα και απελευθέρωσαν τη χώρα. Αλλωστε οι πιό μεγάλοι, οι πιό όμορφοι και οι κρίσιμοι αγώνες, ειναι οι αγώνες που έρχονται.

Αν σήμερα γιορτάζουμε σαν σημείο αναφοράς την «ΓΕΝΝΗΣΗ» του Ελληνικού Εθνούς και την Επανάσταση του 21, με τον ίδιο τρόπο πρέπει να θεωρούμε και να γιορτάζουμε στις 12 Οκτωβρίου την Εποποιϊα της Εθνικής Αντίστασης, σαν Ορόσημο και Σημείο Αναφοράς την «ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ» του Εθνους των Ελλήνων.

Ενα έθνος που θέλει να αγνοεί τους αγώνες, τις θυσίες και τους αγωνιστές που τις έκαναν και κυρίως, που τιμά επιλεκτικά αυτούς που το πολέμισαν συνεργαζόμενοι με τον κατακτητή, ειναι καταδικασμένο να πάρει αργά ή γρήγορα το δρόμο της αντιπαράθεσης και αν δεν προσέξει της παρακμής.

Το κατεστημένο γνωρίζει πως, ό,τι δεν γράφεται ξεχνιέται. Και οχι μόνο ξεχνιέται αλλά και διαστρευλώνεται, παραποιείται και αλλοιώνεται και τη θέση της ιστορικής αλήθειας, την παίρνει το κατασκευασμένο ψέμα. Ξέρει ακόμα απ το 21, πως μέσα απ την ατέρμονη γκρίνια, τις μικροαλλοιώσεις και διαστρεβλώσεις, την ισοπέδωση και την μείωση των πάντων, πνίγηκε το πραγματικό περιεχόμενο της ίδιας της Επανάστασης, πόσο μάλλον το περιεχόμενο της Αντίστασης σαν ιστορικό γεγονός, σαν τομή, σαν δημιουργία και αφετηρία του Νέου, ακυρώνεται μέσα στην απόλυτη ανέρεση και τη δυσφήμηση κάθε θετικής παραμέτρου. Ακόμα ξέρει πως η ιστορία, δεν παραποιείται μόνο με αυτό το συνοθύλευμα που θεωρείται ιστορία. Την ιστορία, που γράφτηκε με επιλεκτικό τρόπο από στρατευμέμους και ακριβοπληρωμένους «ιστορικούς» για ταξικούς σκοπούς και στόχους.

Παραποιείται και με την χωρίς ουσιαστικό Αντιστασιακό περιεχόμενο «αναγνώρισει». Την «αγωνιστική Σούπα» που οδήγησε ο Ν 1543/85 και το προεδρικό Διάταγμα 1285/81 του κ Εβερτ Υπουργού των οικονομικών λίγους μήνες πριν την άνωδο του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία. Ενα Π.Δ που περιόριζε στο ελάχιστο το ποσοστό αναπηρίας, καθώς και τον αριθμό των παθήσεων που θα διακαίωνε αγωνιστικά τους παθόντες ανήκεστο βλάβη στα πρόσω του μετώπου, ενω παράλληλα με την επέτειο της 28ης Οκτωβρίου, διατηρείται η μνήμη του Μεταξά σαν τον κύριο συντελεστή της. Παραποιείται με την υπέρμετρη προσπάθεια να υποθέσει ο απληροφόρητος, οτι τα χρόνια αυτά της Αντίστασης, ηταν τα πλέον θλιβερά και σκοτοδιστικά της ιστορίας των Νεοελλήνων, ετσι ωστε με τη βία να λειτουργήσει το σύνδομο της πληθυντικής σφραγισμένης γλώσσας και τις πολλαπλές σιωπές που ακολούθησαν τον εμφύλιο πόλεμο.

Αυτές τις σιωπές τις βίωσε για μισό σχεδόν αιώνα, ενας ολοκληρος κόσμος, οχι μόνο σαν απογόρευση του δημόσιου διαλόγου αλλα και σαν απουσία κάθε κουβέντας ιδιωτικής, κάθε αφήγησης. Ακόμα και στη φυλακή η αναφορά στην εθνική Αντίσταση, τιμωρούνταν με στέρηση αλληλογραφίας, επισκεπτηριού, ακόμα και με πειθαρχείο, αφού θεωρούνταν παραβίαση του «νόμου», που απαγόρευε τη λέξη Αντίσταση.

Με τον συνεχή υπέρ τονισμό των όποιων άστοχων ενεργειών και την προσθήκη ανυπάρκτων. Με την κατασκευή μιας ιδιόμορφης εικόνα για τη ζωή και το ήθος των ηγετών της Αντίστασης, που οχι μόνο να μην τραβά την προσοχή και το ενδιαφέρον, αλλα να απωθεί, σε όλες τις πτυχές και εκφάνσεις. Με την ισοπέδωση και την απομυθοποίηση των πρωταγωνιστών και το έργο τους και σε συνέχεια για να ηττηθεί και ιδεολογικά η Αριστερά, με τη σύλληψη, την καταδίκη χωρίς δίκη, με την πολύρχονο απομόνωση στην εξορία και τον εγκλεισμό στη φυλακή και το απόσπασμα ακόμα, αν ειναι απ τους πρωτεργάτες, αλλα και με τον διπλό γιορτασμό, της Αντίστασης, που και οι έλαχιστοι συμμετάχοντες δεν γνωρίζουν τί ακριβώς γιορτάζουμε και ποιούς και για ποιό λόγο τους τιμούμε. Παραποιείται και με τον γενικό όρο: «πόλεμος ηταν, κατοχή ηταν, τί να τα ψάχνουμε τώρα. Γιατί ύστερα από τόσα χρόνια να ξύνουμε πληγές.

Ας τα αφήσουμε για το καλό της χώρας και των Ελλήνων οπως ειναι και πολλά αλλα παρόμοια». Ετσι ολα σταματημένα, όλα ήσυχα, παντού σιγή, σιωπή και ερημιά!

Η προσπάθεια αυτή, δεν αποβλέπει στην αναμόχλευση, ούτε να μιλήσουμε για ήρωες και μηνύματα για την «άσβεστη μνήμη» αλλα για να πάμε παραπέρα. Για την ακρίβεια, να ανιχνεύσουμε πιό ηταν το πνεύμα και το περιχόμενο της Αντίστασης σαν διαχρονική έννοια και ποιά χρήσιμα διδάγματα μπορούμε να βγάλουμε απ αυτόν τον πρωτόγνωρο αγώνα. Η ζωής διδάσκει και η ιστορία επιβεβαιώνει, οτι το δίκαιο και τις εμφύλιες σιωπές, οσο βαθιά και αν ειναι θαμένες, αυτοσυντηρούνται μέσα στη συλλογική μνήμη, ανοίγουν καινούριους λογαριασμούς με την καθησυχαστική λήθη. Αντιτίθεται σε μια ιστορία που εκλογικεύει τα πάντα και δεν χωράει-κλείνει κάνεναν μέσα της, ούτε και αυτού τους πρωτεργάτες, σε μια ιστορία που ξεχνά τον κόσμο που την έγραψε. Αυτή η ιστορία ειναι μια ιστορία που δεν ακουμπά πουθενά. Μια ιστορία που το κατεστημένο την αγνοεί, την υποσκάπτη, την συνθλίβει με τη σιωπή του φόβου, την θεωρεί χαμένη κληρονομιά που δεν αφορά κανένα. Και κυρίως καταπολέμησε όποιον τόλμησε να ενώσει τα νέα ήθη και τις πολιτιστικές μορφές που οργανώνουν τη ζωή των Νέων, με το έργο και το πνεύμα της Αντίστασης, που χαρακτηρίζει την συλλογική ευθύνη και την ιστορική μνήμη.

Μήπως δεν έγινε το ίδιο και με το 21, που αναγνωρίστηκε μόνο το απελευθερωτικό σκέλος του αγώνα και πέταξαν στο καλάθι των αχρήστων το κοινωνικό της περιεχόμενο και τους Ραγίαδες μαζί και, ας ηταν οι Ραγιάδες αυτοί που έβαλαν το αίμα ή μήπως δεν γιορτάζουμε σαν εθνική επέτειο την ημέρα της Θεοτόκου, αντί για την ημέρα που γεννήθηκε η σύγχρονη Ελλάδα; Βέβαια, όλοι λίγο πολύ δεχόμαστε, οτι και η Νοελληνική κοινωνία απ τον τρόπο συγκρότησης ειναι συγκρουσιακή. Απόδειξη οι πολοί και πολύχρονοι διχασμοί, τα πραξικοπήματα, οι δικτατορίες και οι τόσοι εμφύλιοι πόλεμοι.

Το 1821, οταν συγκροτούνταν η Νεοελληνική κοινωνία, συνέβαινε αυτό περίπου, που συνέβει απ το 1920 και μετά στην νεότερη Ελλάδα και ειδικά αμέσως μετά την κατοχή. Η Ιερά συμμαχία και τα ανακτοβούλια της Ευρώπης το 21, και η Βρετανική αυτοκρατορία στη διάκρεια της κατοχής, βρίσκονταν στον αστερισμό της παλινόρθωσης και της γενικής επίθεσης των συντηρηκών δυνάμεων-τάξεις, καθεστώτα, οράματα και ιδέες-ενάντια σε ό,τι καλλιεργούσε η Γαλλική επανάστηση στην Ευρώπη και ο Ρήγας για την Ελλάδα. Η εξαθλίωση των πολλών ηταν ο κανόνας στην ύπαθρο και τις πόλεις. Ο μόνος θεσμός που παρουσίαζε κάποια πρόοδο σε σχέση με τα όσα επικρατούσαν στο «Παλαιό Καθεστώς» ηταν ο ίδιος ο κρατικός μηχανισμός, βαρύς και ασήκωτος στα χρόνια της Ιερής Συμμαχίας το 21, την κατοχική και την μετακατοχική Ελλάδα. Στην κατοχική και μετακατοχική Ελλάδα, που δίπλα στο μεταξικό παρακράτος προστέθηκε το κατοχικό και αυτόν που οι Αγγλοι οργάνωσαν μέσω της συνεργασία με τους κατακτητές.

Μια Επανάσταση, Λαϊκή σαν την Ελληνική, που σβήνοντας το παλιό, έφερε στο προσκήνιο ενα λευκό χαρτί στο οποίο ο,τιδήποτε μπορεί να γραφτεί και για του οποίου προκύπτουν νέες ισορροπίες. Ισορροπίες, στις οποίες ο καθένας αγωνίζεται να βρεί και να πάρει τη θέση του, οχι βέβαια τη θέση που του αξίζει, η ανάλογη με την προσφορά στο κοινωνικό γίγνεσθαι, αλλα τη θέση που θέλει και μπορεί με τη δύναμη και το όπλο ακόμα ή όποιο αλλο μέσο να επιβάλλει σαν τάξη, ομάδα και άτομο.

Μια λοιπόν, που οι αντιδραστικές δυνάμεις το 1821 και το 1920-1974, βρίσκονταν στον αστερισμό της γενικής επίθεσης, ενάντια σε ο,τι καινούριο και προοδευτικό, οι δυνάμεις αυτές έγραψαν και την αντίστοιχη στα μέτρα και στα συμφέροντά τους ιστορία. Μια ιστορία που άφησε εκτός ιστορίας στις περισσότερες περιπτώσεις τους πρωταγωνιστές και βασικούς συνταλεστές της ΓΕΝΝΗΣΗΣ, της επέκτασης και την ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ.

Ενω η Εκκλησία αφόρεσε τον Ρήγα και την Επανάσταση, προκειμένου να φέρει στα μέτρα την επέτειο έναρξης, κατόρθωσε με το βασιλικό διάταγμα το 1833, να μεταθέσει την ημέρα της επετείου. Φαίνεται

πως με κεφάλαιο τη Θεοτόκο και το σύνθημα για του «Χριστού την πίστη την Αγία...και του Θεού την ευλογία...» συμμετείχε ο Κλήρος στον αγώνα του 21, ολα τα άλλα έγιναν από μόνα τους. Το ίδιο λένε και οι πανηγυρικοί για τον Αλβανικό πόλεμο. Βέβαια ο κατώτερος Κλήρος και το 21 και στην κατοχή ηταν κοντά στο λαό. Για τη συμμετοχή του Ραγιά το 21, και του λαού το 40, εξάρεται μόνο η αυθόρμητη συμμετοχή και προσέλευση στα στρατολογικά κέντρα και την λέξη ΑΕΡΑ ΑΕΡΑ, που φώναζαν οι Ελληνες φαντάροι.

Οταν έχουμε αυτού του είδους, μεγέθους και σημασίας παραποιήσεις, στα λίγο πολύ γνωστά εθνικά θέματα, ο καθένας αντιλαμβάνεται τι συμβαίνει στην υπόλοιπη ιστορία. Ολοι οι λαοί του κόσμου ξέρουν, με κάποιες βέβαια υπερβολές και παραλείψεις την ιστορία τους. Μόνο εμεις την αγνοούμε στις πραγματικές και αληθινές της διαστάσεις και κυρίως αγνοούμε την μεγάλη της αξία. Και την άγνοια αυτή την χρωστάμε στο «εθνολόγιο των ψεμάτων και της διαστροφής», που μας σερβίρουν για ιστορία οι διάφοροι προφεσόροι και ακαδημαϊκοι, μεγαλόσχημοι λογάδες. Αυτοί που εχουν πάρει οριστικό διαζύγιο με το «Ερευνάτε τας Γραφάς ήν Σοφία εις αυτάς». Αυτή η Εξουσιαστική, Συντηρητική και Οκνηρή Πνευματικά «ΕλίΤ», που για να επιβιώσει καταλήγει αντιδραστική και για να «διαπρέψει» εγκληματεί εις βάρος του λαού και της χώρας, παρουσιάζοντας την Επανάσταση του 21, με περιεχόμενο μόνο «για του Χριστού την πίστη την Αγία...» και την Εθνική Αντίσταση 1941-44, αυτή τη σύγχρονη «Φιλική Εταιρεία», σαν έργο των «Ταγμάτων Ασφαλείας και των εθνοϊσμών»-συνεργατών. Αυτοί που με ελάχιστες εξεραίσεις δέχθηκαν αδιαμαρτύρητα ή και μετά πολλών επαίνων την Αγγλο-Βασιλό-Μεταξική δικτατορία και μετά την κατάρευση του μετώπου, πολλοί δεχθηκάν ζητωκραβγάζοντας τους κατακτητές και συνεργάστηκαν μαζί τους σε όλα τα επίπεδα. Ειναι αυτοί που δέχθηκαν τον Παπαδόπουλο στην Ακαδημία υπό τους ήχους την Ωδή της Χαράς.

Ειναι οι ίδιοι που χρόνια τώρα εμφανίζουν σαν προοδευτικό ό,τι πιό αντιδραστικό υπάρχει. Οι μονιμές ορντινάτσες των Αγγλων παλιά και των Αμερικανών μετά. Οι μόνιμοι και σίγουροι υποτακτικοί των δυνατών, ψοφοδεείς και αμοραλιστές. Πάντα οι ίδιοι κατ επάγγελμα ή κατά δήλωση αντιδεξιοί, με πιστοποιητικά «αντίστασης» με ενα διαρκές Ναί-Μεν αλλά σημαία πάντα οι ίδιοι αυτοί οι εντιμότατοι «αντιστασιακοί» από πάντα και για πάντα στηρίγματα των Αγγλό-Αμερικάνων οι εντιμότατοι αγωνιστές του εαυτού τους. Μπορούν να καταλάβουν από ιστορία αυτοί που κάνουν την ιστορία προπαγάνδα; Αλήθεια πώς εξηγούν οι συναγωνιστές αυτοί την μετάγγιση των ψηφοφόρων απ το ΠΑΣΟΚ στη Νέα Δημοκρατία ή μήπως μετά την αποψίλωση της Αριστεράς κρίθηκε ...

Ετσι ενεργώντας επέκτειναν το ήδη υπάρχον φασιστικό πλαίσιο συνεργασίας σε όλα τα επίπεδα: πολιτικά και ένοπλα. Και με συνθήματα όπως: «Εμείς πολεμήσαμε» τώρα ας «πολεμήσουν οι άλλοι» η «πολεμική μηχανή τους άξονα ειναι αήττητη», συνεπώς κάθε αγώνας κρίνεται αναποτελεσματικός. Μετά την ίδρύση ομως στις 27/9/1941 του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου (ΕΑΜ) και την εμφάνιση της ένοπλης Αντίστασης με την ίδρυση του Λαϊκού Απελευθερωτικού Στρατού (ΕΛΑΣ), αυτά ξεχάστηκαν. Το κομμάτι της άρχουσας τάξης που ειχε ταυτίσει τα συμφέροντα της με αυτά του άξονα, σε συνεργασία με τους κατακτητές οργάνωσαν και εξόπλισα την πλειάδα των εθνοϊσμών ΠΑΟΚ, Μιχάλ Αγά, Τσιούς Αντών, Κιτσάμπατζάκ, Παπαδόπουλου κλπ και από κοινού πολεμούσαν με όλα τα μέσα και ποικιλότροπα το ΕΑΜ.

Τότε το κομμάτι που εγκατάλειψε λαό και χώρα για να «αγωνιστεί» από τα απάνεμα λιμάνια, με τη βεβαιότητα οτι θα επανέλθει νικήτρια μετά τη λήψη του πολέμου να συνεχίσει να κυβερνά. Την περίοδο αυτή που ο Αντιστασιακός αγώνας του ΕΑΜ, πολιτικός και ένοπλος και ειδικά μετά την ένταξη του ΕΛΑΣ στο συμμαχικό στρατηγείο, γεγονός που αναμφισβήτητα πλέον εξυπηρετούσε οχι μόνο τους σκοπούς και τα συμφέροντά της Ελλάδας αλλά και τον συμμαχικό αγώνα, τους πιό πάνω εθνοϊσμούς απ

το ΜΠΙ ΜΠΙ ΣΙ του Λονδίνου, τους αποκαλούμε μυσταρνά όργανα του κατακτητή, προδότες, δοσίλογους και τους απειλούσε οτι θα πληρώσουν για τα εγκλήματα του διαπράτουν εις βάρος του λαού και της χώρας συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές. Και ο Μέγας Τσιώτσιλ επιδαψίλευε αφειδώλευτα επαίνους: οπως ο «ηρωϊκος», ο «απαράμιλος» ελληνικός λαός, καθώς και η παράφραση οτι στο εξής θα λέμε οτι οι «ήρωες πολεμούν σαν Ελληνες» κλπ. Ολα αυτά μέχρι την ημέρα που η αήττη πολεμική μηχανή του Χίτλτερ σταμάτησε στις πύλες του Στάλιγκράτ.

Αυτές οι απειλές για τους Ελληνες συνεργάτες των κατακτητών και οι έπαινοι για την Αντίσταση γενικά και το ΕΑΜ ειδικά απ τον Τσιώρτσιλ, και απ το κομμάτι της άρχουσας τάξης που εγκατάλλειψε λαό και χώρα, λέγονταν και ίσχυαν μέχρις ότου η πολεμική μηχανή του Χίτλερ, προχωρούσε στο Ανατολικό Μέτωπο. Οταν ομως ο Κόκκινος Στρατός οχι μόνο αναχαίτησε την προέλαση της Βέρμαχτ, αλλά πέρασε στην αντεπίθεση και στον ορίζοντα άρχισε να διαγράφεται η ήττα του άξονα. Το γεγονός αυτό αποτέλεσε καθοριστικής σημασίας σταθμό τόσο για την έκβαση του πολέμου, αλλο τόσο και για τις σχέσεις ανάμεσα στους συμμάχους της αντιφασιστικής συμμαχίας, αλλα και στους λαούς των κατακτημένων χώρων.

Τότε άλλαξαν άδρην οι σχέσεις, γιατί η αντιφασιστική συμμαχία συγκροτήθηκε από χώρες με διαφορετικά τότε κοινωνικό-οικονιμικά συστήματα: τους Αγγλό-Αμερικάνους: χώρες καπιταλιστικές και την Σοβιετική Ενωση, χώρες Σοσιαλιστές-κομμουνιστικές με κοινό εχθρό τον άξονα. Ο άξονας αποτελούνταν απ τη Γερμανία, την Ιταλία και την Ιαπωνία κατά κύριο λόγο και άλλες μικρότερες καπιταλιστικές χώρες.

Ο Β! παγκόσμιος πόλεμος, άρχισε το Σεπτέμβριο του 1939. Ο πόλεμος αυτός όπως και ο Α! παγκόσμιος, ηταν εσωκαπιταλιστικός πόλεμος. Πόλεμος που απέβλεπε στο ξανά μοίρασμα του κόσμου και των αποικιών, την αναζήση αγορών, πρώτων υλών και φτηνών εργατικών χεριών. Ομως για λόγους ιστορικούς και ανάγκης με τη συμμετοχή στο πόλεμο και της Σ. Ενωσης μετατράπηκε σε αντισασιστικός πατριωτικός-Απελευθερωτικός.

Η αναχαίτηση της Βέρμαχτ στις πύλες του Στάλιγκρατ και η αντίστροφη μέτρηση που άρχισε ύστερα από λίγο, υποχρέωσε τους δυτικούς να ανοίξουν άρον-άρον το δυτικό μέτωπο προκειμένου να μην μείνουν εκτός Ευρώπης οι Αγγλο-Αμερικάνοι.

Τις ίδιες σχεδόν επιπτώσεις ειχε και στη χώρα μας η αναχαίτηση και κυρίως η έναρξη της αντίστροφης μέτρησης στο Στάλιγκρατ. Το κομμάτι της άρχουσας τάξης, που εγκατάλειψε λαό και χώρα επιδαψλεύε και επαίνους στην Αντίσταση γενικά και στο ΕΑΜ ειδικά. Οταν ομως η αντίστροφη μέτρηση και τα δυό καμμάτια άρχισε η κάθε μια να ρίχνει γέφυρες προς την άλλη για την από κοινού συνεργασία πλέον κατά του ΕΑΜ. Στο μεταξύ κοινή συνεναίση την κυβέρνηση αναλαμβάνει ο Γ. Ράλλης. Με την υπόσχεση οτι θα εξοντώσει το ΕΑΜ και σε συνεργασία με τους Γερμανούς, δίπλα στους πολυάριθμους εθνϊσμούς, δημιουργήσαν και εξόπλισαν τα «Τάγματα Ασφαλείας». Οι Αγγλοι σύνδεσμοι ανασύντάξαν το παρακράτος, στο οποίο έδωσαν εντολή να καταδίνουν τα στελέχη του ΕΑΜ και ειδικά τους κομμουνιστές στους Γερμανούς. Τώρα πλέον κοινός εχθρός και στόχος το Ε Α Μ.

Η χώρα μας κατακτήθηκε ύστερα από ενα μακρόχρονο πόλεμο με την Ιταλία και εναν ολιγοήμερο αιματηρό με τη Γερμανία, που θέλοντας να σώσει τον συνεταίρο της απ την ηττα, μας κήρυξε και αυτή τον πόλεμο στις 6/4/41, στις 27/4/41 κατέλαβαν την Αθήνα και στις 30-31/5/41 ολοκληρώθηκε η καταχή της χώρα, με την κατάληψη και της Κρήτης.

Αυτή δουλόφρονη ελίτ, που κατάπιε αμάσιτη την Βασιλό-Μεταξική δικτατορίας, αδιαμαρτύρητα την αρμονική συνεργασία μιας μεγάλης μερίδας της αστικής τάξης με τους κατακτητές. Την ένοπλη

επέμβαση των Αγγλων το Δεκέμβρη του 1944, των Αμερικανών το 1947. Που οι κεραίες της δεν έπιασαν τους λόγους για τους οποίους οδηγήθηκε η Ελλάδα στον εμφύλιο πόλεμο. Που δεν έπεσαν στην αντίληψής τα έκτακτα μέτρα και τα εκτελεστικά αποσπάσματα που κάθε πρωϊ πολλές δεκάδες αγωνιστές στον Αγιο Πέτρο. Που δεν ειχε το χρόνο να διαπιστώσει πως οι Ελληνες, για μισό αιώνα ενώ τους αποσχολούσαν τόσα προβλήματα για τα μόνα που μπορούσαν να συζητούν οταν αντάμωναν ηταν : για τον καιρό και το ποδόσφαιρο και αν ειναι άρρωστο το παιδί και η Γιαγιά.

Αυτοί λοιπόν, που τα προσπερνούσαν ολα αυτά σαν να μή συνέβαινε τίποτε οταν άκουγαν και το παραμικρό, για τη Σιβηρία του Στάλιν και τις περιβόητες «ομολογίες», (ξεχνώντας πως για αυτές ακριβώς τις ομολογίες ταπείνωσαν χιλιάδες Ελληνες), μουντζούρωνε χιλιάδες σελίδες και έχυνε τόνους μελάνης, προκειμένου οχι μόνο να το δώσουν πρόσβαρο σαν γεγονός, αλλα και να το ανασκευάσουν, να το προσαρμόσουν στα τότε ελληνικά δεδομένα, να δικαιολογήσουν τα δικά μας και να προκύψει και κάποιο ιδεολογικό κέρδος.

Αυτή η δουλόρφονη ελίτ, που σε όλη τη διάρκεια που λειτούργησε η Μακρόνησος, δεν βρήκε πέντε ΛΕΞΕΙΣ ΝΑ ΠΕΙ, για την κόλαση της Μακρονήσου και το κάτεργο της Γυούρας, που προσέβαλε και εξακολουθεί να προσβάλει την αξιοπρέπεια του Ανθρώπου, τον πολιτισμό και τη χώρα διεθνώς. Την Μακρόνησο που «οι πατέρες του Εθνους» ενώ ειχαν παραδώσει, λαό, χώρα και στρατό στους ξένους είπαν την Μακρόνησο «Νέο Παρθενώνα».

Αλήθεια δεν Εννοιωσαν Ντροπή γι αυτή την Ταπείνωση του Παρθενώνα; Γι αυτήν την υποβάθμιση της ελληνικής ιστορίας και του μακραίωνου πολιτισού της. Τίποτε άλλο δεν σκέφθηκαν για τους ιδεολογικούς τους αντίπάλους έκτός από την ταπείνωση και τον θάνατο. Γιατί επόρριψαν κάθε αλλη λύση. Τί ηταν τέλος πάντων αυτό που τους υποχρώσε να απορρίπτουν ασυζητητεί τις επίμονες και κατ επανάληψη προτάσεις του ΕΑΜ για διάλογο.

Μέχρι σήμερα δεν ακούσαμε κάποια επιχειρήματα που να απαντούν στο πρόβλημα για οποιόν ακριβώς λόγο, προτίμησαν την ταπείνωση και τον θάνατο για τις χιλιάδες Ελληνες πολιτικούς και ιδεολογικούς τους αντιπάλους εκτός τον κομμουνιστικό κίνδυνο. Και αρκούσε η επίκληση αυτού του κινδύνου για να ξεθεμιώσουμε τη χώρα και να στείλουμε στον Αγιο Πέτρο τον ανθό και το μέλλον της Ελλάδας; Αλήθεια πως θα νοιώσουν οι απόγονοί τους οταν η αδέκαστη ιστορία, φέρει στο φώς τους πραγματικούς λόγους και τα ταπεινά κίνητρα που τους οδήγησαν να διαπράξους αυτού του είδους απάνθρωπα και ανεξίτηλα εγκλήματα, στο όνομα ενος υποθετικού κινδύνου Η ιστορία της χώρας μας και η Προσφορά των Ελλήνων στο Κοινωνικό-οικονομικό και Πολιτισμικό Γίγνεσθαι της Ανθρωπότητας, ειναι Μακραίωνη, Τεράστια και Αξιοθαύμαστη. Τόσο η Αρχαία και η Αλεξανδρική, αλλο τόσο και η Βυζαντινή. Το ίδιο Αξιόλογη ειναι και η Νεοελληνική Ιστορία του 21, μα και η Σύγχρονη Ιστορία, δεν Υπολοίπεται σε Αγώνες και Προσφορά. Και ειναι κρίμα να την παραποιούμε και να την στερείται ο δημιουργός της. Ειναι κρίμα να θαφτεί σαν ενα κακό αναρχικό επεισόδιο η Εθνική Αντίσταση. Ειναι κρίμα μια τέτοια ιστορία να την αμαυρώνουμε με συγκαιριακές σκοπιμότητες και προσωπικά ωφέλη.

Οταν γνώριζαν οτι εκεί και σε πολλούς άλλους αντίστοιχους χώρους βασανίζονταν, πεθαίναν απ τα βασανιστήρια, τις στερήσεις και τις κακουχίες και εκτελούνταν κάθε πρωϊ το άνθος των Ελλήνων; Οταν γνώριζαν οτι τα επιστρατευμένα να υπηρετήσουν την πατρίδα ελληνόπουλα, οτι «οι πατέρες του έθνους» τα χρησιμοποιούσαν στα εκτελεστικά αποσπάσματα, μετέτρεποντάς τα κάθε πρωϊ σε δήμιους; Και οχι απλώς σε δήμιους, αλλα και σε μερικές περιπτώσεις Μητροκτόνους, Πατροκτόνους και Αδερφοκτόνους, αφού στον τείχο ηταν στημένος ή στημένη... Δεν ζούσαν στην Ελλάδα αυτοί; Και κάλα οι πολιτικοί. Αυτοί τη δουλειάς έκαναν. Αλλα οι διανούμενοι; Οι μεγάλες φίρμες...Οι καθηγητές στα Πανεπιστήμια, οι Ακαδημαϊκοί, οι συγγραφείς και οι δημοσιογράφοι. Γιατί άφησαν ενα λαό ολόκληρο στα χέρια του κάθε

Αγγλων σωφρονιστών τύπου Κωλαντών, που καθόριζαν πέρα και πάνω απ όλους τη ζωή των κρατουμένων. Μια ζωή γεμάτη στερήσεις, αθλιότητα και εργασιακή φρίκη. Ποιά θέση ειχαν πάρει για την ταπείνωση και τον εξευτελισμό του Ανθρώπου και της χώρας;

Πήραν θέση λέει, ενάντια στους «εχθρούς» της πατρίδας. Μα ποιοί ηταν επιτέλους αυτοί οι εχθροί της πατρίδας; Δεν ήταν ο συγκάτοικος, ο συγχωριανός, ο συμπολίτης, δεν ηταν ο Ελληνας; Δεν ηταν αυτός που εθελοντικά εγκατάλειψε, φίλη, γυναίκα, παιδιά και γονείς και τα οποια περιουσιακά στοιχεία για να πολεμήσει μέσα απ τις γραμμές της Αντίστασης τους σιδερόφρακτους κατακτητές, μα και τους συνεργάτες που σαν χαφιέδες, καταδότες, και κουκουλοφόροι στην αρχή και ένοπλοι σαν αστακοί απ τους κατακτητές μετά, ξεπερνούσαν σε βαβραρότητα εγκλήματα και καταστροφές και αυτούς ακόμα τους κατακτητές. Μα ούτε και γι αυτούς δεν βρήκαν πέντε αράδες για να καυτηριάσουν την ανθελληνική τους συμπεριφορά. Πολλοί Μάλιστα τις πράξεις αυτές τις επαίνησαν ταυτίζοντάς τες με τον πατριωτισμό. Μα ο κατοχικός πατριωτισμός ειχε συγκεκριμένους αντιπάλους: τους κατακτητές και τους συνεργάτες τους.

Και οταν συνειδητοποίησαν οτι στην ψυχή του λαού, η Εθνική Αντίσταση παραμένει ολοζώντανη, αλύγιστη, αθάνατη, ακριβώς όπως την γνώρισε, την έζησε και πολέμησε απ τις γραμμές της τους κατακτητές. Οταν πείστηκαν οτι ο Θρύλος της Αντίστασης, ο Θρύλος του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, του ΕΛΑΝ και της ΕΠΟΝ, μα και τα οράματα-περιεχόμενο της Αντίστασης : Εθνική Ανεξαρτησία, Λαϊκή Κυριαρχία, οπου ο λαός με ελεύθερες εκλογές θα καθορίζε την πορεία της χώρας με γνώμονα την Ειρήνη, την δημοκρατία και το δίκαιο, δεν πέθανε και ούτε θα πεθάνει ποτέ, άρχισαν να υποτιμούν την Αντίσταση και ειδικά την ΕΑΜική, σε βαθμό αν οχι σαν ενα τίποτα, αλλά σαν ενα συνηθισμένο γεγονός.

Αυτοί που με χωρίς ιστορικής σημασίας γραφτά, προτοστάτησαν με το παχυλό ψέμα, να δουλώσουν το Αδούλωτο Αγωνιστικό πνεύμα του λαού και να καλανιζόρουν τους πόθους και τα οράματά του, στη θέληση και τις επιξιώξεις της Αρχουσας Τάξης και κυρίως των ξένων. Αυτοί οι αργυρώνητοι Δούλοι της εκάστοτε Αρχουσας Τάξης, που ανάλαβαν εργολαβικά με το ψέμα, τη διαστροφή και την παραποίηση των Ιστορικών Γεγονότων, να δικαιολογήσουν πρώτα και να απαλλάξουν μετά, από τις όποιες ευθύνες τους πραγματικούς ενόχους, ακόμα και για πράξεις εγκληματικές σαν αυτές του 21, και του 1940-49. Και σε συνέχεια για τους ίδιους λόγους να μεταφέρουν αυτές τις εθνοπροδοτικές ευθύνες και εγκληματικές πράξεις στους Αγωνιστές του 21 τότε, και του 1940-49 τώρα.

Αυτοί νομίζουν, οτι η ιστορία να μήν πώ και η ανθρωπότητα, άρχισε να υπάρχει από τότε που γεννήθηκαν, έδρασαν και «μεγαλούργησαν» αυτοί. Αυτοί ειναι «ιστορικοί» χωρίς ιστορία. Αυτοί οι ταξικά στρατευμένοι ιστορικοί, έγραψαν μια ιστορία λουστρασιόν. Μια ιστορία για την ιστορία. Κλασικό παράδειγμα η πλήρης ταύτιση της ορθοδοξίας με τον Ελληνισμό και τον ελληνικό πολιτισμό και ο ηρωϊσμός του Δαβάκη, αντί του Φρατζνή, που ηταν ο πραγματικός ήρωας του Ιταλό-ελληνικού πολέμου. Κάτι παρόμοιο συμβαίνει και με αρκετούς πολιτικούς να αρνούνται πανικόβλητοι την ιστορία μας, και δεν τολμούν να μιλήσουν για ό,τι έπρεπε να ειναι αυτονόητο.

Οι προοδευτικές δυνάμεις και κυρίως η κομμουνιστική και μή Αριστερά κατηγορούν την άρχουσα τάξη για συνεργασία με τους τρείς κατοχικούς κατακτητές: Ιταλούς, Γερμανούς και Βουλγάρους και τους δύο Νεοκατακτητές Αγγλους και Αμερικάνους. Και την κατηγορούν αλλά και της καταλογίζουν ευθύνες για τα εγκλήματα που διέπραξε συνεργαζόμενη με τους πέντε πλέον κατακτητές για εθνική υποτέλεια και πρόσδεση της χώρας στα ξένα συμφέροντα, τόσο για την Αγγλο-Βασιλικό-Μεταξική δικτατορία, την κατοχή και την μετακατοχική περίοδο. Συμφέροντα που ηταν άρηκτα δεμένα μόνο με τα δικά της, οχι ομως με αυτά του Λαού και της χώρας.

Ο Ανθρωπος γιννιέται με μια έμφυτη περιέργεια, για ό,τι υπάρχει γύρω του Και αυτα που τον κάνουν να χάσει την έμφυτη περιέργειά του ειναι ό φόβος και η άγνοια. Ετσι με βάση το φόβο που του

«καλλιεργούν» και την άγνοια απ τη «γνώση» που του στερούν, δεν ειναι δυνατόν ο άνθρωπος να διατηρήσει την περιέργειά του ωστε να θέσει ερωτήματα και απορείες: Γιατί αυτό έγινε ετσι και οχι αλλοιώς. Κάθε άνθρωπος ειναι μίκρος μέχρι τη στιγμή που όλες οι προσπάθειές του, σκοπό εχουν να υπηρετήσουν τον εαυτό του. Να ικανιποιήσει τις δικές του και μόνο φιλοδοξίες. Ιστορικά το μέλλον ξεκινάει απ τις μειοψηφίες γι αυτό και πάντα νικάει ανεξάρτητα από το είδος και το μέγεθος της Νίκης. Απ τη στιγμή που ο άνθρωπος αντιλαμβάνεται ορισμένα πράγματα σαν Ελευθερίες και δικαιώματα, όπως έγινε στη διάρκεια της Αντίστασης, τα εννοιολογεί και σαν καθήκοντα του Ανθρώπου απέναντι στο συνάνθρωπο, αλλά και απέναντι στο σύνολο των Ανθρώπων.

Η ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση ειχε διαμορφώσει πρόγραμμα και προτάσεις για την μεταπολεμική Ελλάδα. Μιλούσε για ελπίδα, για οράματα, προοπτική και μέλλον. Η άρχουσα τάξη στις προτάσεις αυτές και την προοπτική, αντί να διαλογιστεί με την Αντίσταση κάλεσε τους Αγγλους το 1944, και τους Αμερικανούς τον Μάρτη του 1947 και απάντησε σε συνεργασία μαζί τους με τα όπλα, προκειμένου να την επιβάλουν οι Αγγλοι στην εξουσία και να την στηρίξουν-διατηρήσουν οι Αμερικάνοι στην εξουσία. Η Αντίσταση από την αρχή ακόμα της συγκρότησής της κάλεσε τον εκφραστή των συμφερόντων της άρχουσας τάξης τον (Γ Παπανδρέου που αργότερα τον έχρησε Πρωθυπουργό), να αναλάβει την αρχηγία της Αντίστασης και δεν τον άφησε.

Βέβαια σε σχέση με την εξέλιξη που πήραν τα μεταπολεμικά πράγματα στη χώρα μας υπάρχουν πόλλες απορίες και ερωτηματικά. Αλήθεια μετά την διαβεβαίωση οτι ο Κόκκινος Στρατος, δεν θα παραβιάσει τα σύνορα της Ελλάδας, τη συμφωνία του Τσιώρτσιλ-Στάλην, την παράδοση των όπλων του ΕΛΑΣ και ειδικά μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας, παρ όλο που ειχαν τα μέσα και τον χρόνο και ενώ έδρασε οπως έδρασε, πότε δεν μας είπαν τί ηταν αυτό που τρόμαξε τόσο πολύ την άρχουσα από μια προοπτική ομαλής εξέλιξης μεταπολεμικά στη χώρα μας. Βέβαια σαν τάξη και ειδικά άρχουσα, χρειάζεται θάρρος, μεγάλο θάρρος για να μπορέσει να πεί σε ενα λαό την αλήθεια, ετσι οπως την έζησε, την ξέρει και τη βλέπει. Και η άρχουσα τάξη ούτε τότε μα ούτε και τώρα εχει το θάρρος να πεί στο λαό την αλήθεια. Αντί γι αυτό και για να καλύψη αυτή την τεράστια ευθύνη απέναντι στο λαό και τη χώρα, επέβαλε με τη βία σιγή Τάφου για τα κάθε είδους διαδραματιζόμενα εγκλήματα πριν και μετά την κατοχή.

Οι Ελληνες παρά τη δικτατορία, τον πόλεμο και την τριπλή κατοχή δεν έχασαν το ενδιαφέρον τους για τη ζωή. Για αυτό τραγουδούσαν, πολεμούσαν και έκαναν όνειρα για το μεταπολεμικό μέλλον της χώρας. Η μή αποδοχή ομως του φαινομένου της ΕΑΜικής Αντίστασης με πολιτικούς όρους και τον κοινωνικό της χαρακτήρα και με την ψευδαίσθηση, οτι θα αρκούσε η ποινική της και μόνο διάσταση για την εξόντωση την συνέδεσε με τον ανθρωποκτόνο όρο «φίλος-εχθρός» προχώρησαν στο επόμενο βήμα. Οποιος δεν ειναι «μαζί μας» ειναι «εναντίον μας» διέργαψαν ποτάμια αίμα που κύλησαν για να μπορέσει η χώρα να προχωρήσει μπροστά χτίζοντας τον μεταπολεμικό της πολιτισμό.

Η άρχουσα τάξη ειχε ενα μακρόρχονο και ενα πρόσφατο παρελθόν: Την Αγγλό-Βασιλικό-Μεταξική δικτατορία και επειδή δεν συμμετείχε στην Αντίσταση να κάνει και αυτή μαζί με το λαό τα δικά της όνειρα έμεινε αυτή και οι οπαδοί της κολλημένη στο παρελθόν, ειδικά αυτοί που αν εξελίσσονταν ομαλά και δημοκρατικά τα μεταπολεμικά πράγματα στην Ελλάδα θα καλούνταν να λογοδοτήσουν στη διακιοσύνη για τα όποια εγκλήματα διέπραξαν συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές. Αρχουσα τάξη και οι συνεργάτες ήθελαν να ξανά γυρίσουν τη ζωή του λαού και της χώρας στις 27/10/1940. Εννοιωθαν καλύτερα στο παρελθόν που τους ηταν γνωστό και θα τους απάλλαζε απ τις ευθύνες παρά να προχωρήσει η χώρα στο μέλλον. Και αυτό γιατί τα του παρελθόντος τους ηταν γνωστά και οικεία. Αντίθετα οποιαδήποτε σκέψη για το μέλλον, τους προκαλούσε ανυσηχία και αβεβαιότητα. Και οταν δεν εισαι διατεθημένος να συνδιαλλαγείς, το άγνωστο στη ζωή μοιάζει πάντα με απειλή.

Ακόμα ήξερε πως ο μεταπολεμικός πολιτισμός, πέρα απ ολα τα αλλα, θα ειχε και σαν στόχο την επίκριση της Αστικής κοινωνίας, στο βαθμό που θα αποδείκνυε οτι ο πολιτισμό της υποκρισίας και της εκμετάλλευσης που πρεσβεύει αλλοτριώνουν τη βαθύτερη ουσία του Ανθρώπου. Συνεπώς ηταν και αυτός ενας απ τους βασικούς λόγος που συνετέλεσε στην ποινικοποίηση της Αντίστασης που ηταν και η πιό ευκολη λήση.

Ιστορικά συνεπώς και η 25η Μαρτίου, δεν εχει καμιά σχέση με την ημέρα έναρξης της επανάστασης, ούτε με την ημέρα που κατακτιέται «η πολιτική ύπαρξη και ανεξαρτησία της Ελλάδας», εστω και με το «προσωρινό πολίτευμα». Και ομως εμείς εξακολουθούμε να τη γιορτάζουμε την ημέρα της 25η Μαρτίου σαν την ημέρα έναρξης.

Και δεν ειναι Ιστορικά σωστή η ημερομηνία αυτή, γιατί την πρώτη Ιανουαρίου του 1822 συντάσσεται «Το πρώτο προσωρινό πολίτευμα της Ελλάδας» και την ίδια μέρα εκδείδεται ψήφισμα με το οποίο το «ελληνικό έθνος, υπό τη φρικώδη οθωμανική δυναστεία... κηρύττει σήμερον την πολιτικήν αυτού ύπαρξιν και ανεξαρτησίαν». Θεωρώντας η Α! Εθνική Συνέλευση της Επιδαύρου, την ημέρα αυτή σαν την ημέρα απελευθέρωσης της Ελλάδας, ειχε ορίσει «ώς Εορτή την ημέρα της έναρξης των εργασιών της, σαν ημέρα εθνκής επετείου την 1ην Ιανουαρίου 1822. Και την ημέρα αυτή γιορτάζονταν μέχρι το 1830, που εκδόθηκε το βασιλικό διάταγμα. Προς δόξα τότε του Κλήρου και του Μεταξά το 1940, και προκειμένου να μήν γίνει ο απογακτισμός απ την επάρατη Βασιλό-μεταξική δικτατορία, το ίδιο σμβαίνει και με την επέτειο της 28ης Οκτωβρίου 1940. Αλήθεια υπάρχει μεγαλύτερη διαστρεύλωση, παραποίηση και αλλοίωση της Ιστορίας απ τον Γιορτασμό στη χώρας μας των Εθνικών Επετείων; Με εξαίρεση τον Γιορτασμό για την Απελευθέρωση της Μακεδονίας, είμαστε η μόνη χώρα στον κόσμο, που γιορτάζουμε την Εναρξη της Επανάστσης του 21 και όχι τη Νίκη της Επανάστασης. Το ίδιο γίνεται και με την 28η οκτωβρίου 1940, που Γιορτάζουμε την κήρυξη του πολέμου που οδήγησε στην τριπλή καταχή και οχι την Απελευθέρωση της χώρας απ τους κατακτητές.

Ιστορικά και χρονολογικά, η 1η Ιανουαρίου 1822, ειναι η μέρα γέννησης της Νέας Ελλάδας, η 26η Οκτωβρίου 1912, η μέρα που η Ελλάδα πήρε και την οριστική γεωγραφικής της διαμόρφωση με την απελευθέρωση της Θεσσαλονήκης, της Κρήτης και τα Νησία του Ανατολικού Αιγαίου και η 12η Οκτωβρίου 1944 που απελεύθερωθηκε απ την τριπλή κατοχή.

Αλήθεια υπάρχει μεγαλύτερη διαστρεύλωση, παραποίηση και αλλοίωση της ιστορίας απ τον γιοτρασμό στη Χώρα μας των εθνικών επετείων; Με εξαίρεση τον γιορτασμό την απελευθέρωση της Μακεδονίας; Είμαστε η μόνη χώρα στον κόσμο που γιορτάζουμε την έναρξη της επανάστασης του 21και οχι την Νίκη. Το ίδιο ισχύει και για τον Αλβανικό πόλεμο. Γιοτράζουν την κήρυξη του πολέμου και οχι την απελευθέρωση της χώρας απ την τριπλή τετράχρονη κατοχή την 12η Οκτωβρίου του 1944.

Στη χώρα μας η ιστορική αλήθεια δεινοπαθεί και συνήθως παραποιείται και διαστρευλώνεται. Συνεκτιμώντας ο Μεγάλος Σολωμός, τα γεγονότα και την τέτοια κατάληξη της επανάσταση του 21, που ξεκίνησε Κοινωνικό-Απελευθερωτική και κατέληξε μόνο απελευθερωτική, αφήνοντας εκτός της επανάστασης το Ραγιά και εν μέρει και τους αστούς και ειδικά τους «Φιλικούς», οταν του ζήτησαν τη γνώμη είπε: «Το Εθνος των Ελλήνων δεν εχει μάθει ακόμα, να θεωρεί εθνικό ό,τι ειναι αληθινό».

Οπως εδώ και εξήντα δύο χρόνια, ετσι και πέρισυ γιορτάσαμε την 28η Οκτωβρίου του 1940, σαν εθνική επέτειο του ελληνικού λαού την ημέρα που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο. Ρίχθηκαν την αυγή οι καθορισμένοι κανονιολισμοί. Φωταγωγήθηκε η πόλη. Εγιναν την προηγούμενη μέρα ομιλίες σε ειδικές συγκεντρώσεις στα Σχολέια, Δημόσιες Υπηρεσίες, ΝΠΔΔ, Οργανισμούς Δημοσίου Δικαίου κλπ. Εγινε δοξολογία χοροστατούντος του Μητροπολή Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας. Εκφωνήθηκε ο πανηγυρικός μέσα στον Ιερό Ναό. Ο ομιλητής έκανε μιά εκτεταμένη αναφορά στο ιστορικό γίγνεσθαι

των προγόνων. Υπογραμμίστηκε η αυθόρμητη προσέλευση του λαού στα κέντρα επιστράτευσης, τονίστηκε η ολόθερμη συμπαράσταση της Θεοτόκου σε βαθμό που κάλυψε την έλλειψη οπλισμού, καθώς και η προσφορά των Αλβανομάχων. Μια επιδερμική αναφορά στην Αντίσταση, χωρίς χρόνο έναρξης και λήξης και κυρίως χωρίς αναφορά στους σκοπούς και το περιεχόμενο της Αντίστασης και πέραν αυτού ΟΥ. Στο σημείο αυτό σταματάει οπως πάντα για τους γνωστούς λόγους το ιστορικό γίγνεσθαι των Ελλήνων, και ξανά αρχίζει μετά την μεταπολίτευση!

Εγινε δεξίωση στη Λέσχη Φρουράς Αξιωματικών απ το στρατηγό του Β! Σ στρατού. Ακουλούθησε επιμνημοσύνος δέηση, κατατέθηκαν στεφάνια, απ τους συγκεκριμένους φορείς στον Μνημείο του Αγνωστο Στρατιώτη. Κρατήθηκε ενος λεπτού σιγή. Ακολούθησε ο Εθνικός Υμνος και σε συνέχεια η παρέλαση στη Λεωφόρο Ανοίξεως, παρουσία των επισήμων. Μέχρι εδω ολα καλά. Η επέτειος αφορούσε την πολιτεία και τους επίσημους φορείς της, που και αυτοί ακόμα και στην Εκκλησία και την ώρα της κατάθεσης, εκτός από αυτούς που ηταν υποχρεωμένοι να παραστούν και αυτοί που θα κατέθεταν στεφάνια, ειναι ζήτημα αν συμμετείχαν 50-60 ακόμα άτομα.

Οσον αφορά στη συμμετοχή του λαού, στην Εκκλησία εκτός από τους επισήμους (οχι οσοι έπρεπε) και αυτών που εκκλησιάζονται τις Κυριακές, δεν υπήρχαν αυτοί που η παρουσία τους θα λάμπρηνε μια πραγματική εθνική επέτειο. Μια επέτειο νίκης οπως αυτή της 12ης Οκτωβρίου του 44. Μια επέτειο που θα έλυνε το δράμα των γονιών, των αδερφών, των συγγενών και φίλων που έχασαν τα αγαπημένα τους πρόσωπα και θα δικαίωνε τους δια βίου αναπήρους. Σε μιά επέτειο Απελευθέρωσης, ο ομιλητής θα μπορούσε οχι μόνο να μεταφέρει στους συμμετέχοντες τις ιστορικές αναμνήσεις και τον αντίλαλο απ το δοξασμένο παρελθόν, αλλα να αναβιώσει τα γεγονότα, θα ταυτίσει το ακροατήριο με το κλίμα της εποχής. Και θα ταυτίζονταν γιατί θα έδινε εκείνα τα πραγματικά στοιχεία και γεγονότα του αγώνα, που θα εδραίωνε την πεποίθηση στο ακροατήριο οτι το αποτέλεσμα οχι μόνο άξιζε την θυσία, αλλα οτι ηταν και αντίστοιχο των θυσιών. Δεν θα έφευγε το εκκλησιασμα απ την επέτειο με την σκέψη και την πίκρα, οτι ενώ χύθηκαν ποτάμια αίμα για την ελευθερία από μια επέτειο την οποία ποτέ δεν γιορτάσαμε ακόμα.

Μα και στην παρέλαση, οσοι συμμετάχουν ας μήν νομίσει η εξουσία, οτι ο παραβρισκόμενος λαός συμμετέχει γι αυτήν καθ εαυτήν την επέτειο. Η συντριπτική πλειοψηφία του λαού ειναι γονείς, παππούδες και οι συγγενείς για να δούν τα παιδιά και τα εγγόνια που θα παρελάσουν. Το ίδιο ισχύει και για τους Προσκόπους και για όποια αλλα Φολκλορικά και Κούμ Φού συγκροτήματα πιτσιρικάδων που συμμετέχουν στην παρέλαση. Επιβαίωση του γεγονότος οτι ο λαός δεν μπορεί να καταλάβει την έννοια αυτής της επετείου, ειναι το μικρό ως ελάχιστο ποσοστό που δίνουν οι δημοσκοπήσεις για τη συμμετοχή και τη γνώση του περιεχομένου αυτής της επετείου.

Ολοι οι λαοί του κόσμου ξέρουν με κάποιες βέβαια υπέρβολες την ιστορία τους. Μόνο έμεις την αγνοούμε στις πραγματικές και αληθινές της διαστάσεις και κυρίως αγνοούμε την μεγάλη της αξίας. Και την άγνοια αυτή τη χρωστάμε «στο εθνολόγιο των ψεμάτων και της διαστροφής» που μας σερβίρουν για ιστορία οι διάφοροι προφεσόροι και ακαδημαϊκοι, μεγαλόσχημοι λογάδες. Αυτοί που εχουν πάρει οριστικό διαζύγιο με «το ερευνάτε τας γραφάς ήν σοφία είς αυτάς». Αυτοί που άφησαν τη σοφία να πάρει διαζύγιο απ τη δράση, την ομορφιά απ την αλήθεια και την ιστορία, να οδεύει απ το συλλογικό στο ατομικό. Από την Ελλάδα των Ελλήνων, στην Ελλάδα των Ανωνύμων Εταιρειών!

Ο λαός που έχυσε χθές ακόμα το αίμα του στα βουνά της Αλβανίας, της Ηπείρου και της Μακεδονίας και την Κρήτη, πρώτα στον αλβανικό πόλεμο για να μήν κατακτηθεί η χώρα. Και απ άκρου σ άκρου της Ελλάδας, με την οργάνωση του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου, με σκοπό να φέρει με την απελευθέρωση της χώρας, την κάθαρση στο ιστορικό δράμα της κατοχής, δεν εχει ανάγκη να ζητιανέψει από κανέναν το δικαίωμα στη ζωή και την επέτειο. Αυτά τα εχει κατακτήσει και τα εχει εγγράψει

υποθήκη με τον αγώνα, τους χιλιάδες νεκρούς και τις εκατοντάδες διά βίου αναπήρους. Γεμάτος αυτοπεποίθηση έβλεπε και την νέα φάση του αγώνα: την Ελλάδα της ειρήνης και της ανάπτυξης οπως πάντα με αισιοδοξία. Πίστευε κατάβαθα στις δυνάμεις του, την ελληνική ζωτικότητα και στο λαμπρό μέλλον της Ελλάδας. Αν οι ζωντανοί το αμφιβάλουν, οι νεκροί των αλαβανικών βουνών και της Αντίστασης, αυτοί, ούτε αμφέβαλαν ποτέ και ούτε αμφαβάλλουν. Πίστευαν και πιστεύουν πως υπήρχαν όλα τα δεδομένα-σπέρματα και φύτρα για την μεταπολεμική αναγέννηση της Ελλάδας.

Αυτή η συντηρητική και οκνηρή πνευματικά Ελίτ, που για να επιβιώσει καταλήγει αντιδραστική και για να «διαπρέψει» εγκληματεί εις βάρους του λαού και της χώρας. Αυτή που με τα χωρίς ιστορικής σημασίας γραφτά, προσπαθεί την αργή και διαρκή παραποίηση της κατοχικής ιστορίας. Να δουλώσουν το αδούλωτο αγωνιστικό πνεύμα του λαού και να καναλιζάρουν τους πόθους και τα οράματα του λαού στη θέληση και τις επιδιώξεις της άρχουσας τάξης και των ξένων. Αυτοί οι αργυρώνητοι δούλοι της εκάστοτε άρχουσας τάξης, που αναλαμβάνουν με το ψέμα, τη διαστροφή και την παραποίηση των ιστορικών γεγονότων, να απαλλάξουν απ τις όποιες ευθύνες τους πραγματικά υπεύθυνους ακόμα και για πράξεις εγκληματικές σαν αυτές του 21 και 1940-1949. Και σε συνέχεια για τους ίδιους λόγους να μεταφέρουν αυτές τις εθνοπροδοτικές ευθύνες και εγκληματικές πράξεις στους αγωνιστές του 21 τότε και του 1941-44 τώρα. Αυτοί νομίζουν οτι η ιστορία, για να μην πώ η Ανθρωπότητα, άρχισε να υπάρχει από τότε που γεννήθηκαν, έδρασαν και «μεγαλούργησαν» αυτοί. Αυτοί ειναι «ιστορικοί χωρίς ιστορία». Αυτοί οι ταξικά στρατευμένοι ιστορικοί γράφουν μια ιστορία λουστρασιόν. Ιστορία για την «ιστορία». Δεν έχουν αφήσει τίτοτε στην ιστορία που να τραβά την προσοχή και να κινεί το ενδιαφέρον. Κλασικό παράδειγμα η πλήρης ταύτιση της Ορθοδοξία με τον Ελληνισμό και πολλά αλλα παρόμοια.

Οπως όλες οι μεγάλες ιστορικές ενέργειες ειχε και αυτός ο δοξασμένος και πρωτόγνωρος Αλβανικός και καταχικός αγώνας, τα θετικά και τα αρνητικά. Τα φώτα και τις σκιές τους. Ομως και αυτές τις λίγες σκιές, οταν θα ειχε αποκατασταθεί η Δημοκρατική ομαλότητα θα τις ερευνούσε σε βάθος και ανάλογα θα επιβάλονταν και οι αντίσοιχες ποινές.

Καθε επέτείος, σκοπό εχει να αναφέρεται στο συγκεκριμένο χρόνο και τους συντελεστές του αγώνα. Να εξάρει τους σκοπούς, την προσφορά και τα σύμβολα με τα ο

ποία έγινε ο αγώνας για να απελευθερωθεί η χώρα απ τον κατακτητή. Κάθε εθνική επέτειος ειναι θυσία τελούμενη για την απελευθέρωση και τιμή για τους απελευθερωτές.

Η Ελλάδα εδώ και τριαντά πέντε τουλάχιστο αιώνες, περνάει στα χέρια της επόμενης γενιάς. Η κάθε γενιά για να ειναι άξια τέκνα της Ελλάδας, πρέπει να γνωρίζει ποιά ειναι η πραγματική Ελλάδα που παραλαμβάνει. Τα αληθινά ιστορικά γεγονότα αποτελούν, τον πιό άρτιο ηθικό και πατριωτικό εξοπλισμό. Η γνώση και η μνήμη ειναι η μόνη γόνιμη αλήθεια και δύναμη, που μπορεί να θερμάνει τις καρδιές και το Νού των γενιών. Να γονιμιποιήσουν το φρόνημα της Νεολαίας, που διψάει για ζωντανά πρότυπα. Ας της πούμε κάποτε την αλήθεια και ας της εχουμε εμπιστοσύνη, οπως οι δικοί μας γονείς την εμπιστεύτηκαν σε εμάς και οι πρόγονοι στους γονείς μας, ετσι, και εμεις ας τους πούμε την ΑΛΗΘΕΙΑ.
Μετά την πτώση του «Ελληνικού Συναγερμού», του Στρατηγού Παπάγου, με την υποστήριξη των Ανακτόρων και των Αμερικανών δημιουργήθηκε η «Εθνική Ριζοσπαστική Ενωση» (ΕΡΕ), με ηγέτη τον Κ. Καραμανλή, ο οποίος με το εκλογικό πραξικόπημα του 1961 συρρίκνωσε την ΕΔΑ από 78 σε 21 βουλευτές. Τώρα πιά ειχε σειρά ο Γ Παπανδρέου. Αυτός που προτείνοντάς του το ΕΑΜ, να αναλάβει την αρχηγία του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου, γεγονός που του ανέβασε υποτίθεται τις λαϊκές μετοχές, ερχόμενος στην Ελλάδα απ το Κάϊρο σαν Πρωθυπουργός της κυβέρνησης Εθνικής ενότητας στην οποία συμμετείχε και το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) κουβάλισε μαζί του και τους Νέο κατακτητές Αγγλους για να τον επιβάλουν σαν κυβέρνηση χωρίς το ΕΑΜ.

Ο Γ Παπανδρέου, δημιούργησε την «Ενωση Κέντρου» και με σύνθημα τον Διμέτωπο «αγώνα» κατά της Δεξιάς και της Αριστεράς σχημέτισε με μια μικρή πλειοψηφία κυβέρνηση.

Πριν απ τις εκλογές αυτές τον Νοέβμριο του 1962 η ΕΔΑ, προσπάθησε να βρεθεί κάποιο κοινό σημείο, ετσι ωστε το αποτέλεμα των εκλογών να ειναι θεαματικό και αναμφισβήτητο αριθμητικά σε ψήφους και έδρες. Με τη σκέψη ομως οτι δεν συρρικνώθηκε τόσο οσο έπρεπε η ΕΔΑ, προκήρυσσει εκλογές για τον Φλεβάρη του 1963. Στις εκλογές αυτές η ΕΔΑ, προκειμένου, αποφύγουμε τη Δικτατορία, που ηταν επι θύρες δεν έβαλε υποψηφίους σε όλη τη χώρα παρά μόνο στις μεγάλες πόλεις. Αθήνα, Πειραιά Θεσσαλονίκη, Πάτρα και Λάρισα. Με την παραχώρηση αυτή στις 19/2/64 η Ενωση Κέντρου σχηματίσε αυτοδύναμη κυβέρνηση. Στις εκλογές αυτές οι δυνάμεις της ΕΔΑ δεν ειχαν καταγραφεί.

Η χώρα ομως έπρεπε να οδηγηθεί στη Παπαδοπουλική δικτατορία. Για το σκοπό αυτό οι Αμερικάνοι, που βασική επιδίωξής τους την εποχή εκείνη πέρα απ τη μεγαλύτερη πρόσδεση της χώρας στις δικές τους απαιτήσεις, ήθελαν για λόγους πολιτικό-στρατηγικούς να μετατρέψουν την Κύπρο σε σταθερό αεπλανοφόρο των ΗΠΑ στη Μεσόγειο. Για το σκοπό αυτό μπήκε σε κίνηση η Αποστασία, με πρωτεργάτη τον Κ. Μητσοτάκη κλπ. Και επειδή η δικτατορία δεν θα άντεχε στο χρόνο, μα ούτε και τα κοινωνικό-οικονομικά προβλήματα μπορούσε να λύσει, πολύ περισσότερο να παίξει το ρόλο του καταλύτη της Αριστεράς. Αντίθετα τη συσπείρωνε και την γιγάντωνε, για να μην γίνει το κακό χειρότερο, έκριναν οτι ο ρόλος που της ειχε ανατεθεί (εκτός απ τη δολοφονία του Μακάριου) ειχε ολοκληρωθεί. Η Κύπρος διχωτομήθηκε, το Πολυτεχνείο το Τσάκισαν.

Ετσι πριν ακόμα πέσει η Χούντα των συνταγματαρχών, οι τρείς παρακαθήμενοι: ΗΠΑ, Δεξια και το Κέντρο, κατασκεύασαν κοινή συνεναίση των τριών α) το Νέο να δημιουργηθεί κόμμα της Δεξιάς με την επωνυμία «Νέα Δημοκρατία» (Ν.Δ), στη θέση της (ΕΡΕ) με αρχηγό τον Κ. Καραμανλή. Το κόμμα αυτό, στηριγμένο στις παλιές εκλογικές του δυνάμεις: πατριωτικές της αστικής τάξης, δημοκρατικές συντηρητικές, μοναρχικές, χουντικές, απόγονοι των δοσιλόγων της κατοχής και του εμφυλίου. Και με το σύνθημα κανένας δεν μας περισεύει στέγασε κάτω από την ομπρέλλα του όλους τους πιό πάνω β) «Το Πανελλήνιο Σοσιαλιστικό κίνημα» (ΠΑΣΟΚ) με αρχηγό τον Ανδρέα Παπανδρέου, ο οποίος με αντιαμερικανικά συνθήματα της κομμουνιστικής και μή Αριστεράς όπω: «Εξω από το ΝΑΤΟ», «Εξω από την ΕΟΚ», «Εξω οι Αμερικανικές Βάσεις». Το «ΠΑΣΟΚ στην κυβέρνηση και ο λαός στην εξουσία. και με την υπόσχεση: Οτι στο εξής οι εκλογικές θα διεξάγονται με το σύστημα της Απλής Αναλογικής κλπ, θεμελίωσαν το σημερινό δικομματικό-διπολικό σύστημα διακυβέρνησης.

Οπως ολες οι προηγούμενες ενέργειες και δράσεις του καταστημένου, στόχο ειχαν τη συρρίκνωση και τον εγκλωβισμό των δυνάμεων της Αριστεράς στον Κενδρό-Αριστερό χώρο, ετσι και τώρα βασικός στόχος πάλη, ηταν ο εγκλωβισμός στο «ΠΑΣΟΚ» της πλειοψηφίας των δυνάμεων της κομμουνιστικής και δημοκρατικής Αριστερας, τις δημοκρατικές και προδευτικές δυνάμεις οι οποίες στην πλειοψηφία ηταν οργανωμένες στην «ΕΔΑ» είτε την υποστήριζαν εκλογικά. Για να γίνει πιστευτό και για να εγκλωβιστούν ευκολότερα οι δυνάμεις της Αντίστασης, το ΠΑΣΟΚ, αντί για κάποιο δικό του πρόγραμμα, αντέγραψε και πρόβαλε σαν πρόγραμμά του στη διακήρυξη της 3ης Σεπτεμβρίου 1974, τους στόχους του «Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου» (ΕΑΜ) :α) «Πολιτικός Αγώνας για την επιβίωση του λαού β), ένοπλος Αγώνας για την Απελευθέρωση της Ελλάδας από ολους τους κατακτητές γ), εδαφική Ακεραιότητα της Ελλάδας, και δ)Εθνική Ανεξατρησία και μετά την απελευθέρωση Ελεύθερες εκλογές με το σύστημα της Απλής Αναλογικής και Γνήσιο Δημοψήφισμα να αποφασίσει ο λαό αν θέλει Αβασίλευτη η Βασιλευόμενη κοινοβουλευτική Δημοκρατία».

Με βάση τη διακήρυξη της 3ης του Σεπτέμβρη και το δικομματικό-διπολικό σύστημα σήμερα (που ηταν όρος απαράβατος), αλλη μια φορά θα λήστευαν την Αντιστασιακή Αριστερά και θα ηταν πλέον

κατορθωτή η εναλληγή της κυβερνητικής. Με το σύνθημα: Καραμανλής ή τα τάκνς και με την «θεαματική» δήλωση οτι «αποχωρούμε από το ΝΑΤΟ», τις εκλογές `του 1974, τις πήρε η Ν.Δ. Και αφού στο μεταξύ με το «Στιγμαίο Αδίκημα» περιόρισε τον αριθμό των Χουντικών στα δάκτυλα του ενός χεριού που λέει ο λαός, και με το σύνθημα τα ισόβια ειναι ισόβια έσωσε τα κεφάλια των προτεργατών Χουντικών. Και οταν πιά διαμορφώθηκε το Νομοθετικό πλαίσιο (ακόμα και αυτό το Π.Δ 1285/1981) πρόβλεψαν και το συμπεριέλαβε το ΠΑΣΟΚ οταν ήρθε το πλήρωμα του χρόνου στο Ν 1543/1985, με τον οποίο «αναγνώρισαν» την Εθνική ΕΑΜική Αντίσταση. Το Π.Δ. με το οποίο θα αφαιρούσαν την εστω μερική αναγνώριση του αίματος που έχυσαν οι ανάπηροι ΕΛΑΣίτες. Και οταν πλέον δημιουργήθηκαν και οι προϋποθέσεις εκείνες-πλαίσιο μέσα στο οποίο θα κινηθεί και θα λειτουργήσει το ΠΑΣΟΚ οταν γίνει κυβέρνηση. Και πράγματι οι συμφωνίες τηρήθηκαν κατά γράμμα και το σχέδιο λειτούργησε άψογα. Τον Οκτώβριο του 1981 το ΠΑΣΟΚ σχημέτισε μονοκομματική κυβέρνηση.

Και μια που ο λόγος για το «Στιγμαίο Αδίκημα», που βέβαια δεν ειναι πατέντα δική μας για εξαγωγή. Και δεν ειναι, γιατί ετσι δίκασε και καταδίκασε η Νυρεμβέργη τους πρωταίους του Β! παγκοσμίου πολέμου, τόσο για τα απάνθρωπα μέσα που χρησιμοποίησαν στη διεξαγωγή του: Τα κρεματόρια, τα ολοκαυτώματα την αλληλέγγυα ευθήνη, την υποτίμηση του Ανθρώπου και τον μηδενισμό της αξίας της μοναδικής και ανεπανάληπτητης ζωής.

Λέγοντας και δικάζοντας με βάση το «Στιγμαίο Αδήκημα», σημαίνει και εννοούμε, οτι συλλαμβάνουμε και δικάζουμε στη συγκεκριμένη περίπτωση των Χουντικών, μόνο αυτούς τους πέντε ή δέκα που σε μια δοσμένη στιγμή συγκεντρώθηκαν σε κάποιο σημείο. Συναποφάσισαν και έδρασαν ώς έδρασαν. Συνεπώς αυτοί και μόνο αυτοί, ευθύνονταν για ο,τι επακολούθησε και κανένας, μα κανένας αλλος. Ολοι οι αλλοι που εφάρμοσαν στην πράξη τις αποφάσεις που αυτοί στη συγκεκριμένη στιγμή πήραν με βάση το «στριγμαίο» δεν ευθύνονται για τίποτε και για κανέναν. Ακόμα και αυτοί που εκτελούσαν και τις πιό αποτρόπαιες πράξεις οπως συλλήψεις, πολύχρονες εξορίες, βασανιστήρια και φυλακίσεις και για αυτές τις δολοφονίες ακόμη δεν λογοδότησε κανένας. Με βάση το «Στιγμαίο» έμεινε ανενόχλητη η στρατιωτική, παραστρτιωτική και πολιτική πυραμίδα που οργάνωσε, στήριξε και εκτέλεσε τις εντολές της δικτατορικής «ηγεσίας».

Η Νυρεμβεργη και η Αθήνα, πείσανε και τον πιό δίσπιστο ακόμα, οτι το κατεστημένο ετσι δικάζει και καταδικάζει τους ανθρώπους που χρησιμοποιεί, προκειμένου σε κάποια δύσκολη φάση, θα αναλάβουν την ευθύνη να βοηθήσουν το κατεστημένο να βγεί από κάποια δύσκολη θέση η οταν θέλει να τσακίσει τον ιδεολογικό-πολιτικό του αντίπαλο. Οπως το 1936, την τετράχρονη κατοχή, στον εμφύλιο και τον Απρίλη του 1967 με την επιβολή της Χούντας κλπ

Οπως γράφει στα απομνημονεύματά του ο τότες Υπουργός Αμυνας της Δυτικής Γερμανίας και Πρόερδος της Βαβαρίας Φράνς Γιόζεφ Στράους, ο οποιό Δεξιός και ευνοηκά προσκείμενος στους αμερικανούς άνθρωπος λέει οτι «το 1946 οι Αμερικάνοι, που ειχαν (το μονοπώλιο) την ατομική Βόμβα, πρότειναν στις Δυτικές Δυνάμεις να τη χρησιμοποιήσουν κατά της Σοβιετικής Ενωσης για τη διάλυσή της. Αντέδρασε η Δυτική Γερμανία και αποφεύθηκε το 1946, ο Γ! Παγκόσμιος Πόλεμος». Ο πόλεμος που τόσο πολύ ήθελαν ο στρατηγός Μάρσαλ, η Βασίλισα Φρειδερίκη και ολος ο εθνικόφρον κόσμος της Ελλάδας που φώναζε στη διαπάσων «Σόφια-Μόσχα» ειναι το ονειρό μας και η « Αγια μέρα θέλ να ρθεί»!

Οι Αγγλό-Αμερικάνοι, εν όψη της πολεμικής αναμέτρησης με τη Σοβιετική Ενωση, έκανε το πάν για να σώσει τα κεφάλια των στρατηγών και των ατομικών επιστημόνων του Ράϊχ. Με το σύνθημα μας χρειάζονται «όλοι» και δεν μας περισεύει «κανένας» έμειναν ανενόχλητοι οι υπόλοιποι. Ακόμα και τον εγκληματίας Πολέμου Κούρτ ΒαλΧάϊμ, του οποίου οχι μόνο του έσωσαν το κεφάλη, αλλά τον διόρισαν και Γενικό Γραμματέα του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών (ΟΗΕ). Ενός Παγκόσμιου Οργανισμού στον

οποίο η Ανθρωπότητα ειχε στηρίξει όλες τις ελπίδες για ενα καλύτερο, δικαιότερο και ειρηνικό κόσμο. Ο ανθρωπός αυτός μετά τη λήξη της θητείας του στον ΟΗΕ, συνελλήφθει και καταδικάστηκε σαν εγκληματίας πολέμου. Αυτό κάναμε και εμείς στη δίκη των Χουντικών, αφού μας χρειάζονταν «όλοι» και δεν μας περίσευε κανένας!

Την 1η Ιανουαρίου του 2004 η χώρα μας συμπληρώνει 183 χρόνια που απελευθερώθηκε απ τον Οθωμανικό δυνάστη η παλιά Ελλάδα και 82 η Μακεδονία, η Κρήτη και τα Νησιά του Ανατολικού Αιγαίου. Η απελευθέρωση της χώρας μας ειχε μια διομορφία. Αποτίναξε μέν το Οθωμανικό ζυγό, την επομένη ομως της απελευθέρωσης, μπήκε κάτω από την πολιτική, οικονομική και στρατιωτική επικυριαρχία της Αγγλίας και δια αυτής της αστικο-τσιφλικάδικης εξουσίας με πολιτικό εκπρόσωπο και εκφραστη των συμφερόντων της τη Δεξιά. Με εξαίρεση την περίοδο του Χαρ. Τρικούπη και του Ελ. Βενιζέλου όλα τα υπόλοιπα 150 σχεδόν χρόνια κυβερνούσε η Δεξιά. Η Δεξιά πολιτική παράταξη εξέφραζε και εξυπηρέτησε τα συμφέροντα της Αστικοτσιφλικάδικης τάξης (που προήλθε απ τον ιστορικό συμβιβασμό των Αστών, των Τσιφλικάδων και του Κλήρου), της «ελληνικής» ολιγαρχίας και των μεγάλων Δυνάμεων-ειδικά της Αγγλία-που τη στήριζαν εις βάρος των Εθνικών και λαϊκων συμφερόντων.

Σε αυτά τα 150 διακυβέρνησης της χώρας απ τη Δεξιά, η χώρα εχει υποστεί πολλές εθνικές συμφορές: Την ηττα στον Ελληνό-Τουρκικό πόλεμο του 1987, την Μικρασιατική Καταστροφή το 1922. Πολλούς Αγγλο-Γαλλικούς αποκλεισμούς και διασμούς. Την Αγγλική Ενοπλη Επέμβαση του Δεκέμβρη 1944, μέχρι τον Μάρτη του 1947. Την υποδούλωση της Ελλάδας με το Δόγμα Τρούμαν, τον εμφύλιο πόλεμο, τις δικτατορίας, στρατιωτικά κινήματα, εκλογικά πραξικοπήματα και αμέτρητες αποστασίες. Τις διώξεις, τις φυλακίσεις, τα βασανιστήρια, τους βιασμούς, τις δολοφονίες και το πρωτοφανές διεθνώς κολαστήριο της Μακρονήσου, το κάτεργο της Γυούρας, τα στρατοδικεία με τις αστήρικτες και προαποφασισμένες θανατικές καταδίκες και εκτελέσεις των μελών και οπαδών της Κομμουνιστικής και Δημοκρατικές Αριστερας στα διάφορα θυσιαστήρια της χώρας. Τις εξορίες, τις αποτάξεις των δημοκρατικών αξιωματικών γενικά και του ΕΛΑΣ ειδικά και τη στέρηση της Ελληνικής Ιθαγένειας από χιλιάδες μαχητές του Δημοκρατικού στρατού. Τις πολυάριθμες και ποικίλες προαγωγές των αξιωματικών και υπαξιωματικών των Ταγμάτων Ασφαλείας, των πολυάριθμων εθνοϊσμών και τις τοποθέτησή τους σε θέσεις κλειδιά στον κρατικό μηχανισμό, το στρατό και τα σώματα ασφαλείας και τη δημιουργία παραστρατιωτικών και πολιτικών παρακρατικών μηχανισμών.

Με την αποδοχή απ την ελληνικήν κυβέρνηση στις 12/3/1947 του «Δόγματος Τρούμαν», και σε συνέχεια του «Σχεδίου Μάρσαλ»,η Ελλάδα απεμπόλησε και την τελευταία ρανίδα εθνικής κυριαρχίας και αξιοπρέπειας. Η Αμερικάνικη Στρατιωτική Αποστολή, με αρχηγό τον στρατηγό Βαν Φλήτ, οργάνωσαν 200,000 και πλέον χιλιάδες κυβερνητικό στρατό, τον εξόπλισαν με τα πιό σύγχρονα πολεμικά μέσα και τον διοικούσαν στις επιχειρήσεις κατά του Δημοκρατικού Στρατού. Ετσι για αλλη μια φορά το δημοκρατικό κομμάτι της Ελλάδας, οπως το Δεκέμβρη του 1944 δεν διαπραγματεύονταν και ούτε πολεμούσε με την ελληνική Δεξιά, αλλά πάλι με μια αλλη Ιμπεριαλιστική ΞΕΝΗ ΔΥΝΑΜΗ: Την υπερ δύναμη των Ηνωμένων Πολιτιών της Αμερικής ΤΩΡΑ.

Η αποδοχή απ την κυβέρνηση Διομίδη και του «Σχεδίου Τρούμαν», όπως οι προηγούμενες ειχαν δεχθεί το «Σχέδιο Μάρσαλ» για τη «διάσωση» της Ελλάδας, απ τις ΕΑΜικές δημοκρατικές δυνάμεις. Τη «διάσωση» της Ελλάδας απ τους Ελληνές για λογαριασμό της Δεξιάς άρχουσας τάξης, δεν συνεπάγονταν μόνο την ήττα του Δημοκκρατικού Στρατού Ελλάδας (ΔΣΕ), απ το στρατό που οργάνωσαν, εξόπλισαν και διοικούσαν, οι παντώς είδους στρατιωτικοί και μή Αμερικανοί Σύμβουλοι, αλλα και την ήττα της ίδιας της Ελλάδας. Και ηταν ήττα της Ελλάδας γιατί με την εγκατάσταση των αμερικανών στρατιωρικό-πολιτικών Συμβούλων και των στρατιωτικό-στρατηγικών Βάσεων, η Ελλάδα έγινε η πρώτη Αμερικανική μεταπολεμική ακοικία στην Ευρώπη.

Η Συμφωνία που υπόγραψαν η Δεξιά κυβέρνηση «Συναγερμού» του Αλ Παπάγου, συνυπέγραψαν το κόμμα των Φιλελευθέρων του Γ Παπανδρέου και καταψήφισαν τα κόμματα του Κέντρου και της «αριστεράς», πρόβλεπε οτι η ελληνική κυβέρνηση... «Εξουσιοδοτεί την κυβέρνησιν των ΗΠΑ να χρησιμοποιεί οδούς, σιδηροδρομικάς γραμμάς και χώρους...να εγκαθιστά και να στεγάζη εν Ελλάδι προσωπικών...να εισέρχονται (ένοπλοι δυνάμεις των ΗΠΑ), εξέρχονται, κυκλοφορούν και υπερίπτανται ελευθέρως εν Ελλάδι και εις τα χωρικά ύδατα υπό την επιφύλαξιν οιασδήποτε τεχνική συνενοήσεως...Αι ενέργειαι αυταί απαλλάσσονται οιωνδήποτε τελών, δικαιωμάτων και φόρων...Η Ελλάδα αποζημειώνει οιανδήποτε τυχόν έργα αφήσουν μελλοντικά οι Αμερικανοί... Επιτρέπει εις τους Αμερικανούς την ίδρυση δικών τους στρατιωτικών Ταχυδρομείων»!

Αν σε αυτά προστεθούν οι πολυάριθμοι στρατιωτικοί, οικονομικοί και πολιτικοί Συμβουλοι, που έλεγχαν τα πάντα και εκβίαζαν κυβερνήσεις και κόμματα με την διακοπή της στρατιωκό-οικονομική και πολιτικής βοήθεια για τις όποιες παραχωρήσεις απαιτούσαν πέραν αυτών που ειχαν ήδη γίνει και κυρίως, αν σε αυτά προστεθεί και ο κ Πιούρι Φόϊ Πρεσβευτή των ΗΠΑ. Αυτό, τον υπερ-κυβερνήτη της Ελλάδας, που σαν εκπρόσωπος των ΗΠΑ ρύθμιζε τα πάντα στη θέση του μετακατοχικού Αγγλου πρεσβευτή Λήπερ, που εξ ίσου ρύθμιζε τα πάντα. Ο κ Πιούρι Φόϊ ηταν αυτός που αποφάσιζε πότε θα αλλάξει η κυβέρνηση, πιά θα ειναι η επώμενη. Πότε θα γίνουν οι εκλογές και με πιό εκλογικό σύστημα θα γίνουν. Αν θα σκοτωθεί ο Ν. Μπελογιάννης και πόσοι αλλοι μαζί τους. Και για να πέρνονται πιό εύκολα, γρήγορα και απαρέγκλητα οι αποφάσεις τους και για να μήν υπάρξουν τυχόν αντιρήσεις από κάποιον βέβηλο-αμύητο ειχε σχεδόν καταργήσει τη βουλή. Ολα γίνονταν με διατάγματα.

Αναρωτιέται και δίκαια ο κάθε Ελληνας ανεξάρτητα τι Θεό λατρεύει και σε πιό κόμμα ανήκει, αν ύστερα από ολα αυτά κυβερνούσαν Ελληνες την Ελλάδα και αν η Ελλάδα ανήκε στους Ελληνες;

Τώρα πιά ο Δημοκρατικός Στρατός Ελλάδας, που ηταν η συνέχεια της Εθνικής Αντίστασης κατά των επεμβάσεων της Αγγλίας και των ΗΠΑ στη Ελλάδα μετά την απελευθέρωση της χώρας απ τους τρείς κατακτητές ηταν κατδικασμένος. Αν υπήρχε κάποια διαφορά ανάμεσα στην Ιταλικό-γερμανό-Βουλγαρική κατοχή, ειναι το γεγονός οτι τότε οργανωτές και διοικητές των επιχειρήσεων εναντίον του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ μέχρι το Δεκέμβρη του 1944, ηταν οι ίδιοι οι Ιταλό-Γερμανό-Βούλγαροι, συνεπικορούμενοι απ τα Τάγματα Ασφαλείας και τους Πολυάριθμους εθνοϊσμούς. Απ τον Δεκέμβρη του 1944 ομως και μετά οι Αγγλοι μέχρι το 1947 και σε συνέχεια οι Αμερικανοί, που εξόπλισαν και τον οργάνωσαν με Ελληνες αξιωματικούς και υπαξιωματικού, πολλοί απ αυτούς οποίους συνεργάζονταν με τους κατακτητές στην παρεμπόδιση πρώτα και την εξόντωση μετά της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης και τώρα στην ήττα του ΔΣΕ.

Και φτάνουμε στις 18/2/52, που η εξ ίσου Δεξιά κυβέρνηση του Ν. Πλαστήρα, εντάσσει την Ελλάδα στο Βόρειο-Ατλαντική-Ενωση το ΝΑΤΟ. Μια οργάνωση που στο ιδρυτικό του καταστατικό, δεν προβλέπει υπεράσπιση της Ελλάδας ακόμα και από επίθεση κάποιας αλλης ΝΑΤΟίκης χώρας οπως πχ από την Τουρκία. Εκτοτε η άμυνα της χώρας έπαψε να ειναι υπόθεση των ελληνικών κυβερνήσεων, αλλά των ΗΠΑ. Το ίδιο και ο εξοπλισμός πάντα ανταγωνιστικά με την Τουρκία. Την οποία Τουρκία, για λόγους που οι ίδιοι γνώριζαν και γνωρίζουν υπερ αγαπούσαν και υπερ αγαπούν.

Και ενώ συνέβαιναν όλα αυτά. το κομμάτι αυτό της «διανόησης» και των πολιτικών, που οχι μόνο έζησε το τρελό όνειρο, αλλά και συνέβαλε δια του λόγου και των όποιων πράξεων να κηρυθχεί εκτός Νόμου η Αντίσταση, και σε συνέχεια με την επιδημία της «μαζικής φυλάκισης», το γέμισμα των φυλακών με «εγκληματίες», τα βουνά, η ύπαιθρο χώρα με καταδιωκόμενους και οι πόλεις με κατατρεγμένους. Αυτή η «ηγεμονική» πολιτική, ηταν επόμενο να εκφραστεί και σε δικαιακό επίπεδο. Εφαρμόζοντας την κατάπτυστη θεωρία: «εχθρόςφίλος» και τον «όρο-αρχή»: όποιος δεν ειναι μαζί μας ειναι εναντίον μας,

(άρα και στο δολοφόνο αυτό σύνθημα προηγούμαστε του προέδρου Μπούς), θα πραγματοποιούσαν το τρελό όνειρο: οτι θα έσβηναν απ τη συνείδηση του λαού την ανάμνηση του ΕΛΑΣ! Θα διαλυόταν το ΕΑΜ! Θα έσβηνε μια για πάντα η Εθνική Αντίσταση!

Οπως δεν βρήκαν πέντε αράδες για να κατακρίνουν και να καταδικάσουν τη συνεργασία, που σε πολλές περιπτώσεις ξεπερνούσαν οχι μόνο τον όρο αλλα και τη έννοια της προδοσίας και τον καραμπινάτο δωσιλογισμό. Ετσι δεν βρήκαν πέντε λόγια και για τις χιλιάδες των πολιτικών κρατουμένων. Βέβαια δεν θέλαμε κάποια ψυχολογική στήριξη ή κάποιου αλλού είδους υποστήριξη. Απλώς αναφορά στην ύπαρξή μας, τη συμπεριφορά του κράτους και τους όρους κάτω από τους οποίους διαβιούσαμε πολλοί από έμας δέκα, δεκαέντε και είκοση ακόμα χρόνια κάτω από τις ποιό απάνθρωπες συνθήκες. Και ενω μουντζούρωσαν τόνους χαρτί και μελάνης για να δικαιολογήσουν τα αδικαιολόγητα, τα εξόφθαλμα και αυτονόητα με σκοπό να απαλλάξουν απ τις τεράστιες ευθύνες που βάρυναν τους συνεργάτες και τους δωσίλογους, δεν βρήκαν τον χρόνο να ασχοληθούν με τις χιάδες των πολιτικών κρατουμένων.

ο κατεστημένο ομως, που κάθε φορά ενδιαφέρεται μόνο για την εξουσία και τα ταξικά συμφέροντά του και οχι για την ιστορία και την ιστορική αλήθεια, κάνει τους δικούς του υπολογισμούς. Εχει τις δικές του απόψεις οσον αφορά τις ημερομηνίες των επετείων και τους αγωνιστές. Ο λαός στη διάρκεια της τριπλής καταχής έγραψε ιστορία. Τη δική του πραγματική-αληθική και ζωντανή ιστορία. Το κατεστημένο οπως κάθε φορά για λόγους ταξικούς, ιδεολογικούς και συμφέροντος και κυρίως για να μή ανασυρθούν οι ενταφιασμές και καλά «καχονιασμένες» στο μεταπολεμικό κομφούζιο μνήμες, προσφοράς και θυσιών του απλού και ανώνυμου Ελληνα, που στους δύσκολους και τρομερούς εκείνους καιρούς της τριπλής φασιστική σκλαβιάς, στα σκοτεινά εκείνα χρόνια της πείνας και του θανάτου, με πρωτοβουλία των κομμουνιστών, Σοσιαλιστών και άλλων πατριωτών κατάφεραν, πράγματι απ το ΤΙΠΟΤΑ να δημιουργήσουν την αξιοθαύμαστη Εθνική Αντίσταση. Μια Αντίσταση την οποία τα γερμανικά αρχεία παραδέχονται, οτι η Ελληνική Εθνική Αντίσταση ηταν η πρώτη, ισχυρότερη και δυναμικότερη στην Ευρώπη. Η Αντίσταση που ηταν η συνέχει του Αλβανικού του κλώνισε και αυτή οπως ο Αλβανικός πόλεμος την πεποίθηση για το αήττητο του άξονα και τους προκάλεσε αναλογικά τις περισσότερες απώλειες σε έμψυχο και άψυχο υλικό.

Για να μην αναδειχθούν οι εγκαταλείψαντες λαό και χώρα, οι συνεργάτες των κατακτητών, οι οικιοτίδες, οι απόντες, οι πολέμιοι και οι δωσίλογοι, που πρωτοστάτησαν στην εξόντωση των αγωνιστών. Για να μήν ξεπηδήσουν οι αποπνικτικές και δηλητηριώδεις αναθυμιάσεις μιας από μακρού καλά οργανωμένη προσπάθεια, να ξανάγυρισει η Ελλάδα στο 1940, μόνο την επέτειο της απελευθέρωσης της Θεσσαλονίκης γορτάζουμε στη συγκεκριμένη ημερομηνία, ενω τις αλλες δυό ημερομηνίες των επετείων τις έχουμε μεταθέση, οπως και πολλά αλλα για τους ίδιους λόγους, καταχωνιάζουμε, παρακάμπτωμε ή και διαγράφουμε στη χώρα μας.

Για να μήν έρθουν λοιπόν, στο Φώς τα πιό πάνω, και κυρίως ο τρόπος και τα μέσα που χρησιμοποιήθηκαν προκειμένου να καλυφθούν και να ενταφιαστούν το έργο και οι μνήμες της Αντίστασης, η κατοχική και η μεταπολεμική ιστορία της χώρας, αρχίζει με τον δικτάτορα Μεταξά, την νίκη του Γράμμου και την μεταπολίτευση. Η δέ στρατιωτική αρχίζει απ τον Μαραθώνα τελειώνει στο Τεπελένι. Κάνει εκτεταμένη αναφορά στην νίκη του Γράμμου, τη συμμετοχή στη Κορέα και ξανά αρχίζει με το σήμερα: ειρηνικές αποστολές κλπ.

Με διάφορες δικαιολογίες : Πρόωρη η Αντίσταση, πολλές και άσκοπες οι ανθρώπινες και υλικές καταστροφές κλπ, όλα σχεδόν τα κόμματα της Δεξιάς οχι μόνο δεν πήραν μέρος στον Εθνικό Απελευθερωτικό Αγώνα-εκτός από μερικούς στρατιωτικούς και ομάδες Ελλήνων και Ελληνίδων με συναίσθηση ευθύνης όλοι οι αλλοι με υπόδειξη των Αγγλων πρακτόρων, την ηθική και υλική

υποστήριξει και την ενθάρρυνση, των πολιτικών τους αρχηγών οργανώσαν ένοπλα τμήματα και τα Τάγματα Ασφαλείας, που σε συνεργασία με τούς Γερμανούς, εξοπλίστηκαν και διοικούνταν από Γερμανούς αξιωματικούς στις επιχειρήσεις κατά του ΕΛΑΣ. Ετσι με τη φυγή του Βασιλιά και η «κυβέρνηση» Τσουδερού και την μή συμμετοχή των Δεξιών κομμάτων στην Αντίσταση: χώρα, λαός και ο κρατικός μηχανισμός οχι μόνο παραδώθηκε αυθανδρός στους κατακτητές αλλα με την οργάνωση των εθνοϊσμούς και των Ταγμάτων Ασφαλείας τους βοηθήσαν στα οποια κατακτητικά τους σχέδια και την αρπαγή του πλούτου της χώρας.

Από το σταθμό της Βέροιας, καθημερινά ο ενας συρμός διαδέχονταν τον αλλο. Αγκομαχούσαν οι μηχανές των τρένων για να τραβήξουν τα ατελείωτα σε βαγόνια τρένα με προορισμό το Βερολίνο. Τα τρένα αυτά ηταν τρένα εξπρές, ερμητικά κλεισμένα, κάλα σκεπασμένα και δεν σταματούσαν στους σταθμούς ή αν σταματούσαν ειχαν πάντα σειρά προτεριότητας. Οταν αναπτύχθηκε η Αντίσταση ειχαν ενισχυμένη φρουρά και ενα ή δυό Νοσοκομειακά βαγόνια.

Και επειδή μιλούν για νίκη. Αληθειά για πιά νίκη μιλούν; Αυτή η πύριος νίκη, δεν ηταν νίκη των ελληνικών αντιδραστικών δυνάμεων. Ηταν νίκη του Τσιώρτσιλ και του Τρούμαν. Και ηταν νίκη του μεταπολεμικού Ιμπεριαλισμού, γιατί το ΕΑΜ, στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων και στο Κάϊρο και το Δεκέμβρη του 1944, μα και στη Βάρκιζα ακόμα, δεν συζητούσε με τους Ελληνες ή με μια αλλη ελληνική άποψη-πρόταση για λήση, αλλά με μιά αλλη δύναμη. ΜΕ ΜΙΑ ΞΕΝΗ ΔΥΝΑΜΗ. Με την ΔΥΝΑΜΗ της αγγλικής αυτοκρατορία, που εκπροσωπούσε ο Τσιώρτσιλ. Με τον Τσιώρτσιλ, που ειχε ήδη κατακτήσει με τη δύναμη των όπλων μια σύμμαχο Ελεύθερη από κατακτητές χώρα και ασκούσε απόλυτη εξουσία. Ανέβαζε και κατέβαζε κυβερνήσεις, διόριζε Υπουργούς και θυρουρούς ακόμα.

Ελεγχε και καθοδηγούσε το παρακράτος, πολιτικό και στρατιωτικό και οργάνωνε συμμορίες. Με αποτέλεσμα η πρώτη Νικήτρια στον Β! Παγκόσμιο Πόλεμο χώρα η ΕΛΛΑΔΑ, που έδωσε αναρίθμητες Ανθρώπινες θυσίες και υλικές καταστροφές μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας πέρασε από την Γερμανικό-Ιταλό-Βουλγαρική κατοχή στην Αγγλική κατοχή:

Και το Μάτριο του 1947 με το «δόγμα Τρούμαν», η Ελλάδα πέρασε απ τη Βρετανική στην Αμερικάνικη κατοχή. Η Αμερικάνικη Στρατιωτική Αποστολή με επικεφαλής τον Στρατηγό Βαν Φλήτ οργάνωσε, διακόσιες χιλιάδες κυβερνητικό στρατό, τον εξόπλισε με σύγχρονο εξοπλισμό και τον διοικούσε σε ολη την ιεραρχία με αμερικάνους αξιωματικούς. Ο στρατός αυτός παραδώθηκε με εκείνη την κατάπτυστη και προσβλητική για την Ελλάδα παρουσίασή του από τον Υπουργό των Στρατιωτικών Π Κανελόπουλου προς τον Αμερικανό στρατηγό Βαν Φλίτ ΜΕ ΤΟ :«Στρατηγέ ιδού ο στρατός σας».

Την άνοιξη του 1944 η ηγεσία του ΕΑΜ πρότεινε στον Γ . Παπανδρέου να αναλάβει την αρχηγία του Εθνικού Απελευθερωτικού Αγώνα στην τότε Ελεύθερη Ελλάδα. Ο κ Παπανδρέου δεν δέχθηκε την πρόταση. Αντί γι αυτό, πήγε στην Αίγυπτο, από όπου εξυπηρέτησε τα συμφέρονταν της Αγγλίας, σαν Πρωθυπουργός της κυβέρνησης του Καϊρου. Μιας κυβέρνησης χωρίς λαό και έδαφος. Μετά την άρνηση του να αναλάβει την αρχηγία του αγώνα, δημιουργήθηκε η «Πολιτική Επιτροπή Εθνικής Απελευθέρωσης» (ΠΕΕΑ), που ηταν η κυβέρνηση της τότε Ελεύθερης Ελλάδας με έδρα τη Βίανη. Η αναδειχθείσσα με ελεύθερες εκλογές (ΠΕΑΑ στο ελεύθερο Καρπενήσι όπου κυριαρχούσε ο ΕΛΑΣ, ο ΕΔΕΣ πήρε 30% των ψήφων).

Το ΕΑΜ και ο ΕΛΑΣ τον Οκτώβριο του 1944 κυριαρχούσε σε ολόκληρη την Ελλάδα και στην Αθήνα, εκτός απ την πλατεία Συντάγματος, που μπορούσε να την πάρει όποια ώρα ήθελε. Στην Ηπείρο εκτός απ τον ΕΛΑΣ υπήρχε και ενα τμήμα του ΕΔΕΣ, του Ναπολέων Ζέρβα.

Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ πιστό στη ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ της 27ης Σεπτεμβρίου 1941 του «Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου» : Πολιτικός Αγώνας για την Επιβίωση του Λαού, Ενοπλος Αγώνας για την Απελευθέρωση της Ελλάδας από τους κατακτητές, Εδαφική Ακεραιότητα της Ελλάδας, Εθνική Ανεξαρτησία. Μετά την Απελεθέρωση Ελεύθερες Εκλογές με το σύστημα της Απλής Αναλογικής και Γνήσιο Δημοψήφισμα για Αβασίλευτη είτε Βασιλευόμενη Κοινοβουλευτική Δημοκρατία. Πιστό στη Συμφωνία του Λιβάνου και της Καζέρτας, ο ΕΛΑΣ δεν κατέλαβε το Σύνταγμα και παρέδωσε τα όπλα.

Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ μπορούσε να καταλάβει την εξουσία. Δεν την κατέλαβε όμως. Και οχι μόνο δεν την κατέλαβε, αλλά παρέδωσε και τα όπλα που πήραν οι ΕΛΑΣίτες ριψοκινδυνεύοντας τη ζωή τους από τους κατακτητές, για την πραγματοποιήση του μεγάλου ονείρου της Αριστεράς : να εξελιχθεί ομαλά η Κοινοβουλευτική Δημοκρατική Πορεία της Ελλάδας. Παρέδωσε τα όπλα και Αυτοδιαλύθηκε διακηρύσσοντας, παρά τους απηνείς διώγμούς την πίστη του, στις διακηρύξεις της 27ης Σεπτεμβρίου 1941. Με βάση τη Συμφωνία του Λιβάνου και της Βάρκιζας οι **μόνιμοι** Αξιωματικοί και Υπαξιωματικοί του «ΕΛΑΣ» που έπρεπε να ενταχθούν στον κυβερνητικό στρατό στάλθηκαν εξορία, απ τον Στέφανο Σαράφη μέχρι τον τελευταίο Υπαξιωματικό του «ΕΛΑΣ». Χαρακτηριστικό παράδειγμα οτι το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ πίστευε και ηταν πράγματι υπέρ της ομαλής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, αποτελεί το γεγονός οτι το ίδιο το ΕΑΜ (Δ Παρτσαλίδης Γραμματέας του ΕΑΜ και ο Γ Σάντος Γραμματέας του ΚΚΕ) αντί για το βουνό οπως πολύ και πολλοί θα ήθελαν πήγαν εξορία, προκειμένου να δείξουν και έμπρακτα οτι ειναι υπέρ της Ειρηνικής Δημοκρατικής Κοινοβουλευτικής Πορεία της Ελλάδας.

Ενώ οι Χίτες-Ταγματασφαλίτες και η πλειάδα των εθνοϊσμών, συνεργάτες των κατακτητών οργανωμένοι σε ένοπλες ομάδες σε συνεργασία με τους ενταγμένους στο στρατό και την εθνοφυλάκη, με ψευδείς καταθέσεις οχι μόνο στην ύπαιθρο αλλά και τις μεγάλες πόλεις Αθήνα, Πειραιά και Θεσσαλονίκη, συνελλάμβαναν, βασάνιζαν, βίαζαν και δολοφονούσαν, Αγωνιστές και Αγωνίστριες της ΕΑΜικήςΕθνικής Αντίστασης. Εξόριζαν και φυλάκιζαν σε βαρειές ποινές και με ένοπλες επιδρομές κατέστρεφαν τα Γραφεία των ΕΑΜικών και ΕΠΟΝϊτικων οργανώσεων, οι Αξιωμετικοί του ΕΛΑΣ και οι στρατηγοί ακόμα, έπαιρναν το δρόμο της εξορίας και τις αίθουσες των δικαστηρίων με χαλκευμένες καταθέσεις.

Μέχρι την ημέρα της υπογραφής, οι αντιδραστικές δυνάμεις με πρωταγωνιστή τη φασιστική Δεξιά και οι ξένοι έκρυβαν ύπουλα τις πραγματικές τους προθέσεις. Με μιά πολιτική ανεντιμότητα, σπάνια και για αυτά ακόμα τα χρόνια της φαυλοκρατίας, η Δεξιά σαν εκπρόσωπος όλων αυτών των εθνοϊσμών, έβαλε την υπογραφή της κάτω από μια Συμφωνία, που υπόσχονταν στον ελληνικό λαό κατοχύρωση των ελευθεριών του, πολιτική αμνηστία και τη δημιουργία ενός πραγματικού εθνικού στρατού, καθώς και την κάθαρση του δοσιλογισμού απ τον κρατικό μηχανισμό και την ελληνική κοινωνία.

Την επομένη της παράδοσης των όπλων, έγινε ακριβώς το αντίθετο. Ενώ η συμφωνία έγινε για να μήν επεκταθεί ο εμφύλιος και στην υπόλοιπη Ελλάδα, η σαν από θαύμα νεκραναστημένη φασιστική Δεξιά, που είδε σαν σωτήρες του Αγγλους πρώτα και του Αμερικανούς μετά, οπώς προηγούμενα ειχε δεί τους Γερμανούς. Η δωσίλογη Δεξιά, που έτρεμε την απελεθέρωση της χώρας και του λαού απ τα ξένα δεσμά και εξαρτήσεις. Που πουλούσε και την ψυχή της στο διάβολο για να μπορέσει να επιβιώσει. Αυτή η ξεσκολισμένη σε αυτές τις επιδώσεις φασιστική και μοναρχική Δεξιά και το υποκριτικό παλαιό-δημοκρατικό Κέντρο, στηριγμένοι στα αγγλικά όπλα, για να μήν αλλάξει θέση και δομή η εξουσία, με το ΕΑΜ εστω στην αντιπολίτευση, την επομένη της υπογραφής με το σύνθημα:

«Γλύξμπούργκ ο μόνος σωτήρας της Ελλάδος και των Αγγλικών συμφερόντων στην Ελλάδα», εξαπέλησαν μια αχαλύνωτη λευκή τρομοκρατία σε ολόκληρη τη χώρας. Ενα εκτεταμένο πογκρόμ. Ενα όργιο βίας και ασυδωσίας σε βαθμό, που η Ελλάδα σπάραζε κάτω από τον βούρδουλα και το δολοφονικό

μαχαίρι του υπερτοφικού απ τη Βασιλό-Ματαξική δικτατορία και την κατοχή στρατιωτικό και πολιτικό παρακράτος, συνεπικουρούμενο και απ το επίσημο κράτος. Ολόκληρη η χώρα ειχε μετατραπεί σε θέατρο φρικτών σκηνών. Σκηνές ζόφου και φρίκης ξετυλίγονταν απ άκρου σ άκρου της Ελλάδας, όπου ο πρώτος τυχόν καταδότης μπορούσε να βγάλει μια φωνή εναντίον ενός ατομικού του εχθρού οτι ειναι Αντιστασιακλο ή «κουκουές» για να τρέξουν κάθε ειδους φασίστες και τραμπούκοι, συχνά και «όργανα της τάξης» να συνδράμουν στην επιτυχία της εξόντωσης του συλληφθέντα. Οπού ο οποιοσδήποτε εθνοφύλακας δεκανέας, χωροφύλακας και συμμορίτης, μπορούσε να μπεί στο σπίτι σου με το αυτόματο και να κάνει ό,τι θέλει και του αρέσει, απλώς επειδή ειχες πάρει μέρος στην Αντίσταση ή κάποιος γείτονας οτι ειναι Αριστερός. Να σε σπάσει στο ξύλο, να σε πάει στην ασφάλεια για να σε βασανίσουν, να σε στείλουν εξορία, φυλακή και στο εκτελεστικό απόσπασμα ακόμα.

Σε τέτοιο βαθμό ειχε φτάσει η ασυδωσία και η ανεξέλεγκη βία, που ο Αμερικανός ανταποκριτής της «Φωνής της Αμερικής» κ. Λίλαντ Στόου μετέδωσε: «Η Αθήνα ειναι σήμερα ή πιό θλιβερή πρωτεύουσα της Ευρώπης» και ο ανταποκρικής της Αγγλικής εφημερίδας «Μαγχεστριανός Φύξας» έγραφε: «Η Ελλάδα βρίσκεται κάτω απ τη διαλυτική μανία της Δεξιάς». Οταν λοιπόν, οι ανταποκριτές που ήρθαν στην Ελλάδα, αν οχι να κάνουν το μαύρο άσπρο, αλλά να απαλύνουν κάπως τη σκληρότητα, τη μορφή και την έκταση της εγκληματικής βίας. Οταν και οι ίδιοι έζησαν αυτές τις σκηνές φρίκης, αυτόν το ζόφο της λευκής τρομοκρατίας, δεν μπορούσαν να μην κάνουν γνωστά αυτά τα τραγικά γεγονότα στις χώρες τους. Και όταν η «Αθήνα ειναι η πιό θλιβερη πρωτεύουσα της Ευρώπης», ο καθένας αντιλαμβάνεται τί συνέβαινε στην ύπαιθρο.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα για την έκταση και την ένταση που ειχε πάρει η βία, αποτελεί το γεγονός, οτι απ τις πολλές δεκάδες τραγούδια της Αντίστασης, που με σαφήνεια διαλλαλούσαν τους σκοπούς και το περιεχόμενο του Αντιστασιακού αγώνα. Τραγούδια που αντιλαλούσαν βουνά και κάμποι και ενημέρωναν το λαό για την πορεία του αγώνα. Τραγούδια που εμψύχωναν τους μαχητές στο άνισο αγώνα με τους σιδηρόφρακτούς κατακτητές, δεν τραγουδήθηκε κάνενα παρά το γεγονός, οτι το περιεχόμενό τους ηταν κατάμεστο από Πατριωτισμό, λευτεριά, δίκαιο και κυρίως λεβεντιά και Ελλάδα.Τραγούδια που ενεθάρρυναν τον λαό να πάρει μέρος στον αγώνα και τους μαχητές του ΕΛΑΣ, στον αδιάκοπο αγώνα να αναμετρηθούν με τους κατακτητές, αλλα και με το χάρο. Γνωρίζοντας το κατεστημένο τη δύναμη του πατριωτικού-αγωνιστικού τραγουδιού, το ποινικοποίηση και σαν γραφτό-κείμενο και σαν φωνή. Αυτή ακριβώς η ποινικοποίηση του αντιστασιακου τραγουδιού οδήγησαν τον ποιητή Αναγνωστάκη να γράψει:«έπνιξαν στο λαρύγγι μου τα ίδια μου τα τραγούδια» Ακόμα και το μουρμούρισμα αρκούσε να φάς ενα γερό χέρι ξύλο, αλλα να βρεθείς και εξορία, αν ο χαφιές υπερέβαλε λίγο τον τόνο της φωνής σου...

Για την αντιμετώπηση της πρωτοφανούς τρομοκρατίας η ηγεσία του «ΕΑΜ» πρότεινε στους διωκόμενους Αγωνιστές και Αγωνίστριες να καταφύγουν στις πόλεις είτε στα βουνά και να μήν προσπθήσουν να οπλιστούν. Οι μεμονωμένοι διωκόμενοι στην ύπαιθρο, για να προστατευθούν συλλογικά, οργανώθηκαν σε μικρές άοπλες ομάδες γύρω απ τα χωριά τους.

Η κοινωνική κατοχική συνοχή απειλήθηκε μετά το τέλος της κατοχής απ τους ξένους και την συμμοριακή πλέον συγκρότηση των ταγμάτων ασφαλείας και των εθνοϊσμών και τη μετατροπή τους σε συμμορίες. Σε συμμορίες που τρομοκρατούσαν, οχι μόνο την ύπαιθρο αλλά και τις πόλεις με τις ευλογίες και την προτροπή του επίσημου κράτους των άγγλων-ελλήνων. Απ αυτά που υπόφερε απ τις συμμορίες και ειδικά η ύπαιθρος : Ο λαός φοβόταν και έτρεμε πιό πολύ αυτούς παρά στην κατοχή τους Γερμανούς, όπου και οταν δεν συνοδεύονταν από ταγματασφαλίτες και κάποιον απ τους συνεργαζόμενους εθνοϊσμούς. Βασικός στόχος να εγκαταλείψουν τα χωρία σαν τον μόνο μέσο να προστατευθούν απ τις συμμορίες, να γλυτώσουν το ξύλο, τους βιασμούς και τη ζωή τους.

Η εγκατάλειψη του χωριού και της πόλης, δεν ηταν επιλογή που υπάκουε σε ιδεολογικά ή πολιτικά κίνητρα, πολύ περισσότερο με εντολή κάποιου κόμματος, αλλά σπρωχνωντάν στο βουνό από εκείνες τις δυνάμεις και διαδικασίες, που οπως στην κατοχή οι συνεργάτες, οι χαφιέδες και καταδότες, έριξαν συνηθισμένους ανθρώπους στο Ρού της ιστορίας. Το ίδιο συνέβει και με τον εμφύλιο πόλεμο. Ετσι η μνήμη της Αντίστησης, επισκιάστηκε απ αυτή του εμφυλίου πολέμου, που τόσο πολύ ήθελαν και επέβαλαν οι ξένοι σε συνεργασία με τους ντόποιους.

Επειδή με τις τρομοκρατικές συμμορίες δεν επιτεύτηκε επιδιωκόμενος σκοπός, στις διώξεις χρησιμοποιήθηκε η Χωροφυλακή (στην περιοχή μας έδρασε ο Μαρδουλάκης). Για την αυτοάμυνά τους οι άοπλες ομάδες αναγκάστηκαν να χτυπούν τα αστυνομικά τμήματα για να οπλιστούν και άρχισαν οι ένοπλες συγκρούσεις με τις συμμορίες και τη Χωροφυλακή. Οταν ομως χρησιμοποιήθηκε στις διώξεις και η εθνοφυλακή, που διοικούνταν απ τους Αγγλους και την ευθύνη των διωκτικών εκκαθαριστηκών επιχειρήσεων την ειχαν οι Αξιωματικοί των Ταγμάτων Ασφαλείας, οι ανεξάρτητες Ομάδες οργανώθηκαν σε Συγκροτήματα- Υπαρχηγεία κάθε περιοχής. Στις αρχές του 1947 οι ορεινές περιοχές της Βόρειας, της Κεντρικής Ελλάδας και της Πελοπονήσου ηταν ελεύθερες.

Οι επιχειρήσεις κάθε μέρα που περνούσε εντύνονταν. Τώρα πιά στην καταδίωξη των Αντιστασιακών έπαιρνε μέρος και ο στρατός. Για την συντονισμένη αντιμετώπηση του στρατού δημιουργήθηκε Γενικό Αρχηγείο. Και σε συνέχεια για την εκπροσώπηση αυτής της ενοπλης Αντίστασης των αγωνιστών της ΕΑΜική Εθνικής Αντίστασης ονομάστηκε «Δημοκρατικός Στρατός Ελλάδας» (ΔΣΕ) με γενικό Στρατηγείο στο Γράμμο. Στοπός της ίδρυσής του (αυτό το γνώριζαν οι κυβερνώντες) δεν ηταν η κατάληψη της εξουσίας, αλλα να αναγκάσει τις εγκάθετες «Ελληνικές» κυβερνήσεις και τους ξένους υποστηρικτές τους σε συμβιβασμό, να σταματήσουν οι διώξεις και να εξασφαλιστεί η Κοινοβουλευτική Δημοκρατική Αναγέννηση της Πατρίδας μας χωρίς ξένες επεμβάσεις στα εσωτερικά μας.

Και οταν τον Μάρτη του 1947 μετά την αποτυχία των εαρινών εκκαθαριστηκών επιχειρήσεων η Αγγλία δήλωσε αδυναμία συνέχισης της «προστασίας» της Ελλάδας, ο πρωθυπουργός της «επτακέφαλης» κυβέρνησης Δημ Μαξίμου, αντί να αρχίσει διαπραγματέσεις που επίμονα και κατ επανάληψη ζητούσαν τα κόμματα του ΕΑΜ, αντί γι αυτό έκανε και αυτός, αυτό που έκανε και ο Γ. Παπανδρέου οταν του ζητήθηκε να αναλάβει την αρχηγία του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου, με επείγουσα έκκληση ζήτησε «προστασία» από την Αμερική.

Η Αθήνα Απελευθερώθηκε στις 12 Οκτωβρίου 1944 και στις 18 του ίδιου μήνα, ύστερα από έξη Ελεύθερα είκοση τετράωρα, ο Πρόεδρος της κυβέρνησης του βουνού, Συνταγματολόγος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Αθηνών, Αλέξανδρος Σβώλος, παρέδωσε στον τότε Πρωθυπουργό της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας Γ Παπανδρέου, την Ελλάδα χωρίς κανένα κατακτητή. Παρέδωσε μια Ελλάδα, με εθνική συνοχή και ταυτότητα σκοπών: Εθνική Ανεξαρτησία και ΛαΪκή Κυριαρχία. Μια Ελλάδα Ετοιμη, σύμφωνα με την Συμφωνία του Λιβάνου, ελεύθερη πλέον, με ελεύθερες και αδιάβλητες εκλογές ο κυρίαρχος Ελληνικός Λαός, να εκλέξει την πρώτη μεταπελευθερωτική κυβέρνηση και με ενα γνήσιο Δημοψήφισμα να αποφασίσει για το πολίτευμα της αρεσκείας του: Την Αβασίλευτή ή την Βασιλευόμενη Κοινοβουλευτική Δημοκρατία.

Ο Πρόεδρος της κυβέρνησης του Βουνού παρέδωσε μια απ άκρου σ άκρου Ελυεθερη Ελλάδα και με εκατό χιλιάδες οργανωμένο στα προπολεμικά πρότυπα, σε Συντάγματα-Μεραρχίες-Σώματα και Γενικό Στρατηγείο, Τακτικό και Εφεδρικό «Ελληνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό» (ΕΛΑΣ κ ΕΛΑΝ), πανέτοιμο να υπερασπίσει την εδαφική ακεραιότητα της Ελλάδας και την Εθνική Ανεξαρτησία του Ελληνικού Λαού, που ειχε δώσει τα πάντα για αυτόν ακριβώς το σκοπό. «Με Εθνική Πολιτοφυλακή»

(ΕΠ) οργανωμένη σε στραθμούς-Υποδιοικήσεις-Διοικήσεις και Γενική Διοίκηση, που εξασφάλιζε επι τρία και πλέον χρονια την τάξη και την ασφάλεια όλων των πολιτών.

Με τοπική Αυτοδιοίκηση και Λαϊκή Δικαιοσύνη πρώτου και δεύτερου βαθμού, που έλυναν γρήγορα και δίκαια όλα τα προβλήματα που αφορούσαν το λαό. Ειχε Εκλεγμένο Δημοκρατικά «Εθνικό Συμβούλιο» στους Κορεσκάδες, το οποίο παρήγαγε πρωτότυπο Νομοθετικό έργο και εξέδιδε χαρτονόμισμα. Παρέδωσε μια Ελευθερη Ελλάδα. Μια συγκροτημένη θεσμικά και λειτουργία ελληνική πολιτεία.

Αν όλα αυτά μαζί, δεν συνιστούν «Εθνική Ηττα», τότε το ερώτημα που μπαίνει ειναι, σαν τί αλλο θα μπορούσε να σημαίνει Ηττα; Αυτή ακριβώς την Εθνική και ηθική Ηττα, ήθελαν να υπονομεύσουν-διαγράψουν απ τη συνείδηση του λαού. Το πιο εντυπωσιακό στοιχείο σε αυτήν τη συλλογική άσκηση βίας και εθνικιστικής παιδείας, ειναι η λήθη και ο ενταφιασμός της μνήμης, που επιβλήθηκε μετά το τέλος του εμφυλίου πολέμου. Βέβαια οσο διαρκούσε ο εμφύλιος, επειδή οι καταγγελίες για βασανιστήρια, μαζικές εξαφανίσεις, εκτελέσεις και αλλες φρικαλιώτητες εις βάρος των Αντιστασιακών, βοηθούσαν στο να τρομοκρατείται ο λαός, δεν αποτελούσαν εθνικό απόρρητο. Μετα τη λήξη ομως του εμφυλίου, ο συσκοτισμός και ο ενταφιασμός της μνήμης κρίθηκαν απαραίτητοι για να διαμορφωθούν οι διάφοροι «όροι», συνθήκες και οι εξαμβλωτικές θεωρίες, οι οποίες σκοπό ειχαν να δημιουργήσουν τις παρεμβάσεις εκείνες που θα επέτρεπαν στο κατεστημένο να κατασκευάσει «προσφορά», «αγωνιστές» και «ήρωες» από το ΤΙΠΟΤΕ.

Στη ζωή υπάρχουν πολλοί τρόποι για να αποδυναμώθεί, υποτιμηθεί ή και να μηδενιστεί ακόμα κάποια πράξη προσφοράς, προσωπική ή και εθνική, ακόμα και κυρίως να της αφαιρεθεί-υποκλαπεί από τον φορέας που την πρόσφερε οταν χειραγωγήθει η μνήνη. Εκεί στη μνήμη λάμπει ο πολιτισμός και η προσφορά κάθε λαού και ατόμου. Το κατεστημένο γνωρίζει οτι χωρίς τη μνήμη, η ιστορία και οι ιστορικές εμπειρίες παράμενουν άγνωστες και οχι μόνο αλλα και αρνούνται να λειτουργήσουν αμφίδρομα την επικοινωνία με την αρχαία και τη σύγχρονη Αείχρονη κουλτούρα του δημιουργού της ιστορίας. Χωρίς τη μνήμη μένει ανοιχτός ο δρόμος για την επικράτησει μιας ακραιφνούς ατομικότητας στο βωμό της οποίας θυσιάζονται αρχές, παρελθόν αλλά και το ίδιο μέλλον. Χωρίς τη μνήμη ανοίγει ο δρόμος στους κάθε είδους υποβολείς της εθνικοφροσύνης και των ξένων συμφερόντων.

Ο εμφύλιος πόλεμος ανάμεσα στην άρχουσα τάξη και τους εργαζόμενους ιδεολογικό-πολιτικά, άρχισε την επομένη της μετονομασίας του ΣΕΚΕ σε κομμουνιστικό κόμμα και ειδικά μετά την εισδοχή του στην Κ.Διεθνή. Μέχρι τις 3/8/1936 ηταν ιδεολογικό-πολιτικος. Το κομμουνιστικό κόμμα συμμετείχε στη βουλή. Μετά την 4η Αυγούσου, με πρωταγωνιστές τους Αγγλους, που σχεδίασαν και επέβαλαν την Βασιλό-μεταξική δικτατορία, η άρχουσα τάξη με υπόδειξη των Αγγλων, χωρίς να παραλείπει τον ιδεολογικό-πολιτικό αγώνα, άρχισε να παίρνει και κατασταλτικά μέτρα. Συνέλλαβε, βασάνισε, εξόρισε και φυλάκισε χωρίς δίκη, οχι μόνο κομμουνιστές, Σοσιαλιστές, δημοκράτες και απλές νοικοκυρές. Διέλυσε κόμματα και οργανώσεις, ακόμα και φιλολογικούς και αθλητικούς συλλόγους. Εκάψε βιβλία, επέβαλε σιγή τάφου και συνεργάστηκε σε πολλα επιπεδα με την Γκεστάπο.

Ο Β! παγκόσμιος πόλεμος, η κατάρευση του Αλβανικού μετώπου και η καταχή της χώρας απ τους Γερμανούς, έβαλε σε άμεσο κίνδυνο, την αγγλική κυριαρχία στα Βαλκάνια και ειδικά στην Ελλάδα-αυτό το σταυροδρόμι του κόσμου. Το σταυροδρόμι αυτό, που επι εκατό και πλέον χρόνια ασκούσε επικυριαρχία. Εκτός απ την κατάληψη της Ελλάδας γεωγραφικά, ο μεγαλύτερος κίνδυνο να χάσει τον έλεγχο, προέρχονταν απ το γεγονός οτι ενα μεγάλο μέρος της άρχουσας τάξη, οχι μόνο ειχε ταυτίσει προπόλλου τα συμφέροντά της με αυτά του άξονα, αλλα και πίστευε στη νική του άξοναν και το βασικότερο, το κομμάτι αυτό πίστευε, οτι το γερμανικό σύστημα διακυβέρνησης, ηταν αυτό που απαντούσε στα σύγχρονα μεταπολεμικά προβλήματα των λαών της Δυτικής Ευρώπης και θα έσωζε την

Ευρώπη απ τη λαίλαπα του κομμουνισμού. Γι αυτό και συνεργάστηκε αρμονικά σε όλους τους τομείς με τις δυνάμεις κατοχής.

????????Με το σκεπτικό αυτό, επέκτειναν το ήδη υπάρχον φασιστικό πλαίσιο συνεργασίας με τους κατακτητές. Και με έκδηλη την προθυμία να υπηρετήσουν πιστά και αμοιβαία τους ομοϊδεάτες τους, ειχαν ετοιμάσει όλους εκείνους τους μηχανισμούς, που μέσω της βίας, της πείνας, τη διαφθορά και τις διάφορες μορφές «αναμόρφωσης» επιδίωκαν την μετάλλαξη της συνείδησης του λάου σε βαθμό, που για τους συνεργάτες τρεμόσβηνε, ενω η Ελλάδα διέτρεχε τον κίνδυνο να διαμελιστεί, οπως ήδη το ειχαν δεχθεί αδιαμαρτύρητα, οι ίδιοι να δωθούν οριστικά εδάφη: της Ανατολική Μακεδονία κλπ, στους Βολγάρους για να ικανοποιηθούν οι εδαφικές αξιώσεις των συμμάχων του Χίτλερ. Να εχουν πρόσβαση και οι Βούλγαροι στο Αιγαίο. Για την Αιγαιακή πρόσβαση των Βουλγάρων στο Αιγασίο, το ειχαν θέση για δικούς λόγους πριν ακόμα απ το 1912 και οι Αμερικάνοι.

Το καπιταλιστικό σύστημα παραγωγής γενικά και σε κάθε χώρα ξεχωριστά ο βασικό εχθρό του συστήματος εναι ο κομμουνισμός. Οι Αγγλοι ειχαν πολλά και ισχυρά ερείσματα στην Ελλάδα. Μέχρις το Στάλιγκρατ, οι Αγγλοι το έπαιζαν «σύμμαχοι» με το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Μέχρι τότε τον αντικομμουνισμό στην Ελλάδα, πάντα με τη συνεργασία στα υψηλά κλιμάκεια και τη συγκατάθεση των Τόρυδων, τον ασκούσαν οι Γερμανοί σε συνεργασία με τις διορισμένες απ τους κατακτητές κυβερνήσεις και τους πεμποφαλαγγίτες 4ο Αυγουστιανούς. Με την κατάρευση του Στάλιγκράτ, που οχι μόνο άρχισε αντίστροφος μέτρηση του άξονα, αλλα αποτέλεσε και πρόκριμα για το πιά θα ηταν η έκβαση του πολέμου, οι Αγγλοι ξανά μπήκαν ανοιχτά στο παιγνίδι του αντικομμουνισμού. Ενισχύονται πολύ πλευρά ο ΕΔΕΣ, και με λύρες οι υπάρχοντες εθνοϊσμοί και με υπόδειξη του Τσιώρτσιλ, η Τρίτη κατοχική κυβέρνηση ο Ράλλης, δημιουργεί τα «Τάγματα Ασφαλείας», που πολεμούν από κοινού με τους Γερμανούς την ΕΑΜική Αντίσταση. Κάνουν την εκκαθάριση του στρατού της Μ Ανατολής και εκπονούν το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» που κεντρικό σημείο αναφοράς εχει την επαναφορά της Ελλάδας στο καθεστώς της 27 Οκτωβρίου του 1940. Συνάμα ετοιμάζουν στρατό για να καταλάβουν ένοπλα την Ελλάδα, παρ όλο που συνεχίζονταν ο αντιφασιστικός πόλεμος, μετά την κατ ιδίαν διαπίστωση του Αντωνυ Ηντεν, κατά την επίσκεψή του στη ήδη Ελεύθερη Αθήνα οτι : « με όποιο σύστημα και αν γίνουν οι εκλογές, το ΕΑΜ θα τις κεδρίσει» και οτι οι «εθνικές δυνάμεις δεν ειναι σε θέση να διεκδικήσουν την εξουσία απ το ΕΑΜ»

Ολα αυτά μαζί λένε, πως αν το ΕΑΜ, δεν δεχθεί οικιοθελώς να οδηγηθεί η χώρα στο καθεστώς της 27 Αυγούστου 1940, μετά την κατάληψη της Αθήνα και του Πειραιά απ τα αγγλικά στρατεύματα για την κατάληψη της υπόλοιπης Ελλάδας, θα μπεί σε ενέργεια το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» που προβλέπει και προετοιμάζει ό,τι εχει σχέση με τον εμφύλιο πόλεμο.

Το Βασιλιά τον είχαμε φέρει. Αφου λοιπόν, εξασφαλίσαμε ολα τα πιό πάνω καλούδια, χρήσαμε και τον στρατηγό Παπάγο Αρχηστράτηγο, ωστε να μήν ειναι μόνος και ανώτερος ο στρατηγός Βάν Φλίτ, ύστερα από εναν τετράχρονο εμφύλιο πόλεμο στις 29 Αυγούστους 1949 έπεσε ο Γράμμος. Και την επομένη της «νίκη» του Γράμμου, οι δυνάμεις που εκπροσωπούνται απ τη Δεξιά και το Κέντρο συνεργαζόμενες με τους κατακτητές διατήρησαν τις πολιτικές και δεολογικές πεποιθήσεις συνεργασίας και με τους νεοκατακτητές πλέον, ετσι ωστε να διατηρούνται στη ζωή και τα φαντάσματα της «αλλήστου μνήμης» γεγονότα που πέρασε η χώρα για αρκετές 10ετίες και ειδικά η διατήρηση του κοινωνικό-πολιτικού κατεστημένου και κυρίως ζωντανή και σε ισχύει του μεταξικού και εμπλουτισμένο κατοχικό Νομικό κατεστημένο. Το ιδιο ισχύει και για την Νομοθεσία εμφυλίο και την 7χρονη δικτατορία.

Πέντε ηταν οι βασικοί στόχοι του εμφυλίου α) Να παράρουν με τα όπλα οι Αγγλοι την εξουσία από το ΕΑΜ .β) Να μίνει ο ελλαδικός χώρος προμαχώνας του «ελευθερού κόσμου» και βάση εξορμησής σε

περίπτωση του Γ ! παγκοσμίου πολέμου γ) Μια που οι «σύμμαχοι», την Ελλάδα την προόριζαν να παίξει αυτόν τον ρόλο και το ελληνικό κατεστημένο τον δέχθηκε, έπρεπε να εξοντώθει ο εσωτερικός «εχθρός». δ) Να τσακίσει με μια εθνοκάθαρση τη ραχοκοκκαλιά του ΕΑΜ, για να μη γίνει το ΕΑΜ αξιωματική αντιπολίτευση αμέσως μετά τη λήξη του Β! παγκοσμίου πολέμου και ε) Η αρπαγή με τα όπλα του ΕΠΟΥΣ της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης, για μελλοντική χρήση και αξιοποίησει: ψηφοθηρικά, εθνικά και ταξικά. Οπως έγινε και το 21.

Μιά πρώτη απόπειρα έγινε μέσω των εκλογών. Πολλοί ισχυρίσθηκαν οτι έγιναν εκλογές στις 13/3/1946 και μάλιστα υπό την εποπτεία των συμμάχων. Τα κόμματα που αποτελούσαν το ΕΑΜ έκαναν αποχή. Στις εκλογές αυτές ψήφισαν οχι μόνο οι νεκροί αλλα και τα δέντρα. Πήραν 91% η Δεξιά και το Κέντρο και το ποσοστό της αποχής ηταν (ετσι μας είπαν) μόνο 9%. Επειδή ομως όλοι γνώριζαν οτι το πραγματικό ποσοστό που εκπροσωπούσε το ΕΑΜ στο λαό, εξακολουθούσε να ειναι μεγάλο, αποφάσισαν οτι ο μόνος τρόπος για να παίξει η Ελλάδα τον ρόλο για τον οποίο την προόριζαν ηταν να συνεχίσουν τον εμφύλιο πόλεμο.

Τον εμφύλιο πόλεμο λοιπόν, που στην κατοχή ένοπλα τον άρχισαν σε συνεργασία με τους κατακτητές, οι Ραλληλό-Γονατέδες και οι πολυάριθμοι εθνοϊσμοί, το Δεκέμβρη προστέθηκαν με την ένοπλη επέμβασή τους και οι Αγγλοι και απ την Βάρκιζα και μετά, που το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ βάση της Συμφωνίας αυτής παρέδωσε τα όπλα, τον συνέχισαν τα τάγματα ασφαλείας και οι εθνοΪσμοί που προϋπήρχαν και διάφορες αλλες συμμορίες, που οργάνωσαν και χρηματοδοτούσαν οι Αγγλοι, η Δεξιά και το παλαιό κέντρο. Εχοντας εξασφαλίσει οι δοτές απ τους Αγγλους νεοκατακτητές οι όποιες ελληνικές κυβερνήσεις τη συναίνεση των Αγγλων και στηριγμένες στα αγγλικά όπλα, άλλοτε με τα χέρια του Ιακώβ, άλλοτε με του Ισάακ, αλλά πάντα με την φωνή του Ιακώβ, τον συντηρούσαν και τον συνδάβλιζαν αυτές μέχρι τον Μάρτη του 1947, που ανέλαβαν να τον συνεχίσουν οι Αμερικάνοι, με το «Σχέδιο Μάρσαλ», το « Δόγμα Τρούμαν», τους αμερικανούς στρατηγούς με πρώτο τον στρατηγό Βάν Φλίτ και τους πολλοιάριθμους Συμβούλους. Ολοι αυτοί απο κοινού έκαναν εκείνες τις απαραίτητες αποδοχές, παραδοχές, παραχωρήσεις και στις 29 Αυγούστου του 1949 η πτώση και του Γράμμου έφερε τη νίκη.

Ο εμφύλιος πόλεμος λοιπόν, ηταν το μέσο-εργαλείο που θα εξόντωνε τον εσωτερικό εχθρό. Θα έκανε μια εκτεταμένη εθνοκάθαρση προκειμένου να σώσει την Ελλάδα απ τους Ελληνες και θα διασφάλιζε έκείνους τους όρους για να μπορεί η Ελλάδα, στη δεδομένη στιγμή να παίξει το ρόλο για τον οποίο την προόριζαν, (προγεφύρωμα εν όψη του ψυχρού και ενδεχομένως του θερμού Γ! παγκοσμίου πολέμου), ενώ παράλληλα θα στακίζε τη ραχοκκοκαλιά της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης, που ηταν το δεύτερο ζητούμενο. Με τον τρόπο αυτό θα απάλλαζε το ελάχιστο για πενήντα και πλέον χρόνια το κατεστημένο απ το βραχνά της Αριστερής αξιωματικής αντιπολίτευσης. Οταν ομως η «νίκη» του Γράμμου και τα όποια έκτακτα μέτρα έχασαν τη δυναμική τους και οι δυνάμεις της Αντίστασης ενσωματωμένες στην Ενωμένη Δημοκρατική Αριστερά ΕΔΑ, έγιναν το 1958 αξιωματική αντιπολίτευση πάρα την ισχύ των εκτάκτων μέτρων. Το κατεστημένο οχι απλως θορυβήθηκε, αλλα και έθεσε σε κίνηση τους μηχανισμούς εκ νέου συρρίκνωση της Αρστεράς μέσο της Δικτατορίας.

Οπως ηταν φυσικό, οι διάφοροι όροι που προέκυψαν στο ιστορικό γίγνεσθαι της χώρας και την τέχνη του λόγου, ειναι αναμφισβήτητο οτι έχουν κακοπάθει. Αν αυτό ισχύει γενικά για την Ελλάδα των παθών και της στραύρωσης, τα πράγματα ειναι ακόμα πιο μετέωρα σε ό,τι εχει σχέση με την ιστορία. Ετσι φτάσαμε να μην γνωρίζουμε ακόμα οτι ο Χρισιανισμός οχι μόνο απέρριψε τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό, αλλα και τον πολέμησε. Να μην γνωρίζουμε το πραγματικό 21, και τίποτε σχεδόν για την Αντίσταση, παρά την «αναγνώριση».

. Πριν από τη λήξη του παγκοσμίου πολέμου, οι σχέσεις των συμμάχων δεν ηταν αυτές που ηταν στην αρχή και κατά τη διάρκειά του. Συνεπώς ηταν επόμενο ο καθένας να προωθεί τις δικές του ξεχωριστές

βλέψεις. Για μην φτάσουν στη διάλυση και την σύγκουση έγιναν πολλές διασκέψεις: η διάσκεψη Της Τεχεράνης, της Μόσχας, του Μπράϊτον, της Κριμαίας, του Πότσνταμ κλπ. Στις διασκέψεις αυτές οι νικητές του αντιφασιστικού πολέμου, μοίρασαν τον κόσμο και ειδικά την ευρωπαϊκή Ηπειρο σε σφαίρες επιρροής. Το αποτέλεσμα αυτών των συμφωνιών-μοιρασιάς καταχειρώθηκε με τη δημιουργία και την εγγύηση του Οργανισμού των Ηνωμένων Εθνών.

Η χώρα μας επιμερίστηκε και με τη συναίνεση του Στάλιν στους Αγγλό-Αμερικάνους. Μάλιστα λέγεται που υπήρχε και κάποιο σημείωμα του Τσιώρτσιλ, στο οποίο ειχε έγραψει τα ποσοστά που θα εκπροσωπούσε η κάθε πλευρά στη χώρα μας (9 προς 1) και ρητή υπόσχεση οτι ο Κόκκινος στρατός δεν θα παραβιάσει, και δεν παραβίασε τα ελληνικά σύνορα. Και αναρωτιέται κανείς για πιό λόγο έγινε ο εμφύλιος πόλεμος τη στιγμή που τα πάντα συνειγορούσαν υπέρ μιας ομαλής εξέλιξης του μεταπολεμικού κοινωνικό-πολιτικού γίγνεσθαι;

Οι «ταγοί μας», με την εγκατάληψη του λαού και της χώρας και οι εναπομείναντες φωτοσβέστες, με εδραιωμένη την πεποίθηση οτι η νίκη του φασισμού ηταν αναμφισβήτητη. Με βάση την βεβαιότητα αυτή ειχαν δημιουργήσει ήδη στον εαυτό τους, την ακράδαντη πεποίθηση οτι ο φασισμός «ειναι οχι μόνο το καλύτερο, αλλα και το μελλοντικό κοινωνικό-οικονομικό σύστημα διακυβέρνησης για την Ευρωπαϊκή Ηπειρο» Το ίδιο πίστευαν και για τη χώρα μας. Γι αυτό και δεν δύστασαν οχι μόνο να ταυτιστούν με τους κατακτητές,αλλα και να βάλουν σε κίνηση τους μηχανισμούς εκείνους, με τους οποίους θα πολτοποιούσαν παρά πέρα τη συνείδηση του λαού και να κάμψουν τη θέλησή του για αντίσταση.

Για τέσσερα σχεδόν χρόνια ο ανώτατος άρχων και υπέρτατος ρυθμιστής για το κάθε τι που ειχε σχέση με την σκλαβωμένη πατρίδα ηταν ο εκάστοτε Γερμανός Στρατιωτικός Διοικητής στην Ελλάδα. Σαν ανώτατος άρχων κάθε πρωτοχρονιά μέσο του ροδιοφωνικού σταθμού εκφωνούσε πρωτοχρονιάτικο διάγγελμα. Τα διαγγέλματα αυτά έλεγαν επι λέξη τα εξής:

«Φρουρούμε το ελληνικό έδαφος. Ο Γερμανός στρατιώτης προστατεύει κατ άμεσον τρόπον την ύπαρξιν και την τάξιν του ελληνικού λαού και του ελληνικού κράτους εις τον αγώνα εναντίον του εξωτερικού και του εσωτερικού εχθρού. Δια τον λόγον αυτόν ο Γερμανός στρατιώτης προσδοκά οτι ο εθνικήν συνείδησιν εχων Ελλην, θα τεθή παρά το πλευρό του εις τον αγώνα εναντίον του κοινου εχθρού: του κομμουνισμού. Ο βοηθών ημάς βοηθεί τον εαυτό του, Ο αντιτεθέμενος προς ημάς θα εξοντωθή.[...].

Οταν ήχησαν οι σειρήνες εκείνη την ιστορική Αυγή, δύο κατηγορίες Ελλήνων έτρεξαν προς διαφορετική κατεύθυνση. Η πρώτη η μεγάλη, η καθαρή, η αληθινά ηρωϊκή ξεκίνησε για το μέτωπο. Με μια ηγεσία, που σκοπό ειχε να «ρίξει μερικές ντουφεκές για την τιμή των όπλων» Ηταν γυμνή, πεινασμένη και ανοργάνωτη στρατιωτικά, αλλα ξεκίνησε με τραγούδια με αυτά άρχισε και συνέχισε τον άνισο πόλεμο. Ξεκίνησαν τραγουδώντας να συναντήσουν το θάνατο και ήξεραν γιατί. Τον πόλεμο που τελείωσε με ΝΙΚΗ στις 12 Οκτωβρίου του 1944. Η δεύτερη κατηγορία, μικρή έτρεξε να βολευτεί στα καταφύγια της «Γράν Μπρετάνια». Η πρώτη ηταν ο ελληνικός λαός, που βροντοφώναξε, στεντόρια τη φωνή, το μεγάλο και ιστορικό «ΟΧΙ». Το «ΟΧΙ», του λαού συνεπικορούμενο και από το «ΟΧΙ» του φυλακισμένου Ζαχαριάδη ηταν αυτό που συγκλόνισε την οικουμένη.

?????????Αυτό το μυριόστομο «ΟΧΙ» οχι μόνο το είπαν οι ανώνυμοι Ελληνες, αλλα έβαλαν οπως πάντα και το αίμα τόσο στον Αλβανικό πόλεμο, αλλο τόσο και στην Αντίσταση με αποτέλεσμα αντί να γιοτράζουμε τη νίκη και την Απελευθέρωση της χώρας από την τριπλή κατοχή γιορτάζουμε την έναρξη του πολέμου!!! Με αυτό το μυριόστομο λαϊκό «ΟΧΙ», προσπάθησε να ταυτιστεί και να το κεφαλαιοποιήσει το κατεστημένο λίγες μέρες μετά την εγκατάληψη του λαού και της χώρα απ το σίγουρο Κάϊρο.

Η μεταπελευθερωτική εποχή, ηταν μια από κάθε άποψη ταραγμένη εποχή. Μια εποχή που οι δυνάμεις της αντίδρασης σε συνεργασία με τους ξένους και στηριγμένοι στους ξένους, θέλοντας να ανακόψουν και να αλλιώσουν το μεταπολεμικό ιστορικό κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαι της χώρας, οδηγηθήκαμε στον εμφύλιο πόλεμο και ξανά στη δικτατορία. Υστερα οπό ενα Αλαλούμ διακυβέρνησης, μετά από 22 χρόνια η χώρα επανήλθε πολιτικά στο δικτατορικό καθεστώς αντίστοιχο με αυτό της 4ης αυγούστου. Ενώ ο εμφύλιος πόλεμος, σκοπό και στόχο ειχε να ανακόψει το ιστορικό γίγνεσθαι που ειχε δρομολογήσει μέσο της Εθνικής Αντίστασης ο λαός, η εκ νέου καταφυγεί των ίδιων δυνάμεων στη δικτατορία απέδειξε ποιές δυνάμεις ευθύνονται για τον εμφύλιο και τα οσα αυτό το γεγονός συνεπάγεται.

Ομως το κατεσημένο ειναι και δεν παύει να ειναι κατεστημένο. Και σαν κατεστημένο θέλει ανεξάρτητα απ τις όποιες ευθύνες του να επιβιώσει. Και για να επιβιώσει, οπως δεν δύστασε να κάνει τον εμφύλιο, το ίδιο δεν δύστασε να επιβάλει για τον ίδιο σκοπό και την εφτάρχονη δικτατορία. Σαν κατεστημένο εχει στόχους, χρονοδιαγράμματα και μέσα για το πώς και πότε θα εξοντώσει βιολογικά και ηθικά τον όποιο ιδεολογικά και κοινωνικά αντίπαλο και ειδικά τον ταξικό. Οταν τα συμφέροντα του κατεστημένου απαιτούσαν την ιδεολογική αντιπαράθεση το έκανε μέχρι την 3η Αυγούστους το 1936. Από την επομένη τα συμφέροντα επέβαλαν συλλήψεις, βασανιστήρια, εξορίες και φυλακή χωρίς δίκη. Οταν στην κατοχή για να μήν αντρωθεί το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο να συνεργαστεί με τους κατακτητές δεν δύστασε να το κάνει. Οταν μεταπελευθερωτικά επέστρεψε απ τα απάνεμα λιμάνια και έπρεπε να επανέλθει στην εξούσια ήρθε μαζί και συνοδεία με τα Αγγλικά αγήματα και σμήνοι πολεμικών αεροπλάνων και χιλιάδων Αγγλικού στρατού. Και επειδή οι δυνάμεις του καταστημένου δεν έφταναν και για να μήν γίνει η ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση αξιωματική αντιπολίτευση χρειάστηκε η βιολογική εξόντωση του πολιτικού αντιπάλου σε συνεργασία με τους Αγγλους οδήγησε τη χώρα στον εμφύλιο πόλεμο. Οταν δήλωσαν αδυναμία να τους επιβάλουν σαν κυβέρνηση η εφτάκλωνη κυβέρνηση Διομίδη κάλεσε επειγώντους τους Αμερικανούς. Επέβαλε έκτακτους νόμους, συγκρότησε έκτακτα στρατοδικεία και εκτελεστικά αποσπάσματα εξορίες, άνοιξε τα κολαστήρια της Μακρονήσου και της Γυούρας και σιωπή τάφου για ό,τι έγινε και γίνεται. Και όταν η νική του Γράμμου, και τα έκτακτα μέτρα έχασαν τη δυναμική και την αίγλη τους, επέβαλε σιγή τάφου για ό,τι έγινε δύστασε να επιβάλει την 7χρονη δικτατορία και οταν και η δικτατορία έχασε τη δυναμικής .Αυτήν την ιστορική αλληλουχία ήθελαν να ανακόψουν και σε συνέχεια να προσεταιριστούν,

Οταν και η δικτατορία εξάντλησε και αυτή το ρόλο της και η λέξη Εθνική Αντίσταση, άρχισε να επανέρχεται στο προσκήνιο. Οταν ακόμα και άνθρωποι που πρίν από μερικά χρόνια ειχαν μια εντελώς διαφορετική άποψη και θέση για την Αντίσταση και κυρίως για το περιεχόμενό της, το κατεστημένο έκρινε οτι ηρθε η στιγμή της ηθικής πλέον εξόντωσης της Αντίστασης. Πριν ειναι λοιπόν,αργά και προκειμένου να την οικιοποιηθεί και να την εντάξει στο σύστημα την «αναγνώρισε».

Οταν κατεστημένο διαπίστωσε, οτι ούτε οι εκλογικοί νόμοι, ούτε τα εκλογικά πρξικοπήματα, τα μέτρα βίας, νοθείας γενικά και το 1961 ειδικά. Τα όποια σχέδια «Περικλής» και οι Αποστασίες, δεν μπόρεσαν να ανακόψουν την πορεία ανώδου της Αριστεράς, με κίνδυνο της 5 του Μάη 1967, να νικήσει ακόμα και συνασπισμένες ολες της δυνάμεις του κατεστημένου. Προκειμένου λοιπόν,να ανακόψει αυτήν την πορεία ανώδου, κατέφυγε στην 7χρονη δικτατορία. Οταν και η δικτατορία έχασε και αυτή τη δυναμική της και οταν μια η επανασυσπείρωση της Αριστεράς, θα διέγραφε εκ νέου τον κίνδυνο να μήν τους έφταναν πλέον και πάλι ολων μαζί τα κουκιά, οπώς τις εκλογές τον Μάη του 1967, τότε έγινε η μεγαλύτερη ανακάλυψη του αιώνα. Μια ανακάλυψη που ενα ακόμα αξιοθαύμαστο Εθνικό Κεφάλαιο, βέβαια και με δική μας έπεσε θύμα του ψηφοθηρικού τρόπου λειτουργίας του μεταπελευθερωτικού κράτους.

Επειδή καμιά άρχουσα τάξη, δεν μπορεί να επιβιώσει χωρίς «αγώνες» και «ήρωες». Χρειάζεται «αγωνιστές» και «ήρωες» αλλα και κουκιά-ψήφους. Αφού έκανε την αντίστοιχη υποδομή και για την ηθική εξόντωση «θυμίθηκε», πως κάποτε ο λαός, έστω και χωρίς τη δική του συγκατάθεση, έκανε ενα αξιοθαύμαστο αγώνα για την απελευθέρωση της χώρας και μια νέα προοπτική για το λαό. Μια προοπτική Εθνικής Ανεξαρτησίας, απογαλακτισμού απ την δουλική εξάρτηση και κοινωνικό-οικονομικής ανάπτυξης, πολιτική ειρήνης και συνεργασίας με τους λαούς του κόσμου. Το 21 μετά την εξόντωση μέσο των εμφυλίων πολέμων των Ραγιάδων ένοπλων αγωνιστών και των Φιλικών, που εξακολουθούσαν να σκέπτονται και να αγωνίζονται αστικά, το κατεστημένο που τελικά επιβλήθηκε, ιδιοποιήθηκε τον αγώνα και τον ηρωϊσμό των πραγματικών αγωνιστών και ανακήρυξε «αγωνιστές» και «ήρωες» τους συνεργάτες των ξένων και τους πρωτεργάτες της αντεπανάστασης. Τηρουμένων των αναλογιών. Η τέτοια «ανανγώριση» χωρίς πρόσημο, χωρίς προσδιορισμό ΠΟΙΟΣ ΕΚΑΝΕ ΤΙ. Αναγνωρίστηκε με εναν όρο μέσα στον οποίο χωρούσαν ολοι. Ανεξάρτητα αν πράγματι συμμετείχε στην Αντίσταση. Και η κουτσή Μαρία που λέει ο λαός. Μια αναγνώριση ΣΟΥΠΑ, που τελικά αν δεν την μηδένισε, την υποβάθμισε σε βαθμό που να μην αξίζει τον κόπο να ασχοληθεί κανείς μαζί της. Με την πάροδο του χρόνου, περίπου το ίδιο θα συμβεί και με τους αγωνιστές της ΕΑΜικής Αντίστασης.

Αμ έπος λοιπόν, Αμ έργο: Η αρχουσα τάξη της χώρας, δεν χρεώθηκε μια προπολεμική δικτατορία για να ανακόψει την άνωδο της Αριστεράς εν όψη του πολέμου. Για τον ίδιο λόγο χρεώθηκε μια καραμπινάτη συνεργασία πρώτα με τους τρείς κατακτητές και μεταπελευθερωτικά με τους Αγγλό-Αμερικάνους, τα απάνθρωπα έκτακα μέτρα, εναν εμφύλιο πόλεμο, μια καθοριστικής σημασίας Αποστασία, τα εκλογικά πραξικοπήματα, τη χρήση βίας και νοθείας, τα σχέδια «περικλής», την δολοφονία του ΓΡ. Λαμπράκη και μια ακόμα δικτατορία το 1967-74, τις έντεχνες, αλλά και εντονες αντιπαραθέσεις ανάμεσα στα πολιτικά της κομμάτια-κόμματα, πάντα ομως ελεγχόμενα για να ξαναβρεθεί στην ίδια θέση κινδύνου για την αποφυγή του οποίου χρεώθηκε αυτήν την σαραντάχρονη ανώμαλη περίοδο. Ολες αυτές οι φάσεις περιείχαν κινδύνους χωρίς να ειναι προβλέψινη η κατάληψη. Σε πολλές από αυτές τις ενέργειες, οι σχέσει εξουσία και λαού ειχαν φτάσει σε τέτοιο βαθμό όξυνσης, που η εξουσία να μην μπορεί να κυβερνήση οπως πριν-ήθελε και ο λαός να μην ανέχεται να κυβερνηθεί οπως πριν από το κάθε γεγονότος. Κοινωνικά, αριθμητικά και οραματικά-προοπτικά οι δυνάμεις της Αλλαγής ηταν υπέρτερες, οι δυμάμεις της συντήρησης και της οπισοδρόμησης ειχαν τους μηχανισμούς επιβολής.

Προκειμένου λοιπόν, να αποσωπήσει αυτούς τους κινδύνους δεν δύστασε να χρησιμοποιήσει τα πιό βάρβαρα και απάνθρωπα μέσα, μα και να αναλώσει, ένα δικό της, μικρό ελαχιστο κομμάτι με μια μομφή οπως το «Στιγμαίο» των δικτατόρων στις 21 Απριλίου 1967.

Και αφού στο μεταξύ δεν έμεινα παρά μόνο λίγοι εν ζωή απ τους συντελεστές αυτού αξιοθαύμαστου αγώνα, και αφού πριν ψηφιστεί ο Νόμος της «αναγνώρισης» λίγους μήνες πριν η κυβέρνηση της Ν Δημοκρατίας εξέδωσε το Π.Δ 1285/του 1981 που προσδιόριζε αυστηρα του όρους: ποσοστά αναπηρίας και ανήκεστο βλάβη στη υγεία του αγωνιστή λόφω συμμετοχής στα πρόσω του αγώνα, αποφάσισε ύστερα από 41 ολόκληρα χρόνια απηνή διωγμού με το Ν 1543/85 στις 24/4/85, να «αναγνωρισει» αυτήν την εθελοντική, πρωτόγνωρη και ανεπανάληπτη Λαϊκή Αντίσταση, χωρίς ομως και να την καταγράψει και στας δέλτους της ιστορίας, σαν εθνικό κεφάλαιο και σαν ενα απ τα πιό αξιόλογα ιστορικά δεδομένα της Νεοελληνικής ιστορίας. Χωρίς να την εισάγει στην εκπαίδευση, στις δομές του κράτους, στην κοινωνία, την τέχνη κλπ και κυρίως σαν Εθνική Επέτειο.

Εκτοτε «παραχώρησαν» και τους Αντιστασιακούς, μια μέρα που να μπορούν ελεύθερα πλέον και αυτοί, να μαζεύονται και να λένε τα δικά τους και πέραν αυτού ΟΥ. Οι προσκλήσεις που στέλνει η Νομαρχία γράφουν. Θέμα: Εορτασμός της Εθνικής Αντίστασης και οχι Επέτειο.

Και για να μήν ξεχάσουμε τους Αγγλους «συμμάχους» και τη συμμετοχή των λίγων Αγγλων σαμποτέρ, όρισαν σαν γιορτή την ημέρα που ενωμένες οι δυνάμεις της Αντίστασης μαζί με τους Αγγλους, ανατίναξαν τη γέφυρα του Γοργοποτάμου. Η Αντίσταση ειχε πληθώρα μυνημάτων και νοημάτων, με κοινό στόχο την συμβουλή στον αντιφασιστικό αγώνα, την Απελευθέρωση της χώρας, την Εθνική Ανεξερτησία, την Εδαφική Ακεραιότητα και την Λαϊκή Κυριαρχία, την κατάργηση της Μοναρχίας και μια καλύτερη ζωή.

Αλήθεια μια Εθνική Αντίσταση σαν αυτή του ΕΑΜ, που μπόρεσε κάτω από πολύ δύσκολες και σκληρές κατοχικές συνθήκες, να φέρει σε πέρας ενα κατ εξοχήν εθνικό-πατριωτικό εργο, να εντάξει τις γραμμές όλα τα κοινωνικό-οικονομικά στρώμα Εμπόρους, στρατηγούς και βιομηχάνους ακόμα. Ενα πολύ μεγάλο μέρος της διανόησης, ποιητές, συγγραφείς και καλλιτέχνες. Από τις γραμμές του ΕΑΜ, πολέμησαν οι Ελληνες τους κατακτητές, αδιάκριτα απ τα πιστεύω, ακόμα και αυτοί, που για ενα μεγάλο διάστημα θεωρούσαν, οτι δεν θα ειχαν νόημα οι ανθρώπινες θυσίες και οι υλικές καταστροφές, που απαιτούσε η σύγκρουση με τους κατακτητές. Ενα τέτοιο Λαϊκό κίνημα μπορούσε να εχει ενα και μόνο νόημα, μια μονοσήμαντη πράξη :την ανατίναξη της γέφυρας του Γοργοποτάμου;

Την μόνη εξήγηση που μπορεί να δώσει κανείς, για την επιμμονή στην επέτειο της 28ης Οκτωμρίου και την επιλογή της ημέρας του Γοργοποτάμου για την Αντίσταση σαν επίσημη κρατική γιορτή, ειναι οτι η γιορτή-η ημέρα αυτή, σηματοδοτεί, πως το μεταπολεμικό κράτος «αναγνωρίζοντας» με αυτό και μόνο το περιεχόμενο την Εθνική Αντίσταση, ταυτίζεται πλέον με την Αντίσταση, προκειμένου να απαλλαγεί από τις όποιες ευθύνες και να δικαιώσει την άρχουσα τάξη και τον εαυτό του. Να επιβεβαιώση την μεταπολεμική του ύπαρξη, μα και να δικαιολογήσει-εξηγήσεις γιατί και πώς ενας τεράστιος αριθμός «αγωνιστών»-συνεργατών ειχαν επανδρώσει μεταπελευθερωτικά τον κρατικό μηχανισμό, το στρατό, τα σώματα ασφαλείας και την Εκκλησία.

Και για να μήν είναι εντελώς μόνοι και για να μην νοιώθουν οι Αντιστασιακοί αυτό που λέει ο λαός: «Ολοι, ολοι αντάμα και ο κασιδιάρης χώρια», στη γιορτή αυτή έρχονται και Αντιπρόσωποι των αρχών σπάνια οι επικεφαλείς. Και για να μην ακούσει το Εκκλησίασμα τον πανηγυρικό της ημέρας, όπως συμβαίνει με τις άλλες «επετείους», να γίνει έστω η επιμνημόσυνη δέηση και να εκφωνηθεί ο πανηγυρικός της Αντίστασης μέσα στην εκκλησία, ούτε η κατάθεση στεφανιών να γίνει στο αγνωστο στρατιώτη, αλλα έξω στην ύπαιθρο. Στο χώρο της Ελιάς, όπου ειναι το άγαλμα του αντάρτη. Στον αντάρτη που απ την μέρα που στήθηκε, δεν τον άφησαν ήσυχο. Πότε του σπάνε οι γνωστοί «άγνωστοι» την κάνη του όπλου, πότε του ρίχνουν διάφορα χρώματα και από αρκετόν καιρό τώρα σχεδιάζουν στο μνημείο του αντάρτη τον αγγυλωτό σταυρό.

Ας σημειωθεί οτι σε αυτά τα 41 χρόνια, η αναφορά στη λέξη Αντίσταση και Γοργοπόταμος, που τώρα γιορτάζουμε, ηταν κολάσιμη πράξη. Και ακόμα πιό κολάσιμη ηταν η αναφορά στα τραγούδια της Αντίστασης. Κάθε δε προσπάθεια απότισης φόρο τιμής στους πεσόντες στη μάχη αυτή, αντίκριζαν την βάναυση συμπεριφορά των τότε Μάτ και ο χώρο του Γοργοποτάμου, οταν πλησίαζε η μέρα αυτή ο χώρος του Γοργοποτάμου ηταν Ναρκοθετημένος. Μια προαπάθεια που έγινε στις 30 Νοεμβρίου του 1964, με την δεύτερη κυβέρνηση Κέντρου, οι αγωνιστές να πλησιάσουν το χώρο προκειμένου να μετακινήσου εστω κατ ελάχιστο την βαριά ταφόπετρα, κάτω απ την οποία ειχαν θάψει το δεύτερο Εποσ του λαού, οι δυνάμεις, που θέλουν και επιμένουν να γιορτάζουμε σαν επέτειο την ημέρα της κήρυξης του πολέμου και όχι την ημέρα που η χώρα απελευθερώθηκε απ την τριπλή κατοχή. Η προσπάθεια αυτή ειχε ενα τεράστιο κόστος απ τις νάρκες: 13 νεκροί και 38 τραυματίες μου έφυγαν με τα φορείο, χώρια αυτούς που μπόρεσαν και στάθηκαν στα πόδια και για να μήν μπλέξουν έφυγαν χωρίς να δηλώσουν τον τραυματισμό τους.

Η μεταδεκεμβριανή Ελλάδα της Δεξιάς, ελέω Σκόμπυ, Λήπερ και Πιούρι Φόϊ. Η Ελλάδα του Μανιαδάκη, του Κουλουμβάκη κλπ, παρά την τεράστια και πολύπλευρη προσφορά της στο συμμαχικό αγώνα και την Απελευθέρωση της χώρας, ειχε γίνει το κλοτσοσκούφι των εθνών... Κυρίως στο κεφάλαιο των εθνικών διεκδικήσεων που δεν ηταν αντίστοιχες με το μέγεθος της προσφοράς. Τότε τα όποια ελληνικά προβλήματα και αυτά ακόμη τα εθνικά τα «έλυνε» το Foei Offis στο Λονδίνο και μετά το 1947 στην Ουάσιγκτον. Ετσι κάποιο πρωϊ οι Ελληνες, ακούσαμε απ το Μπι-Μπι-Σι οτι η Ελλάδα, χωρίς να ειναι παρούσα έκλεισε ειρήνη με την Ιταλία.

Στην Ελλάδα μετά τη δημιουργία του ΚΚΕ και την ένταξή του στην Γ! Διεθνή, ο εμφύλιος πόλεμος ηταν εν δυνάμει απ το 1920. Εντάθηκε με την Αγγλό-βασιλο-μεταξική δικτατορία, πήρε ένοπλη μορφή με τη ανοικτή συνεργασία των Ράλληρο-Γονατάδων με τους κατακτητές στην κατοχή. Η Αντίσταση οχι μόνο άντεξε, αυτήν την από κοινού προσπάθεια εξόντωσης, αλλα βγήκε και νικητής απ την αναμέτρηση αυτή και η χώρα στις 12 Οκτωβρίου 1944 απελευθερώθηκε.

Την ημέρα της Απελευθέρωσης, μαζί με την Ελληνική Κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας στην οποία συμμετείχε και το ΕΑΜ με 5 ή 6 Υπουργούς, για να συμμετάσχουν στις εκδηλώσεις της απελευθέρωσης και να δούν με τα ίδια τους τα μάτια, πώς εχουν τα πράγματα στην απελευθερωμένη Ελλάδα, ήρθε με μια μικρή συνοδία στρατού η Αγγλική αντιπροσωπεία αποτελούμενη απ τον Αγγλο Πρέσβευτή Λύπερ, τον Αντωνυ Ηντεν Υπουργός των εξωτερικών και τον Μάκ Μίλλαν ειδικό για τα θέματα της Μεσογείου. Ο Ηντεν ηταν αυτός που ειχε επιστήσει την προσοχή του Τσιώρτσιλ, οτι «εχει εξαιρετική σπουδαιότητα, να μην επιτρέψουμε στο ΕΑΜ να καταλάβει την εξουσία στη χώρα κατά τη στιγμή της εκκένωσης των γερμανικών στρατευμάτων απ την Ελλάδα, γεγονός που θα τορπίλλιζε τις θέσεις των Αγγλων στο ανατολικό τμήμα της Μεσογείου.».

Ο λαός των Αθηνών και του Πειραιά, που τους περίμενε στο λιμάνι τους αποθέωσε. Χειροκρότησε και ζητωκραύγασε τόσο την Ελληνική κυβέρνηση αλλο τόσο και την Αγγλική αντιπροσωπεία.

Η αγγλική Αντιπροσωπεία, ερχόμενη στην απελευθερωμένη Ελλάδα, έκανε δυό βασικές διαπιστώσεις. Η πρώτη ηταν του κ Αντωνυ Ηντεν που έλεγε : όποτε και αν γίνουν οι εκλογές και με όποιο σύστημα και αν γίνουν, το ΕΑΜ «θα τις κερδίσει τις εκλογές» και η δεύτερη, οτι οι εθνικόφρονες δυνάμεις, ενωμένες στο σύνολό τους, δεν ηταν αρκετές και κυρίως ικανές να πάρουν την εξουσία μέσω των εκλογών. Και οι Αγγλοι, που για 120 χρόνια κυβερνούσαν την Ελλάδα, διόριζαν αρχηγούς κομμάτων, Πρωθυπουργούς, Υπουργούς και θυρορούς ακόμα, και εν όψη του να διατηρήσουν αλώβητη την Αγγλική αυτοκρατορία, ήθελαν την Ελλάδα πάσει θυσία προσδεμένη εκ νέου στο δικό τους άρμα.

Και για να ειναι εξασφαλισμένα τα γεωστρατηγικά και οικονομικά συμφέροντα, έπρεπε οχι μόνο να μην πάρει μέσω των εκλογών το ΕΑΜ την εξουσία, αλλα ούτε και τη θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης να κατέχει στα μεταπολεμικά πολιτικά πράγματα της χώρας. Ενας ακόμα βασικός λόγος, που συνηγουρούσε να οδηγηθεί η χώρα στον εμφύλιο πόλεμο, μια και ηταν ο μόνος τρόπος να εξοντωθεί αυτό το λαογέννητο ΕΑΜικό κίνημα, ηταν ο ρόλος που θα έπαιζε ο ελλαδικός χώρος στα νέα να διαμορφωθούν μεταπολεμικά παγκόσμια και τοπικά δεδομένα.

Για να αποτελέσει βάση αναχαίτησης του κομμουνισμού και αφετηρία εξόρμησης ενας χώρος, πρέπει να μην εχει «εχθρούς» στα μετώπισθεν. Και το ΕΑΜ, παρά τις τόσες συνεργασίες των διαφόρων εθνοϊσμών με τους Γερμανούς, τα πυκνά δίκτυα χαφιέδων και καταδοτών, τα μπλόκα, τις ομαδικές εκτελέσεις και τους νεκρούς στις μάχες με τους κατακτητές και στην πρώτη φάση του εμφυλίου με τους Αγγλους νεοκατακτητές το Δεκέμβρη, παρά την στρατιωτική ηττα και την παράδωση των όπλων, το ΕΑΜ εξακολουθούσε να διατηρεί άθικτες τις πολιτικές τους δυνάμεις και να ασκεί τεράστια επιρροή στο λαό.

Πριν την παράδοση των όπλων ασκούσε εξουσία σε ολόκληρη τη χώρα, εκτός από την πλατεία Συντάγματος.

Μετά απ αυτή την διαπίστωση και την μελλοντική χρήση του ελλαδικού χώρου, προκειμένου να σώσουν την Ελλάδα απ τους Ελληνες, ήρθαν πολλές χιλιάδες Αγγλοι «σύμμαχοι». Τώρα πλέον οχι να δούν πως εχουν τα πράγματα, αλλα να επιβάλουν τη θέλησή τους με την πιό ωμή, βάβραρη και ξετσίπωτη βία, σε μιά απελευθερωμένη και σύμμαχο χώρα. Για το σκοπό αυτό έφεραν αμέτρητα Τάνκς, Αεροπλάνα, Καράβια και τους όλμους καμπύλης τροχιάς και πολλές, αμέτρητες χιλιάδες στρατό, που μαζί με τους Ραλληρό-Γονατάδες και τους διάφορους γνωστούς εθνοϊσμούς : Τα τάγματα ασφαλείας και τους πολιάριθμους εθνοϊσμούς, που οπλίστηκαν απ τους κατακτητές και δρούσαν από κοινού κατά του τρισκατάρατου ΕΑΜ. Του ΕΑΜ, που συνέχιζε να ασκεί επιρροή στο λαό. Αφού λοιπόν, Αγγλοι και Ραλληλό-Γονατάδες, συγκροτήθηκαν σε ενιαίο σώμα και αφού συντόνισαν τον τρόπο δράσης αναζητούσαν κάποια αφορμή, προκειμένου να «κονιορτοποιήσουν» το ΕΑΜ, όπως πρόβλεπε το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ».

Ενα σχέδιο που ειχαν ετοιμάσει οι Αγγλοι, αν τα πράγματα δεν πήγαιναν οπως αυτοί τα ήθελαν απ το Αύγουστο του 1943, που άρχισε η ανίστροφος μέτρηση του άξονα, έδωσαν εντολή στην ελληνική κυβέρνηση να παραβιάζει τη συμφωνία του Λιβάνου. Τη Συμφωνία που αποτέλεσε τη βάση για τον σχηματισμό της Κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας. Της κυβέρνησης που μετά τη συμμετοχή και της κυβέρνησης του βουνού, για πρώτη φορά εκπροσωπούσε λαό : Για πρώτη φορά ειχε λαό, έδαφος και στρατό ελληνικό. Και λέω ελληνικό γιατί αυτόν που ειχαν πάρει μαζί τους οσοι δεν πέθαναν στο σύρμα και δεν τους άλεσαν τα αγγλικά πολυβόλα, ηταν υπο τις διαταγές των Αγγλων.

Στη ζωή και ειδικά στην πολιτική, υπάρχει κάτι πιό σκληρό και πιο απάνθρωπο απ τον ανοιχτό πόλεμο των όπλων. Αλλα και πιό άτιμο: Η πρόθεση υπολογιστικά και ύπουλα καταστρωμένη προετοιμασία του, με καθημερινές προκλήσεις και παραβιάσεις συλλήψεις, βασανιστήρια, βιασμούς-πόλεμο νεύρων-απ την πλευρά του δυνατού. Διπλός ο σκοπός του νεοκατακτητή. Να τσακίσει το ηθικό του αντιπάλου για να έρθουν τα όπλα να τον αποτελειώσουν. Και εκτός απ αυτό να τον ερεθίσει σε τέτοιο βαθμό, ωστε να τον κάνει να προβεί σε πράξεις βίας. Και ετσι να δώσει σε στον εαυτό του, που σκοπεύει να επιτεθεί, την αφορμή τής χρήσης των όπλων, ενω παράλληλα να εχει και το φαινομενικό δίκαιο με το μέρος του. Να μετακυλήσει την ευθύνη της έναρξης του εμφυλίουπολέμου στον αντίπαλο. Και αυτό γιατί και η πιό ωμή και ξετσίπωτη επέμβαση, σε μια ήδη απελευθερωμένη και σύμμαχο χώρα, εχει και η ένοπλη βία ανάγκη από «ηθική» δικαίωση!

Και επειδή η μια παραβίαση δέχονταν την αλλη το ΕΑΜ, αντί για τη χρήση των όπλων, που τόσο πολύ ήθελαν οι νεοκατακτητές, στις 3 του Δεκέμβρη, κάλεσε το λαό της Αθήνας στην πλατεία Συντάγματος, να διαμαρτυρηθεί οχι μόνο να σταματήσουν οι παραβιάσεις, αλλα να μπούν σε εφαρμογή και πράξη οι συμφωνίες του Λιβάνου. Αυτό ηταν! Να η αφορμή και η δικαιολογία. Μια ειρηνική διαμαρτυρία την μετέτρεψαν σε πεδίο μάχης. Και τότε το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ», από σχέδιο έγινε πράξη σκοτώνοντας άοπλους και άμαχους πολίτες. Προκειμένου να αναλάβουν οι ίδιοι οι Αγγλοι πλέον τη συνέχισει του εμφυλίου, γέμισαν την πλατεία Συντάγματος με νεκρούς και τραυματίες.

Την αλλη μέρα ο μέγας Τσιώρτσλ, έδωσε τις γνωστές φονικές εντολές: «ενεργήστε σαν να βρίσκεσθε σε κατεχώμενη χώρα» και οχι «ειρήνη χωρίς νίκη» και πολλές άλλες παρόμοιες εξ ίσου φονικές εντολές. Τότε τα τάνκς, τα καράβια και τα αεροπλάνα ξερνούσαν φωτιά και σίδερο. Εκατοντάδες οι νεκροί και οι τραυματίες στις συνοικίες και τις φτωχογειτονιές. Υστερα από λίγες μέρες ήρθε και ο ίδιος ο Τσιώρτσιλ στην Αθήνα, για να οργανώσει την επέκταση του εμφυλίου πολέμου και στην υπόλοιπη Ελλάδα. Και τότε τη θέση των «Ταγμάτων ασφαλείας» και των εθνοϊσμών, που επιλεκτικά εντάχθηκαν στην εθνοφυλακή,

την πήραν οι διάφορες συμμορίες: Σούρλιδες, Βουρλάκιδες, Μαγκανάριδες, Χίτες, Βενίτες, Παπαδοπουλαίοι κλπ. Οι συμμορίες αυτές, συνεπικορούμενες απ τη χωροφυλακή και την εθνοφυλακή, έσπερναν τη φρίκη, τη συμφορά και το θάνατο στο πέρασμά τους.

Αυτή η συμπόρευση των ντόπιων και ξένων Μακιαβέλιδων με τους Μακελιάριδες, σε συνδιασμό με το «Σχέδιο Μάρσαλ» και το «Δόγμα Τρούμαν» που χρηματοδότησε την Τρίτη ένοπλη φάση του εμφυλίου επέβαλαν στη χώρα σιγή Τάφου.

Για να μήν επεκταθεί αυτό το μακελειό και στη υπόλοιπη Ελλάδα, το ΕΑΜ δέχθηκε και υπέγραψε την γνωστή Συμφωνία της Βάρκιζας. Η Συμφωνία αποτελούνταν από 9 άρθρα, δύο απ τα οποία αφορούσαν το ΕΑΜ: το 4ο άρθρο που πρόβλεπε την απελευθέρωση των ομήρων και των δυό συμβαλομένων και το 6ο άρθρο, που αφορούσε μόνο το ΕΑΜ και πρόβλεπε τον αφοπλισμό του Μονίμου και εφεδρικού ΕΛΑΣ, του ΕΛΑΝ και της Πολιτοφυλακής. Τα υπολοιπα εφτά (7) αφορούσαν την κυβέρνηση.

«...Ινα δε η επελθούσα συμφωνία προσλάβει τον χαρακτήρα ενος ακατάλυτου Συμφώνου, εκφράζοντας τας επιταγάς της συνειδήσεως του Ελληνικού λαού...».

Οταν το ΕΑΜ, εξέφρασε κάποια επιφύλαξη για την καλή πίστη της Δεξιάς και την εφαρμογή της Συμφωνίας, ο κ Μάκ Μίλλαν και Λήπερ που πήραν μέρος στις διαπραγματεύσεις, είπαν στην Αντιπροσωπία του ΕΑΜ, να «έχουν εμπιστωσύνη τουλάχιστο σε αυτούς τους Αγγλους, που εγγυήθηκαν με το κύρος της Βρετανικής Αυτοκρατορίας τη συμφωνία της Βάρκιζας.

Στις 12 του Οκτώβρη του 1944, μόλις ειχαμε βγεί από μια τετράχρονη πολεμική θύελλα, που ξεθεμελίωσε τον τόπο και άφησε πίσω της ερείπια και τάφους. Η υλοποίηση ομως του κοινού στόχου των ντόπιων φασιστικών και αντιδραστικών δυνάμεων και των ξένων, δίπλα στα ερείπια και τους τάφους, που άφησε η τετράχρονη κατοχή θα σώρευε και αλλα ερείπια και καινούριους τάφους. Και τότε ειναι που ο ποιητή Φώτης Αγκουλές, ακριβολογώντας συμπύκνωσε το μέγεθος της Ανθρώπινης θυσίες σε αυτές τις λίγες λέξεις : **Τόσοι στρταυροί που στήθηκαν, τόσοι στραυροί που θα στηθούνε, εμάς μονάχα με σταυρούς μπορούν να μας μετρούνε.**

Η περόδος αυτή ηταν η εποχή που ο Αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός ενώ γνώριζε οτι « ΚΑΙ ΗΣΑΝ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΑΥΤΟΙΣ ΚΟΙΝΑ», χρήζεται απ τον Τσιώρτσιλ, αντιβασιλιας και σαν αντιβασιλιάς «ΤΑ ΠΑΙΡΝΕΙ ΟΛΑ». Συγκεντρώνει στα χέρια του ολε τις πολιτικές και στρατιωτικές εξουσίες. Και τότε «Ωκοδόμησε είς υψήλα παλάτια το αγιαστήριον αυτού...Σου ειναι οι ουρανοί και Σου η Γή...Διότι μέγας Είσε και κάμνεις θαύματα...» (Ψαλμοί ΟΗ-ΠΟ-ΠΤ). Ηταν η εποχή που το Αγιο Ορος ειχε θάσει, υπό την σεπτή προστασία του Φίρερ την κιβωτό της Ορθοδοξίας και ο αρχηγός των Ταγμάτων Ασφαλείας Πελοποννήσου Δ. Παπαδόγκωνας έλεγε « Εκφράζομεν την χαράν μας, Φίρερ, δια την θαυμαστήν διάσωσίν Σας και κλίνομεν με ευγνωμοσύνη το γόνυ ενώπιον του παντοδυνάμου Θεού , όστις ήπλωσεν προστατευτικήν χείρα επάνω από τη ζωή Σας, δια να Σας διαφυλάξει εις το Γερμανικόν εθνος... Από της Ιεράς Γής της Αρχαίας Σπάρτης, υψούται η προσευχή μας: ΚΥΡΙΕ ΔΙΑΦΥΛΑΣΣΕ ΤΟΝ ΦΙΡΕΡ ΜΑΣ», προάγεται σε στρατηγό και αλλοι 117 «ήρωες» των Ταγμάτων Ασφαλείας γίνονται Ευέλπιδες με υποδιοικητή το Γερακίνη. Ηταν η εποχή που ο Κουλουμβάκης στη δίκη του Λάμπρου αρχηγό της ειδικής Ασφάλειας Αθηνών, ούρλιαζε έξαλος οτι «Η μεγίστη πλειοψηφία των Ελλήνων ευγνωμονεί βαθέως τους Γερμανούς, τα Τάγματα Ασφαλείας και την ειδικήν δια τα μπλόκα και τας εκτελέσεις». Ηταν η εποχή που η αξία της ζωής του Ελλανα εθνικόρφονα ηταν υπέρ-τιμημένη και του Αντιστασιακού μηδενική.

???????Ο καιρός περνούσε και στον διεθνή ορίζοντα διαμορφώνονταν το διπολικό παγκάσμιο σύστημα και το ΕΑΜ, παρά τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ, την λευκή τρομοκρατία και τις σκηνές φρίκης, και την εκτεταμένη χρήση της γιγαντοαφίσσα της σκηνοθετημένης πτωματολογία, η επιρροή του εξακολουθούσε

να ειναι μεγάλη και η ανάγκη να οδηγηθεί η χώρα στον πιό θερμό πλέον εμφύλιο πόλεμο κρίθηκε αναγκαία.

Η άρχουσα τάξη της χώρας στην πιό κρίσιμη στιγμή και ενώ το ΕΑΜ ειχε παραδώσει τα όπλα και παράλληλα γνώριζε οτι ο Κόκκινος στρατός δεν θα παραβίαβε τα ελληνικά σύνορα έρμαια των αγγλικών συμφερόντων συντάχθηκε με τις σκοτείνες δυνάμεις. Επρεπε οσο το δυνατόν πιό γρήγορα να ξεκαθαρίσει μια για πάντα με το ΕΑΜ. Και επειδή οι αντιδραστικές δυνάμεις με την ολόθερμη και όλων των είδων τη συμπαράσταση των Αγγλων, από κοινού δεν μπόρεσαν να το εξοντώσουν και ας πλήρωναν με λύρες τα κομμένα κεφάλια. Δίπλα στους δικτατορικούς και κατοχικούς έκτακτους νόμους, ψηφίστηκαν τα έκτακτα μέτρα και άρχισε η λειτουργία των εκτάκτων στρατοδικείων. Τα νησιά γεμάτα εξορίστους και οι φυλακές χωρίς δίκη καταδίκους και ωστόσο το ΕΑΜ, εξακολουθούσε να ειναι ζωντανό και να ασκεί επιρροή.

Μια λοιπόν, που δεν μπόρεσαν οι αντιδραστικές δυνάμεις και οι Αγγλοι από κοινού να εξοντώσουν ηθικά και βιολογικά το ΕΑΜ και ο ελλαδικός χώρος κάθε μέρα που περνούσε έπαιζε ολο και πιό σημαντικό ρόλο, ηρθαν οι Αμερικάνοι να συνεχίσουν τον εμφύλιο πόλεμο, που άρχισε η βρετανική αυτοκρατορία. Για να μήν ερθουν με άδεια χέρια μας έφεραν το «Σχέδιο Μάρσαλ» και το «Δόγμα Τρούμαν». Το στρατηγό Βάν Φλίτ, στον οποίο παραδόσαμε το στρατός με εκείνο το κατάπτυστο «Ιδού ο στρατό σας» του κ Π. Κανελόπουλο Υπουργό τότε των στρατιωτικών, τον κ Πιούρι Φόϊ για πρεσβευτή και τον κ Γκρέϊντυ και πολλούς αλλους ειδικούς συμβούλους. Συμβούλους που επάνδρωσαν και έλεγχαν όλους τους στρατιωτικούς και πολιτικούς μηχανισμού και ό,τι αλλο ειδικό και εκπαιδευμένο να δρά στο σκοτάδι. Εστησαν μηχανισμούς προπαγάνδας και κατασκοπείας, Ροδιο- φωνικούς σταθμούς και ραδιογωνιόμετρα για να προσδιορίζουν τους ασυρμάτους και όποια αλλα ερτζιανά μηνήματα.

Οχι οι Αμερικάνοι δεν κατασκεύασαν πτωματολογία, οπως οι Αγγλοι. Ούτε γέμησαν με γιγαντοαφίσες την Ελλάδα. Επειδή ομως ειχαν κατασκευάσει πρόσφατα τις περίφημες Βόμβες Ναπάλμ, που κάθε μιά ειχε ισχύει, οσο ενα καλά οργανωμένο ολοκαύτωμα, αλλα δεν τις ειχαν ακόμα δοκιμάσει στην πράξη. Αντί λοιπόν, να χρησιμοποιούν μόνο το κλασικό πυροβολικό ξηράς και θαλάσσης με τις κλασικές βόμβες που τις έριχναν τα αεροπλάνα και τα τάνκς, που η εμβέλειά τους και το μεγεθος της καταστροφής ηταν κάπως περιορισμένη σε σχέση με τις Ναπάλμ, μας τις έφεραν με σκοπό να προσδιορίσουν στην πράξη το μέγεθος της καταστροφής που προκαλεί η κάθε μια, μα και να τις πουλήσουν κιόλα σε πρόσβαρες τιμές. Τις Βόμβες Ναπάλμ που γνωρίζοντας πιά την ισχύ τους τις χρησιμοποίησαν στην Κορέα, εκτεταμένα και αφειδώς στο Βιετάμ. Οι Βόμβες της φρίκης. Οι Βόμβες που κουρέλιαζαν τα κορμάκια των παιδιών, όπως της Βιετναμέζας κοπελίστας που μετά από χρόνια μας την έδειξαν στη τηλεόραση.

Συνέβει και με τις Βόμβες Ναπάλμ, αυτό που συνέβει με τα γερμανικά καθέτους εφορμήσεως αεροπλάνα. Τα περίφημα Στούκας, που οι Γερμανοί, για να προσδιορίσουν την ισχύ τα δοκίμασαν στον Ισπανικό εμφύλιο πόλεμο σκοτώνοντας, οπως και οι βόμβες Ναπάλμ τώρα ενα δημοκρατικό στρατό. Το σχέδιο «ΜΑΝΑΑ» προκειμένου να κάνει πιό εύκολη την κατάληψη της υπόλοιπης Ελλάδας, ανάμεσα σε όλα τα αλλα, πρόβλεπε και ενα ιδιόμορφο εν μέρει εστω αφοπλισμό του ΕΛΑΣ. Πριν αρχίσει η υποχώρηση των Γερμανών απ την Ελλάδα, ενώ ο Τσιώρτσιλ υπόγραψε στη Λισαβώνα συμφωνία με τον Χίτλερ, για την ανενόχλητη-αναίμακτη υποχώρηση των Γερμανών απ την Ελλάδα ωστε σόοι και γρήγορα να φτάσουν στο Βερολίνο να αντιπαραταχθούν στους Ρώσους, το στρατηγείο της Μέσης Ανατολής, μέλος του οποίου ηταν ο ΕΛΑΣ δυό ή τρεις μήνες πριν εκπώνησε το σχέδιο «Κιβωτός». Το σχέδιο αυτό πρόβλεπε οργάνωση και διάταξη των δυνάμεων του ΕΛΑΣ κατά μήκος των οδών υποχώρησης, με σκοπό τη δημιουργία σαμποτάζ, ενέδρες και μάχες για την παρεμπόδιση της εύκολης υποχώρησης. Και για να μήν γίνει αντιληπτός ο βασικός στόχος του σχεδίου, το ταύτισε και με την αντίστοιχη αποστολή οπλισμού και πυρομαχικών για την εκτέλεσή του. Το σχέδιο έμινε σχέδιο ως προς το ενα σκέλος τη

διαταγή. Το αλλο σκέλος έμινε κενό γράμμα... Βέβαια εμεις με όσες δυνάμεις και μέσα είχαμε, δεν τους αφήσαμε να ειναι περίπατος η υποχώρηση οπως πολύ το ήθελε και το επιδίωξε ο Τσιώρτσιλ και ο Χίτλερ.

Μάλιστα μερικές κακές γλώσσες την εποχή εκείνη, λέγανε οτι οργανώθηκε απ τη διεθνή του κεφαλαίου, με σκοπό να εξοντώσει το πρώτο στην ιστορία της Ανθρωπότητας Σοσιαλιστικό-κομμουνιστικό σύστημα ζωής, παραγωγής και κατανάλωσης. Ενα σύστημα, που κατόρθωσε οχι μόνο να επιβληθεί αλλα και επικρατήσει γεγονός που αποτελούσε κίνδυνο για το ιδιο το καπιταλιστικό σύστημα, αν οι κεφαλαιοκράτες ανεξάρτητα απ τις διαφορές που ειχαν δεν παραμέριζαν στο όνομα του κοινού συμφέροντας τις οποιες διαφορές και δεν αποφάσιζαν από κοινού να εξοντώσουν αυτό το προζύμι, πριν προλάβει να φουσκώσει. Βέβαια και η αφορμή της έναρξης του πολέμου και η εξέλιξη που διέργαψε κυρίως τον πρώτο καιρό δικαίωναν ως ενα βαθμό τις κακές γλώσσες.

Τα δεδομένα πάνω στα οποία στήριζαν οι κακές γλώσσες-προπαγάνδα της Σοβιετικής Ενωσης-ηταν α) Τα δικτατορικά φασιστικά καθεστώτα που οι καπιταλιστικές χώρες ειχαν επιβάλει στη διάρκεια του μεσοπολέμου: Πορτογαλία, Ισπανία, Ελλάδα κλπ. β) η δημιουργία προϋποθέσεων για ανεξάλεγχη-αλόγιστη ανάπτυξη της Πέμπτης φάλλαγγας σε ολες τις χώρες της Ευρώπης. γ) Τα αυστηρά και απάνθρωπα μέτρα που έπαιρναν όλες οι ευρωπαϊκές χώρες κατά των αριστερών, δημοκρατικων και προοδευτικών δυνάμεων και ειδικά κατά των κομμουνιστών και τα Λαϊκά Μέτωπα. δ) Η μή τήρηση απ την πλευρά της Αγγλίας, της υπόσχεσης που ειχε δώσει στην Τσεχοσλοβακία, οτι σε περίπτωση που η Γερμανία της κηρύξει τον πόλεμο η Αγγλία, οχι μόνο θα σταθεί στο πλευρό της αλλά θα κηρύξη και αυτή τον πόλεμο κατά της Γερμανίας. Ο χωρίς εμπάρκο εξοπλισμό της Γερμανίας απ τις ευρωπαϊκές χώρες και την Αμερική. ζ) η εύκολη και αδικαιολόγητη πολλές φορές παράδοση των ευρωπαϊκών στρατών στους Γερμανούς χωρίς να παρθεί η αντίστοιχη μέριμνα για απόκρυψη και καταστροφή οπλισμού, εκτός του Γάλλου Ναυάρχου Νταρλάν καθώς και η εύκολη συνεργασία των ντόποιων να συνεργαστούν με τους κατακτητές, οπως η περίπτωση της Γαλλικής άρχουσας τάξης με τον Στρατάρχη Πετέν.

Το ίδιο έγινε και με την υπόσχεση που έδωσε η Αγγλία στη χώρας μας. Πρέπει να σημειωθεί οτι η Ελλάδα, ηταν η μόνη χώρα σύμμαχος της Αγγλίας που της ειχε απομείνει μετά την κατοχή-κατάρευση όλης της Ευρώπης. Και στην περίπτωση της Ελλάδας η Αγγλία, δεσμευμένη από μια ειδική συμφωνία με την Ιταλία που έλεγε οτι σε «περίπτωση» που η Ιταλία κρίνει σκόπιμο να καταλάβει «προσωρινά» στην Ελλάδα η Αγγλία, δεν θα ειχει «αντίρρηση» Βεβαια η Αγγλία έστειλε στη χώρα μας στρατό. Ομως εκτός που ηταν ελάχιστος αριθμητικά, τον έστειλε οταν ήδη ειχε κριθεί η έκβαση του ελληνό-Ιταλικού πολέμου. Δεν θα ηταν δε εκτός ιστορικής πραγματικότητας να έλεγε κανείς, οτι ο ερχομός αυτού του ελέχιστου Αγγλικού στρατού στην ελλάδα, επιτάχυνε την κήρυξη του πολέμου απ τη Γερμανία κατά της Ελλαδας. Ο ερχομός αυτού του αριθμητικά μικρού στρατού εκτός του οτι επιτάχυνε την κήρυξη του πολέμου απ τη Γερμανία, οταν υποχωρούσε απ τη χώρα μας, προκειμένου να μην τους προλάβουν οι Γερμανοί κατά την υποχώρηση και για να εχει λιγότερες απώλειες κατέστρεψε ενα μεγάλο μέρος του οδικού δικτύου και μεγάλο αριθμό γεφυριών και διάφορες εγκαταστάεις στρατηγικής σημασίας.

Ολα αυτά μαζί λένε πως οι Σοβιετικοί, ειχαν κάποιο δίκαιο που φοβόταν οτι σε κάποια φάση του πολέμου μπορούσαν να οδηγηθούν σε συμμαχία εναντίον τους τόσο κατά τη διάρκεια του πολέμου, αλλά και μετά τη λήξη. Το φόβο αυτό τον στήριχαν στο γεγονός οτι οι Αγγλό-Αμερικάνοι που ειχαν το ίδιο κοινωνικό-οικονομικό σύστημα ζωής και διακυβέρνησης με αυτή του άξονα. Συνεπώς μπορούσαν πολύ πιό εύκολα να τα βρούν και να στραφούν κατά της Σ Ενωσης Η ταύτισει των στόχων και συμφερόντων ανάμεσα στους Αγγλό-Αμερικάνους και του άξοναν ηταν ευκολότερη σε σχέση με αυτά της Σοβιετικής Ενωσης. Τον κίνδυνο αυτό οι Ρώσοι τον δίετρεχα μέχρι την ημέρα που πολεμική μηχανή του Χίτλτερ σταμάτησε στις πύλες του Στάλιγκράτ και αποκλείστηκε για τη διάρκεια τουλάχιστο οταν άρχισε η

αντίστροφη μέτρηση του άξονα στο Στάλιγκρατ. Η ήττα της Βέρμάχτ στο Στάλιγκρατ διέγραφε ενα άμεσο κίνδυνο για τις καπιταλιστικές χώρες να περάσει όλοκληρη η Ευρώπη υπό την επιρροή των κομμουνιστών. Το γεγονός αυτό υποχρέωσε τους καπιταλιστές να ανοίξουν επιτέλους το περίφημο δυτικό μέτωπο. Το άνοιγμα του δυτικού μετώπου ηταν όρος της συμμαχίας, προκειμένου να ανακουφίσουν τον Κόκκινο στρατό από την έντονη πίεση του δέχονταν από τη Βερμάχτ.

Κι' ομως γι αυτούς τους ανθρώπους, αυτούς τους αγωνιστές που εγκαταλείποντας τα πάντα πήγαν να αναμετρηθούν με το χάρο, γι αυτού τους εθελοντές αγωνιστές δεν υπάρχει ακόμα ενα Εθνικό Μουσείο, δεν διδάσκεται ο αγώνας τους στα σχολεία, την τέχνη, τον κινηματογράφο και κυρίως δεν αποτελεί ο αγώνας Εθνικό Κεφάλαιο. Καμιά σάλπιγγα δεν ήχησε το πένθιμο εμβατήριο. Δεν υπάρχει κοινοτάφειο. Από κανένα βήμα δεν τους έγινε μνημόσυνο. Καμιά πένα δεν έγραψε την αγωνιστική τους ιστορία. Η Συφερτική Σιωπή στην Υπηρεσία ολων επιδιώκει να τα καλύψει ΟΛΑ.

Η βιολογία του Εθνους ειναι η μνήμη του. Αν τα κύτταρα της μνήμης αποσυνδεθούν, το σώμα τους Εθνους θα καταρεύσει. Εκεί στη μνήμη λάμπει ο πολιτισμός και η προσφορά κάθε λαού και ατόμου. Χωρίς τη μνήμη οι ιστορικές εμπειρίες παραμένουν άγνωστες και δεν βοηθούν την εύρυθμη επικοινωνία με την αρχαία και τη σύγχρονη αείχρονη κουλτούρα του. Χωρίς αυτήν θα μείνει ανοιχτός ο δρόμος για την επικράτηση μιας ακραιφνούς ατομικότητας στο βωμό της οποίας θυσιάζονται αξίες, αρχές, παρελθόν αλλα και το ίδο το μέλλον. Και ειναι η μνήμη αυτή που διασώζει, διδάσκει και συγχωρεί, υποσχόμενη το «Ποτέ Ξανά».

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΚΑΙ Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΕΠΕΤΕΙΩΝ.

Κάθε λαός δείχνει κάτι απ τον εαυτό του. Κάτι από αυτό που ειναι και μπορεί. Και ο γιορτασμός των εθνικών επετείων, ειναι ενας τρόπος με τον οποίο θυμάται, τιμά και δοξάζει αυτούς που με τον άγωνα ή και τη ζωή τους ακόμα αναστήσανε το έθνος των Ελληνων. Αυτούς που διαμόρφωσαν την κρατική οντότητα, αυτούς που την υπηρέτησαν, αυτούς που επέκτειναν τον γεωγραφικό της ορίζοντα και αυτούς που την υπερασπίστηκαν κάθε φορά που διέτρεχε κάποιο ορατό κίνδυνο και κυρίως αυτούς που την απελευθέρωσαν απ τους τρομερούς δυνάστες το 1821, το 1912 και το 1944. Αυτά ειναι τα τρία καθοριστικής σημασίας ορόσημα που σηματοδοτούν την ύπαρξη της σύγχρονης Ελλάδας.

Το μεγελείο της Διάστασης και της Αντίστασης του υπόδουλου και του υπό Κατοχή Ελληνα, βρίσκεται στο γεγονός οτι ο Υπήκοος Διεκδικεί την Ιδιότητα του Πολίτη. Οταν το άτομο αποκτήσει την Ικανότητα να ειναι υποκείμενο της Ιστορίας, οταν η συλλογικότητα συντονίζει-συνδέει την ορμή της Ελευθερίας σε κοινό αγώνα, τότε ανεξάτρητα απ την έκβασή του, εχει γίνει ενα βήμα προς τα μπρός. Εχει επιτευχθεί, η υπέρβαση της αδράνειας και της υποταγής. Εχει εκδηλωθεί η πράξη ευθύνης και Αυτονομίας.

Αλλωστε πιό μπορεί να ειναι το νόημα μιας επετείου ; Αν οχι «να Θυμούνται οι Παλιότεροι και να Μαθαίνουν οι Νεότεροι το ιστορικό γίγνεσθαι του λαού και της χώρας»; Ίσως, αλλα αυτό πρέπει να ειναι μόνο η αρχή. Η συνέχεια συνίσταται στο να μαθαίνουμε, να ψάχνουμε, και κυρίως να σεβόμαστε το παρελθόν και να προσπαθούμε να διορθώνουμε-αποκαταστήσουμε στην αληθινή τους διάσταση, οσα δεν εγκρίναμε ή οσα μας επιβλήθηκαν απ τους απόντες, τους κιοτίδες και τους συνεργάτες των κατακτητών στους εκάστοτε εθνικούς και κοινωνικούς αγώνες.

Το Αέναο κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαι της ανθρωπότητας απ τις αρχές του 17ου αιώνα, ξεπερνώντας τη φυλή και τις ομάδες, πορεύονταν προς τη συγκρότηση του Εθνους. Το υπό κατασκευή Εθνος, οπως το προσδιόριζε η Αστική Επανάσταση, σαν ενότητα ελευθέρων πολιτών μέσα στην οποία γιννιούνται θεσμοί, πολιτική, νομιμότητα, ιδέες και οράματα, ηταν υπό διωγμό σε ολόκληρη την Ευρώπη. Και οι άνθρωποι, που θα γίνονταν πολίτες ανήκαν ιδιοκτησιακά στους αφέντες τους. Η απογορευμένη αλλού ιδέα-έννοια του Εθνους, με βάση τις αρχές του Ρήγα, επιβλήθηκε αυτονόητα στην Ελλάδα, και με την πιστή εφαρμογή των τριών βασικών αρχών της αστικής κοσμοθεωρίας:

Και ηταν οι τρείς αυτές αρχές, που στήριξαν την ανάσταση του Ελληνικού Εθνους: α) Ο πρωτομάρτυρας Ρήγας, έχοντας στο επίκεντρο της προσοχή του τον Ανθρωπο, κατά κύριο λόγο μιλούσε για τα «Φυσικά Δίκαια» του Ανθρώπου: Την ισότητα, τη λευτεριά, ατομική και εθνική, την προσωπική ασφάλεια και το δικαίωμα στο αυτεξούσιο, λέγοντας πως κανείς: «δεν ημπορεί να πουλήση τον εαυτό του, μήτε αλλος να τον πουλήση, επειδη το υποκείμενό του δεν ειναι εις την εξουσία του εαυτού του αλλα και της πατρίδος». Και για να τα διασφαλίσει αυτά μια από τις βασικές προσταγές και εντολές του Ρήγα προς το λαό ηταν «Οταν η Διοίκησις βιάζει, αθετή, καταφρονή τα δίκαια του λαού και δεν εισακούη τα παράπονά του, το να κάνη τότε ο λαός ή κάθε μέρος του λαού Επανάστσιν, να αρπάζη τα όπλα για να τιμωρήσει τους τυράννους του, ειναι το πλέον Ιερο από ολα τα διακαιά του και το πλέον απαραίτητον από ολα τα Χρέη του». β) Οι ακίνητες, οι «άφθαρτες» περιουσίες του δυνάστη-εχθρού, δεν θα γίνουν κτήμα και στήριγμα μιάς ανερχόμενης αριστοκρατίας, μιας νέας τάξης κυριάρχων. Εγιναν «Εθνικές Γαίες», κοινό αγαθό στην υπηρεσία όλων...και γ) Κανείς έκτοτε δεν διανοήθηκε να μετατρέψει «νομικά» κανέναν Ελληνα σε δουλοπάροικο στο νέο κράτος. Οσον αφορά τις «Γαίες» ούτε και στη Γαλλία τηρήθηκε αυτή η θεωρητικό-ιδεολογική υπόσχεση για ενθικοποίηση της Γής.

Το γεγονός αυτό σε μιά εποχή, που η δουλοπαροικία, και η θρησκοληψία, στις παλιές και νέες μορφές της ηταν ο κανόνας στην ύπαιθρο, οπως ηταν φυσικό προκάλεσε τον θαυμασμό της ευρωπαϊκής διανόησης για την ελληνική Επανάσταση. Και η στράτευσή της στο πλευρό των Ελλήνων, δεν έγινε από κάποια λαθεμένη μετάφραση του νοήματος της Επανάστασης, ούτε στηρίχθηκε σε κάποια αοριστία και το κένο. Η συμπαράσταση της ευρωπαϊκής διανόησης και των αστών προς την ελληνική Επανάσταση, ηταν μια πράξη καθαρά και ίσως η πρώτη έκφραση της διεθνούς ταξικής αλληλεγγύης.

Την εποχή εκείνη βασικός εχθρός της ανερχόμενης αστικής τάξης ηταν η φεουδαρχία, που στηρίζονταν στην έγγεια ιδιοκτησία και την δουποπαροικία. Η ελληνική Επανάστηση και τα τρία αυτά καθοριστικής σημασίας δεδομένα-συνθήματα που συνιστούσαν την συγκρότηση του Εθνους τα υλοποίησε α) με το να μή σκεφτεί-τολμήσει κανείς να εχει δουλοπάροικο στο Νεο ελληνικό κράτος β) οι ακίνητες, οι «άφθαρτες» περιουσίες του εχθρού έγιναν «εθνικές γαίες», και γ) κοινό αγαθό στην υπηρεσία όλων...

Το κάλεσμα του Ρήγα προς τους αρματωλούς, τους κλέφτες και τους Ραγιάδες, μετά την άρνηση των καλαμαράδων να ηγηθούν του αγώνα (Γ. Πανδρέου κλπ) ηταν σαφή: «Ενωθήτε, βάλετε το Νόμο οδηγό σας, πειθαρχήστε σ εναν αρχηγό και πάμε να συντρίψουμε το δυνάστη!...». «...Οι Νόμοι νάν ο πρώτος και μόνος οδηγός». Για να υπάρχουν Νόμοι, πολύ περισσότερο για να λειτουργήσουν οι Νόμοι, προϋποθέτουν μια οργανωμένη κοινωνία και αυτήν ακριβώς την κοινωνία-Εθνος συγκρότησαν πρώτοι σχεδόν οι Ελληνες αγωνιστές το 1821.

Οι Ελληνες μόνοι, κατάμονοι και αβοήθητοι με μόνα όπλα τη φλόγα των ιδανικών της Λευτεριάς και Ανεξαρτησίας με την ανεξάντλητη ορμή απ την πείρα της σκλαβιάς 400 χρόνων στους Τούρκους, αναδείχθηκαν αντάξιοι και υπεράξιοι των αρχαιων ελλήνων του Μαραθώνα, των Θερμοπυλών, της Σαλαμίνας και του Αξεξάνδρου.

Ο Δαβλός του Καψάλη φώτισε οχι μόνο το δίκαιο του ελληνικού αγώνα αλλα φώτισε και ξύπνησε τις συνειδήσεις των λαών στους εθνικό-λαό- απελευθερωτικούς αγώνες ολων των γενεών που έρχονταν και παλεύουν ακόμα. Οι Ελληνες εντολοδόχοι αυτής της πατρογονικής κληρονομιάς των αρχαίων προγόνων και των σύγχρονων πατέρων του 1821, δεν ηταν δυνατόν να μην πολεμήσουν με αυταπάρνηση στην Αλβανία και να νικήσουν και δεν ηταν δυνατόν μετά την εισβολή των Γερμανών και το τέλος της ηρωϊκής μάχης της Κρήτης, οι Ελληνες να μείνουν σε νάρκη και εθνική εθελοδουλία.

Α) ????Με δεμένο χειροπόδαρα λαό και χώρα, απ τη 4χρονη Αγγλό-βασιλό-μεταξική δικτατορία και τους Αγγλους επιδιαιτητές, φτάσαμε στην 28η Οκτωβρίου του 40. Η Ελλάδα, μπήκε στον πόλεμο κατά του φασισμού, ενώ εχει εσωτερικό δικό της καραμπινάτο φασισμό. Με άλυτα ολα τα κοινωνικό-πολιτικά προβλήματα, που έμειναν άλυτα απ το 21, και αυτά που προστέθηκαν στο μεταξύ. Οταν η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο, η αυθόρμητη συμμετοχή του λαού στον πόλεμο, δεν ηταν κάτι το ανεπάντεχο. Αυτή την αυθόρμητη συμμετοχή του, ο λαός την συνέδεσε, εκτός απ την απόκρουση του εισβολέα, και με τον μακρόχρονο κρυφό ποθο και το αίσθημα ανακούφισης, οτι επιτέλους σήμαινε η ώρα να γλιτώσει και απ τον εσωτερικό φασισμό.

Ομως παρά τις πρωτιές και τις τόσες νίκες, για τις οποίες η παγκόσμια κοινή γνώμη κρατούσε την ανάσα, δεν ειχε αίσιο τέλος και αυτό γιατί, η Γερμανία προκειμένου να σώσει τον βασικό συνεταίρο της απ την ταπείνωση και το γόητρο του άξονα απ την πρώτη ήττα, στις 6 Απριλίου του 1941 μας κήρυξε και αυτή τον πόλεμο.

Β) Η δεκαετία του 1940 υπήρξε η σκοτεινότερη στην ιστορία της Ελλάδας. Σήμερα ειναι πλέον αναμφισβήτητο, οτι αν η Ελλάδα έμπαινε στη 10ετία του 40, με ενά ανεκτό απ το λαό βαθμό πολιτικής νομιμότητας, κοινωνικής συνοχής και προόδου, ο Β! παγκόσμιος πόλεμος, που ηταν ο μεγαλύτερος κατακλυσμός σιδήρου και φωτιάς που έπεσε πάνω στην Ανθρωπότητα, μόλις 25 χρόνια μετά απ τον πρώτο, δεν θα ειχε τόσες καταστρεπτικές συνέπειες για το λαό και τη χώρα. Αυτοί που δεν μπόρεσαν να δούν, οτι θα ηταν περίεργο αν αυτός ο κατακλυσμός σιδήρου και φωτιάς, θα μπορούσε να περάσει χωρίς βαθύτερες αλλαγές στη συνείδηση των λαών. Οτι αυτή η αλληλοσφαγή εκατομμυρίων Ανθρώπων, που η φασιστική παραφροσύνη οδήγησε στα πεδία των μαχών, δεν ειχε μόνο σαν σκοπό να κόψει μια για πάντα τον ομφάλιο λώρο του φασισμού, αλλα να κάνει και εκείνες τις αντίστοιχες πολιτικό-κοινωνικές αλλαγές, χωρίς αυτές η θυσία αυτών των Ανθρώπων δεν θα ειχε κανένα νόημα.??????????????????????????????????

γ) Η χώρα κατακτήθηκε, οχι από εναν αλλά από τρείς κατακτητές. Τώρα ο κάθε Ελληνας έπρεπε να πεί το μεγάλο ΝΑΙ η το ταπεινό και ανθελληνικό οχι. Και τότε οι Ελληνες οπως το 21 κυτάχθηκαν παλικαρίσια στα μάτια. Αυτή ηταν η πρώτη σπίθα. Η σπίθα-προζύμι της Αντίστασης. Και τότε ο ήρωας των αλβανικών βουνών, των Μακεδονικών οχυρών και της Κρήτης, έγιναν ΕΑΜίτες, ΕΛΑΣίτες και ΕΠΟΝίτες και ΕΔΕΣίτες ΕΚΚΑτίδες, ΠΕΑΝίτες και ο στρατός της Μέσης Ανατολής και το ξεκίνημα μιας καινούριας πορείας άρχισε. Μιας πορείας, ίσως, προ το θάνατο αλλα και τη δόξα μαζί. Αποδείχνοντας για αλλη μια φορά οτι ο Ελληνικός λαός, δεν ειναι ώριμος για σκλαβιά, οπως το ειχε πεί πριν από πολλά χρόνια ο Δ Γληνός, συμπληρώντάς το και με το : «Ο μόνος τρόπος για να ζήσει και να πεθάνει κανείς σαν Ανθρωπος, ειναι να ζήσει και να πεθάνει για ενα ΙΔΑΝΙΚΟ. Την άλλη μέρα οι Ελληνες ξεκίνησαν να συναντήσουν το θάνατο και ήξεραν το γιατί.

Οι αγωνιστές του Β! παγκοσμίου πολέμου, ονειρεύονταν μια Ανθρωπότητα, μια πατρίδα ελεύθερη και δίκαιη μέσα σε εναν κόσμο ελευθερίας και κοινωνικής δικαιοσύνης. Και ομως παρά τα πολλά εκατομμύρια των θυμάτων και τα ερείπια που προξένησε, η εικόνα που παρουσιάζει σήμερα η Ανθρωπότητα ειναι αναμφισβήτητα ζοφερή. Οι προληπτικοί και κατα παραγγελία τρομοκρατικοί και

Ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι συνεχίζουν, και οι δυό απ τους νικητές του Β! παγκοσμίου πολέμου, Αγγλία και Αμερική, έβαλαν πλώρη να κυβερνήσουν μονοκρατορικά-αυτοκρατορικά την Ανθρωπότητα. Να υλοποιήσουν την θεϊκή εντολή: «Κάντε τον Κόσμο Αγγλία». Αγγλος Αρχιεπίσκοπος ευλογώντας και αποχαιρετώντας ενα εκστρατευτικό σώμα ειπε: επί λέξη :«Ο Θεός εχει κληροδοτήσει στη Βρετανική φυλή μια παγκόσμια αυτοκρατορία...Πάτε Ωστε να επιτελέσετε το υπέρτατο Καθήκον ΤΟΥ στον Κόσμο. Οι Νίκες που θα έχετε εις βάρος των ειδωλατρών ειναι οι νίκες της ευγενέστερης ψυχής του ανθρώπου».

Μέχρι τον Οκτώβριο του 40, που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο, ο λαός υπόφερε τα πάνδεινα απ τον εσωτερικό φασισμό. Το γεγονός αυτό είχε τεράστιες επιπτώσεις στη ζωή του λαού στη διάρκεια της κατοχής. Η κατοχή δεν βρήκε ούτε το λαό, μα ούτε και την εθνική αστική τάξη σε κατάσταση ομοψυχίας, που απαιτούσαν οι πολεμικές και κατοχικές συνθήκες.

Το δεδομένο αυτό ως ενα βαθμό προκαθόριζε και τις δυσκολίες, που θα αντικρίζαμε σαν λαός να οργανώσουμε αντίσταση και αυτό γιατί δεν υπήρχε ταυτότητα συμφερόντων, στόχων και θέλησης.

Αν δεν προϋπήρχε αυτό το δεδομένο, αλλη θα ηταν η πορεία του πολέμου και η κατάρευση του μετώπου. Η μελέτη της ιστορίας αναφέρει και η ζωή επιβεβαιώνει, πως οταν κατακτιέται μια χώρα, οι πρώτοι που πρέπει να μην ανεχθούν, αποδεχθούν και να αντιδράσουν στην κατοχή της χώρας ειναι το σώμα των Αξιωματικών, τα σώματα Ασφαλείας και η Διοίκηση: Γενικά ο κρατικός μηχανισμός. Αλλωστε για αυτό το σκοπό η άρχουσα τάξη τους γεμίζει και εν καιρό ειρήνης τίς επωμίδες με άστρα χρυσά, τα στήθη με παράσημα και τις πλατείες με προτομές μετά θάνατο. Επίσης η ιστορία μα και η λογική λέει, οτι στα συρτάρια του κάθε Γενικού Επιτελείου, υπάρχουν οχι μόνο σχέδια άμυνας και πολέμου, αλλα και σχέδια για οργάνωση αντίστασης και τρόπο δράσης για την απελευθέρωση της κατακτημένης χώρας.

Αφού λοιπόν, δεν υπήρχε ταύτιση συμφερόντων, στόχων και θέλησης, οχι μόνο ανάμεσα στο λαό και την «ηγεσία» αλλά και στην ίδια την αστική τάξη, οσον αφορά τον τρόπο που θα αντιμετωπιζόνταν η κατοχή, με αποτέλεσμα τα εργαλεία αυτά να μήν αξιοποιηθούν. Ετσι ενα μεγάλο μέρος παρέμεινε στα συρτάρια ή τα πήραν μαζί τους οι «ηγέτες» που εγκατάλειψαν λαό και χώρα πριν την κατάληψη της χώρας και ενα αλλο ξεχάστηκε απ τους έχοντας την ευθύνη να τα θέσουν σε εφαρμογής. Και το μεγαλύτερο μέρος αυτών των σχεδίων λειτούργησε διστυχώς προς την αντίθετη κατεύθυνση.

Δ) ??????Και λειτούργησε αντίθετα, γιατί η επιβολή της Αγγλό-Βασιλό-μεταξικής δικτατορίας τον Αύγουστο του 1936, διαμόρφωσε αλληλοσυγκρουόμενα πιστεύω, συνειδήσεις και συμφέροντα οχι μόνο ανάμεσα στο λαό και την άρχουσα τάξη, αλλά και στην ίδια την άρχουσα τάξη. Τα συμφέροντα ενός μεγάλου τμήματος της άρχουσας τάξης, ειχαν προπολλού ταυτιστεί μα αυτά του άξονα. Τα συμφέροντα αυτά επενδύθηκαν απ τους φωτοσβέστες, που δεν έφυγαν μαζί με τους «ταγούς» της αλλη πλευρά, και σε συνεργασία με τους ομοϊδεάτες κατακτητές πλέον, δημιούργησαν την πεποίθηση στον εαυτό τους οτι η νίκη του άξονα ειναι αναμφισβήτητη. Και με τη βεβαιότητα, οτι ο φασισμός ειναι οχι μόνο το καλύτερο, αλλα και το μελλοντικό κοινωνικό-οικονομικό σύστημα διακυβέρνηση για τους λαούς της μεταπολεμικής Ευρώπης και ειδικά για τη χώρα μας που ειχε ήδη και την αντίστοιχη υποδομή.

Ετσι ενεργώντας επέκτειναν το ήδη υπάρχον φασιστικό πλαίσιο συνεργασίας σε ολα τα επίπεδα. Και με συνθήματα οπως: Εμείς πολεμήσαμε τώρα ας πολεμήσουν οι αλλοι» η «πολεμική μηχανή του άξονα ειναι αήττητη». Συνεπώς κάθε αγώνας κρίθηκε αναποτελεσματικός. Οι ασπαζόμενοι τα συνθήματα αυτά οδηγήθηκαν σε μια δισυπόστατη μοιρολατρία: Η μιά που έλεγε : Ο,τι έγινε έγινε. Ημαστε μια μικρή και αδύνατη χώρα και δεν μπορούμε να οργανώσουμε αντίσταση κατά του αήττητου άξονα αλωνίζει τη χώρα. Ας συμβιβαστούμε με τη μοίρα μας και εχει ο Θεός. Και η αλλη οπως εμεις πολεμήσαμε τώρα ας πολεμήσουν και οι αλλοι για μάς.Και η μιά και η αλλη μορφή μοιρολατρίας ειναι το ίδιο ολέθρια γιατί με ενα ιδιομορφο τρόπο αποδέχεται τη σκλαβιά. Και όποιος επαναπαύεται σε αυτό που πρόσφερε, ενώ η

χώρα βρίσκεται υπό κατοχή. α) δέχεται να αγωνιστούν αλλοι για να του χαρίσουν τη λευτεριά του και β) ομολογεί εκ των προτέρων οτι αποδέχεται τη σκλαβιά και το πολύ-πολύ πρόκειται να πετύχει με την αποδοχή ειναι να αλλάξει αφέντη.

Ο λαός μας με την τριχιλιόχρονη ιστορία, που στην πορεία αυτών των αιώνων πέρασε και επέζησε μέσα από τόσες νίκες και συμφορές χωρίς να χάσει ποτέ την ελπίδα και τη δύναμη της άρνησης απέναντι σε κάθε κατακτητή, δεν θα λυγίσει και τη φορά αυτή στα κελεύσματα των τυράνων. Και τώρα οπως πάντα στις περιπτώσεις αυτές ολόψυχα ενωμένος αντέταξε το οριστικό και αμετάκλητο ΟΧΙ. Το ΟΧΙ της Ελλάδας.

Μετά την κατάρευση του Αλβανικού μετώπου τα πάντα ειχαν διαλυθεί και ειδικά μετά τη φυγή των «αρχόντων», μια βουβαμάρα πλάκωσε και πολλοί κλείστηκαν στον εαυτό τους και τις έγνοιες τους...Οι εγκαταλειμένοι Ελληνες «περιμέναμε τους βαβράρους» και σε λίγο σπάραζαν κάτω απ την μπότα των κατακτητών και των συνεργατών τους. Μπροστά σε αυτό το δράμα, με πρωτοβουλία του ΚΚΕ, στις 27/9/41 ιδρύθηκε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ-συνεσπισμός 5 κομμάτων).

Μετά την εγκατάληψη του λαού και της χώρας απ την «ηγεσία», ο λαός αναζητούσε τους φύσει αρχηγούς του. Πνευματική, πολιτική και στρατιωτική ηγεσία χρειαζόταν ο Εθνικός Απελευθερωτικός αγώνας. Οσοι λοιπόν θεώρησαν τον εαυτό τους ασυμβίβαστο με τον κατακτητή, την κατοχή και έτοιμο να αγωνιστεί για την απελευθέρωση της χώρας εντάχθηκαν στο ΕΑΜ.

Ε) ????Το ΕΑΜ διαμόρωσε το πρόγραμμά του με όραμα, ελπίδας, σχέδιο και προοπτική. Το πρόγραμμα το έκανε γνωστό στο λαό. Βασικοί στόχοι του προγράμματος ηταν : α) Πολιτικός Αγώνας για την Επιβίωση του Λαού. β) Οργάνωση Ενοπλου Αγώνα για την Απελευθέρωση της Χώρας απ τους τρείς κατακτητές. γ) Προστασία της Εδαφικής Ακεραιότητας της Ελλάδας. δ) εθνική Ανεξαρτησία και ε) Μετά την Απελευθέρωση Ελευθερες Εκλογές με το Σύστημα της Απλής και Αδολης Αναλογικής και Γνήσιο Δημοψήφισμα να αποφασίσει ο Λαός αν θέλει Αβασίλευτη ή Βασιλευόμενη Κοινοβουλευτική Δημοκρατία.

Με βάση αυτό το πρόγραμμα το ΕΑΜ, κάλεσε το λαό να συμμετάσχει και να αγωνιστεί ο καθένας απ το δικό του μετερίζι για την Απελευθέρωση της χώρας. Οι Ελληνες, παρ όλο που ήξεραν γιατί μπήκαμε σ αυτήν την κόλαση του πολέμου, δεν μπορούσαν να πιστέψουν πως όλα ειχαν χαθεί και οτι μπαίναμε σαν λαός και χώρα σε μιά ανέσπερη νύχτα. Ενα μικρό μέρος των επιζώντων του πολέμου, πριν ακόμα προλάβουν να δούν και να χαρούν τους δικούς τους πήραν πάλι τα βουνά. Και οταν το ΕΑΜ κάλεσε το λαό για το ξεκίνημα μιάς καινούριας πορείας για Λευτερία και Δίκαιο ηταν μεταξύ των πρώτων που εντάχθηκαν στις γραμμές αυτής της καινούρια πορείας, ίσως, προς το θάνατο: «Ολοι ανταμώνουμε στη μάχη με το θάνατο» λέει Ο Ρίτσος. Σε αυτήν τη μάχη με το θάνατο μπήκαν οι Ελληνες αμέσως, μετά το κατέβασμα απ τον Μανώλη Γλέζο και τον Απόστολο Σάντα της Βάστικας απ την Ακρόπολη στις 30-31 Μαϊου και μαζικά μετά την ίδρυση του ΕΑΜ στις 27 Σεπτεμβρίου 9/41.

Βέβαια εκτός απ το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ), υπήρχαν και αλλες οργανώσεις και μάλιστα πολλές και ατομικές ακόμα. Το ερώτημα ομως που μπαίνει ειναι : αν χωρίς το ΕΑΜ μπορούσε να υπάρξει, να σταθεί και δράσει πολιτικά και ένοπλα σε πανελλαδική κλίμα Εθνική Αντίσταση; Ειναι αποδεδειγμένο οτι μετά την εγκατάλλειψη του λαού και της χώρας απ τους «ταγούς», μόνο με λαϊκή και σε εθελοντική βάση μπορούσε να οργανωθεί και να διεξαχθεί σε εθνική κλίμακα αυτός ο Εθνικό-Απελευθερωτικός αγώνας που έκανε το ΕΑΜ.

Ο λαός του ΕΑΜ, αγωνιζόταν πιστεύοντας οτι μετά την απελευθέρωση της χώρας, μέσο των εκλογών, θα άνοιγε ο δρόμος και στις καινούριες λαϊκες δημοκρατικές δυνάμεις και κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο

και ηθικότερο θα ειχε μείνει ζωντανό απ τα παλιά κόμματα. Οτι θα άνοιγε διάπλατα ο δρόμος της λαϊκής κυριαρχίας, που ηταν όνειρο και προσδοκία των Ελλήνων. Οτι θα βάδιζε Ενωμένη Εθνικά και σύμφωνη η Ελλάδα προς ικανοποίησει των εθνικών της δικαίων, προς την αποκατάσταση μέσα στα Νέα της σύνορα όλων των ελληνικών περιοχών. Οτι θα συγχρονίζαμε αυτήν την Αναγεννημένη Ελλάδα, μέτα στα πλαίσια της νέας αντιφασιστικής Ευρώπης. Περήφανη και αληθινά Ανεξάρτητη στο πλευρό των λαών της Ευρώπης και του κόσμου.

Και το βασικότερο: Ο λαός που συμμετείχε στον Εθνικό Απελευθερωτικό Αγώνα, πίστευε οτι μετά την Απελευθέρωση, θα συνταχθούμε σε μιά Ανεξάρτητη Πολιτεία, θα κρατούσαμε την Ελλάδα, μόνο για ΜΑΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ, θα πιάνε όλοι μαζί τα όποια προβλήματα που μας άφησε ο μεσοπόλεμος, η Αγγλό-Βασιλό-Μεταξική Δικτατορία, ο Αλβανικός πόλεμος και η κατοχή και κυρίως οτι θα κρατούσαμε τις όποιες διαφορές μεταξύ για να τις λύσουμε μόνοι μας ΧΩΡΙΣ ΞΕΝΗ ΕΠΕΜΒΑΣΗ. Θα ανασυγκροτούσαμε τη χώρα, ετσι ωστε, μετά την Απελευθέρωση να μπεί και η Ελλαδίτσα μας στη χωρία των αναπτυγμένων χωρών της Ευρώπης.

ζ)??????Την επομένη της Απελευθέρωσης ομως οι Ελληνες, στο τραπέζι των διαπραγματεύσων, για το μέλλον της Ελλάδας, δεν συζητούσαν οι ίδιοι οι Ελληνες μεταξύ τους, ωστε να φανεί η όποια διαφορετική άποψη και γνώμη για το πως θα λύναμε τα μεταπολεμικά προβλήματα της χώρας, αλλα με μια ΞΕΝΗ αυτοκρατορική ΔΥΝΑΜΗ, που ειχε ήδη ένοπλα καταλάβει μια απελευθερωμένη και με τη βοήθεια του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ σύμμαχο χώρα.

Η χώρα αυτή ηταν η παλιά, αδύσταχτη αποιοκρατική Αγγλία και η Νέα να την διαδεχθεί Αμερική. Επρεπε με κάθε θυσία να κρατήσουν την Ελλάδα,αυτό το γεωστρατηγικό βράχο-κλειδί υπό τον έλεγχό τους. Εσωτερικά και αυτοί οπως και ο άξονας ειχαν πολλά και λαμπρά στηρίγματα και αφοσιωμένους συνεργάτες. Η Δεξιά και το παλιό Κέντρο, που στην κατοχή με τον ενα ή τον αλλο τρόπο συνεργάστηκαν, μετά την απελευθέρωση πουλούσε την ψυχή της στο διάβολο και για να επιβιώσει σφυχταγκαλιάστηκε με όλο το φάσμα του δοσιλογισμού. Το δοσιλογισμό, που σαν Ηρόστρατοι, γκρέμιζαν με αντεθνικό πάθος και μα απέραντη ασυνειδησία, αυτό που με αίμα, σάρκα και κόκκαλα έχτιζαν οι αγωνιζόμενοι Ελληνες.

Είδε σαν σωτήρες τους Αγγλους και τους Αμερικανούς, οπως στη διάρκεια της κατοχής ειχαν δεί του Γερμανούς. Το ίδιο δυστυχώς έκανε και μια μερίδα του κέντρου με τον Κ. Ρέντη κλπ, που πριν ακόμα αρχίσουν οι συζητήσεις για το μέλλον της μεταπολεμικής Ελλάδας, ειχε στείλει ογδό χιλιάδες Ελληνες Αριστερούς για τουρισμό στην Αλτάμπα της Αφρικής. Δυστυχώς για τη χώρα το ιδιο έκανε και μια μερίδα της εθνικής αστική τάξης, παρ όλο που γνώριζε, οτι ο Κόκκινος στρατός, δεν θα παραδίαζε τα ελληνικά σύνορα και οτι ο ΕΛΑΣ, με τη συμφωνία της Καζέρτας δεν θα κατέβαινε στην Αθήνα και με τη συμφωνία της Βάρκιζας ειχε παραδώσει τα όπλα. Στην πιό κρίσιμη για τη χώρα στιγμή, για λίγα ψίχουλα εξουσίας συντάχθηκε και αυτή με τους φύσει εχθρούς της. Τους βοήθησε και οδηγήθηκε η χώρα στις νέες μεταπολεμικές καταστροφές και τις χιλιάδες νέους Νεκρούς.

Το 1945 μόλις είχαμε βγεί από μια πολεμική θύελλα, που ξεθεμελίωσε τον τόπο και άφησε πίσω της ερείπια και αναρίθμητους τάφους. Μέσα ομως απ αυτόν τον αγώνα της φωτιάς και του σιδήρου, ο λαός μας βγήκε ατσαλωμένος. Για πρώτη φορά απέκτησε συνείδηση της δύναμης τους, και γι αυτό αποφασισμένος να ξεκαθαρίσει μια για πάντα τους λογαριασμούς, που εδώ και 120 χρόνια διατηρούσε ανοιχτούς με τους ξένους και τους ντόποιους συνεργάτες. Αν δεν το προσπαθούσε θα ηταν και οι Αντιστασιακοί οχι απλώς απόντες του αγώνα αλλα και προδότες του αγώνα.

Στον αγώνα για τη χιλιάκριβη τη Λευτεριά σφυριλατήθηκε μια νέα περήφανη Γενιά. Μια Γενιά εμπνευσμένη απ τα Νέα ιδανικά που ειχε φτερώσει στους λαούς ο αντιφασιστικός αγώνας. Μια Γενιά

εξοπλισμένη με αυτοπεποίθηση και θάρρος, που η νικηφόρα αναμέτρησή της με τους κατακτητές της ειχε εδραιώσει. Μια Γενιά που ενώ έδωσε τα πάντα, μόλις πρόλαβε να αγγίξει το όραμα της Λευτεριάς, της Αυτοτέλειας και της Εθνικής Ανεξαρτησίας.

Ομως ο πόλεμος τελείωσε. Η Δεξιά και το παλιό Κέντρο με την ένοπλη επέμβαση των Αγγλων εξασφάλισαν τη δοτή εξουσία και οι ξένοι μετά την αναρρίχηση στη εξουσία, τα πολιτικό-οικονομικά και γεωστρατηγικά συμφέροντά τους εξασφαλίστηκαν. Το λαό δεν τον ειχαν πλέον ανάγκη. Ο,τι του αναλογούσε να κάνει το έκανε. Τώρα δεν τον χρειάζονταν άλλο. Καιρός ηταν να δωθεί τέλος στα μεγάλα λόγια: ο «ηρωϊκος», ο «Μέγας», ο «απαράμιλος ελληνικός λαός», που στο εξής θα λέμε οτι οι «ήρωες πολλεμούν σαν Ελληνες» και πολλά αλλα παρόμοια του Τσιώρτσιλ, του Αϊνζεχάουερ και του Στρατηγούς Ουϊλσον, για την προσφορά του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στη Νίκη του αντιφασιστικού αγώνα. Τώρα, καλά θα κάνει να τα ξεχάσει αυτά, να ξανά γίνει ο γνωστός «λαουτζίκος», να μαζευτεί στη γωνιά του, να δουλεύει και να μή μιλάει. Γιατί αν συνεχίσει να μιλάει θα τον κάνουν πάλι Ντά όπως το 1936.

Τώρα Αρωγός στην προσπάθεια να ξανά κάνουν Ντά το λαό ηταν το «Σχέδιο Μάρσαλ». Η αποδοχή του απ την «ελληνική» κυβέρνηση, απεμπόλεσε και το τελευταίο ήχνος της εθνικής κυριαρχίας και αξιοπρέπειας, που ειχε δομήση ο Αλβανικός πόλεμος και η τετράχρονη Αντίσταση. Ετσι για αλλη μια φορά ο ελληνικός λαός, οπως το Δεκέμβρη του 1944, δεν διαπραγματεύονταν και ούτε πολεμούσε με τις συντηρητικές και αντιδραστικές δυνάμεις της (Κέντρο-Δεξιά), αλλα πάλι με μια ΞΕΝΗ ΔΥΝΑΜΗ. Την Ιμπεριαλιστική υπερ ΔΥΝΑΜΗ της Αμερικής.

Σε λίγο ακολούθησε το «Δόγμα Τρούμαν». Το «Δόγμα» αυτό σχεδιάστηκε για να εξουδετερωθεί όλος ο ελληνικός δυναμισμός και οχι μόνο η Αριστερα, όπως ο λαός, στο σύνολό του τον ειχε συνειδητοποιήσει και εκδηλώσει-εκφράσει συλλογικά στο ΕΠΟΣ των Αλβανικών βουνών και την Εθνική Αντίσταση. Με το «Σχέδιο Μάρσαλ» και το «Δόγμα Τρούμαν», μας έδεσαν όλους ανεξαιρέτος τους Ελληνες χειροπόδαρα και τώρα προσπαθούμε αρχίζοντας απ την αρχή-και από θέσεις χειρότερες από τότε-να βγούμε απ τα αδιέξοδα. Γιατί τα όσα ακολούθησαν: εμφύλιος, έκτακτα μέτρα, εκλογικά πραξικοπήματα, αποστασίες, χούντα, Τούρκοι, Κύπρος, Αιγαίο, ΣΙΑ, ξένοι πράκτορες και τα τόσα αλλα, δεν ξεπήδησαν ξαφνικά και απρόσμενα.

Οπως και αν λέγονταν Αγγλοι, Γερμανοί, και πάλι Αγγλοι ή Αμερικάνοι, όλοι τον ίδιο στόχο ειχαν. Πως να κρατήσουν την Ελλάδα σφικτά, αποπνιχτικά δεμένη στο δικό τους γεωστρατηγικό, πολιτικό και οικονομικό Αρμα. Πως θα παραμείνει η Ελλάδα το «αγγιστρωμένο ψάρι», που δεν θέλει «δόλωμα».Την χαριτωμένη αυτή διαπίστωση-διατύπωση την έκανε ο ειδικός για την Ελλάδα Αμερικανός σύμβουλος κ Αρμουρ. Οταν το 1958, η νικημένη ένοπλα Αντίσταση επανασυσπειρώθηκε στην Ενιαία Δημοκρατική Αριστερά (ΕΔΑ), έγινε αξιωματική Αντιπολίτευση. Η κυβέρνηση του Κ Καραμανλή, ζήτησε απ τις ΗΠΑ οικονομική βοήθεια προκειμένου να κάνει κοινωνική πολιτική, σαν τον μόνο τρόπο να καταπολεμηθεί η Αριστερά. Η έννοια της διατύπωσης ηταν : «Εμείς τους δώσαμε και τους κρατάμε στην εξουσία, θα πρέπει και να τους πληρώνουμε...»

Με την πικρή σοφία που μας πλούτισαν αυτά τα σαράντα και πλέον σημαδιακά -μαρτυρικά χρόνια που πέρασαν, βλέπουμε ολοκάθαρα πιά-σε όποια παράταξη και αν ανήκει ο καθένας μας-οτι χάσαμε τότε τη μοναδική ευκαιρία που είχαμε να συνταχθούμε σε μια ανεξάρτητη πολιτεία. Και το πιό τραγικό και οξύμωρο ειναι οτι ολη αυτή την αιματοχυσία την προκάλεσαν, την επέβαλαν και έγινε απ τους ξένους και τους δοσίλογους για εξη βασικούς λόγους α) Να πάρουν με τα όπλα οι Αγγλοι την εξουσία απ το ΕΑΜ και να τη δώσουν στην κεντρό-Δεξιά, μια και αυτοί ούτε με τα όπλα, μα ούτε και μέσω εκλογών ειχαν τη δύναμη να την πάρουν από μόνοι. β) Να μετατραπεί ο ελλαδικός χώρος σε προπύργιο του τότε «Ελεύθερου Κόσμου» και ορμητήριο εν όψη του Γ! παγοσμίου πολέμου για τους Νεοκατακτητές γ) Μια

που οι «σύμμαχοι» την Ελλάδα την προόριζαν να παίξει αυτόν το ρόλο και το ελληνικό κατεστημένο τον δέχθηκε, έπρεπε να εξοντωθεί ο «εσωτερικός εχθρός». δ) Να τσακίσει με μιά νέα ιδεολογική εθνοκάθαρση τη ραχοκοκαλά του ΕΑΜ (οπως έκανε το 1936 του ΚΚΕ) για να μή γίνει αξιωματική αντιπολίτευση αμέσως μετά τη λήξει του Β! παγκοσμίου πολέμου. ε) Να να μήν λογοδοτήσουν στη δικαιοσύνη οι δοσίλογοι για τα όποια εγλήματα διέπραξαν στη διάρκεια της τετράρχονης κατοχής συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές και ζ) Να αρπάξουν με τα όπλα το ΕΠΟΣ της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης, για μελλοντική χρήση και αξιοποίηση: Ταξικά και Ψηφοθηρικά, οπως έγινε και με το 1821.

Για να υλοποιηθούν αυτοί οι όροι, έπρεπε να μη βγεί αμέσως μετά την Απελευθέρωση το ΕΑΜ ούτε αξιωματική αντιπολίτευση. Ομως ετσι οπως ειχαν διαμορφωθεί τα πράγματα στην κατοχή, ενας μόνο τρόπος υπήρχε να μη βγεί το ΕΑΜ αξιωματική αντιπολίσευση. Επρεπε ως δια μαγείας οι ΕΑΜίτες και οι ΕΛΑΣίτες, από αγωνιστές και απελευθερωτές να μετατραπούν σε εσωτερικό «εχθρό» και σαν «εχθρός» έπρεπε να εξοντωθούν. Και ο εμφύλιος πόλεμος ηταν το μόνο μέσο-εργαλείο που μπορούσε να υλοποιήσει αυτό το στόχο.

Η νίκη όμως της Κένρτο-Δεξιάς, που ηταν αποτέλεσμα της ωμής και βάρβαρης ένοπλης επέμβασης των Αγγλων και της οικονομικής αρωγής και υπό την εποπτεία των Αμερικανών, ηταν ηττα μόνο πολεμική-στρατιωτική και οχι και ιδεολογική-πολιτική. Το γεγονός αυτό οχι μόνο επέτρεψε να διατηρηθεί ζωντανή η ιδελογικό-πολιτική συνοχή, αλλα πάρα την ισχύ των εκτάκτων μέτρων, τα νησιά και τις φυλακές γεμάτες ασφυκτικά το 1958 έγινε αξιωματική αντιπολίτευση. Οι αξίες, οι ιδέες και τα οράματα της ΕΑΜικής Αντίστασης για το μέλλον της Ελλάδας δεν έχουν ΑΝΑΛΩΘΕΙ-ξεπεραστεί. Ηταν και παραμένουν τόσο βαθιά ριζωμένες στη συνείδηση του λαού, που ενώ δέχθηκε στην πιό ακραία της μορφή τη βαβραρότητα για να μην γίνει αμέσως μετά την Απελευθέρωση Αξιωματική Αντιπολίτευση, οχι μόνο έγινε αλλα άντεξε και την επτάχρονη Επέλαση της δικτατορίας. Τα οράματα και οι ιδέες επανήλθαν μετά την μεταπολίτευση ζωντανές στο πολιτικό-κοινωνικό προσκήνιο και αυτό γιατί:

Με εξαίρεση το θέμα της Μοναρχίας ολες οι άλλες αξίες, ιδέες και οράματα, παραμένουν ζωντανές και θα παραμείνουν επίκαιρες μέχρις ότου δεν λυθούν-υλοποιηθούν θα τα βρίσκομε μπροστά μας. Εκτός πιά και αν το ΠΑΣΟΚ με το σύνθημα «Αλλαγή» και αργότερα με το «Αλλαγή στη Αλλαγή» που τόσο την εκμεταλλεύτηκε οτι υλοποίησε εστω μέρος απ τις «οι ιδέες της 3ης Σεπτέμβρη». Της αλλαγή που είκοσι και πλέον χρόνια έλεγαν « Νάτην πετιέται...» και δεν «φαίνεται στο τέλος καμιάς τετραετίας...», δικαιώνοντας ετσι τον Ελιότ, που επανειλημμένα εχει διαμηνύσει στα κόμματα εξουσίας : «Δεν μας αρέσει ν ανεβαίνουμε μια σκάλα και να βλέπουμε οτι μας οδηγεί κάτω...Δεν μας αρέσει να βγαίνουμε από μια πόρτα και να βλέπουμε οτι είμαστε ξανά στο ίδιο δωμάτιο».

Με την ελπίδα οτι το ΠΑΣΟΚ, αφού η διακήρυξη της 3ης του Σεπτέμβρη το περιεχόμενο αποτελεί περίπου αντιγραφή το Εθνικό-πολιτικό και κοινωνικό περιεχόμενο, τις ιδέες και τα οράματα της ΕΑΜικής Αντίστασης, θα κάνει πράξη το περιεχόμενό της εγκλώβισε ενα μεγάλο μέρος του ΕΑΜίκου Κινήματος. Τώρα πλέον ηταν η σειρά του ΠΑΣΟΚ να κυβερνήσει.

Τώρα εκτός απ΄τα πιό πάνω συνθήματα προστέθηκαν το πατριωτικό «βουλιάξε το Χώρα», απόψε «πεθαίνει η Δεξιά», η Δεξιά στο «χρονοντούλαπο» και πολλλά αλλα παρόμοια. Με τη στήριξη οργανωτικά, αγωνιστηκά και εκλογικά απ τις ΕΑΜικές Αντιστασιακές δυνάμεις, πάντα με την ελπίδα οτι θα πραγματοποιούσε στο βαθμό, που θα επέτρεπαν οι Διεθνείς συνθήκες και οι εσωτερικές δυνατότητες τους σκοπούς που πρόβαλε με τη Διακήρυξη της 3ης Σεπτεμβρίου του 1974. Στις 19 Οκτώβρη του 1981 το ΠΑΣΟΚ σχημάτησε αυτοδύναμη κυβέρνηση. Μια κυβέρνηση ομως που ειχε αναλάβει μια σειρά από υποθήκες. Ετσι αφού πέτυχε και πραγματοποίησε την «αποψίλωση και σχηματισμό πλειοψηφικής κυβέρνησης με τους ψήφους της Αντιστασιακών, τώρα σειρά ειχε η δεύτερη φάση αυτή που ταυτίζονταν

τα Αμερικά-ΝΑΤΟϊκα συμφέροντα με την εναλλαγή στην εξουσία. Η εναλλαγή στην κυβέρνηση έγινε, νε τα συνθήματα για...έμειναν κενού περιεχομένου αφού τα πάντα έμειναν στη θέση τους και λειτουργούν όπως πρώτα και πάντα στην Ελλάδα.

Ετσι σήμερα βρισκόμαστε για αλλη μια φορά μπροστά στην ιστορική ανάγκη πραγματικής: ουσία και περιεχόμενο ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ της Αντίστασης σαν Εθνικό ΚΕΦΑΛΑΙΟ. Εκτός πιά και αν νομίζουν οι αγωνιστές, συναγωνιστές, σύντροφοι και συγκρατούμενοι ακόμα, που το στηρίξαν οτι το θέμα της ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗΣ έκλεισε με την καθιέρωση σαν επέτειο την ημέρα της ανατίναξης της γέφυρας του Γοργοποτάμου και μερική οκονομική δικαίωση των νεκρών και ελαχίστων επιζήσαντες αναπήρους και πέραν αυτού ΟΥ. Με αυτό περίπου το σκεπτικό και βασικό ιστορικό περιεχόμενο, θέλει και προσπαθεί να κλείσει το κατεστημένο αυτό το εθνικό κεφάλαιο:

Το κεφάλαιο που ακούει στο όνομα: Αγγλό-βασιλό-μεταξική δικτατορία, Μεσοπόλεμος, Αλβανικός πόλεμος, 4τραχρονη κατοχή, επαναγκαθίδρυση της Μοναρχίας, βία, νοθεία, εμφύλιος, σχέδια «Περικής», εκλογικά πραξικοπήματα, δολοφονία Λαμπράκη, Αποστασίες, Δικτατορία, μεταπολίτευση.

Αλλωστε ο σκοπός και ο τρόπος που «αναγνωρίσηκε», σκοπό εχει να αλλοιώσει την ουσία και το περιχόμενο από αυτόν τον πρωτόγνωρο και λαογέννητο αγώνα. Να βγάλει οπως το 21, τον συντελεστή λαό για μια ακόμη φορά απ το κοινωνικό-πολιτικό γίγνεσθαι και τη συμμετοχή του στα κέντρα που παίρνονται οι αποφάσεις.

Ετσι λοιπόν, για το ίδιο θέμα, μετά την «αναγνώριση» έχουμε μια επέτειο και μια γιορτή. Επέτειο για την κήρυξη του πολέμου και γιορτή για την Αντίσταση-Απελευθέρωση. Μια γιορτή που ολόκληρο το έργο της συμποσούται μόνο στην ανατίναξη της γέφυρας του Γοργοποτάμου και όχι επέτειο για την ίδια την Αντίσταση, που ηταν ο φορέας της Απελευθέρωσης. Ο τρόπος που «αναγνωρίστηκε» και ο σκοπός για τον οποίο «αναγνωρίστηκε» ηταν και παραμένει σαφής. Στόχος: να περιορίσουν -συμπυκνώσουν σε αυτό και μόνο το γεγονός ολόκληρο το νόημα και το περιεχόμενο της Εθνικής Αντίστασης, σε αυτήν και μόνο Αντιστασιακή πράξη: την ανατίναξη της γέφυρας Γοργοποτάμου και σε συνέχεια μέσω της «αναγνώρισης» να οικιοποιηθεί η άρχουσα τάξη την Αντίσταση. Σκοπός: με αυτήν την ιδιόμορφη «αναγνώριση» να «συμμετάσχει» το μεταπελευθερωτικό κράτος στην Αντίσταση και ταύτισή του με την Αντίσταση ειναι έκτοτε το ζητούμενο.

Η Εθνική Αντίσταση καθρέφτιζε την καρδιά του Επαναστατημένου Εθνους σε μιά απ τις μεγαλύτερες στιγμές των ιστορικών ανατάσεων. Κι οχι μόνο την καρδιά, αλλά και τη μοίρα του. Συνεπώς το θέμα ειναι εθνικό και σαν τέτοιο πρέπει να αναγνωριστεί. Η Εθνική Αντίσταση, σαν όραμα, σαν έννοια και προοπτική διατηρεί πλήρως την αξία της και αυτό γιατί η δικήρυξη του ΕΑΜ και η προκήρυξη του Υψηλάντη έχουν αν οχι ταύτιση σκοπών πολλά μα πάρα πολλά κοινά χαρακτηριστικά. Ο Υψηλάντης καλούσε του Αστούς να πάρουν την υπόθεση της Επανάστασης στα χέρια τους και το ΕΑΜ καλούσε το λαό για την απελευθέρωση της κατακτημένης χώρας.

Με την προκήρυξη αυτή ο Υψηλάντης, εκτός του οτι αναγνώριζε την ηγεσία και τους προηγούμενους αγώνες των Φιλικών, τους καλούσε να οπλιστούν και να συνδράμουν με χρήματα, όπλα και με ό,τι αλλο τον Ιερόν αγώνα για την Εθνική Απελευθέρωση και την Ελευθερία των Ελλήνων.

Το 1940 η Ευρώπη ειναι ηττημένη απ τον άξονα. Οι λαοί της Ευρώπης βυθισμένοι στην ηττοπάθεια και τη μοιρολατρία. Σκοτάδι και φόβος παντού. Κανένα φώς από πουθενά. Και μέσα σε αυτήν την οικουμενική σιωπή και την ηττοπάθεια, οι Ελληνες στα βουνά της Αλβανίας διεξάγουν τις πρώτες νικηφόρες μάχες ενάντια στον άξονα. Το ίδιο συνέβει και με το κατέβασμα της σβάστικας από την Ακρόπολη. που αποτέλεσε το εγερτήριο σάλπισμα προς τους ηττημένους και φοβισμένους λαού της

Ευρώπης. Τότε άρχισαν να ξαναβρίσκουν τον εαυτό τους. Να συνέλθουν και να οργανώσουν και αυτοί, οπως οι Ελληνες Αντίσταση.

Εχει υποθεί οτι το κατέβασμα της βάστικας απ την Ακρόπολη, δεν ειναι η πρώτη Αντιστασιακή πράξη στον ευρωπαϊκό χώρο. Και αν ακόμα δεχθούμε οτι η άποψη αυτή ειναι σωστή η Αντιστασιακή αυτή πράξη δεν ξεπέρασε τα σύνορα της χώρας του συνέβει. Ενώ το κατέβασμα της βάστικας απ την Ακρόπολη, απ αυτό το παγκόσμιο Σύμβολο ειχε τεράστια απήχηση οχι μόνο στους λαούς της Ευρώπης αλλά και παγκόσμια.

Οπως λοιπόν, ο Υψηλάντης καλούσε τους Φιλικούς, να οπλιστούν και να συνδράμουν με ολα τα μέσα τον Ιερό αγώνα, ετσι και οι κομμουνιστές που πρωτοστάτησαν για την ίδρυσει του ΕΑΜ, καλούσε το λαό να μαζέψει όπλα και να συνδράμη με όλες του τις δυνάμεις τον εξ ίσου Ιερό αγώνα, για την απελευθέρωση της Ελλάδας απ την τριπλή σκλαβιά. Τη στιγμή που συνεργάτες απεργάζονταν την φασιστική προοπτική, ο λαός με την καθοδήγηση του ΕΑΜ, με μικρές ελάχιστες εξαιρέσεις ετοίμαζε τις πολιτικές και στρατιωτικές οργανώσεις και τις δομές εκείνες, που οχι μόνο να απελευθερωθεί τη χώρα απ την τριπλή κατοχή και να βοηθήσει τον συμμαχικό αντιφασιτικό αγώνα, αλλα και να λύθουν τα όσα κοινωνικό-πολιτικά και οικονομικά προβλήματα, που άφησε άλυτα λόγω του ιστορικού συμβιβασμού των αστών με τους Κοτζαμπάσηδες και τον Κλήρο το 21, καθώς και τα καινούρια που σώρευσε η εκατοντάχρονη Αστικο-Τσιφλικάδικη εξουσία. Ετσι ωστε μετά την απελευθέρωση της χώρας και τη λήξη του Β! παγκοσμίου πολέμου, να μήν επιστρέψει ξανά η Ελλάδα στο προπολεμικό καθεστώς και ειδικά στο επάρατο της 4ης Αυγούστου.

Οπως η Επανάσταση του 21, (ακόμα και κατά Παπαρηγόπουλο) ηταν ενα μεγάλο κοσμοϊστορικό γεγονός. Ενα γεγονός από εκείνα που προκαλούν ΔΕΟΣ σε όποιον το κοιτάξει κατάματα, σε όποιον αποφασίσει να αναμετρηθεί μαζί του. Η διαπίστωση αυτή δεν αφορά μόνο την πυκνότητα, την ποιότητα και τη σημασία των γεγονότων και αλλαγών, που προκάλεσε αυτή η τεράστια σε μέγεθος ανατροπή. Αφορά ακόμα και τα κείμενα που αναφέρονται σε αυτήν. Το δημοκρατικό Σύνταγμα που αποτέλεσε την υποδομή του Συνταγματικού γίγνεσθαι της Ελλάδας. Το ίδιο περίπου δέος, θα νοιώσει και αυτός που θα αποφασίσει να κοιτάξει κατάματα την Εθνική Αντίσταση και να αναμετρηθεί μαζί της. Γιατί αν ο αγώνας των Ελλήνων το 21, εδραίωσε την αντίληψη και την ανάγκη να συγκροτηθεί ο αστερισμός των οικογενειών και ομάδων σε οργανωμένη κοινωνία και σε κρατική οντότητα, η Εθνική Αντίσταση, εκτός του οτι συνέβαλε στον αντιφασιστικό αγώνα και την Απελευθέρωση της χώρας, άνοιξε μια Νέα σελίδα, την πιό ένδοξη και πιό ηρωϊκή-κοινωνικό-απελευθερωτική.

Η Εθνική Αντίσταση 1941-44 δεν ηταν ενα τυχαίο και τυχάρπαχτο γεγονός. Ηταν η Νέα Φιλική Εταιρεία, που ξεπετιόταν μέσα απ τους αγώνες του ελληνικού λαού, εθνικούς και κοινωνικούς απ το 21 ώς τώρα, ενώ παράλληλα άνοιγε το δρόμο για τα εθνικά απελευθερωτικά κινήματα των σκλαβωμένων αποικιακών λαών. Των λαών που ζούσαν για εκατοντάδες χρόνια κάτω απ την πιό απάνθρωπη και κτηνώδη βία.

Στην ιεράρχιση των στόχων της Αντίστασης, σε ό,τι αφαρά την Ελλάδα, την πρώτη θέση κατείχε η επιβίωση του λαού, τη δεύτερη η Απελευθέρωση της χώρας και η τρίτη να συνταχθούμε σε μια ανεξάρτητη πολιτεία, να κρατήσουμε τη φορά αυτή την Ελλάδα: ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΜΑΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ. Να πάρουμε τα όποια προβλήματα αποσχολούν το λαό και τη χώρα στα ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΧΕΡΙΑ. Να την ανασυγκροτήσουμε και να την εντάξουμε ελεύθερη και ανεξάρτη πιά στη χωρία των αναπτυγμένων Ευρωπαϊκών χωρών. Και η Τετάρτη να κρατήσουμε μεταξύ μας, τις όποιες διαφορές και να τις λύσουμε ΜΟΝΟΙ ΜΑΣ, χωρίς καμιά ΞΕΝΗ επέμβαση. Για να πάψει επιτέλους η χώρα μας να παίζει το ρόλο του αρωγού, που συνεπάγεται πλήθος ταπεινώσεων και εξεφτελισμών, ακόμα και οταν βρίσκεται με το μέρος ή στο πλευρό των νικητών. Να μην ξανά συμβεί αυτό που συνέβει με τον Α! παγκόσμιο, την

Μικρασιατική καταστροφή, το Δεκέμβρη του 44 και τον Μάρτη του 1947. Να μην ξαναγίνει η γνωστή «ψοροκώσταινα» των Γές Μάν.

Με αυτούς ακριβώς τους στόχους και σκοπούς, δημιουργήθηκε και έδρασε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο. Και ηταν αυτό, που χαροπαλεύοντας σε άνισο, σκληρό, αιματηρό και μακρόχρονο αγώνα με τις 12 και πλέον γερμανικές μεραρχίες, τον ιταλικό και βουλγαρικό στρατό κατοχής και με όλους τους αλλους ένοπλους και μή συνεργαζόμενους :«Τάγματα Ασφαλείας» και εθνοϊσμούς που απεργάζονταν να δολοφονήσουν Ελλάδα και λαό. Ηταν αυτή η Εθελοντική Λαογέννητη Αντίσταση, που οχι μόνο έδωσε πνοή και δύναμη στο λαό να μήν αποδεχθεί την κατοχή, αλλα και με πίστη στις πατρογονικές παρακαταθήκες, αγωνίστηκε στα μαρμαρένια αλώνια για την χιλιάκριβη τη Λευτεριά με τους τρείς κατακτητές, για να διατηρηθεί στη ζωή η μικρή στο δέμας, αλλά μεγάλη σε προσφορά και θυσίες στην κοινωνία των Ανθρώπων Ελλαδίτσα.

Η) ????Να επιβεβαιώσει με τον αγώνα και τις όποιες θυσίες χρειάστηκαν, οτι εμείς οι Ελληνες, δεν ήμαστε τυχαίοι και τυχάρπαστοι σε αυτήν τη Βαλκανική γωνιά της Ευρώπης. Σε αυτό το σταυροδρόμη του κόσμου. Να αποδείξει οτι έχουμε ταυτότητα, ιστορία, παράδσοση και σελίδες αγώνων :Εθνικής, Ηθικής και Πνευματικής Αντίστασης και εναν Αξιοθαύμαστο Πολιτισμό. Εχουμε αποσκευές πλούσιες σε Αρετή, Τόλμη και Αξιοπρέπεια. Εχουμε αξιοπρεπές παρελθόν, παρόν και μέλλον και μιά τεράστια αγνωνιστική και πνευματική προσφορά στην παγκόσμια κοινότητα. Και εναν πολιτισμό που άρδευσε με τον αγωνιστικό και πνευματικό του πλούτο, τον Δυτικό Πολιτισμό σε βαθμό που στο βάθος του, ο Δυτικός Πολιτισμός, να μην ειναι τίποτε αλλο παρά οι ελληνικές αρχές και αξίες, ζωντανές, γονιμοποιημένες και προσαρμοσμένες στις ανάγκες της σύγχρονης ζωής. Να τους θυμίσουμε για άλλη μια φορά, οτι σε αυτήν εδώ τη λεκάνη της Μεσογείου, σε αυτήν τη βραχώδη γωνιά της Ευρώπης και σταυροδρόμι του κόσμου γεννήθηκαν τα Γράμματα, οι Επιστήμες και οι Τέχνες.

Ο ελληνικός πολιτισμός, ειναι αυτό που υποχρέωσε τον Ser Xenry Samner maihny να πεί : «Σ ενα μικρό λαό δόθηκε να δημιουργήσει την αρχή της προόδου. Αυτός ο λαός ηταν ο ελληνικός. Εξω από τις τυφλές δυνάμεις της φύσης, τίποτε δεν κινείται μέσα σ αυτό το σύμπαν που να μην εχει ελληνική καταγωγή».

Σαν λαός είμαστε κληρονόμοι μιας βαριάς και ασήκωτης θα έλεγα κληρονομιάς. Αυτήν την μεγάλη πολιτιστική και αγωνιστική κληρονομιά, αυτόν τον πλούτο ιδεών, οραμάτων και αξιών, αυτό το αγλάϊσμα, αυτό το αγίασμα της μακραίωνης ιστορίας του, ο λαός και ειδικά οι γενιές του 20-30 και του 30-40, δεν θα την αφήναν ανυπεράσπιστη. Ο πολιτισμός ειναι ιστορία. Ειναι το ανώτερο στάδιο της Ανθρώπινης σκέψης στη διαδρομή των αιώνων. Η ιστορία ειναι παρελθόν και το παρελθόν, οταν δεν τον καταγράφεις σωστά-αληθινά, δεν τον αναλύουμε ιστορικά και στις πραγματικές του διαστάσεις και δεν διδασκόμαστε από αυτό, κάποτε θα ξαναστηθεί όρθιο μπροστά μας.

Το μεγαλείο της διάστασης με τον κατακτητή και η Αντίσταση του υπόδουλου και υπο κατοχή Ελληνα, βρίσκεται στο γεγονός οτι ο υπήκοος μέσω της Αντίστασης, οχι μόνο αμφισβητή την κατοχή, αλλα μέσω της Αντίστασης, διεκδηκεί εκτός απ την αξιοπρέπεια και την ιδιότητα του πολίτη και τη Λευτερία του. Μια ιδιοτήτα και ενα αγαθό που του τα αφαίρεσε ο κατακτητής σε συνεργασία με τον ντόπιο κατοχικό κατεστημένο. Ειναι γεγονός οτι οταν κάτι σε ενοχλεί σαν άνθρωπος αντιδράς και η κατοχή ενόχλησε. Και ενόχλησε στο σύνολο σχεδόν τους Ελληνες. Ομως ενα απ τα πιό δύσκολα θέματα σε αυτές τις περιπτώσεις, ειναι ο από κοινού εντοπισμός των αιτιών που μας οδήγησαν στην κατοχή και ακόμα πιο δύσκολος ο προσδιορισμός της εξόδου απ την κατοχή. Και γίνεται πολλαπλάσια δυσκολότερος ο εντοπισμός των αιτιών και ο προσδιορισμός της εξόδου οταν η «ηγεσία» πριν απ την κατάκτηση της χώρας εγκατάλλειψε λαό και χώρα έρμαια στην αποκληστική διάθεση των κατακτητών

Στο Βασιλό-μεταξικό δικτατορικό καθεστώς, το «εμείς» ειχε απορροφηθεί απ το «εγώ». Μετά την κατάρευση του μετώπου τα πάντα ειχαν διαλυθεί. Η κατοχική κοινωνία τον πρώτο καιρό ηταν μια κοινωνία κατακερματισμένη σε άτομα. Στα οποία άτομα από πολλές κατευθύνσεις τους δινόταν σαν στόχο η προσωπική επιτυχία και καταξίωση στο χώρο της συνεργασίας αλλα και αντίδρασης στην τέτοια συμπεριφορά. Η αντίδραση όμως στην ενόχληση ποικίλλει. Αντίδραση ατομική, κοινωνική, άθροισμα-συνισταμένη των ατομικών αντιδράσεων. Αντιδράσεων που μπορεί να αλληλοσυγκρούονται μεν, αλλα με ενα ορθολογικό τρόπο αξιολόγησης αυτών των ποικίλλων αντιδράσεων και με τις αντίστοιχες ιδέες, αξίες και οράματα δημιουργούν μια συνισταμένη ικανή να απαντήσει και στον εντοπισμό των αιτιών της κατοχή και στον προσδιορισμό της εξόδου απ την κατοχή, αλλα και να υποδείξει και τον τρόπο που πρέπει να δράσουμε σαν λαός για να φτάσουμε κάποια μέρα στην Απελευθέρωση.

Η Ιδρυση του ΕΑΜ στις 27/9/41, ηταν ο καταλύτης που συντόνισε τις ατομικές θελήσεις, έγιναν κατανοητοί οι λόγοι που μας οδήγησαν στην κατοχή καθώς και η εγκατάληψη της χώρας και του λαού απ τους «ταγούς». Το ΕΑΜ, παράλληλα με τον πολιτικό και ένοπλο αγώνα, έπλαθε τον Ελληνα της προόδου, της Εθνικής Ανεξαρτησίας, τον Ελληνα της Δημοκρατίας και του δικαίου. Η κοινωνία για να επιβιώσει εχει ανάγκη από ισχυρή συνοχή πολύ περισσότερο οταν η κοινωνία βρίσκεται υπό κατοχή. Σε αυτήν ακριβώς τη συνοχή, σε αυτό το γενικευμένο κοινωνικό «Εγω», αυτή η ταύτιση του ενός με το σύνολο που χρειάζονταν η κατοχική κοινωνία πρωτοστάτησε-απάντησε η ιδρυση του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου.

Ενταγμένο στο ΕΑΜ το άτομο απόκτησε την ικανότητα να γίνει υποκείμενο της ιστορίας. Οταν το άτομο αποκτά αυτήν την ικανότητα, οταν η συλλογικότητα συντονίζει και συνδέει την ορμή και τη θέληση για ελευθερίας σε κοινό αγώνα, οπως τον δρομολόγησε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, τότε ανεξάρτητα απ την έκβασή του, εχει γίνει ενα τεράστιο βήμα προς τα μπρός. Εχει επιτευχθεί, η υπέρβαση της αδράνειας και η κατάσταση υποταγής. Εχει εκδηλωθεί η πράξη ευθύνης και αυτονομίας και η διεκδίκηση πλέον της αυτονομίας μεταφέρεται απ τη απόρριψη της κατοχής και τη διαμαρτυρία στη σύγκρουση. Την αλλη μέρα άρχισε η ατελείωτη πορεία για την απελευθέρωση.

Τη στιγμή που οι «ταγοί» εγκατάλειψαν το λαό και τη χώρα και οι συνεργάτες απεργάζονταν την φασιστική προοπτική, ο λαός μάζευε όπλα και έστηνε πολιτικές οργανώσεις και στο τελευταίο χωριό. Δημιουργούσε τις δομές και τις προϋποθέσεις εκείνες για τη συγκρότηση και ενός εθελοντικού αξιόμαχου ένοπλου Αντιστασιακού στρατού τον : Θρυλικό ΕΛΑΣ, την ΕΚΚΑ, την ΠΕΑΝ και τον ΕΔΕΣ, μέχρι τη στιγμή που ηταν και αυτός λαογέννητος, γιατί αργότερα και ο πολιτικός και ο ένοπλος ΕΔΕΣ, συνεργάστηκε πολύπλευρα με τους Γερμανούς σε κοινές ή παράπλευρες επιχειρήσεις εναντίον του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. (Γερμανικά αρχεία). Τον ΕΛΑΣ που απ την επομένη της δημιουργίας του, εκτός του ότι αμφισβήτησε ένοπλα πλέον την κατοχή της χώρα και τους ίδιους τους κατακτητές, εδραίωσε την πεποίθεση στο λαό, οτι η Ελλάδα κάποια μέρα θα απελευθερωθεί.

Τον ΕΛΑΣ, τον ΕΛΑΝ και την ΕΠΟΝ, που έκαναν τον ύπνο των κατακτητών εφιαλτικό, τους υποχρέωσε να φυλάνε με διπλοσκοπιές τα λίγα τετραγωνικά μέτρα του στρατοπέδου, και να χρησιμοποιούν τη δολοφόνο κλούβα για να μετακινηθούν απ το ενα στρατόπεδο στο αλλο. Και το βασικότερο να μήν επιστρέφουν ποτέ τόσοι, οσοι ξεκινούσαν κάθε φορά για τις φονικές πολυήμερες επιχειρήσεις.

Μέτα την ίδρυση του ΕΛΑΣ, τον Φλεβάρη του 1942, δίπλα στα συλλαλητήρια που οργάνωναν οι πολιτικές οργανώσεις, για την επιστράτευση, την κάθοδο των Βουλγάρων στη Θεσσαλονίκη, την αποστολή εργατών και ομήρων στα πολεμικά εργαστάσια της Γερμανίας, τα λαϊκά συσίτια κλπ άρχισαν οι μάχες. Μάχες φονικές, με νεκρούς, τραυματίες, και ισόβια ανάπηρους. Με αγνοούμενους και ομήρους. Συλλήψεις, βασανιστήρια κρεμάλες, εκτελέσεις, τα αντίποινα και η συλλογική ευθύνη. Οι καταστροφές

και ολοκαυτώματα. Για πρώτη φορά υπήρξε τέτοια μαζική εξόντωση αμάχου πληθυσμού στα μετώπισθεν. Κανένας κατακτημένος λαός της Ευρώπης, δεν ειχε υποστεί τα δεινά και τις τραγικές συνέπειες που ειχε υποστεί ο ελληνικός λαός.

Το έργο της Αντίστασης, ειχε πρώτο και κύριο μέλημα: την επιβίωση των Ελλήνων, την απελευθέρωση της χώρας, την απαλλαγή της απ την ξένη ξάρτηση και την κοινωνικό-οικονομική ανάπτυξη. Για να φέρει σε πέρας αυτούς τους ιερούς σκοπούς και κυρίως για την απελευθέρωση, χύθηκαν σε άνισες μάχες ποτάμια αίμα όπως και στον αλβανικό πόλεμο, για να μην κατακτηθεί η χώρα και για να απελευθερωθεί, υπήρχουν χιλιάδες δια βίου ανάπηροι.

Το Ελληνόπουλα πέθαιναν σαν τις μύγες απ την πείνα τις αρρώστειες και το κρύο. Το ίδιο οι γέροι και οι ανάπηροι του αλβανικού πολέμου. Για να σταματήσει αυτό το θανατικό συγκροτήθηκε η Επιτροπή Εθνικής Αλληλεγκύης.(ΕΑ). Η Επιτροπή αυτή πρωτοστάτησε για τα λαϊκά και Φοιτητικά σισίτια Η Επιτροπή μετά τη συγκρότησή της επισκέφθηκε τον Γερμανό διοικητή και του ζήτησε να οχι μόνο να πρωτοστατήσει να σταματήσει αυτό το μαζικό έγκλημα, αλλα και να συμβάλλει στο εξής να μην πεθαίνουν οι Ελληνες απ την πείνα. Η απάντηση ηταν : «Η Γερμανία θα νικήσει, οι πλούσιοι θα φτωχύνουν και οι φτωχοί θα πεθάνουν. Αν θέλετε να ζήστε σαν λαός ενας και μόνος τρόπος υπάρχει ελάτε μαζί μας».

Οπως το κατεστημένο βρήκε μέσω των όποιων συναλλαγών και διαπλοκών, ανθρώπους και κυρίως συγγραφείς και δημοσιογράφους να του πλέξουν το εγκώμιο, να διαστρευλώσουν, να παραποιήσουν την 4χρονη Αντίσταση και να μετατρέψουν τους συνεργάτες σε «πατριώτες» και «ήρωες» και τους αγωνιστές συλλήβδην σε εσωτερικό «εχθρό», ετσι και για την περίπτωση της «αναγνώρισης» σε εισαγωγικά, δυστυχώς υπήρξαν συναγωνιστές, συμπολεμιστές και συγκρατούμενους ακόμα, που ενώ γνώριζαν οτι το ΕΑΜ, εκτός του αγώνα κατά των κατακτητών, στο όραμα και την προοπτική του ειχε και την Λαϊκή Εξουσία, όπου ο λαός με ελεύθερες εκλογές θα καθόριζε την πορεία της χώρας. Δεν δύστασαν παραβλέποντας ή παρεμηνεύοντας το μεταπολεμικό πρόγραμμα του ΕΑΜ, οχι μόνο να αποδεχθούν, μα και προπαγάνδησαν την τέτοια αναγνώριση και το ακόμα πιό τραγικό αποδέχθηκαν αδιαμαρτύρητα το σύνθημα του κατεστημένου: «ευτυχώς που δεν επικρατήσαμε» γιατί αν επικρατούσαμε «θα ήμασταν και εμείς Αλβανία, Βουλγαρία κλπ».

Ανθρωποι που σε κάποια στιγμή της ζωής τους συμμετείχαν στην Αντίσταση άλλαξαν ιδέες, απεμπόλισαν ολη ή μέρος της προηγούμενης ζωής και δράση τους. Δέχθηκαν και στήριξαν αυτήν την τυπική και κενή περιεχομένου «αναγνώριση». Με την αναγνώριση αυτή η ιστορία οχι μόνο δεν καταγράφεται στις πραγματικές διαστάσεις, αλλα ούτε και την δέχεται αυτήν την «αναγνώριση». Και δεν τη δέχεται γιατί η «αναγνώριση» αυτή ηταν και παραμένη μια ιδιόμορφη απόρριψη. Η πραγματική ιστορία της Εθνικής Αντίστασης, δεν εχει γραφεί ακόμα.

Και επειδή τα στερνά μετρούν τα πρώτα, οι συναγωνινιστές, σύντροφοι και συνπολεμιστές, για να δικαιολογήσουν την μετάλλαξή τους, προβάλουν το επιχείρημα, πως ο καθένας εχει το δικαίωμανα αναθεωρεί τις θέσεις και τα πιστεύω του. Σωστό και κανένας ψόγος. Αλλά όποιος νομίζει οτι έκανε λάθος ζητάει συγνώμη και πάει στο σπίτι του. Για να πιστεύει, να προπαγανδήζει και να γράφει τα εντελώς αντίθετα από αυτά που πίστευε και αγωνίστηκε, πρέπει να εχει αποβάλλει κάθε ίχνος τσίπας για να προσπαθεί τώρα να μας πουλήσει τα αντίθετα. Ειναι κοινώς αποδεκτό, πως αν η αλλαγή θέσεις και πιστεύω στερείται ηθικού περιεχομένου, τότε η αλλαγή του πιστεύω ειναι σκέτος σαλταρισμός. Και η ιστορία δεν αποδέχεται και δεν...

στ) ??????Πρέπει να δεχθούμε οτι η Αντίσταση ηταν συνέχεια του Αλβανικού πολέμου. Απ την στιγμή που θα δεχτούμε αυτόν τον όρο, πρέπει να δεχθούμε οτι ηρθε το πλήρωμα του χρόνου να βάλουμε το

θέμα της αναγνώρισης και της επετείου στις πραγματικές ιστορικές διαστάσεις. Και κυρίως να πούμε στο λαό την αλήθεια οσο πικρή και άσχημη και αν ειναι.

Πολλοί συγγραφείς, δημοσιογράφοι, οι απόντες, οι μή συμμετέχοντες στην Αντίσταση και κυρίως οι συνεργάτες των κατακτητών κατηγορούν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ για απάνθρωπη βία και για εγκλήματα ακόμη. Και αναρωτιέται ο καθένας, αφού το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, δεν έκανε Αντίσταση για οποίον ακριβώς λόγο έκανε τα όσα του καταλογίζουν; Η ιστορία λέει και η ζωή επιβεβαιώνει, οτι για να προκύψουν και για να καταλογιστούν ευθύνες, πρέπει να εχει προηγηθεί έργο απ το οποίο προέκυψαν οι ευθύνες. Συνεπώς πρώτα αναγνωρίζουμε Εθνικό Εργο-προσφορά του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, και μετά καταλογίζουμε τις όποιες ευθύνες του αναλογούν και κυρίως οχι συλήβδην μετακύλησει ευθυνών. Και αυτό γιατί προκειμένου να κατανέμουμε ευθύνες, πρέπει να πάρουμε υπόψη μας τους παράγοντες κάτω απ τους οποίους προέκυψαν οι όποιες ευθύνες.. Κριτική και ευθύνες στο κενό δεν υπάρχουν. Τώρα πως μερικοί κατορθώνουν και συμβιβάζουν τα ασυμβίβαστα, ειναι ενα θέμα που μόνο οι ίδιοι το ξέρουν.

Αντί λοιπόν, πριν την αναγνώριση να αξιολογήσει κοινωνικό-ιστορικά τη γενιά της Αντίστασης, γιατί η εμφάνιση της γενιάς αυτής, στη σκηνή της Νεοελληνικής ιστορία, ειχε κάτι το ασύγκριτο αν οχι το ασύληπτο. Καμιά αλλη γενιά μετά το 21, δεν αντίκριζε οπως η κατοχική το φάσμα της τριπλής κατοχής, το φάσμα της πείνας, του πολέμου και την μπότα των κατακτητών να συνθίβει για τέσσερα χρόνια τους Ελληνες και την Ελλάδα. Αντί να διαλογηθεί με την γενιά αυτή, γιατί Αντίσταση σημαίνει πρώτα απ ολα και πάνω απ όλα ΕΘΝΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ, σημαίνει Εθνική Καταξίωση, σημαίνει Γραματολογική Εθνική Παιδεία. Σημαίνει ΓΝΩΣΗ του αντικειμένου της ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ. Σημαίνει Ιστορία. Να ξέρουν οι μετέπειτα γενιές, τί ακριβώς ειχε συμβεί και χρειάστηκε να οργανωθεί Αντίσταση. Πότε, πού, πώς, από ποιούς και γιατί. Σημαίνει ανέγερση Μνημείων στους τόπους της θυσίας, αντίστοιχα με την προσφορά. Σημαίνει Μουσείο εθνικό και τοπικά. Σημαίνει Αξιοποίηση της Αντιστασιακής Λογοτεχνίας, της Ποίησης και του Θεάτρου. Σημαίνει καθημερινότητα. Σημαίνει χρηματοδότηση για μεταπτυχιακές σπουδές-Δοκτορά με αποκλειστικό θέμα κατά τομείς την Αντίσταση. Σημαίνει αποδοχή και παραδοχή της εθνικής Αντίστασης. Σημαίνει ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ χωρίς εισαγωγικά και στις πραγματικές της διαστάσεις. Σημαίνει Πράξη Εθνικής Απελευθέρωσης.

Σήμερα δεν αμφισβητείται πλέον από κανέναν, οτι η Ενθική Αντίσταση ηταν συνέχεια του Αλβανικού Επους και οτι οι ήρωες των Αλβανικών βουνών, των Μακεδονικών οχυρών και της Κρήτης, ηταν αυτοί που ζαλώθηκαν ξανά τις πατρογονικές παρακαταθήκες και δημιούργησαν χωρίς όπλα, κρατικό μηχανισμό, χάρτες και επιμελητείες αυτό το δεύτερο Επος, που τα δυό μαζί συγκλόνισαν την οικουμένη και αποτελούν τη Δόξα της σύγχρονη της Ελλάδας.

Η Εθνική Αντίσταση και η ΕΑΜική ειδικά, τουτίστηκε με τον αγώνα του Λαού για Ελευθερία, Εθνική Ανεξαρτησία, για μια καλύτερη ζωή. Και πριν απ ολα υπήρχε ηρωϊσμός και αυτοθυσία, υπήρχε απόλυτη αδιαλλαξία απέναντι στους κατακτητές. Με λίγα λόγια υπήρχαν ολα οσα συνθέτους την Ελλάδα. Μια γενικευμένη Εθνική παντρατιά. Εννοιες συναισθηματικά, θετικά η αρνητικά φοτρισμένες που απ τον Αύγουστο του 1943, το περιεχόμενό τους πολεμήθηκε με φωτιά και σίδερο. Για μισό σχεδόν αιώνα, ηταν υπό απηνή διωγμών και με την «αναγνώριση» με στόχο την ένταξή του στο σύστημα: γίνεται προσπάθεια μετάλλαξης. Αμφισβητείται, επαναπλάθεται και συχνά χρησιμοπείται καιροσκοπικά. Ενα φιλόδοξο εγχείρημα, αν πάρουμε υπόψη μας οτι ο όρος Αντίσταση ειναι πολύσημος και δεν εξαντλείται σε σύντομες περιγραφές και επιφανειακές ερμηνείες. Η Αντίσταση ειναι η τετράρχονη ένδοξη ιστορία της Ελλάδας.

Το κατεστημένο προσπαθεί η «αναγνώριση» να παίξει το ρόλο της δικλείδας ασφαλείας. Προσπάθησε με την «αναγνώση», να την ξεθυμάνει-αδιάσει από το κοινωνικό της περιχόμενο και να την εντάξει στο

σύστημα. Η Εθνική Αντίσταση ηταν και θα παραμείνει σύμβολο Αντίστασης και Σημείο Αναφοράς για τους νέους αγώνες. Μήτρα έμπνευσης σύγχρονων οραμάτων και διεκδικήσεων. Τα μηνύματα της Αντίστασης, δεν μπορούν να ξεθυμάνουν πολύ περισσότερο να ξεχαστούν, όπως πολύ θα το ήθελε και επιδιώκει το κατεστημένο. Οπως δεν μπορεί να καναλιζάρει-ξεθυμάνει και η φυσική ροπή της Νεολαίας για ανυπακουεί και αντίσταση στις εκάστοτε δομές της εξουσίας.

Βέβαια οι σημερινές γενιές, δεν αντιμετωπίζουν τα τάνκς και τα μεδραλιοβόλα, ειναι ομως αντιμέτωπες με τη σύγχρονη εκδοχή των κατασταλτικών μηχανισμών. Οι αξίες και τα οράματα της Αντίστασης, οσο και αν πολλοί τα θεωρούν ξεπερασμένα, αποτελούν διαχρονικά δομικά υλικά, με τα οποία θα χτίσουν οι νέες γενιές τις σύγχρονες αντιστάσεις, μέσα απ τις γραμμές των πολύχρωμων κοινωνικών κινημάτων ενάντια στην βία και την παγκοσμιοποίηση, γιατί δείχνουν το δρόμο της ενότητας και της συλλογικής δράσης. Αλλωστε οι πιό μεγάλοι, οι πιό όμορφοι και η πιό κρίσιμοι αγώνες, ειναι οι αγώνες που έρχονται.

Η προσπάθεια αυτή δεν αποβλέπει στην αναμόχλευση, ή να ξύσει πληγές. Πολύ περισσότερο να μιλήσει για ήρωες και μηνύματα για την «άσβεστη μνήμη», αλλά για να πάμε ποίο πέρα. Και για να πάμε ποιό, δεν πρέπει να διατηρούμε τη ζωή τα φαντάσματα του περελθόντος και ο μόνος τρόπος να πάμε ποιό πέρα, εκτός του ότι πρέπει να πούμε στο λαό την αλήθεια οσο πικρή και αν ειναι, αλλα να δώσουμε και τα του Καίσαρι στον Καίσαρι και τα του Θεού στο Θεό. Και πρέπει να την πούμε γιατί: «Οι μή κολάζοντες τους κακούς βούλουνται αδικείσθαι τους αγαθούς».

Σήμερα ακούγονται φωνές, οτι πρέπει να αρθούν οι οροθετικές γραμμές. Πως ομως να αρθούν οι οροθετικές γραμμές, οταν εξακολουθεί να υπάρχει ενταφιασμένη η αξιοθαύμαστη προσφορά του λαού και το πρόβλημα της πραγματικής ουσία και περιεχόμενο «αναγνώριση»; Οταν η ιστορία σταματά στις 28η Οκτωβρίου το 40 και ξανά αρχίζει μετά την μεταπολίτευση; Οταν λείπει η 4χρονη κατοχική ιστορία; Οταν δεν καθιερώνεται η 12 Οκτωβρίου, που Απελευθερώθηκε η χώρα σαν μέρα εθνικής επετείου; Για οποίον ακριβώς λόγο εξακολουθούμε να γιορτάζουμε την κήρυξη του πολέμου, που ειχε το τραγικό επακόλουθο την τριπλή τετράχρονη κατοχή και οχι την απελευθέρωση της χώρας, που ηταν και η νίκη αυτού του πολέμου, που άρχισε την 28η Οκτωβρίου του 40 και έληξη την 12η Οκτωβρίου το 1944;

Υστερά από έναν άνισο, αιματήρο τετράχρονο σχεδόν αγώνα, η Ελλάδα στις 12 του Οκτώβρη 1944 Απελευθερώθηκε. Το κατεστημένο όμως, επειδή δεν ηταν αυτό ο συντελεστή του αγώνα και της νίκης, ποτέ δεν συγχώρησε στο λαό την πρωτοβουλία αυτή να οργανώσει Αντίσταση, χωρίς τη δική του συγκατάθεση. Με τα πιό βάρβαρα και απάνθρωπα μέσα, επέβαλε σιγή τάφου γύρω απ την τετράχρονη Αντίσταση. Και για να καταχωνιάσει στη λήθη, να μήν γίνει κορυφαία, συμβολική και επετειακή ημέρα, η 12 Οκτωβρίου 1944, και κυρίως για να μην κόψει τον ομφάλιο λώρο απ το Βασιλό-Μεταξικό καθεστώς και την ξένη εξάτρηση, το μεταπολιμικό κατεστημένο, επέβαλε και μετά την απελευθέρωση σαν εθνική επέτειο την 28η Οκτωβρίου.

Α) Η 28η Οκτωβρίου του 40 ειναι μια μεγάλη μέρα. Ηταν μια μεγαλιώδης αρχή. Η αληθινή της σημασία βρίσκεται στο γεγονός οτι ενσάρκωσε και συντόνισε τη θέληση του λαού σε μια κοινή προσπάθεια για την διεξαγωγή του αντιφασιστικού αγώνα. Το Επος της Αλβανίας, θα ηταν αδύνατο και ακατανόητο ακόμα, αν ο ελληνικός λαός δεν ηταν βαθύτατα δημοκρατικός και «αθεράπευτα» εχθρός του φασισμού. Την επομένη της κήρυξής του, ο πόλεμος πέρασε στα χέρια του ίδιου του λαού και των φαντάρων. Πέρασε στους έφεδρους αξιωματικούς και στους διοικητές των μικρών μονάδων, που αριστοτεχνικά χρησιμοποίησαν την θέληση και την ορμή του φαντάρου. Πέρασε στις γυναίκες της Πίνδου, που με τη «ζαλίκα» της ράχης κάλυψε τις όποιες ελλείψεις σε μεταφορικά. Πέρασε σε όλο το λαό των μετώπισθεν. Ετσι αντί για μερικές ντουφεκές έγινε πραγματικό πόλεμος. Εγινε κάτι αξιοθαύμαστο. Το Επος του 40 σε

συνδιασμό με το Επος της Εθνικής Αντίστασης στις 12 Οκτωβρίου του 1944 απελευθερώθηκε η χώρα απ την τριπλή κατοχή.

Η 28η Οκτωβρίου ειναι μια μέρα βαθειά ριζωμένη στην ψυχή του λαού. Κάτω απ τη μπότα των Γερμανών, ο λαός τη γιόρταζε με πείσμα και με αίμα. Αψηφώντας τάνκς και πολυβόλα και τους αστυνομικούς που ρόπαλα, κράνη και πολεμική εξάρτηση κυνηγούσαν τον «εχθρό» οταν πήγενε να καταθέσει στεφάνια στους ήρωες του 21 και του αλβανικού πολέμου. Σε ολη τη διάρκεια της κατοχής, ο λαος τη μέρα αυτή, οχι μόνο τη γιόρταζε αλλά κατέθεται στεφάνια στον άγνωστο στρατιώτη και στεφάνωνε τους ήρωες του 21, σαν ένδειξη οτι η Ελλάδα συνεχίζει τον αγώνα για την απελευθέρωσή της. Στη Βέροια, την Νάουσα και σε όλα τα κεφαλοχώρια, οι οργανώσεις της ΕΠΟΝ, την 28η Οκτωβρίου και την 25η Μαρτίου, οργάνωνε ειδικά συνεργεία συλλογής λουλουδιών και κατάθεσης στεφανιών κατά συνοικίες. Μα και τώρα η Αντίσταση, μετά την «αναγνώριση» καταθέτει στεφάνι την 28η Οκτωβρίου, πάντα με την βεβαιότητα οτι η Πολιτεία θα αντιληφθεί κάποτε, οτι η επιμονή της αυτή ειναι και οξύμωρη και ανιστόρητη σαν εθνική πράξη και οτι κάποια μέρα θα βρεί το θάρρος, να βάλλει τα πράγματα στις πραγματικές-ιστορικές τους διαστάσεις. Να αναγνωρίσει την Αντίσταση χωρίς εισαγωγικά και θα καθιερώσει εθνική επέτειο την 12η Οκτωβρίου, στη θέση της 28ης Οκτωβρίου.

Ο επίσημος γιορτασμός της 28η Οκτωβρίου, όπου το κατεστημένο θεωρεί τον εαυτό του, συντελεστή της κήρυξης του πολέμου, γι αυτό και την διατηρεί επέτειο. Ομως αναρωτιέται ο καθένας, πώς μπορούσε να πεί το «ΟΧΙ» ο Μεταξάς, που ψυχή του ηταν διαποτισμένη με Πρωσσισμό, και βαθειά ριζωμένη γερμανοφιλία; Αυτός που ειχε χιλιούς δεσμούς με το χιτλερισμό, που ειχε μακρόχρονα θητεύσει και αποδεχθεί τα πιστεύω του Ράϊχ, που ειχε ανοίξει τη χώρα διάπλατα στους πράκτορες του Γαίμπελς; Αυτός που έφτασε μέχρι του σημείου να ζητήσει απ τον Γεώργιο, που βρίσκονταν στο Λονδίνο τον Οκτώβρη του 1938 επιστρέφοντας για την Ελλάδα, να περάσει απ το Βερολίνο για να επισκευθεί τον Χίτλερ; Αυτός που καλούσε στην Ελλάδα διάφορους παράγοντες του Γ! Ράϊχ και αυτόν τον Γκαίμπελς. Μπορούσε αυτός να πεί το «οχι» μαζί με αυτούς που έκαναν ό,τι περνούσε απ το χέρι τους για να παραδώσουν δεμένο χεροπόδαρα τον ελληνικό λαό στον ξένο φασισμό, όπως τον ειχαν παραδώσει και στον εγχώριο;

Μπορούσε αυτός να πεί το «οχι» που κατάργησε ολες τις Νεολαιϊστικες οργανώσεις, Φοιτητικούς και πολιτιστικούς συλλόγους και τον προσκοπισμό ακόμα και δημιούργησε την ΕΟΝ. Αυτός που την ΕΟΝ την μετέτρεψε σε προσωπικό του στρατό και που για εθνόσημο ειχε το δικέφαλο γερμανικό Πελέκι; Αυτός που δεν επέτρεψε οχι μόνο να επιστρατευθούν, αλλά και να πλησιάσει στο στρατώνα κανένας δημοκρατικός αξιωματικός και ειδικά τους απότακτους του 1935 ούτε και οταν κηρύχθηκε ο πόλεμος;

Αλήθεια τι ειναι άραγε αυτό, που σαν λαό και χώρα, μας υποχρεώνει να διαγράψουμε την αξιοθαύμαστη τετράχρονη Αντιστασιακή ιστορία και να γιορτάζουμε την ημέρα της κήρυξης του πολέμου και οχι τη λήξη-απελευθέρωση ; Προκειμένου να εξηγήσει κανείς αυτό το οξύμωρο σχήμα, μόνο μια απάντηση μπορεί να δώσει: Οτι εξακολουθούν να υπάρχουν ακόμα ζωντανές, οι δομές εκείνες, που θέλουν να διατηρηθεί-να ζεί το νόημα και το περιεχόμενο της Αγγλό-Βασιλό-Μεταξικής δικτατορίας και ζωντανή η μνήμη του δικτάτορα Μεταξά. Να ξεχαστεί Αντιστασιακή προσφορά του λαού, που έβαλε το αίμα και να διαιωνίζεται ο Μεταξάς και το δικτατορικό «λαοπρόβληπτο» δικτατορικό πνεύμα. Να λειτουργήσει σαν συνισταμένη στην μνήμη του λαού η δικτατορία, ετσι ωστε να μην διαταραχθεί η συνέχεια...

Αντί να γιορτάζουμε την ημέρα της απέλευθέρωσης της χώρας απ τους κατακτητές, γιοτράζουμε την ημέρα της έναρξης του πολέμου που μας κήρυξε η Ιταλία. Ειναι και αυτό ενα ακόμα απ τα πολλά οξύμωρα και ανιστόρητα πράγματα που συμβαίνουν στη χώρα μας σε ό,τι εχει σχέση με την ιστορία του μεσοπολέμου, της κατοχικής και ειδικά με την μεταπολεμική, αλλα και γι αυτό καθ εαυτό το 21. Και

ειναι οξύμωρο και τραγικό συνάμα γιατί, ούτε της Επανάστασης η νίκη ηταν γνωστή εκ των προτέρων, ούτε και η κήρυξη του πολέμου μπορεί να προβλέψει τη νικηφόρα κατάληξη, ωστε να θεωρηθεί εκ των πρωτέρων ημέρα επιτειακής γιορτής η κήρυξη του πολέμου. Ιστορικά καμιά Επανάσταση και κανένας πόλεμος, όσο σύντομος και ειναι δεν τελειώνει την ίδια μέρα που αρχίζει. Μπορεί π.χ η Γερμανία, να γιορτάζει σαν εθνική επέτειο την ημέρα που κήρυξε τον Α! ή τον Β! παγκόσμιο πόλεμο;

Ο πόλεμος κατά της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, για την απελευθέρωση της Μακεδονίας, κηρύχθηκε στις 5/10/1912. Γιατί και στην περίπτωση αυτή, δεν γιαρτάζουμε σαν επέτειο την ημέρα της κήρυξης του πολέμου, όπως συμβαίνει με την κήρυξη της Επανάστασης και του Ιταλό-Ελληνικού πολέμου ; Μάλιστα και πολύ σωστά γιορτάζουμε την 26η Οκτωβρίου ημέρα της Απελευθέρωσης της Θεσσαλονίκης. Και για να γίνει πιό αισθητή και κατανοητή απ το λαό, η απελευθέρωση καθιερώθηκε εκτός απ τη Θεσσαλονίκη, να γιορτάζει κάθε πρωτεύουσα του Νομού, την ημέρα που αυτή απελευθερωθηκε απ τον Τουρκικό ζυγό.

Η μέρα που κηρύσσεται ο πόλεμος, θα έλεγε κανείς, οτι ειναι μια μέρα αν οχι αποφράδα, αλλά μια μέρα δύσκολη, ίσως η δυσκολότερη, που ηγεσία και λαός, αφού εξάντλησαν ολα τα ειρηνικά και δηπλωματικά μέσα, βρέθηκαν στην αδήριτη ανάγκη να κηρύξουν ενα πόλεμο, προκειμένου να απελευθερώσουν υπόδουλους αδερφούς και εδαφικές εκτάσεις, που οχι μονο ιστορικά ανήκαν στην Ελλάδα (οπως η Επανάσταση και ο Μακεδονικός αγώνας και η Μικρασιατική εκστρατία αν ηταν για τους Ελληνες...) αλλα και κατοικούνται-ζούν υπό τον ζυγό Ελληνες, οπως έγινε το 1912 ή να αποκρούσουν κάποιον εισβολέα, που επιβουλεύεται την εθνική ανεξατρησία και την εδαφική ακεραιότητα της χώρας, οπως ηταν η κήρυξη του πολέμου απ την Ιταλία την 28η Οκτωβρίου του 1940.

Η μέρα που κηρύσσεται ο πόλεμος, ειναι μια μέρα πονεμένη. Μια μέρα πόνου και δακρύων. Μια μέρα με άγνωστο το αποτέλεσμα. Μια μέρα που μπορεί να οδηγήσει σε νίκη, αλλά και σε ήττα. Ενώ λοιπόν, στην περίπτωση ι της κήρυξης του πολέμου με την Τουρκία, και πολύ σωστά γιοτράζουμε την ημέρα της απελευθέρωσης και οχι την ημέρα της κήρυξης του πολέμου, στην περίπτωση του Ιταλικού, αντί να γιορτάζουμε την ημέρα της απέλευθέρωσης 12 Οκτωβρίου 1944, γιοτράζουμε την 28η Οκτωβρίου, που κηρύχθηκε ο πόλεμος. Και κάτι ακόμα : Ο πόλεμος μπορεί να διεξήχθει στο Αλβανικό έδαφος. Τον πόλεμο ομως δεν μας τον κήρυξε η Αλβανία, αλλά η Ιταλία. Και ομως ιστορικά πολιτογραφήθηκε : σαν Αλβανικός.

Ο γιορτασμός της Νίκης παρά το όποιο κόστος, σε ανθρώπινες ζωές και υλικές καταστροφές λύνει το δράμα. Την ημέρα της νίκης, σε αντίθεση με την ημέρα του πολέμου, οι άνθρωποι αγκαλιάζονται, φιλιούνται, συζητούν τα γεγονότα, την πορεία του πολέμου, φωνάζουν Ζήτω και ως ενα βαθμό, ξεχνούν το δράμα που έζησαν και τον πόνο του σκοτωμένου ή τραυματία πατέρα ή Γιό, αν δεν ξεχνιέται αλλά οπωσδήποτε απαλύνει κάπως.

Σε ό,τι αφορά την επέτειο της 25ης Μαρτίου και η ημερομηνία αυτή, δεν ανταποκρίνεται σε καμιά ιστορική ημερομηνία, που να εχει σχέση με την κήρυξη της Επανάστασης ή την νίκη της Επανάστασης. Οι ημερομηνίες έναρξης και νίκης ειναι σαφής : Η 13η Μαρτίου η έναρξης της Επανάστασης για τον Μοριά και η 24η Φευρουαρίου για το Ιάσι της Βλαχίας, οταν και, από όπου ο Υψηλάντης, ύψωσε τη σημαία της έναρξης του αγώνα και που με εκείνη τη συγκλονιστική και γεμάτη εθνικό παλμό προκήρυξη απευθύνθηκε στους σκλαβωμένους Ελληνες. Μια προκήρυξη με την οποία, κάλεσε την Αστική τάξη, που ηταν και η ιστορική ηγεσία της Επανάστασης, να αναλάβει τις ευθύνες και την διεξαγωγή του αγώνα. Του αγώνα που ο σπόρος του Ρήγα, με την χάρτα στην οποία μιλούσε για την ανάγκη εθνικής και ταξικής αφύπνισης και με το «ως πότε, παλικάρια θα ζούμε στη σκλαβιά... καλύτερα μιας ώρας ελεύθερη ζωή παρά σαραντα χρόνια σκλαβιά και φυλακή», ωρίμασε στα σπλάχνα του λαού και πριν από όλους της Κλεφτουριάς-Ραγιάς, που αφουγκραζόμενοι τα οράματα του Ρήγα, προ πολλού τον ειχαν εθελοντικά

ένοπλα αρχίσει. Και ηταν οι πρόδρομοι γιατί αυτοί βίωνε στο πετσί τους, οχι μόνο τις συνέπειες του δυνάστη, αλλα και των Ελλήνων Κατζαμπάσηδων, Προεστών και του Κλήρου. Οταν έφτασε το πλήρωμα του χρόνου, ο Υψηλάντης κάλεσε με την πιό κάτω προκήρυξη τους Φιλικούς:

ΑΔΕΛΦΟΙ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΩΝ ΦΙΛΙΚΩΝ

Εφτεσε τέλος πάντων η ποθουμένη εκείνη λαμπρά στιγμή! Ιδού, ο σκοπός των προ χρόνων ενεργειών σας και αγώνων εκτυλήσεται σήμερον! Η Φιλική Εταιρεία θέλει διαμείνει αιωνίως τον μόνον σύνθημα της ευδαιμονίας μας.

Σεις, φίλοι μου συνεταίροι! εδείξατε, τι ο καθαρός και θερμός πατριωτισμός δύναται. Από σας ελπίζει και μεγαλύτερα η Ελλάς εις την ανάστασίν της. Και δικαίως καθότι, αν δια μόνας τας ελπίδας εθυσιάζετε το Πάν, τί δεν θέλετε πράξει τώρα, ότε ο Φαεινός Αστήρ της ελευθερίας έλαμψε;

Αγετε λοπόν, ώ Αδελφοί! Συνδράμετε και την τελευταίαν ταύτην φοράν έκαστος υπέρ την δυναμήν του, εις ωπλισμένους ανθρώπους, εις όπλα, χρήματα και ενδύματα εθνικά, αί δε μεταγενέστεραι Γενεαί θέλουσιν ευλογεί τα ονοματά σας, και θέλουν σας κηρύττει ώς τους πρωταιτίους της ευδαιμονίας των.

ΙΑΣΙΟΝ τη 24 Φευρουαρίου 1821,

Αλέξανδρος Υψηλάντης Γενικός Επίτροπος της Αρχής.

Βέβαια, η προκήρυξη αυτή, που με σαφήνεια και διαύγεια καθόριζε ποιός ειναι ο ιστορικός ηγέτης της Επανάστασης του 1821, ποιός καθοδηγούσε και διεξήγαγε τον αγώνα, και κυρίως ποιό ηταν το περιεχόμενο του αγώνα, έγινε στόχος πολλών και σφοδρών επικρίσεων των αντιδραστικών δυνάμεων. Των δυνάμεων αυτών, που λαύροι πολέμιοι του Ελληνικού και Φράγκικου Διαφωτισμού, με τα συνθήματα:«χάσαμε το γένος», το «έθνος ειναι φράγκικη επινόηση», που θα το «φορτώσουν στο σβέρκο της Ρωμιοσύνης», η «επανάσταση του 21 ηταν μεγάλο πλήγμα κατά του ελληνισμού» κλπ τότε, και με τους διάφορους «Ελληνό-Χριστιανικούς πολιτισμούς» αργότερα, υπονόμευσαν σε μεγάλο βαθμό τη συνείδηση του έθνους γενικά και ειδικά στην περίοδο του μεσοπολέμου και της τριπλής κατοχής, μα και μεταπελευθερωτικά με τους «Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών».

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΚΑΙ ΑΔΙΑΙΡΕΤΗ. Αρχίζει την 28η Οκτωβρίου του 1940, συνεχίζει αδιάκοπα στα χρόνια της κατοχής στο εσωτερικό και στο εξωτερικό. Ειναι σε όλους γνωστό οτι μέχρις ΟΤΟΥ φτάσουμε στη 12η Οκτωβρίου του 1944, που ειναι η μέρα λευτεριάς, ο λαός ενταγμένος και στον συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα, κάτω απ τη μπότα των Γερμανών, αψηφώντας τα τάκνς και τα πολυβόλα, γιόρταζε με πείσμα και πολλές φορές με αίμα την 28η Οκτώβρίου. Την γιότραζε όμως σαν σημείο αναφοράς οτι θα συνέχιση του αγώνα μέχρι τη Νίκη. Και οταν ήρθε η νίκη, επειδή το κατεστημένο, δεν ηταν ο φορέας και συντελεστής αυτής της νίκης, οχι μόνο συνεχίζουμε να γιορτάζουμε την ημέρα που άρχισε ο πόλεμος, αλλά και καταχωνιάσαμε στα αζήτητα αυτόν τον πρωτόγνωρο και αξιοθαύμαστο αγώνα των Ελλήνων. Του λαού που παρέμεινε για αλλη μια φορά στο περιθώριο, έρμαιο των συμφερόντων των ισχυρών και μεγάλων «συμμάχων»

Η Μοναρχική Δεξιά, αλλα και το υποκριτικό παλαιό-δημοκρατικό Κέντρο, η παλιά και νέα φαυλοκρατία του τόπου, εχουν διαπράξει ολοι από κοινού συμφέροντος κινούμενοι: ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΕΘΝΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ της Νεοελληνικής ιστορίας, ΑΡΝΗΘΗΚΑΝ ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ, το έργο της, την προσφορά της και τους ανθρώπους που συμμετείχαν. Την Εθνική Αντίσταση του 1941-44, που αποτελεί την Παγκόσμια Αναγνωρισμένη και Αξιοθαύμαστη ΕΘΝΙΚΗ ΠΕΡΓΑΜΕΝΗ πάνω από κόμματα, ιδεολογίες και εσωκομμάτικές διαφορές: Οποιος ΑΡΝΗΤΑΙ ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΑΡΝΗΤΑΙ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ.

Για να μήν ανασυρθούν στο φώς οι φυλακισμένες μνήμες, η συνεργασία και δοσιλογισμός. Το κατεστημένο με τη συναίνεση και αρκετών αντιστασιακών, ετσι απλά και τυπικά, σαν να μετακινούσε ενα έπιλπο απ την μια θέση στην αλλη την αναγνώρισε για την «αναγνώριση» και κυρίως για να της αφαιρέσει τη δυναμική, την αίγλη και την ξεχωριστή εκείνη χαρά της αναμονής, οτι κάποτε εστω και αργά θα ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΤΕΙ σαν τέτοια που ηταν και στις πραγματικές της διαστάσεις. Την «αναγνώρισε» για να πάρει το κατεστημένο τα κουκιά που του έλλειπαν, αλλα και να αμβλυνθούν τα ιδεολογικό-πολιτικά σύνορα και αντιλήψεις για τη ζωή. Να καταργηθούν οι οροθετικές γραμμές και να γίνει αποδεκτή η άποψη οτι: νυστεύσαντες και μή νυστεύσαντες ολοι παιδιά του Θεού είμαστε. Τί να τα σκαλίζουμε τώρα. Γιατί να αναμοχλεύμε ενα παρελθόν που εχει προ πολλού κλείσει.

Εκλεισε λοιπόν! Πως ομως έκλεισε. Συμμετείχε στο κλείσιμο ο λαός, που ηταν ο βασικός συντελεστής του 4χρονου αγώνα, που δόξασε την Ελλάδα στα πέρατα του κόσμου; Εκλεισε με «ήρωες» τους απόντες, τους συνεργάτες και τους πλουτίσαντες απ τη δυστυχία του λαού και με την μομφή οτι το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, δεν πολέμουσε τους κατακτητές, αλλα τους «έλληνες»! Οταν σε αυτά τα εθνικής σημασίας θέματα γίνονται τέτοιες αλλοιώσεις, ο καθένας αντιλαμβάνεται τί συμβαίνει με τα άλλα ιστορικά μας δεδομένα.

Οπως σε όλες οι μεγάλες ιστορικές στιγμές και ενέργειες εχει και ο δοξασμένος αυτός αγώνας τα φωτεινά σημεία και τις σκιές του. Αυτές ακριβώς τις σκιές στο σύνολό τους, προσπάθησε το κατεστημένο να μετακυλήσει στην Εθνική Αντίσταση. Ετσι ωστε οχι μόνο να «αποδειχθεί» αλλα και να γίνει «πιστευτώ» απ το λαό, οτι τα «Τάγματα Ασφαλείας» και οι πολυάριθμοι εθνοϊσμοί, Βασιλικοί, μεταξικοί, κατοχικοί και μεταπελευθερωτικοί, και αυτοί οι Αγγλό-Αμερικάνοι ακόμα, ηταν πρόσωπα ιδανικά και αξιοθαύμαστα. Αρχάγγελοι που προέκυψαν εξουρανού, άσπιλοι, αμόλυντοι και παραδειγματικοί, οτι σε καμιά περίπτωση οι «πρωταγωνιστές» του εμφυλίου, κινήθηκαν από πρόθεση ή και ιδιωτελείς σκοπού και στόχους. Οι δέ συμπεριφορές και οι κανόνες δράσης τους ηταν άμεσα διακριτοί και οι προθέσεις ηταν πάντοτε «ηθικές» και «άγιες». Κάποιοι «αλλοι» ηταν αυτοί που ειχαν θέση ιδιωτελείς σκοπούς και στόχους και κινούνταν στις σκιές και το σκοτάδι.

Αντί να προσλαμβάνονται ώς εξ' ορισμού και κατ' εξοχήν πολιτικές, οι ένδοξες κατά το παρελθόν λέξεις Αγώνας και Αγωνιστής, μετά το 1945, και ακόμα σαφέστερα μετά το 1989, πολλοί «πανταγράφοι» συγγραφείς τοπικά και παγκόσμια με μια ενορχηστρωμένη προσπάθεια διαμορφώνουν ενα ιδεολογικό-πολιτικό ρεύμα, που αναπτύχθηκε αμέσως μετά την κατοχή, διευρύνθηκε μετά τον εμφύλιο και επεκτείνεται μετά την κατάρευση του «υπαρκτού» με τους Λεπέν στη Γαλλία, τον Φίνι στην Ιταλία, την Ρόστιλντ στην Γερμανία, την «Μαβή» και την «Χρυσή Αυγή-Χρυσοπηγή» που θυμίζουν : «το ξημερώβνει αυγή δροσάτη» στην Ελλάδα βασικού στόχους: α) Να αποκαθηλώσουν την έννοια και τη συμμετοχή στον αντιφασιστικό αγώνα των λαών γενικά και του δικού μας ειδικά και γενικότερα σαν μια παράμετρο για τη νέα μελέτη του Β! Παγκοσμίου Πολέμου. β) Δεν θέλουν να θυμούνται οι λαοί του κόσμου τις εθνικοσοσιαλιστικές θηριωδίες της Χιτλερικής Γερμανίας και κυρίως να μνημονεύεται η ηττα του φασισμού και του Ναζισμού. Παλίοτερα συνιστούσαν στο γερμανικό λαό οχι μόνο να θυμάται αλλα και να μνημονεύβει την κατάληψη της Γερμανίας απ τους Ρώσους, τώρα άρχισαν να μας θυμούνται και τη Δρέσθη, χαρακτηρίζοντήν την «ολοκαύτωμα της Δρέσθης» προκειμένου οι Νεοναζί να πετύχουν ενα ιστορικό συμψηφισμό. χωρίς να ενοχλούται η αμερικάνικη η χριστιαική ακροδεξιά και τις αντιδραστικές δυνάμεις της Ευρώπης.

????????? Μια παρόμιο προσπάθεια έγινε και στη χώρα μας οσον αφορά του γιγενείς δοσίλογους ακροδεξιούς φασίστες α) Οτι η συνεργασία με τις αρχές κατοχής και η εγκληματική δράση των «Ταγμάτων Ασφαλαίας» τους πολυάριθμους εθνοϊσμους και το παρακράτος μεταξικό, κατοχικό και μετακατοχικό αντιμετωπίζονται στα έργα αυτά, σαν μια εξ' Ισου ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΗ και το ίδιο ΘΕΜΙΤΗ ΕΛΛΗΝΟΠΡΕΠΗ ΣΤΑΣΗ, με την αντίστοιχη συμμετοχή στην Εθνική Αντίσταση β) Επικαλούμενοι την

«Κόκκινη βία» να απενοχοποιήσουν και να εξαγνίσουν τη συνεργασία, το δοσιλογισμό, το μεταξικό, το κατοχικό και το ματακατοχικό παρακράτος, που ειχαν ήδη καταλάβει βασικές θέσεις κλειδιά την επομένη της απελευθέρωσης στον κρατικό μηχανισμό και ενσωματωθεί στο στρατό και τα Σώματα ασφαλείας.γ) προσπαθούν να απενοχοποιήσουν ιστορικά τις εταιρείες «διάσωσης», τις εταιρείες «διαμεσολάβησεις» που λειτουργούσαν με τους κάνόνες της μαφίας με τους κατακτητές, της όποιας μορφής συνεργάτες και αυτές ακόμα τις ακροδεξιές συμμορίες που σε συνεργασία με το σκληρό κράτος των νικητών του εμφυλίου λειτουργούσαν, με εκβιασμούς, με ιεραρχίες, με κληρικούς, με αστυνομικούς, με δικαστικούς, με εισαγγελείς, με χαφιέδες, με καταδότες και διπλοτριπλούς πράκτορες. Και οταν αναφερόμαστε στις κατοχικές και μεταπελευθερωτικές συμμορίες, δεν μπορούμε να υποθέσουμε ή να ενοούμε τίποτε αλλο παρά το οργανωμένο και καθαγιασμένο έγκλημα.

Οι φορείς με τους οποίους συνεργάζοντάν οι εταιρείες και οι συμμορίες και ειδικά η Δικαιοσύνη, η Εκκλησία, ο στρατός και τα σώματα ασφαλείας ειναι στεγανά και συνοδεύονται ειδικά η Δικαιοσύνη και η Εκκλησία από μιά ιδιόμορφη μυθοποίηση. Ειναι κλειστά κυκλώματα τόσο σε θεσμικό επίπεδο οσο και στις παραδοχές της κοινωνίας. Επειδή οι τυχόν αποκαλύψεις για το τί συμβαίνει στα κυκλώματα αυτά και τα στεγανά ακυρώνουν τη βασική πίστη που επικρατεί στην κοινωνία για τα ρόλο και τις αξίες τους. Για να μήν φτάσει λοιπόν, το θέμα στην ακύρωση αυτή οι Κασσάνδρες της διαπλοκής θα κινήσουν θεούς και δαίμονες να πείσουν τους ανθρώπους της άγνοιας οτι με την ακύρωση αυτή κινδυνεύει το εθνός, η πατρίδα η οικογένεια και η θρησκεία και πρέπει να προσέξει γιατί η ακύρωση ειναι ταυτόσιμη με την κοινωνική αυτοκαταστροφή.

Αυτό φοβάται η άγνοια, αυτό τρέμει και σε αυτόν το φόβο και σε αυτήν την παχυλή άγνοια ακριβώς υπολογίζουν οι φορείς των θεσμών και οι ηγεσίες τους, οι «υπεράνω πάσης υποψίας» για να συνεχίσουν ανενόχλητοι το οργανωμένο έγκλημα, που ειναι μιά πολύ σοβαρή υπόθεση να το αντιμετωπίσουν οι ίδιες οι ηγεσίες που το παρήγαγαν γι αυτό με την πάροδο του χρόνου και με τις όποιες φροντίδες και ενέργειες της διαπλοκή σιγά σιγά οχι μόνο ξεχάστηκαν τα κατοχικά και μετακατοχικά εγκλήματα, αλλα στη θέση του εγκληματία προσπαθούν, για ταξικούς και ιστορικούς λόγους να βάλουν τον Αγωνιστή.

Το παρακράτος και οι συμμορίες είχαν πολύμορφες σχέσεις εξάρτησης και συνεργασίας με επίσημους κρατικούς θεσμούς, οπως η αστυνομία, η Δικαιοσύνη και την Εκκλησία. Το παρακράτος με τα χίλια πρόσωπα δεν έπαψε να λειτουργεί, παρά τις όποιες διάφορες αλλαγές που επίλθαν στην ιστορική διαδρομή στο χρόνο. Ολοι οι μηχανισμού και τα πρόσωπα, που ειχαν φυτρώσει σαν τα μανιτάρια απ τον Αύγουστο του 1936 συνέχισαν να υπάρχουν και να δρούν ανενόχλητοι μέχρι το 1974...

Αφού δεν υπήρξε αποφασιστική παρέμβαση και τόλμη απ τη Νομοθετική και εκτελεστική εξουσία. Αν υπήρξε κάποια ειδιωποιός διαφορά ανάμεσα στον τρόπο που λειτουργούσε πριν την μεταπολίτευση ειναι η αναπροσαρμογή στις νέες συνθήκες της μεταπολίτευσης. Οι μηχανισμοί του οργανωμένου εγκλήματος αφού υπάρχει η συγκροτημένη δομή μπορούν με άνεση να μεταλλάσσόνται και μεταλλασσώμενοι οχι μόνο να επιβιώνους στις καινούργιες συνθήκες της πολιτικής διαδρομής αλλα και επεκτείνουν το εύρος της δράσης. Με αυτόν τον τρόπο λειτουργίας παρήχθηκε και άνθισε και καλά κρατεί η διαπλοκή με τη διαφθορά να βρίσκεται σε θέση και σχέση ανάλογη.

Αυτοί οι μηχανισμοί που μετά την Απελευθέρωση συμπλήρωσαν οτι ελλείμματα ειχαν στον οπλίσμό απ τους Αγγλους και τους ηρακλείς του θρόνου, πολέμησαν μαζί τους την Αντίσταση, τη νίκησαν, την κατασπάραξαν και έγιναν (πάντα με τη βοήθεια των ξένων) η εξουσία της χώρας το μεταπολεμικό κράτος και παρακράτος. Μπήκαν στις στρατιωτικές σχολές κατά προτεραιότητα (λόγω προτέρου έντιμου βίου...), έγιναν αξιωματικοί, στρατηγοί πολιτικές ηγεσίες, Αρχιεπίσκοποι και Δεσποτάδες. Κι οταν τους δόθηκε η εντολή-εκαιρία έκαναν και την μαφιόζικη «επανάσταση» τους, πουλώντας προς το τέλος της θητείας τους

και την Κύπρο στους Τούρκους! Τελικά αποδείχθηκαν υπεράξιοι του μισθού τους οι Γερμανομισθοφόροι που υπηρέτησαν το Γ! Ράϊχ και σε συνέχεια και των Αγγλό-αμερικάνων.

Σ αυτήν τη μακρόχρονη διαδρομή της ιστορίας, οι λαβές της εξουσίας δεν ξέφυγαν ποτέ απ τα χέρια τους. Είτε οι ίδιοι κυβερνούσαν, είτε τα παιδιά τους...και ας έλεγε το ΠΑΣΟΚ ο λαός στην εξουσία και το ΠΑΣΟΚ στη κυβέρνηση. Πώς, λοιπόν, ξεχνάτε, αγαπητοί συναγωνιστές, σύντροφοι και συμπολεμιστές οτι η χώρα εξουσιάζεται απ τον πνεύμα των Κούϊσλιγκν και των δοσιλόγων. Και για οποιόν ακριβώς λόγο αγωνιστήκατε άδολα στην Εθνική Αντίσταση;

Για αυτούς ακριβώς τους λόγους η απολογικίκη ιστοριογραφία του δοσιλογισμού βραβεύτηκε απ την Ακαδημία Αθηνών, ενώ η μελέτη της συνεργασίας, του δοσιλογισμού και του παρακράτους: την έκταση που αυτοί οι μηχανισμοί πήραν και οι μορφές που πρακτικά εκφράστηκαν, αποτελεί μέχρι και σήμερα ακόμη, ενα θέμα Ταμπού για την ελληνική ιστοριογραφία. Λές και οι εμφύλιες συγκρούσεις της κατοχής, διεξάγονταν ανάμεσα σε δύο απομονωμένα χωριά ή χώρες, που διεκδικούσαν την εξουσια για μια ανύπαρτη χώρα και κυρίως χωρίς καμιά απολύτως σύνδεση και σχέση με την κοσμογονία του Β! Παγκοσμίου Πολέμου.

Η Αντίσταση, δεν ηταν ενα κίνημα που λειτουργούσε στο Κενό, σε μια αποστειρωμένη ατμόσφαιαρα. Ηταν μέρος μιας πολύπλοκης ιστορίας με πολλαπλές πτυχές ανόμοιας ποιότητας, προσέλευσης και καθοριστικής σημασίας σκοπών. Δεν ηταν ενα παραμύθι που ξετυλίγονταν γραμμικά και φυσιολογικά με τις καλές Νεράϊδες, να παρεμβαίνουν κάθε φορά που ο ορίζοντας σκοτείνιαζε.Τίποτε από όλα αυτά δεν ηταν. Η Αντίσταση, ηταν αντίθετα ενας διαρκής, πεισματικός και αιματηρός αγώνας ενάντια στους κατακτητές, αλλα και εναντίον σε καταστάσεις που ξεπήδησαν μέσα απ το λαό: Οπως οι παντώς είδους συνεργάτες και πολέμιοι της Αντίστασης.

Οι κεραίες των παντογράφων δεν έπιασαν τους λόγους για τους οποίους η Ελλάδα οδηγήθηκε στον εμφύλιο πόλεμο. Δεν έπεσε στην αντίηψή τους ο αμοιβώμενος χαφιεδισμός, η λειτουργία της Μακροννήσου, τα έκτακτα μέτρα, τα στρατοδικεία και τα εκτελεστικά αποσπάσματα, που κάθε πρωϊ δεκάδες αγωνιστές στον Αγιο Πέτρο. Δεν ειχαν το χρόνο να διαπιστώσουν πως οι Ελληνες, για μισό και πλέον αιώνα, ενώ τους αποσχολούσαν τόσα πολλά και καυτά προβλήματα, για τα μόνο που μπορούσαν επιτρέπονταν να συζητούν οταν συναντιόνταν ηταν : για τον καιρό, το ποδόσφαιρο και ηταν άρρωστο το παιδί, η γιαγιά και ο πάππους.

Αυτοί, που προσπερνούσαν ολα αυτά σαν να μη συνέβαινε τίποτε στον ελλαδικό χώρο, οταν άκουγαν εστω και το παραμικρό για το Στάλην, τη Σιβηρία και τις περιβόητες «Ομολογίες» (ξεχνώντας πως για την απόσπαση αυτών ακριβώς των ομολογιών ταπείνωσαν χιλιάδες Ελληνες), έχυναν τόνους μελάνη και μουντζούρωναν χιλιάδες σελίδες χαρτί προκειμένου οχι μόνο να το δώσουν πρόσβαρο σαν γεγονός αλλα και να προκύψει και κάποιο ιδεολογικό-πολιτικό κέρδος. Αυτή λοιπόν, η δουλόφρονη ελίτ, που σε όλη τη διάκρεια που λειτουργούσε η Μακρόννησος, δεν βρήκε πέντε αράδες να πεί για την κόλαση της Μακροννήσου και το κάτεργο της Γυούρας, που πρόσβαλε και εξακολουθεί να προσβάλει την Αξιοπρέπει του Ανθρώπου, τον πολιτισμό και τη χώρα διεθνώς. Τη Μακρόννησο που οι «μεγάλοι πατέρες του έθνους», ενώ ειχαν παραδώσει λαό, στρατό και χώρας στους ξένους, ανακληρυξαν τη Μακρόννησο «Νέο Παρθενώνα».

Το κατεστημένο ειναι ενιαίο. Δεν τεμαχίζετε και δεν κατανέμετε ανεξάρτητα από ποιό κόμμα κυβερνά. Το σκληρό κράτος των νικητών του εμφυλίου ίδιο με το σημερινό εξουθενομένο το κράτος των δυνατών πλέον νικητών ειτε το υπηρετούν λαϊκιστές δημαγωγοί, ειτε εκσυγρχονιστές βουτιγμένοι μέχρι το λαιμό στην διαπλοκή και τη διαφθορά, ειτε νεοφιλελεύθεροι Μπίσζεμαν, αφήνοντας στον καθένα απ τους νιτητές εκτός απ τα λάφυρα και το είδος της μνήμης που θέλει να συντηρήσει. Και οταν πετύχει η

απενοχοποίηση οι διαφορές μεταξύ τους (παραδείγματα πολλά απ το παρελθόν) δεν θα τους εμποδίσουν να συντονιστούν σε κοινό στόχους. Στόχους που αν τους πετύχουν, ΤΟΤΕ θα ανέβουν και αυτοί στη σκηνή, το έργο παιχθεί αλλοιώς και η πραγματική λογική αλληλουχλια θα αποδειχθεί. Θα ειναι ομως και πάλη αργά!

Απόδειξη, οταν το 1985 το κατεστημένο αποφάσισε να εξαπατήσει για αλλη μια φορά αυτό το ρωμαλαίο λαϊκό κίνημα, που κάθε φορά του χαλάει τη σούπα και υποχρεώνεται να καταφύγει σε έκτακτα μέτρα, τρομονόμους και δικτατορίες. Ταξικά σκεπτόμενο φρόντισε και γι αυτήν ακόμη την τυπική «αναγνώριση», να υπάρξουν κάποιες σοβαρές εντάσεις, ενστάσεις και φωνές διαμαρτυρίας: Για αποχώρηση απ το ενα σκέλος του, τη Ν. Δημοκρατία απ τη Βουλή και απειλές, οτι οταν έρθει στην εξουσία, τον νόμο αυτόν θα τον καταργήσει και πράγματι τον κράτησε το λόγο. Μπορεί το 1990, οταν πήρε την εξουσία η Ν.Δ, να μην κατάργησε το Νόμο 1543/85 όπως «απειλούσε», αντί ομως να εφαρμόσει το Νόμο, ψήφισε ενα νέο Νόμο τον 1976 /1991, με αποτέλεσμα και αυτές οι αιτήσεις των αναπήρων που εκκρεμούσαν απ το 1985, να ανασταλεί οι εξέτασή τους. Με το άρθρο 6 του ιδίου Νόμου, δεν αναγνώριζε τις γνωματεύσεις των Πρωτοβάθμιων Νοσοκομειακών Υγειονομικών Επιτροπών, παρ' ολο που τις πρόβλεπε ο εστω κολοβωμένος νόμος 1543/85.

Συγκρότησε «ειδικές» Περιφερειακές Υγειονομικές Επιτροπές και παράπεμψε τους αιτούντες αναπήρους για επανεξέταση. Ετσι εκτός του ότι πέθαναν αρκετοί στο μεταξύ, αυτές οι Επιτροπές σαν «ειδικές» που ηταν... Το ωραίο δε ειναι, οτι και το 1993 που ξαναπήρε την κυβέρνηση το ΠΑΣΟΚ, δεν τον κατάργησε αυτόν το Νόμο και προχθές, φαινεται σε ανταπόδοση του Π. Δ 1285/1981 διάβασα στην (ΦΕΚ Α.48/ 12/2/04) με το Νόμο 3232. αρθ 15 παρ 2 καταργείται με το Ν. Δ 172/74 η ανανγώριση απ τους Οργανισμούς Κοινωνικής Ασφάλισης αρμοδιότητας του Υπουργείου Κοινωνικών Ασφαλίσεω, ως συντάξιμου του χρόνου η δίωξη, η κράτηση, η φυλάκισης και η εκτόπιση!

Διπλός λοιπόν, ο σκοπός του Κατεστημένου: Και για να μήν ταράξουν τα λιμνάζοντα από χρόνια νερά και να μήν υποχρεωθούν να ανασύρουν απ τη λήθη τους πραγματικούς συντελεστές της Νίκης, εξακολουθούμε να γιορτάζουμε σαν εθνική επέτειο την ημέρα που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο και οχι την ημέρα που απελευθερώθηκε η χώρα. Ετσι από καιρό τώρα διαμορφώθηκαν, δίπλα στα τόσα αλλα οξύμωρα σχήματα και δύο ακόμα: Επείδη η παγκόσμια κοινή γνώμη γνωρίζει, οτι η Ελλάδα ηταν η πρώτη χώρα στην οποία άρχισε η Αντίσταση κατά του άξονα. Ξέρει ακόμα οτι η Ελληνική Αντίσταση υπήρξε απ τις πολυαριθμότερες και ενδοξότερες Αντιστάσεις που ενέπτυξαν οι Ευρωπαϊκοί λαοί κατά των βαρβάρων Χιτλερικών επιδρομέων. Οτι οι ένοπλοι και οι άοπλοι μαχητές της Ελληνικής Αντίστασης και κυρίως (το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ) με την συνεχή, επίμονη και σκληρή Αντίσταση καθήλωσαν στον Ελλαδικό χώρο και σε ολο τα διάστημα του πολέμου, σοβαρές δυνάμεις του εχθρού που οχι μόνο δεν του επέτρεπαν να αποσύρει εστω μέρος από αυτές για ενίσχυση των αναγκών του στα κύρια μέτωπα, αλλα αντίθετα τον υποχρέωσαν να ενισχύει τις δυνάμεις στην Ελλάδα για να αντιμετωπίζει την συνεχώς αναπτυσσόμενη Αντίσταση του Ελληνικού λαού εναντίον του.

Γνωρίζει πολύ καλά οτι η Ελληνική Αντίσταση ηταν η πιό πολυάριθμη, η πιό μαχητική και οτι ειχε αναλογικά τους περισσότερους νεκρούς και τραυματίες στην αναμέτρη με τον άξονα και 300,000 και πλέον νεκρούς απ την πείνα και τις στερήσεις. Ξέρει ακόμα οτι το εκάστοτε κατεστημένο δεν αξιοποίησε εθνικά την Εθνική Αντίσταση, της ειναι ομως απαραίτητη μια αντιστασιακή «γιορτή» για να καθησυχάσει τη συνείδησή της και την παγκόσμια κοινή γνώση για την τέτοια μεταχείρηση της Αντίστασης «γιορτάζουν» πρώτα τυπικά και μεταξύ τους την απελευθέρωση της χώρας απ τον Χιτλερικό ζυγό στις 12 Οκτωβρίου 1944, μόνο στην Αθήνα που ειναι η πραγματική μέρα που απελευθερώθηκε η χώρα, και μετά από 16 μέρες αντί για την απελευθέρωση της χώρας γιορτάζουμε «επίσημα» την 28η Οκτωβρίου την κήρυξη του πολέμου.

Χρονολογικά γιορτάζουμε πρώτα την Απελευθέρωση της χώρας και μετά την κήρυξη του πολέμου. Και σε συνέχεια για να μήν εχουν παράπονο και οι αγωνιστές της Αντίστασης, μετά την «αναγνώρισει» χωρίς συγκεκριμένη ημερομηνία, αλλά την τελευταία κυριακή του Νοέμβρη, να γιορτάσουν σαν κρατική γιορτή την ανατίναξη της γέφυρας του Γοργοποτάμου. Ετσι για να μήν εχει και η «γιορτή» αυτή το πραγματικό της περιεχόμενο «γιορτάζουμε» πάλι την έναρξη της Εθνικής Αντίστασης, με σημείο αναφοράς μόνο την ανατίναξη της γέφυρας του Γογροποτάμου και οχι την 12η Οκτωβρίου σαν ημέρα Νίκης απ την τριπλή κατοχή.

Το πρόβλημα συνεπώς που μπαίνει, ειναι ως πότε εμεις οι Νεοέλληνες με διάφορα τερτίπια, θα παρακάμπτουμε την ιστορική αλήθεια; Ως πότε θα ακυρώνουμε την ιστορική αλήθεια και θα είμαστε επιλήσμωνες της μνήμης; Μα εκεί στη μνήμης που προσπαθεί να προσποριστεί το κατεστημένο την Αντιστασιακή ιστορία και παράλληλα να ενταφιάσει με την «αναγνώριση» οριστικά πλέον τον εθελοντικό και ανιδιοτελή αγώνα, λάμπει ο πολιτισμός και η προσφορά του λαού και του κάθε ατόμου. Χωρίς τη μνήμη οι ιστορικές εμπειρίες και αυτή η προσφορά ακόμα μένουν άγνωστες. Δεν επικοινωνούν με την αρχαία και σύγχρονη αείχρονη κουλτούρα τους.

Κάποτε πρέπει να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους και να κάνουμε αυτό που δεν τολμήσαμε να κάνουμε μέχρι σήμερα: Να τραβήξουμε προς τα έξω τα βουβά, τα κρυφά και τα καταχωνιασμένα. Να σηκώσουμε την ταφόπετρα, που ενα σχεδόν αιώνα κρατά ερμητικά κλεισμένο το Νού, την καρδιά και την ψυχή των Ελλήνων. Να δώσουμε φωνή σε εκείνη την εκωφαντική σιωπή. Να δώσουμε Φώς σε εκείνο το μαύρο μολυβένιο πέπλο που σκέπαζε απ άκρου σ άκρου την Ελλάδα. Να ρίξουμε άπλετο φώς, γύρω απ τα εθνικά και κοινωνικά θέματα. Να μιλήσουμε για αυτοσεβασμό, για σεβασμό και αξιοπρέπεια εθνική και ατομική. Να μιλήσουν ιστορικά και με σαφήνεια για τα θέματα που χωρίζουν την άρχουσα τάξη απ τον λαό. Να σταματίσει το κατεστημένο τα ψεύτικα τα λόγια τα μεγάλα, τις ρητορίες και τον αυτισμός του.

Χωρίς να καταργήσουμε την ταξική πάλη, τις ιδεολογικές και πολιτικές αντιλήψεις, να μοιράσουμε δικαιότερα τον κοινωνικά παραγώμενο πλούτο, αλλά και το δικαίωμα στον φυσικό με τα όσα αυτό συνεπάγεται. Και δικαιότερη κατανομή σημαίνει αναλογική κατανομή του πλούτου και συμμετοχή στη λήψη των αποφάσεων και την δημοκρατική επιτέλους ουσία και περιεχόμενο διακυβέρνηση της χώρας.

Η Ελλάδα του 21ου αιώνα, δεν μπορεί να ζεί με τα φαντάσματα, και τα ψευδεπίγραφα του παρελθόντος και με τις προκαταλήψεις: είτε αυτά αφορούν την ιστορία, είτε τις επετείους, είτε τη λειτουργία του συστήματος και της κρατικής μηχανής. Πρέπει οχι μόνο να κλείσει τις τόσες πληγές, αλλά χωρίς υστεροβουλίες, προθέσεις και καιροσκοπισμούς, απαλλαγμένη απ τα βαρίδια του παρελθόντος να τραβήξει μπροστά.

Το κατεστημένο ηταν και παραμένει ισχυρό, είτε με τη Δεξιά, είται με το ΠΑΣΟΚ στην κυβέρνηση. Αν δεν φροντίσουμε να αποκατασταθεί η ιστορική αλήθεια γενικά και σε ό,τι εχει σχέση με την τετράχρονη κατοχική ιστορία και τον εμφύλιο, οπως σε ολες τις αλλες κοινωνικό-οικονομικές δοσοληψίες και συναλλαγές, ετσι και στην καθιέρωση των εθνικών επετείων και ό,τι αλλο θυμίζει λαϊκό-κοινωνικούς αγώνες για λόγους ταξικούς, ιδεολογικούς και συμφέροντος, το κατεστημένο θα προσπαθήσει με τον ίδιο τρόπο, τις ιδιες συναλλαγές, δοσοληψίες και μέσα να κρατήσει ενταφιασμένη αυτή την προσφορά, όπως κράτησε το 21, την τετράχρονη ιστορία του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου και του εμφυλίου, προκειμένου να μήν βγούν στον ΑΦΡΟ, αυτοί που εγκατάληψαν λαό και χώρα για να σώσουν το τομάρι τους, τη στιγμή που χώρα και λαός διέτρεχαν θανάσιμο κίνδυνο. Αυτοί που τις γύρισαν την πλάτη, οι απόντες, οι μαυραγορίτες και οι άσχετοι και κυρίως αυτοί που την πολέμησαν μαζί με τους κατακτητές-δοσίλογοι.

Για να διαφυλάξει την «αξιοπρέπεια» αυτών και των κυρίαρχων μεταπολεμικών οικονομικών και πνευματικών Ελίτ κυρίως των Αθηνών, που ειχαν δεσμούς προσωπικούς και επαγγελματικούς με τους ανθρώπους που ειχαν υπηρετήσει τους Γερμανούς, που «λάμπρυναν» την κλειστή και ασύδωτη κάστα, καταχώνιασαν την προσφορά ενός ολόκληρου λαού. Ενός λαού που εγκαταλειμένος απ τους «ταγούς» τόλμησε, οχι μόνο να σηκώσει το ανάστημά του, στον τότε αήττητο άξονα, αλλα και να τον πολεμήσει απ την πρώτη μέχρι την τελευταία μέρα που εγκατάλειψε ντροπιασμένος τη μικρή μας Ελλαδίτσα. Καταχώνιασε τις Αξίες και τα Οράματα της Εθνική Αντίστασης. Τον μόνο πλούτο και θυσαυρό που εχει κάθε λαός, να αντιτάξει σε κάθε εισβολέα και στον κατακτητή, οταν συμβεί να κατακτηθεί η χώρα για να την απελευθερώσει.

Οι αξίες και τα οράματα της Αντίστασης, οσο και αν πολλοί τα θεωρούν ξεπερασμένα, αποτελούν διαχρονικά δομικά υλικά, με τα οποία θα χτίσουν οι νέες γενεές τις σύγχρονες Αντιστάσεις μέσα απ τις γραμμές των πολύρχωμων κοινωνικών κινημάτων ενάντια στην ομογενοποιημένη παγκοσμιοποίηση που επιδιώκει η αμερικάνικη ηγεσία. Οι αξίες, ο ιδέες και τα οράματα δείχνουν το δρόμο της ενότητας και της συλλογικής δράσης. Εμνευσμένες απ τις αξίες και τα οράματα της Αντίσταης θα κάνουν και οι Νέες γενεές, αυτό που έκαναν οι πρόγονοι και οι γενιές της Αντίστασης. Πήραν τις Αξίες και τα οράματα με τα οποία και για τα οποία πολέμησαν οι πρόγονοι και τα έκαναν πράξη. Με αυτά απέκρουσαν τον εισβολέα και απελευθέρωσαν τη χώρα. Αλλωστε οι πιό μεγάλοι, οι πιό όμορφοι και οι κρίσιμοι αγώνες, ειναι οι αγώνες που έρχονται.

Αν σήμερα γιορτάζουμε σαν σημείο αναφοράς την «ΓΕΝΝΗΣΗ» του Ελληνικού Εθνούς και την Επανάσταση του 21, με τον ίδιο τρόπο πρέπει να θεωρούμε και να γιορτάζουμε στις 12 Οκτωβρίου την Εποποιϊα της Εθνικής Αντίστασης, σαν Ορόσημο και Σημείο Αναφοράς την «ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ» του Εθνους των Ελλήνων.

?????????????Ενα έθνος που θέλει να αγνοεί τους αγώνες, τις θυσίες και τους αγωνιστές που τις έκαναν και κυρίως, που τιμά επιλεκτικά αυτούς που το πολέμισαν συνεργαζόμενοι με τον κατακτητή, ειναι καταδικασμένο να πάρει αργά ή γρήγορα το δρόμο της αντιπαράθεσης και αν δεν προσέξει της παρακμής.

Το κατεστημένο γνωρίζει πως, ό,τι δεν γράφεται ξεχνιέται. Και οχι μόνο ξεχνιέται αλλά και διαστρευλώνεται, παραποιείται και αλλοιώνεται και τη θέση της ιστορικής αλήθειας, την παίρνει το κατασκευασμένο ψέμα. Ξέρει ακόμα απ το 21, πως μέσα απ την ατέρμονη γκρίνια, τις μικροαλλοιώσεις και διαστρεβλώσεις, την ισοπέδωση και την μείωση των πάντων, πνίγηκε το πραγματικό περιεχόμενο της ίδιας της Επανάστασης, πόσο μάλλον το περιεχόμενο της Αντίστασης σαν ιστορικό γεγονός, σαν τομή, σαν δημιουργία και αφετηρία του Νέου, ακυρώνεται μέσα στην απόλυτη ανέρεση και τη δυσφήμηση κάθε θετικής παραμέτρου. Ακόμα ξέρει πως η ιστορία, δεν παραποιείται μόνο με αυτό το συνοθύλευμα που θεωρείται ιστορία. Την ιστορία, που γράφτηκε με επιλεκτικό τρόπο από στρατευμέμους και ακριβοπληρωμένους «ιστορικούς» για ταξικούς σκοπούς και στόχους.

Παραποιείται και με την χωρίς ουσιαστικό Αντιστασιακό περιεχόμενο «αναγνώρισει». Την «αγωνιστική Σούπα» που οδήγησε ο Ν 1543/85 και το προεδρικό Διάταγμα 1285/81 του κ Εβερτ Υπουργού των οικονομικών λίγους μήνες πριν την άνωδο του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία. Ενα Π.Δ που περιόριζε στο ελάχιστο το ποσοστό αναπηρίας, καθώς και τον αριθμό των παθήσεων που θα διακαίωνε αγωνιστικά τους παθόντες ανήκεστο βλάβη στα πρόσω του μετώπου, ενω παράλληλα με την επέτειο της 28ης Οκτωβρίου, διατηρείται η μνήμη του Μεταξά σαν τον κύριο συντελεστή της. Παραποιείται με την υπέρμετρη προσπάθεια να υποθέσει ο απληροφόρητος, οτι τα χρόνια αυτά της Αντίστασης, ηταν τα πλέον θλιβερά

και σκοτοδιστικά της ιστορίας των Νεοελλήνων, ετσι ωστε με τη βία να λειτουργήσει το σύνδομο της πληθυντικής σφραγισμένης γλώσσας και τις πολλαπλές σιωπές που ακολούθησαν τον εμφύλιο πόλεμο.

Αυτές τις εγκληματικές σιωπές τις βίωσε για μισό σχεδόν αιώνα, ενας ολοκληρος κόσμος, οχι μόνο σαν απογόρευση του δημόσιου διαλόγου αλλα και σαν απουσία κάθε κουβέντας ιδιωτικής, κάθε αφήγησης. Ακόμα και στη φυλακή η αναφορά στην εθνική Αντίσταση, τιμωρούνταν με στέρηση αλληλογραφίας, επισκεπτηριού, ακόμα και με πειθαρχείο, αφού θεωρούνταν παραβίαση του «νόμου», που απαγόρευε τη λέξη Αντίσταση.

Με τον συνεχή υπέρ τονισμό των όποιων άστοχων ενεργειών και την προσθήκη ανυπάρκτων. Με την κατασκευή μιας ιδιόμορφης εικόνα για τη ζωή και το ήθος των ηγετών της Αντίστασης, που οχι μόνο να μην τραβά την προσοχή και το ενδιαφέρον, αλλα να απωθεί, σε όλες τις πτυχές και εκφάνσεις. Με την ισοπέδωση και την απομυθοποίηση των πρωταγωνιστών και το έργο τους και σε συνέχεια για να ηττηθεί και ιδεολογικά η Αριστερά, με τη σύλληψη, την καταδίκη χωρίς δίκη, με την πολύρχονο απομόνωση στην εξορία και τον εγκλεισμό στη φυλακή και το απόσπασμα ακόμα, αν ειναι απ τους πρωτεργάτες, αλλα και με τον διπλό γιορτασμό, της Αντίστασης, που και οι έλαχιστοι συμμετάχοντες δεν γνωρίζουν τί ακριβώς γιορτάζουμε και ποιούς και για ποιό λόγο τους τιμούμε. Παραποιείται και με τον γενικό όρο: «πόλεμος ηταν, κατοχή ηταν, τί να τα ψάχνουμε τώρα. Γιατί ύστερα από τόσα χρόνια να ξύνουμε πληγές. Ας τα αφήσουμε για το καλό της χώρας και των Ελλήνων οπως ειναι και πολλά αλλα παρόμοια». Ετσι ολα σταματημένα, όλα ήσυχα, παντού σιγή, σιωπή και ερημιά!

Η προσπάθεια αυτή, δεν αποβλέπει στην αναμόχλευση, ούτε να μιλήσουμε για ήρωες και μηνύματα για την «άσβεστη μνήμη» αλλα για να πάμε παραπέρα. Για την ακρίβεια, να ανιχνεύσουμε πιό ηταν το πνεύμα και το περιχόμενο της Αντίστασης σαν διαχρονική έννοια και ποιά χρήσιμα διδάγματα μπορούμε να βγάλουμε απ αυτόν τον πρωτόγνωρο αγώνα. Η ζωής διδάσκει και η ιστορία επιβεβαιώνει, οτι το δίκαιο και τις εμφύλιες σιωπές, οσο βαθιά και αν ειναι θαμένες, αυτοσυντηρούνται μέσα στη συλλογική μνήμη, ανοίγουν καινούριους λογαριασμούς με την καθησυχαστική λήθη. Αντιτίθεται σε μια ιστορία που εκλογικεύει τα πάντα και δεν χωράει-κλείνει κάνεναν μέσα της, ούτε και αυτού τους πρωτεργάτες, σε μια ιστορία που ξεχνά τον κόσμο που την έγραψε. Αυτή η ιστορία ειναι μια ιστορία που δεν ακουμπά πουθενά. Μια ιστορία που το κατεστημένο την αγνοεί, την υποσκάπτη, την συνθλίβει με τη σιωπή του φόβου, την θεωρεί χαμένη κληρονομιά που δεν αφορά κανένα. Και κυρίως καταπολέμησε όποιον τόλμησε να ενώσει τα νέα ήθη και τις πολιτιστικές μορφές που οργανώνουν τη ζωή των Νέων, με το έργο και το πνεύμα της Αντίστασης, που χαρακτηρίζει την συλλογική ευθύνη και την ιστορική μνήμη.

Μήπως δεν έγινε το ίδιο και με το 21, που αναγνωρίστηκε μόνο το απελευθερωτικό σκέλος του αγώνα και πέταξαν στο καλάθι των αχρήστων το κοινωνικό της περιεχόμενο και τους Ραγίαδες μαζί και, ας ηταν οι Ραγιάδες αυτοί που έβαλαν το αίμα ή μήπως δεν γιορτάζουμε σαν εθνική επέτειο την ημέρα της Θεοτόκου, αντί για την ημέρα που γεννήθηκε η σύγχρονη Ελλάδα; Βέβαια, όλοι λίγο πολύ δεχόμαστε, οτι και η Νοελληνική κοινωνία απ τον τρόπο συγκρότησης ειναι συγκρουσιακή. Απόδειξη οι πολοί και πολύχρονοι διχασμοί, τα πραξικοπήματα, οι δικτατορίες και οι τόσοι εμφύλιοι πόλεμοι.

Το 1821, οταν συγκροτούνταν η Νεοελληνική κοινωνία, συνέβαινε αυτό περίπου, που συνέβει απ το 1920 και μετά στην νεότερη Ελλάδα και ειδικά αμέσως μετά την κατοχή. Η Ιερά συμμαχία και τα ανακτοβούλια της Ευρώπης το 21, και η Βρετανική αυτοκρατορία στη διάκρεια της κατοχής, βρίσκονταν στον αστερισμό της παλινόρθωσης και της γενικής επίθεσης των συντηρηκών δυνάμεων-τάξεις, καθεστώτα, οράματα και ιδέες-ενάντια σε ό,τι καλλιεργούσε η Γαλλική επανάστηση στην Ευρώπη και ο Ρήγας για την Ελλάδα. Η εξαθλίωση των πολλών ηταν ο κανόνας στην ύπαθρο και τις πόλεις. Ο μόνος θεσμός που παρουσίαζε κάποια πρόοδο σε σχέση με τα όσα επικρατούσαν στο «Παλαιό Καθεστώς» ηταν

ο ίδιος ο κρατικός μηχανισμός, βαρύς και ασήκωτος στα χρόνια της Ιερής Συμμαχίας το 21, την κατοχική και την μετακατοχική Ελλάδα. Στην κατοχική και μετακατοχική Ελλάδα, που δίπλα στο μεταξικό παρακράτος προστέθηκε το κατοχικό και αυτόν που οι Αγγλοι οργάνωσαν μέσω της συνεργασία με τους κατακτητές.

Μια Επανάσταση, Λαϊκή σαν την Ελληνική, που σβήνοντας το παλιό, έφερε στο προσκήνιο ενα λευκό χαρτί στο οποίο ο,τιδήποτε μπορεί να γραφτεί και για του οποίου προκύπτουν νέες ισορροπίες. Ισορροπίες, στις οποίες ο καθένας αγωνίζεται να βρεί και να πάρει τη θέση του, οχι βέβαια τη θέση που του αξίζει, η ανάλογη με την προσφορά στο κοινωνικό γίγνεσθαι, αλλα τη θέση που θέλει και μπορεί με τη δύναμη και το όπλο ακόμα ή όποιο αλλο μέσο να επιβάλλει σαν τάξη, ομάδα και άτομο.

Μια λοιπόν, που οι αντιδραστικές δυνάμεις το 1821 και το 1920-1974, βρίσκονταν στον αστερισμό της γενικής επίθεσης, ενάντια σε ο,τι καινούριο και προοδευτικό, οι δυνάμεις αυτές έγραψαν και την αντίστοιχη στα μέτρα και στα συμφέροντά τους ιστορία. Μια ιστορία που άφησε εκτός ιστορίας στις περισσότερες περιπτώσεις τους πρωταγωνιστές και βασικούς συνταλεστές της ΓΕΝΝΗΣΗΣ, της επέκτασης και την ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ.

Ενω η Εκκλησία αφόρεσε τον Ρήγα και την Επανάσταση, προκειμένου να φέρει στα μέτρα την επέτειο έναρξης, κατόρθωσε με το βασιλικό διάταγμα το 1833, να μεταθέσει την ημέρα της επετείου. Φαίνεται πως με κεφάλαιο τη Θεοτόκο και το σύνθημα για του «Χριστού την πίστη την Αγία...και του Θεού την ευλογία...» συμμετείχε ο Κλήρος στον αγώνα του 21, ολα τα άλλα έγιναν από μόνα τους. Το ίδιο λένε και οι πανηγυρικοί για τον Αλβανικό πόλεμο. Βέβαια ο κατώτερος Κλήρος και το 21 και στην κατοχή ηταν κοντά στο λαό. Για τη συμμετοχή του Ραγιά το 21, και του λαού το 40, εξάρεται μόνο η αυθόρμητη συμμετοχή και προσέλευση στα στρατολογικά κέντρα και την λέξη ΑΕΡΑ ΑΕΡΑ, που φώναζαν οι Ελληνες φαντάροι.

Οταν έχουμε αυτού του είδους, μεγέθους και σημασίας παραποιήσεις, στα λίγο πολύ γνωστά εθνικά θέματα, ο καθένας αντιλαμβάνεται τι συμβαίνει στην υπόλοιπη ιστορία. Ολοι οι λαοί του κόσμου ξέρουν, με κάποιες βέβαια υπερβολές και παραλείψεις την ιστορία τους. Μόνο εμεις την αγνοούμε στις πραγματικές και αληθινές της διαστάσεις και κυρίως αγνοούμε την μεγάλη της αξία. Και την άγνοια αυτή την χρωστάμε στο «εθνολόγιο των ψεμάτων και της διαστροφής», που μας σερβίρουν για ιστορία οι διάφοροι προφεσόροι και ακαδημαϊκοι, μεγαλόσχημοι λογάδες. Αυτοί που εχουν πάρει οριστικό διαζύγιο με το «Ερευνάτε τας Γραφάς ήν Σοφία εις αυτάς». Αυτή η Εξουσιαστική, Συντηρητική και Οκνηρή Πνευματικά «ΕλίΤ», που για να επιβιώσει καταλήγει αντιδραστική και για να «διαπρέψει» εγκληματεί εις βάρος του λαού και της χώρας, παρουσιάζοντας την Επανάσταση του 21, με περιεχόμενο μόνο «για του Χριστού την πίστη την Αγία...» και την Εθνική Αντίσταση 1941-44, αυτή τη σύγχρονη «Φιλική Εταιρεία», σαν έργο των «Ταγμάτων Ασφαλείας και των εθνοϊσμών»-συνεργατών. Αυτοί που με ελάχιστες εξεραίσεις δέχθηκαν αδιαμαρτύρητα ή και μετά πολλών επαίνων την Αγγλο-Βασιλό-Μεταξική δικτατορία και μετά την κατάρευση του μετώπου, πολλοί δεχθηκάν ζητωκραβγάζοντας τους κατακτητές και συνεργάστηκαν μαζί τους σε όλα τα επίπεδα. Ειναι αυτοί που δέχθηκαν τον Παπαδόπουλο στην Ακαδημία υπό τους ήχους την Ωδή της Χαράς.

Ειναι οι ίδιοι που χρόνια τώρα εμφανίζουν σαν προοδευτικό ό,τι πιό αντιδραστικό υπάρχει. Οι μονιμές ορντινάτσες των Αγγλων παλιά και των Αμερικανών μετά. Οι μόνιμοι και σίγουροι υποτακτικοί των δυνατών, ψοφοδεείς και αμοραλιστές. Πάντα οι ίδιοι κατ επάγγελμα ή κατά δήλωση αντιδεξιοί, με πιστοποιητικά «αντίστασης» με ενα διαρκές Ναί-Μεν αλλά σημαία πάντα οι ίδιοι αυτοί οι εντιμότατοι «αντιστασιακοί» από πάντα και για πάντα στηρίγματα των Αγγλό-Αμερικάνων οι εντιμότατοι αγωνιστές του εαυτού τους. Μπορούν να καταλάβουν από ιστορία αυτοί που κάνουν την ιστορία προπαγάνδα;

Αλήθεια πώς εξηγούν οι συναγωνιστές αυτοί την μετάγγιση των ψηφοφόρων απ το ΠΑΣΟΚ στη Νέα Δημοκρατία ή μήπως μετά την αποψίλωση της Αριστεράς κρίθηκε ...

Ετσι ενεργώντας επέκτειναν το ήδη υπάρχον φασιστικό πλαίσιο συνεργασίας σε όλα τα επίπεδα: πολιτικά και ένοπλα. Και με συνθήματα όπως: «Εμείς πολεμήσαμε» τώρα ας «πολεμήσουν οι άλλοι» η «πολεμική μηχανή τους άξονα ειναι αήττητη», συνεπώς κάθε αγώνας κρίνεται αναποτελεσματικός. Μετά την ίδρύση ομως στις 27/9/1941 του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου (ΕΑΜ) και την εμφάνιση της ένοπλης Αντίστασης με την ίδρυση του Λαϊκού Απελευθερωτικού Στρατού (ΕΛΑΣ), αυτά ξεχάστηκαν. Το κομμάτι της άρχουσας τάξης που ειχε ταυτίσει τα συμφέροντα της με αυτά του άξονα, σε συνεργασία με τους κατακτητές οργάνωσαν και εξόπλισα την πλειάδα των εθνοϊσμών ΠΑΟΚ, Μιχάλ Αγά, Τσιούς Αντών, Κιτσάμπατζάκ, Παπαδόπουλου κλπ και από κοινού πολεμούσαν με όλα τα μέσα και ποικιλότροπα το ΕΑΜ.

Τότε το κομμάτι που εγκατάλειψε λαό και χώρα για να «αγωνιστεί» από τα απάνεμα λιμάνια, με τη βεβαιότητα οτι θα επανέλθει νικήτρια μετά τη λήψη του πολέμου να συνεχίσει να κυβερνά. Την περίοδο αυτή που ο Αντιστασιακός αγώνας του ΕΑΜ, πολιτικός και ένοπλος και ειδικά μετά την ένταξη του ΕΛΑΣ στο συμμαχικό στρατηγείο, γεγονός που αναμφισβήτητα πλέον εξυπηρετούσε οχι μόνο τους σκοπούς και τα συμφέροντά της Ελλάδας αλλά και τον συμμαχικό αγώνα, τους πιό πάνω εθνοϊσμούς απ το ΜΠΙ ΜΠΙ ΣΙ του Λονδίνου, τους αποκαλούμε μυσταρνά όργανα του κατακτητή, προδότες, δοσίλογους και τους απειλούσε οτι θα πληρώσουν για τα εγκλήματα του διαπράτουν εις βάρος του λαού και της χώρας συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές. Και ο Μέγας Τσιώτσιλ επιδαψίλευε αφειδώλευτα επαίνους: οπως ο «ηρωϊκος», ο «απαράμιλος» ελληνικός λαός, καθώς και η παράφραση οτι στο εξής θα λέμε οτι οι «ήρωες πολεμούν σαν Ελληνες» κλπ. Ολα αυτά μέχρι την ημέρα που η αήττη πολεμική μηχανή του Χίτλερ σταμάτησε στις πύλες του Στάλιγκράτ.

Αυτές οι απειλές για τους Ελληνες συνεργάτες των κατακτητών και οι έπαινοι για την Αντίσταση γενικά και το ΕΑΜ ειδικά απ τον Τσιώρτσιλ, και απ το κομμάτι της άρχουσας τάξης που εγκατάλλειψε λαό και χώρα, λέγονταν και ίσχυαν μέχρις ότου η πολεμική μηχανή του Χίτλερ, προχωρούσε στο Ανατολικό Μέτωπο. Οταν ομως ο Κόκκινος Στρατός οχι μόνο αναχαίτησε την προέλαση της Βέρμαχτ, αλλά πέρασε στην αντεπίθεση και στον ορίζοντα άρχισε να διαγράφεται η ήττα του άξονα. Το γεγονός αυτό αποτέλεσε καθοριστικής σημασίας σταθμό τόσο για την έκβαση του πολέμου, αλλο τόσο και για τις σχέσεις ανάμεσα στους συμμάχους της αντιφασιστικής συμμαχίας, αλλα και στους λαούς των κατακτημένων χώρων.

Τότε άλλαξαν άδρην οι σχέσεις, γιατί η αντιφασιστική συμμαχία συγκροτήθηκε από χώρες με διαφορετικά τότε κοινωνικό-οικονιμικά συστήματα: τους Αγγλό-Αμερικάνους: χώρες καπιταλιστικές και την Σοβιετική Ενωση, χώρες Σοσιαλιστές-κομμουνιστικές με κοινό εχθρό τον άξονα. Ο άξονας αποτελούνταν απ τη Γερμανία, την Ιταλία και την Ιαπωνία κατά κύριο λόγο και άλλες μικρότερες καπιταλιστικές χώρες.

Ο Β! παγκόσμιος πόλεμος, άρχισε το Σεπτέμβριο του 1939. Ο πόλεμος αυτός όπως και ο Α! παγκόσμιος, ηταν εσωκαπιταλιστικός πόλεμος. Πόλεμος που απέβλεπε στο ξανά μοίρασμα του κόσμου και των αποικιών, την αναζήση αγορών, πρώτων υλών και φτηνών εργατικών χεριών. Ομως για λόγους ιστορικούς και ανάγκης με τη συμμετοχή στο πόλεμο και της Σ. Ενωσης μετατράπηκε σε αντισασιστικός πατριωτικός-Απελευθερωτικός.

Η αναχαίτηση της Βέρμαχτ στις πύλες του Στάλιγκρατ και η αντίστροφη μέτρηση που άρχισε ύστερα από λίγο, υποχρέωσε τους δυτικούς να ανοίξουν άρον-άρον το δυτικό μέτωπο προκειμένου να μην μείνουν εκτός Ευρώπης οι Αγγλο-Αμερικάνοι.

Τις ίδιες σχεδόν επιπτώσεις ειχε και στη χώρα μας η αναχαίτηση και κυρίως η έναρξη της αντίστροφης μέτρησης στο Στάλιγκρατ. Το κομμάτι της άρχουσας τάξης, που εγκατάλειψε λαό και χώρα επιδαψλεύε και επαίνους στην Αντίσταση γενικά και στο ΕΑΜ ειδικά. Οταν ομως η αντίστροφη μέτρηση και τα δυό καμμάτια άρχισε η κάθε μια να ρίχνει γέφυρες προς την άλλη για την από κοινού συνεργασία πλέον κατά του ΕΑΜ. Στο μεταξύ κοινή συνεναίση την κυβέρνηση αναλαμβάνει ο Γ. Ράλλης. Με την υπόσχεση οτι θα εξοντώσει το ΕΑΜ και σε συνεργασία με τους Γερμανούς, δίπλα στους πολυάριθμους εθνϊσμούς, δημιουργήσαν και εξόπλισαν τα «Τάγματα Ασφαλείας». Οι Αγγλοι σύνδεσμοι ανασύντάξαν το παρακράτος, στο οποίο έδωσαν εντολή να καταδίνουν τα στελέχη του ΕΑΜ και ειδικά τους κομμουνιστές στους Γερμανούς. Τώρα πλέον κοινός εχθρός και στόχος το Ε Α Μ.

Η χώρα μας κατακτήθηκε ύστερα από ενα μακρόχρονο πόλεμο με την Ιταλία και εναν ολιγοήμερο αιματηρό με τη Γερμανία, που θέλοντας να σώσει τον συνεταίρο της απ την ηττα, μας κήρυξε και αυτή τον πόλεμο στις 6/4/41, στις 27/4/41 κατέλαβαν την Αθήνα και στις 30-31/5/41 ολοκληρώθηκε η καταχή της χώρα, με την κατάληψη και της Κρήτης.

Αυτή δουλόφρονη ελίτ, που κατάπιε αμάσιτη την Βασιλό-Μεταξική δικτατορίας, αδιαμαρτύρητα την αρμονική συνεργασία μιας μεγάλης μερίδας της αστικής τάξης με τους κατακτητές. Την ένοπλη επέμβαση των Αγγλων το Δεκέμβρη του 1944, των Αμερικανών το 1947. Που οι κεραίες της δεν έπιασαν τους λόγους για τους οποίους οδηγήθηκε η Ελλάδα στον εμφύλιο πόλεμο. Που δεν έπεσαν στην αντίληψής τα έκτακτα μέτρα και τα εκτελεστικά αποσπάσματα που κάθε πρωϊ πολλές δεκάδες αγωνιστές στον Αγιο Πέτρο. Που δεν ειχε το χρόνο να διαπιστώσει πως οι Ελληνες, για μισό αιώνα ενώ τους αποσχολούσαν τόσα προβλήματα για τα μόνα που μπορούσαν να συζητούν οταν αντάμωναν ηταν : για τον καιρό και το ποδόσφαιρο και αν ειναι άρρωστο το παιδί και η Γιαγιά.

Αυτοί λοιπόν, που τα προσπερνούσαν ολα αυτά σαν να μή συνέβαινε τίποτε οταν άκουγαν και το παραμικρό, για τη Σιβηρία του Στάλιν και τις περιβόητες «ομολογίες», (ξεχνώντας πως για αυτές ακριβώς τις ομολογίες ταπείνωσαν χιλιάδες Ελληνες), μουντζούρωνε χιλιάδες σελίδες και έχυνε τόνους μελάνης, προκειμένου οχι μόνο να το δώσουν πρόσβαρο σαν γεγονός, αλλα και να το ανασκευάσουν, να το προσαρμόσουν στα τότε ελληνικά δεδομένα, να δικαιολογήσουν τα δικά μας και να προκύψει και κάποιο ιδεολογικό κέρδος.

Αυτή η δουλόρφονη ελίτ, που σε όλη τη διάρκεια που λειτούργησε η Μακρόνησος, δεν βρήκε πέντε ΛΕΞΕΙΣ ΝΑ ΠΕΙ, για την κόλαση της Μακρονήσου και το κάτεργο της Γυούρας, που προσέβαλε και εξακολουθεί να προσβάλει την αξιοπρέπεια του Ανθρώπου, τον πολιτισμό και τη χώρα διεθνώς. Την Μακρόνησο που «οι πατέρες του Εθνους» ενώ ειχαν παραδώσει, λαό, χώρα και στρατό στους ξένους είπαν την Μακρόνησο «Νέο Παρθενώνα».

Αλήθεια δεν Εννοιωσαν Ντροπή γι αυτή την Ταπείνωση του Παρθενώνα; Γι αυτήν την υποβάθμιση της ελληνικής ιστορίας και του μακραίωνου πολιτισού της. Τίποτε άλλο δεν σκέφθηκαν για τους ιδεολογικούς τους αντίπάλους έκτός από την ταπείνωση και τον θάνατο. Γιατί επόρριψαν κάθε αλλη λύση. Τί ηταν τέλος πάντων αυτό που τους υποχρώσε να απορρίπτουν ασυζητητεί τις επίμονες και κατ επανάληψη προτάσεις του ΕΑΜ για διάλογο.

Μέχρι σήμερα δεν ακούσαμε κάποια επιχειρήματα που να απαντούν στο πρόβλημα για οποιόν ακριβώς λόγο, προτίμησαν την ταπείνωση και τον θάνατο για τις χιλιάδες Ελληνες πολιτικούς και ιδεολογικούς

τους αντιπάλους εκτός τον κομμουνιστικό κίνδυνο. Και αρκούσε η επίκληση αυτού του κινδύνου για να ξεθεμιώσουμε τη χώρα και να στείλουμε στον Αγιο Πέτρο τον ανθό και το μέλλον της Ελλάδας; Αλήθεια πως θα νοιώσουν οι απόγονοί τους οταν η αδέκαστη ιστορία, φέρει στο φώς τους πραγματικούς λόγους και τα ταπεινά κίνητρα που τους οδήγησαν να διαπράξους αυτού του είδους απάνθρωπα και ανεξίτηλα εγκλήματα, στο όνομα ενος υποθετικού κινδύνου Η ιστορία της χώρας μας και η Προσφορά των Ελλήνων στο Κοινωνικό-οικονομικό και Πολιτισμικό Γίγνεσθαι της Ανθρωπότητας, ειναι Μακραίωνη, Τεράστια και Αξιοθαύμαστη. Τόσο η Αρχαία και η Αλεξανδρική, αλλο τόσο και η Βυζαντινή. Το ίδιο Αξιόλογη ειναι και η Νεοελληνική Ιστορία του 21, μα και η Σύγχρονη Ιστορία, δεν Υπολοίπεται σε Αγώνες και Προσφορά. Και ειναι κρίμα να την παραποιούμε και να την στερείται ο δημιουργός της. Ειναι κρίμα να θαφτεί σαν ενα κακό αναρχικό επεισόδιο η Εθνική Αντίσταση. Ειναι κρίμα μια τέτοια ιστορία να την αμαυρώνουμε με συγκαιριακές σκοπιμότητες και προσωπικά ωφέλη.

Οταν γνώριζαν οτι εκεί και σε πολλούς άλλους αντίστοιχους χώρους βασανίζονταν, πεθαίναν απ τα βασανιστήρια, τις στερήσεις και τις κακουχίες και εκτελούνταν κάθε πρωϊ το άνθος των Ελλήνων; Οταν γνώριζαν οτι τα επιστρατευμένα να υπηρετήσουν την πατρίδα ελληνόπουλα, οτι «οι πατέρες του έθνους» τα χρησιμοποιούσαν στα εκτελεστικά αποσπάσματα, μετέτρεποντάς τα κάθε πρωϊ σε δήμιους; Και οχι απλώς σε δήμιους, αλλα και σε μερικές περιπτώσεις Μητροκτόνους, Πατροκτόνους και Αδερφοκτόνους, αφού στον τείχο ηταν στημένος ή στημένη... Δεν ζούσαν στην Ελλάδα αυτοί; Και κάλα οι πολιτικοί. Αυτοί τη δουλειάς έκαναν. Αλλα οι διανούμενοι; Οι μεγάλες φίρμες...Οι καθηγητές στα Πανεπιστήμια, οι Ακαδημαϊκοί, οι συγγραφείς και οι δημοσιογράφοι. Γιατί άφησαν ενα λαό ολόκληρο στα χέρια του κάθε Αγγλων σωφρονιστών τύπου Κωλαντών, που καθόριζαν πέρα και πάνω απ όλους τη ζωή των κρατουμένων. Μια ζωή γεμάτη στερήσεις, αθλιότητα και εργασιακή φρίκη. Ποιά θέση ειχαν πάρει για την ταπείνωση και τον εξευτελισμό του Ανθρώπου και της χώρας;

Πήραν θέση λέει, ενάντια στους «εχθρούς» της πατρίδας. Μα ποιοί ηταν επιτέλους αυτοί οι εχθροί της πατρίδας; Δεν ήταν ο συγκάτοικος, ο συγχωριανός, ο συμπολίτης, δεν ηταν ο Ελληνας; Δεν ηταν αυτός που εθελοντικά εγκατάλειψε, φίλη, γυναίκα, παιδιά και γονείς και τα οποια περιουσιακά στοιχεία για να πολεμήσει μέσα απ τις γραμμές της Αντίστασης τους σιδερόφρακτους κατακτητές, μα και τους συνεργάτες που σαν χαφιέδες, καταδότες, και κουκουλοφόροι στην αρχή και ένοπλοι σαν αστακοί απ τους κατακτητές μετά, ξεπερνούσαν σε βαβραρότητα εγκλήματα και καταστροφές και αυτούς ακόμα τους κατακτητές. Μα ούτε και γι αυτούς δεν βρήκαν πέντε αράδες για να καυτηριάσους την ανθελληνική τους συμπεριφορά. Πολλοί Μάλιστα τις πράξεις αυτές τις επαίνησαν ταυτίζοντάς τες με τον πατριωτισμό. Μα ο κατοχικός πατριωτισμός ειχε συγκεκριμένους αντιπάλους: τους κατακτητές και τους συνεργάτες τους.

Και οταν συνειδητοποίησαν οτι στην ψυχή του λαού, η Εθνική Αντίσταση παραμένει ολοζώντανη, αλύγιστη, αθάνατη, ακριβώς όπως την γνώρισε, την έζησε και πολέμησε απ τις γραμμές της τους κατακτητές. Οταν πείστηκαν οτι ο Θρύλος της Αντίστασης, ο Θρύλος του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, του ΕΛΑΝ και της ΕΠΟΝ, μα και τα οράματα-περιεχόμενο της Αντίστασης : Εθνική Ανεξαρτησία, Λαϊκή Κυριαρχία, οπου ο λαός με ελεύθερες εκλογές θα καθορίζε την πορεία της χώρας με γνώμονα την Ειρήνη, την δημοκρατία και το δίκαιο, δεν πέθανε και ούτε θα πεθάνει ποτέ, άρχισαν να υποτιμούν την Αντίσταση και ειδικά την ΕΑΜική, σε βαθμό αν οχι σαν ενα τίποτα, αλλά σαν ενα συνηθισμένο γεγονός.

Αυτοί που με χωρίς ιστορικής σημασίας γραφτά, προτοστάτησαν με το παχυλό ψέμα, να δουλώσουν το Αδούλωτο Αγωνιστικό πνεύμα του λαού και να καλανιζόρουν τους πόθους και τα οράματά του, στη θέληση και τις επιξιώξεις της Αρχουσας Τάξης και κυρίως των ξένων. Αυτοί οι αργυρώνητοι Δούλοι της εκάστοτε Αρχουσας Τάξης, που ανάλαβαν εργολαβικά με το ψέμα, τη διαστροφή και την παραποίηση των Ιστορικών Γεγονότων, να δικαιολογήσουν πρώτα και να απαλλάξουν μετά, από τις όποιες ευθύνες τους πραγματικούς ενόχους, ακόμα και για πράξεις εγκληματικές σαν αυτές του 21, και του 1940-49. Και

σε συνέχεια για τους ίδιους λόγους να μεταφέρουν αυτές τις εθνοπροδοτικές ευθύνες και εγκληματικές πράξεις στους Αγωνιστές του 21 τότε, και του 1940-49 τώρα.

Αυτοί νομίζουν, οτι η ιστορία να μήν πώ και η ανθρωπότητα, άρχισε να υπάρχει από τότε που γεννήθηκαν, έδρασαν και «μεγαλούργησαν» αυτοί. Αυτοί ειναι «ιστορικοί» χωρίς ιστορία. Αυτοί οι ταξικά στρατευμένοι ιστορικοί, έγραψαν μια ιστορία λουστρασιόν. Μια ιστορία για την ιστορία. Κλασικό παράδειγμα η πλήρης ταύτιση της ορθοδοξίας με τον Ελληνισμό και τον ελληνικό πολιτισμό και ο ηρωϊσμός του Δαβάκη, αντί του Φρατζνή, που ηταν ο πραγματικός ήρωας του Ιταλό-ελληνικού πολέμου. Κάτι παρόμοιο συμβαίνει και με αρκετούς πολιτικούς να αρνούνται πανικόβλητοι την ιστορία μας, και δεν τολμούν να μιλήσουν για ό,τι έπρεπε να ειναι αυτονόητο.

Οι προοδευτικές δυνάμεις και κυρίως η κομμουνιστική και μή Αριστερά κατηγορούν την άρχουσα τάξη για συνεργασία με τους τρείς κατοχικούς κατακτητές: Ιταλούς, Γερμανούς και Βουλγάρους και τους δύο Νεοκατακτητές Αγγλους και Αμερικάνους. Και την κατηγορούν αλλά και της καταλογίζουν ευθύνες για τα εγκλήματα που διέπραξε συνεργαζόμενη με τους πέντε πλέον κατακτητές για εθνική υποτέλεια και πρόσδεση της χώρας στα ξένα συμφέροντα, τόσο για την Αγγλο-Βασιλικό-Μεταξική δικτατορία, την κατοχή και την μετακατοχική περίοδο. Συμφέροντα που ηταν άρηκτα δεμένα μόνο με τα δικά της, οχι ομως με αυτά του Λαού και της χώρας.

Ο Ανθρωπος γιννιέται με μια έμφυτη περιέργεια, για ό,τι υπάρχει γύρω του Και αυτα που τον κάνουν να χάσει την έμφυτη περιέργειά του ειναι ό φόβος και η άγνοια. Ετσι με βάση το φόβο που του «καλλιεργούν» και την άγνοια απ τη «γνώση» που του στερούν, δεν ειναι δυνατόν ο άνθρωπος να διατηρήσει την περιέργειά του ωστε να θέσει ερωτήματα και απορείες: Γιατί αυτό έγινε ετσι και οχι αλλοιώς. Κάθε άνθρωπος ειναι μίκρος μέχρι τη στιγμή που όλες οι προσπάθειές του, σκοπό εχουν να υπηρετήσουν τον εαυτό του. Να ικανιποιήσει τις δικές του και μόνο φιλοδοξίες. Ιστορικά το μέλλον ξεκινάει απ τις μειοψηφίες γι αυτό και πάντα νικάει ανεξάρτητα από το είδος και το μέγεθος της Νίκης. Απ τη στιγμή που ο άνθρωπος αντιλαμβάνεται ορισμένα πράγματα σαν Ελευθερίες και δικαιώματα, όπως έγινε στη διάρκεια της Αντίστασης, τα εννοιολογεί και σαν καθήκοντα του Ανθρώπου απέναντι στο συνάνθρωπο, αλλά και απέναντι στο σύνολο των Ανθρώπων.

Η ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση ειχε διαμορφώσει πρόγραμμα και προτάσεις για την μεταπολεμική Ελλάδα. Μιλούσε για ελπίδα, για οράματα, προοπτική και μέλλον. Η άρχουσα τάξη στις προτάσεις αυτές και την προοπτική, αντί να διαλογιστεί με την Αντίσταση κάλεσε τους Αγγλους το 1944, και τους Αμερικανούς τον Μάρτη του 1947 και απάντησε σε συνεργασία μαζί τους με τα όπλα, προκειμένου να την επιβάλουν οι Αγγλοι στην εξουσία και να την στηρίξουν-διατηρήσουν οι Αμερικάνοι στην εξουσία. Η Αντίσταση από την αρχή ακόμα της συγκρότησής της κάλεσε τον εκφραστή των συμφερόντων της άρχουσας τάξης τον (Γ Παπανδρέου που αργότερα τον έχρησε Πρωθυπουργό), να αναλάβει την αρχηγία της Αντίστασης και δεν τον άφησε.

Βέβαια σε σχέση με την εξέλιξη που πήραν τα μεταπολεμικά πράγματα στη χώρα μας υπάρχουν πόλλες απορίες και ερωτηματικά. Αλήθεια μετά την διαβεβαίωση οτι ο Κόκκινος Στρατος, δεν θα παραβιάσει τα σύνορα της Ελλάδας, τη συμφωνία του Τσιώρτσιλ-Στάλην, την παράδοση των όπλων του ΕΛΑΣ και ειδικά μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας, παρ όλο που ειχαν τα μέσα και τον χρόνο και ενώ έδρασε οπως έδρασε, πότε δεν μας είπαν τί ηταν αυτό που τρόμαξε τόσο πολύ την άρχουσα από μια προοπτική ομαλής εξέλιξης μεταπολεμικά στη χώρα μας. Βέβαια σαν τάξη και ειδικά άρχουσα, χρειάζεται θάρρος, μεγάλο θάρρος για να μπορέσει να πεί σε ενα λαό την αλήθεια, ετσι οπως την έζησε, την ξέρει και τη βλέπει. Και η άρχουσα τάξη ούτε τότε μα ούτε και τώρα εχει το θάρρος να πεί στο λαό την αλήθεια. Αντί γι αυτό και

για να καλύψη αυτή την τεράστια ευθύνη απέναντι στο λαό και τη χώρα, επέβαλε με τη βία σιγή Τάφου για τα κάθε είδους διαδραματιζόμενα εγκλήματα πριν και μετά την κατοχή.

Οι Ελληνες παρά τη δικτατορία, τον πόλεμο και την τριπλή κατοχή δεν έχασαν το ενδιαφέρον τους για τη ζωή. Για αυτό τραγουδούσαν, πολεμούσαν και έκαναν όνειρα για το μεταπολεμικό μέλλον της χώρας. Η μή αποδοχή ομως του φαινομένου της ΕΑΜικής Αντίστασης με πολιτικούς όρους και τον κοινωνικό της χαρακτήρα και με την ψευδαίσθηση, οτι θα αρκούσε η ποινική της και μόνο διάσταση για την εξόντωση την συνέδεσε με τον ανθρωποκτόνο όρο «φίλος-εχθρός» προχώρησαν στο επόμενο βήμα. Οποιος δεν ειναι «μαζί μας» ειναι «εναντίον μας» διέργαψαν ποτάμια αίμα που κύλησαν για να μπορέσει η χώρα να προχωρήσει μπροστά χτίζοντας τον μεταπολεμικό της πολιτισμό.

Η άρχουσα τάξη ειχε ενα μακρόρχονο και ενα πρόσφατο παρελθόν: Την Αγγλό-Βασιλικό-Μεταξική δικτατορία και επειδή δεν συμμετείχε στην Αντίσταση να κάνει και αυτή μαζί με το λαό τα δικά της όνειρα έμεινε αυτή και οι οπαδοί της κολλημένη στο παρελθόν, ειδικά αυτοί που αν εξελίσσονταν ομαλά και δημοκρατικά τα μεταπολεμικά πράγματα στην Ελλάδα θα καλούνταν να λογοδοτήσουν στη διακιοσύνη για τα όποια εγκλήματα διέπραξαν συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές. Αρχουσα τάξη και οι συνεργάτες ήθελαν να ξανά γυρίσουν τη ζωή του λαού και της χώρας στις 27/10/1940. Εννοιωθαν καλύτερα στο παρελθόν που τους ηταν γνωστό και θα τους απάλλαζε απ τις ευθύνες παρά να προχωρήσει η χώρα στο μέλλον. Και αυτό γιατί τα του παρελθόντος τους ηταν γνωστά και οικεία. Αντίθετα οποιαδήποτε σκέψη για το μέλλον, τους προκαλούσε ανυσηχία και αβεβαιότητα. Και οταν δεν εισαι διατεθημένος να συνδιαλλαγείς, το άγνωστο στη ζωή μοιάζει πάντα με απειλή.

Ακόμα ήξερε πως ο μεταπολεμικός πολιτισμός, πέρα απ ολα τα αλλα, θα ειχε και σαν στόχο την επίκριση της Αστικής κοινωνίας, στο βαθμό που θα αποδείκνυε οτι ο πολιτισμό της υποκρισίας και της εκμετάλλευσης που πρεσβεύει αλλοτριώνουν τη βαθύτερη ουσία του Ανθρώπου. Συνεπώς ηταν και αυτός ενας απ τους βασικούς λόγος που συνετέλεσε στην ποινικοποίηση της Αντίστασης που ηταν και η πιό ευκολη λήση.

Ιστορικά συνεπώς και η 25η Μαρτίου, δεν εχει καμιά σχέση με την ημέρα έναρξης της επανάστασης, ούτε με την ημέρα που κατακτιέται «η πολιτική ύπαρξη και ανεξαρτησία της Ελλάδας», εστω και με το «προσωρινό πολίτευμα». Και ομως εμείς εξακολουθούμε να τη γιορτάζουμε την ημέρα της 25η Μαρτίου σαν την ημέρα έναρξης.

Και δεν ειναι Ιστορικά σωστή η ημερομηνία αυτή, γιατί την πρώτη Ιανουαρίου του 1822 συντάσσεται «Το πρώτο προσωρινό πολίτευμα της Ελλάδας» και την ίδια μέρα εκδείδεται ψήφισμα με το οποίο το «ελληνικό έθνος, υπό τη φρικώδη οθωμανική δυναστεία... κηρύττει σήμερον την πολιτικήν αυτού ύπαρξιν και ανεξαρτησίαν». Θεωρώντας η Α! Εθνική Συνέλευση της Επιδαύρου, την ημέρα αυτή σαν την ημέρα απελευθέρωσης της Ελλάδας, ειχε ορίσει «ώς Εορτή την ημέρα της έναρξης των εργασιών της, σαν ημέρα εθνκής επετείου την 1ην Ιανουαρίου 1822. Και την ημέρα αυτή γιορτάζονταν μέχρι το 1830, που εκδόθηκε το βασιλικό διάταγμα. Προς δόξα τότε του Κλήρου και του Μεταξά το 1940, και προκειμένου να μήν γίνει ο απογακτισμός απ την επάρατη Βασιλό-μεταξική δικτατορία, το ίδιο σμβαίνει και με την επέτειο της 28ης Οκτωβρίου 1940. Αλήθεια υπάρχει μεγαλύτερη διαστρεύλωση, παραποίηση και αλλοίωση της Ιστορίας απ τον Γιορτασμό στη χώρας μας των Εθνικών Επετείων; Με εξαίρεση τον Γιορτασμό για την Απελευθέρωση της Μακεδονίας, είμαστε η μόνη χώρα στον κόσμο, που γιορτάζουμε την Εναρξη της Επανάστσης του 21 και όχι τη Νίκη της Επανάστασης. Το ίδιο γίνεται και με την 28η οκτωβρίου 1940, που Γιορτάζουμε την κήρυξη του πολέμου που οδήγησε στην τριπλή καταχή και οχι την Απελευθέρωση της χώρας απ τους κατακτητές.

Ιστορικά και χρονολογικά, η 1η Ιανουαρίου 1822, ειναι η μέρα γέννησης της Νέας Ελλάδας, η 26η Οκτωβρίου 1912, η μέρα που η Ελλάδα πήρε και την οριστική γεωγραφικής της διαμόρφωση με την απελευθέρωση της Θεσσαλονήκης, της Κρήτης και τα Νησία του Ανατολικού Αιγαίου και η 12η Οκτωβρίου 1944 που απελεύθερωθηκε απ την τριπλή κατοχή.

Αλήθεια υπάρχει μεγαλύτερη διαστρεύλωση, παραποίηση και αλλοίωση της ιστορίας απ τον γιοτρασμό στη Χώρα μας των εθνικών επετείων; Με εξαίρεση τον γιορτασμό την απελευθέρωση της Μακεδονίας; Είμαστε η μόνη χώρα στον κόσμο που γιορτάζουμε την έναρξη της επανάστασης του 21και οχι την Νίκη. Το ίδιο ισχύει και για τον Αλβανικό πόλεμο. Γιοτράζουν την κήρυξη του πολέμου και οχι την απελευθέρωση της χώρας απ την τριπλή τετράχρονη κατοχή την 12η Οκτωβρίου του 1944.

Στη χώρα μας η ιστορική αλήθεια δεινοπαθεί και συνήθως παραποιείται και διαστρευλώνεται. Συνεκτιμώντας ο Μεγάλος Σολωμός, τα γεγονότα και την τέτοια κατάληξη της επανάσταση του 21, που ξεκίνησε Κοινωνικό-Απελευθερωτική και κατέληξε μόνο απελευθερωτική, αφήνοντας εκτός της επανάστασης το Ραγιά και εν μέρει και τους αστούς και ειδικά τους «Φιλικούς», οταν του ζήτησαν τη γνώμη είπε: «Το Εθνος των Ελλήνων δεν εχει μάθει ακόμα, να θεωρεί εθνικό ό,τι ειναι αληθινό».

Οπως εδώ και πενήντα δύο χρόνια, ετσι και πέρισυ γιορτάσαμε την 28η Οκτωβρίου του 1940, σαν εθνική επέτειο του ελληνικού λαού την ημέρα που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο. Ρίχθηκαν την αυγή οι καθορισμένοι κανονιολισμοί. Φωταγωγήθηκε η πόλη. Εγιναν την προηγούμενη μέρα ομιλίες σε ειδικές συγκεντρώσεις στα Σχολέια, Δημόσιες Υπηρεσίες, ΝΠΔΔ, Οργανισμούς Δημοσίου Δικαίου κλπ. Εγινε δοξολογία χοροστατούντος του Μητροπολή Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας. Εκφωνήθηκε ο πανηγυρικός μέσα στον Ιερό Ναό. Ο ομιλητής έκανε μιά εκτεταμένη αναφορά στο ιστορικό γίγνεσθαι των προγόνων. Υπογραμμίστηκε η αυθόρμητη προσέλευση του λαού στα κέντρα επιστράτευσης, τονίστηκε η ολόθερμη συμπαράσταση της Θεοτόκου σε βαθμό που κάλυψε την έλλειψη οπλισμού, καθώς και η προσφορά των Αλβανομάχων. Μια επιδερμική αναφορά στην Αντίσταση, χωρίς χρόνο έναρξης και λήξης και κυρίως χωρίς αναφορά στους σκοπούς και το περιεχόμενο της Αντίστασης και πέραν αυτού ΟΥ. Στο σημείο αυτό σταματάει οπως πάντα για τους γνωστούς λόγους το ιστορικό γίγνεσθαι των Ελλήνων, και ξανά αρχίζει μετά την μεταπολίτευση!

Εγινε δεξίωση στη Λέσχη Φρουράς Αξιωματικών απ το στρατηγό του Β! Σ στρατού. Ακουλούθησε επιμνημοσύνος δέηση, κατατέθηκαν στεφάνια, απ τους συγκεκριμένους φορείς στον Μνημείο του Αγνωστο Στρατιώτη. Κρατήθηκε ενος λεπτού σιγή. Ακολούθησε ο Εθνικός Υμνος και σε συνέχεια η παρέλαση στη Λεωφόρο Ανοίξεως, παρουσία των επισήμων. Μέχρι εδω ολα καλά. Η επέτειος αφορούσε την πολιτεία και τους επίσημους φορείς της, που και αυτοί ακόμα και στην Εκκλησία και την ώρα της κατάθεσης, εκτός από αυτούς που ηταν υποχρεωμένοι να παραστούν και αυτοί που θα κατέθεταν στεφάνια, ειναι ζήτημα αν συμμετείχαν 50-60 ακόμα άτομα.

Οσον αφορά στη συμμετοχή του λαού, στην Εκκλησία εκτός από τους επισήμους (οχι οσοι έπρεπε) και αυτών που εκκλησιάζονται τις Κυριακές, δεν υπήρχαν αυτοί που η παρουσία τους θα λάμπρηνε μια πραγματική εθνική επέτειο. Μια επέτειο νίκης οπως αυτή της 12ης Οκτωβρίου του 44. Μια επέτειο που θα έλυνε το δράμα των γονιών, των αδερφών, των συγγενών και φίλων που έχασαν τα αγαπημένα τους πρόσωπα και θα δικαίωνε τους δια βίου αναπήρους. Σε μιά επέτειο Απελευθέρωσης, ο ομιλητής θα μπορούσε οχι μόνο να μεταφέρει στους συμμετέχοντες τις ιστορικές αναμνήσεις και τον αντίλαλο απ το δοξασμένο παρελθόν, αλλα να αναβιώσει τα γεγονότα, θα ταυτίσει το ακροατήριο με το κλίμα της εποχής. Και θα ταυτίζονταν γιατί θα έδινε εκείνα τα πραγματικά στοιχεία και γεγονότα του αγώνα, που θα εδραίωνε την πεποίθηση στο ακροατήριο οτι το αποτέλεσμα οχι μόνο άξιζε την θυσία, αλλα οτι ηταν

και αντίστοιχο των θυσιών. Δεν θα έφευγε το εκκλησιασμα απ την επέτειο με την σκέψη και την πίκρα, οτι ενώ χύθηκαν ποτάμια αίμα για την ελευθερία από μια επέτειο την οποία ποτέ δεν γιορτάσαμε ακόμα.

Μα και στην παρέλαση, οσοι συμμετάχουν ας μήν νομίσει η εξουσία, οτι ο παραβρισκόμενος λαός συμμετέχει γι αυτήν καθ εαυτήν την επέτειο. Η συντριπτική πλειοψηφία του λαού ειναι γονείς, παππούδες και οι συγγενείς για να δούν τα παιδιά και τα εγγόνια που θα παρελάσουν. Το ίδιο ισχύει και για τους Προσκόπους και για όποια αλλα Φολκλορικά και Κούμ Φού συγκροτήματα πιτσιρικάδων που συμμετέχουν στην παρέλαση. Επιβαίωση του γεγονότος οτι ο λαός δεν μπορεί να καταλάβει την έννοια αυτής της επετείου, ειναι το μικρό ως ελάχιστο ποσοστό που δίνουν οι δημοσκοπήσεις για τη συμμετοχή και τη γνώση του περιεχομένου αυτής της επετείου.

Ολοι οι λαοί του κόσμου ξέρουν με κάποιες βέβαια υπέρβολες την ιστορία τους. Μόνο έμεις την αγνοούμε στις πραγματικές και αληθινές της διαστάσεις και κυρίως αγνοούμε την μεγάλη της αξίας. Και την άγνοια αυτή τη χρωστάμε «στο εθνολόγιο των ψεμάτων και της διαστροφής» που μας σερβίρουν για ιστορία οι διάφοροι προφεσόροι και ακαδημαϊκοι, μεγαλόσχημοι λογάδες. Αυτοί που εχουν πάρει οριστικό διαζύγιο με «το ερευνάτε τας γραφάς ήν σοφία είς αυτάς». Αυτοί που άφησαν τη σοφία να πάρει διαζύγιο απ τη δράση, την ομορφιά απ την αλήθεια και την ιστορία, να οδεύει απ το συλλογικό στο ατομικό. Από την Ελλάδα των Ελλήνων, στην Ελλάδα των Ανωνύμων Εταιρειών!

Ο λαός που έχυσε χθές ακόμα το αίμα του στα βουνά της Αλβανίας, της Ηπείρου και της Μακεδονίας και την Κρήτη, πρώτα στον αλβανικό πόλεμο για να μήν κατακτηθεί η χώρα. Και απ άκρου σ άκρου της Ελλάδας, με την οργάνωση του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου, με σκοπό να φέρει με την απελευθέρωση της χώρας, την κάθαρση στο ιστορικό δράμα της κατοχής, δεν εχει ανάγκη να ζητιανέψει από κανέναν το δικαίωμα στη ζωή και την επέτειο. Αυτά τα εχει κατακτήσει και τα εχει εγγράψει υποθήκη με τον αγώνα, τους χιλιάδες νεκρούς και τις εκατοντάδες διά βίου αναπήρους. Γεμάτος αυτοπεποίθηση έβλεπε και την νέα φάση του αγώνα: την Ελλάδα της ειρήνης και της ανάπτυξης οπως πάντα με αισιοδοξία. Πίστευε κατάβαθα στις δυνάμεις του, την ελληνική ζωτικότητα και στο λαμπρό μέλλον της Ελλάδας. Αν οι ζωντανοί το αμφιβάλουν, οι νεκροί των αλαβανικών βουνών και της Αντίστασης, αυτοί, ούτε αμφέβαλαν ποτέ και ούτε αμφαβάλλουν. Πίστευαν και πιστεύουν πως υπήρχαν όλα τα δεδομένα-σπέρματα και φύτρα για την μεταπολεμική αναγέννηση της Ελλάδας.

Αυτή η συντηρητική και οκνηρή πνευματικά Ελίτ, που για να επιβιώσει καταλήγει αντιδραστική και για να «διαπρέψει» εγκληματεί εις βάρους του λαού και της χώρας. Αυτή που με τα χωρίς ιστορικής σημασίας γραφτά, προσπαθεί την αργή και διαρκή παραποίηση της κατοχικής ιστορίας. Να δουλώσουν το αδούλωτο αγωνιστικό πνεύμα του λαού και να καναλιζάρουν τους πόθους και τα οράματα του λαού στη θέληση και τις επιδιώξεις της άρχουσας τάξης και των ξένων. Αυτοί οι αργυρώνητοι δούλοι της εκάστοτε άρχουσας τάξης, που αναλαμβάνουν με το ψέμα, τη διαστροφή και την παραποίηση των ιστορικών γεγονότων, να απαλλάξουν απ τις όποιες ευθύνες τους πραγματικά υπεύθυνους ακόμα και για πράξεις εγκληματικές σαν αυτές του 21 και 1940-1949. Και σε συνέχεια για τους ίδιους λόγους να μεταφέρουν αυτές τις εθνοπροδοτικές ευθύνες και εγκληματικές πράξεις στους αγωνιστές του 21 τότε και του 1941-44 τώρα. Αυτοί νομίζουν οτι η ιστορία, για να μην πώ η Ανθρωπότητα, άρχισε να υπάρχει από τότε που γεννήθηκαν, έδρασαν και «μεγαλούργησαν» αυτοί. Αυτοί ειναι «ιστορικοί χωρίς ιστορία». Αυτοί οι ταξικά στρατευμένοι ιστορικοί γράφουν μια ιστορία λουστρασιόν. Ιστορία για την «ιστορία». Δεν έχουν αφήσει τίτοτε στην ιστορία που να τραβά την προσοχή και να κινεί το ενδιαφέρον. Κλασικό παράδειγμα η πλήρης ταύτιση της Ορθοδοξία με τον Ελληνισμό και πολλά αλλα παρόμοια.

Οπως όλες οι μεγάλες ιστορικές ενέργειες ειχε και αυτός ο δοξασμένος και πρωτόγνωρος Αλβανικός και καταχικός αγώνας, τα θετικά και τα αρνητικά. Τα φώτα και τις σκιές τους. Ομως και αυτές τις λίγες

σκιές, οταν θα ειχε αποκατασταθεί η Δημοκρατική ομαλότητα θα τις ερευνούσε σε βάθος και ανάλογα θα επιβάλονταν και οι αντίσοιχες ποινές.

Καθε επέτείος, σκοπό εχει να αναφέρεται στο συγκεκριμένο χρόνο και τους συντελεστές του αγώνα. Να εξάρει τους σκοπούς, την προσφορά και τα σύμβολα με τα ο

ποία έγινε ο αγώνας για να απελευθερωθεί η χώρα απ τον κατακτητή. Κάθε εθνική επέτειος ειναι θυσία τελούμενη για την απελευθέρωση και τιμή για τους απελευθερωτές.

Η Ελλάδα εδώ και τριαντά πέντε τουλάχιστο αιώνες, περνάει στα χέρια της επόμενης γενιάς. Η κάθε γενιά για να ειναι άξια τέκνα της Ελλάδας, πρέπει να γνωρίζει ποιά ειναι η πραγματική Ελλάδα που παραλαμβάνει. Τα αληθινά ιστορικά γεγονότα αποτελούν, τον πιό άρτιο ηθικό και πατριωτικό εξοπλισμό. Η γνώση και η μνήμη ειναι η μόνη γόνιμη αλήθεια και δύναμη, που μπορεί να θερμάνει τις καρδιές και το Νού των γενιών. Να γονιμιποιήσουν το φρόνημα της Νεολαίας, που διψάει για ζωντανά πρότυπα. Ας της πούμε κάποτε την αλήθεια και ας της εχουμε εμπιστοσύνη, οπως οι δικοί μας γονείς την εμπιστεύτηκαν σε εμάς και οι πρόγονοι στους γονείς μας, ετσι, και εμεις ας τους πούμε την ΑΛΗΘΕΙΑ.
Μετά την πτώση του «Ελληνικού Συναγερμού», του Στρατηγού Παπάγου, με την υποστήριξη των Ανακτόρων και των Αμερικανών δημιουργήθηκε η «Εθνική Ριζοσπαστική Ενωση» (ΕΡΕ), με ηγέτη τον Κ. Καραμανλή, ο οποίος με το εκλογικό πραξικόπημα του 1961 συρρίκνωσε την ΕΔΑ από 78 σε 21 βουλευτές. Τώρα πιά ειχε σειρά ο Γ Παπανδρέου. Αυτός που προτείνοντάς του το ΕΑΜ, να αναλάβει την αρχηγία του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου, γεγονός που του ανέβασε υποτίθεται τις λαϊκές μετοχές, ερχόμενος στην Ελλάδα απ το Κάϊρο σαν Πρωθυπουργός της κυβέρνησης Εθνικής ενότητας στην οποία συμμετείχε και το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) κουβάλισε μαζί του και τους Νέο κατακτητές Αγγλους για να τον επιβάλουν σαν κυβέρνηση χωρίς το ΕΑΜ.

Ο Γ Παπανδρέου, δημιούργησε την «Ενωση Κέντρου» και με σύνθημα τον Διμέτωπο «αγώνα» κατά της Δεξιάς και της Αριστεράς σχημέτισε με μια μικρή πλειοψηφία κυβέρνηση.

Πριν απ τις εκλογές αυτές τον Νοέβμριο του 1962 η ΕΔΑ, προσπάθησε να βρεθεί κάποιο κοινό σημείο, ετσι ωστε το αποτέλεμα των εκλογών να ειναι θεαματικό και αναμφισβήτητο αριθμητικά σε ψήφους και έδρες. Με τη σκέψη ομως οτι δεν συρρικνώθηκε τόσο οσο έπρεπε η ΕΔΑ, προκήρυσσει εκλογές για τον Φλεβάρη του 1963. Στις εκλογές αυτές η ΕΔΑ, προκειμένου, αποφύγουμε τη Δικτατορία, που ηταν επι θύρες δεν έβαλε υποψηφίους σε όλη τη χώρα παρά μόνο στις μεγάλες πόλεις. Αθήνα, Πειραιά Θεσσαλονίκη, Πάτρα και Λάρισα. Με την παραχώρηση αυτή στις 19/2/64 η Ενωση Κέντρου σχηματίσε αυτοδύναμη κυβέρνηση. Στις εκλογές αυτές οι δυνάμεις της ΕΔΑ δεν ειχαν καταγραφεί.

Η χώρα ομως έπρεπε να οδηγηθεί στη Παπαδοπουλική δικτατορία. Για το σκοπό αυτό οι Αμερικάνοι, που βασική επιδίωξής τους την εποχή εκείνη πέρα απ τη μεγαλύτερη πρόσδεση της χώρας στις δικές τους απαιτήσεις, ήθελαν για λόγους πολιτικό-στρατηγικούς να μετατρέψουν την Κύπρο σε σταθερό αεπλανοφόρο των ΗΠΑ στη Μεσόγειο. Για το σκοπό αυτό μπήκε σε κίνηση η Αποστασία, με πρωτεργάτη τον Κ. Μητσοτάκη κλπ. Και επειδή η δικτατορία δεν θα άντεχε στο χρόνο, μα ούτε και τα κοινωνικό-οικονομικά προβλήματα μπορούσε να λύσει, πολύ περισσότερο να παίξει το ρόλο του καταλύτη της Αριστεράς. Αντίθετα τη συσπείρωνε και την γιγάντωνε, για να μην γίνει το κακό χειρότερο, έκριναν οτι ο ρόλος που της ειχε ανατεθεί (εκτός απ τη δολοφονία του Μακάριου) ειχε ολοκληρωθεί. Η Κύπρος διχωτομήθηκε, το Πολυτεχνείο το Τσάκισαν.

Ετσι πριν ακόμα πέσει η Χούντα των συνταγματαρχών, οι τρείς παρακαθήμενοι: ΗΠΑ, Δεξια και το Κέντρο, κατασκεύασαν κοινή συνεναίση των τριών α) το Νέο να δημιουργηθεί κόμμα της Δεξιάς με την επωνυμία «Νέα Δημοκρατία» (Ν.Δ), στη θέση της (ΕΡΕ) με αρχηγό τον Κ. Καραμανλή. Το κόμμα αυτό,

στηριγμένο στις παλιές εκλογικές του δυνάμεις: πατριωτικές της αστικής τάξης, δημοκρατικές συντηρητικές, μοναρχικές, χουντικές, απόγονοι των δοσιλόγων της κατοχής και του εμφυλίου. Και με το σύνθημα κανένας δεν μας περισεύει στέγασε κάτω από την ομπρέλλα του όλους τους πιό πάνω β) «Το Πανελλήνιο Σοσιαλιστικό κίνημα» (ΠΑΣΟΚ) με αρχηγό τον Ανδρέα Παπανδρέου, ο οποίος με αντιαμερικανικά συνθήματα της κομμουνιστικής και μή Αριστεράς όπω: «Εξω από το ΝΑΤΟ», «Εξω από την ΕΟΚ», «Εξω οι Αμερικανικές Βάσεις». Το «ΠΑΣΟΚ στην κυβέρνηση και ο λαός στην εξουσία. και με την υπόσχεση: Οτι στο εξής οι εκλογικές θα διεξάγονται με το σύστημα της Απλής Αναλογικής κλπ, θεμελίωσαν το σημερινό δικομματικό-διπολικό σύστημα διακυβέρνησης.

Οπως ολες οι προηγούμενες ενέργειες και δράσεις του καταστημένου, στόχο ειχαν τη συρρίκνωση και τον εγκλωβισμό των δυνάμεων της Αριστεράς στον Κενδρό-Αριστερό χώρο, ετσι και τώρα βασικός στόχος πάλη, ηταν ο εγκλωβισμός στο «ΠΑΣΟΚ» της πλειοψηφίας των δυνάμεων της κομμουνιστικής και δημοκρατικής Αριστερας, τις δημοκρατικές και προδευτικές δυνάμεις οι οποίες στην πλειοψηφία ηταν οργανωμένες στην «ΕΔΑ» είτε την υποστήριζαν εκλογικά. Για να γίνει πιστευτό και για να εγκλωβιστούν ευκολότερα οι δυνάμεις της Αντίστασης, το ΠΑΣΟΚ, αντί για κάποιο δικό του πρόγραμμα, αντέγραψε και πρόβαλε σαν πρόγραμμά του στη διακήρυξη της 3ης Σεπτεμβρίου 1974, τους στόχους του «Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου» (ΕΑΜ) :α) «Πολιτικός Αγώνας για την επιβίωση του λαού β), ένοπλος Αγώνας για την Απελευθέρωση της Ελλάδας από ολους τους κατακτητές γ), εδαφική Ακεραιότητα της Ελλάδας, και δ)Εθνική Ανεξατρησία και μετά την απελευθέρωση Ελεύθερες εκλογές με το σύστημα της Απλής Αναλογικής και Γνήσιο Δημοψήφισμα να αποφασίσει ο λαό αν θέλει Αβασίλευτη η Βασιλευόμενη κοινοβουλευτική Δημοκρατία».

Με βάση τη διακήρυξη της 3ης του Σεπτέμβρη και το δικομματικό-διπολικό σύστημα σήμερα (που ηταν όρος απαράβατος), αλλη μια φορά θα λήστευαν την Αντιστασιακή Αριστερά και θα ηταν πλέον κατορθωτή η εναλληγή της κυβερνητικής. Με το σύνθημα: Καραμανλής ή τα τάκνς και με την «θεαματική» δήλωση οτι «αποχωρούμε από το ΝΑΤΟ», τις εκλογές `του 1974, τις πήρε η Ν.Δ. Και αφού στο μεταξύ με το «Στιγμαίο Αδίκημα» περιόρισε τον αριθμό των Χουντικών στα δάκτυλα του ενός χεριού που λέει ο λαός, και με το σύνθημα τα ισόβια ειναι ισόβια έσωσε τα κεφάλια των προτεργατών Χουντικών. Και οταν πιά διαμορφώθηκε το Νομοθετικό πλαίσιο (ακόμα και αυτό το Π.Δ 1285/1981) πρόβλεψαν και το συμπεριέλαβε το ΠΑΣΟΚ οταν ήρθε το πλήρωμα του χρόνου στο Ν 1543/1985, με τον οποίο «αναγνώρισαν» την Εθνική ΕΑΜική Αντίσταση. Το Π.Δ. με το οποίο θα αφαιρούσαν την εστω μερική αναγνώριση του αίματος που έχυσαν οι ανάπηροι ΕΛΑΣίτες. Και οταν πλέον δημιουργήθηκαν και οι προϋποθέσεις εκείνες-πλαίσιο μέσα στο οποίο θα κινηθεί και θα λειτουργήσει το ΠΑΣΟΚ οταν γίνει κυβέρνηση. Και πράγματι οι συμφωνίες τηρήθηκαν κατά γράμμα και το σχέδιο λειτούργησε άψογα. Τον Οκτώβριο του 1981 το ΠΑΣΟΚ σχημέτισε μονοκομματική κυβέρνηση.

Και μια που ο λόγος για το «Στιγμαίο Αδίκημα», που βέβαια δεν ειναι πατέντα δική μας για εξαγωγή. Και δεν ειναι, γιατί ετσι δίκασε και καταδίκασε η Νυρεμβέργη τους πρωταίους του Β! παγκοσμίου πολέμου, τόσο για τα απάνθρωπα μέσα που χρησιμοποίησαν στη διεξαγωγή του: Τα κρεματόρια, τα ολοκαυτώματα την αλληλέγγυα ευθήνη, την υποτίμηση του Ανθρώπου και τον μηδενισμό της αξίας της μοναδικής και ανεπανάληπτητης ζωής.

Λέγοντας και δικάζοντας με βάση το «Στιγμαίο Αδήκημα», σημαίνει και εννοούμε, οτι συλλαμβάνουμε και δικάζουμε στη συγκεκριμένη περίπτωση των Χουντικών, μόνο αυτούς τους πέντε ή δέκα που σε μια δοσμένη στιγμή συγκεντρώθηκαν σε κάποιο σημείο. Συναποφάσισαν και έδρασαν ώς έδρασαν. Συνεπώς αυτοί και μόνο αυτοί, ευθύνονταν για ο,τι επακολούθησε και κανένας, μα κανένας αλλος. Ολοι οι αλλοι που εφάρμοσαν στην πράξη τις αποφάσεις που αυτοί στη συγκεκριμένη στιγμή πήραν με βάση το «στριγμαίο» δεν ευθύνονται για τίποτε και για κανέναν. Ακόμα και αυτοί που εκτελούσαν και τις πιό

αποτρόπαιες πράξεις οπως συλλήψεις, πολύχρονες εξορίες, βασανιστήρια και φυλακίσεις και για αυτές τις δολοφονίες ακόμη δεν λογοδότησε κανένας. Με βάση το «Στιγμαίο» έμεινε ανενόχλητη η στρατιωτική, παραστρτιωτική και πολιτική πυραμίδα που οργάνωσε, στήριξε και εκτέλεσε τις εντολές της δικτατορικής «ηγεσίας».

Η Νυρεμβεργη και η Αθήνα, πείσανε και τον πιό δίσπιστο ακόμα, οτι το κατεστημένο ετσι δικάζει και καταδικάζει τους ανθρώπους που χρησιμοποιεί, προκειμένου σε κάποια δύσκολη φάση, θα αναλάβουν την ευθύνη να βοηθήσουν το κατεστημένο να βγεί από κάποια δύσκολη θέση η οταν θέλει να τσακίσει τον ιδεολογικό-πολιτικό του αντίπαλο. Οπως το 1936, την τετράχρονη κατοχή, στον εμφύλιο και τον Απρίλη του 1967 με την επιβολή της Χούντας κλπ

Οπως γράφει στα απομνημονεύματά του ο τότες Υπουργός Αμυνας της Δυτικής Γερμανίας και Πρόερδος της Βαβαρίας Φράνς Γιόζεφ Στράους, ο οποιό Δεξιός και ευνοηκά προσκείμενος στους αμερικανούς άνθρωπος λέει οτι «το 1946 οι Αμερικάνοι, που ειχαν (το μονοπώλιο) την ατομική Βόμβα, πρότειναν στις Δυτικές Δυνάμεις να τη χρησιμοποιήσουν κατά της Σοβιετικής Ενωσης για τη διάλυσή της. Αντέδρασε η Δυτική Γερμανία και αποφεύθηκε το 1946, ο Γ! Παγκόσμιος Πόλεμος». Ο πόλεμος που τόσο πολύ ήθελαν ο στρατηγός Μάρσαλ, η Βασίλισα Φρειδερίκη και ολος ο εθνικόφρον κόσμος της Ελλάδας που φώναζε στη διαπάσων «Σόφια-Μόσχα» ειναι το ονειρό μας και η « Αγια μέρα θέλ να ρθεί»!

Οι Αγγλό-Αμερικάνοι, εν όψη της πολεμικής αναμέτρησης με τη Σοβιετική Ενωση, έκανε το πάν για να σώσει τα κεφάλια των στρατηγών και των ατομικών επιστημόνων του Ράϊχ. Με το σύνθημα μας χρειάζονται «όλοι» και δεν μας περισεύει «κανένας» έμειναν ανενόχλητοι οι υπόλοιποι. Ακόμα και τον εγκληματίας Πολέμου Κούρτ ΒαλΧάϊμ, του οποίου οχι μόνο του έσωσαν το κεφάλη, αλλά τον διόρισαν και Γενικό Γραμματέα του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών (ΟΗΕ). Ενός Παγκόσμιου Οργανισμού στον οποίο η Ανθρωπότητα ειχε στηρίξει όλες τις ελπίδες για ενα καλύτερο, δικαιότερο και ειρηνικό κόσμο. Ο ανθρωπός αυτός μετά τη λήξη της θητείας του στον ΟΗΕ, συνελλήφθει και καταδικάστηκε σαν εγκληματίας πολέμου. Αυτό κάναμε και εμείς στη δίκη των Χουντικών, αφού μας χρειάζονταν «όλοι» και δεν μας περίσευε κανένας!

Την 1η Ιανουαρίου του 2004 η χώρα μας συμπληρώνει 183 χρόνια που απελευθερώθηκε απ τον Οθωμανικό δυνάστη η παλιά Ελλάδα και 82 η Μακεδονία, η Κρήτη και τα Νησιά του Ανατολικού Αιγαίου. Η απελευθέρωση της χώρας μας ειχε μια διομορφία. Αποτίναξε μέν το Οθωμανικό ζυγό, την επομένη ομως της απελευθέρωσης, μπήκε κάτω από την πολιτική, οικονομική και στρατιωτική επικυριαρχία της Αγγλίας και δια αυτής της αστικο-τσιφλικάδικης εξουσίας με πολιτικό εκπρόσωπο και εκφραστη των συμφερόντων της τη Δεξιά. Με εξαίρεση την περίοδο του Χαρ. Τρικούπη και του Ελ. Βενιζέλου όλα τα υπόλοιπα 150 σχεδόν χρόνια κυβερνούσε η Δεξιά. Η Δεξιά πολιτική παράταξη εξέφραζε και εξυπηρέτησε τα συμφέροντα της Αστικοτσιφλικάδικης τάξης (που προήλθε απ τον ιστορικό συμβιβασμό των Αστών, των Τσιφλικάδων και του Κλήρου), της «ελληνικής» ολιγαρχίας και των μεγάλων Δυνάμεων-ειδικά της Αγγλία-που τη στήριζαν εις βάρος των Εθνικών και λαϊκων συμφερόντων.

Σε αυτά τα 150 διακυβέρνησης της χώρας απ τη Δεξιά, η χώρα εχει υποστεί πολλές εθνικές συμφορές: Την ηττα στον Ελληνό-Τουρκικό πόλεμο του 1987, την Μικρασιατική Καταστροφή το 1922. Πολλούς Αγγλο-Γαλλικούς αποκλεισμούς και διασμούς. Την Αγγλική Ενοπλη Επέμβαση του Δεκέμβρη 1944, μέχρι τον Μάρτη του 1947. Την υποδούλωση της Ελλάδας με το Δόγμα Τρούμαν, τον εμφύλιο πόλεμο, τις δικτατορίας, στρατιωτικά κινήματα, εκλογικά πραξικοπήματα και αμέτρητες αποστασίες. Τις διώξεις, τις φυλακίσεις, τα βασανιστήρια, τους βιασμούς, τις δολοφονίες και το πρωτοφανές διεθνώς κολαστήριο της Μακρονήσου, το κάτεργο της Γυούρας, τα στρατοδικεία με τις αστήρικτες και προαποφασισμένες θανατικές καταδίκες και εκτελέσεις των μελών και οπαδών της Κομμουνιστικής και Δημοκρατικές

Αριστερας στα διάφορα θυσιαστήρια της χώρας. Τις εξορίες, τις αποτάξεις των δημοκρατικών αξιωματικών γενικά και του ΕΛΑΣ ειδικά και τη στέρηση της Ελληνικής Ιθαγένειας από χιλιάδες μαχητές του Δημοκρατικού στρατού. Τις πολυάριθμες και ποικίλες προαγωγές των αξιωματικών και υπαξιωματικών των Ταγμάτων Ασφαλείας, των πολυάριθμων εθνοϊσμών και τις τοποθέτησή τους σε θέσεις κλειδιά στον κρατικό μηχανισμό, το στρατό και τα σώματα ασφαλείας και τη δημιουργία παραστρατιωτικών και πολιτικών παρακρατικών μηχανισμών.

Με την αποδοχή απ την ελληνικήν κυβέρνηση στις 12/3/1947 του «Δόγματος Τρούμαν», και σε συνέχεια του «Σχεδίου Μάρσαλ»,η Ελλάδα απεμπόλησε και την τελευταία ρανίδα εθνικής κυριαρχίας και αξιοπρέπειας. Η Αμερικάνικη Στρατιωτική Αποστολή, με αρχηγό τον στρατηγό Βαν Φλήτ, οργάνωσαν 200,000 και πλέον χιλιάδες κυβερνητικό στρατό, τον εξόπλισαν με τα πιό σύγχρονα πολεμικά μέσα και τον διοικούσαν στις επιχειρήσεις κατά του Δημοκρατικού Στρατού. Ετσι για αλλη μια φορά το δημοκρατικό κομμάτι της Ελλάδας, οπως το Δεκέμβρη του 1944 δεν διαπραγματεύονταν και ούτε πολεμούσε με την ελληνική Δεξιά, αλλά πάλι με μια αλλη Ιμπεριαλιστική ΞΕΝΗ ΔΥΝΑΜΗ: Την υπερ δύναμη των Ηνωμένων Πολιτιών της Αμερικής ΤΩΡΑ.

Η αποδοχή απ την κυβέρνηση Διομίδη και του «Σχεδίου Τρούμαν», όπως οι προηγούμενες ειχαν δεχθεί το «Σχέδιο Μάρσαλ» για τη «διάσωση» της Ελλάδας, απ τις ΕΑΜικές δημοκρατικές δυνάμεις. Τη «διάσωση» της Ελλάδας απ τους Ελληνές για λογαριασμό της Δεξιάς άρχουσας τάξης, δεν συνεπάγονταν μόνο την ήττα του Δημοκκρατικού Στρατού Ελλάδας (ΔΣΕ), απ το στρατό που οργάνωσαν, εξόπλισαν και διοικούσαν, οι παντώς είδους στρατιωτικοί και μή Αμερικανοί Σύμβουλοι, αλλα και την ήττα της ίδιας της Ελλάδας. Και ηταν ήττα της Ελλάδας γιατί με την εγκατάσταση των αμερικανών στρατιωρικό-πολιτικών Συμβούλων και των στρατιωτικό-στρατηγικών Βάσεων, η Ελλάδα έγινε η πρώτη Αμερικανική μεταπολεμική ακοικία στην Ευρώπη.

Η Συμφωνία που υπόγραψαν η Δεξιά κυβέρνηση «Συναγερμού» του Αλ Παπάγου, συνυπέγραψαν το κόμμα των Φιλελευθέρων του Γ Παπανδρέου και καταψήφισαν τα κόμματα του Κέντρου και της «αριστεράς», πρόβλεπε οτι η ελληνική κυβέρνηση... «Εξουσιοδοτεί την κυβέρνησιν των ΗΠΑ να χρησιμοποιεί οδούς, σιδηροδρομικάς γραμμάς και χώρους...να εγκαθιστά και να στεγάζη εν Ελλάδι προσωπικών...να εισέρχονται (ένοπλοι δυνάμεις των ΗΠΑ), εξέρχονται, κυκλοφορούν και υπερίπτανται ελευθέρως εν Ελλάδι και εις τα χωρικά ύδατα υπό την επιφύλαξιν οιασδήποτε τεχνική συνενοήσεως...Αι ενέργειαι αυταί απαλλάσσονται οιωνδήποτε τελών, δικαιωμάτων και φόρων...Η Ελλάδα αποζημειώνει οιανδήποτε τυχόν έργα αφήσουν μελλοντικά οι Αμερικανοί... Επιτρέπει εις τους Αμερικανούς την ίδρυση δικών τους στρατιωτικών Ταχυδρομείων»!

Αν σε αυτά προστεθούν οι πολυάριθμοι στρατιωτικοί, οικονομικοί και πολιτικοί Συμβουλοι, που έλεγχαν τα πάντα και εκβίαζαν κυβερνήσεις και κόμματα με την διακοπή της στρατιωκό-οικονομική και πολιτικής βοήθεια για τις όποιες παραχωρήσεις απαιτούσαν πέραν αυτών που ειχαν ήδη γίνει και κυρίως, αν σε αυτά προστεθεί και ο κ Πιούρι Φόϊ Πρεσβευτή των ΗΠΑ. Αυτό, τον υπερ-κυβερνήτη της Ελλάδας, που σαν εκπρόσωπος των ΗΠΑ ρύθμιζε τα πάντα στη θέση του μετακατοχικού Αγγλου πρεσβευτή Λήπερ, που εξ ίσου ρύθμιζε τα πάντα. Ο κ Πιούρι Φόϊ ηταν αυτός που αποφάσιζε πότε θα αλλάξει η κυβέρνηση, πιά θα ειναι η επώμενη. Πότε θα γίνουν οι εκλογές και με πιό εκλογικό σύστημα θα γίνουν. Αν θα σκοτωθεί ο Ν. Μπελογιάννης και πόσοι αλλοι μαζί τους. Και για να πέρνονται πιό εύκολα, γρήγορα και απαρέγκλητα οι αποφάσεις τους και για να μήν υπάρξουν τυχόν αντιρήσεις από κάποιον βέβηλο-αμύητο ειχε σχεδόν καταργήσει τη βουλή. Ολα γίνονταν με διατάγματα.

Αναρωτιέται και δίκαια ο κάθε Ελληνας ανεξάρτητα τι Θεό λατρεύει και σε πιό κόμμα ανήκει, αν ύστερα από ολα αυτά κυβερνούσαν Ελληνες την Ελλάδα και αν η Ελλάδα ανήκε στους Ελληνες;

Τώρα πιά ο Δημοκρατικός Στρατός Ελλάδας, που ηταν η συνέχεια της Εθνικής Αντίστασης κατά των επεμβάσεων της Αγγλίας και των ΗΠΑ στη Ελλάδα μετά την απελευθέρωση της χώρας απ τους τρείς κατακτητές ηταν κατδικασμένος. Αν υπήρχε κάποια διαφορά ανάμεσα στην Ιταλικό-γερμανό-Βουλγαρική κατοχή, ειναι το γεγονός οτι τότε οργανωτές και διοικητές των επιχειρήσεων εναντίον του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ μέχρι το Δεκέμβρη του 1944, ηταν οι ίδιοι οι Ιταλό-Γερμανό-Βούλγαροι, συνεπικορούμενοι απ τα Τάγματα Ασφαλείας και τους Πολυάριθμους εθνοϊσμούς. Απ τον Δεκέμβρη του 1944 ομως και μετά οι Αγγλοι μέχρι το 1947 και σε συνέχεια οι Αμερικανοί, που εξόπλισαν και τον οργάνωσαν με Ελληνες αξιωματικούς και υπαξιωματικού, πολλοί απ αυτούς οποίους συνεργάζονταν με τους κατακτητές στην παρεμπόδιση πρώτα και την εξόντωση μετά της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης και τώρα στην ήττα του ΔΣΕ.

Και φτάνουμε στις 18/2/52, που η εξ ίσου Δεξιά κυβέρνηση του Ν. Πλαστήρα, εντάσσει την Ελλάδα στο Βόρειο-Ατλαντική-Ενωση το ΝΑΤΟ. Μια οργάνωση που στο ιδρυτικό του καταστατικό, δεν προβλέπει υπεράσπιση της Ελλάδας ακόμα και από επίθεση κάποιας αλλης ΝΑΤΟίκης χώρας οπως πχ από την Τουρκία. Εκτοτε η άμυνα της χώρας έπαψε να ειναι υπόθεση των ελληνικών κυβερνήσεων, αλλά των ΗΠΑ. Το ίδιο και ο εξοπλισμός πάντα ανταγωνιστικά με την Τουρκία. Την οποία Τουρκία, για λόγους που οι ίδιοι γνώριζαν και γνωρίζουν υπερ αγαπούσαν και υπερ αγαπούν.

Και ενώ συνέβαιναν όλα αυτά. το κομμάτι αυτό της «διανόησης» και των πολιτικών, που οχι μόνο έζησε το τρελό όνειρο, αλλά και συνέβαλε δια του λόγου και των όποιων πράξεων να κηρυθχεί εκτός Νόμου η Αντίσταση, και σε συνέχεια με την επιδημία της «μαζικής φυλάκισης», το γέμισμα των φυλακών με «εγκληματίες», τα βουνά, η ύπαιθρο χώρα με καταδιωκόμενους και οι πόλεις με κατατρεγμένους. Αυτή η «ηγεμονική» πολιτική, ηταν επόμενο να εκφραστεί και σε δικαιακό επίπεδο. Εφαρμόζοντας την κατάπτυστη θεωρία: «εχθρόςφίλος» και τον «όρο-αρχή»: όποιος δεν ειναι μαζί μας ειναι εναντίον μας, (άρα και στο δολοφόνο αυτό σύνθημα προηγούμαστε του προέδρου Μπούς), θα πραγματοποιούσαν το τρελό όνειρο: οτι θα έσβηναν απ τη συνείδηση του λαού την ανάμνηση του ΕΛΑΣ! Θα διαλυόταν το ΕΑΜ! Θα έσβηνε μια για πάντα η Εθνική Αντίσταση!

Οπως δεν βρήκαν πέντε αράδες για να κατακρίνουν και να καταδικάσουν τη συνεργασία, που σε πολλές περιπτώσεις ξεπερνούσαν οχι μόνο τον όρο αλλα και τη έννοια της προδοσίας και τον καραμπινάτο δωσιλογισμό. Ετσι δεν βρήκαν πέντε λόγια και για τις χιλιάδες των πολιτικών κρατουμένών. Βέβαια δεν θέλαμε κάποια ψυχολογική στήριξη ή κάποιου αλλού είδους υποστήριξη. Απλώς αναφορά στην ύπαρξή μας, τη συμπεριφορά του κράτους και τους όρους κάτω από τους οποίους διαβιούσαμε πολλοί από έμας δέκα, δεκαέντε και είκοση ακόμα χρόνια κάτω από τις ποιό απάνθρωπες συνθήκες. Και ενω μουντζούρωσαν τόνους χαρτί και μελάνης για να δικαιολογήσουν τα αδικαιολόγητα, τα εξόφθαλμα και αυτονόητα με σκοπό να απαλλάξουν απ τις τεράστιες ευθύνες που βάρυναν τους συνεργάτες και τους δωσίλογους, δεν βρήκαν τον χρόνο να ασχοληθούν με τις χιάδες των πολιτικών κρατουμένων.

ο κατεστημένο ομως, που κάθε φορά ενδιαφέρεται μόνο για την εξουσία και τα ταξικά συμφέροντά του και οχι για την ιστορία και την ιστορική αλήθεια, κάνει τους δικούς του υπολογισμούς. Εχει τις δικές του απόψεις οσον αφορά τις ημερομηνίες των επετείων και τους αγωνιστές. Ο λαός στη διάρκεια της τριπλής καταχής έγραψε ιστορία. Τη δική του πραγματική-αληθική και ζωντανή ιστορία. Το κατεστημένο οπως κάθε φορά για λόγους ταξικούς, ιδεολογικούς και συμφέροντος και κυρίως για να μή ανασυρθούν οι ενταφιασμές και καλά «καχονιασμένες» στο μεταπολεμικό κομφούζιο μνήμες, προσφοράς και θυσιών του απλού και ανώνυμου Ελληνα, που στους δύσκολους και τρομερούς εκείνους καιρούς της τριπλής φασιστική σκλαβιάς, στα σκοτεινά εκείνα χρόνια της πείνας και του θανάτου, με πρωτοβουλία των κομμουνιστών, Σοσιαλιστών και άλλων πατριωτών κατάφεραν, πράγματι απ το ΤΙΠΟΤΑ να δημιουργήσουν την αξιοθαύμαστη Εθνική Αντίσταση. Μια Αντίσταση την οποία τα γερμανικά αρχεία

παραδέχονται, οτι η Ελληνική Εθνική Αντίσταση ηταν η πρώτη, ισχυρότερη και δυναμικότερη στην Ευρώπη. Η Αντίσταση που ηταν η συνέχει του Αλβανικού του κλώνισε και αυτή οπως ο Αλβανικός πόλεμος την πεποίθηση για το αήττητο του άξονα και τους προκάλεσε αναλογικά τις περισσότερες απώλειες σε έμψυχο και άψυχο υλικό.

Για να μην αναδειχθούν οι εγκαταλείψαντες λαό και χώρα, οι συνεργάτες των κατακτητών, οι οικιοτίδες, οι απόντες, οι πολέμιοι και οι δωσίλογοι, που πρωτοστάτησαν στην εξόντωση των αγωνιστών. Για να μήν ξεπηδήσουν οι αποπνικτικές και δηλητηριώδεις αναθυμιάσεις μιας από μακρού καλά οργανωμένη προσπάθεια, να ξανάγυρισει η Ελλάδα στο 1940, μόνο την επέτειο της απελευθέρωσης της Θεσσαλονίκης γορτάζουμε στη συγκεκριμένη ημερομηνία, ενω τις αλλες δυό ημερομηνίες των επετείων τις έχουμε μεταθέση, οπως και πολλά αλλα για τους ίδιους λόγους, καταχωνιάζουμε, παρακάμπτωμε ή και διαγράφουμε στη χώρα μας.

Για να μήν έρθουν λοιπόν, στο Φώς τα πιό πάνω, και κυρίως ο τρόπος και τα μέσα που χρησιμοποιήθηκαν προκειμένου να καλυφθούν και να ενταφιαστούν το έργο και οι μνήμες της Αντίστασης, η κατοχική και η μεταπολεμική ιστορία της χώρας, αρχίζει με τον δικτάτορα Μεταξά, την νίκη του Γράμμου και την μεταπολίτευση. Η δέ στρατιωτική αρχίζει απ τον Μαραθώνα τελειώνει στο Τεπελένι. Κάνει εκτεταμένη αναφορά στην νίκη του Γράμμου, τη συμμετοχή στη Κορέα και ξανά αρχίζει με το σήμερα: ειρηνικές αποστολές κλπ.

Με διάφορες δικαιολογίες : Πρόωρη η Αντίσταση, πολλές και άσκοπες οι ανθρώπινες και υλικές καταστροφές κλπ, όλα σχεδόν τα κόμματα της Δεξιάς οχι μόνο δεν πήραν μέρος στον Εθνικό Απελευθερωτικό Αγώνα-εκτός από μερικούς στρατιωτικούς και ομάδες Ελλήνων και Ελληνίδων με συναίσθηση ευθύνης όλοι οι αλλοι με υπόδειξη των Αγγλων πρακτόρων, την ηθική και υλική υποστήριξει και την ενθάρρυνση, των πολιτικών τους αρχηγών οργανώσαν ένοπλα τμήματα και τα Τάγματα Ασφαλείας, που σε συνεργασία με τούς Γερμανούς, εξοπλίστηκαν και διοικούνταν από Γερμανούς αξιωματικούς στις επιχειρήσεις κατά του ΕΛΑΣ. Ετσι με τη φυγή του Βασιλιά και η «κυβέρνηση» Τσουδερού και την μή συμμετοχή των Δεξιών κομμάτων στην Αντίσταση: χώρα, λαός και ο κρατικός μηχανισμός οχι μόνο παραδώθηκε αυθανδρός στους κατακτητές αλλα με την οργάνωση των εθνοϊσμούς και των Ταγμάτων Ασφαλείας τους βοηθήσαν στα οποια κατακτητικά τους σχέδια και την αρπαγή του πλούτου της χώρας.

Από το σταθμό της Βέροιας, καθημερινά ο ενας συρμός διαδέχονταν τον αλλο. Αγκομαχούσαν οι μηχανές των τρένων για να τραβήξουν τα ατελείωτα σε βαγόνια τρένα με προορισμό το Βερολίνο. Τα τρένα αυτά ηταν τρένα εξπρές, ερμητικά κλεισμένα, κάλα σκεπασμένα και δεν σταματούσαν στους σταθμούς ή αν σταματούσαν ειχαν πάντα σειρά προτεριότητας. Οταν αναπτύχθηκε η Αντίσταση ειχαν ενισχυμένη φρουρά και ενα ή δυό Νοσοκομειακά βαγόνια.

Και επειδή μιλούν για νίκη. Αληθειά για πιά νίκη μιλούν; Αυτή η πύριος νίκη, δεν ηταν νίκη των ελληνικών αντιδραστικών δυνάμεων. Ηταν νίκη του Τσιώρτσιλ και του Τρούμαν. Και ηταν νίκη του μεταπολεμικού Ιμπεριαλισμού, γιατί το ΕΑΜ, στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων και στο Κάϊρο και το Δεκέμβρη του 1944, μα και στη Βάρκιζα ακόμα, δεν συζητούσε με τους Ελληνες ή με μια αλλη ελληνική άποψη-πρόταση για λήση, αλλά με μιά αλλη δύναμη. ΜΕ ΜΙΑ ΞΕΝΗ ΔΥΝΑΜΗ. Με την ΔΥΝΑΜΗ της αγγλικής αυτοκρατορία, που εκπροσωπούσε ο Τσιώρτσιλ. Με τον Τσιώρτσιλ, που ειχε ήδη κατακτήσει με τη δύναμη των όπλων μια σύμμαχο Ελεύθερη από κατακτητές χώρα και ασκούσε απόλυτη εξουσία. Ανέβαζε και κατέβαζε κυβερνήσεις, διόριζε Υπουργούς και θυρουρούς ακόμα.

Ελεγχε και καθοδηγούσε το παρακράτος, πολιτικό και στρατιωτικό και οργάνωνε συμμορίες. Με αποτέλεσμα η πρώτη Νικήτρια στον Β! Παγκόσμιο Πόλεμο χώρα η ΕΛΛΑΔΑ, που έδωσε αναρίθμητες

Ανθρώπινες θυσίες και υλικές καταστροφές μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας πέρασε από την Γερμανικό-Ιταλό-Βουλγαρική κατοχή στην Αγγλική κατοχή:

Και το Μάτριο του 1947 με το «δόγμα Τρούμαν», η Ελλάδα πέρασε απ τη Βρετανική στην Αμερικάνικη κατοχή. Η Αμερικάνικη Στρατιωτική Αποστολή με επικεφαλής τον Στρατηγό Βαν Φλήτ οργάνωσε, διακόσιες χιλιάδες κυβερνητικό στρατό, τον εξόπλισε με σύγχρονο εξοπλισμό και τον διοικούσε σε ολη την ιεραρχία με αμερικάνους αξιωματικούς. Ο στρατός αυτός παραδώθηκε με εκείνη την κατάπτυστη και προσβλητική για την Ελλάδα παρουσίασή του από τον Υπουργό των Στρατιωτικών Π Κανελόπουλου προς τον Αμερικανό στρατηγό Βαν Φλίτ ΜΕ ΤΟ :«Στρατηγέ ιδού ο στρατός σας».

Την άνοιξη του 1944 η ηγεσία του ΕΑΜ πρότεινε στον Γ . Παπανδρέου να αναλάβει την αρχηγία του Εθνικού Απελευθερωτικού Αγώνα στην τότε Ελεύθερη Ελλάδα. Ο κ Παπανδρέου δεν δέχθηκε την πρόταση. Αντί γι αυτό, πήγε στην Αίγυπτο, από όπου εξυπηρέτησε τα συμφέρονταν της Αγγλίας, σαν Πρωθυπουργός της κυβέρνησης του Καϊρου. Μιας κυβέρνησης χωρίς λαό και έδαφος. Μετά την άρνηση του να αναλάβει την αρχηγία του αγώνα, δημιουργήθηκε η «Πολιτική Επιτροπή Εθνικής Απελευθέρωσης» (ΠΕΕΑ), που ηταν η κυβέρνηση της τότε Ελεύθερης Ελλάδας με έδρα τη Βίανη. Η αναδειχθείσσα με ελεύθερες εκλογές (ΠΕΑΑ στο ελεύθερο Καρπενήσι όπου κυριαρχούσε ο ΕΛΑΣ, ο ΕΔΕΣ πήρε 30% των ψήφων).

Το ΕΑΜ και ο ΕΛΑΣ τον Οκτώβριο του 1944 κυριαρχούσε σε ολόκληρη την Ελλάδα και στην Αθήνα, εκτός απ την πλατεία Συντάγματος, που μπορούσε να την πάρει όποια ώρα ήθελε. Στην Ηπείρο εκτός απ τον ΕΛΑΣ υπήρχε και ενα τμήμα του ΕΔΕΣ, του Ναπολέων Ζέρβα.

Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ πιστό στη ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ της 27ης Σεπτεμβρίου 1941 του «Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου» : Πολιτικός Αγώνας για την Επιβίωση του Λαού, Ενοπλος Αγώνας για την Απελευθέρωση της Ελλάδας από τους κατακτητές, Εδαφική Ακεραιότητα της Ελλάδας, Εθνική Ανεξαρτησία. Μετά την Απελεθέρωση Ελεύθερες Εκλογές με το σύστημα της Απλής Αναλογικής και Γνήσιο Δημοψήφισμα για Αβασίλευτη είτε Βασιλευόμενη Κοινοβουλευτική Δημοκρατία. Πιστό στη Συμφωνία του Λιβάνου και της Καζέρτας, ο ΕΛΑΣ δεν κατέλαβε το Σύνταγμα και παρέδωσε τα όπλα.

Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ μπορούσε να καταλάβει την εξουσία. Δεν την κατέλαβε όμως. Και οχι μόνο δεν την κατέλαβε, αλλά παρέδωσε και τα όπλα που πήραν οι ΕΛΑΣίτες ριψοκινδυνεύοντας τη ζωή τους από τους κατακτητές, για την πραγματοποιήση του μεγάλου ονείρου της Αριστεράς : να εξελιχθεί ομαλά η Κοινοβουλευτική Δημοκρατική Πορεία της Ελλάδας. Παρέδωσε τα όπλα και Αυτοδιαλύθηκε διακηρύσσοντας, παρά τους απηνείς διώγμούς την πίστη του, στις διακηρύξεις της 27ης Σεπτεμβρίου 1941. Με βάση τη Συμφωνία του Λιβάνου και της Βάρκιζας οι **μόνιμοι** Αξιωματικοί και Υπαξιωματικοί του «ΕΛΑΣ» που έπρεπε να ενταχθούν στον κυβερνητικό στρατό στάλθηκαν εξορία, απ τον Στέφανο Σαράφη μέχρι τον τελευταίο Υπαξιωματικό του «ΕΛΑΣ». Χαρακτηριστικό παράδειγμα οτι το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ πίστευε και ηταν πράγματι υπέρ της ομαλής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, αποτελεί το γεγονός οτι το ίδιο το ΕΑΜ (Δ Παρτσαλίδης Γραμματέας του ΕΑΜ και ο Γ Σάντος Γραμματέας του ΚΚΕ) αντί για το βουνό οπως πολύ και πολλοί θα ήθελαν πήγαν εξορία, προκειμένου να δείξουν και έμπρακτα οτι ειναι υπέρ της Ειρηνικής Δημοκρατικής Κοινοβουλευτικής Πορεία της Ελλάδας.

Ενώ οι Χίτες-Ταγματασφαλίτες και η πλειάδα των εθνοϊσμών, συνεργάτες των κατακτητών οργανωμένοι σε ένοπλες ομάδες σε συνεργασία με τους ενταγμένους στο στρατό και την εθνοφυλάκη, με ψευδείς καταθέσεις οχι μόνο στην ύπαιθρο αλλά και τις μεγάλες πόλεις Αθήνα, Πειραιά και Θεσσαλονίκη, συνελλάμβαναν, βασάνιζαν, βίαζαν και δολοφονούσαν, Αγωνιστές και Αγωνίστριες της ΕΑΜικήςΕθνικής Αντίστασης. Εξόριζαν και φυλάκιζαν σε βαρειές ποινές και με ένοπλες επιδρομές κατέστρεφαν τα Γραφεία των ΕΑΜικών και ΕΠΟΝϊτικων οργανώσεων, οι Αξιωμετικοί του ΕΛΑΣ και οι

στρατηγοί ακόμα, έπαιρναν το δρόμο της εξορίας και τις αίθουσες των δικαστηρίων με χαλκευμένες καταθέσεις.

Μέχρι την ημέρα της υπογραφής, οι αντιδραστικές δυνάμεις με πρωταγωνιστή τη φασιστική Δεξιά και οι ξένοι έκρυβαν ύπουλα τις πραγματικές τους προθέσεις. Με μιά πολιτική ανεντιμότητα, σπάνια και για αυτά ακόμα τα χρόνια της φαυλοκρατίας, η Δεξιά σαν εκπρόσωπος όλων αυτών των εθνοϊσμών, έβαλε την υπογραφή της κάτω από μια Συμφωνία, που υπόσχονταν στον ελληνικό λαό κατοχύρωση των ελευθεριών του, πολιτική αμνηστία και τη δημιουργία ενός πραγματικού εθνικού στρατού, καθώς και την κάθαρση του δοσιλογισμού απ τον κρατικό μηχανισμό και την ελληνική κοινωνία.

Την επομένη της παράδοσης των όπλων, έγινε ακριβώς το αντίθετο. Ενώ η συμφωνία έγινε για να μήν επεκταθεί ο εμφύλιος και στην υπόλοιπη Ελλάδα, η σαν από θαύμα νεκραναστημένη φασιστική Δεξιά, που είδε σαν σωτήρες του Αγγλους πρώτα και του Αμερικανούς μετά, οπώς προηγούμενα ειχε δεί τους Γερμανούς. Η δωσίλογη Δεξιά, που έτρεμε την απελεθέρωση της χώρας και του λαού απ τα ξένα δεσμά και εξαρτήσεις. Που πουλούσε και την ψυχή της στο διάβολο για να μπορέσει να επιβιώσει. Αυτή η ξεσκολισμένη σε αυτές τις επιδώσεις φασιστική και μοναρχική Δεξιά και το υποκριτικό παλαιό-δημοκρατικό Κέντρο, στηριγμένοι στα αγγλικά όπλα, για να μήν αλλάξει θέση και δομή η εξουσία, με το ΕΑΜ εστω στην αντιπολίτευση, την επομένη της υπογραφής με το σύνθημα:

«Γλύξμπούργκ ο μόνος σωτήρας της Ελλάδος και των Αγγλικών συμφερόντων στην Ελλάδα», εξαπέλησαν μια αχαλύνωτη λευκή τρομοκρατία σε ολόκληρη τη χώρας. Ενα εκτεταμένο πογκρόμ. Ενα όργιο βίας και ασυδωσίας σε βαθμό, που η Ελλάδα σπάραζε κάτω από τον βούρδουλα και το δολοφονικό μαχαίρι του υπερτοφικού απ τη Βασιλό-Ματαξική δικτατορία και την κατοχή στρατιωτικό και πολιτικό παρακράτος, συνεπικουρούμενο και απ το επίσημο κράτος. Ολόκληρη η χώρα ειχε μετατραπεί σε θέατρο φρικτών σκηνών. Σκηνές ζόφου και φρίκης ξετυλίγονταν απ άκρου σ άκρου της Ελλάδας, όπου ο πρώτος τυχόν καταδότης μπορούσε να βγάλει μια φωνή εναντίον ενός ατομικού του εχθρού οτι ειναι Αντιστασιακλο ή «κουκουές» για να τρέξουν κάθε ειδους φασίστες και τραμπούκοι, συχνά και «όργανα της τάξης» να συνδράμουν στην επιτυχία της εξόντωσης του συλληφθέντα. Οπού ο οποιοσδήποτε εθνοφύλακας δεκανέας, χωροφύλακας και συμμορίτης, μπορούσε να μπεί στο σπίτι σου με το αυτόματο και να κάνει ό,τι θέλει και του αρέσει, απλώς επειδή ειχες πάρει μέρος στην Αντίσταση ή κάποιος γείτονας οτι ειναι Αριστερός. Να σε σπάσει στο ξύλο, να σε πάει στην ασφάλεια για να σε βασανίσουν, να σε στείλουν εξορία, φυλακή και στο εκτελεστικό απόσπασμα ακόμα.

Σε τέτοιο βαθμό ειχε φτάσει η ασυδωσία και η ανεξέλεγκη βία, που ο Αμερικανός ανταποκριτής της «Φωνής της Αμερικής» κ. Λίλαντ Στόου μετέδωσε: «Η Αθήνα ειναι σήμερα ή πιό θλιβερή πρωτεύουσα της Ευρώπης» και ο ανταποκρικής της Αγγλικής εφημερίδας «Μαγχεστριανός Φύξας» έγραφε: «Η Ελλάδα βρίσκεται κάτω απ τη διαλυτική μανία της Δεξιάς». Οταν λοιπόν, οι ανταποκριτές που ήρθαν στην Ελλάδα, αν οχι να κάνουν το μαύρο άσπρο, αλλά να απαλύνουν κάπως τη σκληρότητα, τη μορφή και την έκταση της εγκληματικής βίας. Οταν και οι ίδιοι έζησαν αυτές τις σκηνές φρίκης, αυτόν το ζόφο της λευκής τρομοκρατίας, δεν μπορούσαν να μην κάνουν γνωστά αυτά τα τραγικά γεγονότα στις χώρες τους. Και όταν η «Αθήνα ειναι η πιό θλιβερη πρωτεύουσα της Ευρώπης», ο καθένας αντιλαμβάνεται τί συνέβαινε στην ύπαιθρο.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα για την έκταση και την ένταση που ειχε πάρει η βία, αποτελεί το γεγονός, οτι απ τις πολλές δεκάδες τραγούδια της Αντίστασης, που με σαφήνεια διαλλαλούσαν τους σκοπούς και το περιεχόμενο του Αντιστασιακού αγώνα. Τραγούδια που αντιλαλούσαν βουνά και κάμποι και ενημέρωναν το λαό για την πορεία του αγώνα. Τραγούδια που εμψύχωναν τους μαχητές στο άνισο αγώνα με τους σιδηρόφρακτούς κατακτητές, δεν τραγουδήθηκε κάνενα παρά το γεγονός, οτι το περιεχόμενό

τους ηταν κατάμεστο από Πατριωτισμό, λευτεριά, δίκαιο και κυρίως λεβεντιά και Ελλάδα.Τραγούδια που ενεθάρρυναν τον λαό να πάρει μέρος στον αγώνα και τους μαχητές του ΕΛΑΣ, στον αδιάκοπο αγώνα να αναμετρηθούν με τους κατακτητές, αλλα και με το χάρο. Γνωρίζοντας το κατεστημένο τη δύναμη του πατριωτικού-αγωνιστικού τραγουδιού, το ποινικοποίηση και σαν γραφτό-κείμενο και σαν φωνή. Αυτή ακριβώς η ποινικοποίηση του αντιστασιακου τραγουδιού οδήγησαν τον ποιητή Αναγνωστάκη να γράψει:«έπνιξαν στο λαρύγγι μου τα ίδια μου τα τραγούδια» Ακόμα και το μουρμούρισμα αρκούσε να φάς ενα γερό χέρι ξύλο, αλλα να βρεθείς και εξορία, αν ο χαφιές υπερέβαλε λίγο τον τόνο της φωνής σου...

Για την αντιμετώπηση της πρωτοφανούς τρομοκρατίας η ηγεσία του «ΕΑΜ» πρότεινε στους διωκόμενους Αγωνιστές και Αγωνίστριες να καταφύγουν στις πόλεις είτε στα βουνά και να μήν προσπθήσουν να οπλιστούν. Οι μεμονωμένοι διωκόμενοι στην ύπαιθρο, για να προστατευθούν συλλογικά, οργανώθηκαν σε μικρές άοπλες ομάδες γύρω απ τα χωριά τους.

Η κοινωνική κατοχική συνοχή απειλήθηκε μετά το τέλος της κατοχής απ τους ξένους και την συμμοριακή πλέον συγκρότηση των ταγμάτων ασφαλείας και των εθνοϊσμών και τη μετατροπή τους σε συμμορίες. Σε συμμορίες που τρομοκρατούσαν, οχι μόνο την ύπαιθρο αλλά και τις πόλεις με τις ευλογίες και την προτροπή του επίσημου κράτους των άγγλων-ελλήνων. Απ αυτά που υπόφερε απ τις συμμορίες και ειδικά η ύπαιθρος : Ο λαός φοβόταν και έτρεμε πιό πολύ αυτούς παρά στην κατοχή τους Γερμανούς, όπου και οταν δεν συνοδεύονταν από ταγματασφαλίτες και κάποιον απ τους συνεργαζόμενους εθνοϊσμούς. Βασικός στόχος να εγκαταλείψουν τα χωρία σαν τον μόνο μέσο να προστατευθούν απ τις συμμορίες, να γλυτώσουν το ξύλο, τους βιασμούς και τη ζωή τους.

Η εγκατάλειψη του χωριού και της πόλης, δεν ηταν επιλογή που υπάκουε σε ιδεολογικά ή πολιτικά κίνητρα, πολύ περισσότερο με εντολή κάποιου κόμματος, αλλά σπρωχνωντάν στο βουνό από εκείνες τις δυνάμεις και διαδικασίες, που οπως στην κατοχή οι συνεργάτες, οι χαφιέδες και καταδότες, έριξαν συνηθισμένους ανθρώπους στο Ρού της ιστορίας. Το ίδιο συνέβει και με τον εμφύλιο πόλεμο. Ετσι η μνήμη της Αντίστησης, επισκιάστηκε απ αυτή του εμφυλίου πολέμου, που τόσο πολύ ήθελαν και επέβαλαν οι ξένοι σε συνεργασία με τους ντόποιους.

Επειδή με τις τρομοκρατικές συμμορίες δεν επιτεύτηκε επιδιωκόμενος σκοπός, στις διώξεις χρησιμοποιήθηκε η Χωροφυλακή (στην περιοχή μας έδρασε ο Μαρδουλάκης). Για την αυτοάμυνά τους οι άοπλες ομάδες αναγκάστηκαν να χτυπούν τα αστυνομικά τμήματα για να οπλιστούν και άρχισαν οι ένοπλες συγκρούσεις με τις συμμορίες και τη Χωροφυλακή. Οταν ομως χρησιμοποιήθηκε στις διώξεις και η εθνοφυλακή, που διοικούνταν απ τους Αγγλους και την ευθύνη των διωκτικών εκκαθαριστηκών επιχειρήσεων την ειχαν οι Αξιωματικοί των Ταγμάτων Ασφαλείας, οι ανεξάρτητες Ομάδες οργανώθηκαν σε Συγκροτήματα- Υπαρχηγεία κάθε περιοχής. Στις αρχές του 1947 οι ορεινές περιοχές της Βόρειας, της Κεντρικής Ελλάδας και της Πελοπονήσου ηταν ελεύθερες.

Οι επιχειρήσεις κάθε μέρα που περνούσε εντύνονταν. Τώρα πιά στην καταδίωξη των Αντιστασιακών έπαιρνε μέρος και ο στρατός. Για την συντονισμένη αντιμετώπηση του στρατού δημιουργήθηκε Γενικό Αρχηγείο. Και σε συνέχεια για την εκπροσώπηση αυτής της ενοπλης Αντίστασης των αγωνιστών της ΕΑΜική Εθνικής Αντίστασης ονομάστηκε «Δημοκρατικός Στρατός Ελλάδας» (ΔΣΕ) με γενικό Στρατηγείο στο Γράμμο. Στοπός της ίδρυσής του (αυτό το γνώριζαν οι κυβερνώντες) δεν ηταν η κατάληψη της εξουσίας, αλλα να αναγκάσει τις εγκάθετες «Ελληνικές» κυβερνήσεις και τους ξένους υποστηρικτές τους σε συμβιβασμό, να σταματήσουν οι διώξεις και να εξασφαλιστεί η Κοινοβουλευτική Δημοκρατική Αναγέννηση της Πατρίδας μας χωρίς ξένες επεμβάσεις στα εσωτερικά μας.

Και οταν τον Μάρτη του 1947 μετά την αποτυχία των εαρινών εκκαθαριστηκών επιχειρήσεων η Αγγλία δήλωσε αδυναμία συνέχισης της «προστασίας» της Ελλάδας, ο πρωθυπουργός της «επτακέφαλης» κυβέρνησης Δημ Μαξίμου, αντί να αρχίσει διαπραγματέσεις που επίμονα και κατ επανάληψη ζητούσαν τα κόμματα του ΕΑΜ, αντί γι αυτό έκανε και αυτός, αυτό που έκανε και ο Γ. Παπανδρέου οταν του ζητήθηκε να αναλάβει την αρχηγία του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου, με επείγουσα έκκληση ζήτησε «προστασία» από την Αμερική.

Η Αθήνα Απελευθερώθηκε στις 12 Οκτωβρίου 1944 και στις 18 του ίδιου μήνα, ύστερα από έξη Ελεύθερα είκοση τετράωρα, ο Πρόεδρος της κυβέρνησης του βουνού, Συνταγματολόγος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Αθηνών, Αλέξανδρος Σβώλος, παρέδωσε στον τότε Πρωθυπουργό της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας Γ Παπανδρέου, την Ελλάδα χωρίς κανένα κατακτητή. Παρέδωσε μια Ελλάδα, με εθνική συνοχή και ταυτότητα σκοπών: Εθνική Ανεξαρτησία και ΛαΪκή Κυριαρχία. Μια Ελλάδα Ετοιμη, σύμφωνα με την Συμφωνία του Λιβάνου, ελεύθερη πλέον, με ελεύθερες και αδιάβλητες εκλογές ο κυρίαρχος Ελληνικός Λαός, να εκλέξει την πρώτη μεταπελευθερωτική κυβέρνηση και με ενα γνήσιο Δημοψήφισμα να αποφασίσει για το πολίτευμα της αρεσκείας του: Την Αβασίλευτή ή την Βασιλευόμενη Κοινοβουλευτική Δημοκρατία.

Ο Πρόεδρος της κυβέρνησης του Βουνού παρέδωσε μια απ άκρου σ άκρου Ελυεθερη Ελλάδα και με εκατό χιλιάδες οργανωμένο στα προπολεμικά πρότυπα, σε Συντάγματα-Μεραρχίες-Σώματα και Γενικό Στρατηγείο, Τακτικό και Εφεδρικό «Ελληνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό» (ΕΛΑΣ κ ΕΛΑΝ), πανέτοιμο να υπερασπίσει την εδαφική ακεραιότητα της Ελλάδας και την Εθνική Ανεξαρτησία του Ελληνικού Λαού, που ειχε δώσει τα πάντα για αυτόν ακριβώς το σκοπό. «Με Εθνική Πολιτοφυλακή» (ΕΠ) οργανωμένη σε στραθμούς-Υποδιοικήσεις-Διοικήσεις και Γενική Διοίκηση, που εξασφάλιζε επι τρία και πλέον χρονια την τάξη και την ασφάλεια όλων των πολιτών.

Με τοπική Αυτοδιοίκηση και Λαϊκή Δικαιοσύνη πρώτου και δεύτερου βαθμού, που έλυναν γρήγορα και δίκαια όλα τα προβλήματα που αφορούσαν το λαό. Ειχε Εκλεγμένο Δημοκρατικά «Εθνικό Συμβούλιο» στους Κορεσκάδες, το οποίο παρήγαγε πρωτότυπο Νομοθετικό έργο και εξέδιδε χαρτονόμισμα. Παρέδωσε μια Ελευθερη Ελλάδα. Μια συγκροτημένη θεσμικά και λειτουργία ελληνική πολιτεία.

Αν όλα αυτά μαζί, δεν συνιστούν «Εθνική Ηττα», τότε το ερώτημα που μπαίνει ειναι, σαν τί αλλο θα μπορούσε να σημαίνει Ηττα; Αυτή ακριβώς την Εθνική και ηθική Ηττα, ήθελαν να υπονομεύσουν-διαγράψουν απ τη συνείδηση του λαού. Το πιο εντυπωσιακό στοιχείο σε αυτήν τη συλλογική άσκηση βίας και εθνικιστικής παιδείας, ειναι η λήθη και ο ενταφιασμός της μνήμης, που επιβλήθηκε μετά το τέλος του εμφυλίου πολέμου. Βέβαια οσο διαρκούσε ο εμφύλιος, επειδή οι καταγγελίες για βασανιστήρια, μαζικές εξαφανίσεις, εκτελέσεις και αλλες φρικαλιώτητες εις βάρος των Αντιστασιακών, βοηθούσαν στο να τρομοκρατείται ο λαός, δεν αποτελούσαν εθνικό απόρρητο. Μετα τη λήξη ομως του εμφυλίου, ο συσκοτισμός και ο ενταφιασμός της μνήμης κρίθηκαν απαραίτητοι για να διαμορφωθούν οι διάφοροι «όροι», συνθήκες και οι εξαμβλωτικές θεωρίες, οι οποίες σκοπό ειχαν να δημιουργήσουν τις παρεμβάσεις εκείνες που θα επέτρεπαν στο κατεστημένο να κατασκευάσει «προσφορά», «αγωνιστές» και «ήρωες» από το ΤΙΠΟΤΕ.

Στη ζωή υπάρχουν πολλοί τρόποι για να αποδυναμώθεί, υποτιμηθεί ή και να μηδενιστεί ακόμα κάποια πράξη προσφοράς, προσωπική ή και εθνική, ακόμα και κυρίως να της αφαιρεθεί-υποκλαπεί από τον φορέας που την πρόσφερε οταν χειραγωγήθει η μνήνη. Εκεί στη μνήμη λάμπει ο πολιτισμός και η προσφορά κάθε λαού και ατόμου. Το κατεστημένο γνωρίζει οτι χωρίς τη μνήμη, η ιστορία και οι ιστορικές εμπειρίες παράμενουν άγνωστες και οχι μόνο αλλα και αρνούνται να λειτουργήσουν αμφίδρομα την επικοινωνία με την αρχαία και τη σύγχρονη Αείχρονη κουλτούρα του δημιουργού της

ιστορίας. Χωρίς τη μνήμη μένει ανοιχτός ο δρόμος για την επικράτησει μιας ακραιφνούς ατομικότητας στο βωμό της οποίας θυσιάζονται αρχές, παρελθόν αλλά και το ίδιο μέλλον. Χωρίς τη μνήμη ανοίγει ο δρόμος στους κάθε είδους υποβολείς της εθνικοφροσύνης και των ξένων συμφερόντων.

Ο εμφύλιος πόλεμος ανάμεσα στην άρχουσα τάξη και τους εργαζόμενους ιδεολογικό-πολιτικά, άρχισε την επομένη της μετονομασίας του ΣΕΚΕ σε κομμουνιστικό κόμμα και ειδικά μετά την εισδοχή του στην Κ.Διεθνή. Μέχρι τις 3/8/1936 ηταν ιδεολογικό-πολιτικος. Το κομμουνιστικό κόμμα συμμετείχε στη βουλή. Μετά την 4η Αυγούσου, με πρωταγωνιστές τους Αγγλους, που σχεδίασαν και επέβαλαν την Βασιλό-μεταξική δικτατορία, η άρχουσα τάξη με υπόδειξη των Αγγλων, χωρίς να παραλείπει τον ιδεολογικό-πολιτικό αγώνα, άρχισε να παίρνει και κατασταλτικά μέτρα. Συνέλλαβε, βασάνισε, εξόρισε και φυλάκισε χωρίς δίκη, οχι μόνο κομμουνιστές, Σοσιαλιστές, δημοκράτες και απλές νοικοκυρές. Διέλυσε κόμματα και οργανώσεις, ακόμα και φιλολογικούς και αθλητικούς συλλόγους. Εκάψε βιβλία, επέβαλε σιγή τάφου και συνεργάστηκε σε πολλα επιπεδα με την Γκεστάπο.

Ο Β! παγκόσμιος πόλεμος, η κατάρευση του Αλβανικού μετώπου και η καταχή της χώρας απ τους Γερμανούς, έβαλε σε άμεσο κίνδυνο, την αγγλική κυριαρχία στα Βαλκάνια και ειδικά στην Ελλάδα-αυτό το σταυροδρόμι του κόσμου. Το σταυροδρόμι αυτό, που επι εκατό και πλέον χρόνια ασκούσε επικυριαρχία. Εκτός απ την κατάληψη της Ελλάδας γεωγραφικά, ο μεγαλύτερος κίνδυνο να χάσει τον έλεγχο, προέρχονταν απ το γεγονός οτι ενα μεγάλο μέρος της άρχουσας τάξη, οχι μόνο ειχε ταυτίσει προπόλλου τα συμφέροντά της με αυτά του άξονα, αλλα και πίστευε στη νική του άξοναν και το βασικότερο, το κομμάτι αυτό πίστευε, οτι το γερμανικό σύστημα διακυβέρνησης, ηταν αυτό που απαντούσε στα σύγχρονα μεταπολεμικά προβλήματα των λαών της Δυτικής Ευρώπης και θα έσωζε την Ευρώπη απ τη λαίλαπα του κομμουνισμού. Γι αυτό και συνεργάστηκε αρμονικά σε όλους τους τομείς με τις δυνάμεις κατοχής.

????????Με το σκεπτικό αυτό, επέκτειναν το ήδη υπάρχον φασιστικό πλαίσιο συνεργασίας με τους κατακτητές. Και με έκδηλη την προθυμία να υπηρετήσουν πιστά και αμοιβαία τους ομοϊδεάτες τους, ειχαν ετοιμάσει όλους εκείνους τους μηχανισμούς, που μέσω της βίας, της πείνας, τη διαφθορά και τις διάφορες μορφές «αναμόρφωσης» επιδίωκαν την μετάλλαξη της συνείδησης του λάου σε βαθμό, που για τους συνεργάτες τρεμόσβηνε, ενω η Ελλάδα διέτρεχε τον κίνδυνο να διαμελιστεί, οπως ήδη το ειχαν δεχθεί αδιαμαρτύρητα, οι ίδιοι να δωθούν οριστικά εδάφη: της Ανατολική Μακεδονία κλπ, στους Βολγάρους για να ικανοποιηθούν οι εδαφικές αξιώσεις των συμμάχων του Χίτλερ. Να εχουν πρόσβαση και οι Βούλγαροι στο Αιγαίο. Για την Αιγαιακή πρόσβαση των Βουλγάρων στο Αιγασίο, το ειχαν θέση για δικούς λόγους πριν ακόμα απ το 1912 και οι Αμερικάνοι.

Το καπιταλιστικό σύστημα παραγωγής γενικά και σε κάθε χώρα ξεχωριστά ο βασικό εχθρό του συστήματος εναι ο κομμουνισμός. Οι Αγγλοι ειχαν πολλά και ισχυρά ερείσματα στην Ελλάδα. Μέχρις το Στάλιγκρατ, οι Αγγλοι το έπαιζαν «σύμμαχοι» με το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Μέχρι τότε τον αντικομμουνισμό στην Ελλάδα, πάντα με τη συνεργασία στα υψηλά κλιμάκεια και τη συγκατάθεση των Τόρυδων, τον ασκούσαν οι Γερμανοί σε συνεργασία με τις διορισμένες απ τους κατακτητές κυβερνήσεις και τους πεμποφαλαγγίτες 4ο Αυγουστιανούς. Με την κατάρευση του Στάλιγκράτ, που οχι μόνο άρχισε αντίστροφος μέτρηση του άξονα, αλλα αποτέλεσε και πρόκριμα για το πιά θα ηταν η έκβαση του πολέμου, οι Αγγλοι ξανά μπήκαν ανοιχτά στο παιγνίδι του αντικομμουνισμού. Ενισχύονται πολύ πλευρά ο ΕΔΕΣ, και με λύρες οι υπάρχοντες εθνοϊσμοί και με υπόδειξη του Τσιώρτσιλ, η Τρίτη κατοχική κυβέρνηση ο Ράλλης, δημιουργεί τα «Τάγματα Ασφαλείας», που πολεμούν από κοινού με τους Γερμανούς την ΕΑΜική Αντίσταση. Κάνουν την εκκαθάριση του στρατού της Μ Ανατολής και εκπονούν το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» που κεντρικό σημείο αναφοράς εχει την επαναφορά της Ελλάδας στο καθεστώς της 27 Οκτωβρίου του 1940. Συνάμα ετοιμάζουν στρατό για να καταλάβουν ένοπλα την Ελλάδα, παρ όλο

που συνεχίζονταν ο αντιφασιστικός πόλεμος, μετά την κατ ιδίαν διαπίστωση του Αντωνυ Ηντεν, κατά την επίσκεψή του στη ήδη Ελεύθερη Αθήνα οτι : « με όποιο σύστημα και αν γίνουν οι εκλογές, το ΕΑΜ θα τις κεδρίσει» και οτι οι «εθνικές δυνάμεις δεν ειναι σε θέση να διεκδικήσουν την εξουσία απ το ΕΑΜ»

Ολα αυτά μαζί λένε, πως αν το ΕΑΜ, δεν δεχθεί οικιοθελώς να οδηγηθεί η χώρα στο καθεστώς της 27 Αυγούστου 1940, μετά την κατάληψη της Αθήνα και του Πειραιά απ τα αγγλικά στρατεύματα για την κατάληψη της υπόλοιπης Ελλάδας, θα μπεί σε ενέργεια το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» που προβλέπει και προετοιμάζει ό,τι εχει σχέση με τον εμφύλιο πόλεμο.

Το Βασιλιά τον είχαμε φέρει. Αφου λοιπόν, εξασφαλίσαμε ολα τα πιό πάνω καλούδια, χρήσαμε και τον στρατηγό Παπάγο Αρχηστράτηγο, ωστε να μήν ειναι μόνος και ανώτερος ο στρατηγός Βάν Φλίτ, ύστερα από εναν τετράχρονο εμφύλιο πόλεμο στις 29 Αυγούστους 1949 έπεσε ο Γράμμος. Και την επομένη της «νίκη» του Γράμμου, οι δυνάμεις που εκπροσωπούνται απ τη Δεξιά και το Κέντρο συνεργαζόμενες με τους κατακτητές διατήρησαν τις πολιτικές και δεολογικές πεποιθήσεις συνεργασίας και με τους νεοκατακτητές πλέον, ετσι ωστε να διατηρούνται στη ζωή και τα φαντάσματα της «αλλήστου μνήμης» γεγονότα που πέρασε η χώρα για αρκετές 10ετίες και ειδικά η διατήρηση του κοινωνικό-πολιτικού κατεστημένου και κυρίως ζωντανή και σε ισχύει του μεταξικού και εμπλουτισμένο κατοχικό Νομικό κατεστημένο. Το ιδιο ισχύει και για την Νομοθεσία εμφυλίο και την 7χρονη δικτατορία.

Πέντε ηταν οι βασικοί στόχοι του εμφυλίου α) Να παράρουν με τα όπλα οι Αγγλοι την εξουσία από το ΕΑΜ .β) Να μίνει ο ελλαδικός χώρος προμαχώνας του «ελευθερού κόσμου» και βάση εξορμησής σε περίπτωση του Γ ! παγκοσμίου πολέμου γ) Μια που οι «σύμμαχοι», την Ελλάδα την προόριζαν να παίξει αυτόν τον ρόλο και το ελληνικό κατεστημένο τον δέχθηκε, έπρεπε να εξοντώθει ο εσωτερικός «εχθρός». δ) Να τσακίσει με μια εθνοκάθαρση τη ραχοκοκκαλιά του ΕΑΜ, για να μη γίνει το ΕΑΜ αξιωματική αντιπολίτευση αμέσως μετά τη λήξη του Β! παγκοσμίου πολέμου και ε) Η αρπαγή με τα όπλα του ΕΠΟΥΣ της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης, για μελλοντική χρήση και αξιοποίησει: ψηφοθηρικά, εθνικά και ταξικά. Οπως έγινε και το 21.

Μιά πρώτη απόπειρα έγινε μέσω των εκλογών. Πολλοί ισχυρίσθηκαν οτι έγιναν εκλογές στις 13/3/1946 και μάλιστα υπό την εποπτεία των συμμάχων. Τα κόμματα που αποτελούσαν το ΕΑΜ έκαναν αποχή. Στις εκλογές αυτές ψήφισαν οχι μόνο οι νεκροί αλλα και τα δέντρα. Πήραν 91% η Δεξιά και το Κέντρο και το ποσοστό της αποχής ηταν (ετσι μας είπαν) μόνο 9%. Επειδή ομως όλοι γνώριζαν οτι το πραγματικό ποσοστό που εκπροσωπούσε το ΕΑΜ στο λαό, εξακολουθούσε να ειναι μεγάλο, αποφάσισαν οτι ο μόνος τρόπος για να παίξει η Ελλάδα τον ρόλο για τον οποίο την προόριζαν ηταν να συνεχίσουν τον εμφύλιο πόλεμο.

Τον εμφύλιο πόλεμο λοιπόν, που στην κατοχή ένοπλα τον άρχισαν σε συνεργασία με τους κατακτητές, οι Ραλληλό-Γονατέδες και οι πολυάριθμοι εθνοϊσμοί, το Δεκέμβρη προστέθηκαν με την ένοπλη επέμβασή τους και οι Αγγλοι και απ την Βάρκιζα και μετά, που το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ βάση της Συμφωνίας αυτής παρέδωσε τα όπλα, τον συνέχισαν τα τάγμτα ασφαλείας και οι εθνοΪσμοί που προϋπήρχαν και διάφορες αλλες συμμορίες, που οργάνωσαν και χρηματοδοτούσαν οι Αγγλοι, η Δεξιά και το παλαιό κέντρο. Εχοντας εξασφαλίσει οι δοτές απ τους Αγγλους νεοκατακτητές οι όποιες ελληνικές κυβερνήσεις τη συναίνεση των Αγγλων και στηριγμένες στα αγγλικά όπλα, άλλοτε με τα χέρια του Ιακώβ, άλλοτε με του Ισάακ, αλλά πάντα με την φωνή του Ιακώβ, τον συντηρούσαν και τον συνδάβλιζαν αυτές μέχρι τον Μάρτη του 1947, που ανέλαβαν να τον συνεχίσουν οι Αμερικάνοι, με το «Σχέδιο Μάρσαλ», το « Δόγμα Τρούμαν», τους αμερικανούς στρατηγούς με πρώτο τον στρατηγό Βάν Φλίτ και τους πολλοιάριθμους

Συμβούλους. Ολοι αυτοί απο κοινού έκαναν εκείνες τις απαραίτητες αποδοχές, παραδοχές, παραχωρήσεις και στις 29 Αυγούστου του 1949 η πτώση και του Γράμμου έφερε τη νίκη.

Ο εμφύλιος πόλεμος λοιπόν, ηταν το μέσο-εργαλείο που θα εξόντωνε τον εσωτερικό εχθρό. Θα έκανε μια εκτεταμένη εθνοκάθαρση προκειμένου να σώσει την Ελλάδα απ τους Ελληνες και θα διασφάλιζε έκείνους τους όρους για να μπορεί η Ελλάδα, στη δεδομένη στιγμή να παίξει το ρόλο για τον οποίο την προόριζαν, (προγεφύρωμα εν όψη του ψυχρού και ενδεχομένως του θερμού Γ! παγκοσμίου πολέμου), ενώ παράλληλα θα στακίζε τη ραχοκκοκαλιά της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης, που ηταν το δεύτερο ζητούμενο. Με τον τρόπο αυτό θα απάλλαζε το ελάχιστο για πενήντα και πλέον χρόνια το κατεστημένο απ το βραχνά της Αριστερής αξιωματικής αντιπολίτευσης. Οταν ομως η «νίκη» του Γράμμου και τα όποια έκτακτα μέτρα έχασαν τη δυναμική τους και οι δυνάμεις της Αντίστασης ενσωματωμένες στην Ενωμένη Δημοκρατική Αριστερά ΕΔΑ, έγιναν το 1958 αξιωματική αντιπολίτευση πάρα την ισχύ των εκτάκτων μέτρων. Το κατεστημένο οχι απλως θορυβήθηκε, αλλα και έθεσε σε κίνηση τους μηχανισμούς εκ νέου συρρίκνωση της Αρστεράς μέσο της Δικτατορίας.

Οπως ηταν φυσικό, οι διάφοροι όροι που προέκυψαν στο ιστορικό γίγνεσθαι της χώρας και την τέχνη του λόγου, ειναι αναμφισβήτητο οτι έχουν κακοπάθει. Αν αυτό ισχύει γενικά για την Ελλάδα των παθών και της στραύρωσης, τα πράγματα ειναι ακόμα πιο μετέωρα σε ό,τι εχει σχέση με την ιστορία. Ετσι φτάσαμε να μην γνωρίζουμε ακόμα οτι ο Χρισιανισμός οχι μόνο απέρριψε τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό, αλλα και τον πολέμησε. Να μην γνωρίζουμε το πραγματικό 21, και τίποτε σχεδόν για την Αντίσταση, παρά την «αναγνώριση».

. Πριν από τη λήξη του παγκοσμίου πολέμου, οι σχέσεις των συμμάχων δεν ηταν αυτές που ηταν στην αρχή και κατά τη διάρκειά του. Συνεπώς ηταν επόμενο ο καθένας να προωθεί τις δικές του ξεχωριστές βλέψεις. Για μην φτάσουν στη διάλυση και την σύγκουση έγιναν πολλές διασκέψεις: η διάσκεψη Της Τεχεράνης, της Μόσχας, του Μπράϊτον, της Κριμαίας, του Πότσνταμ κλπ. Στις διασκέψεις αυτές οι νικητές του αντιφασιστικού πολέμου, μοίρασαν τον κόσμο και ειδικά την ευρωπαϊκή Ηπειρο σε σφαίρες επιρροής. Το αποτέλεσμα αυτών των συμφωνιών-μοιρασιάς καταχειρώθηκε με τη δημιουργία και την εγγύηση του Οργανισμού των Ηνωμένων Εθνών.

Η χώρα μας επιμερίστηκε και με τη συναίνεση του Στάλιν στους Αγγλό-Αμερικάνους. Μάλιστα λέγεται που υπήρχε και κάποιο σημείωμα του Τσιώρτσιλ, στο οποίο ειχε έγραψει τα ποσοστά που θα εκπροσωπούσε η κάθε πλευρά στη χώρα μας (9 προς 1) και ρητή υπόσχεση οτι ο Κόκκινος στρατός δεν θα παραβιάσει, και δεν παραβίασε τα ελληνικά σύνορα. Και αναρωτιέται κανείς για πιό λόγο έγινε ο εμφύλιος πόλεμος τη στιγμή που τα πάντα συνειγορούσαν υπέρ μιας ομαλής εξέλιξης του μεταπολεμικού κοινωνικό-πολιτικού γίγνεσθαι;

Οι «ταγοί μας», με την εγκατάληψη του λαού και της χώρας και οι εναπομείναντες φωτοσβέστες, με εδραιωμένη την πεποίθηση οτι η νίκη του φασισμού ηταν αναμφισβήτητη. Με βάση την βεβαιότητα αυτή ειχαν δημιουργήσει ήδη στον εαυτό τους, την ακράδαντη πεποίθηση οτι ο φασισμός «ειναι οχι μόνο το καλύτερο, αλλα και το μελλοντικό κοινωνικό-οικονομικό σύστημα διακυβέρνησης για την Ευρωπαϊκή Ηπειρο» Το ίδιο πίστευαν και για τη χώρα μας. Γι αυτό και δεν δύστασαν οχι μόνο να ταυτιστούν με τους κατακτητές,αλλα και να βάλουν σε κίνηση τους μηχανισμούς εκείνους, με τους οποίους θα πολτοποιούσαν παρά πέρα τη συνείδηση του λαού και να κάμψουν τη θέλησή του για αντίσταση.

Για τέσσερα σχεδόν χρόνια ο ανώτατος άρχων και υπέρτατος ρυθμιστής για το κάθε τι που ειχε σχέση με την σκλαβωμένη πατρίδα ηταν ο εκάστοτε Γερμανός Στρατιωτικός Διοικητής στην Ελλάδα. Σαν ανώτατος άρχων κάθε πρωτοχρονιά μέσο του ροδιοφωνικού σταθμού εκφωνούσε πρωτοχρονιάτικο διάγγελμα. Τα διαγγέλματα αυτά έλεγαν επι λέξη τα εξής:

«Φρουρούμε το ελληνικό έδαφος. Ο Γερμανός στρατιώτης προστατεύει κατ άμεσον τρόπον την ύπαρξιν και την τάξιν του ελληνικού λαού και του ελληνικού κράτους εις τον αγώνα εναντίον του εξωτερικού και του εσωτερικού εχθρού. Δια τον λόγον αυτόν ο Γερμανός στρατιώτης προσδοκά οτι ο εθνικήν συνείδησιν εχων Ελλην, θα τεθή παρά το πλευρό του εις τον αγώνα εναντίον του κοινου εχθρού: του κομμουνισμού. Ο βοηθών ημάς βοηθεί τον εαυτό του, Ο αντιτεθέμενος προς ημάς θα εξοντωθή.[...].

Οταν ήχησαν οι σειρήνες εκείνη την ιστορική Αυγή, δύο κατηγορίες Ελλήνων έτρεξαν προς διαφορετική κατεύθυνση. Η πρώτη η μεγάλη, η καθαρή, η αληθινά ηρωϊκή ξεκίνησε για το μέτωπο. Με μια ηγεσία, που σκοπό ειχε να «ρίξει μερικές ντουφεκές για την τιμή των όπλων» Ηταν γυμνή, πεινασμένη και ανοργάνωτη στρατιωτικά, αλλα ξεκίνησε με τραγούδια με αυτά άρχισε και συνέχισε τον άνισο πόλεμο. Ξεκίνησαν τραγουδώντας να συναντήσουν το θάνατο και ήξεραν γιατί. Τον πόλεμο που τελείωσε με ΝΙΚΗ στις 12 Οκτωβρίου του 1944. Η δεύτερη κατηγορία, μικρή έτρεξε να βολευτεί στα καταφύγια της «Γράν Μπρετάνια». Η πρώτη ηταν ο ελληνικός λαός, που βροντοφώναξε, στεντόρια τη φωνή, το μεγάλο και ιστορικό «ΟΧΙ». Το «ΟΧΙ», του λαού συνεπικορούμενο και από το «ΟΧΙ» του φυλακισμένου Ζαχαριάδη ηταν αυτό που συγκλόνισε την οικουμένη.

Αυτό το ΒΡΟΝΤΕΡΟ μυριόστομο «ΟΧΙ» οχι μόνο το είπαν οι ανώνυμοι Ελληνες, αλλα έβαλαν οπως πάντα και το αίμα τόσο στον Αλβανικό πόλεμο, αλλο τόσο και στην Αντίσταση με αποτέλεσμα αντί να γιοτράζουμε τη νίκη και την Απελευθέρωση της χώρας από την τριπλή κατοχή γιορτάζουμε την έναρξη του πολέμου!!! Με αυτό το μυριόστομο λαϊκό «ΟΧΙ», προσπάθησε να ταυτιστεί και να το κεφαλαιοποιήσει το κατεστημένο λίγες μέρες μετά την εγκατάληψη του λαού και της χώρα απ το σίγουρο Κάϊρο.

Η μεταπελευθερωτική εποχή, ηταν μια από κάθε άποψη ταραγμένη εποχή. Μια εποχή που οι δυνάμεις της αντίδρασης σε συνεργασία με τους ξένους και στηριγμένοι στους ξένους, θέλοντας να ανακόψουν και να αλλιώσουν το μεταπολεμικό ιστορικό κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαι της χώρας, οδηγηθήκαμε στον εμφύλιο πόλεμο και ξανά στη δικτατορία. Υστερα οπό ενα Αλαλούμ διακυβέρνησης, μετά από 22 χρόνια η χώρα επανήλθε πολιτικά στο δικτατορικό καθεστώς αντίστοιχο με αυτό της 4ης αυγούστου. Ενώ ο εμφύλιος πόλεμος, σκοπό και στόχο ειχε να ανακόψει το ιστορικό γίγνεσθαι που ειχε δρομολογήσει μέσο της Εθνικής Αντίστασης ο λαός, η εκ νέου καταφυγεί των ίδιων δυνάμεων στη δικτατορία απέδειξε ποιές δυνάμεις ευθύνονται για τον εμφύλιο και τα οσα αυτό το γεγονός συνεπάγεται.

Ομως το κατεσημένο ειναι και δεν παύει να ειναι κατεστημένο. Και σαν κατεστημένο θέλει ανεξάρτητα απ τις όποιες ευθύνες του να επιβιώσει. Και για να επιβιώσει, οπως δεν δύστασε να κάνει τον εμφύλιο, το ίδιο δεν δύστασε να επιβάλει για τον ίδιο σκοπό και την εφτάρχονη δικτατορία. Σαν κατεστημένο εχει στόχους, χρονοδιαγράμματα και μέσα για το πώς και πότε θα εξοντώσει βιολογικά και ηθικά τον όποιο ιδεολογικά και κοινωνικά αντίπαλο και ειδικά τον ταξικό. Οταν τα συμφέροντα του κατεστημένου απαιτούσαν την ιδεολογική αντιπαράθεση το έκανε μέχρι την 3η Αυγούστους το 1936. Από την επομένη τα συμφέροντα επέβαλαν συλλήψεις, βασανιστήρια, εξορίες και φυλακή χωρίς δίκη. Οταν στην κατοχή για να μήν αντρωθεί το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο να συνεργαστεί με τους κατακτητές δεν δύστασε να το κάνει. Οταν μεταπελευθερωτικά επέστρεψε απ τα απάνεμα λιμάνια και έπρεπε να επανέλθει στην εξούσια ήρθε μαζί και συνοδεία με τα Αγγλικά αγήματα και σμήνοι πολεμικών αεροπλάνων και χιλιάδων Αγγλικού στρατού.

Και επειδή οι δυνάμεις του καταστημένου δεν έφταναν και για να μήν γίνει η ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση αξιωματική αντιπολίτευση χρειάστηκε η βιολογική εξόντωση του πολιτικού αντιπάλου σε συνεργασία με τους Αγγλους οδήγησε τη χώρα στον εμφύλιο πόλεμο. Οταν δήλωσαν αδυναμία να τους επιβάλουν σαν κυβέρνηση η εφτάκλωνη κυβέρνηση Διομίδη κάλεσε επειγώντους τους Αμερικανούς. Επέβαλε έκτακτους

νόμους, συγκρότησε έκτακτα στρατοδικεία και εκτελεστικά αποσπάσματα εξορίες, άνοιξε τα κολαστήρια της Μακρονήσου και της Γυούρας και σιωπή τάφου για ό,τι έγινε και γίνεται. Και όταν η νική του Γράμμου, και τα έκτακτα μέτρα έχασαν τη δυναμική και την αίγλη τους, επέβαλε σιγή τάφου για ό,τι έγινε δύστασε να επιβάλει την 7χρονη δικτατορία και οταν και η δικτατορία έχασε τη δυναμικής .Αυτήν την ιστορική αλληλουχία ήθελαν να ανακόψουν και σε συνέχεια να προσεταιριστούν,

Οταν και η δικτατορία εξάντλησε και αυτή το ρόλο της και η λέξη Εθνική Αντίσταση, άρχισε να επανέρχεται στο προσκήνιο. Οταν ακόμα και άνθρωποι που πρίν από μερικά χρόνια ειχαν μια εντελώς διαφορετική άποψη και θέση για την Αντίσταση και κυρίως για το περιεχόμενό της, το κατεστημένο έκρινε οτι ηρθε η στιγμή της ηθικής πλέον εξόντωσης της Αντίστασης. Πριν ειναι λοιπόν,αργά και προκειμένου να την οικιοποιηθεί και να την εντάξει στο σύστημα την «αναγνώρισε».

Οταν κατεστημένο διαπίστωσε, οτι ούτε οι εκλογικοί νόμοι, ούτε τα εκλογικά πρξικοπήματα, τα μέτρα βίας, νοθείας γενικά και το 1961 ειδικά. Τα όποια σχέδια «Περικλής» και οι Αποστασίες, δεν μπόρεσαν να ανακόψουν την πορεία ανώδου της Αριστεράς, με κίνδυνο της 5 του Μάη 1967, να νικήσει ακόμα και συνασπισμένες ολες της δυνάμεις του κατεστημένου. Προκειμένου λοιπόν,να ανακόψει αυτήν την πορεία ανώδου, κατέφυγε στην 7χρονη δικτατορία. Οταν και η δικτατορία έχασε και αυτή τη δυναμική της και οταν μια η επανασυσπείρωση της Αριστεράς, θα διέγραφε εκ νέου τον κίνδυνο να μήν τους έφταναν πλέον και πάλι ολων μαζί τα κουκιά, οπώς τις εκλογές τον Μάη του 1967, τότε έγινε η μεγαλύτερη ανακάλυψη του αιώνα. Μια ανακάλυψη που ενα ακόμα αξιοθαύμαστο Εθνικό Κεφάλαιο, βέβαια και με δική μας έπεσε θύμα του ψηφοθηρικού τρόπου λειτουργίας του μεταπελευθερωτικού κράτους.

Επειδή καμιά άρχουσα τάξη, δεν μπορεί να επιβιώσει χωρίς «αγώνες» και «ήρωες». Χρειάζεται «αγωνιστές» και «ήρωες» αλλα και κουκιά-ψήφους. Αφού έκανε την αντίστοιχη υποδομή και για την ηθική εξόντωση «θυμίθηκε», πως κάποτε ο λαός, έστω και χωρίς τη δική του συγκατάθεση, έκανε ενα αξιοθαύμαστο αγώνα για την απελευθέρωση της χώρας και μια νέα προοπτική για το λαό. Μια προοπτική Εθνικής Ανεξαρτησίας, απογαλακτισμού απ την δουλική εξάρτηση και κοινωνικό-οικονομικής ανάπτυξης, πολιτική ειρήνης και συνεργασίας με τους λαούς του κόσμου. Το 21 μετά την εξόντωση μέσο των εμφυλίων πολέμων των Ραγιάδων ένοπλων αγωνιστών και των Φιλικών, που εξακολουθούσαν να σκέπτονται και να αγωνίζονται αστικά, το κατεστημένο που τελικά επιβλήθηκε, ιδιοποιήθηκε τον αγώνα και τον ηρωϊσμό των πραγματικών αγωνιστών και ανακήρυξε «αγωνιστές» και «ήρωες» τους συνεργάτες των ξένων και τους πρωτεργάτες της αντεπανάστασης. Τηρουμένων των αναλογιών. Η τέτοια «ανανγώριση» χωρίς πρόσημο, χωρίς προσδιορισμό ΠΟΙΟΣ ΕΚΑΝΕ ΤΙ. Αναγνωρίστηκε με εναν όρο μέσα στον οποίο χωρούσαν ολοι. Ανεξάρτητα αν πράγματι συμμετείχε στην Αντίσταση. Και η κουτσή Μαρία που λέει ο λαός. Μια αναγνώριση ΣΟΥΠΑ, που τελικά αν δεν την μηδένισε, την υποβάθμισε σε βαθμό που να μην αξίζει τον κόπο να ασχοληθεί κανείς μαζί της. Με την πάροδο του χρόνου, περίπου το ίδιο θα συμβεί και με τους αγωνιστές της ΕΑΜικής Αντίστασης.

Αμ έπος λοιπόν, Αμ έργο: Η αρχουσα τάξη της χώρας, δεν χρεώθηκε μια προπολεμική δικτατορία για να ανακόψει την άνωδο της Αριστεράς εν όψη του πολέμου. Για τον ίδιο λόγο χρεώθηκε μια καραμπινάτη συνεργασία πρώτα με τους τρείς κατακτητές και μεταπελευθερωτικά με τους Αγγλό-Αμερικάνους, τα απάνθρωπα έκτακα μέτρα, εναν εμφύλιο πόλεμο, μια καθοριστικής σημασίας Αποστασία, τα εκλογικά πραξικοπήματα, τη χρήση βίας και νοθείας, τα σχέδια «περικλής», την δολοφονία του ΓΡ. Λαμπράκη και μια ακόμα δικτατορία το 1967-74, τις έντεχνες, αλλά και εντονες αντιπαραθέσεις ανάμεσα στα πολιτικά της κομμάτια-κόμματα, πάντα ομως ελεγχόμενα για να ξαναβρεθεί στην ίδια θέση κινδύνου για την αποφυγή του οποίου χρεώθηκε αυτήν την σαραντάχρονη ανώμαλη περίοδο. Ολες αυτές οι φάσεις περιείχαν κινδύνους χωρίς να ειναι προβλέψινη η κατάληψη. Σε πολλές από αυτές τις ενέργειες, οι σχέσει εξουσία και λαού ειχαν φτάσει σε τέτοιο βαθμό όξυνσης, που η εξουσία να μην μπορεί να κυβερνήση

οπως πριν-ήθελε και ο λαός να μην ανέχεται να κυβερνηθεί οπως πριν από το κάθε γεγονότος. Κοινωνικά, αριθμητικά και οραματικά-προοπτικά οι δυνάμεις της Αλλαγής ηταν υπέρτερες, οι δυμάμεις της συντήρησης και της οπισοδρόμησης ειχαν τους μηχανισμούς επιβολής.

Προκειμένου λοιπόν, να αποσωπήσει αυτούς τους κινδύνους δεν δύστασε να χρησιμοποιήσει τα πιό βάρβαρα και απάνθρωπα μέσα, μα και να αναλώσει, ένα δικό της, μικρό ελαχιστο κομμάτι με μια μομφή οπως το «Στιγμαίο» των δικτατόρων στις 21 Απριλίου 1967.

Και αφού στο μεταξύ δεν έμεινα παρά μόνο λίγοι εν ζωή απ τους συντελεστές αυτού αξιοθαύμαστου αγώνα, και αφού πριν ψηφιστεί ο Νόμος της «αναγνώρισης» λίγους μήνες πριν η κυβέρνηση της Ν Δημοκρατίας εξέδωσε το Π.Δ 1285/του 1981 που προσδιόριζε αυστηρα του όρους: ποσοστά αναπηρίας και ανήκεστο βλάβη στη υγεία του αγωνιστή λόφω συμμετοχής στα πρόσω του αγώνα, αποφάσισε ύστερα από 41 ολόκληρα χρόνια απηνή διωγμού με το Ν 1543/85 στις 24/4/85, να «αναγνωρισει» αυτήν την εθελοντική, πρωτόγνωρη και ανεπανάληπτη Λαϊκή Αντίσταση, χωρίς ομως και να την καταγράψει και στας δέλτους της ιστορίας, σαν εθνικό κεφάλαιο και σαν ενα απ τα πιό αξιόλογα ιστορικά δεδομένα της Νεοελληνικής ιστορίας. Χωρίς να την εισάγει στην εκπαίδευση, στις δομές του κράτους, στην κοινωνία, την τέχνη κλπ και κυρίως σαν Εθνική Επέτειο.

Εκτοτε «παραχώρησαν» και τους Αντιστασιακούς, μια μέρα που να μπορούν ελεύθερα πλέον και αυτοί, να μαζεύονται και να λένε τα δικά τους και πέραν αυτού ΟΥ. Οι προσκλήσεις που στέλνει η Νομαρχία γράφουν. Θέμα: Εορτασμός της Εθνικής Αντίστασης και οχι Επέτειο.

Και για να μήν ξεχάσουμε τους Αγγλους «συμμάχους» και τη συμμετοχή των λίγων Αγγλων σαμποτέρ, όρισαν σαν γιορτή την ημέρα που ενωμένες οι δυνάμεις της Αντίστασης μαζί με τους Αγγλους, ανατίναξαν τη γέφυρα του Γοργοποτάμου. Η Αντίσταση ειχε πληθώρα μυνημάτων και νοημάτων, με κοινό στόχο την συμβουλή στον αντιφασιστικό αγώνα, την Απελευθέρωση της χώρας, την Εθνική Ανεξερτησία, την Εδαφική Ακεραιότητα και την Λαϊκή Κυριαρχία, την κατάργηση της Μοναρχίας και μια καλύτερη ζωή.

Αλήθεια μια Εθνική Αντίσταση σαν αυτή του ΕΑΜ, που μπόρεσε κάτω από πολύ δύσκολες και σκληρές κατοχικές συνθήκες, να φέρει σε πέρας ενα κατ εξοχήν εθνικό-πατριωτικό εργο, να εντάξει τις γραμμές όλα τα κοινωνικό-οικονομικά στρώμα Εμπόρους, στρατηγούς και βιομηχάνους ακόμα. Ενα πολύ μεγάλο μέρος της διανόησης, ποιητές, συγγραφείς και καλλιτέχνες. Από τις γραμμές του ΕΑΜ, πολέμησαν οι Ελληνες τους κατακτητές, αδιάκριτα απ τα πιστεύω, ακόμα και αυτοί, που για ενα μεγάλο διάστημα θεωρούσαν, οτι δεν θα ειχαν νόημα οι ανθρώπινες θυσίες και οι υλικές καταστροφές, που απαιτούσε η σύγκρουση με τους κατακτητές. Ενα τέτοιο Λαϊκό κίνημα μπορούσε να εχει ενα και μόνο νόημα, μια μονοσήμαντη πράξη :την ανατίναξη της γέφυρας του Γοργοποτάμου;

Την μόνη εξήγηση που μπορεί να δώσει κανείς, για την επιμμονή στην επέτειο της 28ης Οκτωμρίου και την επιλογή της ημέρας του Γοργοποτάμου για την Αντίσταση σαν επίσημη κρατική γιορτή, ειναι οτι η γιορτή-η ημέρα αυτή, σηματοδοτεί, πως το μεταπολεμικό κράτος «αναγνωρίζοντας» με αυτό και μόνο το περιεχόμενο την Εθνική Αντίσταση, ταυτίζεται πλέον με την Αντίσταση, προκειμένου να απαλλαγεί από τις όποιες ευθύνες και να δικαιώσει την άρχουσα τάξη και τον εαυτό του. Να επιβεβαιώση την μεταπολεμική του ύπαρξη, μα και να δικαιολογήσει-εξηγήσεις γιατί και πώς ενας τεράστιος αριθμός «αγωνιστών»-συνεργατών ειχαν επανδρώσει μεταπελευθερωτικά τον κρατικό μηχανισμό, το στρατό, τα σώματα ασφαλείας και την Εκκλησία.

Και για να μήν είναι εντελώς μόνοι και για να μην νοιώθουν οι Αντιστασιακοί αυτό που λέει ο λαός: «Ολοι, ολοι αντάμα και ο κασιδιάρης χώρια», στη γιορτή αυτή έρχονται και Αντιπρόσωποι των αρχών

σπάνια οι επικεφαλείς. Και για να μην ακούσει το Εκκλησίασμα τον πανηγυρικό της ημέρας, όπως συμβαίνει με τις άλλες «επετείους», να γίνει έστω η επιμνημόσυνη δέηση και να εκφωνηθεί ο πανηγυρικός της Αντίστασης μέσα στην εκκλησία, ούτε η κατάθεση στεφανιών να γίνει στο αγνωστο στρατιώτη, αλλα έξω στην ύπαιθρο. Στο χώρο της Ελιάς, όπου ειναι το άγαλμα του αντάρτη. Στον αντάρτη που απ την μέρα που στήθηκε, δεν τον άφησαν ήσυχο. Πότε του σπάνε οι γνωστοί «άγνωστοι» την κάνη του όπλου, πότε του ρίχνουν διάφορα χρώματα και από αρκετόν καιρό τώρα σχεδιάζουν στο μνημείο του αντάρτη τον αγγυλωτό σταυρό.

Ας σημειωθεί οτι σε αυτά τα 41 χρόνια, η αναφορά στη λέξη Αντίσταση και Γοργοπόταμος, που τώρα γιορτάζουμε, ηταν κολάσιμη πράξη. Και ακόμα πιό κολάσιμη ηταν η αναφορά στα τραγούδια της Αντίστασης. Κάθε δε προσπάθεια απότισης φόρο τιμής στους πεσόντες στη μάχη αυτή, αντίκριζαν την βάναυση συμπεριφορά των τότε Μάτ και ο χώρο του Γοργοποτάμου, οταν πλησίαζε η μέρα αυτή ο χώρος του Γοργοποτάμου ηταν Ναρκοθετημένος. Μια προαπάθεια που έγινε στις 30 Νοεμβρίου του 1964, με την δεύτερη κυβέρνηση Κέντρου, οι αγωνιστές να πλησιάσουν το χώρο προκειμένου να μετακινήσου εστω κατ ελάχιστο την βαριά ταφόπετρα, κάτω απ την οποία ειχαν θάψει το δεύτερο Εποσ του λαού, οι δυνάμεις, που θέλουν και επιμένουν να γιορτάζουμε σαν επέτειο την ημέρα της κήρυξης του πολέμου και όχι την ημέρα που η χώρα απελευθερώθηκε απ την τριπλή κατοχή. Η προσπάθεια αυτή ειχε ενα τεράστιο κόστος απ τις νάρκες: 13 νεκροί και 38 τραυματίες μου έφυγαν με τα φορείο, χώρια αυτούς που μπόρεσαν και στάθηκαν στα πόδια και για να μήν μπλέξουν έφυγαν χωρίς να δηλώσουν τον τραυματισμό τους.

Η μεταδεκεμβριανή Ελλάδα της Δεξιάς, ελέω Σκόμπυ, Λήπερ και Πιούρι Φόϊ. Η Ελλάδα του Μανιαδάκη, του Κουλουμβάκη κλπ, παρά την τεράστια και πολύπλευρη προσφορά της στο συμμαχικό αγώνα και την Απελευθέρωση της χώρας, ειχε γίνει το κλοτσοσκούφι των εθνών... Κυρίως στο κεφάλαιο των εθνικών διεκδικήσεων που δεν ηταν αντίστοιχες με το μέγεθος της προσφοράς. Τότε τα όποια ελληνικά προβλήματα και αυτά ακόμη τα εθνικά τα «έλυνε» το Foei Offis στο Λονδίνο και μετά το 1947 στην Ουάσιγκτον. Ετσι κάποιο πρωϊ οι Ελληνες, ακούσαμε απ το Μπι-Μπι-Σι οτι η Ελλάδα, χωρίς να ειναι παρούσα έκλεισε ειρήνη με την Ιταλία.

Στην Ελλάδα μετά τη δημιουργία του ΚΚΕ και την ένταξή του στην Γ! Διεθνή, ο εμφύλιος πόλεμος ηταν εν δυνάμει απ το 1920. Εντάθηκε με την Αγγλό-βασιλο-μεταξική δικτατορία, πήρε ένοπλη μορφή με τη ανοικτή συνεργασία των Ράλληρο-Γονατάδων με τους κατακτητές στην κατοχή. Η Αντίσταση οχι μόνο άντεξε, αυτήν την από κοινού προσπάθεια εξόντωσης, αλλα βγήκε και νικητής απ την αναμέτρηση αυτή και η χώρα στις 12 Οκτωβρίου 1944 απελευθερώθηκε.

Την ημέρα της Απελευθέρωσης, μαζί με την Ελληνική Κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας στην οποία συμμετείχε και το ΕΑΜ με 5 ή 6 Υπουργούς, για να συμμετάσχουν στις εκδηλώσεις της απελευθέρωσης και να δούν με τα ίδια τους τα μάτια, πώς εχουν τα πράγματα στην απελευθερωμένη Ελλάδα, ήρθε με μια μικρή συνοδία στρατού η Αγγλική αντιπροσωπεία αποτελούμενη απ τον Αγγλο Πρέσβευτή Λύπερ, τον Αντωνυ Ηντεν Υπουργός των εξωτερικών και τον Μάκ Μίλλαν ειδικό για τα θέματα της Μεσογείου. Ο Ηντεν ηταν αυτός που ειχε επιστήσει την προσοχή του Τσιώρτσιλ, οτι «εχει εξαιρετική σπουδαιότητα, να μην επιτρέψουμε στο ΕΑΜ να καταλάβει την εξουσία στη χώρα κατά τη στιγμή της εκκένωσης των γερμανικών στρατευμάτων απ την Ελλάδα, γεγονός που θα τορπίλλιζε τις θέσεις των Αγγλων στο ανατολικό τμήμα της Μεσογείου.».

Ο λαός των Αθηνών και του Πειραιά, που τους περίμενε στο λιμάνι τους αποθέωσε. Χειροκρότησε και ζητωκραύγασε τόσο την Ελληνική κυβέρνηση αλλο τόσο και την Αγγλική αντιπροσωπεία.

Η αγγλική Αντιπροσωπεία, ερχόμενη στην απελευθερωμένη Ελλάδα, έκανε δυό βασικές διαπιστώσεις. Η πρώτη ηταν του κ Αντωνυ Ηντεν που έλεγε : όποτε και αν γίνουν οι εκλογές και με όποιο σύστημα και αν γίνουν, το ΕΑΜ «θα τις κερδίσει τις εκλογές» και η δεύτερη, οτι οι εθνικόφρονες δυνάμεις, ενωμένες στο σύνολό τους, δεν ηταν αρκετές και κυρίως ικανές να πάρουν την εξουσία μέσω των εκλογών. Και οι Αγγλοι, που για 120 χρόνια κυβερνούσαν την Ελλάδα, διόριζαν αρχηγούς κομμάτων, Πρωθυπουργούς, Υπουργούς και θυρορούς ακόμα, και εν όψη του να διατηρήσουν αλώβητη την Αγγλική αυτοκρατορία, ήθελαν την Ελλάδα πάσει θυσία προσδεμένη εκ νέου στο δικό τους άρμα.

Και για να ειναι εξασφαλισμένα τα γεωστρατηγικά και οικονομικά συμφέροντα, έπρεπε οχι μόνο να μην πάρει μέσω των εκλογών το ΕΑΜ την εξουσία, αλλα ούτε και τη θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης να κατέχει στα μεταπολεμικά πολιτικά πράγματα της χώρας. Ενας ακόμα βασικός λόγος, που συνηγουρούσε να οδηγηθεί η χώρα στον εμφύλιο πόλεμο, μια και ηταν ο μόνος τρόπος να εξοντωθεί αυτό το λαογέννητο ΕΑΜικό κίνημα, ηταν ο ρόλος που θα έπαιζε ο ελλαδικός χώρος στα νέα να διαμορφωθούν μεταπολεμικά παγκόσμια και τοπικά δεδομένα.

Για να αποτελέσει βάση αναχαίτησης του κομμουνισμού και αφετηρία εξόρμησης ενας χώρος, πρέπει να μην εχει «εχθρούς» στα μετώπισθεν. Και το ΕΑΜ, παρά τις τόσες συνεργασίες των διαφόρων εθνοϊσμών με τους Γερμανούς, τα πυκνά δίκτυα χαφιέδων και καταδοτών, τα μπλόκα, τις ομαδικές εκτελέσεις και τους νεκρούς στις μάχες με τους κατακτητές και στην πρώτη φάση του εμφυλίου με τους Αγγλους νεοκατακτητές το Δεκέμβρη, παρά την στρατιωτική ηττα και την παράδωση των όπλων, το ΕΑΜ εξακολουθούσε να διατηρεί άθικτες τις πολιτικές τους δυνάμεις και να ασκεί τεράστια επιρροή στο λαό. Πριν την παράδοση των όπλων ασκούσε εξουσία σε ολόκληρη τη χώρα, εκτός από την πλατεία Συντάγματος.

Μετά απ αυτή την διαπίστωση και την μελλοντική χρήση του ελλαδικού χώρου, προκειμένου να σώσουν την Ελλάδα απ τους Ελληνες, ήρθαν πολλές χιλιάδες Αγγλοι «σύμμαχοι». Τώρα πλέον οχι να δούν πως εχουν τα πράγματα, αλλα να επιβάλουν τη θέλησή τους με την πιό ωμή, βάβραρη και ξετσίπωτη βία, σε μιά απελευθερωμένη και σύμμαχο χώρα. Για το σκοπό αυτό έφεραν αμέτρητα Τάνκς, Αεροπλάνα, Καράβια και τους όλμους καμπύλης τροχιάς και πολλές, αμέτρητες χιλιάδες στρατό, που μαζί με τους Ραλληρό-Γονατάδες και τους διάφορους γνωστούς εθνοϊσμούς : Τα τάγματα ασφαλείας και τους πολιάριθμους εθνοϊσμούς, που οπλίστηκαν απ τους κατακτητές και δρούσαν από κοινού κατά του τρισκατάρατου ΕΑΜ. Του ΕΑΜ, που συνέχιζε να ασκεί επιρροή στο λαό. Αφού λοιπόν, Αγγλοι και Ραλληλό-Γονατάδες, συγκροτήθηκαν σε ενιαίο σώμα και αφού συντόνισαν τον τρόπο δράσης αναζητούσαν κάποια αφορμή, προκειμένου να «κονιορτοποιήσουν» το ΕΑΜ, όπως πρόβλεπε το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ».

Ενα σχέδιο που ειχαν ετοιμάσει οι Αγγλοι, αν τα πράγματα δεν πήγαιναν οπως αυτοί τα ήθελαν απ το Αύγουστο του 1943, που άρχισε η ανίστροφος μέτρηση του άξονα, έδωσαν εντολή στην ελληνική κυβέρνηση να παραβιάζει τη συμφωνία του Λιβάνου. Τη Συμφωνία που αποτέλεσε τη βάση για τον σχηματισμό της Κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας. Της κυβέρνησης που μετά τη συμμετοχή και της κυβέρνησης του βουνού, για πρώτη φορά εκπροσωπούσε λαό : Για πρώτη φορά ειχε λαό, έδαφος και στρατό ελληνικό. Και λέω ελληνικό γιατί αυτόν που ειχαν πάρει μαζί τους οσοι δεν πέθαναν στο σύρμα και δεν τους άλεσαν τα αγγλικά πολυβόλα, ηταν υπο τις διαταγές των Αγγλων.

Στη ζωή και ειδικά στην πολιτική, υπάρχει κάτι πιό σκληρό και πιο απάνθρωπο απ τον ανοιχτό πόλεμο των όπλων. Αλλα και πιό άτιμο: Η πρόθεση υπολογιστικά και ύπουλα καταστρωμένη προετοιμασία του, με καθημερινές προκλήσεις και παραβιάσεις συλλήψεις, βασανιστήρια, βιασμούς-πόλεμο νεύρων-απ την πλευρά του δυνατού. Διπλός ο σκοπός του νεοκατακτητή. Να τσακίσει το ηθικό του αντιπάλου για να

έρθουν τα όπλα να τον αποτελειώσουν. Και εκτός απ αυτό να τον ερεθίσει σε τέτοιο βαθμό, ωστε να τον κάνει να προβεί σε πράξεις βίας. Και ετσι να δώσει σε στον εαυτό του, που σκοπεύει να επιτεθεί, την αφορμή τής χρήσης των όπλων, ενω παράλληλα να εχει και το φαινομενικό δίκαιο με το μέρος του. Να μετακυλήσει την ευθύνη της έναρξης του εμφυλίουπολέμου στον αντίπαλο. Και αυτό γιατί και η πιό ωμή και ξετσίπωτη επέμβαση, σε μια ήδη απελευθερωμένη και σύμμαχο χώρα, εχει και η ένοπλη βία ανάγκη από «ηθική» δικαίωση!

Και επειδή η μια παραβίαση δέχονταν την αλλη το ΕΑΜ, αντί για τη χρήση των όπλων, που τόσο πολύ ήθελαν οι νεοκατακτητές, στις 3 του Δεκέμβρη, κάλεσε το λαό της Αθήνας στην πλατεία Συντάγματος, να διαμαρτυρηθεί οχι μόνο να σταματήσουν οι παραβιάσεις, αλλα να μπούν σε εφαρμογή και πράξη οι συμφωνίες του Λιβάνου. Αυτό ηταν! Να η αφορμή και η δικαιολογία. Μια ειρηνική διαμαρτυρία την μετέτρεψαν σε πεδίο μάχης. Και τότε το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ», από σχέδιο έγινε πράξη σκοτώνοντας άοπλους και άμαχους πολίτες. Προκειμένου να αναλάβουν οι ίδιοι οι Αγγλοι πλέον τη συνέχισει του εμφυλίου, γέμισαν την πλατεία Συντάγματος με νεκρούς και τραυματίες.

Την αλλη μέρα ο μέγας Τσιώρτσλ, έδωσε τις γνωστές φονικές εντολές: «ενεργήστε σαν να βρίσκεσθε σε κατεχώμενη χώρα» και οχι «ειρήνη χωρίς νίκη» και πολλές άλλες παρόμοιες εξ ίσου φονικές εντολές. Τότε τα τάνκς, τα καράβια και τα αεροπλάνα ξερνούσαν φωτιά και σίδερο. Εκατοντάδες οι νεκροί και οι τραυματίες στις συνοικίες και τις φτωχογειτονιές. Υστερα από λίγες μέρες ήρθε και ο ίδιος ο Τσιώρτσιλ στην Αθήνα, για να οργανώσει την επέκταση του εμφυλίου πολέμου και στην υπόλοιπη Ελλάδα. Και τότε τη θέση των «Ταγμάτων ασφαλείας» και των εθνοϊσμών, που επιλεκτικά εντάχθηκαν στην εθνοφυλακή, την πήραν οι διάφορες συμμορίες: Σούρλιδες, Βουρλάκιδες, Μαγκανάριδες, Χίτες, Βενίτες, Παπαδοπουλαίοι κλπ. Οι συμμορίες αυτές, συνεπικορούμενες απ τη χωροφυλακή και την εθνοφυλακή, έσπερναν τη φρίκη, τη συμφορά και το θάνατο στο πέρασμά τους.

Αυτή η συμπόρευση των ντόπιων και ξένων Μακιαβέλιδων με τους Μακελιάριδες, σε συνδιασμό με το «Σχέδιο Μάρσαλ» και το «Δόγμα Τρούμαν» που χρηματοδότησε την Τρίτη ένοπλη φάση του εμφυλίου επέβαλαν στη χώρα σιγή Τάφου.

Για να μήν επεκταθεί αυτό το μακελειό και στη υπόλοιπη Ελλάδα, το ΕΑΜ δέχθηκε και υπέγραψε την γνωστή Συμφωνία της Βάρκιζας. Η Συμφωνία αποτελούνταν από 9 άρθρα, δύο απ τα οποία αφορούσαν το ΕΑΜ: το 4ο άρθρο που πρόβλεπε την απελευθέρωση των ομήρων και των δυό συμβαλομένων και το 6ο άρθρο, που αφορούσε μόνο το ΕΑΜ και πρόβλεπε τον αφοπλισμό του Μονίμου και εφεδρικού ΕΛΑΣ, του ΕΛΑΝ και της Πολιτοφυλακής. Τα υπολοιπα εφτά (7) αφορούσαν την κυβέρνηση.

«...Ινα δε η επελθούσα συμφωνία προσλάβει τον χαρακτήρα ενος ακατάλυτου Συμφώνου, εκφράζοντας τας επιταγάς της συνειδήσεως του Ελληνικού λαού...».

Οταν το ΕΑΜ, εξέφρασε κάποια επιφύλαξη για την καλή πίστη της Δεξιάς και την εφαρμογή της Συμφωνίας, ο κ Μάκ Μίλλαν και Λήπερ που πήραν μέρος στις διαπραγματεύσεις, είπαν στην Αντιπροσωπία του ΕΑΜ, να «έχουν εμπιστωσύνη τουλάχιστο σε αυτούς τους Αγγλους, που εγγυήθηκαν με το κύρος της Βρετανικής Αυτοκρατορίας τη συμφωνία της Βάρκιζας.

Στις 12 του Οκτώβρη του 1944, μόλις ειχαμε βγεί από μια τετράχρονη πολεμική θύελλα, που ξεθεμελίωσε τον τόπο και άφησε πίσω της ερείπια και τάφους. Η υλοποίηση ομως του κοινού στόχου των ντόπιων φασιστικών και αντιδραστικών δυνάμεων και των ξένων, δίπλα στα ερείπια και τους τάφους, που άφησε η τετράχρονη κατοχή θα σώρευε και αλλα ερείπια και καινούριους τάφους. Και τότε ειναι που ο ποιητή Φώτης Αγκουλές, ακριβολογώντας συμπύκνωσε το μέγεθος της Ανθρώπινης θυσίες σε αυτές τις

λίγες λέξεις : **Τόσοι στρταυροί που στήθηκαν, τόσοι στραυροί που θα στηθούνε, εμάς μονάχα με σταυρούς μπορούν να μας μετρούνε.**

Η περόδος αυτή ηταν η εποχή που ο Αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός ενώ γνώριζε οτι « ΚΑΙ ΗΣΑΝ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΑΥΤΟΙΣ ΚΟΙΝΑ», χρήζεται απ τον Τσιώρτσιλ, αντιβασιλιας και σαν αντιβασιλιάς «ΤΑ ΠΑΙΡΝΕΙ ΟΛΑ». Συγκεντρώνει στα χέρια του ολε τις πολιτικές και στρατιωτικές εξουσίες. Και τότε «Ωκοδόμησε είς υψήλα παλάτια το αγιαστήριον αυτού...Σου ειναι οι ουρανοί και Σου η Γή...Διότι μέγας Είσε και κάμνεις θαύματα...» (Ψαλμοί ΟΗ-ΠΟ-ΠΤ). Ηταν η εποχή που το Αγιο Ορος ειχε θάσει, υπό την σεπτή προστασία του Φίρερ την κιβωτό της Ορθοδοξίας και ο αρχηγός των Ταγμάτων Ασφαλείας Πελοποννήσου Δ. Παπαδόγκωνας έλεγε « Εκφράζομεν την χαράν μας, Φίρερ, δια την θαυμαστήν διάσωσίν Σας και κλίνομεν με ευγνωμοσύνη το γόνυ ενώπιον του παντοδυνάμου Θεού , όστις ήπλωσεν προστατευτικήν χείρα επάνω από τη ζωή Σας, δια να Σας διαφυλάξει εις το Γερμανικόν εθνος... Από της Ιεράς Γής της Αρχαίας Σπάρτης, υψούται η προσευχή μας: ΚΥΡΙΕ ΔΙΑΦΥΛΑΣΣΕ ΤΟΝ ΦΙΡΕΡ ΜΑΣ», προάγεται σε στρατηγό και αλλοι 117 «ήρωες» των Ταγμάτων Ασφαλείας γίνονται Ευέλπιδες με υποδιοικητή το Γερακίνη. Ηταν η εποχή που ο Κουλουμβάκης στη δίκη του Λάμπρου αρχηγό της ειδικής Ασφάλειας Αθηνών, ούρλιαζε έξαλος οτι «Η μεγίστη πλειοψηφία των Ελλήνων ευγνωμονεί βαθέως τους Γερμανούς, τα Τάγματα Ασφαλείας και την ειδικήν δια τα μπλόκα και τας εκτελέσεις». Ηταν η εποχή που η αξία της ζωής του Ελλανα εθνικόρφονα ηταν υπέρ-τιμημένη και του Αντιστασιακού μηδενική.

???????Ο καιρός περνούσε και στον διεθνή ορίζοντα διαμορφώνονταν το διπολικό παγκάσμιο σύστημα και το ΕΑΜ, παρά τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ, την λευκή τρομοκρατία και τις σκηνές φρίκης, και την εκτεταμένη χρήση της γιγαντοαφίσσα της σκηνοθετημένης πτωματολογία, η επιρροή του εξακολουθούσε να ειναι μεγάλη και η ανάγκη να οδηγηθεί η χώρα στον πιό θερμό πλέον εμφύλιο πόλεμο κρίθηκε αναγκαία.

Η άρχουσα τάξη της χώρας στην πιό κρίσιμη στιγμή και ενώ το ΕΑΜ ειχε παραδώσει τα όπλα και παράλληλα γνώριζε οτι ο Κόκκινος στρατός δεν θα παραβίαβε τα ελληνικά σύνορα έρμαια των αγγλικών συμφερόντων συντάχθηκε με τις σκοτείνες δυνάμεις. Επρεπε οσο το δυνατόν πιό γρήγορα να ξεκαθαρίσει μια για πάντα με το ΕΑΜ. Και επειδή οι αντιδραστικές δυνάμεις με την ολόθερμη και όλων των είδων τη συμπαράσταση των Αγγλων, από κοινού δεν μπόρεσαν να το εξοντώσουν και ας πλήρωναν με λύρες τα κομμένα κεφάλια. Δίπλα στους δικτατορικούς και κατοχικούς έκτακτους νόμους, ψηφίστηκαν τα έκτακτα μέτρα και άρχισε η λειτουργία των εκτάκτων στρατοδικείων. Τα νησιά γεμάτα εξορίστους και οι φυλακές χωρίς δίκη καταδίκους και ωστόσο το ΕΑΜ, εξακολουθούσε να ειναι ζωντανό και να ασκεί επιρροή.

Μια λοιπόν, που δεν μπόρεσαν οι αντιδραστικές δυνάμεις και οι Αγγλοι από κοινού να εξοντώσουν ηθικά και βιολογικά το ΕΑΜ και ο ελλαδικός χώρος κάθε μέρα που περνούσε έπαιζε ολο και πιό σημαντικό ρόλο, ηρθαν οι Αμερικάνοι να συνεχίσουν τον εμφύλιο πόλεμο, που άρχισε η βρετανική αυτοκρατορία. Για να μήν ερθουν με άδεια χέρια μας έφεραν το «Σχέδιο Μάρσαλ» και το «Δόγμα Τρούμαν». Το στρατηγό Βάν Φλίτ, στον οποίο παραδόσαμε το στρατός με εκείνο το κατάπτυστο «Ιδού ο στρατό σας» του κ Π. Κανελόπουλο Υπουργό τότε των στρατιωτικών, τον κ Πιούρι Φόϊ για πρεσβευτή και τον κ Γκρέϊντυ και πολλούς αλλους ειδικούς συμβούλους. Συμβούλους που επάνδρωσαν και έλεγχαν όλους τους στρατιωτικούς και πολιτικούς μηχανισμού και ό,τι αλλο ειδικό και εκπαιδευμένο να δρά στο σκοτάδι. Εστησαν μηχανισμούς προπαγάνδας και κατασκοπείας, Ροδιο- φωνικούς σταθμούς και ραδιογωνιόμετρα για να προσδιορίζουν τους ασυρμάτους και όποια αλλα ερτζιανά μηνήματα.

Οχι οι Αμερικάνοι δεν κατασκεύασαν πτωματολογία, οπως οι Αγγλοι. Ούτε γέμησαν με γιγαντοαφίσες την Ελλάδα. Επειδή ομως ειχαν κατασκευάσει πρόσφατα τις περίφημες Βόμβες Ναπάλμ, που κάθε μιά

ειχε ισχύει, οσο ενα καλά οργανωμένο ολοκαύτωμα, αλλα δεν τις ειχαν ακόμα δοκιμάσει στην πράξη. Αντί λοιπόν, να χρησιμοποιούν μόνο το κλασικό πυροβολικό ξηράς και θαλάσσης με τις κλασικές βόμβες που τις έριχναν τα αεροπλάνα και τα τάνκς, που η εμβέλειά τους και το μεγεθος της καταστροφής ηταν κάπως περιορισμένη σε σχέση με τις Ναπάλμ, μας τις έφεραν με σκοπό να προσδιορίσουν στην πράξη το μέγεθος της καταστροφής που προκαλεί η κάθε μια, μα και να τις πουλήσουν κιόλα σε πρόσβαρες τιμές. Τις Βόμβες Ναπάλμ που γνωρίζοντας πιά την ισχύ τους τις χρησιμοποίησαν στην Κορέα, εκτεταμένα και αφειδώς στο Βιετάμ. Οι Βόμβες της φρίκης. Οι Βόμβες που κουρέλιαζαν τα κορμάκια των παιδιών, όπως της Βιετναμέζας κοπελίστας που μετά από χρόνια μας την έδειξαν στη τηλεόραση.

Συνέβει και με τις Βόμβες Ναπάλμ, αυτό που συνέβει με τα γερμανικά καθέτους εφορμήσεως αεροπλάνα. Τα περίφημα Στούκας, που οι Γερμανοί, για να προσδιορίσουν την ισχύ τα δοκίμασαν στον Ισπανικό εμφύλιο πόλεμο σκοτώνοντας, οπως και οι βόμβες Ναπάλμ τώρα ενα δημοκρατικό στρατό. Το σχέδιο «ΜΑΝΑΑ» προκειμένου να κάνει πιό εύκολη την κατάληψη της υπόλοιπης Ελλάδας, ανάμεσα σε όλα τα αλλα, πρόβλεπε και ενα ιδιόμορφο εν μέρει εστω αφοπλισμό του ΕΛΑΣ. Πριν αρχίσει η υποχώρηση των Γερμανών απ την Ελλάδα, ενώ ο Τσιώρτσιλ υπόγραψε στη Λισαβώνα συμφωνία με τον Χίτλερ, για την ανενόχλητη-αναίμακτη υποχώρηση των Γερμανών απ την Ελλάδα ωστε σόοι και γρήγορα να φτάσουν στο Βερολίνο να αντιπαραταχθούν στους Ρώσους, το στρατηγείο της Μέσης Ανατολής, μέλος του οποίου ηταν ο ΕΛΑΣ δυό ή τρεις μήνες πριν εκπώνησε το σχέδιο «Κιβωτός». Το σχέδιο αυτό πρόβλεπε οργάνωση και διάταξη των δυνάμεων του ΕΛΑΣ κατά μήκος των οδών υποχώρησης, με σκοπό τη δημιουργία σαμποτάζ, ενέδρες και μάχες για την παρεμπόδιση της εύκολης υποχώρησης. Και για να μήν γίνει αντιληπτός ο βασικός στόχος του σχεδίου, το ταύτισε και με την αντίστοιχη αποστολή οπλισμού και πυρομαχικών για την εκτέλεσή του. Το σχέδιο έμινε σχέδιο ως προς το ενα σκέλος τη διαταγή. Το αλλο σκέλος έμινε κενό γράμμα... Βέβαια εμεις με όσες δυνάμεις και μέσα είχαμε, δεν τους αφήσαμε να ειναι περίπατος η υποχώρηση οπως πολύ το ήθελε και το επιδίωξε ο Τσιώρτσιλ και ο Χίτλερ.

Μάλιστα μερικές κακές γλώσσες την εποχή εκείνη, λέγανε οτι οργανώθηκε απ τη διεθνή του κεφαλαίου, με σκοπό να εξοντώσει το πρώτο στην ιστορία της Ανθρωπότητας Σοσιαλιστικό-κομμουνιστικό σύστημα ζωής, παραγωγής και κατανάλωσης. Ενα σύστημα, που κατόρθωσε οχι μόνο να επιβληθεί αλλα και επικρατήσει γεγονός που αποτελούσε κίνδυνο για το ιδιο το καπιταλιστικό σύστημα, αν οι κεφαλαιοκράτες ανεξάρτητα απ τις διαφορές που ειχαν δεν παραμέριζαν στο όνομα του κοινού συμφέροντας τις οποιες διαφορές και δεν αποφάσιζαν από κοινού να εξοντώσουν αυτό το προζύμι, πριν προλάβει να φουσκώσει. Βέβαια και η αφορμή της έναρξης του πολέμου και η εξέλιξη που διέργαψε κυρίως τον πρώτο καιρό δικαίωναν ως ενα βαθμό τις κακές γλώσσες.

Τα δεδομένα πάνω στα οποία στήριζαν οι κακές γλώσσες-προπαγάνδα της Σοβιετικής Ενωσης-ηταν α) Τα δικτατορικά φασιστικά καθεστώτα που οι καπιταλιστικές χώρες ειχαν επιβάλει στη διάρκεια του μεσοπολέμου: Πορτογαλία, Ισπανία, Ελλάδα κλπ. β) η δημιουργία προϋποθέσεων για ανεξάλεγχη-αλόγιστη ανάπτυξη της Πέμπτης φάλλαγγας σε ολες τις χώρες της Ευρώπης. γ) Τα αυστηρά και απάνθρωπα μέτρα που έπαιρναν όλες οι ευρωπαϊκές χώρες κατά των αριστερών, δημοκρατικων και προοδευτικών δυνάμεων και ειδικά κατά των κομμουνιστών και τα Λαϊκά Μέτωπα. δ) Η μή τήρηση απ την πλευρά της Αγγλίας, της υπόσχεσης που ειχε δώσει στην Τσεχοσλοβακία, οτι σε περίπτωση που η Γερμανία της κηρύξει τον πόλεμο η Αγγλία, οχι μόνο θα σταθεί στο πλευρό της αλλά θα κηρύξη και αυτή τον πόλεμο κατά της Γερμανίας. Ο χωρίς εμπάρκο εξοπλισμό της Γερμανίας απ τις ευρωπαϊκές χώρες και την Αμερική. ζ) η εύκολη και αδικαιολόγητη πολλές φορές παράδοση των ευρωπαϊκών στρατών στους Γερμανούς χωρίς να παρθεί η αντίστοιχη μέριμνα για απόκρυψη και καταστροφή οπλισμού, εκτός του Γάλλου Ναυάρχου Νταρλάν καθώς και η εύκολη συνεργασία των ντόποιων να συνεργαστούν με τους κατακτητές, οπως η περίπτωση της Γαλλικής άρχουσας τάξης με τον Στρατάρχη Πετέν.

Το ίδιο έγινε και με την υπόσχεση που έδωσε η Αγγλία στη χώρας μας. Πρέπει να σημειωθεί οτι η Ελλάδα, ηταν η μόνη χώρα σύμμαχος της Αγγλίας που της ειχε απομείνει μετά την κατοχή-κατάρευση όλης της Ευρώπης. Και στην περίπτωση της Ελλάδας η Αγγλία, δεσμευμένη από μια ειδική συμφωνία με την Ιταλία που έλεγε οτι σε «περίπτωση» που η Ιταλία κρίνει σκόπιμο να καταλάβει «προσωρινά» στην Ελλάδα η Αγγλία, δεν θα ειχει «αντίρρηση» Βεβαια η Αγγλία έστειλε στη χώρα μας στρατό. Ομως εκτός που ηταν ελάχιστος αριθμητικά, τον έστειλε οταν ήδη ειχε κριθεί η έκβαση του ελληνό-Ιταλικού πολέμου. Δεν θα ηταν δε εκτός ιστορικής πραγματικότητας να έλεγε κανείς, οτι ο ερχομός αυτού του ελέχιστου Αγγλικού στρατού στην ελλάδα, επιτάχυνε την κήρυξη του πολέμου απ τη Γερμανία κατά της Ελλαδας. Ο ερχομός αυτού του αριθμητικά μικρού στρατού εκτός του οτι επιτάχυνε την κήρυξη του πολέμου απ τη Γερμανία, οταν υποχωρούσε απ τη χώρα μας, προκειμένου να μην τους προλάβουν οι Γερμανοί κατά την υποχώρηση και για να εχει λιγότερες απώλειες κατέστρεψε ενα μεγάλο μέρος του οδικού δικτύου και μεγάλο αριθμό γεφυριών και διάφορες εγκαταστάεις στρατηγικής σημασίας.

Ολα αυτά μαζί λένε πως οι Σοβιετικοί, ειχαν κάποιο δίκαιο που φοβόταν οτι σε κάποια φάση του πολέμου μπορούσαν να οδηγηθούν σε συμμαχία εναντίον τους τόσο κατά τη διάρκεια του πολέμου, αλλά και μετά τη λήξη. Το φόβο αυτό τον στήριχαν στο γεγονός οτι οι Αγγλό-Αμερικάνοι που ειχαν το ίδιο κοινωνικό-οικονομικό σύστημα ζωής και διακυβέρνησης με αυτή του άξονα. Συνεπώς μπορούσαν πολύ πιό εύκολα να τα βρούν και να στραφούν κατά της Σ Ενωσης Η ταύτισει των στόχων και συμφερόντων ανάμεσα στους Αγγλό-Αμερικάνους και του άξοναν ηταν ευκολότερη σε σχέση με αυτά της Σοβιετικής Ενωσης. Τον κίνδυνο αυτό οι Ρώσοι τον δίετρεχα μέχρι την ημέρα που πολεμική μηχανή του Χίτλτερ σταμάτησε στις πύλες του Στάλιγκράτ και αποκλείστηκε για τη διάρκεια τουλάχιστο οταν άρχισε η αντίστροφη μέτρηση του άξονα στο Στάλιγκρατ. Η ήττα της Βέρμάχτ στο Στάλιγκρατ διέγραφε ενα άμεσο κίνδυνο για τις καπιταλιστικές χώρες να περάσει όλοκληρη η Ευρώπη υπό την επιρροή των κομμουνιστών. Το γεγονός αυτό υποχρέωσε τους καπιταλιστές να ανοίξουν επιτέλους το περίφημο δυτικό μέτωπο. Το άνοιγμα του δυτικού μετώπου ηταν όρος της συμμαχίας, προκειμένου να ανακουφίσουν τον Κόκκινο στρατό από την έντονη πίεση του δέχονταν από τη Βερμάχτ.

Κι' ομως γι αυτούς τους ανθρώπους, αυτούς τους αγωνιστές που εγκαταλείποντας τα πάντα πήγαν να αναμετρηθούν με το χάρο, γι αυτού τους εθελοντές αγωνιστές δεν υπάρχει ακόμα ενα Εθνικό Μουσείο, δεν διδάσκεται ο αγώνας τους στα σχολεία, την τέχνη, τον κινηματογράφο και κυρίως δεν αποτελεί ο αγώνας Εθνικό Κεφάλαιο. Καμιά σάλπιγγα δεν ήχησε το πένθιμο εμβατήριο. Δεν υπάρχει κοινοτάφειο. Από κανένα βήμα δεν τους έγινε μνημόσυνο. Καμιά πένα δεν έγραψε την αγωνιστική τους ιστορία. Η Συφερτική Σιωπή στην Υπηρεσία ολων επιδιώκει να τα καλύψει ΟΛΑ.

Η βιολογία του Εθνους ειναι η μνήμη του. Αν τα κύτταρα της μνήμης αποσυνδεθούν, το σώμα τους Εθνους θα καταρεύσει. Εκεί στη μνήμη λάμπει ο πολιτισμός και η προσφορά κάθε λαού και ατόμου. Χωρίς τη μνήμη οι ιστορικές εμπειρίες παραμένουν άγνωστες και δεν βοηθούν την εύρυθμη επικοινωνία με την αρχαία και τη σύγχρονη αείχρονη κουλτούρα του. Χωρίς αυτήν θα μείνει ανοιχτός ο δρόμος για την επικράτηση μιας ακραιφνούς ατομικότητας στο βωμό της οποίας θυσιάζονται αξίες, αρχές, παρελθόν αλλα και το ίδο το μέλλον. Και ειναι η μνήμη αυτή που διασώζει, διδάσκει και συγχωρεί, υποσχόμενη το «Ποτέ Ξανά».

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΚΑΙ Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ επετείων

Κάθε λαός δείχνει κάτι από τον εαυτό του. Κάτι από αυτό που ειναι, θέλει και μπορεί. Και ο γιορτασμός των εθνικών επετείων, ειναι ένας τρόπο με τον οποίο θυμάται, τίμα και δοξάζει αυτούς που με τον αγώνα και τη ζωή τους αναστήσανε το έθνος των Ελλήνων. Αυτούς που διαμόρφωσαν την κρατική οντότητα,

αυτούς που την υπηρέτησαν, αυτούς που επέκτειναν το γεωγραφικό της ορίζοντα και αυτούς που την υπερασπίστηκαν κάθε φορά που διέτρεχε κάποιο ορατό κίνδυνο και κυρίως αυτούς που την απελευθέρωσαν απ τους τρομερούς δυνάστες το 1821, το 1912 και το 1944. Αυτά ειναι τα τρία καθοριστικής σημασίας ορόσημα, που σηματοδοτούν την ύπαρξη της σύγχρονης Ελλάδας.

Το μεγαλείο της Διάστασης και της Αντίστασης του υπόδουλου και του υπο κατοχή Ελληνα, βρίσκεται στο γεγονός οτι ο υπήκοος διεκδικεί την ιδιότητα του πολίτη. Και οταν το Ατομο ανακτά το δικαίωμα να ειναι υποκείμενο της ιστορίας, οταν η συλλογικότητα συντονίζει και συνδέει την ορμή της Ελευθερίας σε κοινό αγώνα, τότε η Ανεξάρτητα απ την έκβασή του, εχει γίνει ενα βήμα προς τα μπρός. Εχει επιτευχθεί, η υπέρβαση της αδράνειας και η κατάσταση υποταγής εχει εκδηλωθεί σε Πράξη Ευθύνης και Αυτομομίας.

Αλλωστε ποιό μπορεί να ειναι το Νόημα μιας Επετείου. Αν οχι «Να θυμούνται οι Παλιότεροι και να Μαθαίνουν οι Νεότεροι»; Ίσως, αλλα αυτό πρέπει να ειναι μόνο η αρχή. Η συνέχεια, συνίσταται στο να Μαθαίνουμε να Ψάχνουμε, να Σεβόμαστε το Παρελθόν (αφού το χθές ειναι το σήμερα) και κυρίως να προσπαθούμε να Διορθώνουμε οσα δεν εγκρίναμε ή οσα μας επιβλήθηκαν απ τους εκάστοτε απόντες, τους πολέμιους και τους διαστρεβλωτές της ιστορίας και όποιου αγώνα.

Βέβαια υπάρχουν και ορισμένοι «οργανωσιακοί» που φρόντίζουν να γίνουν σαφέστεροι παραβλέποντας το εύρος που απέκτηση στο μεταξύ, η λέξη Αντίσταση λέγοντας, μα και γράφοντας οτι «η Αντίσταση ειναι σήμερα ενα μουσείο».

Στη χώρα μας η ιστορική Αλήθεια δεινοπαθεί και συνήθως διαστρελώνεται. Συνεκτιμώντας ο Μαγάλος Σολωμός, τα γεγονότα και την τέτοια κατάληξη της Επανάστασης του 21, που ξεκίνησε Κοινωνικό-Απελευθερωτική και κατέληξε μόνο Απελευθερωτική, αφήνοντας εκτός της Επανάστασης τον Ραγιά και την ίδια τη «Φιλική», οταν του ζήτησαν τη γνώμη είπε: «Το Εθνος των Ελλήνων δεν εχει μάθει ακόμα, να θεωρεί εθνικό ό,τι ειναι αληθινό».

Αλήθεια (οπως εχω γράψει και άλλοτε) Υπάρχει μεγαλύτερη διαστρεύλωση, παραποίηση και αλλοίωση της ιστορίας απ τον Γιορτασμό στη χώρα μας των εθνικών Επετείων; Με εξαίρεση τον Γιορτασμό για την απελευθέρωση της Μακεδονίας, είμαστε η μόνη χώρα ίσως στον κόσμο, που γιορτάζουμε την Εναρξη της Επανάστασης του 21 και οχι τη Νίκη. Το ίδιο σημβαίνει και την 28η Οκτωβρίου του 1940. Γιορτάζουμε την έναρξη του πολέμου και οχι τη Νίκη. Και η αστική ιστοριογραφία σήμερα παραδέχεται οτι η Εθνική Αντίσταση ηταν συνέχεια του Αλβανικού πολέμου. Και αυτό γιατί οι ήρωες των Αλβανικών βουνών, των Μακεδονικών Οχυρών και της Κρήτης μετά την κατάρευση του μετώπου έγιναν: ΕΑΜίτες, ΕΛΑΣίτες ΕΠΟΝίτες, ΕΔΕΣίτες, ΕΚΚΑδίτες, ΕΣΠΟΔίτες και πολλές μίκρές οργανώσεις οπως ο «Προμηθέας» κλπ μα και σαν άτομα ακόμα συμβάλανε ο καθένας με τον δικό του τρόπο στη Νίκη.

Ιστορικά και χρονολογικά, η 1η Ιανουαρίου 1822, ειναι η μέρα γέννηση της Νέας Ελλάδας, η 26η Οκτωβρίου 1912 η μέρα που η Ελλάδα πήρε και την «οριστική» γεωγραφικής της διαμόρφωση με την απελευθέρωση της Θεσσαλονήκης και η 12η Οκτωβρίου 1944 που απελεύθερωθηκε απ την τριπλή κατοχή.

Το κατεστημένο ομως, που ενδιαφέρεται μόνο για την εξουσία και τα ταξικά συμφέροντά του και οχι για την πραγματική ιστορία κάνει τους δικούς του υπολογισμούς. Εχει τις δικές του απόψεις οσον αφορά τις ημερομηνίες των επετείων και τους αγωνιστές. Ο λαός εκτός από Ιταλό-ελληνικό πόλεμο στη διάρκεια της τριπλής καταχής εδωσε συνέχεια στην ιστορία. Τη δική του πραγματική-αληθική και ζωντανή ιστορία. Το κατεστημένο ομως για λόγους ταξικούς, ιδεολογικούς και συμφέροντος και κυρίως για να μή ανασυρθούν στην επιφάνεια οι ενταφιασμές και «θαμένες-βαθιά» στο μεταπολεμικό κομφούζιο μνήμες,

προσφοράς και θυσιών του απλού και ανώνυμου λαού και για να μην αναδειχθούν οι εγκαταλείψαντες χώρα και λαό, οι συνεργάτες των κατακτητών, οι οικιοτίδες, οι απόντες και οι πολέμιοι, μόνο την επέτειο της απελευθέρωσης της Θεσσαλονίκης γορτάζουμε στη συγκεκριμένη ημερομηνία, ενω τις αλλες δυό ημερομηνίες των επετείων τις έχουμε μεταθέση.

Παράδειγμα η 25η Μαρτίου, καθιερώθηκε και γιορτάζεται σαν η ημέρα έναρξης του αγώνα για την εθνική απελευθέρωση με βασιλικό διάταγμα το 1838 και η 12η οκτωβρίου του 44, που ειναι η ημέρα που απελευθερώθηκε η χώρα απ τους κατακτητές, εμεις γιορτάζουμε αντά αυτής την 28η Οκτωβρίου του 1940.

Αντί να γιορτάζουμε την ημέρα της απέλευθέρωσης της χώρας απ τους κατακτητές, γιοτράζουμε την ημέρα της έναρξης του πολέμου που μας κήρυξε η Ιταλία. Ειναι και αυτό ενα ακόμα απ τα πολλά οξύμωρα και ανιστόρητα που συμβαίνουν στη χώρα μας σε ό,τι εχει σχέση με την ιστορία του μεσοπολέμου και ειδικά με την μεταπολεμική, αλλα και γι αυτό καθ εαυτό το 21. Και ειναι οξύμωρο γιατί, ούτε της Επανάστασης η νίκη ηταν γνωστή εκ των προτέρων, ούτε και η κήρυξη του πολέμου μπορεί να προβλέψει τη νικηφόρα κατάληξη, ωστε να θεωρηθεί εκ των πρωτέρων ημέρα επιτειακής γιορτής η κήρυξη του πολέμου. Μπορεί π.χ η Γερμανία να γιορτάζει σαν εθνική επέτειο την ημέρα που κήρυξε τον Β! παγκόσμιο πόλεμο;

Σε ό,τι αφορά την επέτειο της 25ης Μαρτίου, η ημερομηνία αυτή δεν ανταποκρίνεται σε καμιά ιστορική ημερομηνία, που να εχει σχέση με την κήρυξη της Επανάστασης ή την νίκη της Επανάστασης. Οι ημερομηνίες έναρξης και νίκης ειναι σαφείς : Η 13η Μαρτίου η έναρξης της Επανάστασης για τον Μοριά και η 24η Φευρουαρίου για το Ιάσι της Βλαχίας, οταν και από όπου ο Υψηλάντης, ύψωσε τη σημαία της έναρξης του αγώνα, με εκείνη τη συγκλονιστική και γεμάτη εθνικό παλμό προκήρυξη και κάλεσε την αστική τάξη, που ηταν και η ιστορική ηγεσία της Επανάστασης να αναλάβει τις ευθύνες και την διεξαγωγή του αγώνα:

ΑΔΕΛΦΟΙ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΩΝ ΦΙΛΙΚΩΝ

Εφτεσε τέλος πάντων η ποθουμένη εκείνη λαμπρά στιγμή! Ιδού, ο σκοπός των προ χρόνων ενεργειών σας και αγώνων εκτυλήσεται ήμερον! Η Φιλική Εταιρεία θέλει διαμείνει αιωνίως τον μόνον σύνθημα της ευδαιμονίας μας.

Σεις, φίλοι μου συνεταίροι! εδείξατε, τι ο καθαρός και θερμός πατριωτισμός δύναται. Από σας ελπίζει και μεγαλύτερα η Ελλάς εις την ανάστασίν της. Και δικαίως καθότι, αν δια μόνας τας ελπίδας εθυσιάζετε το Πάν, τί δεν θέλετε πράξει τώρα, ότε ο Φαεινός Αστήρ της ελευθερίας έλαμψε;

Αγετε λοπόν, ώ Αδελφοί! Συνδράμετε και την τελευταίαν ταύτην φοράν έκαστος υπέρ την δυναμήν του, εις ωπλισμένους ανθρώπους, εις όπλα, χρήματα και ενδύματα εθνικά, αί δε μεταγενέστεραι Γενεαί θέλουσιν ευλογεί τα ονοματά σας, και θέλουν σας κηρύττει ώς τους πρωταιτίους της ευδαιμονίας των.

ΙΑΣΙΟΝ τη 24 Φευρουαρίου 1821,

Αλέξανδρος Υψηλάντης Γενικός Επίτροπος της Αρχής.

Βέβαια, η προκήρυξη αυτή, που με σαφήνεια καθόριζε ποιός ειναι ο ιστορικός ηγέτης της Επανάστασης του 1821, ποιός καθοδηγούσε και διεξήγαγε τον αγώνα, έγινε στόχος πολλών και σφοδρών επικρίσεων των αντιδραστικών δυνάμεων. Των δυνάμεων αυτών που με τους διάφορους «Ελληνό-Χριστιανικούς πολιτισμούς» υπονόμευσαν σε μεγάλο βαθμό τη συνείδηση του έθνους γενικά και ειδικά στην περίοδο του μεσοπολέμου και της τριπλής κατοχής ειδικά.

Οι «ταγοί μας», με την εγκατάληψη του λαού και της χώρας και οι εναπομείναντες φωτοσβέστες, με την πεποίθηση οτι η νίκη του φασισμού ηταν αναμφισβήτητη και κυρίως με τη βεβαιότητα που ειχαν δημιουργήσει στον εαυτό τους, οτι ο φασισμός «ειναι οχι μόνο το καλύτερο αλλα και το μελλοντικό κοινωνικό-οικονομικό σύστημα διακυβέρνησης για την Ευρωπαϊκή Ηπειρο και τη χώρα μας», δεν δύστασαν να βάλουν σε κίνηση τους μηχανισμούς εκείνους με τους οποίους θα κάμψουν τη θέληση και θα πολτοποιήσουν τη συνείδη του λαού. Με το σκεπτικό αυτό, επέκτειναν το ήδη υπάρχον φασιστικό πλαίσιο συνεργασίας με τους κατακτητές. Και με έκδηλη την προθυμία να υπηρετήσουν πιστά και αμοιβαία τους ομοϊδεάτες τους, ειχαν ετοιμάσει όλους εκείνους τους μηχανισμούς, που μέσω της βίας, της πείνας και τις διάφορες μορφές «αναμόρφωσης» επιδίωκαν την μετάλλαξη της συνείδησης του λάου σε βαθμό, που τρεμόσβηνε και η Ελλάδα διέτρεχε τον κίνδυνο να διαμελιστεί, οπως ήδη ειχαν δεχθεί αδιαμαρτύρητα να δωθούν εδάφη της: Ανατολική Μακεδονία κλπ, για να ικανοποιηθούν οι εδαφικές αξιώσεις των συμμάχων του Χίτλερ.

Με την προκήρυξη αυτή ο Υψηλάντης, εκτός του οτι αναγνώριζε την ηγεσία και τους αγώνες των Φιλικών τους καλούσε να οπλιστούν και να συνδράμουν με χρήματα, όπλα και με ό,τι αλλο τον Ιερόν αγώνα για την Εθνική Απελευθέρωση και την Ελευθερία των Ελλήνων.

Το 1940 η Ευρώπη ηταν ηττημένη απ τον άξονα. Οι λαοί της Ευρώπης βυθισμένοι στην ηττοπάθεια και τη μοιρολατρία. Σκοτάδι και φόβος παντού. Κανένα φώς. Και μέσα σε αυτήν την οικουμενική σιωπή και την ηττοπάθεια, οι Ελληνες στα βουνά της Αλβανία διεξάγουν τις πρώτες νικηφόρες μάχες ενάντια στον άξονα. Τότε οι ηττημένοι και φοβισμένοι λαοί της Ευρώπης, άρχισαν να ξαναβρίσκουν τον εαυτό τους. Να συνερχονται απ τον λίθαργο της ηττοπάθειας.

Οπως λοιπόν, ο Υψηλάντης καλούσε τους Φιλικούς να οπλιστούν και να συνδράμουν με ολα τα μέσα τον Ιερό αγώνα, ετσι και οι κομμουνιστές που πρωτοστάτησαν για την ίδρυσει του ΕΑΜ, καλούσε το λαό να μαζέψει όπλα και να συνδράμει με όλες του τις δυνάμεις τον εξ ίσου Ιερό αγώνα για την απελευθέρωση της Ελλάδας απ την τριπλή σκλαβιά.

Τη στιγμή που οι συνεργάτες απεργάζονταν την φασιστική προοπτική, ο λαός με την καθοδήγηση του ΕΑΜ, με μικρές ελάχιστες εξαιρέσεις ετοίμαζε τις πολιτικές και στρατιωτικές οργανώσεις και τις δομές εκείνες, που οχι μόνο να απελευθερώθεί η χώρα απ την τριπλή κατοχή, αλλα και να λύθουν τα όσα κοινωνικό-πολιτικά και οικονομικά προβλήματα άφησε άλυτα λόγω του ιστορικού συμβιβασμού των αστών με τους Κοτζαμπάσηδες και τον Κλήρο το 21, καθώς και τα καινούρια που σώρευσε η εκατοντάχρονη Αστικο-Τσιφλικάδικη εξουσία. Ετσι ωστε μετά την απελευθέρωση της χώρας και τη λήξη του Β! παγκοσμίου πολέμου, να μήν επιστρέψει ξανά η Ελλάδα στο προπολεμικό καθεστώς και ειδικά στο επάρατο της 4ης Αυγούστου.

Το Αέναο κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαι της ανθρωπότητας απ τις αρχές του 17ου αιώνα, ξεπερνώντας τη φυλή και τις ομάδες πορεύονταν προς τη συγκρότηση του Εθνους. Το υπό κατασκευή Εθνος, οπως το προσδιόριζε η αστική Επανάσταση, σαν ενότητα ελευθέρων πολιτών μέσα στην οποία γιννιούνται θεσμοί, πολιτική, νομιμότητα, ιδέες και οράματα, ηταν υπό διωγμό σε ολόκληρη την Ευρώπη και οι άνθρωποι, που θα γίνονταν πολίτες ανήκαν στους αφέντες τους. Η απογορευμένη αλλου ιδέα-έννοια του Εθνους επιβλήθηκε αυτονόητα στην Ελλάδα, με την πιστή εφαρμογή των δυό βασικών αρχών της αστικής κοσμοθεωρίας και ηταν οι δυο αυτές αρχές, που στήριξαν την ανάσταση του Ελληνικού Εθνους: α) Οι ακίνητες, οι «άφθαρτες» περιουσίες του εχθρού δεν έγιναν κτήμα και στήριγμα μιάς ανερχόμενης αριστοκρατίας, μιας νέας τάξης κυριάρχων. Εγιναν «Εθνικές Γαίες», κοινό αγαθό στην υπηρεσία όλων...β) Κανείς δεν μετέτρεψε κανένα σε δουλοπάροικο στο νέο κράτος εκτός απ το...

Το γεγονός αυτό σε μιά εποχή που η δουλοπαροικία, στις παλιές και νέες μορφές της ηταν ο κανόνας στην ύπαιθρο, οπως ηταν φυσικό προκάλεσε τον θαυμασμό της ευρωπαϊκής διανόησης για την ελληνική Επανάσταση και η στράτευσή της στο πλευρό των Ελλήνων, δεν έγινε από κάποια παρανόηση ούτε στηρίχθηκε σε κάποια αοριστία και το κένο. Η συμπαράσταση της ευρωπαϊκής αστικής τάξης προς την ελληνική Επανάσταση, ηταν μια πράξη καθαρά διεθνούς ταξικής αλληλεγγύης. Την εποχή εκείνη βασικός εχθρός της ανερχόμενης αστικής τάξης ηταν η φεουδαρχία που στηρίζονταν στην έγγεια ιδιοκτησία και την δουποπαροικία.

Η ελληνική Επανάστηση και τα δυό αυτά καθοριστικής σημασίας δεδομένα-συνθήματα τα υλοποίησε α) με το να μή σκεφτεί- τολμήσει κανείς να εχει δουλοπάροικο στο Νεο ελληνικό κράτος και β) οι ακίνητες, οι «άφθαρτες» περιουσίες του εχθρού έγιναν «εθνικές γαίες» κοινό αγαθό στην υπηρεσία όλων...

Αν ειναι αλήθεια οτι οι άνθρωποι δεν εχουν πραγματικά αλλες ιδέες, όνειρα και αξίες, εκτός από αυτές που μπορεί να υπογράψουν με το αίμα τους, ο Ρήγας στάθηκε ο πρώτος γνήσιος και αληθινός ιδεολόγος της ΓΕΝΝΕΣΗΣ της Νεοελληνικής Ελλάδας. Το κάλεσμα του Ρήγα, μετά την άρνηση των καλαμαράδων να αναλάβουν την ηγεσία του αγώνα ηταν σαφή προς τους αρματωλούς, τους κλέφτες και τους Ραγιάδες: «Ενωθήτε, βάλτε το Νόμο οδηγό σας, πειθαρχήστε σ εναν αρχηγό και πάμε να συντρίψουμε τον δυνάστη!...». Για να υπάρχουν ομως Νόμοι και να λειτουργήσουν έπρεπε, οχι μόνο να ξεπεραστεί ο αστερισμός των ομάδων, αλλα οι ομάδες αυτές να ζευτούν στον ίδιο ζυγό της ηθικής του Νόμου για να συγκροτηθεί κοινωνία-Εθνος. Οι Ελληνες αγωνιστές του 21 ηταν οι πρώτοι που καθιέρωσαν την έννοια του Εθνους οπως αυτή η ιδέα κοιλοπωνούσε στα σπλάχνα της τότε κοινωνίας.

Οπως η Επανάσταση του 21, ηταν ενα μεγάλο κοσμοϊστορικό γεγονός, από εκείνα που προκαλούν ΔΕΟΣ σε όποιον το κοιτάξει κατάματα, σε όποιον αποφασίσει να αναμετρηθεί μαζί του. Η διαπίστωση αυτή δεν αφορά μόνο την πυκνότητα, την ποιότητα και τη σημασία των γεγονότων και αλλαγών που προκάλεσε αυτή η τεράστια σε μέγεθος ανατροπή. Αφορά και τα Συνταγματικά και όποια αλλα κείμενα που αναφέρονται σε αυτήν. Γιατί αν το 21σαν στόχο ειχε τη συγκρότηση του έθνους-ΓΕΝΝΗΣΗ της Ελλάδας-την απελευθέρωση εστω ενός τμήματος του ελλαδικού χώρους και τη δημιουργία της κρατικής οντότητας. Το ίδιο περίπου δέος θα νοιώσει και αυτός που θα αποφασίσει να κοιτάξει κατάματα την Εθνική Αντίσταση και να αναμετρηθεί μαζί της. Και να γιατί:

Στην ιεράρχιση των στόχων της Αντίστασης, την πρώτη θέση κατείχε η Απελευθέρωση της χώρας και τη δεύτερη να συνταχθούμε σε μια ανεξάρτητη πολιτεία, να κρατήσουμε τη φορά αυτή την Ελλάδα ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΜΑΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ. Να πάρουμε τα όποια προβλήματα αποσχολούν το λαό και τη χώρα στα ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΧΕΡΙΑ. Να την ανασυγκροτήσουμε και να την εντάξουμε ελεύθερη και ανεξάρτη πιά στη χωρία των αναπτυγμένων Ευρωπαϊκών χωρών. Και η Τρίτη να κρατήσουμε μεταξύ μας, τις όποιες διαφορές και να τις λύσουμε ΜΟΝΟΙ ΜΑΣ, χωρίς καμιά ΞΕΝΗ επέμβαση. Για να πάψει επιτέλους η χώρα μας να παίζει το ρόλο του αρωγού, που συνεπάγεται πλήθος ταπεινώσεων και εξεφτελισμών, ακόμα και οταν βρίσκεται με το μέρος ή στο πλευρό των νικητών. Να μην ξανά συμβεί αυτό που συνέβει με τον Α! παγκόσμιο, την Μικρασιατική καταστροφή, το Δεκέμβρη του 44 και τον Μάρτη του 1947. Να μην ξαναγίνει η γνωστή «ψοροκώσταινα».

Γι αυτούς ακριβώς τους στόχους και σκοπούς, δημιουργήθηκε και έδρασε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο. Και ηταν αυτό που χαροπαλεύοντας σε άνισο, σκληρό, αιματηρό και μακρόχρονο αγώνα με τις 12 και πλέον γερμανικές μεραρχίες, τον ιταλικό και βουλγαρικό στρατό κατοχής και με όλους τους αλλους ένοπλους και μή συνεργαζόμενους εθνοϊσμούς που απεργάζονταν να δολοφονήσουν Ελλάδα και λαό. Ηταν αυτή η λαογέννητη Αντίσταση, που οχι μόνο έδωσε πνοή και δύναμη στο λαό, να μήν αποδεχθεί την κατοχή, αλλα και με πίστη στις πατρογονικές παρακαταθήκες, αγωνίστηκε στα μαρμαρένια

αλώνια για την χιλιάκριβη τη Λευτεριά με τους τρείς κατακτητές, για να διατηρηθεί στη ζωή η μικρή στο δέμας, αλλά μεγάλη σε προσφορά και τις θυσίες στην κοινωνία των Ανθρώπων η μικρή μας Ελλαδίτσα.

Η Εθνική Αντίσταση γενικά και η ΕΑΜική ειδικά, ταυτίστηκε με τον αγώνα του λαού για Λευτεριά, Εθνική Ανεξαρτησία. Για μια καλύτερη ζωή. Και πριν από ολα υπήρχε ηρωϊσμός και αυτοθυσία. Υπήρχε απόλυτη αδιαλαξία απέναντι στους κατακτητές. Με δυό λόγια υπήρχαν ολα οσα συνθέτουν την Ελλάδα. Ηταν μια γενικευμένη Παντρατιά, με σκοπό και στόχο:

Να επιβεβαιώσει με τον αγώνα και τις όποιες θυσίες χρειάστηκαν οτι εμεί οι Ελληνες, δεν ήμαστε τυχαίοι και τυχάρπαστοι σε αυτήν τη Βαλκανική γωνιά της Ευρώπης. Σε αυτό το σταυροδρόμη του κόσμου. Να αποδείξει οτι έχουμε ταυτότητα, ιστορία, παράδσοση και σελίδες αγώνων :Εθνικής, Ηθικής και Πνευματικής Αντίστασης και εναν Αξιοθαύμαστο Πολιτισμό. Εχουμε αποσκευές πλούσιες σε Αρετή, Τόλμη και Αξιοπρέπεια. Εχουμε αξιοπρεπές παρελθόν, παρόν και μέλλον και μιά τεράστια αγνωνιστική και πνευματική προσφορά στην παγκόσμια κοινότητα. Και εναν πολιτισμό που άρδευσε με τον αγωνιστικό και πνευματικό του πλούτο, τον δυτικό πολιτισμό σε βαθμό που στο βάθος του ο δυτικός πολιτισμός, να μην ειναι τίποτε αλλο παρά οι ελληνικές αρχές και αξίες, ζωντανές, γονιμοποιημένες και προσαρμοσμένες στις ανάγκες της σύγχρονης ζωής.

Να τους θυμίσουμε για άλλη μια φορά, οτι σε αυτήν εδώ τη λεκάνη της Μεσογείου, σε αυτήν τη βραχώδη γωνιά της Ευρώπης και σταυροδρόμι του κόσμου γεννήθηκαν τα Γράμματα, οι Επιστήμες και οι Τέχνες. Ο ελληνικός πολιτισμός, ειναι αυτό που υποχρέωσε τον Ser Xenry Samner maihny να πεί : «Σ ενα μικρό λαό δόθηκε να δημιουργήσει την αρχή της προόδου. Αυτός ο λαός ηταν ο ελληνικός. Εξω απ τις τυφλές δυνάμεις της φύσης τίποτε δεν κινειται μέσα σ αυτό το σύμπαν που να μην εχει ελληνική καταγωγή».

Αυτήν την μεγάλη πολιτιστική και αγωνιστική κληρονομιά, αυτόν τον πλούτο ιδεών, οραμάτων και αξιών, αυτό το αγλάϊσμα, αυτό το αγίασμα της μακραίωνης ιστορίας του, ο λαός και ειδικά οι γενιές του 20-30 και του 30-40, δεν θα την αφήνε ανυπεράσπιστη. Ο πολιτισμός ειναι ιστορία. Ειναι το ανώτερο στάδιο της Ανθρώπινης σκέψης στη διαδρομή των αιώνων. Η ιστορία ειναι παρελθόν. Και το παρελθόν, οταν δεν το αναλύουμε ιστορικά και στις πραγματικές της διαστάσεις και δεν διδασκόμαστε από αυτό κάποτε θα ξαναστηθεί όρθιο μπροστά μας.

Με δεμένο χειροπόδαρα λαό και χώρα, απ τη 4χρονη βασιλό-μεταξική δικτατορία και τους Αγγλους επιδιαιτητές, φτάσαμε στην 28η Οκτωβρίου του 40. Η Ελλάδα, μπήκε στον πόλεμο κατά του φασισμού, ενώ εχει εσωτερικό δικό της καραμπινάτο φασισμό. Με άλυτα ολα τα κοινωνικό-πολιτικά προβλήματα, που έμειναν άλυτα απ το 21 και αυτά που προστέθηκαν στο μεταξύ. Οταν η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο, η αυθόρμητη συμμετοχή του λαού στον πόλεμο, δεν ηταν κάτι το ανεπάντεχο. Αυτή την αυθόρμητη συμμετοχή του ο λαός την συνέδεσε, εκτός απ την απόκρουση του εισβολέα, και με τον μακρόχρονο κρυφό ποθο και το αίσθημα ανακούφισης, οτι επιτέλους σήμαινε η ώρα να γλυτώσει και απ τον εσωτερικό φασισμό.

Ομως παρά τις πρωτιές και τις τόσες νίκες, για τις οποίες η παγκόσμια κοινή γνώμη κρατούσε την ανάσα, δεν ειχε αίσιο τέλος και αυτό γιατί, η Γερμανία προκειμένου να σώσει τον βασικό συνεταίρο της απ την ταπείνωση και το γόητρο του άξονα απ την πρώτη ήττα, στις 6 Απριλίου του 1941 μας κήρυξε και αυτή τον πόλεμο.

Η χώρα κατακτήθηκε, οχι από εναν αλλά από τρείς κατακτητές. Τώρα ο κάθε Ελληνας έπρεπε να πεί το μεγάλο ΝΑΙ ή το ταπεινό και ανθελληνικό οχι. Και τότε οι Ελληνες κυτάχθηκαν παλικαρίσια στα μάτια. Αυτή ηταν η πρώτη σπίθα. Η σπίθα-προζύμι της Αντίστασης. Και τότε ο ήρωας των αλβανικών βουνών,

των Μακεδονικών οχυρών και της Κρήτης, έγιναν ΕΑΜίτες, ΕΛΑΣίτες και ΕΠΟΝίτες, ΕΚΚΑϊτες, ΕΔΕΣίτες και ΠΕΑΝίτες και το ξεκίνημα μιας καινούριας πορείας άρχισε. Μιας πορείας, ίσως, προ το θάνατο αλλα και τη δόξα μαζί. Αποδείχνοντας για αλλη μια φορά οτι ο Ελληνικός λαός, δεν ειναι ώριμος για σκλαβιά, οπως το ειχε πεί πριν από πολλά χρόνια, ο Δ Γληνός, συμπληρώντάς το και με το : «Ο μόνος τρόπος για να ζήσει και να πεθάνει κανείς σαν Ανθρωπος, ειναι να ζήσει και να πεθάνει για ενα ΙΔΑΝΙΚΟ. Την άλλη μέρα οι Ελληνες ξεκίνησαν να συναντήσουν το θάνατο και ήξεραν το γιατί.

Το μεγαλείο της διάστασης με τον κατακτητή και η Αντίσταση του υπόδουλου και υπο κατοχή Ελληνα, βρίσκεται στο γεγονός οτι ο υπήκοος μέσω της Αντίστασης, οχι μόνο αμφισβητή την κατοχή, αλλα μέσω της Αντίστασης, διεκδηκεί εκτός απ την αξιοπρέπεια και την ιδιότητα του πολίτη και τη Λευτερία του. Μια ιδιοτήτα και ενα αγαθό που του τα αφαίρεσαν οι κατακτητές σε συνεργασία με τον ντόπιο κατοχικό κατεστημένο. Οταν το άτομο ανακτά την ικανότητα να ειναι υποκείμενο της ιστορίας, οταν η συλλογικότητα συντονίζει και συνδέει την ορμή της θέλησης για ελευθερίας σε κοινό αγώνα, οπως τον δρομολόγησε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, τότε ανεξάρτητα απ την έκβασή του, εχει γίνει ενα τεράστιο βήμα προς τα μπρός. Εχει επιτευχθεί, η υπέρβαση της αδράνειας και η κατάσταση υποταγής. Εχει εκδηλωθεί η πράξη ευθύνης και αυτονομίας και η διεκδίκηση πλέον της αυτονομίας μεταφέρεται απ τη απόρριψη της κατοχής και τη διαμαρτυρία στη σύγκρουση. Την αλλη μέρα άρχισε η ατελείωτη πορεία για την απελευθέρωση...

Τη στιγμή που οι συνεργάτες απεργάζονταν την φασιστική προοπτική, ο λαός μάζευε όπλα και έστηνε πολιτικές οργανώσεις και στο τελευταίο χωριό. Δημιουργούσε τις δομές και τις προϋποθέσεις εκείνες για τη συγκρότηση και ενός αξιόμαχου ένοπλου αντιστασιακού πυλώνα τον : Θρυλικό ΕΛΑΣ, ΕΚΚΑ, την ΕΣΠΟ και τον ΕΔΕΣ, μέχρι τη στιγμή που ηταν και αυτοί λαογέννητοι. Τον ΕΛΑΣ που απ την επομένη της δημιουργίας του, εκτός του ότι αμφισβήτησε την κατοχή της χώρα και τους ίδιους τους κατακτητές, εδραίωσε την πεποίθεση στο λαό, οτι η Ελλάδα κάποια μέρα θα απελευθερωθεί.

Τον ΕΛΑΣ που έκανε τον ύπνο των κατακτητών εφιαλτικό, τους υποχρέωσε να φυλάνε με διπλοσκοπιές τα λίγα τετραγωνικά μέτρα του στρατοπέδου και να χρησιμοποιούν τη δολοφόνο κλούβα για να μετακινηθούν απ το ενα στρατόπεδο στο αλλο. Και το βασικότερο να μήν επιστρέφουν ποτέ τόσοι οσοι ξεκινούσαν κάθε φορά για τις φονικές επιχειρήσεις, μα και να αναστήλει σε ενα μεγάλο βαθμό τη διάθεση για συνεργασία με τους κατακτητές.

Μέτα την ίδρυση του ΕΛΑΣ, τον Φλεβάρη του 1942, δίπλα στα συλλαλητήρια που οργάνωναν οι πολιτικές οργανώσεις, για την επιστράτευση, την κάθοδο των Βουλγάρων στη Θεσσαλονίκη, την αποστολή εργατών και ομήρων στα πολεμικά εργαστάσια της Γερμανίας, τα λαϊκά συσίτια κλπ άρχισαν οι μάχες. Μάχες φονικές, με νεκρούς, τραυματίες, και ισόβια ανάπηρους. Με αγνοούμενους και ομήρους. Συλλήψεις, βασανιστήρια κρεμάλες, εκτελέσεις και τα αντίποινα. Καταστροφές και ολοκαυτώματα. Για πρώτη φορά υπήρξε τέτοια μαζική εξόντωση αμάχου πληθυσμού στα μετώπισθεν. Κανένας κατακτημένος λαός της Ευρώπης, δεν ειχε υποστεί τα δεινά και τις τραγικές συνέπειες που ειχε υποστεί ο ελληνικός λαός.

Υστερά από έναν τετράχρονό, άνισο και αιματήρο αγώνα, η Ελλάδα στις 12 του Οκτώβρη 1944 Απελευθερώθηκε. Το κατεστημένο όμως, αφού δεν ηταν αυτό ο οργανωτής και συντελεστής του αγώνα και της νίκης, ποτέ δεν συγχώρησε στο λαό την πρωτοβουλία να οργανώσει Αντίσταση χωρίς τη δική του συγκατάθεση. Με τα πιό βάρβαρα και απάνθρωπα μέσα, επέβαλε σιγή τάφου γύρω απ την τετράχρονη Αντίσταση. Και για να την ενταφιάσει στη λήθη ωστε να μήν γίνει κορυφαία, συμβολική και επετειακή ημέρα η 12 Οκτωβρίου 1944, και κυρίως για να μην κόψει τον ομφάλιο λώρο απ το Βασιλό-Μεταξικό καθεστώς, το μεταπολιμικό κατεστημένο, επέβαλε και μετά την απελευθέρωση σαν εθνική επέτειο την

28η Οκτωβρίου που αυτό, θεωρεί μεν πως ηταν ο συντελεστή της κήρυξης του πολέμου, ο απλός λαός όμως έβαλε οπως πάντα το αίμα με αποτέλεσμα, αντί να γιοτράζουμε τη νίκη και την Απελευθέρωση γιορτάζουμε την έναρξη του πολέμου.

Η 28η Οτκωβρίου του 40, ηταν μια μεγάλη μέρα. Ηταν μια μεγαλειώδης αρχή. Η αληθινή της σημασία βρίσκεται στο γεγονός, οτι ενσάρκωσε και συντόνισε τη θέληση του λαού σε μια κοινή προσπάθεια για τη διεξαγωγή του αντιφασιστικού αγώνα διεθνώς και τον εσωτερικό.

Βέβαια και η Αντίσταση, σε ολη τη διάρκεια της κατοχής, την ημέρα αυτή, οχι μόνο τη γιόρταζε αλλά κατέθεται στεφάνια στον άγνωστο στρατιώτη και στεφάνωνε τους ήρωες του 21. Το έκανε ομως, σαν ένδειξη οτι η Ελλάδα συνεχίζει τον αγώνα για την απελευθέρωσή της. Στη Βέροια οι οργανώσεις της ΕΠΟΝ, την ημέρα αυτή και την 25η Μαρτίου, οργάνωνε ειδικά συνεργεία συλλογής λουλουδιών και κατάθεσης στεφανιών στον άγνωστο στρατιώτη κατά συνοικίες.

Στην Ελλάδα που μετά τη δημιουργία του ΚΚΕ και την ένταξή του στην Γ! Διεθνή, ο εμφύλιος πολικό-ιδεολογικός πόλεμος ηταν εν δυνάμει απ το 1920. Εντάθηκε με την βασιλο-μεταξική δικτατορία, πήρε ένοπλη μορφή με τη ανοικτή συνεργασία των Ράλληρο-Γονατάδων με τους κατακτητές. Η Αντίσταση ομως οχι μόνο άντεξε, αυτήν την από κοινού προσπάθεια εξόντωσης, αλλα βγήκε και νικητής απ την αναμέτρηση αυτή και στις 12 Οκτωβρίου 1944 η Ελλάδα απελευθερώθηκε.

Την ημέρα της Απελευθέρωσης, μαζί με την Ελληνική κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας στην οποία συμμετείχε και το ΕΑΜ με 5ή 6 Υπουργούς, για να συμμετάσχουν στις εκδηλώσεις της απελευθέρωσης και να δούν με τα ίδια τους τα μάτια, πώς εχουν τα πράγματα στην απελευθερωμένη Ελλάδα, ήρθε με μια μικρή συνοδία στρατού η συμμαχική αντιπροσωπεία αποτελούμενη απ τον Αγγλο Πρέσβευτή Λύπερ, τον Αντωνυ Ηντεν Υπουργός των εξωτερικών και τον Μάκ Μίλλαν ειδικό για τα θέματα της Μεσογείου. Ο λαός των Αθηνών και του Πειραιά, που τους περίμενε στο λιμάνι τους αποθέωσε. Χειροκρότησε και ζητωκραύγασε τόσο την Ελληνική κυβέρνηση αλλο τόσο και την συμμαχική αντιπροσωπεία.

Η αγγλική Αντιπροσωπεία, ερχόμενη στην απελευθερωμένη Ελλάδα, έκανε δυό βασικές διαπιστώσεις. Η πρώτη ηταν του κ Αντωνυ Ηντεν ο οποίος είπε: οπότε και αν γίνουν οι εκλογές και με όποιο σύστημα και αν γίνουν το ΕΑΜ «θα τις κερδίσει τις εκλογές» και η δεύτερη, οτι οι εθνικόφρονες δυνάμεις, δεν ηταν αρκετές και κυρίως ικανές να πάρουν την εξουσία μέσω των εκλογών. Και οι Αγγλοι που για 120 χρόνια κυβερνούσαν την Ελλάδα, διόριζαν αρχηγούς κομμάτων, πρωθυπουργούς, Υπουργούς και θυρορούς ακόμα, και εν όψη του να διατηρήσουν αλώβητη την Αγγλική αυτοκρατορία, ήθελαν την Ελλάδα πάσει θυσία προσδεμένη εκ νέου στο δικό τους άρμα.

Και για να ειναι εξασφαλισμένα τα γεωστρατηγικά και οικονομικά συμφέροντα, έπρεπε οχι μόνο να μην πάρει μέσω των εκλογών το ΕΑΜ την εξουσία, αλλα ούτε και τη θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης να κατέχει στα μεταπολεμικά πολιτικά πράγματα της χώρας. Ενας ακόμα βασικός λόγος που συνηγουρούσε να οδηγηθεί η χώρα στον εμφύλιο πόλεμο μια και ηταν ο μόνος τρόπος να εξοντωθεί αυτό το λαογέννητο ΕΑΜικό κίνημα, ηταν ο ρόλος που θα έπαιζε ο ελλαδικός χώρος στα νέα να διαμορφωθούν μεταπολεμικά παγκόσμια και τοπικά δεδομένα.

Για να αποτελέσει βάση αναχαίτησης του κομμουνισμού και αφετηρία εξόρμησης ενας χώρος, πρέπει να μην εχει «εχθρούς» στα μετώπισθεν. Και το ΕΑΜ, παρά τις τόσες συνεργασίες των διαφόρων εθνοϊσμών με τους Γερμανούς, τα πυκνά δίκτυα Αγγλων πρακτόρων, χαφιέδων και καταδοτών, τα μπλόκα, τις ομαδικές εκτελέσεις και τους νεκρούς στις μάχες με τους κατακτητές και στην πρώτη φάση του εμφυλίου με τους Αγγλους νεοκατακτητές το Δεκέμβρη, παρά την στρατιωτική ηττα το ΕΑΜ εξακολουθούσε να

διατηρεί άθικτες τις πολιτικές του δυνάμεις. Να ασκεί τεράστια επιρροή στο λαό και μετά την παράδοση των όπλων.

Τότε προκειμένου να σώσουν την Ελλάδα από τους Ελληνες και να επανέλθει η Ελλάδα στην πρό της 28ης Οκτωβρίου του 1940, ήρθαν πολλές χιλιάδες Αγγλοι «σύμμαχοι». Τώρα πλέον οχι να δούν πως εχουν τα πράγματα, αλλα να επιβάλουν τη θέλησή τους με την πιό ωμή, βάβραρη και ξετσίπωτη βία. Για το σκοπό αυτό έφεραν αμέτρητα Τάνκς, Αεροπλάνα, Καράβια και τους όλμους καμπύλης τροχιάς και πολλές, αμέτρητες χιλιάδες στρατό που μαζί με τους Ραλληρό-Γονατάδες και τους διάφορους γνωστούς εθνοϊσμούς, που οπλίστηκαν απ τους κατακτητές και δρούσαν από κοινού κατά του τρισκατάρατου ΕΑΜ, που συνέχιζε να ασκεί επιρροή στο λαό.

Αφού λοιπόν, Αγγλοι και Ραλληλό-Γονατάδες συγκροτήθηκαν σε ενιαίο σώμα και αφού συντόνισαν τον τρόπο δράσης αναζητούσαν κάποια αφορμή, προκειμένου να «κονιορτοποιήσουν» το ΕΑΜ, όπως πρόβλεπε το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» που εκπόνησαν οι Αγγλοι, απ το Αύγουστο του 1943. Η εκπόνηση του σχεδίου ΜΑΝΝΑ, έγινε οταν άρχισε η αντίστροφη μέτρηση στο Στάλιγκρτ και οι Γερμανοί στρατιώτες αντί για το στήθος έδειξαν την πλάτη στο Κοκκινο στρατό. Το σχέδιο αυτό πρόβλεπε την προγραφή του ΕΑΜ. Για να υλοποιηθεί το σχέδιο ο Τσιώρτσιλ, έδωσαν εντολή στην ελληνική κυβέρνηση, να παραβιάσει τη συμφωνία του Λιβάνου. Τη Συμφωνία που αποτέλεσε τη βάση για τον σχηματισμό της κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας.

Στη ζωή και ειδικά στην πολιτική, υπάρχει κάτι πιό σκληρό και πιο απάνθρωπο απ τον ανοιχτό πόλεμο των όπλων. Αλλα και πιό άτιμο: Η πρόθεση υπολογιστικά και ύπουλα καταστρωμένη προετοιμασία του, με καθημερινές προκλήσεις και παραβιάσεις-πόλεμο νεύρων-απ την πλευρά του δυνατού. Διπλός ο σκοπός του νεοκατακτητή. Να τσακίσει το ηθικό του αντιπάλου για να έρθουν τα όπλα να τον αποτελειώσουν. Και εκτός απ αυτό να τον ερεθίσει σε τέτοιο βαθμό, ωστε να τον κάνει να προβεί σε πράξεις βίας. Και ετσι να δώσει την αφορμή στον εαυτό του, που σκοπεύει να επιτεθεί, την αφορμή τής χρήσης των όπλων, ενω παράλληλα να εχει και το «φαινομενικό δίκαιο» με το μέρος του.

Ετσι ώστε να μετακυλήσει την ευθύνη της έναρξης του πολέμου στον αντίπαλο. Και αυτό γιατί και η πιό ωμή και ξετσίπωτη επέμβαση, σε μια ήδη απελευθερωμένη και σύμμαχο χώρα, εχει και η ένοπλη βία την ανάγκη από «ηθική» δικαίωση!

Και επειδή η μια παραβίαση διαδέχονταν την αλλη το ΕΑΜ, αντί για τα όπλα που ήθελαν οι νεοκατακτητές στις 3 του Δεκέμβρη, κάλεσε το λαό της Αθήνας στην πλατεία Συντάγματος, να διαμαρτυρηθεί οχι μόνο να σταματήσουν οι παραβιάσεις, αλλα να μπούν σε εφαρμογή και πράξη οι συμφωνίες του Λιβάνου. Αυτό ηταν! Να η αφορμή και η δικαιολογία. Μια ειρηνική διαμαρτυρία την μετέτρεψαν σε πεδίο μάχης. Και τότε το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» από σχέδιο έγινε πράξη σκοτώνοντας άοπλους και άμαχους πολίτες. Προκειμένου να αναλάβουν οι ίδιοι οι Αγγλοι πλέον τη συνέχισει του εμφυλίου, γέμισαν την πλατεία Συντάγματος με νεκρούς και τραυματίες.

Την αλλη μέρα ο μέγας Τσιώρτσλ, έδωσε τις γνωστές φονικές εντολές: «ενεργήστε σαν να βρίσκεσθε σε κατεχώμενη χώρα» και οχι «ειρήνη χωρίς νίκη» και πολλές άλλες παρόμοιες εξ ίσου φονικές εντολές. Τότε τα τάνκς, τα καράβια και τα αεροπλάνα ξερνούσαν φωτιά και σίδερο. Εκατοντάδες οι νεκροί και οι τραυματίες στις συνοικίες και τις φτωχογειτονιές. Υστερα από λίγες μέρες ήρθε και ο ίδιος ο Τσιώρτσιλ στην Αθήνα, για να οργανώσει την επέκταση του εμφυλίου πολέμου και στην υπόλοιπη Ελλάδα.

Και τότε τη θέση των «Ταγμάτων ασφαλείας» και των εθνοϊσμών που εντάχθηκαν στην εθνοφυλακή και τη χωροφυλακή, την πήραν : οι διάφοροι Σούρλιδες, Βουρλάκιδες, Μαγκανάριδες, Χίτες, Βενίτες, Παπαδοπουλαίοι κλπ, συνεπικορούμενοι απ τη χωροφυλακή και η εθνοφυλακή οι συμμορίες αυτές

έσπερναν τη συμφορά και το θάνατο στο πέρασμά τους. Αυτή η σύζευξη των ντόπιων και ξένων Μακιαβέλιδων με του Μακελάριδες σε συνδιασμό με το «Σχέδιο Μάρσαλ» και το «Δόγμα Τρούμαν», που ανέλαβε την χρηματοδότηση της τρίτης φάσης του εμφυλίου, επισώρευσε καινούρια δεινά.

Στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων για τη λύση του ελληνικού ποβλήματος οι αντιπροσωπεία του ΕΑΜ, δεν συζητούσε με την ελληνική αντιπροσωπεία που να ειχαν μια αλλη άποψη, για τη λύση των όποιων προβλημάτων αποσχολούσαν το λαό και τη χώρα, αλλα με μιά ΞΕΝΗ ΔΥΝΑΜΗ, που ειχε καταλάβει στρατιωτικά μια απελευθερωμένη χώρα. Για να μήν επεκταθεί αυτό το μακελειό και στη υπόλοιπη Ελλάδα, το ΕΑΜ δέχθηκε και υπέγραψε την γνωστή Συμφωνία της Βάρκιζας.

Η Συμφωνία αποτελούνταν από 9 άρθρα, δύο απ τα οποία αφορούσαν το ΕΑΜ: το 4ο άρθρο που πρόβλεπε την απελευθέρωση των ομήρων και των δυό συμβαλομένων και το 6ο άρθρο, που πρόβλεπε τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ, του ΕΛΑΝ και της Πολιτοφυλακής. Τα υπολοιπα εφτά (7) αφορούσαν την κυβέρνηση. «...Ινα δε η επελθούσα συμφωνία προσλάβει τον χαρακτήρα ενος ακατάλυτου Συμφώνου, εκφράζοντας τας επιταγάς της συνειδήσεως του Ελληνικού λαού...».

Επειδή το ΕΑΜ στη διάρκεια των διαπραγματεύσεων, εξέφρασε κάποια επιφύλαξη για την καλή πίστη της Δεξιάς και την εφαρμογή της Συμφωνίας, ο κ Μάκ Μίλλαν και Λήπερ που πήραν μέρος στις διαπραγματεύσεις είπε στην Αντιπροσωπία του ΕΑΜ, να «έχουν εμπιστωσύνη τουλάχιστο σε αυτούς τους Αγγλους, που εγγυήθηκαν με το κύρος της Βρετανικής Αυτοκρατορίας τη συμφωνία της Βάρκιζας».

Στις 12 του Οκτώβρη του 1944, μόλις ειχαμε βγεί από μια τετράχρονη πολεμική θύελλα, που ξεθεμελίωσε τον τόπο και άφησε πίσω της ερείπια και τάφους. Η υλοποίηση του κοινού στόχου των ντόπιων φασιστικών και αντιδραστικών δυνάμεων και των ξένων, δίπλα στα ερείπια και τους τάφους που άφησε η τετράχρονη κατοχή θα σώρευε και αλλα ερείπια και καινούριους τάφους.

Μέχρι την ημέρα της υπογραφής, οι αντιδραστικές δυνάμεις με πρωταγωνιστή τη φασιστική Δεξιά και οι ξένοι έκρυβαν ύπουλα τις πραγματικές τους προθέσεις. Με μιά πολιτική ανεντιμότητα, σπάνια και για αυτά ακόμα τα χρόνια της φαυλοκρατίας, η Δεξιά σαν εκπρόσωπος όλων αυτών των εθνοϊσμών, έβαλε την υπογραφή της κάτω από μια Συμφωνία, που υπόσχονταν στον ελληνικό λαό κατοχύρωση των ελευθεριών του, πολιτική αμνηστία και τη δημιουργία ενός πραγματικού εθνικού στρατού, καθώς και την κάθαρση του δοσιλογισμού απ τον κρατικό μηχανισμό και την ελληνική κοινωνία.

Την επομένη της παράδοσης των όπλων, έγινε ακριβώς το αντίθετο. Ενώ η συμφωνία έγινε για να μήν επεκταθεί ο εμφύλιος και στην υπόλοιπη Ελλάδα, η σαν από θαύμα νεκραναστημένη φασιστική Δεξιά, που είδε σαν σωτήρες του Αγγλους πρώτα και του Αμερικανούς μετά, οπώς προηγούμενα ειχε δεί τους Γερμανούς. Η φασιστική Δεξιά, που έτρεμε την απελεθέρωση της χώρας και του λαού απ τα ξένα δεσμά και εξαρτήσεις. Που πουλούσε και την ψυχή της στο διάβολο για να μπορέσει να επιβιώσει. Αυτή η ξεσκολισμένη σε αυτές τις επιδώσεις φασιστική και μοναρχική Δεξιά και το υποκριτικό παλαιό-δημοκρατικό Κέντρο, στηριγμένοι στα αγγλικά όπλα, για να μήν αλλάξει θέση και δομή η εξουσία, με το ΕΑΜ εστω στην αντιπολίτευση, την επομένη της υπογραφής με το σύνθημα:

«Γλύξμπούργκ ο μόνος σωτήρας της Ελλάδος και των Αγγλικών συμφερόντων στην Ελλάδα», εξαπέλησαν μια αχαλύνωτη λευκή τρομοκρατία σε ολόκληρη τη χώρας. Ενα εκτεταμένο πογκρόμ. Ενα όργιο βίας και ασυδωσίας σε βαθμό, που η Ελλάδα σπάραζε κάτω από τον βούρδουλα και το δολοφονικό μαχαίρι του υπερτοφικού απ τη Βασιλό-Ματαξική δικτατορία και την κατοχή παρακράτος συνεπικουρούμενο και απ το επίσημο κράτος. Ολόκληρη η χώρα ειχε μετατραπεί σε θέατρο φρικτών σκηνών. Σκηνές ζόφου και φρίκης ξετυλίγονταν απ άκρου σ άκρου της Ελλάδας, όπου ο πρώτος τυχόν καταδότης μπορούσε να βγάλει μια φωνή εναντίον ενός ατομικού του εχθρού οτι ειναι «κουκουές» για να

τρέξουν κάθε ειδους φασίστες και τραμπούκοι, συχνά και «όργανα της τάξης» να συνδράμουν στην επιτυχία της εξόντωσης του συλληφθέντα.

Οπού ο οποιοσδήποτε, συμμορίτης, δεκανές ή και χωροφύλακας, μπορούσε να μπεί στο σπίτι σου με το αυτόματο και να κάνει ό,τι θέλει και του αρέσει, απλώς επειδή ειχες πάρει μέρος στην Αντίσταση ή κάποιος γείτονας οτι είσαι Αριστερός. Να σε σπάσει στο ξύλο, να σε πάει στην ασφάλεια για να σε βασανίσουν, να σε στείλουν εξορία, φυλακή και στο εκτελεστικό απόσπασμα ακόμα.

Σε τέτοιο βαθμό ειχαν φτάσει η ασυδωσία και η ανεξέλεγκη βία, που ο Αμερικανός ανταποκριτής της «Φωνής της Αμερικής» κ. Λίλαντ Στόου μετέδωσε: «Η Αθήνα ειναι σήμερα ή πιό θλιβερή πρωτεύουσα της Ευρώπης» και ο ανταποκρικής της Αγγλικής εφημερίδας «Μαγχεστριανός Φύξας» έγραφε: «Η Ελλάδα βρίσκεται κάτω απ τη διαλυτική μανία της Δεξιάς». Οταν λοιπόν, οι ανταποκριτές που ήρθαν στην Ελλάδα, αν οχι να κάνουν το μαύρο άσπρο, αλλά να απαλύνουν κάπως τη σκληρότητα, τη μορφή και την έκταση της εγκληματικής βίας, που έζησαν και οι ίδιοι αυτές τις σκηνές φρίκης, δεν μπορούσαν να μην κάνουν γνωστά αυτά τα τραγικά γεγονότα στις χώρες τους. Και όταν η «Αθήνα ειναι η πιό θλιβερη πρωτεύουσα της Ευρώπης», ο καθένας αντιλαμβάνεται τί συνέβαινε στην ύπαιθρο.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα για την έκταση και την ένταση που ειχε πάρει η βία, αποτελεί το γεγονός οτι απ τις πολλές δεκάδες τραγούδια της Αντίστασης, δεν τραγουδήθηκε κάνενα παρά το γεγονός οτι το περιεχόμενό τους ηταν κατάμεστο από Πατριωτισμό, λευτεριά, δίκαιο και κυρίως λεβεντιά και Ελλάδα.Τραγούδια που ενεθάρρυναν τον λαό να πάρει μέρος στον αγώνα και τους μαχητές του ΕΛΑΣ, να αναμερηθούν στην αδιάκοπη μάχη με τους κατακτητές, αλλα και με το χάρο. Γνωρίζοντας το κατεστημένο τη δύναμη του πατριωτικού-αγωνιστικού τραγουδιού, το ποινικοποίησε και σαν γραφτό-κείμενο και σαν φωνή. Ακόμα και το μουρμούρισμα αρκούσε να φάς ενα γερό χέρι ξύλο, αλλα και να βρεθείς εξορία, αν ο χαφιές υπερέβαλε λίγο τον τόνο της φωνής. Αυτό ακριβώς το γεγονός οδήγησε τον Ποιητή Αναγνωστάκη να γράψει στα πεζά ποιήματά του το στίχο: «Επνιξαν στο λαρύγγι μου τα τραγούδια».

Η περόδος αυτή ηταν η εποχή που ο Αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός, ενώ γνώριζε οτι «ΚΑΙ ΗΣΑΝ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΑΥΤΟΙΣ ΚΟΙΝΑ» κατά την χριστιανική ρήση, χρήζεται απ τον Τσιώρτσιλ αντιβασιλεύς και σαν αντιβασιλεύς τα «ΠΑΙΡΝΕΙ ΟΛΑ». Συγκεντρώνει στα χέρια του ολε τις πολιτικές και στρατιωτικές εξουσίες. Και τότε «Ωκοδόμησε είς υψήλα παλάτια το αγιαστήριον αυτού...Σου ειναι οι ουρανοί και Σου η Γή...Διότι μέγας Είσε και κάμνεις θαύματα...» (Ψαλμοί ΟΗ-ΠΟ-ΠΤ). Ηταν η εποχή που το Αγιο Ορος έθεται, υπό την σεπτή προστασία του Φίρερ την κιβωτό της Ορθοδοξίας και ο αρχηγός των Ταγμάτων Ασφαλείας Πελοποννήσου Δ. Παπαδόγκωνας έλεγε « Εκφράζομεν την χαράν μας, Φίρερ, δια την θαυμαστήν διάσωσίν Σας και κλίνομεν, με ευγνωμοσύνη το γόνυ ενώπιον του παντοδυνάμου Θεού , όστις ήπλωσεν προστατευτικήν χείρα επάνω από τη ζωή Σας, δια να Σας διαφυλάξει εις το Γερμανικόν εθνος... Από της Ιεράς Γής της Αρχαίας Σπάρτης, υψούται η προσευχή μας: ΚΥΡΙΕ ΔΙΑΦΥΛΑΣΣΕ ΤΟΝ ΦΙΡΕΡ ΜΑΣ», προάγεται σε στρατηγό και αλλοι 117 «ήρωες» των Ταγμάτων Ασφαλείας γίνονται Ευέλπιδες με υποδιοικητή το Γερακίνη.

Ηταν η εποχή που ο Κουλουμβάκης στη δίκη του Λάμπρου αρχηγό της ειδικής Ασφάλειας Αθηνών, ούρλιαζε έξαλος οτι «Η μεγίστη πλειοψηφία των Ελλήνων ευγνωμονεί βαθέως τους Γερμανούς, τα Τάγματα Ασφαλείας και την ειδικήν δια τα μπλόκα και τας εκτελέσεις». Ηταν η εποχή που φεύγοντας απ το σπίτι δεν ήξερες αν ξαναγυρίσεις, η εποχή που ο συνεργάτης-δοσίλογος κατείχε περίοπτη θέση και κόμπαζε για την «προσφορά» του, ηταν η εποχή που η ζωή του εθνικόφρονα Ελληνα ηταν υπερτιμημένη και του Αντιστασιακού μηδαμινή ώς και μηδενική.

Ο καιρός περνούσε και στον διεθνή ορίζοντα διαμορφώνονταν το διπολικό παγκάσμιο σύστημα και το ΕΑΜ, παρά τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ, την λευκή τρομοκρατία και τις σκηνές φρίκης, την εκτεταμένη χρήση της γιγαντοαφίσσας απ τη κατασκευασμένη πτωματολογία, η επιρροή του εξακολουθούσε να ειναι μεγάλη και η ανάγκη να οδηγηθεί η χώρα στον θερμό πλέον εμφύλιο πόλεμο κρίθηκε αναγκαία. Επρεπε οσο το δυνατόν πιό γρήγορα να ξεκαθαρίσει μια για πάντα με το ΕΑΜ.

Και επειδή οι αντιδραστικές δυνάμεις με την ολόθερμη και όλων των είδων συμπαράσταση των Αγγλων, από κοινού δεν μπόρεσαν να το εξοντώσουν και ας πλήρωναν «βάση ειδικής εγκυκλίου», με λύρες τα κομμένα κεφάλια. Δίπλα στους δικτατορικούς και κατοχικούς έκτακτους νόμους, ψηφίστηκαν τα έκτακτα μέτρα και αφου έστειλαν τους δικαστές και τους Εισαγγελείς που ειχαν θέση και άποψη στην Επαρχία απαλλαγμένοι πλέον απ τους υποψιασμένους, έβγαλαν την τήβεννο, φόρεσαν πηλήκιο και χρυσές επωμίδες και άρχισε η λειτουργία των εκτάκτων στρατοδικείων, τις καθημερινές «νόμιμες» και παράνομες εκτελέσεις. Τα νησιά γεμάτα εξορίστους και οι φυλακές χωρίς δίκη καταδίκους και ωστόσο το ΕΑΜ, εξακολουθούσε να ειναι ζωντανό και να ασκεί επιρροή.

Μια λοιπόν, που δεν μπόρεσαν οι αντιδραστικές δυνάμεις και οι Αγγλοι από κοινού να εξοντώσουν ηθικά και βιολογικά το ΕΑΜ και ο ελλαδικός χώρος κάθε μέρα που περνούσε έπαιζε ολο και πιό σημαντικό ρόλο, ηρθαν οι Αμερικάνοι να συνεχίσουν τον εμφύλιο πόλεμο, που άρχισε η βρετανική αυτοκρατορία. Για να μήν ερθουν με άδεια χέρια μας έφεραν το «Σχέδιο Μάρσαλ» και το «Δόγμα Τρούμαν». Το στρατηγό Βάν Φλίτ, στον οποίο παραδόσαμε το στρατός με εκείνο το κατάπτυστο «Ιδού ο στρατό σας» του κ Π. Κανελόπουλο Υπουργό τότε των στρατιωτικών, τον κ Πιούρι Φόϊ για πρεσβευτή και τον κ Γκρέϊντυ και πολλούς αλλους ειδικούς συμβούλους.

Συμβούλους που απ τη θέση του επικυρίαρχου επάνδρωσαν και έλεγχαν όλους τους στρατιωτικούς και πολιτικούς μηχανισμού και ό,τι αλλο ειδικό και εκπαιδευμένο να δρά στο σκοτάδι. Εστησαν μηχανισμούς προπαγάνδας, κατασκοπείας, Ροδιοφωνικούς σταθμούς και ραδιογωνιόμετρα για να προσδιορίζουν τους ασυρμάτους και όποια αλλα ερτζιανά μηνήματα και κυρίως απέρριψαν την άποψη να γίνει και η Ελλάδα στα μέτρα της βιομηχανική χώρα, ενώ παράλληλα αποφάσισαν να παρανείνει η χώρα μας αγροτό-τουριστική.

Οχι οι Αμερικάνοι δεν κατασκεύασαν πτωματολογία, οπως οι Αγγλοι. Ούτε γέμησαν με γιγαντοαφίσες την Ελλάδα. Επειδή ομως ειχαν κατασκευάσει πρόσφατα τις περίφημες Βόμβες Ναπάλμ, που κάθε μιά ειχε ισχύει, οσο ενα καλά οργανωμένο ολοκαύτωμα, αλλα δεν τις ειχαν ακόμα δοκιμάσει στην πράξη. Αντί λοιπόν, να χρησιμοποιούν μόνο το κλασικό πυροβολικό ξηράς και θάλασσας με τις κλασικές βόμβες των αεροπλάνων και τα τάνκς, που η εμβέλειά τους και το μεγεθος της καταστροφής ηταν κάπως περιορισμένη σε σχέση με τις Ναπάλμ, μας τις έφεραν με σκοπό να προσδιορίσουν στην πράξη το μέγεθος της καταστροφής που προκαλεί η κάθε μια, για να τις χρησιμοποιήσουν αργότερα στο Βιετνάμ. Συνέβει και με τις Βόμβες Ναπάλμ, αυτό που συνέβει με τα γερμανικά καθέτους εφορμήσεως αεροπλάνα. Τα περίφημα Στούκας, που οι Γερμανοί, για να προσδιορίσουν την ισχύ τα δοκίμασαν στον Ισπανικό εμφύλιο πόλεμο σκοτώνοντας, οπως και οι βόμβες Ναπάλμ τώρα ενα δημοκρατικό στρατό.

Το Βασιλιά τον είχαμε φέρει. Αφου λοιπόν, εξασφαλίσαμε ολα τα πιό πάνω καλούδια, χρήσαμε και τον στρατηγό Παπάγο Αρχηστράτηγο, ωστε να μήν ειναι μόνος και ανώτερος ο στρατηγός Βάν Φλίτ, ύστερα από εναν τετράχρονο εμφύλιο πόλεμο στις 29 Αυγούστους 1949 έπεσε ο Γράμμος και το Βίτσι. Και την επομένη της «νίκη» του Γράμμου, οι δυνάμεις που εκπροσωπούνται απ τη Δεξιά συνεργαζόμενες με τους κατοχικούς κατακτητές, διατήρησαν τις πολιτικές και δεολογικές τους πεποιθήσεις συνεργασίας και με τους νεοκατακτητές πλέον, ετσι ωστε να διατηρούνται στη ζωή και τα φαντάσματα της «αλλήστου μνήμης» γεγονότα που πέρασε η χώρα για αρκετές 10ετίες.

Δυό ηταν οι βασικοί στόχοι του εμφυλίου α) Να παραμείνει ο ελλαδικός χώρος προμαχώνας του «ελευθερού κόσμου» και βάση εξορμησής σε περίπτωση ενος νέου πολέμου και β) Μια που οι «σύμμαχοι»,την Ελλάδα την προόριζαν να παίξει αυτόν τον ρόλο και το ελληνικό κατεστημένο τον δέχθηκε, έπρεπε να εξοντώθει ο εσωτερικός εχθρός. Μιά πρώτη απόπειρα έγινε μέσω των εκλογών. Πολλοί ισχυρίσθηκαν οτι έγιναν εκλογές στις 13/3/1946 και μάλιστα υπό την εποπτεία των συμμάχων. Τα κόμματα που αποτελούσαν το ΕΑΜ έκαναν αποχή. Στις εκλογές αυτές ψήφισαν οχι μόνο οι νεκροί αλλα και τα δέντρα. Πήραν 91% η Δεξιά και το Κέντρο και το ποσοστό της αποχής μας είπαν οτι ηταν 9%. Επειδή ομως όλοι γνώριζαν οτι το πραγματικό ποσοστό που εκπροσωπούσε το ΕΑΜ στο λαό, εξακολουθούσε να ειναι μεγάλο, αποφάσισαν οτι ο μόνος τρόπος για να παίξει η Ελλάδα τον ρόλο για τον οποίο την προόριζαν ηταν να συνεχίσουν τον εμφύλιο πόλεμο.

Και το μέγα το πελώριο ερώτημα που μπαίνει ειναι : από αυτό το 9% κινδύνευε το κατεστημένο; Και το αμέσως επόμενο ερώτημα ειναι: για αυτό το 9% οδηγήθηκε η χώρα στον εμφύλιοι σπαραγμό;

Τον εμφύλιο πόλεμο, που στην κατοχή ένοπλα τον άρχισαν σε συνεργασία με τους κατακτητές, οι Ραλληλό-Γονατέδες και οι πολυάριθμοι εθνοϊσμοί, το Δεκέμβρη προστέθηκαν με την ένοπλη επέμβασή τους και οι Αγγλοι και απ την Βάρκιζα και μετά, που το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ βάση της Συμφωνίας αυτής παρέδωσε τα όπλα, τον συνέχισαν οι εθνοΪσμοί που προϋπήρχαν και διάφορες συμμορίες που οργάνωσαν και χρηματοδοτούσαν οι Αγγλοι, η Δεξιά και το Παλαιό Κέντρο. Εχοντας εξασφαλίσει οι δοτές απ τους Αγγλους νεοκατακτητές οι όποιες ελληνικές κυβερνήσεις στηριγμένες στα αγγλικά όπλα, άλλοτε με τα χέρια του Ιακώβ, άλλοτε με του Ισάακ, αλλά πάντα με την φωνή του Ιακώβ, τον συντηρούσαν και τον συνδάβλιζαν αυτές μέχρι τον Μάρτη του 1947, που ανέλαβαν να τον συνεχίσουν οι Αμερικάνοι, με το «Σχέδιο Μάρσαλ», το « Δόγμα Τρούμαν» τους στρατηγούς με πρώτο τον στρατηγό Βάν Φλίτ και τους πολλοιάριθμους Συμβούλους. Ολοι αυτοί απο κοινού έκαναν εκείνες τις απαραίτητες αποδοχές, παραδοχές, παραχωρήσεις και υποχωρίσεις και στις 29 Αυγούστου του 1949 η πτώση και του Γράμμου έφερε τη πολυπόθητη «νίκη».

Ο εμφύλιος πόλεμος λοιπόν, ηταν το μέσω-εργαλείο που θα εξόντωνε τον εσωτερικό «εχθρό». Θα έκανε μια εκτεταμένη εθνοκάθαρση και θα διασφάλιζε έκείνους τους όρους για να μπορεί η Ελλάδα, στη δεδομένη στιγμή να παίξει το ρόλο για τον οποίο την προόριζαν, ενώ παράλληλα θα στακίζε τη ραχοκκοκαλιά της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης. Με τον τρόπο αυτό θα απάλλαζε το ελάχιστο για πενήντα και πλέον χρόνια το κατεστημένο απ το βραχνά της Αριστερής αξιωματικής αντιπολίτευσης.

Οταν ομως η «νίκη» του Γράμμου και τα όποια έκτακτα μέτρα, έχασαν τη δυναμική τους και οι δυνάμεις της Αντίστασης ενσωματωμένες στην ΕΔΑ, έγιναν το 1958 αξιωματική αντιπολίτευση πάρα την ισχύ των εκτάκτων μέτρων. Οταν το κατεστημένο διαπίστωσε οτι ούτε οι εκλογικοί νόμοι, ούτε τα εκλογικά πρξικοπήματα, τα μέτρα βίας, νοθείας το 1961 και το σχέδιο «Περικλής», δεν μπόρεσαν να ανακόψουν την πορεία ανώδου της Αριστεράς με κίνδυνο της 5 του Μάη 1967, να νικήσει ακόμα και συνασπισμένες ολες της δυνάμεις του κατεστημένου μαζί, προκειμένου να ανακόψει αυτήν την πορεία ανώδου, κατέφυγε στην 7χρονη δικτατορία. Οταν και η δικτατορία έχασε και αυτή τη δυναμική της και η επανασυσπείρωση της Αριστεράς, διέγραφε εκ νέου τον κίνδυνο να μήν τους έφταναν πλέον και πάλι ολων μαζί τα κουκιά, οπως το Μάη του 1967, τότε έγινε η μεγαλύτερη ανακάλυψη του αιώνα.

Τότε το κατεστημένο θυμίθηκε, πως κάποτε ο λαός, έστω και χωρίς τη δική του συγκατάθεση, έκανε ενα αξιοθαύμαστο αγώνα για την απελευθέρωση της χώρας. Και αφού στο μεταξύ δεν έμεινα παρά μόνο λίγοι εν ζωή από τους συντελεστές αυτού αξιοθαύμαστου αγώνα, αποφάσισε ύστερα από 41 ολόκληρα χρόνια με το Ν 1543/85 στις 24/4/85, να «αναγνωρισει» αυτήν την εθελοντική, πρωτόγνωρη και ανεπανάληπτη Λαϊκή Αντίσταση. Απένειμε μετάλλεια στους Αντιστασιακούς, χωρίς ομως και να την

καταγράψει και στας δέλτους της ιστορίας σαν εθνικό κεφάλαιο και σαν ενα απ τα πιό αξιόλογα ιστορικά δεδομένα της Νεοελληνικής ιστορίας. Χωρίς να την εισάγει στην εκπαίδευση, στις δομές του κράτους, στην κοινωνία, την τέχνη κλπ. Εκτοτε «παραχώρησαν» και τους Αντιστασιακούς, μια μέρα που να μπορούν «ελεύθερα» πλέον και αυτοί να μαζεύονται και να λένε τα τα δικά τους και πέραν αυτού ΟΥ.

Με το νόμο αυτό όρισαν σαν επέτειο την ημέρα που ενωμένες οι δυνάμεις της Αντίστασης μαζί με τους Αγγλους, ανατίναξαν τη γέφυρα του Γοργοποτάμου. Και για να μήν είναι εντελώς μόνοι και για να μην νοιώθουν αυτό που λέει ο λαός: «Ολοι, ολοι αντάμα και ο κασιδιάρης χώρια», έρχονται και Αντιπρόσωποι των αρχών σπάνια οι επικεφαλείς. Και για να μην ακούσει το Εκκλησίασμα τον πανηγυρικό της ημέρας όπως συμβαίνει με τις άλλες επετείους, να γίνει έστω η επιμνημόσυνη δέηση και να εκφωνηθεί ο πανηγυρικός της Αντίστασης μέσα στην εκκλησία, ούτε η κατάθεση στεφανιών να γίνει στο χώρο του αγνωστο στρατιώτη, αλλα έξω στην ύπαιθρο. Στο χώρο της Ελιάς όπου ειναι το άγαλμα του αντάρτη. Στον αντάρτη που απ την μέρα που στήθηκε δεν τον άφησαν ήσυχο. Πότε του σπάνε οι γνωστοί «άγνωστοι» την κάνη του όπλου, πότε του ρίχνουν διάφορα χρώματα και από αρκετόν καιρό τώρα σχεδιάζουν στο μνημείο του αντάρτη τον αγγυλωτό σταυρό. Χωρίς για όλες αυτές τις άσχημιες να...

Ας σημειωθεί οτι σε αυτά τα 41 χρόνια, η αναφορά στη λέξη Αντίσταση και Γοργοπόταμος ηταν κολάσιμη πράξη. Και ακόμα πιό κολάσιμη ηταν τα τραγούδια της Αντίστασης. Κάθε δε προσπάθεια απότισης φόρο τιμής στους πεσόντες της μάχης αυτής, αντίκριζαν την βάναυση συμπεριφορά των τότε Μάτ και ο χώρο του Γοργοποτάμου. Οταν πλησίαζε η μέρα αυτή, ο χώρος του Γοργοποτάμου ηταν Ναρκοθετημένος. Μάλιστα στις 30 Νοεμβρίου του 1964, με την δεύτερη κυβέρνηση Κέντου, προκειμένου να μην μετακινήσουν οι Αντιστασιακοί με την πολυάριθμη συμμετοχή του, εστω λίγα χιλιοστά την βαριά ταφόπετρα, κάτω απ την οποία ειχαν θάψει οι δυνάμεις που θέλουν και επιμένουν να γιορτάζουμε σαν επέτειο την ημέρα της κήρυξης του πολέμου και όχι την ημέρα που απελευθερώθηκε η χώρα, η προσπάθεια αυτή ειχε ενα τεράστιο κόστος απ τις νάρκες: 13 νεκροί και 38 τραυματίες μου έφυγαν με τα φορεία χώρια αυτούς, που μπόρεσαν και στάθηκαν στα πόδια και για να μήν μπλέξουν έφυγαν χωρίς να δηλώσουν τον τραυματισμό τους.

Ετσι λοιπόν, για το ίδιο θέμα, μετά την «αναγνώριση» έχουμε δυό επετείους. Μια για την κήρυξη του πολέμου και μια για την Αντίσταση. Μια επέτειο που ολόκληρο το έργο της συμποσούται μόνο στην ανατίναξη της γέφυρας του Γοργοποτάμου και όχι επέτειο για την ίδια την Αντίσταση, που ηταν ο φορέας της Απελευθέρωσης. Ο τρόπος που «αναγνωρίστηκε» και ο σκοπός για τον οποίο «αναγνωρίστηκε», σκοπό και στόχο ειχαν να συμπυκνώσουν ολόκληρο το νόημα και το περιεχόμενο της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης, σε αυτή και μόνο Αντιστασιακή πράξη: την ανατίναξη της γέφυρας Γοργοποτάμου, οπως περιόρισε το εργο της Αντίστασης το κατεστημένο με την ιδιόμορφη αυτή «αναγνώριση», ξεχνώντας οτι:

Το έργο της Αντίστασης, ειχε πρώτο και κύριο μέλημα την απελευθέρωση της χώρας, την απαλλαγή της απ την ξένη εξάρτηση και την κοινωνικό-οικονομική ανάπτυξη. Για να φέρει σε πέρας αυτούς τους ιερούς σκοπούς και κυρίως για την απελευθέρωση, χύθηκαν σε άνισες μάχες ποτάμια αίμα όπως, και στον αλβανικό πόλεμο για να μην κατακτηθεί η χώρα. Υπήρχαν χιλιάδες δια βίου ανάπηροι.

Την αμφισβήτηση και τη διαστροφή αυτού του εθελοντικού λαογένητου αγώνα ανέλαβε να την κάνει, η συντηρητική και οκνηρή πνευματικά Ελίτ. Η Ελίτ αυτή, που για να επιβιώσει καταλήγει αντιδραστική και για να «διαπρέψει» εγκληματεί εις βάρους του λαού και της χώρας. Αυτή που με τα χωρίς ιστορικής σημασίας γραφτά, προσπαθεί να δουλώσουν τον αδούλωτο αγωνιστικό πνεύμα του λαού και να καναλιζάρουν τους πόθους και τα οράματα του, στη θέληση και τις επιδιώξεις της άρχουσας τάξης και των ξένων.

Αυτοί οι αργυρώνητοι δούλοι της εκάστοτε άρχουσας τάξης, που αναλαμβάνουν με το ψέμα, τη διαστροφή και την παραποίηση των ιστορικών γεγονότων, να απαλλάξουν απ τις όποιες ευθύνες τους πραγματικά υπεύθυνους ακόμα και για πράξεις εγκληματικές σαν αυτές του 21 και 1940-1949. Και σε συνέχεια για τους ίδιους λόγους να μεταφέρουν αυτές τις εθνοπροδοτικές ευθύνες και εγκληματικές πράξεις στους αγωνιστές του 21 τότε και του 1941-49 τώρα. Αυτοί νομίζουν οτι η ιστορία, για να μην πώ η Ανθρωπότητα, άρχισε να υπάρχει από τότε που γεννήθηκαν, έδρασαν και μεγαλούργησαν αυτοί. Αυτοί ειναι «ιστορικοί χωρίς ιστορία». Αυτοί οι ταξικά στρατευμένοι ιστορικοί γράφουν μια ιστορία λουστρασιόν. Ιστορία για την «ιστορία». Δεν έχουν αφήσει τίτοτε στη νεότερη ιστορία που να τραβά την προσοχή και να κινεί το ενδιαφέρον. Κλασικό παράδειγμα η πλήρης ταύτιση της Ορθοδοξία με τον Ελληνισμό και πολλά αλλα παρόμοια.

Μπορεί το κατεστημένο μέσω των όποιων συμβιβασμών, συναλλαγών και διαπλοκής να βρήκε ανθρώπους και κυρίως συγγραφείς, λογοτέχνες και δημοσιογράφους, να διαστρευλώσουν, να παραποιήσουν την 4χρονη Αντιστασιακή ιστορία και να μετατρέψουν τους συνεργάτες σε «πατριώτες» και «ήρωες» και τους αγωνιστές συλλήβδην σε εσωτερικό «εχθρό» Το πιό τραγικό για την περίπτωση της «αναγνώρισης» με εισαγωγικά, ειναι το γεγονός οτι δυστυχώς εκτός απ τους αργυρόνητους υπήρξαν και συναγωνιστές, συμπολεμιστές και συγκρατούμενοι ακόμα, που ενώ γνώριζαν οτι το ΕΑΜ, εκτός απ τον αγώνα κατά των κατακτητών, σαν όραμα και προοπτική εκτός απ την Απελευθέρωση της χώρας, την Εθνική Ανεξαρτησία ειχε στο πρόγραμμά του και την Λαϊκή Δημοκρατία, όπου ο λαός με ελεύθερες εκλογές θα καθόριζε αυτός την πορεία που θα ακολουθουσε μεταπελευθερωτικά η χώρα.

Οι συναγωνιστές αυτοί οχι μόνο στήριξαν αυτήν την τυπική και κενή περιεχομένου «αναγνώριση», οπως την αναγνώρισε και τη θέλει το κατεστημένο, αλλα μερικοί δεν δύστασαν παραβλέποντας ή παρερνηνεύοντας το μεταπολεμικό πρόγραμμα του ΕΑΜ. Οι συναγωνιστές αυτοί οχι μόνο αποδέχθηκαν, αλλα προπαγάνδησαν την τέτοια αναγνώριση και το ακόμα πιο τραγικό αποδέχθηκαν αδιαμαρτύρητα το σύνθημα του κατεστημέμου: «ευτυχώς που δεν επικρατήσαμε», γιατί αν επικρατούσαμε «θα ήμασταν και εμεις σαν την Αλβανία».

Αυτοί οι άνθρωποι που σε κάποια στιγμή της ζωής τους συμμετείχαν ενεργά στην Αντίσταση άλλαξαν ιδέες, απεμπόλεσαν ολη ή μέρος της προηγούμενης ζωής, τη δράση και την προσφορά τους σε αυτό το εθελοντικό λαογένητο απελευθερωτικό κίνημα, δέχτηκαν και στήριξαν αυτήν την τυπική και κενή περιεχομένου αναγνώριση. Αναλογίστηκαν άραγε οτι με την αναγνώριση αυτή η ιστορία οχι μόνο δεν καταγράφεται στις πραγματικές διαστάσεις, αλλα και ούτε την δέχεται αυτήν την Σούπα «αναγνώριση». Και δεν τη δέχεται γιατί η «αναγνώριση» αυτή ηταν και παραμένει μια ιδιόμορφη απόρριψη. Η πραγματική ιστορία της Εθνικής Αντίστασης δεν εχει γραφεί ακόμα.

Και επειδη τα στερνά μετρούν τα πρώτα, οι συναγωνιστές, οι συντροφοι και οι συμπολεμιστές αυτοί για να διακιολογήσουν την ιδεολογική και πολιτική τους μετάλλαξή, προβάλουν το επιχείρημα: «πως ο καθένας εχει το αναφθέρετο δικαίωμα να αναθεωρεί τις θέσεις, τις απόψεις και τα πιστεύω του ακόμα». Σωστό και κανένας ψόγος. Αλλα αυτός ομως που νομίζει οτι έκανε λάθος ζητάει συγνώμη εστω απ τον εαυτό του και πάει σπίτι του. Για να αποδέχεται σαν σωστά αυτά τα συνθήματα, να πιστεύει, να προπαγανδήζει και να γράφει τα εντελώς αντίθετα από αυτά που πίστευε και αγωνίστηκε με κίνδυνο τη ζωή του, πρέπει να εχει αποβάλλει κάθε ίχνος τσίπας για να προσπαθεί τώρα να μας πουλήσει τα αντίθετα. Ειναι κοινώς αποδεκτό, πως αν η αλλαγή θέσης στερείται ηθικού περιεχομένου, τότε η αλλαγή του πιστεύω ειναι σκέτος σαλταρισμός. Και η ιστορία δεν αποδέχεται και δεν...

Με το χρόνο λένε αγαπητοί σύντροφοι η πληγή κλείνει. Μένει όμως η ουλή στο σώμα και στην ψυχή για να Σου θυμίζει αυτό που θέλεις με το χρόνο και την μετάλλαξη να ξεχάσεις.

Το ιδιο συμβαίνει και με την επιμονή του καταστημένο όσον αφορά την διατήρηση της 28ης Οκτωβρίου σαν εθνική επέτειο. Θέλει και αυτό να ξεχάσει. Και οχι μόνο θέλει, αλλά έκανε και ό,τι μπόρεσε και με ολα τα μέσα που αγιάζουν το σκοπό να ξεχάσει ό,τι έγινε στο παρελθόν. Και με το συνθημα: Πολεμος ηταν, κατοχή και εμφύλιος ηταν τη να τα σκαλίζουμε τώρα. Ενα αλλο μέσο που χρησιμοποιεί ειναι η ανιστόρητη επίμονη προσπάθεια που κάνει να διατηρήσει ζωντανή στη μνήμη του λαού αυτήν την ψευδεπίγραφη επέτειο. Νομίζει πως με τον τρόπο αυτό να διαγράψει απ την μνήμη του λαού αυτό το τρισκατάρατο Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο.

Αντί λοιπόν, πριν την αναγνώριση να αξιολογήσει κοινωνικό-ιστορικά τη γενιά της Αντίστασης, γιατί η εμφάνιση της γενιάς αυτής, στη σκηνή της Νεοελληνικής ιστορίας, ειχε κάτι το ασύγκριτο αν οχι το ασύληπτο. Καμιά αλλη γενιά μετά το 21, δεν αντίκριζε οπως η κατοχική γενιά το φάσμα της τριπλής κατοχής, το φάσμα της πείνας, του πολέμου και την μπότα των κατακτητών να συνθίβει για τέσσερα χρόνια τους Ελληνες και την Ελλάδα. Αντί να διαλογηθεί με την γενιά αυτή, γιατί Αντίσταση σημαίνει πρώτα απ ολα και πάνω απ όλα ΕΘΝΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ, Σημαίνει Εθνική Καταξίωση, Σημαίνει Γραματολογική Εθνική Παιδεία, Σημαίνει ΓΝΩΣΗ του αντικειμένου της ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ. Σημαίνει Ιστορία. Να ξέρουν οι μετέπειτα γενιές, τί ακριβώς ειχε συμβεί και χρειάστηκε να οργανωθεί Αντίσταση. Πότε, Πού, Πώς και από Ποιούς.

Σημαίνει ανέγερση Μνημείων στους τόπους της θυσίας, αντίστοιχα με την προσφορά. Σημαίνει Μουσεία Εθνικό και Τοπικά. Σημαίνει αξιοποίηση της Αντιστασιακής Λογοτεχνίας, της Ποίησης και του Θεάτρου. Σημαίνει καθημερινότητα. Σημαίνει χρηματοδότηση για μεταπτυχιακές σπουδές-Δοκτορά με αποκλειστικό θέμα κατά τομείς την Αντίσταση. Σημαίνει Αποδοχή και Παραδοχή της Εθνικής Αντίστασης. Σημαίνει ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ χωρίς εισαγωγικά. Σημαίνει Πράξη Εθνικής Απελευθέρωσης.

Σήμερα δεν αμφισβητείται πλέον από κανέναν, οτι η Ενθική Αντίσταση ηταν συνέχεια του Αλβανικού Επους και οτι οι ήρωες των Αλβανικών βουνών, των Μακεδονικών οχυρών και της Κρήτης, ηταν αυτοί που ζαλώθηκαν ξανά τις πατρογονικές παρακαταθήκες και δημιούργησαν χωρίς όπλα, κρατικό μηχανισμό, χάρτες, πιξίδες, κιάλια, τηλέμετρα και επιμελητείες αυτό το δεύτερο Επος, που τα δυό μαζί συγκλόνισαν την οικουμένη και αποτελούν τη Δόξα της σύγχρονη της Ελλάδας.

Το κατεστημένο προσπαθεί η «αναγνώριση» να παίξει το ρόλο της δικλίδας ασφαλείας. Προσπάθησε με την «αναγνώση», να την ξεθυμάνει, να την αδιάσει από το κοινωνικό της περιχόμενο και να την εντάξει στο σύστημα. Η Εθνική Αντίσταση ηταν και θα παραμείνει Σύμβολο Αντίστασης και Σημείο Αναφοράς για τους νέους αγώνες. Μήτρα έμπνευσης σύγχρονων οραμάτων και διεκδικήσεων. Τα μηνύματα της Αντίστασης, δεν μπορούν να ξεθυμάνουν πολύ περισσότερο να ξεχαστούν, όπως πολύ θα το ήθελε και επιδιώκει το κατεστημένο. Οπως δεν μπορεί να καναλιζάρει-ξεθυμάνει και τη φυσική ροπή της Νεολαίας για ανυπακουεί και αντίσταση στις εκάστοτε δομές της εξουσίας.

Βέβαια οι σημερινές γενιές, δεν αντιμετωπίζουν τα τάνκς και τα μεδραλιοβόλα, ειναι ομως αντιμέτωπες με τη σύγχρονη εκδοχή των κατασταλτικών μηχανισμών. Οπως οι γενιές της Αντίστασης εμπνεύστηκαν απ τις ιδέες, τις αξίες και τα οράματα του 21. Το ίδιο οι αξίες και τα οράματα της Αντίστασης, οσο και αν πολλοί τα θεωρούν ξεπερασμένα, αποτελούν διαχρονικά δομικά υλικά, με τα οποία θα χτίσουν οι νέες γενιές τις σύγχρονες αντιστάσεις, μέσα απ τις γραμμές των πολύχρωμων κοινωνικών κινημάτων ενάντια στην παγκασμιοποίηση, γιατί δείχνουν το δρόμο της ενότητας και της συλλογικής δράσης. Αλλωστε οι πιό μεγάλοι, οι πιό όμορφοι και η πιό κρίσιμοι αγώνες, ειναι οι αγώνες που έρχονται.

Η μεταδεκεμβριανή Ελλάδα της Δεξιάς, ελέω Σκόμπυ, Λήπερ και Πιούρι Φόϊ, η Ελλάδα του Μανιαδάκη, του Κουλουμβάκη, του Τουκροβασίλη κλπ, παρά την τεράστια και πολύπλευρη προσφορά της στο συμμαχικό αγώνα και την Απελευθέρωση της χώρας, ειχε γίνει το κλοτσοσκούφι των εθνών... Κυρίως

στο κεφάλαιο των εθνικών διεκδικήσεων. Αντί οι διεκδικήσεις να ειναι αντίστοιχες με το μέγεθος της προσφοράς. Δεν υπήρχαν αυτοί που θα τις διεκδικούσαν. Αυτούς τους αρκούσε η δοτή εξουσία. Οι άνθρωποι που θα τις διεκδικούσαν στο όνομα της προσφοράς, ειχαν πάρει το δρόμο για τα ξερονήσια και τις φυλακές. Τότε τα όποια ελληνικά προβλήματα και αυτά ακόμη τα εθνικά τα «έλυνε» το Foei Offis στο Λονδίνο. Ετσι κάποιο πρωϊ οι Ελληνες, ακούσαμε απ το Μπι-Μπι-Σι οτι η Ελλάδα, «χωρίς να ειναι παρούσα έκλεισε ειρήνη με την Ιταλία».

Σήμερα ακούγονται φωνές, πως πρέπει να αρθούν οι οροθετικές γραμμές. Πως ομως να αρθούν οι οροθετικές γραμμές, οταν εξακολουθεί να υπάρχει ενταφιασμένη η αξιοθαύμαστη προσφορά του λαού και το πρόβλημα της πραγματικής, ουσία και περιεχόμενο αναγνώριση της Αντίστασης; Οταν η ιστορία σταματά στις 29η Οκτωβρίου το 40 και ξανά αρχίζει μετά την μεταπολίτευση; Οταν λείπει η 4χρονη κατοχική ιστορία; Οταν δεν καθιερώνεται η 12 Οκτωβρίου, σαν την ημέρα που Απελευθερώθηκε η χώρα σαν ημέρα εθνικής επετείου; Για οποίον ακριβώς λόγο εξακολουθούμε να γιορτάζουμε την κήρυξη του πολέμου, που ειχε το τραγικό επακόλουθο την τριπλή τετράχρονη κατοχή και οχι την απελευθέρωση της χώρας, που ηταν και η νίκη αυτού του πολέμου, που άρχισε την 28η Οκτωβρίου του 40 και έληξη την 12η Οκτωβρίου το 1944;

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΚΑΙ ΑΔΙΑΙΡΕΤΗ. Αρχίζει την 28η Οκτωβρίου του 1940, συνεχίζει αδιάκοπα στα χρόνια της κατοχής στο εσωτερικό και στο εξωτερικό. Ειναι σε όλους γνωστό οτι μέχρις ΟΤΟΥ φτάσουμε στη 12η Οκτωβρίου του 1944, που ειναι η μέρα λευτεριάς, ο λαός κάτω απ τη μπότα των Γερμανών, αψηφώντας τα τάκνς και τα πολυβόλα, γιόρταζε με πείσμα και πολλές φορές με αίμα την 28η Οκτώβρίου. Την γιότραζε όμως σαν σημείο αναφοράς οτι θα συνέχιση του αγώνα μέχρι τη Νίκη. Και οταν ήρθε η νίκη, επειδή το κατεστημένο, δεν ηταν ο φορέας και συντελεστής αυτής της νίκης, οχι μόνο συνεχίσαμε να γιορτάζουμε την ημέρα που άρχισε ο πόλεμος αλλά και καταχωνιάσαμε στα αζήτητα αυτόν τον πρωτόγνωρο και αξιοθαύμαστο αγώνα του λαού μας. Του λαού που παρέμεινε για αλλη μια φορά στο περιθώριο, έρμαιο των συμφερόντων και παθών των ισχυρών και των μεγάλων.

Η Μοναρχική Δεξιά, αλλα και το υποκριτικό παλαιό-δημοκρατικό Κέντρο, η παλιά και νέα φαυλοκρατία του τόπου, εχουν διαπράξει ολοι από κοινού συμφέροντος κινούμενοι: ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΕΘΝΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ της Νεοελληνικής ιστορίας, ΑΡΝΗΘΗΚΑΝ ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ, το έργο της, την προσφορά της και τους ανθρώπους που συμμετείχαν. Την Εθνική Αντίσταση του 1941-44, που αποτελεί την παγκόσμια αναγνωρισμένη και αξιοθαύμαστη ΕΘΝΙΚΗ ΠΕΡΓΑΜΕΝΗ πάνω από κόμματα, ιδεολογίες και εσωκομμάτικές διαφορές. Οποιος ΑΡΝΗΤΑΙ ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΑΡΝΗΤΑΙ ΤΟ ΕΘΝΟΣ.

Για να μήν ανασυρθούν στο φώς οι φυλακισμένες μνήμες. Ετσι λοιπόν, απλά και τυπικά, σαν να μετακινούσε ενα έπιλπο απ την μια θέση στην αλλη την «αναγνώρισε» για την αναγνώριση και κυρίως για να της αφαιρέσει τη δυναμική, την αίγλη και την ξεχωριστή εκείνη χαρά της αναμονής, οτι κάποτε εστω και αργά θα ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΤΕΙ σαν τέτοια που ηταν και στις πραγματικές της διαστάσεις. Την «αναγνώρισε» για να πάρει το κατεστημένο τα κουκιά που του έλλειπαν, αλλα και να αμβλυνθούν τα ιδεολογικό-πολιτικά σύνορα και αντιλήψεις για τη ζωή. Να καταργηθούν οι οροθετικές γραμμές και να γίνει αποδεκτή η άποψη : νυστεύσαντες και μή νυστεύσαντες ολοι παιδιά του Θεού είμαστε. Τί να τα σκαλίζουμε τώρα. Γιατί να αναμοχλεύμε ενα παρελθόν που εχει κλείσει προ πολλού και οριστικά με την αναγνώριση σε «εισαγωγικά».

Εκλεισε λοιπόν! Πως ομως έκλεισε. Συμμετείχε στο κλείσιμο ο λαός, που ηταν ο βασικός συντελεστής του 4χρονου αγώνα, που δόξασε την Ελλάδα στα πέρατα του κόσμου; Εκλεισε με «ήρωες» τους απόντες, τους συνεργάτες και τους πλουτίσαντες απ τη δυστυχία του λαού και με την μομφή οτι το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ

δεν πολέμουσε τους κατακτητές; Οταν σε αυτά τα εθνικής σημασίας θέματα, γίνονται τέτοιες αλλοιώσεις ο καθένας αντιλαμβάνεται τί συμβαίνει με τα άλλα ιστορικά μας δεδομένα.

Οπως σε όλες οι μεγάλες ιστορικές στιγμές και ενέργειες εχει και ο δοξασμένος αυτός αγώνας τα φωτεινά σημεία και τις σκιές του. Αυτές ακριβώς τις σκιές προσπάθησε το κατεστημένο να μετακυλήσει στην Εθνική Αντίσταση. Ετσι ωστε οχι μόνο να «αποδειχθεί» αλλα και να γίνει «πιστευτώ» απ το λαό, οτι τα «Τάγματα Ασφαλείας» και οι πολυάριθμοι εθνοϊσμοί, Βασιλόιμεταξικοί, κατοχικοί και μεταπελευθερωτικοί, και αυτοί οι Αγγλοι ακόμα, ηταν πρόσωπα ιδανικά και αξιοθαύμαστα. Αρχάγγελοι που προέκυψαν εξουρανού, άσπιλοι, αμόλυντοι και παραδειγματικοί και οτι σε καμιά περίπτωση οι «πρωταγωνιστές» αυτοί του εμφυλίου, κινήθηκαν από πρόθεση ή και ιδιωτελείς σκοπού και στόχους. Οι δέ συμπεριφορές και οι κανόνες δράσης ηταν άμεσα διακριτοί και οι προθέσεις ηταν πάντοτε «ηθικές» και «άγιες». Κάποιοι «αλλοι» ηταν αυτοί που ειχαν θέση ιδιωτελείς σκοπούς και στόχους και κινούνταν στις σκιές και το σκοτάδι.

Περίπου με αυτό το σκεπτικό και βασικό ιστορικό περιεχόμενο, θέλει και προσπαθεί να κλείσει το κατεστημένο αυτό το εθνικό κεφάλαιο. Το κεφάλαιο που ακούει στο όνομα: Μεσοπόλεμος, Αλβανικός πόλεμος, 4τραχρονη κατοχή, επανεγκαθίδρυση Μοναρχίας, εμφύλιος, Δικτατορία μέχρι την μεταπολίτευση.

Η προσπάθεια αυτή δεν αποβλέπει στην αναμόχλευση, ή να ξύσει πληγές. Πολύ περισσότερο να μιλήσει για ήρωες και μηνύματα για την «άσβεστη μνήμη», αλλά για να πάμε παρά πέρα. Και για να πάμε παραπέρα, δεν πρέπει να διατηρούμε τη ζωή τα φαντάσματα του περελθόντος. Και ο μόνος τρόπος να πάμε παραπέρα, εκτός του ότι πρέπει να πούμε στο λαό την αλήθεια οσο πικρή και αν ειναι, αλλα να δώσουμε και τα του Καίσαρα στον Καίσαρα και τα του Θεού στο Θεό.

Αλλωστε ο σκοπός και ο τρόπος που «αναγνωρίσηκε», σκοπό εχει να αλλοιώσει την ουσία και το περιχόμενο απ αυτόν τον πρωτόγνωρο και λαογέννητο αγώνα. Να βγάλει οπως το 21, τον συντελεστή λαό για μια ακόμη φορά απ το κοινωνικό-πολιτικό γίγνεσθαι και τη συμμετοχή του στα κέντρα που παίρνονται οι αποφάσεις.

Το κατεστημένο ειναι ενιαίο. Δεν τεμαχίζεται και δεν κατανέμεται ανεξάρτητα από ποιό κόμμα κυβερνά. Αυτό άλλωστε εννοούσε ο κ Ανδρέας Παπανδρέου οταν έλαγε το «ΠΑΣΟΚ δεν τεμεχίζεται και δεν κατανέμεται». Οταν το 1985 το κατεστημένο αποφάσισε να εξαπατήσει για αλλη μια φορά αυτό το ρωμαλαίο λαϊκό κίνημα, που κάθε φορά του χαλάει τη σούπα και υποχρεώνεται να καταφύγει σε έκτακτα μέτρα, τρομονόμους και δικτατορίες. Ταξικά σκεπτόμενο φρόντισε και γι αυτήν ακόμη την τυπική αναγνώριση, να υπάρξουν κάποιες σοβαρές εντάσεις, ενστάσεις και φωνές διαμαρτυρίας.

Ετσι λοιπόν για υπάρξουν διαμαρτυρίες και εντάσεις εστω και για αυτήν την σε εισαγωγικά «αναγνώρισηε το ενα σκέλος του κατεστημένου η Ν. Δημοκρατία αποχώρησε απ τη Βουλή και απείλησε, πως οταν έρθει στην εξουσία, τον νόμο αυτόν θα τον καταργήσει. Και πράγματι τον κράτησε το λόγο. Μπορεί το 1990, οταν πήρε την εξουσία η Ν.Δ, να μην κατάργησε το Νόμο 1543/85 όπως «απειλούσε», αντί ομως να εφαρμόσει εστώ και αυτόν τον κολοβό Νόμο, ψήφισε ενα νέο Νόμο τον 1976 /1991, με αποτέλεσμα αιτήσεις που εκκρεμούσαν απ το 1985, για αναγνώριση να ανασταλούν. Το ίδιο ανεστάλησαν και οι αιτήσεις των αναπήρων.

Με το άρθρο 6 του ιδίου Νόμου, δεν αναγνώριζε τις γνωματεύσεις των πρωτοβάθμιων Νοσοκομειακών Υγειονομικών Επιτροπών. Συγκρότησε «ειδικές» Περιφερειακές Υγειονομικές Επιτροπές και παραπέμψε τους αιτούντες αναπήρους για επανεξέταση. Ετσι εκτός του ότι πέθαναν αρκετοί στο μεταξύ, αυτές οι Επιτροπές σαν «ειδικές» που ηταν... Το ωραίο δε ειναι, οτι και το 1993 που ξαναπήρε την κυβέρνηση το ΠΑΣΟΚ, δεν τον κατάργησε αυτόν το νόμο!

Διλπός ο σκοπός του Κατεστημένου: Και για να μήν ταράξουν τα λιμνάζοντα από χρόνια νερά και να μήν υποχρεωθούν να ανασύρουν απ τη λήθη τους πραγματικούς συντελεστές της Νίκης, εξακολουθούμε να γιορτάζουμε σαν εθνική επέτειο την ημέρα που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο και οχι την ημέρα που απελευθερώθηκε η χώρα.

Ετσι από καιρό τώρα διαμορφώθηκαν, δίπλα στα τόσα αλλα οξύμωρα σχήματα και δύο ακόμα: Να «γιορτάζουν» πρώτα τυπικά και ματαξύ τους, την απελευθέρωση της χώρας από τον εχθρικό ζυγό στις 12 Οκτωβρίου 1944, που ειναι η πραγματική μέρα που απελευθερώθηκε η χώρα, και ΜΕΤΑ από 16 μέρες την κήρυξη του πολέμου. Και σε συνέχεια για να μήν εχουν παράπονο και οι αγωνιστές της Αντίστασης, μετά την «αναγνώρισει» χωρίς συκγεκριμένη ημερομηνία αλλά την τελευταία κυριακή του Νοέμβρη σαν εθνική «επέτειο» την ανατίναξη της γέφυρας του Γοργοποτάμου. Για να μήν εχει και η «γιορτή» αυτή το πραγματικό της περιεχόμενο «γιορτάζουμε» πάλι την έναρξη της Εθνικής Αντίστασης, με σημείο αναφοράς μόνο την ανατίναξη της γέφυρας του Γογροποτάμου και οχι την 12η Οκτωβρίου σαν ημέρα Νίκης και απελευθέρωσης της χώρας απ την τριπλή κατοχή.

Το πρόβλημα συνεπώς που μπαίνει, ειναι ως πότε εμεις οι Νεοέλληνες με διάφορα τερτίπια, θα παρακάμπτουμε την ιστορική αλήθεια; Ως πότε θα ακυρώνουμε την ιστορική αλήθεια και θα είμαστε επιλήσμωνες της μνήμης; Μα εκεί στη μνήμης που προσπαθούν να ενταφιάσουν με την «αναγνώριση» οριστικά πλέον τον εθελοντικό και ανιδιοτελή αγώνα, λάμπει ο πολιτισμός και η προσφορά του λαού. Χωρίς τη μνήμη οι ιστορικές εμπειρίες και αυτή η προσφορά ακόμα μένουν άγνωστες. Δεν επικοινωνούν με την αρχαία και σύγχρονη αείχρονη κουλτούρα τους. Κάποτε πρέπει να κάνουμε αυτό που δεν τολμήσαμε να κάνουμε μέχρι σήμερα:

Να τραβήξουμε προς τα έξω τα βουβά, τα κρυφά και τα καταχωνιασμένα. Να σηκώσουμε την ταφότετρα, που ενα σχεδόν αιώνα κρατά ερμητικά κλεισμένη την καρδιά, την ψυχή και τον Νού των Ελλήνων. Να δώσουμε φωνή σε εκείνη την εκωφαντική σιωπή, να σκίσουμε εκείνο το μαύρο μολυβένιο πέπλο που σκέπαζε απ άκρου σ άκρου την Ελλάδα. Να ρίξουμε άπλετο φώς, γύρω απ τα εθνικά και κοινωνικά θέματα. Να μιλήσουμε για αυτοσεβασμό, για σεβασμό και αξιοπρέπεια εθνική και ατομική. Να μιλήσουν ιστορικά και με σαφήνεια για τα θέματα που χωρίζουν την άρχουσα τάξη απ τον λαό. Να σταματίσουν τα λόγια τα μεγάλα, οι ρητορίες και ο αυτισμός του κατεστημένου. Χωρίς να καταργήσουμε την ταξική πάλη, τις ιδεολογικές και πολιτικές αντιλήψεις, να μοιράσουμε δικαιότερα τον κοινωνικά παραγώμενο πλούτο, αλλά και το δικαίωμα στον φυσικό με τα όσα αυτός συνεπάγεται. Και δικαιότερο κατανομή σημαίνει αναλογική κατανομή του πλούτου και συμμετοχής στη λήψη των αποφάσεων και την δημοκρατική επιτέλους διακυβέρνηση της χώρας.

Η Ελλάδα του 21ου αιώνα, δεν μπορεί να ζεί με τα φαντάσματα, τα ψευδεπίγραφα του παρελθόντος και τις προκαταλήψεις: είτε αυτά αφορούν την ιστορία, είτε τις επετείους, είτε τη λειτουργία του συστήματος και της κρατικής μηχανής. Πρέπει οχι μόνο να κλείσει τις πληγές αλλά χωρίς υστεροβουλίες, προθέσεις και καιροσκοπισμούς, απαλλαγμένη απ τα βαρίδια του παρελθόντος να τραβήξει μπροστά.

Το κατεστημένο ηταν και παραμένει ισχυρό, είτε με τη Δεξιά, είται με το ΠΑΣΟΚ στην κυβέρνηση. Αν δεν φροντίσουμε να αποκατασταθεί η ιστορική αλήθεια γενικά και σε ό,τι εχει σχέση με την τετράχρονη κατοχική ιστορία και τον εμφύλιο, οπως σε ολες τις αλλες κοινωνικό-οικονομικές δοσοληψίες και συναλλαγές, ετσι και στην καθιέρωση των εθνικών επετείων και ό,τι αλλο θυμίζει λαϊκό-κοινωνικούς αγώνες για λόγους ταξικούς, ιδεολογικούς και συμφέροντος, το κατεστημένο θα προσπαθήσει με τον ίδιο τρόπο :τις ιδιες συναλλαγές, δοσοληψίες και μέσα να κρατήσει ενταφιασμένη αυτή την προσφορά, όπως κράτησε και την τετράχρονη ιστορία του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου και του εμφυλίου, προκειμένου να μήν βγούν στον ΑΦΡΟ, αυτοί που εγκατάληψαν τη χώρα για να σώσουν το τομάρι τους

τη στιγμή που χώρα και λαός διέτρεχαν θανάσιμο κίνδυνο. Αυτοί που της γύρισαν την πλάτη, οι απόντες, τους μαυραγορίτες και οι άσχετοι και κυρίως αυτοί που την πολέμησαν μαζί με τους κατακτητές.

Για να διαφυλάξει την «αξιοπρέπεια» αυτών και των κυρίαρχων μεταπολεμικών Ελίτ κυρίως των Αθηνών, που ειχαν δεσμούς προσωπικούς και επαγγελματικούς με τους ανθρώπους που ειχαν υπηρετήσει τους Γερμανούς στην κατοχή και τους Αγγλάμερικάνους μετά, καταχώνιασαν την προσφορά ενός ολόκληρου λαού. Ενός λαού που εγκαταλειμένος απ τους «ταγούς» τόλμησε, οχι μόνο να σηκώσει το ανάστημά του στον τότε αήττητο άξονα, αλλα και να τον πολεμήσει απ την πρώτη μέχρι την τελευταία μέρα που εγκατάλειψε ντροπιασμένος τη μικρή μας Ελλαδίτσα. Καταχώνιασε τις Αξίες και τα Οράματα της Εθνική Αντίστασης. Τον μόνο πλούτο και θυσαυρό που εχει κάθε λαός, να αντιτάξει σε κάθε επίδοξο εισβολέα και στον κατακτητή, οταν συμβεί να κατακτηθεί η χώρα για να την απελευθερώσει.

Οι αξίες και τα οράματα της Αντίστασης, οσο και αν πολλοί τα θεωρούν ξεπερασμένα, αποτελούν διαχρονικά δομικά υλικά, με τα οποία θα χτίσουν οι νέες γενεές τις σύγχρονες Αντιστάσεις μέσα απ τις γραμμές των πολύρχωμων κοινωνικών κινημάτων ενάντια στην ομογενοποιημένη παγκοσμιοποίηση που επιδιώκει η αμερικάνικη ηγεσία, γιατί δείχνουν το δρόμο της ενότητας και της συλλογικής δράσης. Θα κάνουν και οι Νέες γενεές, αυτό που έκαναν οι γενιές της Αντίστασης. Πήραν τις Αξίες και τα οράματα με τα οποία και για τα οποία πολέμησαν οι πρόγονοι και τα έκαναν πράξη. Με αυτά απέκρουσαν τον εισβολέα και απελευθέρωσαν τη χώρα. Αλλωστε οι πιό μεγάλοι, οι πιό όμορφοι και οι κρίσιμοι αγώνες, ειναι οι αγώνες που έρχονται.

Αν σήμερα γιορτάζουμε σαν σημείο αναφοράς την «ΓΕΝΝΗΣΗ» του Ελληνικού Εθνούς την Επανάσταση του 21, με τον ίδιο τρόπο πρέπει να θεωρούμε και να γιορτάζουμε στις 12 Οκτωβρίου την εποποιϊα της Εθνικής Αντίστασης, σαν ορόσημο και σημείο αναφοράς την «ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ» του εθνους των Ελλήνων.

Ενα έθνος που θέλει να αγνοεί τους αγώνες, τις θυσίες και τους αγωνιστές που τις έκαναν και κυρίως, που τιμά επιλεκτικά αυτούς που το πολέμισαν συνεργαζόμενοι με τον κατακτητή, ειναι καταδικασμένο να πάρει αργά ή γρήγορα το δρόμο της αντιπαράθεσης και της παρακμής.

Το κατεστημένο γνωρίζει πως, ό,τι δεν γράφεται ξεχνιέται. Και οχι μόνο ξεχνιέται αλλά και διαστρευλώνεται, παραποιείται και αλλοιώνεται και τη θέση της ιστορικής αλήθειας, την παίρνει το κατασκευασμένο ψέμα. Ξέρει ακόμα απ το 21, πως μέσα απ την ατελείωτη γκρίνια, την ισοπέδοση και την μείωση των πάντων πνίγηκε, οχι μόνο το πραγματικό περιεχόμενο της Επανάστασης, αλλα και η ίδια η Επανάσταση, πόσο μάλλον το περιεχόμενο της Αντίστασης, σαν ιστορικό γεγονός, σαν τομή, σαν δημιουργία και αφετηρία του Νέου, ακυρώνεται μέσα στην απόλυτη ανέρεση και τη δυσφήμηση κάθε θετικής παραμέτρου, ξεχνώντας πως η αδιαφορία για την ιστορική αλήθεια, οδηγεί στη σιωπή και η σιωπή στο έγκλημα. Ακόμα ξέρει πως η ιστορία, δεν παραποιείται μόνο με αυτό το συνοθύλευμα που θεωρείται ιστορία. Την ιστορία, που γράφτηκε με επιλεκτικό τρόπο από στρατευμέμους και ακριβοπληρωμένους για ταξικούς σκοπούς και στόχους.

Παραποιείται και με την χωρίς ουσιαστικό Αντιστασιακό περιεχόμενο «αναγνώρισει» και κυρίως με την «αγωνιστική σούπα», που οδήγησαν το Ν 1543/85 και το Προεδρικό Διάταγμα 1285/1981 του κ Εβερτ, Υπουργού οικονομικών, λίγους μήνες πριν την άνωδο του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία για τους αναπήρους. Το κατεστημένο, ενώ απαξίωσε την αναγνώριση, ενω παράλληλα διατηρείται η μνήμη του Μεταξά σαν τον κύριο συντελεστή της 28ης Οκτωβρίου, σαν ημέρα εθνικής επετείου. Παραποιείται και με τις τεράστιες φωλιές σιωπής που με την άλογη βία επέβαλε το κατεστημένο στο κοινωνικό σώμα. Τα αόρατα αποσιωποιητικά της πληθυντικής σιωπής που επιβλήθηκε με τη λήξη του εμφυλίου πολέμου.

Αυτού του ιδιότυπου και ιδόμορφου ελληνικού εμφυλίου που άρχσε το 1920 και έληξε το Νοέμβρη του 1973 με το Πολυτεχνείο. Παραποιείται με την υπέρμετρη προσπάθεια να υποθέσει ο απληροφόρητος, οτι τα χρόνια αυτά της Αντίστασης, ηταν τα πλέον θλιβερά και σκοτοδιστικά χρόνια της ιστορίας των Νεοελλήνων, ετσι ωστε με τη βία να λειτουργήσει απρόσκοπτα το σύνδομο της πληθυντικλης σφραγισμένης γλώσσας και οι πολλαπλές σιωπές που ακολούθησαν τον εμφύλιο πόλεμο. Αυτές τις σιωπές τις βίωσε ενας ολοκληρος κόσμος, οχι μόνο σαν απογόρευση του δημόσιου διαλόγου αλλα και σαν απουσία κάθε κουβέντας ιδιωτικής, κάθε αφήγησης.

Αυτός που σιωπαίνει, δεν σιωπαίνει γιατί δεν εχει τί να πεί, ειναι που περιμένει να ξεσφίξουν τα Σαγόνια απ την πολλαπλή Μέγκενη της σιωπής. Ακόμα και στη φυλακή η αναφορά στην λέξη Εθνική Αντίσταση, τιμωρούνταν με στέρηση αλληλογραφίας, επισκεπτηριού, ακόμα και με πειθαρχείο, αν το παράπτωμα κρίνονταν υπερβολικό! Με τον συνεχή υπέρ τονισμό των όποιων άστοχων ενεργειών και την προσθήκη ανυπάρκτων. Με την κατασκευή μιας ιδιόμορφης εικόνα για τη ζωή και το ήθος των ηγετών της Αντίστασης, που οχι μόνο να μην τραβά την προσοχή και το ενδιαφέρον, αλλα να απωθεί, σε όλες τις πτυχές και εκφράσεις. Με την ισοπέδωση και την απομυθοποίηση των πρωταγωνιστών και το έργο τους και σε συνέχεια για να ηττηθεί και ιδεολογικά η Αριστερά, με τη σύλληψη, την καταδίκη χωρίς δίκη, με την πολύρχονη απομόνωση στην εξορία και τον εγκλισμό στη φυλακή και το απόσπασμα ακόμα, αν ειναι απ τους πρωτεργάτες:

Αλλα και με τον διπλό γιορτασμό της Αντίστασης, που και οι έλαχιστοι συμμετάχοντες δεν γνωρίζουν τί ακριβώς γιορτάζουμε και ποιούς και για ποιό λόγο τους τιμούμε. Παραποιείται και με τον γενικό όρο: «πόλεμος ηταν, κατοχή ηταν, τί να τα ψάχνουμε τώρα. Γιατί ύστερα από τόσα χρόνια να ξύνουμε πληγές. Ας τα αφήσουμε για το καλό της χώρας και των ελλήνων οπως ειναι και πολλά αλλα παρόμοια». Ετσι ολα ίδια, σταματημένα. Ολα ήσυχα, παντού σιγή, σιωπή και ερημιά!

Η προσπάθεια αυτή, δεν αποβλέπει στην αναμόχλευση, ούτε να μιλήσουμε για ήρωες και μηνύματα για την «άσβεστη μνήμη» αλλα για να πάμε παραπέρα. Για την ακρίβεια, να ανιχνεύσουμε πιό ηταν το πνεύμα και το περιχόμενο της Αντίστασης σαν διαχρονική έννοια και ποιά χρήσιμα διδάγματα μπορούμε να βγάλουμε απ αυτόν τον πρωτόγνωρο αγώνα. Η ζωής διδάσκει και η ιστορία επιβεβαιώνει, οτι το δίκαιο στις εμφύλιες σιωπές, οσο βαθιά και αν ειναι θαμένες, αυτοσυντηρούνται μέσα στη συλλογική μνήμη, ανοίγουν καινούριους λογαριασμούς με την καθησυχαστική λήθη. Αντιτίθενται σε μια ιστορία που εκλογικεύει τα πάντα και δεν χωράει-κλείνει κάνεναν μέσα της, ούτε και αυτού τους πρωτεργάτες, σε μια ιστορία που ξεχνά τον κόσμο που την έγραψε. Ειναι μια ιστορία που δεν ακουμπά πουθενά. Μια ιστορία που αγνοεί το κεφάλαιο Αντίσταση, που αγνοεί το λαό που ηταν ο φορέας της. Αντί να είχαμε ενώσει-οσμώσει, τα νέα ήθη και τις πολιτιστικές μορφές που οργανώνουν τη ζωή των Νέων, με το πνεύμα της Αντίστασης και της συλλογικής ευθύνης, που χαρακτηρίζει την ιστορική μνήμη, το κατεστημένο και μέσω της «αναγνώρισης» την υποσκάπτει και τη θεωρεί χαμένη κληρονομιά που δεν αφορά και ενδιαφέρει κανένα.

Μήπως δεν έγινε το ίδιο και με το 21, που αναγνωρίστηκε μόνο το απελευθερωτικό σκέλος του αγώνα και πέταξαν στο καλάθι των αχρήστων το κοινωνικό της περιεχόμενο και τους Ραγίαδες μαζί, και ας ηταν οι Ραγιάδες αυτοί που έβαλαν το αίμα ή μήπως δεν γιορτάζουμε σαν εθνική επέτειο την ημέρα της Θεοτόκου, αντί για την ημέρα που γεννήθηκε η σύγχρονη Ελλάδα; Βέβαια, όλοι λίγο πολύ δεχόμαστε, οτι η Νοελληνική κοινωνία απ τον τρόπο συγκρότησης ειναι συγκρουσιακή. Απόδειξη οι πολλοί και πολύχρονοι διχασμοί, τα πραξικοπήματα, οι δικτατορίες και οι τόσοι εμφύλιοι πόλεμοι.

Το 1821, οταν συγκροτούνταν η Νεοελληνική κοινωνία, συνέβαινε αυτό περίπου, που συνέβει απ το 1920 και μετά στην νεότερη Ελλάδα και ειδικά αμέσως μετά την κατοχή. Η Ευρώπη το 21, και η

Βρετανική αυτοκρατορία στη διάκρεια της κατοχής, βρίσκονταν στον αστερισμό της παλινόρθωσης και της γενικής επίθεσης των συντηρηκών δυνάμεων-τάξεις, καθεστώτα, οράματα και ιδέες-ενάντια σε ό,τι καλλιεργούσε η Γαλλική επανάστηση στην Ευρώπη και ο Ρήγας στην Ελλάδα. Η εξαθλίωση των πολλών ηταν ο κανόνας στην ύπαθρο και τις πόλεις. Ο μόνος θεσμός που παρουσίαζε κάποια «πρόοδο» σε σχέση με τα όσα επικρατούσαν στο «Παλαιό Καθεστώς» ηταν ο ίδιος ο κρατικός μηχανισμός. Ενας μηχανισμός, βαρύς και ασήκωτος στα χρόνια της Ιερής Συμμαχίας το 21. Το ίδιο φαινόμενο παρατηρήθηκε και στη διάρκεια της κατοχικής με τους Γερμανούς και την μετακατοχική Ελλάδα, απ τη συνεργασία με τους νεοκατακτητές Αγγλοαμερικάνους.

Μια επανάσταση σαν την Ελληνική, που σβήνοντας το παλιό, έφερε στο προσκήνιο ενα λευκό χαρτί στο οποίο ο,τιδήποτε μπορεί να γραφτεί και για του οποίο προκύπτουν νέες ισορροπίες. Ισορροπίες, στις οποίες ο καθένας αγωνίζεται να βρεί και να πάρει τη θέση του, οχι βέβαια τη θέση που του αξίζει, η ανάλογη με την προσφορά στο κοινωνικό γίγνεσθαι, αλλα τη θέση που θέλει και μπορεί με τη δύναμη ή όποιο αλλο μέσο να επιβάλλει σαν τάξη, ομάδα και άτομο.

Μια λοιπόν, που οι αντιδραστικές δυνάμεις το 1821 και το 1920-1974, βρίσκονταν στον αστερισμό της γενικής επίθεσης, ενάντια σε ο,τι καινούριο και προοδευτικό, οι δυνάμεις αυτές έγραψαν και την αντίστοιχη στα μέτρα και στα συμφέροντά τους ιστορία. Μια ιστορία που άφησε εκτός ιστορίας στις περισσότερες περιπτώσεις τους πρωταγωνιστές και βασικούς συνταλεστές της ΓΕΝΝΗΣΗΣ, της επέκτασης και την ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ.

Ενω η Εκκλησία αφόρεσε τον Ρήγα και την Επανάσταση, προκειμένου να φέρει στα μέτρα την επέτειο έναρξης, κατόρθωσε με το βασιλικό διάταγμα να μεταθέσει την ημέρα της επετείου. Φαίνεται πως με κεφάλαιο τη Θεοτόκο και το σύνθημα για του «Χριστού την πίστη την Αγία...» συμμετείχε ο Κλήρος στον αγώνα του 21, ολα τα άλλα έγιναν από μόνα τους. Το ίδιο λένε και οι πανηγυρικοί για τον Αλβανικό πόλεμο. Για τη συμμετοχή του Ραγιά το 21, και του λαού το 40, εξάρεται μόνο η αυθόρμητη συμμετοχή και προσέλευση στα στρατολογικά κέντρα και την λέξη ΑΕΡΑ ΑΕΡΑ, που φώναζαν οι Ελληνες φαντάροι. Οσον αφορά την Εθνική Αντίσταση, ποτέ δεν ειπώθηκε-τονίστηκε από κάποια επίσημα χείλη οτι στην Αντίσταση, η συμμετοχή του λαού ηταν εθελοντική.

Οταν έχουμε αυτού του είδους, μεγέθους και σημασίας παραποιήσεις, στα εθνικά θέματα, ο καθένας αντιλαμβάνεται τι συμβαίνει στην υπόλοιπη ιστορία.

Ιστορικά συνεπώς και η 25η Μαρτίου, δεν εχει καμιά σχέση με την ημέρα έναρξης της επανάστασης, ούτε με την ημέρα που κατακτιέται «η πολιτική ύπαρξη και ανεξαρτησία της Ελλάδας», εστω και με το «προσωρινό πολίτευμα». Και ομως εμείς εξακολουθούμε να τη γιορτάζουμε την ημέρα της 25η Μαρτίου σαν την ημέρα έναρξης.

Και δεν ειναι Ιστορικά σωστή η ημερομηνία αυτή, γιατί την πρώτη Ιανουαρίου του 1822 συντάσσεται «Το πρώτο προσωρινό πολίτευμα της Ελλάδας» και την ίδια μέρα εκδείδεται ψήφισμα με το οποίο το ελληνικό έθνος, υπό τη φρικώδη οθωμανική δυναστεία... κηρύττει σήμερον την πολιτικήν αυτού ύπαρξιν και ανεξαρτησίαν». Θεωρώντας η Α! Εθνική Συνέλευση της Επιδαύρου, την ημέρα αυτή σαν την ημέρα απελευθέρωσης της Ελλάδας, ειχε ορίσει «ώς Εορτή την ημέρα της έναρξης των εργασιών της, σαν ημέρα εθνκής επετείου την 1ην Ιανουαρίου 1822. Και την ημέρα αυτή γιορτάζονταν μέχρι το 1830, που εκδόθηκε το βασιλικό διάταγμα. Προς δόξα τότε του Κλήρου και του Μεταξά το 1940, και προκειμένου να μήν γίνει ο απογακτισμός απ την επάρατη Βασιλό-μεταξική δικτατορία, το ίδιο σμβαίνει και με την επέτειο της 28ης Οκτωβρίου 1940.

Αλήθεια υπάρχει μεγαλύτερη διαστρεύλωση, παραποίηση και αλλοίωση της ιστορίας απ τον γιοτρασμό στη Χώρα μας των εθνικών επετείων; Με εξαίρεση τον γιορτασμό την απελευθέρωση της Μακεδονίας; Είμαστε η μόνη χώρα στον κόσμο που γιορτάζουμε την έναρξη της επανάστασης του 21και οχι την Νίκη. Το ίδιο ισχύει και για τον Αλβανικό πόλεμο. Γιοτράζουν την κήρυξη του πολέμου και οχι την απελευθέρωση της χώρας απ την τριπλή τετράχρονη κατοχή την 12η Οκτωβρίου του 1944.

Στη χώρα μας η ιστορική αλήθεια δεινοπαθεί και συνήθως διαστρευλώνεται. Συνεκτιμώντας ο Μεγάλος Σολωμός, τα γεγονότα και την τέτοια κατάληξη της επανάσταση του 21, που ξεκίνησε Κοινωνικό-Απελευθερωτική και κατέληξε μόνο απελευθερωτική, αφήνοντας εκτός της επανάστασης το Ραγιά και εν μέρει και τους Αστούς «Φιλικούς», οταν του ζήτησαν τη γνώμη είπε: «Το Εθνος των Ελλήνων δεν εχει μάθει ακόμα, να θεωρεί εθνικό ό,τι ειναι αληθινό».

Οπως εδώ και εξήντα δύο χρόνια, ετσι και φέτος γιορτάσαμε την 28η Οκτωβρίου του 1940, σαν εθνική επέτειο του ελληνικού λαού την ημέρα που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο. Ρίχθηκαν την αυγή οι καθορισμένοι κανονιολισμοί. Φωταγωγήθηκε η πόλη. Εγιναν την προηγούμενη μέρα ομιλίες σε ειδικές συγκεντρώσεις στα Σχολέια, Δημόσιες Υπηρεσίες, ΝΠΔΔ, Οργανισμούς Δημοσίου Δικαίου κλπ. Εγινε δοξολογία χοροστατούντος του Μητροπολή Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας. Εκφωνήθηκε ο πανηγυρικός μέσα Ιερό Ναό. Ο ομιλητής έκανε μιά εκτεταμένη αναφορά στο ιστορικό γίγνεσθαι των προγόνων. Υπογραμμίστηκε η αυθόρμητη προσέλευση του λαού στα κέντρα επιστράτευσης, τονίστηκε η ολόθερμη συμπαράσταση της Θεοτόκου σε βαθμό που κάλυψε την έλλειψη οπλισμού, καθώς και η προσφορά των Αλβανομάχων. Μια επιδερμική αναφορά στην Αντίσταση, χωρίς χρόνο έναρξης και λήξης και κυρίως χωρίς αναφορά στους σκοπούς και το περιεχόμενο της Αντίστασης και πέραν αυτού ΟΥ. Στο σημείο αυτό σταματάει οπως πάντα για τους γνωστούς λόγους το ιστορικό γίγνεσθαι των Ελλήνων, και ξανά αρχίζει μετά την μεταπολίτευση!

Εγινε δεξίωση στη Λέσχη Φρουράς Αξιωματικών απ το στρατηγό του Β! Σ στρατού. Ακουλούθησε επιμνημοσύνος δέηση, κατατέθηκαν στεφάνια, απ τους συγκεκριμένους φορείς στον Μνημείο του Αγνωστο Στρατιώτη. Κρατήθηκε ενος λεπτού σιγή. Ακολούθησε ο Εθνικός Υμνος και σε συνέχεια η παρέλαση στη Λεωφόρο Ανοίξεως, παρουσία των επισήμων. Μέχρι εδω ολα καλά. Η επέτειος αφορούσε την πολιτεία και τους επίσημους φορείς της, που και αυτοί ακόμα και στην Εκκλησία και την ώρα της κατάθεσης, εκτός από αυτούς που ηταν υποχρεωμένοι να παραστούν και αυτοί που θα κατέθεταν στεφάνια, ειναι ζήτημα αν συμμετείχαν 50-60 ακόμα άτομα.

Οσον αφορά στη συμμετοχή του λαού στην Εκκλησία, εκτός από τους επισήμους (οχι οσοι έπρεπε) και αυτών που εκκλησιάζονται τις Κυριακές, δεν υπήρχαν αυτοί που η παρουσία τους θα λάμπρηνε μια πραγματική εθνική επέτειο. Μια επέτειο νίκης οπως αυτή της 12ης Οκτωβρίου του 44. Μια επέτειο που θα έλυνε το δράμα των γονιών, των αδερφών, των συγγενών και φίλων που έχασαν τα αγαπημένα τους πρόσωπα και θα δικαίωνε τους δια βίου αναπήρους. Σε μιά επέτειο Απελευθέρωσης, ο ομιλητής θα μπορούσε οχι μόνο να μεταφέρει στους συμμετέχοντες τις ιστορικές αναμνήσεις και τον αντίλαλο απ το δοξασμένο παρελθόν, αλλα να αναβιώσει τα γεγονότα, θα ταύτιζε το ακροατήριο με το κλίμα της εποχής. Και θα ταυτίζονταν γιατί θα έδινε εκείνα τα πραγματικά στοιχεία και γεγονότα του αγώνα, που θα εδραίωνε την πεποίθηση στο ακροατήριο οτι το αποτέλεσμα οχι μόνο άξιζε την θυσία, αλλα οτι ηταν και αντίστοιχο των θυσιών. Δεν θα έφευγε απ την επέτειο με την σκέψη και την πίκρα, οτι ενώ χύθηκαν ποτάμια αίμα για την Απελευθέρωση την επέτειο της οποίας ποτέ δεν γιορτάσαμε ακόμα.

Μα και στην παρέλαση, οσοι συμμετάχουν ας μήν νομίσει το κατεστημένο οτι ο παραβρισκόμενος λαός συμμετέχει γι αυτήν καθ εαυτήν την επέτειο. Η συντριπτική πλειοψηφία του λαού ειναι γονείς, παππούδες και οι συγγενείς για να δούν τα παιδιά και τα εγγόνια που θα παρελάσουν. Το ίδιο ισχύει και

για τους Προσκόπους και για όποια αλλα Φολκλορικά και Κούμ Φού συγκροτήματα πιτσιρικιών που συμμετέχουν στην παρέλαση. Επιβαίωση του γεγονότος οτι ο λαός δεν μπορεί να καταλάβει την έννοια αυτής της επετείου, ειναι το μικρό ως ελάχιστο ποσοστό που δίνουν οι δημοσκοπήσεις για τη συμμετοχή και τη γνώση του περιεχομένου αυτής της επετείου.

Ολοι οι λαοί του κόσμου ξέρουν με κάποιες βέβαια υπέρβολες την ιστορία τους. Μόνο έμεις την αγνοούμε στις πραγματικές και αληθινές της διαστάσεις και κυρίως αγνοούμε την μεγάλη της αξίας. Και την άγνοια αυτή τη χρωστάμε «στο εθνολόγιο των ψεμάτων και της διαστροφής» που μας σερβίρουν για ιστορία οι διάφοροι προφεσόροι και ακαδημαϊκοι, μεγαλόσχημοι λογάδες. Αυτοί που εχουν πάρει οριστικό διαζύγιο με «το ερευνάτε τας γραφάς ήν σοφία είς αυτάς». Αυτοί που άφησαν τη σοφία να πάρει διαζύγιο απ τη δράση, την ομορφιά από την αλήθεια και την ιστορία να οδεύει απ το σύλλογικό στο ατομικό. Από την Ελλάδα των Ελλήνων, στην Ελλάδα των Ανωνύμων Εταιρείων!

Ο λαός που έχυσε χθές ακόμα το αίμα του στα βουνά της Αλβανίας, της Ηπείρου και της Μακεδονίας, πρώτα στον αλβανικό πόλεμο για να μήν κατακτηθεί η χώρα. Και απ άκρου σ άκρου της Ελλάδας, με την οργάνωση του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου, με σκοπό να φέρει με την απελευθέρωση της χώρας την κάθαρση στο ιστορικό δράμα της κατοχής, δεν εχει ανάγκη να ζητιανέψει από κανέναν το δικαίωμα στη ζωή και την επέτειο. Αυτά τα εχει κατακτήσει και τα εχει γράψει υποθήκη με τον αγώνα, με τους χιλιάδες νεκρούς και τις εκατοντάδες διά βίου αναπήρους. Γεμάτος αυτοπεποίθηση έβλεπε και την νέα φάση του αγώνα την Ελλάδα της ειρήνης και της ανάπτυξης οπως πάντα με αισιοδοξία. Πίστευε κατάβαθα στις δυνάμεις του, την ελληνική ζωτικότητα και στο λαμπρό μέλλον της Ελλάδας. Αν οι ζωντανοί το αμφιβάλουν, οι νεκροί των αλαβανικών βουνών και της Αντίστασης, αυτοί, ούτε αμφέβαλαν ποτέ και ούτε αμφιβάλλουν. Πίστευαν και πιστεύουν πως υπήρχαν όλα τα δεδομένα-σπέρματα και φύτρα για την μεταπολεμική αναγέννηση της Ελλάδας.

Αυτό ομως δεν μπόρεσε να συνεχίσει γιατί υπάρχει η ιστορική πραγματικότητα και η συλλογική μνήμη. Υπάρχουν τα ιστορικά γεγονότα. Και τα γεγονότα ειναι πεισματάρικα, γι αυτό και καταγράφονται οπως ειναι και έγιναν και οχι οπως θα θέλαμε να ειναι. Και ειναι αυτά που εχουν καταγραφεί στη συλλογική-πληθυντική μνήμη του λαού, που υποχρέωσε εστώ και μετά από μισό σχεδόν αιώνα να την «αναγνωρίσει» εστω και σε εισαγωγικά.

Πρέπει να δεχθούμε οτι η Αντίσταση ηταν συνέχεια του Αλβανικού πολέμου. Απ την στιγμή που θα δεχτούμε αυτόν τον όρο, πρέπει να δεχθούμε οτι ηρθε το πλήρωμα του χρόνου να βάλουμε και το θέμα της επετείου στις πραγματικές ιστορικές διαστάσεις. Και κυρίως να πούμε στο λαό την αλήθεια οσο πικρή και άσχημη και αν ειναι.

Το ίδιο πρέπει να παραδεχτούμε οτι και η 25η Μαρτίου, δεν εχει καμιά απολύτος σχέση ούτε με την έναρξη της Επανάσταση, ουτε και με την ημερομηνία που δημιουργήθηκε η κρατική οντότητα, μα ούτε και με την ανακήρυξη της ανεξαρτησία που ηταν η 1/1/1822 και επιβλήθηκε με βασιλικό διάταγμα το 1833. Επειδή ομως έκτοτε εχουν περάσει 175 χρόνια και η Ελλάδα σε ολη αυτή τη διάρκεια διαμόρφωνε το ιστορικό γίγνεσθαι, και επειδή συνδέθηκε με τον ευαγγελισμό της Παναγίας, παρ όλο που δεν ειναι ιστορικά σωστή η ημερομηνία, θα έλεγα οτι σήμερα δεν συντρέχουν οι ίδιοι λόγοι που συντρέχουν για την 28η Οκτωμβρίου.

Βέβαια, και απ το 1940 εχουν περάσει 65 χρόνια, γεγονός που καθιστά δύσκολη την αποδοχή-αντικατάσταση της 28ης Οκτωβρίου με την 12/10/1944. Πρέπει ομως να βρεί το απαιτούμενο θάρρος το κατεστημένο και να αναγνωρίσει επιτέλους την ιστορική αλήθεια. Και αναγνώριση της ιστορικής αλήθειας σημαινεί: Εθνική Επέτειο η 12η Οκτωβρίου 1944, η μέρα που απελευθερώθηκε η χώρα απ τους τρείς κατακτητές και οχι η 28η Οκτωβρίου του 1940, ημέρα που κηρύχθηκε ο πόλεμος. Και πρέπει να

βρεί το θάρρος και κυρίως την τόλμη να το κάνει, γιατί το θέμα δεν ειναι πρόσωπικό, κομματικό ή ιδεολογικό. Το θέμα ειναι ΕΘΝΙΚΟ και σαν εθνικό απαιτεί την ιστορική του αλήθεια και την ιστορική του Διακίωση.

Καθε επετείος, σκοπό εχει να αναφέρεται στο συγκεκριμένο χρόνο και τους συντελεστές του αγώνα. Να εξάρει τους σκοπούς, την προσφορά και τα σύμβολα με τα οποία έγινε ο αγώνας για να απελευθερωθεί η χώρα από εχθρικό ζυγό. Κάθε εθνική επέτειος ειναι θυσία τελούμενη για την απελευθέρωση της χώρας και τιμή για τους απελευθερωτές. Ας τολμήσουμε να τους αναγνωρίσουμε χωρίς εισαγωγικά και να τους τιμήσουμε οσο τους αξίζει πραγματικά.

Η Ελλάδα εδώ και τριαντά πέντε τουλάχιστο αιώνες, περνάει στα χέρια της επόμενης γενιάς. Για να ειναι άξια της Ελλάδας, κάθε επόμενη γενιά, πρέπει να γνωρίζει ποιά ειναι η πραγματική Ελλάδα που παραλαμβάνει. Τα αληθινά ιστορικά γεγονότα αποτελούν, τον πιό άρτιο ηθικό και πατριωτικό εξοπλισμό. Η γνώση και η μνήμη ειναι η μόνη γόνιμη αλήθεια που μπορεί να θερμάνει τις καρδιές και το Νού των γενιών. Να γονιμιποιήσουν το φρόνημα και τη θέληση της Νεολαίας, που διψάει για ζωντανά πρότυπα. Ας της πούμε κάποτε την αλήθεια και ας της εχουμε εμπιστοσύνη, οπως οι δικοί μας γονείς την εμπιστεύτηκαν σε εμάς και οι πρόγονοι στους γονείς μας.

Βέροια 10 Νοεμβρίου 2004 Κόγιας Νίκος.

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΚΑΙ Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΕΠΕΤΕΙΩΝ

Στο διάβα των αιώνων στη ζωή κάθε λαού υπάρχουν «επέτειοι» και επέτειοι ορόσημα. Επέτειοι που δεν σβήνουν με τον χρόνο παρά την πολύχρονη προσπάθεια εχθρών και «φίλων» να τις βγάλουν από τη συλλογική μνήμη. Μια τέτοια επέτειο που δεν θα διαγραφεί ποτέ σπό τη συλλογική και ιστορική μνήμη των Ελλήνων ειναι η **δωδεκάτη Οκτωβρίου του χίλια εννιακόσια σαράντα τέσσερα:**

Η μέρα που απελευθερώθηκε η Ελλάδα από τους τρείς κατακτητές.

Εμείς οι ολιγάριθμοι Αγωνιστές της Αντίστασης που από κάποια, εύνοια των βιολογικών νόμων δίνουμε ακόμα το παρόν τη μέρα αυτή του γιορτασμού της ζούμε με ανάμικτα αισθήματα χαράς αλλα και μελαγχονικού στοχασμού. Με χαρά γιατί εστω και τόσο αργά και μετά από μια πολύχρονη για μας βασανιστική πορεία αναγνωρίσηκε η Εθνική Αντίσταση. Με μελαγχολικό στοχασμό γιατί η «αναγνώριση» υπήρξε ημιτελής και δεν ολοκληρώθηκε μέχρι σήμερα. Δεν συνοδεύτηκε με τα νομοθετικά εκείνα μέτρα που θα εμπέδωναν στη συνείδηση του λαού μας το αναμφισβήτητο γεγονός οτι η Εθνική Αντίσταση ηταν η πιο ΛΑΜΠΡΗ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗ ΕΞΑΡΣΗ του λαού μας στη νεότερη ιστορία της Ελλάδας.

Οπως η Επανάσταση του 21, ηταν ενα μεγάλο κοσμοϊστορικό γεγονός, από εκείνα που προκαλούν ΔΕΟΣ σε όποιον το κοιτάξει κατάματα, σε όποιον αποφασίσει να αναμετρηθεί μαζί του. Η διαπίστωση αυτή δεν αφορά μόνο την πυκνότητα, την ποιότητα και τη σημασία των γεγονότων και αλλαγών που προκάλεσε αυτή η τεράστια σε μέγεθος ανατροπή. Αφορά και τα Συνταγματικά και όποια αλλα κείμενα που αναφέρονται σε αυτήν. Γιατί αν το 21σαν στόχο ειχε τη συγκρότηση του έθνους-ΓΕΝΝΗΣΗ της Ελλάδας-την απελευθέρωση εστω ενός τμήματος του ελλαδικού χώρους και τη δημιουργία της κρατικής οντότητας. Το ίδιο περίπου δέος θα νοιώσει και αυτός που θα αποφασίσει να κοιτάξει κατάματα την Εθνική Αντίσταση και να αναμετρηθεί μαζί της. Και να γιατί:

Στην ιεράρχιση των στόχων της Αντίστασης, την πρώτη θέση κατείχε η Απελευθέρωση της χώρας και τη δεύτερη να συνταχθούμε σε μια ανεξάρτητη πολιτεία, να απαλλαγούμε απ τη μέγκενη της εξάρτησης και

την κουλτούρα της υποταγής. Να κρατήσουμε τη φορά αυτή την Ελλάδα ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΜΑΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ. Να πάρουμε τα όποια προβλήματα αποσχολούν το λαό και τη χώρα στα ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΧΕΡΙΑ. Να την ανασυγκροτήσουμε και να την εντάξουμε ελεύθερη και ανεξάρτη πιά, στη χωρία των αναπτυγμένων Ευρωπαϊκών χωρών. Και η Τρίτη να κρατήσουμε μεταξύ μας, τις όποιες διαφορές και να τις λύσουμε ΜΟΝΟΙ ΜΑΣ, χωρίς καμιά ΞΕΝΗ επέμβαση. Για να πάψει επιτέλους η χώρα μας να παίζει το ρόλο του αρωγού, που συνεπάγεται πλήθος ταπεινώσεων και εξεφτελισμών, ακόμα και οταν βρίσκεται με το μέρος ή στο πλευρό των νικητών. Να μην ξανά συμβεί αυτό που συνέβει με τον Α! Παγκόσμιο Πόλεμο, την Μικρασιατική καταστροφή, το Δεκέμβρη του 44 και τον Μάρτη του 1947. Να μην ξαναγίνει η Ελλάδα η γνωστή «ψοροκώσταινα».

Γι αυτούς ακριβώς τους στόχους και σκοπούς, δημιουργήθηκε και έδρασε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο. Και ηταν αυτοί που χαροπαλεύοντας σε άνισο, σκληρό, αιματηρό και μακρόχρονο αγώνα με τις 12 και πλέον γερμανικές μεραρχίες, τον ιταλικό και βουλγαρικό στρατό κατοχής και με όλους τους αλλους ένοπλους και μή συνεργαζόμενους εθνοϊσμούς που απεργάζονταν να ξανά υποδουλώσουν Ελλάδα και λαό. Ηταν αυτή η λαογέννητη Αντίσταση, που οχι μόνο έδωσε πνοή και δύναμη στο λαό, να μήν αποδεχθεί την κατοχή, αλλα και με πίστη στις πατρογονικές παρακαταθήκες. Αγωνίστηκε στα μαρμαρένια αλώνια για την χιλιάκριβη τη Λευτεριά με τους τρείς κατακτητές, για να διατηρηθεί στη ζωή η μικρή στο δέμας, αλλά μεγάλη σε προσφορά και τις θυσίες στην κοινωνία των Ανθρώπων η μικρή μας Ελλαδίτσα.

Η Εθνική Αντίσταση γενικά και η ΕΑΜική ειδικά, ταυτίστηκε με τον αγώνα του λαού για Λευτεριά και Εθνική Ανεξαρτησία. Για μια καλύτερη ζωή. Και πριν από ολα υπήρχε ηρωϊσμός και αυτοθυσία. Υπήρχε απόλυτη αδιαλαξία απέναντι στους κατακτητές. Με δυό λόγια υπήρχαν ολα οσα συνθέτουν την Ελλάδα. Ηταν μια γενικευμένη Παντρατιά, με σκοπό και στόχο:

Να επιβεβαιώσει με τον αγώνα και τις όποιες θυσίες χρειάστηκαν, οτι εμεί οι Ελληνες, δεν ήμαστε τυχαίοι και τυχάρπαστοι σε αυτήν τη Βαλκανική γωνιά της Ευρώπης. Σε αυτό το σταυροδρόμη του κόσμου. Να αποδείξει οτι έχουμε ταυτότητα, ιστορία, παράδοση και σελίδες αγώνων :Εθνικής, Ηθικής και Πνευματικής Αντίστασης και εναν Αξιοθαύμαστο Πολιτισμό.

Εχουμε αποσκευές πλούσιες σε Αρετή, Τόλμη και Αξιοπρέπεια. Εχουμε αξιοπρεπές παρελθόν, παρόν και μέλλον και μιά τεράστια αγνωνιστική και πνευματική προσφορά στην παγκόσμια κοινότητα. Και εναν πολιτισμό που άρδευσε με τον αγωνιστικό και πνευματικό του πλούτο, τον δυτικό πολιτισμό σε βαθμό που στο βάθος του ο δυτικός πολιτισμός, να μην ειναι τίποτε αλλο παρά οι ελληνικές αρχές και αξίες, ζωντανές, γονιμοποιημένες και προσαρμοσμένες στις ανάγκες της σύγχρονης ζωής.

Να τους θυμίσουμε για άλλη μια φορά, οτι σε αυτήν εδώ τη λεκάνη της Μεσογείου, σε αυτήν τη βραχώδη γωνιά της Ευρώπης και σταυροδρόμι του κόσμου γεννήθηκαν: τα Γράμματα, οι Επιστήμες και οι Τέχνες. Ο ελληνικός πολιτισμός, ειναι αυτό που υποχρέωσε τον Ser Xenry Samner maihny να πεί : «Σ ενα μικρό λαό δόθηκε να δημιουργήσει την αρχή της προόδου. Αυτός ο λαός ηταν ο ελληνικός. Εξω απ τις τυφλές δυνάμεις της φύσης τίποτε δεν κινειται μέσα σ αυτό το σύμπαν που να μην εχει ελληνική καταγωγή».

Αυτήν την μεγάλη πολιτιστική και αγωνιστική κληρονομιά, αυτόν τον πλούτο ιδεών, οραμάτων και αξιών, αυτό το αγλάϊσμα, αυτό το αγίασμα της μακραίωνης ιστορίας του, ο λαός και ειδικά οι γενιές του 20-30 και του 30-40, δεν θα την αφήνε ανυπεράσπιστη. Ο πολιτισμός ειναι ιστορία. Ειναι το ανώτερο στάδιο της Ανθρώπινης σκέψης στη διαδρομή των αιώνων. Η ιστορία ειναι παρελθόν. Και το παρελθόν, οταν δεν το αναλύουμε ιστορικά και στις πραγματικές του διαστάσεις και δεν διδασκόμαστε από αυτό κάποτε θα ξαναστηθεί όρθιο μπροστά μας.

Η Μοναρχική Δεξιά, αλλα και το υποκριτικό παλαιό-δημοκρατικό Κέντρο, η παλιά και νέα φαυλοκρατία του τόπου, εχουν διαπράξει ολοι από κοινού συμφέροντος κινούμενοι: ΤΟ **ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΕΘΝΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ** της Νεοελληνικής ιστορίας: **ΑΡΝΗΘΗΚΑΝ ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ,** το έργο της, την προσφορά της και τους ανθρώπους που συμμετείχαν. Την Εθνική Αντίσταση του 1941-44, που αποτελεί την παγκόσμια αναγνωρισμένη και αξιοθαύμαστη ΕΘΝΙΚΗ ΠΕΡΓΑΜΕΝΗ πάνω από κόμματα, ιδεολογίες και εσωκομματικές διαφορές. Οποιος ΑΡΝΗΤΑΙ ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΑΡΝΕΙΤΑΙ ΤΟ ΕΘΝΟΣ.

Αν την 25η Μαρτίου γιορτάζουμε σαν σημείο αναφοράς την Επανάσταση του 21 και τη ΓΕΝΝΗΣΗ του Ελληνικού Εθνους, με τον ίδιο τρόπο πρέπει να θεωρούμε και να γιοτράζουμε την 12η Οκτωβρίου 1944 την Εποποιϊα της Εθνικής Αντίστασης, σαν ορόσημο και σημείο αναφοράς την **ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ** του Εθνους των Ελλήνων. Η Εθνική Αντίσταση ειναι ενα πολυδιάστατο θέμα, γι αυτό και έγινε αντικείμενο αντιδικίας και πολεμικής. Η έξαρση και η αμφισβήτηση οφείλεται στο γεγονός οτι η προσφορά ηταν **ΕΘΕΛΟΝΤΙΚΗ**. Μια προσφορά που οφείλεται στον υπέρτατο βαθμό αναπτυγμένο το πατριωτικό αίσθημα και το καθήκον του λαού να αγωνιστεί για τη Λευτεριά και την Ανεξαρτησία.

Οι εθελοντές αγωνιστές της Αντίστασης ανέβασαν τη ΔΟΞΑ της πατρίδας μας στην πιό περίοπτη θέση ανάμεσα στις χώρες που πελέμησαν τον άξονα. Ο αγώνας της Εθνικής Αντίστασης και η συμβολή στο συμμαχκό αγώνα ηταν και παραμένει πράξη εθνικού φρονιματισμού και παιδείας, για το λαό και τις επερχόμενες γενιές. Ο,τι λένε και κάνουν οι προγόνοι, πάει απ το παιδί στ αγγόνι

Αν το Μεσολόγγι ηταν η πιο ψηλή κορφή του Εικοσιένα, η ΕΑΜική Ελλάδα ηταν ολόκληρη ενα Μεσολόγγι: από την Κρήτη, τον Μοριά και τη Ρούμελη, την Μακεδονία, Θεσσαλία, την Ηπειρο και τη Θράκη. Στις πόλεις ελεύθροι πολιορκημένοι και στα βουνά πετούσαν ελεύθεροι οι Αετοί του ΕΛΑΣ, που διαφέντευαν τους κάμπους και την ύπαιθρο και έφτανε χάρη στη δραστήρια παρουσία τους ως στη καρδιά των μαγαλοπόλεων. Μια Νέα «Φιλική Εταιρεία» ηταν το ΕΑΜ και μυημένοι σε αυτήν ηταν ολη η πατρίδα. Ενα σύνθημα έλεγες και σου ανοίγονταν οι πόρτες της πόλης και των σπιτιών. «Χαιτίσματα από τη Νίκη» έλεγαν οι σύνδεσμοι στον εισπράκτορα του τραίνου και εκείνος τους χαμογελούσε, τους έβαζε στη θέση και δεν τους έπαιρνε εισητήριο...

Μετά την ίδρυσει του ΕΑΜ η Ελλάδα ηταν ενας κόσμος ριγμένος στον αγώνα σαν ενας άνθρωπος: με την οργάνωση, το ντουφέκι και το τραγούδι, «Βροντάει ο Ολυμπος αστράφτει η Γιώνα,...Εμπρός ΕΛΑΣ για την Ελλάδα...Λευτεριά, Ζωή και Φώς, Μόρφωση πολιτισμός ΕΠΟΝ... Εμπρός ΕΠΟΝίτες αδέρφια και πάλι...Η Ελλάδα σέρνει το χορό ψηλά με τους αντάρτες... Λευτεριά πανώρια κόρη, κατεβαίνει από τα όρη»...Με το ντουφέκι, τον κασμά, την τσάπα και το φτιάρι, την τέχνη και το λόγο. Η αγωνιζόμενη ΕΑΜική Ελλάδα υπήρξε πρότυπο οργανωμένου κοινωνικού βίου και οχι μόνο στο καιρό της κατοχής, αγώνα και Αντίσταση, αλλά και ειρηνικού κοινωνικού βίου. Μια Ελλάδα που με δικής...πρακτική επιλογή πόρευε και πορευόταν με το ήθος και το πνεύμα το ΕΜΕΙΣ και η Ελλάδα.

Και ενω Εθνική Αντίσταση ειναι αναμφισβήτητα η πιο μεγάλη, η πιο συγκλονιστική και πιο λαμπρή έξαρση του λαού μας, θα τολμούσα να πώ και από το 21 ακόμα, γιατί και το 21 για πολλούς η συμμετοχή στον αγώνα ηταν τρόπος και μέσω ζωής, η πολιτεία δεν την είδε, και δεν της έδωσε και μετά την αναγνώριση την αντίστοιχη ιστορική αξία στο ιστορικό γίγνεσθαι της νεότερης Ελλάδας. Και ο μελαγχολικός στοχασμός οπως ειναι φυσικό, προέρχεται απ το γεγονός οτι οι αγωνιστές πιστεύανε οτι η Πολιτεία μετά την αναγνώριση θα δικαίωνε και εθνικά την Εθνική Αντίσταση καθιερώνοντας την 12η Οκτωβρίου σαν την Τρίτη Εθνική Επέτειο της χώρας και κυρίως οτι δεν θα γιορτάζαμε πλέον την 28ης Οκτωβρίου σαν εθνική επέτειο.

Μια «επέτειο» που αν οι ομιλητές την ημέρα της «επετείου» πρόσθεταν τις δυό αποφράδες και κατάπτυστες φράσεις: «**Γιατί χαίρεται ο κόσμος και χαμογελάει, πατέρα...**» η «επέτειος» αυτή εκούσια ή ακούσια αποτελεί ένα ύμνο στην Αγγλό-Βασιλό-Μεταξική δικτατορία και τον δικτάκτορα Μεταξά.

Και επειδή κάτι παρόμοιο έγινε και με την καθιέρωση την 26η Νοεμβρίου 1942 ή ημέρα για την Εθνική Αντίσταση με σημείο αναφοράς την ανατίναξη της Γέφυρας του Γοργοποτάμου στην οποία ανατίναξη εκτός από τις Ελληνικές Αντιστασιακές δυνάμεις ΕΑΜ και ΕΔΕΣ συμμετείχαν και ορισμένοι Αγγλοι. Ενώ ο σκοπός της ανατίναξης ηταν να διακοπεί εστω και για μερικές εβδομάδες μέσω της Ελλάδας η τροφοδοσία με πολεμικό υλικό ο Στρατάρχης Ρόμελ στην Αφρική. κάθε χρόνο την συγκεκριμένη μέρα ηταν ευρύτατα ναρκωθετημένος. Το 1963 με κυβέρνηση Γ Παπανδρέου, ειχαμε 38 τραυτατίες απ τις νάρκες, αρκετούς βαριά τραυματίες που έφηγαν με φορεία και χώρια αυτούς που δεν δήλωσαν το τραύμα για να μην μπλέξουν με την αστυνομία. Παρουσία των Αγγλων λοιπόν, που το Δεκέμβρη του 1944 με μια βάρβαρη και ξετσίπωτη ένοπλη επέμβαση έσπυραν τον όλεθρο σε μια απελευθερωμένη σύμμαχο χώρα.

Ετσι λοιπόν, προκειμένου να μη ξεχάσουμε τους Αγγλούς, το Βασιλιά και τον Μεταξά, που από κοινου επέβαλαν τη φασιστική αγγλικής κοπής δικτατορία, έντεχνα και καλομελετημένα έχουμε ξεχωρίσει την Εθνική Αντίσταση απ την Απελευθέρωση. Γιορτάζονταν την τελευταία Κυρική του Νοέμβρη την έναρξη της Αντίστασης και στις 12 του Οκτώβρη την απελευθέρωση. Με δυο λόγια προηγείται η απελευθέρωση απ την έναρξη λές, και δεν υπάρχει καμιά σχέση ανάμεσα στην έναρξει της Αντίσταση και την απελευθέρωση της χώρας. Και στην περίπτωση αυτής της επετείου κάνουμε αυτό που συμβαίνει με την 28η Οκτωβρίου. Προς δόξα των Αγγλων, του Βασιλιά και του Μεταξά γιορτάζουμε την ημέρα της σκλαβιάς και οχι την ημέρα της Νίκης-Απελευθέρωση.

Η 28η Οκτωβρίου 1940, παρ όλο που βρήκε τη Ελλάδα ανέτοιμη ηθικά και υλικά για πόλεμο, παρ' όλες τις διθυραμβικές κραυγιές της δικτατορίας για Ελλάδα φρούριο και πάνοπλη...ηταν μια μεγάλη μέρα. Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΚΑΙ ΑΔΙΑΙΡΕΤΗ. Αρχίζει την 28η Οκτωβρίου του 1940 με τον Ελληνο-Ιταλικό πόλεμο, συνεχίζει αδιάκοπα στα χρόνια της κατοχής στο εσωτερικό και στο εξωτερικό. Ειναι σε όλους γνωστό οτι μέχρις ΟΤΟΥ φτάσουμε στη 12η Οκτωβρίου του 1944, που ειναι η μέρα λευτεριάς, ο λαός κάτω απ τη μπότα των Γερμανών, αψηφώντας τα τάκνς και τα πολυβόλα, γιόρταζε με πείσμα και πολλές φορές με αίμα οχι μόνο την 25η Μαρτίου, αλλα και την 28η Οκτώβρίου.

Οι οργανώσεις της Αντίσταση, σε ολη τη διάρκεια της κατοχής, την ημέρα αυτή, οχι μόνο τη γιόρταζε αλλά κατέθεται στεφάνια στον άγνωστο στρατιώτη και στεφάνωνε τους ήρωες του 21. Το έκανε ομως, σαν ένδειξη οτι η Ελλάδα συνεχίζει τον αγώνα για την απελευθέρωσή της. Ο Ηλίας Στάβερης, στο έργο του ο «Γιάννης Πολίτης» γράφει πως την 25η Μαρτίου 1942, ο Γιάννης Πολίτης αψηφώντας τη φρουρά και τα στημένα πολυβόλα στο Μνημείο του Αγνώστου στην Πλατεία Συντάγματος κατέθεσε το στεφάνι της Αντίστασης. ο Γιάννης Πολίτης, ηταν αυτος που οταν πιάστηκε τα βασανιστήρια ηταν τόσο φρικτά και για μην του αποσπάσουν λόγια έκοψε μόνος του τη γλώσσα.

Στη Βέροια οι οργανώσεις της ΕΠΟΝ και τα Αετόλουλα, την 25η Μαρτίου και την 28η Οκτωβρίου, οργάνωνε ειδικά συνεργεία συλλογής λουλουδιών και κατάθεσης στεφανιών στον άγνωστο στρατιώτη κατά συνοικίες.Την γιότραζε όμως σαν σημείο αναφοράς οτι θα συνέχιση του αγώνα μέχρι τη Νίκη.

Και οταν ήρθε η νίκη, επειδή το κατεστημένο, δεν ηταν ο φορέας και συντελεστής αυτής της νίκης, οχι μόνο συνεχίσαμε να γιορτάζουμε την ημέρα που άρχισε ο πόλεμος, αλλά και καταχωνιάσαμε στα αζήτητα αυτόν τον πρωτόγνωρο και αξιοθαύμαστο αγώνα του λαού μας. Του λαού που παρέμεινε για αλλη μια φορά στο περιθώριο, έρμαιο των συμφερόντων και παθών των ισχυρών και των μεγάλων.

Ομως η 28η οκτωβρίου ειναι η μέρα κήρυξης του πολέμου. Η Μέρα του κηρύσσεται ο πόλεμος θα έλεγε κανείς, οτι ειναι μια μέρα αποφράδα, μια μέρα δύσκολη, ίσως η δυσκολότερη για κάθε λαό, αφού ο πόλεμος σημαίναι αναμέτρηση με το θάνατο. Μια μέρα πόνου και οδύνης, μια μέρα με άγνωστο το αποτέλεσμα. Μια μέρα που μπορεί να οδηγήσει σε νίκη, αλλα και την καταστροφή και όχι μέρα απελευθέρωση οπως η 12η Οκτωβρίου 1944.

Μάλιστα η 28η Οκτωβρίου 1940 ειναι συνδεδεμένη με τον αλήστου μνήμης Μεταξά. Ενα κατάλοιπο των φασιστών τελετουργιών της δικτατορίας της 4ης Αυγούστου και των εσμων των εθνικοφρόνων νικητών του εμφυλίου πολέμου. Ενα κατάλοιπο του δικτάτορα Μεταξά, που στις 4/8/1936 επέβαλε την εξ ίσου αλήστου μνήμης φασιστική δικτατορία. Μια δικτατορία που υπόσκαψε τα θεμέλια της εθνικής και κοινωνικής συνοχής, σε βαθμό που το αλβανικό μέτωπο να **ΚΑΤΑΡΕΥΣΕΙ ΑΠΌ ΤΑ ΜΕΣΑ** με αποτέλεσμα ο λαός να νοιώθει προδομένος στα πεδία των μαχών και αργότερα με την φυγή της ηγεσία οχι μόνο εγκαταλειμένο και διπλά προδομένος αλλά και έρμαιος στα χέρια των Ναζί.

Η εμμονή του κατεστημένου να γιορτάζεται η έναρξη του πολέμου και οχι η απελευθέρωση της χώρας απ τους κατακτητές, σημαίνει οτι εξακολουθούν να υπάρχουν ακόμα ζωντανές οι δυνάμεις και οι δομές εκείνες που θέλουν να διατηρηθεί-να ζεί το νόημα και το περιεχόμενο της Αγγλο-Βασιλό-Μεταξικής δικτατορία και ζωντανή η μνήμη του διακτάτορα Μεταξά. ΟΙ δυνάμεις εκείνες που με τις κατεστημένες αντιλήψεις με τις παροχημένες λογικές σώρευσαν δεινά στον τόπο. Με τον γιορτασμό της 28ης Οκτωβρίου φαίνεται πως η πολιτεία επιδιώκει να ξεχαστεί ή προσφορά των αγωνιστών που με το αίμα και τις θυσίες στις εξακόσιες και πλέον μικρές και μεγάλες μάχες καθαγίασαν τις σελίδες της νεότερης ιστορίας της χώρας στον αλβανικό πόλεμο και την Αντίσταση. Για να διαιωνίζεται το «λαοπρόβλητο» δικτατορικό πεύμα του Μεταξά πρέπει να συνεχίσει κα λειτουργεί στο χρόνο...σαν συνισταμένη στη μνήμη του λαού το δικτακτορικό πνεύμα, ετσι ωστε να μην διαταραχθεί η συνέχεια...γιατί αν δεν υπήρχε η συνέχεια, πως αλλοιώς θα φτάναμε στο «Και εχρειάσθη η 21η Απριλίου δια να μην απωλεσθή η νίκη του Γράμμου...» και και την διαβεβαίωση που έδωσαν στο λαό οτι στο εξής «δεν θα υπάρξη μπουρλοτιέρης κομμουνιστής, οταν δεν ημπορη να παρασύρη ως σειρήνα τον πένητα και νήστιν εργάτην».Το πιστεύω μας Β! Τόμος Αθήνα 1968.

Πως να μην ζει αυτό το «λαοπρόβλητο» δικταστορικό πνεύμα οταν η ιστορία σταματά στις 28 Οκτωβρίου του 1940 και ξανά αρχίζει μετά την μεταπολίτευση; Οταν λείπει η τετράχρονη κατοχική ιστορία, οταν δεν κατοχυρώνεται απ την πολιτεία η 12η Οκτωβρίου, που απελευθερώθηκε η χώρα σαν ημέρα εθνικής επετείου; Για ποιόν ακριβώς λόγο (αν οχι για τη μνήμη και το δικτατορικό πνεύμα) εξακολουθούμε να γιορτάζουμε την κήρυξη του πολέμου, που ειχε τραγικό επακόλουθο την τριπλή κατοχή και οχι την απελευθέρωση της χώρας, ηταν και η νίκη αυτού του πολέμου που άρχισε την 28η Οκτωβρίου του 40 και έληξε την 12η Οκτωβρίου 1944. Φαίνεται πως ο γιορτασμός αυτός, ως ενα βαθμό καλύπτει και την άτακτη, απαράδεκτη και εγκληματική εγκατάλειψη του λαού και της χώρας της «ηγεσίας» προς τα απάνεμα λιμάνια.

Οπως ηταν φυσικό η εγκατάλειψη του λαού της χώρας απ την «ηγεσία» ειχε τεράστιες επιπτώσεις στη συνείδηση του λαού. Και δεν ειναι μόνο η εγκατάλειψη που αν δεν ισοδυναμεί με προδοσία ειναι και οι συνθήκες που απαιτούσαν την παρουσία της «ηγεσίας», μα και ο χρόνος και ο τρόπος της εγκατάλειψης. Να μερικά ενδεικτικά των οσων συνέβησαν πριν και κατά την εγκατάλειψη που σημειώνει στο ημερολόγιό του ο Γ Σεφέρης, ανώτερος υπάλληλος του Υπουργείου Εξωτερικών: «Μεγάλη Τετάρτη, 16 Απριλίου...Στην κυβέρνηση νεύρα. Κανένας ψύχραιμος άνθρωπος. Δεν ξέρουν καλά καλά γιατί φεύγουν και τί θα κάνουν εκεί που θα πάνε. Δεν υπάρχει κανένα σχέδιο, καμιά προετοιμασία. Ο αγερας της Κρήτης (αφού το fforei o ffice απέρυρε την συγκατάθεση για την Κύπρο που ειχαν συμφωνήσει, με το αιτιολογικό οτι τυχόν εγκατάσταση εστω και σε ενα μικρό κομμάτι θα δημιουργούσε κακό προηγούμενο)

ηταν για αυτούς βραχνάς. Ο κάθε Υπουργός λογαριάζει πως θα κουβαλήσει τις δεκαπέντε τόσες κασέλες του, τις υπηρέτριες και τα ρέστα. Για την υπηρεσία και κυρίως για την Ελλάδα εκείνες τις μέρες δεν φρόντιζε κανείς...».

Ενα αλλο θέμα εθνικό, και εξ ίσου σοβαρό που πρέπει να αντιμετωπίσει η πολιτεία εστω και μετά από μισό αιώνα καθυστέρηση, ειναι το γεγονός οτι η ιστορία της Εθνικής Αντίστασης πρέπει να μπεί στα σχολεία και να διδάσκεται σε ολες τις βαθμίδες της δημόσιας εκπαίδευσης.Και αυτό γιατί ο τρόπος και οι συνθήκες κάτω απ τις οποίες γράφτηκε αυτή η τετράχρονη ιστορία βασικό της κίνητρο ειχε την αγάπη για την πατρίδα και τη λευτεριά. Γιατί οι συντελεστές της γι αυτά τα ιδανικά και αξίες δώσανε τον μεγάλο αγώνα. Αυτά τα ιδανικά συγκινούν τα παιδιά, τα αφομοιώνούν και τα κάνουν παντοτινά δικά τους.

Τα παραδείγματα των αγωνιστών που τουφεκίζονταν απ τους ειδεχθείς κατακτητές κατά δεκάδες και εκατοντάδες ακριβώς γιατί πολεμούσαν για το δίκαιο και τη λευτεριά της πατρίδας και την ώρα της εκτέλεσήςτους, εκτός από ζήτω η Ελλάδα, τραγουδούσαν στεντόρεια τη φωνή τον Εθνικό Υμνο χαράσσονται ανεξίτηλα στην ψυχής τους. Και οταν κινδυνεύσει η πατρίδα θα τρέξουν και αυτοί και εθελοντικά ακόμα στο κάλεσμά της. Απ τα σχολικά βιβλία μάθαμε και εμείς για τους ήρωες του 1821. Αυτούς ειχαμε πρότυπο και παράδειγμα και μπήκαμε στον αγώνα. Γι αυτό και οσοι απ τους αγωνιστές άφησαν πριν απ την αναγνώριση αυτόν τον υπαρκό κόσμο, τον άφησαν με πόνο και πίκρα οτι η κρατική εξουσία από πολιτική σκοπιμότητα απεμπόλησε αυτό το ύψιστο ΕΘΝΙΚΟ ΧΡΕΟΣ, που τόσο πολύπλευρα ζημίωσε το ΕΘΝΟΣ ΜΑΣ.

Ο Καθηγητής Βάσος Μαθιόπουλος προλογίζοντας το βιβλίο της ΕΔΙΑ « **ΟΙ ΝΑΖΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ**» γράφει: «Αντικειμενικά η προσφορά του Ελληνικού λαού τα τέσσερα ηρωϊκά χρόνια 1940-1944 και απ την σκοπιά υψηλής ποιοτικής στάθμης συνεπειών για τους κατακτητές και ήθους του κάθε αγωνιστή και αγωνίστριας, μόνο με δυο προηγούμενους σταθμούς της Ελληνικής ιστορίας συγκρίνεται: Με τη γενιά των Μαραθωνομάχων και τη γεγιά του 1821. Η γενιά της Αντίστασης υπήρξε αντάξια της Ελλάδας». Ας σημειωθεί οτι οι αγωνιστές του 21, δεν ειχαν να αντικρίσουν τα ταχυβόλα, τα μεδραλιοβόλα και τις βόμβες των αεροπλάνων των τάνκς καμπύλης τροχιάς και τα ταχυκίνητα μέσα επικοινωνίας και συγκοινονίας.

Αυτή η παράλειψη της πολιτείας να τίμησει ώς ώφειλε την Αντίσταση ζημίωσε πολύπλευρα το Εθνος. Αποδίδοντας τον οφειλόμενο φόρο τιμής προς τους συναγωνιστές και συμπολεμιστές της μεγάλης αριθμητικά στρατιάς των εθελοντών της Αντίστασης θέλω να πιστεύω, πως όλοι λίγο ως πολύ ο καθένας γνωρίζει οτι υπάρχει σημαντική η διαφορά ως προς την πατριωτκή έξαρση ανάμεσα στον στρατιώτη-πολεμιστή και στον εθελοντή αγωνιστή της Αντίστασης.

Σαν λαός και χώρα ευτυχήσαμε να έχουμε την πρώτη και αναλογικά πολυπληθέστερη πολιτική και ένοπλη Αντίσταση σε ολήκληρη την Ευρώπη κατά του άξονα και νατίστοιχη συμμετοχή στον αντιφασιστικό αγώνα. Μια Αντίσταση καθολική και ανεπανάληπτη. Μια Αντίσταση που δεν υπήρξε όμοια στις ιστορίες των αλλων Ευρωπαϊκών χωρών, γι αυτό και μεγαλοποιούν μικρά γεγονότα για να αποκτήσουν τίτλους τιμής. Μια Αντίσταση εφάμιλλη των πιό λαμπρών στιγμών της Νεοελληνικής ιστορίας. Μια ιστορία γεμάτη αγώνες και θυσίες. Στην Αντίσταση αυτή πήρε μέρος με τον ενα ή τον αλλο τρόπο ο ελληνικός λαό, εκτός από μια μειοψηφία που συνεργάστηκε με τους κατακτητές και την πολέμησε τους

Οι Αντιστασιακοί πιστέψαμε πως το μεγαλύτερο και Ιερότερο καθήκον καάθε λαού και ατόμου, ειναι να υπεςρασπίζεται την πατρίδα του για να μπορεί να ειναι και ζεί Ελεύθερος. Ο μεγάλος Περικλής στο Επιτάφιο ειχε πεί επί λέξη: «Ενθα βραβεία αρετής μέγιστα πρόκειται εκεί ζώσιν πολίται και άριστοι άνδρες». Οι έλληνες στη μακραίνη ιστορική τους πορεία, οσς φορές χρειάστηκε να υπαρασπιστούν την

πατρίδα και την Ελευθερία παλιά και πρόσφατα το έκαναν πρόσβαρα και στην κατοχή εθελοντικά για τη χιαλιάκριβη τη Λευτεριά.

Οπως πάντα ετσι και στην κατοχή Χιλιάδε ηταν οι νεκροί και δεκάδες χιλιάδες οι διά βίου ανάπηροι από αυτούς που προπορεύτηκαν στον αγώνα για την υπεράσπιση αρχών και αξιών, ιδανικών και οραμάτων. Οι νεκροί έλεγαν οι αρχαίοι προγονοί μας «δομούν και κοσμούν το μεγαλείο της Πολιτείας». Και η ΕΑΜική Αντίσταση ειχε αρκετούς εθελοντές νεκρούς. Γιατί ούτε μια λέξη ανθρώπινης συμπόνιας δεν εκφώνησε η πολιτεία και γι αυτούς. Αρκετοί ειναι ακόμα εκείνοι που μας αποκαλούν κουμμούνια και «συμμορίτες». Ομως χωρίς αυτούς, χωρίς τέτοιας υψηλής ποιότητας πολίτες-σε όλα τα μήκη και πλάτη του πλανήτη-απροσκύνητους και αποφασισμένους να πεθάνουν Νέοι, για αξίες, αρχές, ιδανικά και οράματα, το ιστορικό κοινωνικό γίγνεσθαι θα ειχε παγώσει. Και η προοδευτική πορεία της ανθρωπότητας θα ειχε υποστεί αγκύλωση αν οχι παράληση.

Αλήθεια πόσο ενωμένο θα ηταν το εθνος, αν αντί για την 28η Οκτωβρίου γιορτάζαμε σε εθνική κλίμακα επίσημα την απελευθέρωση της Ελλάδας απ την τριπλή κατοχή και οχι μόνο στην Αθήνα; Μια τέτοια απόφαση θα ηταν η πιό έντιμη και η πιό ιερή προσφορά στο βωμό της εθνικής ενότητας και ομοψυχίας. Για να μην μείνουμε σαν λαό και χώρα όμηροι της παλιάς και παροχημένης λογικής. Πρέπει πάσει θυσία να αναγνωρίσουμε τους αγώνες αυτών που συνειδητά και εθελοντικά έδωσαν το «Παρών» στο προσκλητήριο των καιρών, Αυτών που ξεκίνησαν να αναμετρηθούν με το χάρο και κοιμήθκαν μάγουλο με μάγουλο μαζί του και ήξεραν γιατί.

Των αγώναν αυτών που βγήκαν απ αυτόν τον υπέροχο αγώνα γεμάτοι τραύματα σωματικά και ψυχικά και οσοι ζούνε ακόμα, ενώ τους ακολουθούν οι πράξεις και τα γεγονότα εκείνης της εποχής δεν τους αναγνωρίζεται η προσφορά. Δεν πρέπει η πολιτεία να συνεχίσει το ίδιο λάθος. Πρέπει να απαλλαγή απ τα βαρίδια του παρελθόντος. Η ανοχή του λαού ειναι δεδομένη. Για να πάει η Ελλάδα και η ζωή των Ελλήνων μπροστά, η πολιτεία εχει μια χρυσή και ίσως μοναδική ευκαιρία, να κάνει το τολμηρό βήμα: Να αντικαταστήσει την «επέτειο» της 28ης Οκτωβρίου με αυτήν της 12η Οκτωβρίου 1944. Και οχι βέβαια στα πρότυπα του Φολκόρ οπως συμβαίνει με την 28η, αλλα σεμνά οπως ταιριάζει σε μια επέτειο υπό κατοχή απελευθέρωση της χώρας.

Μια τέτοια ενέργεια, εκτος του οτι θα απογαλακτίσει λαό και χώρα απ την αλήστου μνήμης Μεταξά και το «**Γιατί χαιρεται ο κόσμος και χαμογελάει πατέρα...**», θα απαλλάξει την κοινωνικό-πολιτική ζωή των Ελλήνων απ τις διαχωριστηκές γραμμές-πληγές του παρελθόντος και τον επικείμενο θανάσιμο εναγκαλισμό του δικτατορικού πνεύματος, που στο όνομα αυτών των πληγών αιωρείται πάνω απ την Ελλάδα.

Σήμερα δεν αμφισβητείται πλέον από κανέναν οτι η Εθνική Αντίσταση ηταν συνέχεια του Αλβανικού Επους και οτι οι ήρωες των αλβανικών βουνών, των Μακεδονικών οχυρών και της Κρήτης, ηταν αυτοί που ζαλώθηκαν ξανά τις πατρογονικές παρακαταθήκες και δημιούργησαν χωρίς όπλα και κρατικό μηχανισμό, χάρτες, επιμελητίες και τηλέμετρα αυτό το δεύτερο Επος, που τα δυό μαζί συγκλόνισαν την οικουμένη και αποτελούν τη Δόξα της σύγχρονης Ελλάδας.

Η ιστορία της χώρας μας και η προσφορά της στο κοινωνικό οικονομικό και πολιτικό γίγνεσθαι της ανθρωπότητας ειναι μακραίωνη. Τεράσια και αξιοθαύμαστη. Τόσο η αρχαία και η αλεξανδρινή αλλο τόσο και η Βυζαντική. Το ιδιο αξιόλογη ειναι και η Νεοελληνική ιστορία του 21, μα και η σύγχρονη δεν υπολοίπεται σε αγώνες και προσφορά. Και ειναι κρίμα να τη δαιμονοποιούμε και να την παραποιούμε και κυρίως να την στερείται η δημιουργός της. Ειναι κρίμα να θαφτεί σαν ενα τυχάρπαστο γεγονός και ενα κακό αναχρικό επεισόδιο η Εθνική Αντίσταση. Ειναι κρίμα μια τέτοια ιστορία να την αμαυρώσουμε για συγκαιρικές σκοπιμότητας, προσωπικά και τοπικά οφέλη.

Το θέμα της Εθνικής Αντίστασης, δεν ειναι πολιτικό, πολύ περισσότερο δεν ειναι κομματικό. Η εθνική Αντίσταση 1941-1944 ειναι ενα κατ εξοχήν θέμα Εθνικό και σαν Εθνικό-ιστορικό την απαιτεί εθνική καταξίωση και την ιστορική διαίωση με ό,τι αυτή συνεπάγεται. Οι αγώνες όποιοι και αν ειναι, οσο μικροί και ασήμαντοι και αν ειναι αποτελούν σημαντικό Εθνικό κεφάλαιο. Σαν Εθνικό κεφάλαιο δεν επιτρέπεται σε κανένα να τους αμφισβητεί πολύ περισσότερο να τους αγνοεί και κυρίως να τους διαγράφει. Αλήθεια πόσο διαφορετική θα ηταν η ζωή του λαού και η θέση της χώρας ατην παγκόσμια κοινότητα, αν αξιολογούσαμε και αξιολογούσαμε σωστά αυτών τον αξιοθαύμαστο εθελοντικό αγώνα του λαού μας;

Μέχρι σήμερα ούτε η ιστορία, ούτε η λογοτεχνίας, μα ούτε και η τέχνη ασχολήθηκαν σοβαρά με το θέμα αυτό οσον αφορά τη διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στον στρατευμένο και τον εθελοντή αγωνιστή και ειναι κρίμα. Και ειναι κρίμα γιατί και αν ολη την αλλη προσφορά του εθολιντή αγωνιστή του την παραγνώριζαν οι πολέμιοι και πλουσιοπάροχα αμοιβώμενοι ιστορικοί και οι λογοτέχνες και καλλιτέχνες, τη διαφορά ομως του στρατευμένου σε σχέση με τον εθελοντή έπρεπε να βρούν τρόπο να την προβάλουν για το καλό της Ελλάδας στα όποια γραφτά τους. Και οχι μόνο να την προβάλουν αλλα και να εξάρουν το γεγονός αυτό καθ εαυτό σαν κάτι οχι αξιοθαύμαστο, αλλα τουλάχιστον σαν κάτι το ξεχωριστό. Σαν κάτι που γίνεται σπάνια και κυρίως μόνο από ανθρώπους συνειδητοποιημένους. Από αυτούς που γνωρίζουν οτι η λευτερία δεν χαρίζεται αλλά καταχτιέται, που κάνουν πράξη αυτό το πιστεύω.

Το ίδιο συνέβει και με την ιστορία του Μακεδονικού αγώνα του 1821. Καμιά αναφορά που να εξάρει, να τιμήσει και να καταγράψει πράξεις ηρωϊσμού και αυτοθυσίας. Και ηταν τόσες πολλές οι επαναστάσεις στο χώρο της Μακεδονία το 21, και τόσο αξιοθαύμαστες οι πράξεις αυτοθυσίας και ηρωϊσμού, που αν καταγράφονταν στην πραγματική τους διάσταση, οπως έγινε με το Μοριά και τη Ρούμελη, θα είχαμε ενα πλούτο οχι μόνο πολεμικών γνώσεων μόνο αλλα και πολιτικό-κοινωνικής εθνικής συμπεριφοράς. Οπως για τον Μαδεδονικό αγώνα ετσι και για την Αντίσταση, δεν υπάρχουν αγάλματα, πίνακες, Γκαβούρες και όποια αλλα ιστορικά αναμνηστκά που να θυμίζουν χώρους που εχουν διεξαχθεί μάχες, γεγονότα και πρόσωπα που έδρασαν και τον σκοπό για τον οποίο έδρασαν. Μα ούτε και οι κινηματογραφιστές ασχολήθηκαν με τους χώρους αυτούς.

Δεν έπρεπε να τους διαφύγει το γεγονός αυτό, γιατί ο εθελοντισμός ειρηνικός και πολεμικός ειναι ενα δεδομένο που οχι μόνο ξεχωρίζει αλλα και χαρακτηρίζει την αγάπη προς τον συνάνθρωπο ο ειρηνικός και την πατρίδα ο πολεμικός. Τον πολεμικό εθελοντισμό τον συναντάμε με δυό μορφες και τρόπους κατάταξης. Αυτόν που τον καλεί η οργανωμένη πολιτεία να καταγεί βάση νόμου που η ίδια εκδίδει προκειμένου να εκπαιδεύσει τον άρενα λαό σε κάποια συγεκριμένη ηλικία στην πολεμική τέχνη, ετσι ωστε να ειναι πολεμικά έτοιμος σε περίπτωση απειλής πολέμου και εισβολής οπως έγινε τον Οκτώβρη του 1940, που μας κήρυξε τον πόλεμο η Ιταλία και την 6η Απριλίου 1941 η Γερμανία να επιστρατευθούν, οπως τα τρεία μου αδέρφια Αντώνιος, Στέφανος Στέργιος Κόγιας του Γεωργίου. Ο πρώτος πολύτεκνος και ο δεύτερος ηταν ήδη επιστρατευμένος απ τις αρχές του 1940 για μετεκπαίδευση στο Καλπάκι.

Η επιστράτευση σκοπό έχει την απόκρουση της εισβολής. Και οταν στις 6 Απριλίου 1941 τα γερμανικά φουσά με τις σιδηρόφρακτες μεραρχίες ξεχύθηκαν απ τα Μακεδονικά οχυρά χτυπώντας μια χούφτα γεναίων απ την πλάτη, μόλις γύρισαν απ το μέτωπο και άρχισαν οι πρώτοι πυρήνες για τη δημιουργία του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου οχι μόνο εντάχθηκαν από τους πρώτους αλλα έπαιξαν σημαντικό ρόλο. Ο πρώτος μετά την ίδρυση του ΕΑΜ εκλέχθηκε δημοτικός σύμβουλος στο παράνομο δημοτικό συμβούλιο.Τώρα πια στην Αντίσταση εντάχθηκα και εγώ που λόγο ηλικίας δεν επιστρατεύθηκα στον αλβανικό πόλεμο. Τώρα πλέον γίναμε τέσσεροι οι εθελοντές.

Η αλλη μορφή εθελοντισμού ειναι αυτή που σκοπό εχει να καλύψει συγκεκριμένες ανάγκες και ειδικότητες. Συνήθως κατατάσσονται εθελοντικά υπαξιωματικοί σαν μόνιμοι για επαγγελματική

σταδιοδρομία σε δύο κυρίως κλάδους, σαν διοικητικοί και σαν τεχνικοί. Επίσης πολλοί κατατάσσονται εθελοντικά για να εκπληρώσουν την στρατιωτική του θητεία ή και την διασφάλιση μιας σταδιοδρομίας. Οι εθελοντές αυτοί ειναι αμοιβώμενοι.

Αλλη μια μορφή συγκρότησης εθελοντικών στρατιωτικών σωμάτων ειναι αυτή που συγκροτούνται στη διάρκεια του πολέμου και ειδικά των απελευθερωτικών κινημάτων. Τα σώματα αυτά αυτοεπιστρατεύονται από γνήσιο πατριωτισμό, ευγενικά αισθήματα και ιδελογία. Τα σώματα αυτά ειναι προεκτάσεις του εθνικού κράτους για απελευθέρωση μερικών ακόμα κατακτημένων εδαφών όπως τα Μακεδονικά αντάρτικα, Θεσσαλικά και τα Κρητικά σώματα. Το σώμα του Μελλά, του Αγρα κλπ. Τα σώματα αυτά εξοπλίζονται απ τα υπάρχοντα κράτη και οργανώνονται για να ενισχύσουν τις τακτικές ένοπλες δυνάμεις στο έργο τους. Λειτουργούν κατά κάπιον τρόπο υπο την ηγεσία και τις διαταγές του γενικού επιτελείου στρατού και του κράτους που τα συγκρότησε.

Αυτού του είδους τα αυτοεπιστρατευόμενα σώματα, εκτός τα αυτοφυή και αυτά που δεν ειναι προεκτάσεις του κράτους:συγκρότησης, εξοπλισμού και καθοδήγησης, δεν εχουν καμιά σχέση με την κατοχική αυτοεπιστράτευση. Και αυτό γιατι στην κατοχή το ελληνικό κράτος με την κατάληψη και της Αθήνας ειχε καταλυθεί. Οι Κατακτητές επέβαλαν το δίκό τους κράτος και μια κυβέρνηση Κούϊσλίγκς διορισμένη απ τους ίδιους που λειτουργούσε για λογαριασμό τους.

Πρότυπο αυτοεπιστράτευσης στην προεπαναστατική Ελλάδα, ηταν οι κλέφτες και οι αρματολοί, οι «Φιλικοί», ο Ιερός λόχος που οργάνωσε ο Αλέξανδρος Υψηλάντης το 1821, τα σώματα των φιλελλήνων που πήραν μέρος στην Επανάσταση και οι Μακεδόνες οπλαρχηγοί το 1821, τα σώματα των Γαριβαλδίνων ερυθροχιτώνων και η «Λεγεώνα των φιλελλήνων» το 1897. Εκτοτε δεν υπήρξε αυτοεπιστράτευση μέχρι που φτάσαμε στην κατοχή.

Στη διάρκεια του 1821-1826 όλη η προοδευτική και φιλελεύθερη Ευρώπη, με τους μεγαλύτερους βάρδους της, με κάθε λογής συνδρομές, με φιλέλληνες αγωνιστέςκαι εθελοντές συμπαραστάθηκαν στον αγώνα του Ελληνικού λαού και μας βοήθησαν ποικιλοτρόπως. Δίπλα τους μεγάλους μας Ελληνες: Ρληγα, Σολωμό, Κάλβο, συμπαραστέκονται ο Φιλόσοφος Μπινιόν, Ο Βίκτωρ Ουγκό, ο μαγάλος Πούσκιν, ο Σελλεύ, ο Μίλερ, ο Βεραντζέρος, ο Λαμαρτίνος και πρώτ από ολους ο μεγάλος Μπάυρον ο γνωστότατος λόρδος Βύρων που πέθαινε τελικά στο Μεσολόγγι. Δόξα τους και αιώνια τιμή τους.

Εμείς στην προσπάθεια απελευθέρωσης της χώρας στην κατοχή, αντί για τον Μπάυρον είχαμε τον βάρβαρο και αιμοδιψή αποικιοκράτη Ουϊλσον Τσιόρτσιλ, Τον Τσιόρτσιλ, που ήρθε με τα φουσάτα του και με τις φονικές εντολες: «ενεργήστε σαν βρίσκεσθε σε κατοχημένη χώρα» και «οχι ειρήνη πριν τη νίκη» προκειμένου να «απελευθερώσει» την Ελλάδα απ τους Ελληνες. Να απελευθερώσει μια απελευθερωμένη σύμμαχο χώρα. Αντί για τον στρατιωτικό Φαβιέρο και τους Πολωνούς είχαμε τους Αγγλους συνδέσμους-πράκτορες που αντί να βοηθήσουν παράτρυναν τα εσωτερικά στηρίγματα οχι μόνο να συνεργάζονται με τις δυνάμεις κατοχής αλλα και οτι ειναι «καθήκον» να καταδίνουν τα στελέχη του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στους κατακτητές. Τον Γιάν Σμάτσ και τον στρατηγό Σπόμπυ.

Το πόσο μας αγαπήσανε οι Αγγλοι φάνηκε απ την μετέτειτα πολιτική τους. Ζήσαμε και ζούμε ακόμα καθημερινά την αγάπη τους καθώς και την αγάπη της υπερδύναμης και εμείς και τα αδέρφια μας στην Κύπρο. Στο χώρο της Νοτιοαντολικής Ευρώπης και ειδικά στη λεκάνη της Μεσογείο μόνο ενα λαό αγάπησαν και αγαπούν οι Αγγλοι και οι Αμερικάνοι παντοτεινοί και αιώνιοι «σύμμαχοι» του κατεστημένου μας: τους Τούρκους και μόνο τους Τούρκους.

Ιδεολογικά και ταξικά η ευρώπαϊκή αστική τάξη και η διανόηση ήθελε να βοηθήσει τους Ελληνες. Καμιά χώρα ομως δεν μπορούσε να βοηθήσει στρατιωτικά. Και αυτό γιατί, όποια χώρα και αν

επιχειρούσε την κρατική ένοπλη συμπαράσταση εκτός του οτι η συμπαράσταση αυτή θα θεωρούνταν επέμβαση οι αλλες χώρες θα υποπτεύονταν οτι η στρατιωτική αυτή βοήθεια θα απέβλεπε σε κατακτητικά σχέδια οπότε θα ήθελαν και οι αλλες χώρες μια τέτοια επέμβαση. Και οι Ελληνες αγωνίζονταν για την ελευθερία τους. Γι αυτό έπρεπει με τις δικές τους δυνάμεις να πολεμήσουν. Επρόκετω για την ελευθερία τους, γι αυτό όποιος θέλει το έπαθλο του αγώνα, πρέπει να δώσει σε αυτόν τα αγαθά και το αίμα του.

Συνεπώς ενας μόνο τρόπο υπήρχε. Η εθελοντική υποστήριξη με χρήματα και εθελοντές στρατιώτες οι οποίοι βέβαια θα πληρώνονταν από τα χρήματα που θα συγκεντρώνονταν. Στο πλευρό της επαναστατημένης Ελλάδα τάχθηκαν αρκετοί φιλέλληνες διανοούμενοι οχι μόνο στα λόγια αλλά και πρακτικά. Μια λοιπόν που δεν ηταν δυνατή η κρατικά στρατιωτική βοήθεια δεν έμεινε παρά η ιδιωτική εθελοντική βοήθεια με χρήματα και εθελοντική συμμετοχή οσων νέων και αντρών ήθελαν να πάρουν μέρος στον αγώνα των Ελλήνων. Εκείνος που πρώτος παρακίνησε τους Ευρωπαίους για μια ιδιωτική παρέμβαση υπέρ των Ελλήνων ηταν ο Tzschirner, ο Krug, ο Φρειδερίκος Θήρσιος, ο Φρειδερίκος Tırs, ο καθηγητής Thiersch και πολλοί άλλοι.

Ηταν τόσο μεγάλη η συμπαράσταση και ειδικά του Θηέρσου και του Thiersch, που προκάλεσε την αγανάκτηση του Μέττερνιχ. Ετσι προκειμένου να ανακόψει αυτή την έμπρακτη προσφορά, στις 17/91821 κάνει διαβήματα προς τις κυβερνήσεις να «δείξουν οχι μόνο πλήρη αδιαφορία στις εκκλήσεις των φιλελλήνων, αλλα και να παρέμβουν σοβαρά και έντονα στην προσπάθεια συγκρότησης ένοπλου σώμα με το όνομα «Γερμανική λεγεών» για υποστήριξη των Ελλήνων».

Και στο εσωτερικό της επαναστατημένης Ελλάδας υπήρξαν τέτοιες προσωπικές-ιδιωτικές παρεμβάσεις για συγκρότηση εθελοντικών επί αμοιβή σωμάτων οπως αυτή του Ανδρέα Τρούκα ή Λυκούργου που το 1828 ζούσε στην Υδρα. Το Σεπτέμβριο του 1928 έστειλε στον Καποδίστρια μια επιστολή στην οποία διατραγωδεί τα συμβάντα κατά τη διαρκεια της επανάστασης και το δικό του τραγικό τέλος. Εκείνο που την κάνει ξεχωριστή, ανάμεσα τις χιλιάδες ανάλογες επιστολές που βρίσκονται στα Γενικά Αρχεία του Κράτους, ειναι η βίωση της επανάστασης με όρους που βρίσκονται πολύ καντά στις πραγματικότητες της εποχή, χωρίς ωραιοποιήσεις και αποσιωπήσεις,

Η γνώση του παρελθόντος λέμε, κατευθύνει θετικά τους λαούς και τα άτομα του παρόντος και τα βοηθά να σχεδιάσουν με επιτυχία τα βήματα για το μέλλον. Αντί λοιπόν τον πλούτο αυτόν σε ιδέες, πείρα και γνώση να τον καταγράψουμε σαν ενα από τα πιό πολίτιμα εθνικά κεφάλαια με μιά μοκοντυλιά τα καταδικάσαμε στη λήθη όσα ξέφευγαν από την εξιδανίκευση της παλιγγενεσίας.
Δυστυχώς οχι μόνο κάτι χειρότερο, τραγικότερο αλλα και απάνθρωπο έγινε απ την πλευρά της πολιτεία με τους αγωνιστές της Εθνική με Αντίσταση σε σχέση με αυτά που περιγράφει ο αγωνιστής του 21 Ανδρές Τρούκας ή Λυκούργος. Οι Αντιστασιακοί και το βιός τους έδωσαν και το αίμα πρόσβαρο. Τώρα το κρατικό κατεστημένο ηταν πιό ταξικό και πιο εξαρτημένο απ΄τους ξένους γι αυτό και οι συνέπειες οχι μόνο των αγωνιστών αλλά και των οικογενείων τους, των συγγενών και των φίλων ακόμα ηταν μεγαλύτερες και περισσότερες από αυτές του αγωνιστή Ανδρέα. Και το πιο τραγικό για στους αγωνιστές ειναι το γεγονός, οτι η πολιτεία οχι μόνο τους γύρισε την πλάτη, αλλά οτι ηταν η ίδια η πολιτεία που οργάνωσε αντί τη συμφιλίωση την αχαλύνωτη εκδίκηση, προκειμένου να εξυπηρετήσει ταξικά και μόνο συμφέροντα και κυρίως να ευθυγραμμιστεί με τις αγγλικές επιδιώξεις για να καληφθούν-διακιολογηθούν τα ειδεχθή προσχεδιασμένα αγγλικά εγκλήματα εις βάρος του λαού και της ελέθευρης πλεον «συμμάχου

Μπορεί η πολιτεία του αγωνιστή ανδρέα να του γύρισε την πλάτη. Δεν τον συνέλαβε ομως η πολιτεία για τη συμμετοχή του στον αγώνα, δεν τον βασάνισε, δεν τον έστειλε εξορία και είκοσι χρόνια φυλακή και το απόσπασμα. Απλώς η πολιτεία του γύρισε την πλάτη.

Βέβαια, δεν μπορεί να υποθέσει κανείς πως αντέδρασε ο αγωνιστής αυτός μετά που η πολιτεία του γύρισε την πλάτη ή αν το αίτημά του έγινε αποδεκτό και του έδωσαν κάποιο «υπούργημα θαλάσης» πολεμικό. Αυτόν τον ανεπανάληπτο και Τιτάνιο κατοχικό αγώνα η πολιτεία τον συνόψησε σε δυο μόνο λέξεις: Εθνικά ειδεώδη! Εμείς πάντως όσοι απομείναμε πιστοί στον αγώνα, οσοι δεν αρνηθήκαμε το γάλα που βυζάξαμε σε ιδανικά, ιδέες και αξίες αγωνιζόμαστε ο καθένας με το δικό του τρόπο κατά της ψευτιάς, και αυτούς που αποκαθηλώνουν τα εθνικά σύμβολα και θέλουν την Ελλάδα ενα κουφάρι, χωρίς ψυχή, ενα λουλούδι χωρίς μυρουδιά και αγωνιστικό άρωμα.
Η Εθνική Αντίσταση γενικά και η ΕΑΜική ειδικά διέθετε πολλούς φωτισμένους αγωνιστές, που, και σήμερα αγωνίζονται να διατηρηθεί αυτή η πλούσια αγωνιστική παράδοση και να τη μεταλαμπαδεύσουν (λόγω της τροπής που πήραν τα μεταπολεμικά πράγματα) στη χώρα στις νεώτερες γενιές, οι οποίες πολύ λίγα εχουν ακούσει, λιγότερα εχουν διαβάσει και ακόμα πιο λίγα εχουν ζήσει. Και το πιο τραγικό για στους αγωνιστές ειναι το γεγονός, οτι η πολιτεία οχι μόνο τους γύρισε την πλάτη, αλλά οτι ηταν η ίδια η πολιτεία που οργάνωσε αντί τη συμφιλίωση την αχαλύνωτη εκδίκηση, προκειμένου να εξυπηρετήσει ταξικά και μόνο συμφέροντα και κυρίως να ευθυγραμμιστεί με τις αγγλικές επιδιώξεις για να καληφθούν-διακιολογηθούν τα ειδεχθή προσχεδιασμένα αγγλικά εγκλήματα εις βάρος του λαού και της ελέθευρης πλεον υποτίθεται «συμμάχου χώρας»

Με βάση τα γραπτά του αγωνιστή Ανδρέα Τρούγκα ή Λυκούργο, σε κάποια σημείο γράφω οτι θα «τολμούσα να πώ, οτι και το 21 ακόμα, για πολλούς η συμμετοχή στον αγώνα ηταν τρόπος ζωής» οπως πχ οι κοτζαμπασάδες που προσχώρησαν στην επανάσταση για να γλιτώσουν το χρέος προς τους Τούρκους-κάτι που επιβεβαιώνουν και οι σύγχρονες έρευνες-αποτελεί την πιο πιθανή εξήγηση της συμμετοχής τους σε μια επανάσταση που ανερούσε τις παραδοσιακές τους εξουσίες. Πάντως, με τον ελλειπτικό τρόπο που αναφέρεται σε αυτούς και πολλους άλλους ο αγωωνιστής Ανδρές θα μπορούσε να ερμηνευθεί οτι ταυτίζει τους κοτζαμπασάδες με τους αριστοκράτες της Ευρώπης.

Ο στρατιώτης στρατεύεται απ την Πολιτεία υποχρεωτικά και η ενδεχόμενη άρνησή του, επισύρει εις βάρος του βατύτατες κυρώσειςκαι ποινές ακόμα. Και κάτι ακόμα που δεν το εχει ο εφελοντής πριν ακόμα ξεκινήσει για τη μάχη: η Πολιτεία του παρέχει επένδυση, υπόδεση, διατροφή και εξοπλισμό. Και το βασικότερο ο επιστρατευμένος, εκτος του οτι θα αποτελέσει μέρος του οργανωμένου εθνικού στρατού, θα εχει αρωγό και συμπαραστάτη του το συντεταγμένου κράτους, την οργανωμένη επιμελητεία, τα μέσα επικοινωνίας και μεταφοράς και κυρίως οταν μπεί στη μάχη θα καθοδηγείται από το Γενικό Επιτελείο, κάτι που ο εθελοντής οχι μόνο δεν τα είχε αλλα αν ήθελε να φέρει σε πέρας το έργο για το οποίο αυτοεπιστρατεύτηκε έπρεπε να τα δημιουργήσει από μόνος του και αυτά πάντα σε εθελοντική βάση και εφόδια τα ιδεολογικά πιστεύω, τις αξίες και τα οράματα που μας έδωσαν οι πρόγονοι.

Στα χρόνια της κατοχής δεν υπήρχε η συγκροτημένη ελεύθερη πολιτεία. Μετά την κατάκτηση της χώρας ειχαν διαλυθεί τα πάντα. Οι Ελληνες ομως με την πατρογονική τους κληρονομιά των αρχαίων προγόνων και των σύγχρονων πατεράδων του 21, δεν ηταν δυνατόν να μην πολεμήσουν σαν θεριά στην Αλβανία και να νικήσουν και δεν ηταν δυνατόν μετά την εισβολή των Γερμανών και το τέλος της μάχης της Κρήτης να μείνουν σε σε εθνική νάρκη και εθελούσια δούλοι. Αφού λοιπόν, ειχαν διαλυθεί τα πάντα ο αγωνιστής της Εθνικής Αντίστασης Αυτοεπιστρατεύτηκε. Ειναι εθελοντής στον σκληρό και άνισο αγώνα κατά των κατακτητών. Τον αγωνιστή δεν τον υποχρεώνει κανένας να βάλει σε κίνδυνο τη μοναδική, μικρή σε μέγεθος και ανεπανάληπτη ζωή του. Η πατριωτική του συνείδηση και μόνο του το επέβαλε. Θέλει αρετή και τόλμη η ελεθερία λεει σε μια ωδή του ο ποιητής Ανδρέας Κάλβος. Και οι δυο αυτές ιδιότητες συνυπάρχουν στον αγωνιστή της Αντίστασης και κυρίως της ΕΑΜικής.

Με την αυτοεπιστράτευση ο αγωνιστής, εκτός του οτι έβαζε σε κίνδυνο τη δική του ζωή, με βάση την αλληλέγγυα ευθύνη που εφάρμοζαν οι κατακτητές έβαζε στον ίδιο κίνδυνο και τη ζωή των υπολοίπων

μελών της οικογενείας του του συγγενικού και του φιλικού κύκλο ακόμα. Ενα αλλο, εξ ίσιου μεγάλο και καθοριστικής σημασίας γεγονός που ειχε να αντιμετωπίσει ο επιστρατευμένος σε σχέση με τον εθελοντή, ειναι το γεγονός οτι η προσχώρησή του εθελοντικά στην Αντίσταση αφού δεν ειναι γενική, και κυρίως υποχρεωτική οπως στην περίπτωση της επιστράτευσης ειναι η διαταραχή της οικογενειακής γαλήνης και συνοχή της οικογένειας και ειδικά στις οικογένειες που δεν αντιλαμβάνονταν με τον ίδιο τρόπο την ανάγκη να οργανωθεί Αντίσταση.

Για την μονογαμική-αντροκρατούμενη οικογένεια την εποχή εκείνη, ο άντρας αντιστοιχούσε με τον ήλιο, ο Ηράκλητος όμως εφιστούσε την προσοχή στην παραδοχή πως ακόμα και ο ήλιος, αν τολμήσει να απομακρυνθεί έστω και κατά ενα μέτρο από την καθορισμένη τροχιά του-θέση, θα προκαλέσει τέτοια αναταραχή, της οποίας πρώτο θύμα δεν θα ειναι μόνο ο ίδιος...

Βέβαια το σθένος με το οποίο ο καθένας συμμετάσχει στην διεξαγωγή αυτού του αγώνα για την απελευθέρωση της χώρας απ την τριπλή κατοχή και την ήττα του Ναζισμού, ευλόγως εχει υμνηθεί απ τους ποιητές σαν αρετή: η αρετή του γενναίου ήθους μπροστά στους κινδύνους που διέτρεχε η χώρα, και εύστοχα ο λόγος του Θουκυδίδη: Και επί τοις δεινοίς ευέλπιδες» Ομως ο ωραίος αυτός αγώνας για τη λευτεριά άφησε πίσω του αρκετά οικογενειακά δράματα.

Δεν ειναι λίγες οι περιπτώσεις που η εθελοντική ένταξη στην Αντίσταση κάτω απ το βάρος των ατομικών και οικογενιακών αναγκών καθώς και υπό την απειλή πλήθος κινδύνων που διέτρεχαν αυτοί που άφησε πίσω του ο εθελοντής προέκυψαν προβλήματα διάλυσης μνηστείας, διαζυγίων κ λ π.

Και κάτι ακόμα πιο βασικό: Ο επιστρατευμένος οταν συλληφθεί θεωρείται αιχμάλωτος πολέμου. Και σαν αιχμάλωτος δεν εκτελείται, δεν βασανίζεατι και αν συμβεί να ειναι τραυματίας περιθάλπεται. Η σύμβαση της Γενεύης του καλύπτη-εξασφαλίζει οχι μόνο τη ζωή, αλλα του εγγυάται ολα τα ανθρώπινα δικαιώματα, ακόμα και τα έξοδα επιστροφής στη χώρα της καταγωγής του μετά τη λήξη του πολέμου.

Τα βάσανα του επιστρατευμένου αιχμαλώτου πολέμου τελειώνουν με τη σύλληψή του, ενώ του εθελοντή με τη σύλληψή του αρχίζουν και αυτό γιατί για τον εθελοντή η σύμβαση της Γενεύης δεν ισχύει. Ο συλληφθής εθελοντής αιχμάλωτος, σπάνια φτάνει στη βάση του εχθρού και πιο σπάνια στο στρατόπεδο. Αν συνέβαινε να ειναι τραυματίας, τελειώνει με την χαριστική βολή αφού ο εκτελεστή του, αν δεν επιβραβέβαιται δεν επιπλήτεται πολύ περισσότερο δεν τιμωρείται. Ο εθελοντής βασανίζεται για να δώσει τις χρήσιμες για τον κατακτητή πληροφορίες. Πληροφορίες που μπορούν να βοηθήσουν στη σύλληψη και αλλων εθελοντών ανταρτών η και ολοκληρη τη μανάδα που υπηρετούσε ο συλληφθής. Επειτα ειναι το κόστος της περίθαλψής του τραυματία η διατροφή και η φύλαξη. Δεδομένα που εχουν άμεση σχέση με την απόσπαση μάχημης δύναμης για τη περίθαλψη και τη φύλαξη. Ο εθελοντή συνειδητά δεδηλωμένος εχθρό του κατακτητή, η εκτέλαση ηταν η πιο προσφιλής και λυσιτελής πράξη.

Την τέτοια βάναυση και απάνθρωπη συμπεριφορά του ο κατακτητής την διακιολογούσε με το σκεπτικό οτι αφού η χώρα κατακτήθηκε, τα όπλα παραδώθηκαν και η πολιτεία σχημάτισε κυβέρνηση εστω Κούϊσλιγκς ΕΣΥ ανθρωπάκι μου γιατί δεν πειθάρχισες στις αρχές και τους νόμους, αν οχι στους δικούς μας νόμους και αρχές, τουλάχιστο της δική σας «κυβένρησης» οπως πειθάχισαν οι υπόλοιποι συμπολίτες σου; Ποιός εισαι ΕΣΥ, που οχι μόνο αγνόησες νόμους και διατάξεις της κυβέρνησης της χώρας σου και μια κατοχή σαν τη γερμανική οχι μόνο δεν πειθάρχησες αλλα και τόλμησες να σηκώσεις όπλο ενάντια στη θέληση του Φίρερ; Δεν σκέφθηκες οτι παίρνοντας το όπλο θα ειχες να αντιμετωπίσεις ενα στρατό που μέσα σε λίγο χρόνο υπέταξε ολόκληρη την Ευρώπη και σε λίγο η σβάστικα θα κυματίζει στο Κρεμλίνο;

Βίωσα προσωπικά απ το ξεκίνημα την Αντίσταση και από προσωπική εμπειρία ξέρω πως υπήρξαν πολλές Αντιστασιακές οργανώσεις στη χώρα μας. Εκτός απ το ΕΑΜ, ο ΕΔΕΣ (μέχρις οτου δεν ενέδωσε στον πειρασμό...) η ΕΚΚΑ , η ΠΕΑΝ και πολλές μικρότερες, μα και ατομικές ακόμα που πολέμησαν τους κατακτητές. Ομως κατά γενική ομολογία το ΕΑΜ και το στρατιωτικό σκέλος του τον ΕΛΑΣ ηταν η σπονδυλική στήλη της Αντίστασης. Αλλη μια διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στις Αντιστασιακές οργανώσει ειναι το γεγονός οτι ολες οι αλλες οργανώσεις έδρασαν τοπικά ενώ το ΕΑΜ ειχε σε πανελλαδική κλίμακα δράση. Δεν θα ηταν δε υπερβολή αν έλεγε κανείς πως το ΕΑΜ ειχε οργανώσεις και πιο μικρό και απόμακρο χωριό.

Την άνοιξη του 1942 υπήρχε στα βουνά, μια ελευθερη Ελλάδα, με στρατό αποφασισμένο και λαό έτοιμο για θυσίες. Οι πολιτικές δυνάμεις του τόπου οχι μόνο δεν θέλησαν να συμμετάσχουν στην Αντίσταση, αλλα δεν μπόρεσαν, δεν εννοιωσαν την ανάγκη και το καθήκον να συμμετάσχει στις αγωνίες, να ζήσει μαζί του ολη εκείνη την ψυχολογική και ιδεολογική εξέλιξη και τις διεργασίες που διαμορφώνονται σε ενα λαό του αγωνίζεται τον αγώνα ζωής και θανάτου και τέτοιος ηταν στην πραγματικότητα ο κατοχικός αγώνας του λαού μας στη διάρκεια της τετράχρονης σκλαβειάς.

Και τις αρχές του 1943 ο ΕΛΑΣ απελευθέρωσε ενα σημαντικό τμήμα της χώρας και εκεί οργανώθηκε και λειτούργησε το κράτος της **ΕΛΕΥΘΕΡΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ**. Σχημάτισε προσωρινή κυβέρνηση με Πρόεδρο τον Αέξανδρο Σβώλο, Καθηγητή του συνταγματικού δικαίου, με πρωτεύουσα το χωριό Βίανη της Ευρυτανίας. Εκλέχθηκε με ψηφοφορία σε όλη την Ελλάδα το Εθνικό Συμβούλιο-βουλή του ελεύθερου κράτους-με έδρα τους Κορυσχάδες Ευρυτανίας. Και σε αυτήν την ελεύθερη περιοχή λειτουργήσαν πρωτόγνωροι λαϊκοί θεσμοί: «ΛΑΪΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ ΣΤΗΝ **ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΕΛΛΑΔΑ**»: εργο του Γιωργούλα Μπέκϊου.

Το ίδιο σημαντική ηταν και η βοήθεια των Αντιστασιακών δυνέμεων στο συμμαχικό αγώνα. Ο Βάσος Μαθιόπουλος που στα χρόνια της Χούντας ηταν στη Γερμανία, ασχολήθηκε και μελέτησε σχολαστικά τα αρχεία του υπουργείου στρατιωτικών του χίτλερ και με προσοχή μελέτησε ειδικά τις εκθέσεις του Ανωτάτου Διοικητή της Νοτιανατολικής Ευρώπης που αφορούσε και την χώρα μας. Στο βιβλίο του «ΣΥΜΜΑΧΟΙ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ» γραφεί οτι σε ολες σχεδόν τις εκθέσεις «γίνεται διαρκώς λόγος για τα μεγάλα προβλήματα που τους δημιουργούν οι δυνάμεις του ΕΛΑΣ. Με τα γραφτά τους ομολογούν οτι τους υπαχρέωνε να διατηρούν στην Ελλαδα δέκα ετοιμοπόλεμες μεραρχίες τις οποίες δεν μπορούσαν να σταλούν σε κάποιο μέτωπο».

Και ενω αυτή ειναι η προσφορά των Αντιστασιακών, στη χώρα μας παρουσιάστηκε το εξής οξύμωρο και καταπληκτικό φαινόμενο. Αυτοί που Εθελοντικά έπραξαν το ύψιστο πατριωτικό χρέος τους και πολεμίσανε με νύχια πρώτα με δόντια και μετά και με όπλα αργότερα τους τρείς ειδεχθείς κατακτητές αντί να ανταμειφθούν οπως τους άξιζε ηθικά υπέστησαν ανείπωτες δοκιμασίες, ανομολόγητους κατατρεγμούς, και κάθε ειδους εξευτελισμούς. Κατατρεγμούς που κράτησαν μισό σχεδόν αιώνα. Και οχι μόνο οι ίδιοι και οι οικογένειες τους αλλα και οι οι συγκενείς και ο φιλικός κύκλος τους ακόμα. Οι οικογένειες που ειχαν ήδη ζήσει το δράμα της απουσίας του πατέρα ή του αδερφού και της αδερφής από το σπίτι. Βέβαια οπως ολα τα γεγονότα εχουν μια κάποια εξήγηση, ετσι και οι συνέπειες που εχουν υποστεί οι αγωνιστές εχουν τη δική τους εξήγηση:

Η πατρίδα μας τα χρόνια εκείνα ειχε την ατυχία να εχει επί ενάμισυ αιώνα εναν άσπονδο εχρθό: την Αγγλία με αρχηγό στη διάρκεια του Β! Παγκοσμίου Πολέμου τον προθιερέα του αποικισμού και τον νεοϊμπεριαλιστή Τσιώρτσιλ και την Σοβιετική Ενωση με αρχηγό την εποχή εκείνη τον Στάλην. Οι δυό αυτοί ηγεμόνες παρά τις διαμετρικά αντίθετες ιδεολογίες σε ενα κοινό σημείο συναντήθηκαν. Στο να παραπλανούν τους λαούς οτι αγωνίζονταν δήθες για τις ελευθερίες τους ενώ στην πράξη πολεμάγανε για

τα δικαά τους κρατικά συμφέροντα. Σε ό,τι ομως αφόρα την Ελλάδα, συμφώνησαν σαν ιδιοκτήτες χώρων και λαων. Ο Στάλην παραχώρησε την Ελλάδα στους Αγγλους και οι Αγγλοι τη Ρουμανία στη Σοβιετική Ενωση. Αυτή την άθλια συναλλάγη την επικαλείται και ο ίδιος ο Τσιώρτσιλ στα απομνημονεύματά του κυνικά και χωρίς ντροπή.

Οι Αγγλοι σαν αυτοκρατορική και αποικιακή τότε δύναμη, αξιοποίησαν θαυμάσια αυτή τη συμφωνία. Με δεδομένο δέ, οτι απ τη δημιουργία του Ελληνικού κράτους ειχαν υπό τον έλεγχό τους αδιατάραχτα την πολιτική και οικονομική ζωή της χώρας και αφού ειχε προηγηθεί και η συμφωνία που επικαλείται ο Τσιώρτσιλ, δεν ηταν διατεθεμένοι να αποδεχθούν καμιά αλλαγή. Ομως το ΕΑΜ απ το ξεκίνημα ακόμη τους αμφισβητούσε αυτά τα δικαιώματα. Με κρυστάλλινη σαφήνεια εξηγούσε στο ιδρυτικό του πρόγραμμα την πολιτική που θα ακολουθούσε μεταπελευθερωτικά. Ενα πρόγραμμα που ρητά και κατηγορηματικά απέκλειε τις εξωτερικές εξαρτήσεις. Αυτό οι Αγγλοι το άκουγαν για πρώτη φορά από ελληνικά χείλη και μάλιστα διατυπωμένο σε πρόγραμμα.

Για να παρακάμψουν αυτό το μεγάλο σκόπελο από την επομένη της Ιδρυσης του ΕΑΜ, βάλανε σε εφαρμογή το αγαπητό και πολυδοκιμασμένο στην μακραίωνη αποικιακή πολιτική τους δόγμα: Το «διαίρει και βασίλευε» και σε συνέχεια μεθοδεύσανε με όλους τους τρόπους και τα μέσα που είχανε: εσωτερικά στηρίγματα, πράκτορες, συνδέσμους στο βουνό και κυρίως την ανθρώπινη δυστυχία προκειμένου να επιστρατεύσουν τους χρυσανθρώπους των διαφόρων εθνοϊσμών και τα τάγματα ασφαλείας που οπλίστηκαν απ τους κατακτητές και σε συνεργασία μαζί τους να εξοντώσουν την ΕΑΜική Αντίσταση. Ενώ παραλληλα καλλιεργήσανε την άποψη οτι το ΕΑΜ, αυτό το μεγάλο πατριωτικό κίνημα-που ειχε σημαντική συμμετοχή σ αυτό και το ΚΚΕ-οτι μεταπελευθερωτικά θα εγκαθιδρύσει κομμουνιστικό καθεστώς. Και οπως ηταν φυσικό σε ενα μεγάλο κομμάτι του λαού αυτή η άποψη έγινε πιστευτή.

Εκμεταλλευόμενοι δε, αριστοτεχνικά τα σοβαρά και ανεπίτρεπτα λάθη της ηγεσίας του ΚΚΕ, που ειχε τον ηγετικό ρόλο στο ΕΑΜ και ιδαίτερα με την άστοχη διεκδικηση για την λύση των προβλημάτων που ειχε αναλάβει η κυβέρνηση Παπανδρέου με τη δημιουργία της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητα. Μετά την έξοδο του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας οδηγήθηκαν τα πράγματα στη δεκεμβριανή σύγκρουση. Οι Αγγλοι πέτυχαν να γίνουν οι κυρίαρχοι της χώρας. Θέσανε εκτος νόμου το μεγαλύτερο πατριωτικό κίνημα, το κατασυκοφάντησαν και μας οδήγησαν, για τους ιδιοτέλεις σκοπούς τους και μόνο. Αφού λοιπόν δεν μπορούσαν αλλιώς να ελέγξουν πολιτικά και ιδεολογικά αυτό τα λαογέννητο κίνημα μας οδήγσαν στον εμφύλιο που τόσο ζημίωσε τη χώρα μας.

??????????????/Αλήθεια υπάρχει μεγαλύτερη διαστρεύλωση, παραποίηση και αλλοίωση της ιστορίας απ τον Γιορτασμό στη χώρα μας των εθνικών Επετείων; Με εξαίρεση τον Γιορτασμό και την απελευθέρωση της Μακεδονίας, είμαστε η μόνη χώρα ίσως στον κόσμο, που γιορτάζουμε την Εναρξη της Επανάστασης του 21 και οχι τη Νίκη. Το ίδιο σημβαίνει και την 28η Οκτωβρίου του 1940. Γιορτάζουμε την έναρξη του πολέμου και οχι τη Νίκη. Ιστορικά και χρονολογικά, η 1η Ιανουαρίου 1822, ειναι η μέρα γέννηση της Νέας Ελλάδας, η 26η Οκτωβρίου 1912 η μέρα που η Ελλάδα πήρε και την «οριστική» γεωγραφικής της διαμόρφωση με την απελευθέρωση της Θεσσαλονίκης και η 12η Οκτωβρίου 1944 που απελεύθερωθηκε απ την τριπλή κατοχή.

Και η αστική ιστοριογραφία σήμερα παραδέχεται οτι η Εθνική Αντίσταση ηταν συνέχεια του Αλβανικού πολέμου. Και αυτό γιατί οι ήρωες των Αλβανικών βουνών, των Μακεδονικών Οχυρών και της Κρήτης μετά την κατάρευση του μετώπου έγιναν: ΕΑΜίτες, ΕΛΑΣίτες ΕΠΟΝίτες, ΕΔΕΣίτες, ΕΚΚΑδίτες, ΕΣΠΟΔίτες και πολλές μικρές οργανώσεις οπως ο «Προμηθέας» κλπ αν και διέσπασαν τον ενιαίο αγώνα,

συμβάλανε ο καθένας με τον δικό του τρόπο στην απελευθέρωση της χώρας και τη Νίκη του αντιφασιστικού αγώνα.

Αντί να γιορτάζουμε την ημέρα της απέλευθέρωσης της χώρας απ τους κατακτητές, γιοτράζουμε την ημέρα της έναρξης του πολέμου που μας κήρυξε η Ιταλία. Ειναι και αυτό ενα ακόμα απ τα πολλά οξύμωρα και ανιστόρητα που συμβαίνουν στη χώρα μας σε ό,τι εχει σχέση με την ιστορία του μεσοπολέμου της κατοχής και ειδικά την μεταπολεμική, αλλα και γι αυτό καθ εαυτό το 21. Και ειναι οξύμωρο και τραγελαφικό γιατί, ούτε της Επανάστασης η νίκη ηταν γνωστή εκ των προτέρων, ούτε και η κήρυξη του πολέμου μπορεί να προβλέψει τη νικηφόρα κατάληξη, ωστε να θεωρηθεί εκ των πρωτέρων ημέρα επιτειακής γιορτής η κήρυξη του πολέμου. Μπορεί π.χ η Γερμανία να γιορτάζει σαν εθνική επέτειο την ημέρα που κήρυξε τον Β! παγκόσμιο πόλεμο;

Και γίνεται ακόμα πιό οξύμωρο και τραγελαφικό, γιατί ενώ η Πολιτεία με το Νόμο 1543 στις 26 Απριλίου 1985 (εφημερίδα κυβερνήσεως 73) αναγνώρισε την Εθνική Αντίσταση έδωσε μετάλλια στους αγωνιστές και αναπηρική σύνταξη τους επιζήσαντες αναπήρους, την 12η Οκτωβρίου που ειναι η μέρα της απελευθέρωσης η πολιτεί δεν την γιορτάζει πανελλαδικά οπως την 25η Μαρτίου παρά μόνο στην Αθήνα στη συγκεκριμένη ημερομηνία και σε πολύ στενό κύκλο επισήμων ενώ για την υπόλοιπη Ελλάδα την εχει μεταθέσει σε μια Κυριακή πριν η μετά 26-27 Νοεμβρίου.

Το κατεστημένο ομως, που ενδιαφέρεται μόνο για την εξουσία και τα ταξικά συμφέροντά του και οχι για την πραγματική ιστορία, κάνει τους δικούς του υπολογισμούς. Εχει τις δικές του απόψεις οσον αφορά τις ημερομηνίες των επετείων και το ποιοί θεωρούνται αγωνιστές. Ο λαός στη διάρκεια της τριπλής καταχής έγραψε ιστορία. Τη δική του πραγματική-αληθική και ζωντανή ιστορία. Το κατεστημένο ομως για λόγους ταξικούς, ιδεολογικούς και συμφέροντος και κυρίως για να μή ανασυρθούν στην επιφάνεια οι ενταφιασμές και «θαμένες-βαθιά» στο μεταπολεμικό κομφούζιο μνήμες, προσφοράς και θυσιών του απλού και ανώνυμου λαού. Για για να μην αναδειχθούν λοιπόν, οι εγκαταλείψαντες χώρα και λαό, οι συνεργάτες των κατακτητών, οι οικιοτίδες, οι απόντες και οι πολέμιοι της Αντίστασης, μόνο την επέτειο της απελευθέρωσης της Θεσσαλονίκης γορτάζουμε στη συγκεκριμένη ημερομηνία, ενω τις αλλες δυό ημερομηνίες των επετείων τις έχουμε μεταθέση.

Παράδειγμα η 25η Μαρτίου, καθιερώθηκε και γιορτάζεται σαν η ημέρα έναρξης του αγώνα για την εθνική απελευθέρωση με βασιλικό διάταγμα το 1838 και η 12η οκτωβρίου του 44, που ειναι η ημέρα που απελευθερώθηκε η χώρα απ τους κατακτητές, εμεις γιορτάζουμε αντά αυτής την 28η Οκτωβρίου του 1940.

Οι «ταγοί μας», με την εγκατάληψη του λαού και της χώρας και οι εναπομείναντες φωτοσβέστες, με την πεποίθηση οτι η νίκη του φασισμού ηταν αναμφισβήτητη και κυρίως με τη βεβαιότητα που ειχαν δημιουργήσει στον εαυτό τους, οτι οι Γερμανοί ήρθαν για να μείνουν και οτι ο φασισμός «ειναι οχι μόνο το καλύτερο αλλα και το μελλοντικό κοινωνικό-οικονομικό σύστημα διακυβέρνησης για την Ευρωπαϊκή Ηπειρο και τη χώρα μας ειδικά», που ειχε ήδη και την αντίστοιχη υποδομή, δεν δύστασαν να βάλουν σε κίνηση τους μηχανισμούς εκείνους με τους οποίους θα κάμψουν τη θέληση και θα πολτοποιήσουν τη συνείδη του λαού προκειμένου να πετύχουν το σκοπό τους.

Με το σκεπτικό αυτό, επέκτειναν το ήδη υπάρχον φασιστικό πλαίσιο συνεργασίας με τους κατακτητές. Και με έκδηλη την προθυμία να υπηρετήσουν πιστά και αμοιβαία τους ομοϊδεάτες τους, ειχαν ετοιμάσει όλους εκείνους τους μηχανισμούς, που μέσω της βίας, της πείνας και τις διάφορες μορφές «αναμόρφωσης» επιδίωκαν την μετάλλαξη της συνείδησης του λάου σε βαθμό, που σε μερικούς τρεμόσβηνε και η Ελλάδα διέτρεχε τον κίνδυνο να διαμελιστεί, οπως ήδη ειχαν δεχθεί αδιαμαρτύρητα να

δωθούν εδάφη της Ανατολικής Μακεδονίας κλπ, προκειμένου να ικανοποιηθούν οι εδαφικές αξιώσεις των συμμάχων του Χίτλερ.

??????????Το 1940 η Ευρώπη ηταν ηττημένη απ τον άξονα. Οι λαοί της Ευρώπης βυθισμένοι στην ηττοπάθεια και τη μοιρολατρία. Σκοτάδι και φόβος παντού. Κανένα φώς. Και μέσα σε αυτήν την οικουμενική σιωπή και ηττοπάθεια, οι Ελληνες στα βουνά της Αλβανία διεξάγουν τις πρώτες νικηφόρες μάχες ενάντια στον άξονα. Τότε οι ηττημένοι και φοβισμένοι λαοί της Ευρώπης, άρχισαν να ξαναβρίσκουν τον εαυτό τους. Να συνερχονται απ τον λίθαργο της ηττοπάθειας.

?????????Οι Ελληνες εμφορούμενοι από το (Λακωνικό) ρητό που λέει οτι «Αλλο καλό δε μάθαμε, κάλιο από τη λευτεριά». Το ΕΑΜ δίπλα στο Επος της Αλβανίας, ειναι νέο ΣΗΜΑ (Μνημείο) της νεώτερης Ελλάδας. Οι παλιότεροι ζήσαμε αυτόν τον Δίδιμο αθλο των νέων Ελλήνων. Ζήσαμε και θαυμάσαμε και θαμποθήκαμε θα έλεγα από το μεγαλείο και τον ενθουσιασμό των στρατευμένων παιδιών της πατρίδας που πήγαιναν να βάλουν τα κορμιά τους φράχτη, να εμποδίσουν τον επιδρομέα να υποδουλώσει και να εξαπονδρίσει την πατρίδα μας.

Το πώς ο νικητής, ο θριαμβευτής ελληνικός στρατός υποχρεώθηκε να αφήσει άρον άρον τα εδάφη που πότισε με το αίμα, προκειμένου να μην εγκλωβιστεί στα βουνα της Αλβανίας, οταν επέδραμαν κατά της Ελλάδας οι ορδές του χίτλερ, αυτό οφείλεται απολκειστικά στη φιλοναζιστική πολιτική, του δικτατορικού μεταξικού καθεστώτος, που ενώ έπαιξε την Ελλάδα να την βγάλει στον πόλεμο στο πλευρό της Αγγλίας, οταν οι Γερμανοί σάρωσσαν την Ευρώπη θεώρησε πως ειχε ερθει η σειρά της πέμπτης φάλαγγας. Της φάλαγγας που με την προπαγάνδα της ειχε διεισδύσει και επιρρέασει πολλά ανώτερα στελέχη του και υπηρεσίες του ελληνικού στρατού. Στελέχη που οχι μόνο πίστευαν στον φιλελληνισμό των Γερμανών, αλλα και σχημάτισαν την πρώτη γερμανό-ελληνική κυβέρνηση Κούϊσλιγκν.

Και το βασικότερο, προκειμένου να μην υποχρεωθούν οι κατακτητές να χρησιμοποιήσουν δικούς τους ανθρώπους που θα τους στρερούσαν απ τα μέτωπα για την επάνδρωση του κρατικού μηχανισμού τους παραχώρησαν αύθανδρο τον κρατικό μηχανισμό. Ενα μηχανισμό που αν δεν λειτουργούσε στα πρότυπα των ναζί λειτούργησε για ενα διάστημα άψογα για λογαριασμό των κατακτητών. Ενα μηχανισμό που δεν χρειάστηκε να αντικαταστήσουν ουτε εναν από τους επικεφαλείς των μηχανισμών.

Μετά την ολοκλήρωση της κατοχής ο λαός έψανχε επίμονα και παντού να βρεί κάποιον «μεγάλο και τρανό». Κάποιον από αυτούς που σε αλλους καιρούς εκθείαζαν σε ολους τους τόνους την «προσφορά» τους προς λαό και το έθνος και δεν έβρισκε. Και δεν έβρισκε γιατί ο Βασιλιάς και οι μέλλοντές να γίνουν, οι Τέως και ο νύν πρωθυπουργό και υπουργοί και οι μέλλονττες να γίνουν ειχαν φύγει για τα απάνεμα λιμάνια πριν την κατοχή της χώρας.

Μετά την κατάρευση του μετώπου ειχαν αποδιοργανωθεί τα πάντα και ενω η πείνα σκότωνε ανθρώπους και η ύπαιθρος στέναζε κάτω απ τη μπότα των κατακτητών το 4ο Αυγουστιανό κράτος και η «εθνική ηγεσία» ενα στόχο ειχαν να σκοτώσουν την αγάπη του λαού για την Ελλάδα, χωρίς να νοώθουν την παραμικρή ανησυχία για το μέλλον της. Για όποιον θέλει να μάθει για τον τρόπος και τη βιασύνη της φυγής, ο Νομπελίστας Ποιητής Γ. Σεφέρης, υπάλληλος τότε του Υπουργίου των εξωτερικών θα εχει την ακριβή εικόνα...Στο γραπτό του Γ. Σεφέρη θα δεί ο αναγνώσης, με πιο τρόπο και για ποιόν λόγο σύσσωμη η «εθνική ηγεσία»γύρισε την πλάτη στους Ελληνες και την Ελλάδα.

Με αυτήν την εικόνα έκλεισε η αυλαία του μεσοπολέμου, οχι ομως και της 4ο αυτγουσιανής κλίκας, που τόσο στο εσωτερικό σε αρμονική συνεργασία με τους Ναζί, οσο και στο εξωτερικό συνέχισαν το καταχθόνιο έργο τους που δεν ηταν αλλο από το να επιβληθεί μεταπολεμικά το νεοφασιστικής κοπής

μοντέλο διακυβέρνησης. Με αυτή την εικόνα της καταστροφής και της φρίκης άνοιξε η νέα φαση της τραγωδία των Ελλήνων. Η τετράχρονη τραγωδία της κατοχής.

Ο ναζισμός πέρασε πάνω από το σώμα της Ελλάδας και δεν έμεινε μια γωνιά της στεγνή από αίματα. Ο λαός αναδιπλώνεται στον εαυτό του και προσπαθεί να αντιμετωπίσει το νέο δράμα. Ειναι σκλάβος μα δεν θέλει να το παραδεχθεί, να βάλει το κεφάλι κάτω. Και αναρωτιέται πως από νικητής και απελευθερωτής δοξασμένος βρέθηκε σκλάβος... Δεν στέργει να σκύψει το κεφάλι και να δεχθεί τη σκλαβιά του «ως πεπρωμένην μοίραν εις την οποίαν-κατά το Μαντείο των Δελφών υποτάσσονται και οι Θεοί». (Ηρόδοτος).

Παρά την ευρωπαϊκης κοπής βαβραρότητα που αλωνίζει την πατρίδα, παρά τον βιασμό, την αρπαγή, τη λεηλασία και τον καθημερινό φόνο, η ψυχή του Ελληνα δεν υποτάσσεται και τα πρώτα σκιρτήματα Εθνική Αντίστασης στη ναζιστικό-φασιστική εισβολή και κατοχή παρουσιάζονται από την πρώτη στιγμή.

Η Βέροια κατακτήθηκε στις 11 Απριλίου 1941 στις πέντε το απόγευμα. Οι Γερμανοί κατακτητές στη Βέροια μπήκαν από τη βόρεια είσοδο της Πόλης. Από τον παλιό φόρο. Πριν από αρκετή ώρα πολλά σμήνη αεροπάνων πετούσαν πάνω από ην πόλη. Και στις πέντε μ.μ μπήκαν οι πρώτοι μοτοσυκλετιστές και σε συνέχεια τα ελαφριά και αργότερα τα βαριά τάνκς στην Πόλη. Τα πρώτα σταμάτησαν στην Πλατεία Αγίου Αντωνίου και τα επόμενα στην Πλατεία ορολογίου. Ομως πριν ακόμα καταληφθεί η Πόλη έκαναν την εμφάνισή τους οι δυο πρώτοι βεροιώτες αντάρτες: Ο Μανωλίδης και ο Παπαγεωργίου.

Οι δυο αυτοί Βεροιώτες επιστρέφονταν από τον αλβανικό πόλεμο αντί για το σπίτι έκαναν λιμέρι τις ψηλές κορφές του ιστορικού Βερμίου. Και πριν οι Ούνοι προλάβουν να σβύσουν τις μηχανές του θανάτου για να πατήσους «Τ Αγιο της χώμα οι δολοφόνοι χιτλερικοί» οι βεροιώτες αγωνιστές από τις βουνοκορφές του Βερμίου έριξαν τις πρώτες ντουφεκές εναντίον στους κατακτητές. Οι Ντουφεκές αυτές ηταν το εγερτήριο σάλπισμα προς το λαό και υπόμηνηση προς τους κατακτητές πως ο ελληνικός λαό παρά τη βασιλό-μεταξική δικτατορία και την κατοχή δεν ειναι ακόμα «ώριμος για σκλαβιά». Τις ντουφικές αυτές που οι πρώτοι Ελληνες Αντάρτες έριξαν απ τις κορυφές του Βερμίου με τα όπλα που δεν παρέδωσαν στους κατακτητές οπως πρόβλεπε η ημηρεσία διαταγή του Τσολάκογλου, Μπάκου κλπ.

Αυτοί οι Βεροιώτες, που αντί για το σπίτι έκαναν λιμέρι τις βουνοκορφές του Βερμίου, ηταν ο πρώτος πυρήνας του Βερμίου και των Πιερίων. Αυτό ηταν το προζύμι και οι ντουφεκές η πρώτη Σπίθα που σε λίγο λαμπάδιασε το Βέρμιο και φλόγισε απ άκρου σ άκρου την Ελλάδα. Το προζύμι αυτό αυξήθηκε με γεωμετρική πρόοδο. Το μεγάλο άλμα ομως δεν ειχε ακόμα. Αυτό πραγματοποίηθηκε στις αρχέ του 1943, οταν το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) θα εχει απλωθεί και θα αγκλιάσει σχεδόν τους πάντες και ο Εθνικός Λαϊκος Απελευθερωτικός Στρατός (ΕΛΑΣ) θα ειναι σε θέση να δώσει μάχες με τους κατακτητές. Μάχες που θα έχουν μεγάλο κόστος για τους κατακτητές και θα ειναι πλέον σε θέση να Απελευθερωνεί Πόλεις με πρώτη τη Νάουσα: Την ιστορική για την προσφορά της στους εθνικούς και Απελευρό-κοινωνικούς αγώνες Νάουσα.

Πράξη Εθνικής Αντίστασης ειναι η αυτοκτονία του Ταγματάχρου που προτίμησε την αυτοκτονία πάνω στο σωρό των όπλων στα Γιάννενα παρά να να παραδώσει στους κατακτητές. Το ίδιο και του Δασκάλου σε επαρχιακή Πόλη που ανρήθηκε να χαιρετήσει την ιταλική σημαία...Αντίσταση κάνουν απ τις πρωτες ακόμα μέρες της κατοχής οι Δάσκαλοι: Πέτρος Μόσχος (καπετάν Πέτρος), Θανάση Γκένος (Καπετάν Λασάνης) και ο Θανάσης Μουστόπουλος που αντί να πάνε στο σχολείο να διαδάξουν τα γράμματα της σκλαβιάς στα Ελληνόπουλα πέταξαν σαν Αετοί της Μακεδονίας και της Θράκης τα βουνά μαζί με αλλους πατριώτες σχημάτισαν τις πρώτες ανταρτό-ομάδες.

Οπως λοιπόν, ο Υψηλάντης καλούσε τους Φιλικούς να οπλιστούν και να συνδράμουν με ολα τα μέσα τον Ιερό αγώνα, ετσι και οι κομμουνιστές που πρωτοστάτησαν για την ίδρυσει του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου, (ΕΑΜ) καλούσε το λαό να μαζέψει όπλα και να συνδράμει με όλες του τις δυνάμεις τον εξ ίσου Ιερό αγώνα για την απελευθέρωση της Ελλάδας απ την τριπλή σκλαβιά.

Ο αλβανικό πόλεμος και Αντίσταση ηταν μια αποκάλυψη για τον κόσμο. Τη στιγμή που οι συνεργάτες απεργάζονταν την φασιστική προοπτική, ο λαός με την καθοδήγηση του ΕΑΜ, με μικρές ελάχιστες εξαιρέσεις ετοίμαζε τις πολιτικές και στρατιωτικές οργανώσεις και τις δομές εκείνες, που οχι μόνο να απελευθερώθεί η χώρα απ την τριπλή κατοχή, αλλα και να λύθουν τα όσα κοινωνικό-πολιτικά και οικονομικά προβλήματα άφησε άλυτα λόγω του ιστορικού συμβιβασμού των αστών με τους Κοτζαμπασάδες και τον Κλήρο το 21, καθώς και τα καινούρια που σώρευσε η εκατοντάχρονη Αστικο-Τσιφλικάδικη εξουσία. Ετσι ωστε μετά την απελευθέρωση της χώρας και τη λήξη του Β! παγκοσμίου πολέμου, να μήν επιστρέψει ξανά η Ελλάδα στο προπολεμικό καθεστώς και ειδικά στο επάρατο της 4ης Αυγούστου.

ε δεμένο χειροπόδαρα λαό και χώρα, απ την 4χρονη βασιλό-μεταξική δικτατορία και τους Αγγλους επιδιαιτητές, φτάσαμε στην 28η Οκτωβρίου του 40. Η Ελλάδα, μπήκε στον πόλεμο κατά του φασισμού, ενώ εχει εσωτερικό δικό της καραμπινάτο φασισμό. Με άλυτα πολλά κοινωνικό-πολιτικά προβλήματα και αρκετά, που έμειναν άλυτα απ το 21 και αυτά που προστέθηκαν στο μεταξύ. Οταν η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο, η αυθόρμητη συμμετοχή του λαού στον πόλεμο, δεν ηταν κάτι το ανεπάντεχο. Αυτή την αυθόρμητη συμμετοχή του ο λαός την συνέδεσε, εκτός απ την απόκρουση του εισβολέα, και με τον μακρόχρονο κρυφό πόθο και το αίσθημα ανακούφισης, οτι επιτέλους σήμαινε η ώρα να γλυτώσει και απ τον εσωτερικό φασισμό.

Μετά την κατάληψη της χώρας, η Αντίσταση του ελληνικού λαού εναντίον του κατακτητή κατά τη διάρκεια της κατοχής δεν ηταν παρά η λογική συνέπεια και μια συνέχεια του αλβανικού Επους. Ηταν σε σχέση με τον εκ παρατάξεως πόλεμο, μια αλλη μορφή αγώνα. Μια εκδήλωση της θέλησης του ελληνικού λαού να ξανά αποκτήσει την Λευτεριά και την Εθνική του Ανεξαρτησία. Ομως η ελληνικκή Εθνική Αντίσταση, σε σχέση με τις Αντιστάσεις των αλλων χωρώ ειχε μια δική της ξεχωριστή ιδιμορφία. Απ τον Αύγουστο του 1936, ειχε επιβληθεί στη χώρα μας στεγνή δικτατορία.

Μια δκτατορία που κατά τη διάρκεια της τετράχρονης τυραννίας προσπάθησε να αποτελέσει το κέντρο και την ενσάρκωση του εθνικού αισθήματος και της θέλησης του λαού. Για να το πετύχει αυτό κατακερμάτισε την εθνική ενότητα και την κοινωνική συνοχή του λαού. Ανάπτυξε και αντίστοιχη θεωρητική και οργανωτική δομή με κυριότερες μεθοδεύσεις α) θέσπιση «στρατοπέδων συγκέντρωσης» β) θέσπιση «πιστοποιητικών κοινωνικών φρονημάτων» γ) «δήλωση μετανοίας» και φίμωση του Τύπου δ) έξαρση των αστυνομικών μεθόδων και ε) «Διάληση των πολιτικών κομμάτων και οργανώσεων» Εκαψε βιβλία, συνέλλαβε, βασάνισε και έστειλε εξορία και έκλεισε χωρίς δίκη στις φυλακές, δημοκράτες και αντιφασίστες πολίτες, κορυφέους πολιτικούς και πνευματικούς παράγοντες της χώρας και απλές νοικοκυρές.

Εκανε φυλετική εκκαθάριση, απαγορεύοντας στις μειονότητες να μιλούν τη μητρική τους γλώσσα. Διέλυσε φοιτητικούς, πολιτιστικούς και φιλολογικούς συλλόγους και αυτόν τον προσκοπισμό ακόμα. Δημιούργησε την ΕΟΝ και εθνικές εταιρείες με ιδεολογικό επιστέγασμα τον Γ! ελληνικό πολιτισμό. Αυτήν της ιδιομορφία δεν την ειχαν οι αλλοι κατακτημένοι λαοί της Ευρώπης.

Το γεγονός αυτό ειχε τεράστιες επιπτώσεις στη ζωή του λαού κατά τη διάρκεια της κατοχής. Η κατοχή δεν βρήκε ούτε το λαό, μα ούτε και την εθνική αστική τάξη σε κατάσταση ομοψυχίας, που απαιτούσε η κατοχή. Το δεδομένο αυτό διευκόλυνε τους κατακτητές να βρούν στηρίγματα. Να διασπάσουν την

συνοχή του λαού ως προς τους μελλοντικούς αντιστασιακούς στόχους. Τα δεδομένα αυτά αποτέλεσαν το προοίμιο του εμφιλίου πολέμου.

Σημερά ειναι αναμφισβήτητο πως αν η Ελλάδα, έμπαινε στη δεκαετία του 40 με ενα ανεκτό απ το λαό βαθμό πολιτικής νομιμότητας και αντίστοιχης κοινωνικής προόδου, ο Β! Παγκάσμιος Πόλεμος δεν θα ειχε τις τόσες καταστρεπτικές συνέπειες στο λαό και τη χώρα, παρ όλο που ο πόλεμος αυτός ηταν ο μεγαλύτερος κατακλυσμός σιδήρου, φωτιάς και θανάτου, που έπεσε πάνω στην ανθρωπότητα μόλις 25 χρόνια μετά τον πρώτο. Θα ηταν περίεργο αν ο κατακλυσμός αυτός περνούσε χωρίς βαθύτερες αλλαγές στη συνείδηση των λαών και ειδικά του λαού μας, που ζούσε κάτω από ενα ολοκληρωτικό φασιστικό καθεστώς και την δεδομένη από την πλευρά της «ηγεσίας» τη συνέχισή του και μεταπολεμικά.

Αν αυτή η αλληλοσφαγή εκατομμυρίων ανθρώπων, που η φασιστική παραφροσύνη οδήγησε στα πεδία των μαχών, αν δεν ειχε σκοπό να κόψει μια για πάντα τον ομφάλιο λώρο του φασισμού, η θυσία αυτών των ανθρώπων δεν θα ειχε κανένα νόημα. Οι αγωνιστές του Β! Παγκοσμίου πολέμου ονειρεύονταν μια ανθρωπότητα και μια πατρίδα ελεύθερη και ειρηνική , μέσα σε εναν κόσμο ελευθερία και κοινωνικής δικαιοσύνης. Και ομως παρά τα πολλά εκατομμύρια θύματα και τα ερείπια που προξένησε η εικόνα που παρουσιάζει σήμερα η ανθρωπότητα ειναι αναμφισβήτητα ζοφερή. Οσο για τη χώρα μας που συμμετείχε πολλαπλά και πολύμορφα σε αυτές τις ανθρώπινες και υλικές θυσίες.

Για την άρχουσα τάξη της χώρας μας που μεταπελευθερωτικά επανήλθε με τα ξένα όπλα στην εξουσία, οι μεγάλες αυτές θυσίες έγιναν μόνο και μόνο για να επανέλθουν τα πράγματα στην πριν του πολέμου κατάσταση. Χρειάστηκε να περάσουν σαράντα και πλέον χρόνια για να φτάσουμε στην κατάσταση που μπορούσαμε σαν λαός και χώρα να ήμασταν την επομένη της απελευθέρωσης

Ομως παρά τις πρωτιές και τις τόσες νίκες, για τις οποίες η παγκόσμια κοινή γνώμη κρατούσε την ανάσα, δεν ειχε αίσιο τέλος και αυτό γιατί. Η Γερμανία προκειμένου να σώσει τον βασικό συνεταίρο της απ την ταπείνωση και το γόητρο του άξονα απ την πρώτη ήττα, στις 6 Απριλίου του 1941 μας κήρυξε και αυτή τον πόλεμο. Και το πιό τραγικό εναι το γεγονός, οτι οι πρωτιές και οι νίκες δεν ειχαν το προσδοκόμενη αναγνώριση και κυρίως το αντίτιμο. Και δεν ειχε γιατί η χώρα μπορεί να απελευθερώθηκε απ τους τρείς κατακτητές, επανακατακτήθηκε ομως αυτή τη φορά απ τους «συμμάχους» στο πλευρό των οποίων πολέμησε.

Η χώρα κατακτήθηκε, οχι από εναν αλλά από τρείς κατακτητές. Τώρα ο κάθε Ελληνας έπρεπε να πεί το μεγάλο ΝΑΙ ή το ταπεινό και ανθελληνικό οχι. Και τότε οι Ελληνες κυτάχθηκαν παλικαρίσια στα μάτια. Αυτή ηταν η πρώτη σπίθα. Η σπίθα, το προζύμι της Αντίστασης. Και τότε ο ήρωας των αλβανικών βουνών, των Μακεδονικών οχυρών και της Κρήτης, έγιναν ΕΑΜίτες, ΕΛΑΣίτες και ΕΠΟΝίτες, ΕΚΚΑϊτες, ΕΔΕΣίτες και ΠΕΑΝίτες και το ξεκίνημα μιας καινούριας πορείας άρχισε. Μιας πορείας, ίσως, προ το θάνατο αλλα και τη δόξα μαζί. Αποδείχνοντας για αλλη μια φορά οτι ο Ελληνικός λαός, δεν ειναι «ώριμος για σκλαβιά», οπως το ειχε πεί πριν από πολλά χρόνια, ο Δ Γληνός, συμπληρώντάς το και με το : «Ο μόνος τρόπος για να ζήσει και να πεθάνει κανείς σαν Ανθρωπος, ειναι να ζήσει και να πεθάνει για ενα ΙΔΑΝΙΚΟ. Την άλλη μέρα οι Ελληνες ξεκίνησαν να συναντήσουν το θάνατο και ήξεραν το γιατί.

Το μεγαλείο της διάστασης με τον κατακτητή και η Αντίσταση του υπόδουλου και υπο κατοχή Ελληνα, βρίσκεται στο γεγονός οτι ο υπήκοος μέσω της Αντίστασης, οχι μόνο αμφισβητή την κατοχή, αλλα μέσω της Αντίστασης, διεκδηκεί εκτός απ την αξιοπρέπεια και την ιδιότητα του πολίτη και τη Λευτερία του. Μια ιδιωτήτα και ενα αγαθό που του τα αφαίρεσαν οι κατακτητές σε συνεργασία με τον ντόπιο κατοχικό κατεστημένο. Οταν το άτομο ανακτά την ικανότητα να ειναι υποκείμενο της ιστορίας, οταν η συλλογικότητα συντονίζει και συνδέει την ορμή της θέλησης για ελευθερίας σε κοινό αγώνα, οπως τον

δρομολόγησε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, τότε ανεξάρτητα απ την έκβασή του, εχει γίνει ενα τεράστιο βήμα προς τα μπρός.

Εχει επιτευχθεί, η υπέρβαση της αδράνειας και η κατάσταση υποταγής. Εχει εκδηλωθεί η πράξη ευθύνης και αυτονομίας και η διεκδίκηση πλέον της αυτονομίας μεταφέρεται απ τη απόρριψη της κατοχής και τη διαμαρτυρία στη σύγκρουση. Την αλλη μέρα άρχισε η ατελείωτη πορεία για την απελευθέρωση...

Μετά την ολοκλήρωση της κατοχής, ο λαός έψαχνε επίμοναν και παντού να βρεί κάποιον «μεγάλο και τρανό». Κάποιον απ αυτούς, που σε ολους καιρούς και σε ολους τους τόνους εκθείαζαν την «αγάπη» προς την «πατρίδα» και την «προσφορά τους» προς το αλό και τη χώρα και δεν εύρισκε κανέναν. Και δεν εύρισκε γιατί: Βασιλιάδες, Πρωθυπουργοί, Υπουργοί και η 4ο αυγούστιανή «ηγεσία», ολοι μαζί το έβαλαν στα πόδια.

Τη στιγμή λοιπόν, που η «ηγεσία» έπρεπε να ειναι ο συνδετικός κρίκος του λαού και η στρατιωτίκη ηγεσία που εχει αυξημένη υποτίθεται ευθύνη και συναίσθηση του χρέους προς την πατρίδα εγκατάλειψαν λαό και χώρα ή κούρνισαν στον επισιτισμό, και οι συνεργάτες ανενόχλητοι απεργάζονταν την φασιστική προοπτική, ο λαός μάζευε όπλα και έστηνε πολιτικές οργανώσεις και στο τελευταίο ακόμα χωριό, ενώ παράλληλα δημιουργούσε τις δομές και τις προϋποθέσεις εκείνες για τη συγκρότηση και ενός αξιόμαχου ένοπλου αντιστασιακού πυλώνα τον : Θρυλικό ΕΛΑΣ, ΕΚΚΑ, την ΕΣΠΟ και τον ΕΔΕΣ, μέχρι τη στιγμή που ηταν και αυτοί λαογέννητοι. Τον ΕΛΑΣ που απ την επομένη της δημιουργίας του, εκτός του ότι αμφισβήτησε την κατοχή της χώρα και τους ίδιους τους κατακτητές, εδραίωσε την πεποίθεση στο λαό, οτι η Ελλάδα κάποια μέρα θα απελευθερωθεί. Και στους Απελευθερωτικούς αγώνες αυτή η πεποίθηση εινα το βασικό ζητούμενο.

Τον ΕΛΑΣ που έκανε τον ύπνο των κατακτητών εφιαλτικό, τους υποχρέωσε να φυλάνε με διπλοσκοπιές τα λίγα τετραγωνικά μέτρα του στρατοπέδου και να χρησιμοποιούν τη δολοφόνο κλούβα για να μετακινηθούν απ το ενα στρατόπεδο στο αλλο. Και το βασικότερο να μήν επιστρέφουν, ποτέ τόσοι οσοι ξεκινούσαν κάθε φορά για τις φονικές επιχειρήσεις, μα και να αναστήλει σε μεγάλο βαθμό τη διάθεση για συνεργασία με τους κατακτητές και να περιοριστούν οι αυθεραισίες των κατακτητών απ τις αρπαγές και τις ασύδωτες λεηλασίες

???????? Μέτα την ίδρυση του ΕΛΑΣ, τον Φλεβάρη του 1942, δίπλα στα συλλαλητήρια που οργάνωναν οι πολιτικές οργανώσεις, για την επιστράτευση, την κάθοδο των Βουλγάρων στη Θεσσαλονίκη, την αποστολή εργατών και ομήρων στα πολεμικά εργαστάσια της Γερμανίας, τα λαϊκά συσίτια κλπ άρχισαν οι μάχες. Μάχες φονικές, με νεκρούς, τραυματίες, και ισόβια ανάπηρους. Με αγνοούμενους και ομήρους. Συλλήψεις, βασανιστήρια κρεμάλες, εκτελέσεις και τα αντίποινα. Καταστροφές και ολοκαυτώματα. Για πρώτη φορά υπήρξε τέτοια βία και μαζική εξόντωση αμάχου πληθυσμού στα μετώπισθεν. Κανένας κατακτημένος λαός της Ευρώπης, δεν ειχε υποστεί τα δεινά και τις τραγικές συνέπειες που ειχε υποστεί ο ελληνικός λαός.

Υστερά από έναν τετράχρονο, άνισο και αιματήρο αγώνα, η Ελλάδα στις 12 του Οκτώβρη 1944 Απελευθερώθηκε. Το κατεστημένο όμως, αφού δεν ηταν αυτό ο οργανωτής και συντελεστής του αγώνα και της νίκης, ποτέ δεν συγχώρησε στο λαό την πρωτοβουλία να οργανώσει Αντίσταση χωρίς τη δική του συγκατάθεση. Με τα πιό βάρβαρα και απάνθρωπα μέσα, επέβαλε σιγή τάφου γύρω απ την τετράχρονη Αντίσταση. Και για να την ενταφιάσει στη λήθη ωστε να μήν γίνει κορυφαία, συμβολική και επετειακή ημέρα η 12 Οκτωβρίου 1944, και κυρίως για να μην κόψει τον ομφάλιο λώρο απ το Βασιλό-Μεταξικό καθεστώς, το μεταπολιμικό κατεστημένο, επέβαλε και μετά την απελευθέρωση σαν εθνική επέτειο την 28η Οκτωβρίου που αυτό, θεωρεί μεν πως ηταν ο συντελεστή της κήρυξης του πολέμου, ο απλός λαός

όμως έβαλε οπως πάντα το αίμα και στον Αλβανικό πόλεμο και στην Αντίσταση με αποτέλεσμα, αντί να γιοτράζουμε τη νίκη και την Απελευθέρωση γιορτάζουμε την έναρξη του πολέμου.

Η 28η Οτκωβρίου του 40, παρ ολο οτι βρήκε την Ελλάδα ανέτοιμη και ηθικά και υλική παρ ολες τις διθυραμβικές κραυγές της δικτατορίας για μια Ελλάδα φρούριο και πάναπλη, ηταν μια μεγάλη μέρα. Ηταν μια μεγαλειώδης αρχή. Η αληθινή της σημασία βρίσκεται στο γεγονός, οτι ενσάρκωσε και συντόνισε τη θέληση του λαού σε μια κοινή προσπάθεια για τη διεξαγωγή του αντιφασιστικού αγώνα στον εσωτερικό και διεθνώς.

Στην Ελλάδα που μετά τη δημιουργία του ΚΚΕ και την ένταξή του στην Γ! Διεθνή, ο εμφύλιος πολικό-ιδεολογικός πόλεμος ηταν εν δυνάμει απ το 1920. Εντάθηκε με την βασιλο-μεταξική δικτατορία, πήρε ένοπλη μορφή με τη ανοικτή συνεργασία των Ράλληρο-Γονατάδων με τους κατακτητές. Η Αντίσταση ομως οχι μόνο άντεξε, αυτήν την από κοινού προσπάθεια εξόντωσης, αλλα βγήκε και νικητής απ την αναμέτρηση αυτή και στις 12 Οκτωβρίου 1944 η Ελλάδα απελευθερώθηκε.

Την ημέρα της Απελευθέρωσης, μαζί με την Ελληνική κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας στην οποία συμμετείχε και το ΕΑΜ με 5ή 6 Υπουργούς, για να συμμετάσχουν στις εκδηλώσεις της απελευθέρωσης και να δούν με τα ίδια τους τα μάτια, πώς εχουν τα πράγματα στην απελευθερωμένη Ελλάδα, ήρθε με μια μικρή συνοδία στρατού η συμμαχική αντιπροσωπεία αποτελούμενη απ τον Αγγλο Πρέσβευτή Λύπερ, τον Αντωνυ Ηντεν Υπουργός των εξωτερικών και τον Μάκ Μίλλαν ειδικό για τα θέματα της Μεσογείου. Ο λαός των Αθηνών και του Πειραιά, που τους περίμενε στο λιμάνι τους αποθέωσε. Χειροκρότησε και ζητωκραύγασε τόσο την Ελληνική κυβέρνηση αλλο τόσο και την συμμαχική αντιπροσωπεία.

Η αγγλική Αντιπροσωπεία, ερχόμενη στην απελευθερωμένη πλέον Ελλάδα, έκανε δυό βασικές διαπιστώσεις. Η πρώτη ηταν του κ Αντωνυ Ηντεν ο οποίος είπε: «οπότε και αν γίνουν οι εκλογές και με όποιο σύστημα και αν γίνουν το ΕΑΜ θα τις κερδίσει τις εκλογές» και η δεύτερη, οτι οι « εθνικόφρονες δυνάμεις, δεν ηταν αρκετές και κυρίως ικανές, να πάρουν την εξουσία μέσω των εκλογών». Και οι Αγγλοι που για 120 χρόνια κυβερνούσαν την Ελλάδα, διόριζαν αρχηγούς κομμάτων, πρωθυπουργούς, Υπουργούς και θυρορούς ακόμα, και εν όψη του να διατηρήσουν αλώβητη την Αγγλική αυτοκρατορία, ήθελαν την Ελλάδα πάσει θυσία προσδεμένη εκ νέου στο δικό τους άρμα.

Και για να ειναι εξασφαλισμένα τα γεωστρατηγικά και οικονομικά συμφέροντα, έπρεπε οχι μόνο να μην πάρει μέσω των εκλογών το ΕΑΜ την εξουσία, αλλα ούτε και τη θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης να κατέχει στα μεταπολεμικά πολιτικά πράγματα της χώρας. Ενας ακόμα βασικός λόγος που συνηγουρούσε να οδηγηθεί η χώρα στον εμφύλιο πόλεμο μια και ηταν ο μόνος τρόπος να εξοντωθεί αυτό το λαογέννητο ΕΑΜικό κίνημα, ηταν ο ρόλος που θα έπαιζε ο ελλαδικός χώρος στα νέα να διαμορφωθούν μεταπολεμικά παγκόσμια και τοπικά δεδομένα.

Για να αποτελέσει βάση αναχαίτησης του κομμουνισμού και αφετηρία εξόρμησης ενας χώρος, πρέπει να μην εχει «εχθρούς» στα μετώπισθεν. Και το ΕΑΜ, παρά τις τόσες συνεργασίες των διαφόρων εθνοϊσμών με τους Γερμανούς, τα πυκνά δίκτυα των Αγγλων πρακτόρων, χαφιέδων και καταδοτών, τα μπλόκα, τις ομαδικές εκτελέσεις και τους νεκρούς στις μάχες με τους κατακτητές και στην πρώτη φάση του εμφυλίου με τους Αγγλους νεοκατακτητές το Δεκέμβρη, παρά την στρατιωτική ηττα το ΕΑΜ εξακολουθούσε να διατηρεί άθικτες τις πολιτικές του δυνάμεις. Να ασκεί τεράστια επιρροή στο λαό και μετά την παρόδοση των όπλων.

Τότε προκειμένου να σώσουν την Ελλάδα απ τους Ελληνες και να επανέλθει η Ελλάδα στην πρό της 28ης Οκτωβρίου του 1940, ήρθαν πολλές χιλιάδες Αγγλοι «σύμμαχοι». Τώρα πλέον οχι να δούν πως εχουν τα πράγματα, αλλα να επιβάλουν τη θέλησή τους με την πιό ωμή, βάβραρη και ξετσίπωτη βία. Για

το σκοπό αυτό έφεραν αμέτρητα Τάνκς, Αεροπλάνα, Καράβια και τους όλμους καμπύλης τροχιάς και πολλές, αμέτρητες χιλιάδες στρατό που μαζί με τους Ραλληρό-Γονατάδες και τους διάφορους γνωστούς εθνοϊσμούς, που οπλίστηκαν απ τους κατακτητές και δρούσαν από κοινού κατά του τρισκατάρατου ΕΑΜ, που παρά τον αφοπλισμό του συνέχιζε να ασκεί επιρροή στο λαό. Και εξακολουθούσε να ασκεί, γιατί η ζωντανή ιστορία διδάσκει πως μόνο οι θυσίες ειναι εκείνες που διατηρούν και διαιωνίζουν ενα λαό, σαν οργανωμένο σύνολο και αποτελούν τον αδιάρηκτο συνεκτικό κρίκο της πορείας του δια μέσου των αιώνων και μεγάλων πολεμικών και κοινωνικών Επαναστάσεων. Η τετράχρονη κατοχική ιστορία ηταν ζωντανή, ηταν ζώσα Ιστορία. Συμμετείχε και την έζησε ο ίδιος ο λαος. Δεν του τα διηγήθηκε κάποιος αλλος ωστε να αμφιβάλει για το πως, ποιός και γιατί. Την Εθνική Αντίσταση την έκτισε ο ίδιο ψιφίδα τη ψιφίδα.

Το θλβερό για την Ελλάδα ειναι το γεγονός, οτι η Αγγλία πρώτη και η Αμερική μετά, οχι μόνο πήρε, αλλα και χρησιμοποίησε σαν δεδομένο την «κυβέρνηση» του Καίρου, σαν κυβέρνηση ολοκλήρου του λαό και είδε το λαό ενσωματωμένο στην κυβέρνηση αυτή. Το ίδιο εξέλαβε και τον δικτάτορα Βασιλιά σαν τον «νόμιμο» εκπρόσωπο του λαού, ενώ το οτι ο Ελληνικός λαός συνέλαβε, έννοιωσε και έζησε τον αγώνα της Αντίστασης σαν μια προσπάθεια για την επίτευξη της καθολικής του Ελευθερίας δεν θέλησαν να την αξιολογήσουν. Τα αστικά κόμματα και οι όποιες αλλες πολιτικές οργανώσει, είδαν την εθνική Αντίσταση σαν ενα απλό επισόδιο, το οποίο θα τερμάτιζε μετά την απελευθέρωση, χωρίς να εχει συνέπειες, μα ούτε και εμπόδιο θα αποτελούσε στους σκοπούς της αστικής ηγεσίας, οσον αφορά την μεταπολεμική ζωή της Ελλάδας. Θα έλεγε κανείς οτι τα αστικά κόμματα ειχαν την απαίτηση: το ΕΑΜ να διεξάγει τον Εθνικό-απελευθερωτικό αγώνα να υποστεί το όποιο κόστος σε αίμα και καταστροφές αυτοί που συμμετείχαν και ύστερα να τα καλέσει το ΕΑΜ, να αναλάβουν αυτά την εξουσία, χωρίζοντας οπως έγινε το 21, τον εθνικό απ τον πολιτικό-κοινωνικό αγώνα.

Αυτή άλλωστε ηταν και η άποψη του Λονδίνου και της Ουάσιγκτον ακόμα και στη Μόσχα ενδεχομένως: Οτι τα κινήματα της Ευπωπαϊκης Αντίστασης δεν ηταν τίποτε αλλο παρά ενα επι πλέον πολεμικό μέτωπο στα μετώπισθεν εναντίον του άξονα. Το Λονδίνο και η Ουάσιγκτον και μαζί με αυτούς και οι αποκαλούμενες τότε «ελεύθερες» κυβερνήσεις, δεν θέλησαν να αναγνωρίσουν σε αυτην την πολεμική προσπάθεια, παρά μόνο με μια έννοια-συμβολή :Την διαξαγωγή του πολέμου, χωρίς κανένα διακίωμα πολιτικών, ιδεολογικών και κοινωνικό-οικονομικών διεκδικήσεων. Πράγμα που σήμαινε : Επιστρφή εις το προπολεμικό πολιτικό και κοινωνικό καθεστώς μετά την απόκτηση της «εθνικής» Ελευθερίας. Και εδώ προκύπτει η δεύτερη ελληνική ιδιομορφία : Για τις χώρες της ευρώπης, η επιστροφή στο προπολεμικό πολιτικό και κοινωνικό καθεστώς σήμαινε δημοκρατία και ελευθερία για την Ελλάδα σήμαινε επιστροφή στο επάρατο καθεστώς της 4ης αυγούστου!!! Τότε για πιο λόγο έγιναν οι θυσίες αν οχι για εθνικές διεκδικήσεις και πολιτικό-κοινωνικές κατακτήσεις.

Το Παλάτι και τα αστικά κόμματα, δεν αντιλήφθηκαν οτι λαός προηγήθηκε της ηγεσία στο θέμα κατοχή. Και αφού προηγήθηκε ηταν επόμενο οτι θα ξέφευγε απ την κοίτη που του ειχαν δρομολογήσει. Μια κοίτη η οποία ειχε διαμόρφωσει μια αρτιοσκληρηθείσα παράδοση και ασφυκτική κοινωνική διάρθωση. Οτι ο λαός μέσω του αγώνα προκειμένου να αποφύγει την επαναφορά στο Βασιλό-μεταξικό καθεστώς θα διαμόρφωνε μια νέα ελεύθερη κοίτη. Μια κοίνη ικανή που να αρδεύει και τα ακρότατα σημεία του κοινωνικό-πολιτικού μεταπολεμικού γίγνεσθαι. Μια κοίτη νέα,που να τρέχει προς τις γόνιμες πεδιάδες της ζωής, πιό ελεύθερη και πιό ανθρώπινη. Για το σκοπό αυτό το απλό λαϊκό κριτήριο διαμόρφωσε μια σειρά διαφόρων μορφών αγώνα κατά τον πιό επωφελή τρόπο. Κοινώς και με ολα τα μέσα αγώνας για το διώξιμο των κατακτητών καθώς και τη δημιουργία κατά τη διάρκεια του αγώνα, τις προϋποθέσεις εκείνες που θα οδηγούσαν βαθμιαία προς την πολιτική και κοινωνική Ελευθερία.

Το Παλάτι και ολόκληρος ο πολιτικός κόσμος παρακολουθούσε από μακρυά το δράμα του λαού σε όλη τη διάρκεια της τετράχρονης δουλείας. Οταν σε κάποια δεδομένη στιγμή οι αντιδραστικές και σκοτεινές δυνάμεις αντιλήφθηκαν την απόσταση που τους χωρίζει απ το λαό, αντί να αφουγκραστούν τη θέληση και τις επιδιώξεις του λαού και τη δική τους πλάνη, αντί να εντείνουν την προσπάθεια να τον προσεγγίσουν, δυστυχώς για την Ελλάδα και τους Ελληνες, διάλεξαν το εύκολο δρόμο της συνεργασίας με τους Γερμανούς. Αντέδρασαν με τον ανεδαφικό, ανθελληνικό και απάνθρωπο τρόπο.

Αφου συνεργάστηκαν σε ολα τα επίπεδα με τους Γερμανούς, την κουλτούρα της εξάρτησης δεν μπόρεσαν και μετά την απελευθέρωση να την αποβάλουν. Κοινός εχθρός ο λαός και ο αγώνας που αυτός έκανε για την απελευθέρωση. Η δημιουργία του αστερισμού των εθνοϊσμών πρώτα και των ταγμάτων ασφαλείας μετά σε συνεργασία με τους Γερμανούς σκοπό ειχε να αποτύχει ο αγώνας η τουλάχιστο να μην ειναι αριθμητικά μεγάλος και κυρίως αποτελεσματικός. Ομως παρά τη συντονισμένη προσπάθεια και αριθμητικά μεγάλος ήταν και αποτελεσματικός ηταν. Τα σχέδια ομως ειχαν δρομολογηθεί οχι μόνο για τη διάρκεια της κατοχής αλλά γενικότερα: πρόβλεπαν την ιδεολογική, ηθική και βιολογική εξόντωση, αυτού του λαογένητου κινήματος.

Αυτός ηταν άλλωστε απαράγραπτος όρος που περιείχε και η Αγγλό-Γερμανική διαπρακτορική συνεργασία ελλαδικά και αυτή της Λισαβώνας για τον ανενόχλητη αποχώρησεις των Γερμανών απ την Ελλάδα με αντάλλαγμα την παράδοση της Θεσσαλονίκης στους Αγγλους και οχι στον ΕΛΑΣ.

Μετά την απελευθέρωση της χώρας, Αγγλοι και Ραλληλό-Γονατάδες συγκροτήθηκαν σε ενιαίο σώμα, και αφού συντόνισαν τον τρόπο δράσης αναζητούσαν κάποια αφορμή, προκειμένου να «κονιορτοποιήσουν» το ΕΑΜ, όπως πρόβλεπε το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» που εκπόνησαν οι Αγγλοι, απ το Αύγουστο του 1943. Ιστορικά η εκπόνηση του σχεδίου ΜΑΝΝΑ, έγινε οταν άρχισε η αντίστροφη μέτρηση στο Στάλιγκρτ και οι Γερμανοί στρατιώτες, αντί για το στήθος έδειξαν την πλάτη στο Κόκκινο στρατό. Τότε τα δυό κομμάτια στα οποία ηταν «χωρισμένη» η άρχουσα τάξη άμβλυνε τις όποιες διαφορές και ενώθηκε με κοινό στόχο που πρόβλεπε την προγραφή του ΕΑΜ. Για να υλοποιηθεί το σχέδιο ο Τσιώρτσιλ, έδωσαν εντολή στην ελληνική κυβέρνηση, να παραβιάσει τη συμφωνία του Λιβάνου. Τη Συμφωνία που αποτέλεσε τη βάση για τον σχηματισμό της κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας.

Στη ζωή και ειδικά στην πολιτική, υπάρχει κάτι πιό σκληρό και πιο απάνθρωπο απ τον ανοιχτό πόλεμο των όπλων. Αλλα και πιό άτιμο: Η πρόθεση υπολογιστικά και ύπουλα καταστρωμένη προετοιμασία του, με καθημερινές προκλήσεις και παραβιάσεις-πόλεμο νεύρων-απ την πλευρά του δυνατού. Διπλός ο σκοπός των Αγγλων νεοκατακτητών. Να τσακίσει το ηθικό του αντιπάλου για να έρθουν τα όπλα να τον αποτελειώσουν. Και εκτός απ αυτό να τον ερεθίσει σε τέτοιο βαθμό, ωστε να τον κάνει να προβεί σε πράξεις βίας. Και ετσι να δώσει την αφορμή στον εαυτό του, που σκοπεύει να επιτεθεί, την αφορμή τής χρήσης των όπλων, ενω παράλληλα να εχει και το «φαινομενικό δίκαιο» με το μέρος του οτι προκλήθηκε. Να δείξει στον κόσμο πως οι εχθροπραξίες που ακολουθούσαν δεν ηταν ξένη επέμβαση αλλα ο εμφύλιος των Ελλήνων.

Ετσι ώστε να ειναι πιό εύκολη και η μετακυλήσει της ευθύνη της έναρξης του πολέμου στον αντίπαλο. Και αυτό γιατί και η πιό ωμή και ξετσίπωτη επέμβαση, σε μια ήδη απελευθερωμένη και σύμμαχο χώρα, εχει και η ένοπλη βία την ανάγκη από «ηθική» δικαίωση!

Και επειδή η μια παραβίαση της Συμφωνίας του Λιβάνου διαδέχονταν την αλλη το ΕΑΜ, αντί για τα όπλα που τόσο πολύ ήθελαν οι νεοκατακτητές στις 3 του Δεκέμβρη, κάλεσε το λαό της Αθήνας στην πλατεία Συντάγματος, να διαμαρτυρηθεί οχι μόνο να σταματήσουν οι παραβιάσεις, αλλα να μπούν επιτέλους σε εφαρμογή και πράξη οι συμφωνίες του Λιβάνου. Αυτό ηταν! Να η αφορμή και η δικαιολογία. Μια ειρηνική διαμαρτυρία την μετέτρεψαν σε πεδίο μάχης. Το σχέδιο ΜΑΝΝΑ ειχε τρείς

βασικούς στόχους α) με πρόσχημα το κίνημα της Μέσης Ανατολής να κάνει εκτεταμένη εκκαθάριση του στρατού από κάθε δημοκράτη αξιωματικό. β) Να βυθιστεί η Ελλάδα σε εμφύλιο πόλεμο, αμέσος μετά την απελευθέρωση για να συντριβούν οχι μόνο οι δυνάμεις του ΕΑΜ, αλλα ολες οι δημοκρατικές δυνάμεις της χώρας και γ) Να οργανωθεί δημοψήφισμα σε κλίμα τρομοκρατίας, με πρότυπο το αντίστοιχο του 1935 για την επάνοδο της μοναρχίας.

Και τότε το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» από σχέδιο έγινε πράξη σκοτώνοντας άοπλους και άμαχους πολίτες. Προκειμένου να αναλάβουν οι ίδιοι οι Αγγλοι πλέον τη συνέχισει του εμφυλίου, γέμισαν την πλατεία Συντάγματος με νεκρούς και τραυματίες.

Την αλλη μέρα ο μέγας Τσιώρτσλ, δεν ήθελε διαπραγματεύσεις, πολυ περισσότερο δεν ήθελη συμφιλίωση. Ηθελε εκδίκηση γιατί η εκδίκηση θα ειχε νεκρούς και οι νεκροί θα άνοιγαν το δρόμο για τον εμφύλιο που ηταν και βασική επιδίωξη. Δεν ήθελε ούτε αφομοίωση, ήθελε εξόντωση γι αυτό και έδωσε τις γνωστές φονικές εντολές: «ενεργήστε σαν να βρίσκεσθε σε κατεχώμενη χώρα, οχι διάλογο και ειρήνη χωρίς νίκη» και πολλές άλλες παρόμοιες εξ ίσου φονικές εντολές. Τότε τα τάνκς, τα καράβια και τα αεροπλάνα ξερνούσαν φωτιά και σίδερο. Εκατοντάδες οι νεκροί και οι τραυματίες στις συνοικίες και τις φτωχογειτονιές. Οταν ομως οι πολεμικές συγκρούσεις έφτασαν στο απροχώρητο, προέκυψε η ανάγκη να μεσολαβήσει ενας άνθρωπος κοινής αποδοχής και εγνωσμένης δημοκρατικότητας μήπως οδηγηθεί η χώρα στην ειρήνη φυσικά οπως την ειχαν προσχεδιάσει με το σχέδιο ΜΑΝΝΑ.

Οχι πως ο Αγγλος στρατάρχης που διήθυνε τις ινδικές και αλλες δυνάμεις ήθελε να σταματήσει ο πόλεμος πριν συντριβούν με φωτιά και σίδηρο οι αντίπαλοι. Αλλωστε αυτές ηταν οι εντολές του Τσιώρτσιλ. Ο άνθρωπος αυτός δεν ηταν αλλος από τον Πλαστήρα. Ηταν ο μόνος Ελληνας που στη συγκεκριμένη στιγμή αν κατόρθωναν να τον εξαπατήσουν θα εξυπηρετούσε τους σκοπούς τους. Μπορεί οι προθέσεις του να ηταν καλές ηταν ομως άσχετος με τα αγγλό-ελληνικά παρασκήνια. Και τις όποιες πληροφορίες για την κατάσταση που επικρατούσε στην Ελλάδα στις έπαιρνε από αυτούς που συμμετείχαν στην κυβέρνηση, την παρά κυβέρνηση και κυρίως απ το παρακράτος.

Μια προσπάθεια που έκανε να έρθει σε επαφή με τον στρατηγό Μάντακα ωστε να μάθει τις απόψεις και της άλλης πλευράς, στάθηκε άκαρπη αφού το γράμμα που έστειλε με εναν δικό του έμπιστο ανθρωπό, οι Αγγλοι πράκτορες τον συνέλλαβαν και αφού του πήραν το γράμμα και έμαθαν τις απόψεις του Πλαστήρα εξαφάνισαν τον σύνδεσμο. Σε ενα αλλο γράμμα του λέει:

«...αν και δεν ειναι και τόσο ενδιαφέροντα, οσο θα ακούσετε εφ' όσον δεν βλέπω να υφίσταται πεδίο συνενοήσεως με τα κόμματα, τα οποίας ως μου είπαν «οι ειδικοί»δεν δέχονται εις την νέαν κυβέρνησιν να συμμετάσχουν και μέλη τους ΕΑΜ. Προέχει το ζήτημα της κατάθεσης των όπλων, όπερ το ζήτημα το οποίο πρέπει να λυθεί απ ευθείας με την αγγλικήν στρτιωτικήν ηγεσίαν.

Προσωπικώς εξέφρασα την γνώμη οτι πρέπει να υποχωρήσετε και να καταθέσει τα όπλα του ο ΕΛΑΣ, αν θέλετε να παύσει η αιματοχυσία και η καταστροφή της Πόλεως. Οι Αγγλοι ειναι αποφασισμένοι να ξεκαθαρίσουν την κατάστασιν και δεν υποχωρούν προ ουδενός. Θλίβομαι δια το αδικαιολόγητον αυτό αιματοκύλισμα, τοσούτο μάλλον καθ' όσον δεν΄ευρίσκω αληθοφανή τον ισχυρισμόν οτι απειλείται να επανέλθει εις την Ελλάδα ο βασιλευές και να εγκαθιδρυθεί δικτατορία τις. Εαν επρόκειτο περί τοιαύτης πιθανότητος θα εξεγειρόμην ο ίδιος. Αναλαμβάνω να σας διαβεβαιώσω υπευθύνως οτι ουδείς κινδυνος υφίσταται. Με φιλικούς χαιτισμούς Ν Πλαστήρας.

Και ομως παρά την βιαβεβαίωση του Πλαστήρα οτι «ουδείς κίνδυνος υφίσταται» τελικά και ο βασιλιάς ήρθε και πολυποίκιλες δικτατορίες κοινοβουλευτικές και μή εγκαθιδρύθηκαν. Και το ποιό τραγικό για τον Πλαστήρα ειναι οτι αφού τον αξιοποίησαν για τους όποιους που τον κάλεσαν και τότε προκειμένου

να τον εμπλέξουν περισσότερο ή να τον ξεφορτωθούν του έκαναν πρόταση να ορκιστεί αντιβασιλεύς κάτι που σαν γνήσιος δημοκράτης δεν δέχθηκε. Ομως σαν ρεαλιστής, οταν διαπίστωσε οτι «οι Αγγλοι δεν υποχωρούν προ ουδενός αποφασισμένοι να ξεκαθαρίσουν την κατάσταση» και γνωρίζοντας πως οι τρείς μεγάλοι ειχαν εκχωρήσει την Ελλάδα στους Αγγλους και οτι αυτοί δεν θα «υποχωρούσαν προ ουδενός» πρότεινει στον στρατηγό Μάντακα χωρίς περιστροφές την κατάθεση των όπλων. Αν εισακούονταν τότε θα ηταν λιγότερο το ελληνικό αίμα που χύθηκε άσκοπα μέχρι την ημέρα της σύσκεψης παρουσία και του Τσιώρτσιλ στο ξενοδοχείο «Μεγάλη Βρετανία των Αθηνών»

Στη σύσκεψη αυτή όλα ηταν προσχεδιασμένα, ετσι που νάναι και η πίττα σωστή και ο Βρετανικός λέων χορτάτος. Ο Πλαστήρας απ τις κατασκευασμένες με τις οποίες τον τροφοδοτούσαν έπαιρνε και τις ανάλογες θέσεις απέναντι στους αντιμαχόμενους. Ετσι ποδηγετούμενος απ τους Αγγλους πράκτορες και το τεράστιο σε όγκο παρακράτος πολιτικό και στρατιωτικό έπεσε στην παγίδα που του έστησαν με την γνωστή προκήρυξή του να γράψει πως «μια ολιγάριθμος κακοποιο΄ς σπείρα εξ αναχρικών στοιχείων παρασκεύασαν από μακρού χρόνου και εξαπέλησεν κατά του εθνους άγριον εμφύλιον πόλεμον, αφού παρέσυρεν εναν αριθμό πατριωτών Ελλήνων ειτε δια δόλου είτε δια της βίας...» 16/12/44 Τον παρέσυραν γιατί όποιος ξέρει το κείμενο της αγόρευσης του Τσιώρτσιλ, με τα την επιστροφή απ την Ελλάδα στην αγγική βουλή θα διαπιστώσει οτι το κείμενο της προκήρυξης που έφερε την υπογραφή του Πλαστήρα, ελάχιστα διαφέρει απ την ομιλία του Τσιώρτσιλ. Η την έγραψαν και την έριξαν εν αγνοία του ή τον εκβίασαν με τη γνωστή επιστολή που έγραψε στις 16/7/41 στη Νικαία της Γαλλίας.

Στη σύσκεψη που έγινε στο ξενοδοχείο της «Μεγάλης Βρατάνιας» στην Αθήνα ο Τσιώρτσιλ έριξε στο τραπέζι μια φοβερή πληροφορία λέγοντας πως «οι Αγγλικές δυνάμεις ήρθαν στην ελλάδα εν γνώσει και κατόπιν εγκρίσεως του Ρούζβελτ και του Στάλιν χωρίς να το διαψεύσει κανένας. Δυστυχώς η ηγεσία του ΚΚΕ διέψευδε με αγανάκτηση οτι οι μεγάλοι στην απόφασή τους για τις σφαίρες επιρροής και πως την Ελλάδα την παραχώρησαν στους Αγγλους. Και κάτι ακόμα την προτροπή του Γ. Καφαντάρη που οταν τον κάλεσαν να συμμετάσχει στην ΠΕΕΑ (την κυβέρνηση του βουνού) σαν απάντηση τους είπε: «Μή βαφκαλίζεστε με μετακατοχικά όνειρα. Οι Αγγλοι δεν θα αφήσουν να γίνει κάτι που δεν τους συμφέρει. Και υπάρχουν πρόθυμοι Ελληνες πολιτικοί να παίξουν το παιχνίδι των, αλλοι ενσνειδήτως και αλλοι μη γνωρίζοντες τας αλχημείας της γηραιάς Αλβιόνας. Οι Αγγλοι αρχίζουν πάντα διπλωματικώς και καταλήγουν στρατιωτικώς».

Ο δρόμος δρόμος για τον ερχομό της μοναρχίας άνοιξε σύμφωνα με το σχέδιο των Αγγλων. Το τρίτο στάδιο του αγγλικού σχεδίου μπήκε σε εφαρμογή φέρνοντας την τρομοκρατία στην πιό άγρια μορφή της, τον εμφύλιο και τα κομμένα κεφάλια αθώων που τα περιέφεραν σε πόλεις και χωριά για εκφοβισμό. Η δια πυρός και σιδήρου εξόντωση κάθε Αντιστασιακού, και συνεπούς δημοκρατικού παράγοντα βρίσκονταν στη Μαυρη λίστα. Η Ελλάδα μεταβλήθηκε σε φλεγόμενο ηφαίστειο ενω τα στρατόδικεία δούλευαν ασταμάτητα στέλνοντας στο απόσπασμα χιλιάδες αθώους.

Ο ειρηνοποιός ήξερε μόνο την μισή αλήθεια. Οταν την έμαθε ολόκληρη ηταν πλέον αργά. Χαρακτκριστική ειναι μια σελίδα απ το προσωπικό ημερολόριο του στρατηγού Μάντακα που περιγράφει πολύ έντονο επεισόδιο μεταξύ του Γ. Καφαντάρη και του Γ παπανδρέου στην σύσκεψη του ξενοδοχείου της «Μαγάλης Βρετανίας». Ο Γ. Παπανδρέου ειχε φυσικά στις ενοχές του για ολη την κατάσταση που δημιουργήθηκε και για τις οποίες ακόμα η ιστορία δεν ειπε την τελευταία λέξη.

Σε μια στιγμή που ο Παπανδρέου προσπάθησε να δικαιολογήσει τα πάντα, ο Καφαντάρης τον διέκοψε και σε έντονο ύφος του είπε. «Αφήστε τα αυτά. Αιματοκυλησατε την Ελλάδα δια μία ταξιαρχίαν πραιτωριανών». Παπανδρέου «Μα ξέρετε...» Προσπαθεί να διακιολογηθεί χωρίς να εχει, και για πρώτη φορά μια εύκολη απάντηση. «Τι μα και ξεμά...» Οφείλω την αλήθεια προς το εθνος και θα τη είπω. Κι

εγώ δεν ειμαι ούτε απ αυτούς (και δείνει τους ΕΑΜικούς) ούτε από εκείνους και (δείνει τους αλλους πολιτικούς). Ο Παπανδρέου δεν απαντά και ο Τσιώρτσιλ επεμβαίνει και λέει: «Εμεις αρχίσαμε την εργασίαν. Ηδη φροντισατε να την τελειώσετ εσείς» και πριν αποχωρήσει απ τη σύσκεψη: «Κοιτάξετε να τα διορθώσετα μεταξύ σας». Και αφού χειροτόνισε αντιβασιλέα τον Αρχιεπίσκοπο Δαμασκινό, έφυγε για να διαφωτίσει τους λαούς του κόσμου και ειδικά τον βρετανικό λαό οτι το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ: «ειναι μια δράκα γκάγκστερ».

Στις 3 του Γεανάρη του 1945 ανέλαβε το σχηματισμό κυβέρνησης και η πλειοψηφία των ηγετών της Αντίστασης ζήτησε ανακωχή. Ετσι φτάσαμε στη συμφωνία της Βλαρκιζας στις 12/2/1945. Ο αντικειμενικός σκοπός του γνωστού σχεδίου των Αγγλων, των πρακτόρων, των συντηρητικών δυνάμεων και κυρίως η ως δια μαγείας μεταμόρφωση των δοσιλόγων σε εθνικόφρονες και «αγωνιστές» επιτεύθηκε. Δεν τον χρειάζονταν πλέον τον ειρηνοποιό Πλαστήρα. Τελικά ομως τον Απριλη του 1945 αναγκάστηκε να παραιτηθεί μετά απ τον βρώμικο πόλεμο που του άνοιξαν με το πρόσχημα τη γνωστή επιστολή.

Λίγο αργότερα ο ίδιος ο λαός κάλεσε τον Πλαστήρα σαν ηγέτη του και του έδωσε την πλειοψηφία. Με τα μέτρα επιεικείας έκανε ό,τι ηταν δυνατόν για την εθνική συμφιλίωση έχοντας αντιμέτωπα τα ανάκτορα και τον Πιούρι Φόϊ, τους μηχανισμούς των ξένων και γιγενών πρακτόρων που έφτασαν στο σημείο να διατάσσουν εκτελέσεις εν αγνοία του Πρωθυπουργού και των Υπουργών οπως αυτή του Ν.Μπελογιάννη, του Δ Μπάτση, του Καμένου και του Ερυθριάδη, δυο και πλέον χρόνια μετά τη λήξη του εμφυλίου.

Και τότε εκτός απ τα «Ταγμάτων ασφαλείας» και των εθνοϊσμών που εντάχθηκαν στην εθνοφυλακή και τη χωροφυλακή, την δική τους θέση την πήραν : οι διάφοροι Σούρλιδες, Βουρλάκιδες, Μαγκανάριδες, Χίτες, Βενίτες, Παπαδοπουλαίοι κλπ. Συνεπικορούμενοι απ τη χωροφυλακή και η εθνοφυλακή οι συμμορίες αυτές έσπερναν τη συμφορά και το θάνατο στο πέρασμά τους. Αυτή η σύζευξη των ντόπιων και ξένων Μακιαβέλιδων με τους Μακελάριδες σε συνδιασμό με το «Σχέδιο Μάρσαλ» και το «Δόγμα Τρούμαν», αργότερα που ανέλαβε την οργάνωση και χρηματοδότηση της τρίτης φάσης του εμφυλίου, επισώρευσε καινούρια δεινά.

Και τα πρώτα δεινά ηταν, οτι στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων για τη λύση του ελληνικού ποβλήματος η αντιπροσωπεία του ΕΑΜ, δεν συζητούσε με την ελληνική αντιπροσωπεία, μια αντιπροσωπεία που να ειχαν μια αλλη άποψη, για τη λύση των όποιων προβλημάτων αποσχολούσαν το λαό και τη χώρα, αλλα με μιά ΞΕΝΗ ΔΥΝΑΜΗ, που ειχε καταλάβει στρατιωτικά μια απελευθερωμένη χώρα και την εκπροσωπούσε αυτοπροσώπος ο πρωθυπουργός αυτής της ξένης δύναμης στις διαπραγματεύσεις. Για να μήν επεκταθεί αυτό το μακελειό και στη υπόλοιπη Ελλάδα, το ΕΑΜ δέχθηκε και υπέγραψε την γνωστή Συμφωνία της Βάρκιζας.

Η Συμφωνία αποτελούνταν από 9 άρθρα, δύο απ τα οποία αφορούσαν το ΕΑΜ: το 4ο άρθρο που πρόβλεπε την απελευθέρωση των ομήρων και των δυό συμβαλομένων και το 6ο άρθρο, που αφορούσε μόνο του ΕΑΜ και πρόβλεπε τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ, του ΕΛΑΝ και της Πολιτοφυλακής. Τα υπολοιπα εφτά (7) αφορούσαν την κυβέρνηση Παπανδρέου. «...Ινα δε η επελθούσα συμφωνία προσλάβει τον χαρακτήρα ενος ακατάλυτου Συμφώνου, εκφράζοντας τας επιταγάς της συνειδήσεως του Ελληνικού λαού...».

Επειδή το ΕΑΜ στη διάρκεια των διαπραγματεύσεων, εξέφρασε κάποια επιφύλαξη για την καλή πίστη της Δεξιάς και του Κέντρου οσον αφορά την εφαρμογή της Συμφωνίας, ο κ Μάκ Μίλλαν και Λήπερ που πήραν μέρος στις διαπραγματεύσεις είπε στην Αντιπροσωπία του ΕΑΜ, να «έχουν εμπιστωσύνη τουλάχιστο σε αυτούς τους Αγγλους, που εγγυήθηκαν με το κύρος της Βρετανικής Αυτοκρατορίας τη συμφωνία της Βάρκιζας» Και για το θέμα της κάθαρσισης του δοσιλογισμού τους θύμισε το αρθρο 6 της Σ.Π που πρόβλεπε την τιμωρία των συνεργατών και των δοσιλόγων.

Στις 12 του Οκτώβρη του 1944, μόλις ειχαμε βγεί από μια τετράχρονη πολεμική θύελλα, που ξεθεμελίωσε τον τόπο και άφησε πίσω της ερείπια και τάφους. Αντί την ημέρα αυτή να γιορτάσουμε οπως γίνεται σε αυτές τις περιπτώσεις την απελευθέρωση της Ελλάδας. Μπορεί να απελευθερώθηκε η χώρα ο αντικειμενικός ομως σκοπός σχεδίου των Αγγλων, των πρακτόρων, των συντηρητικών δυνάμεων και των εθνικώς μεταμορφωθέντων δοσιλόγων σε αγωνιστές κα ήρωες δεν ειχε ακόμα επιτευχθεί.

Η υλοποίηση αυτού του κοινού στόχου των ντόπιων φασιστικών και αντιδραστικών δυνάμεων και των ξένων, προϋπόθεται δίπλα στα ερείπια και τους τάφους που άφησε η τετράχρονη κατοχή θα σώρευε και αλλα ερείπια και καινούριους τάφους. Τάφους που διακαίωσαν με την τροπή που πήραν τα πράγματα μεταπελευθερωτικά στη χώρα την πρόβλεψη του Ποιητή Φώτη Αγγκουλέ, που σε μερικές μόνο λέξεις συμπύκνωσε το μέγεθος της ανθρώπινης θυσίας: «Τόσοι σταυροί που στήθηκαν, τόσοι σταυροί που θα στηθούνε, εμάς μονάχα με τους σταυρούς μπορούν να μας μετρούνε».

Μέχρι την ημέρα της υπογραφής, οι αντιδραστικές δυνάμεις με πρωταγωνιστή τη φασιστική Δεξιά, το παλιό Κέντρο και οι ξένοι έκρυβαν ύπουλα τις πραγματικές τους προθέσεις. Με μιά πολιτική ανεντιμότητα, σπάνια και για αυτά ακόμα τα χρόνια της φαυλοκρατίας, η Δεξιά σαν εκπρόσωπος όλων αυτών των εθνοϊσμών, έβαλε την υπογραφή της κάτω από μια Συμφωνία, που υπόσχονταν στον ελληνικό λαό κατοχύρωση των ελευθεριών του, πολιτική αμνηστία και τη δημιουργία ενός πραγματικού εθνικού στρατού, καθώς και την κάθαρση του δοσιλογισμού απ τον κρατικό μηχανισμό και την ελληνική κοινωνία.

Την επομένη όμως της παράδοσης των όπλων, έγινε ακριβώς το αντίθετο. Ενώ η συμφωνία έγινε για να μήν επεκταθεί ο εμφύλιος και στην υπόλοιπη Ελλάδα, η σαν από θαύμα νεκραναστημένη φασιστική Δεξιά, που είδε σαν σωτήρες του Αγγλους πρώτα και του Αμερικανούς μετά, οπώς προηγούμενα ειχε δεί τους Γερμανούς. Το φασιστικό κατεστημένο, που έτρεμε την απελεθέρωση της χώρας και του λαού απ τα ξένα δεσμά και εξαρτήσεις. Που πουλούσε την ψυχή του στο διάβολο για να μπορέσει να επιβιώσει. Αυτή η ξεσκολισμένη σε αυτές τις επιδώσεις φασιστική και μοναρχική Δεξιά και το υποκριτικό παλαιό-δημοκρατικό Κέντρο, στηριγμένοι στα αγγλικά όπλα, για να μήν αλλάξει θέση και δομή η εξουσία, με το ΕΑΜ εστω στην αντιπολίτευση, την επομένη της υπογραφής με το σύνθημα:

«Γλύξμπούργκ ο μόνος σωτήρας της Ελλάδος και των Αγγλικών συμφερόντων στην Ελλάδα», εξαπέλησαν μια αχαλύνωτη λευκή τρομοκρατία σε ολόκληρη τη χώρας. Ενα εκτεταμένο πογκρόμ. Ενα όργιο βίας και ασυδωσίας σε βαθμό, που η Ελλάδα σπάραζε κάτω από τον βούρδουλα και το δολοφονικό μαχαίρι του υπερτοφικού απ τη Βασιλό-Ματαξική δικτατορία και την κατοχή παρακράτος, συνεπικουρούμενο και απ το επίσημο κράτος. Ολόκληρη η χώρα ειχε μετατραπεί σε θέατρο φρικτών σκηνών. Σκηνές ζόφου και φρίκης ξετυλίγονταν απ άκρου σ άκρου της Ελλάδας, όπου ο πρώτος τυχόν καταδότης μπορούσε να βγάλει μια φωνή εναντίον ενός ατομικού του εχθρού οτι ειναι «ΕΑΜμίτης-Κουκουές» για να τρέξουν κάθε ειδους φασίστες και τραμπούκοι, συχνά και «όργανα της τάξης» να συνδράμουν στην επιτυχία της εξόντωσης του συλληφθέντα.

Οπού ο οποιοσδήποτε, συμμορίτης, δεκανές ή και χωροφύλακας, μπορούσε να μπεί στο σπίτι σου με το αυτόματο και να κάνει ό,τι θέλει και του αρέσει, απλώς επειδή ειχες πάρει μέρος στην Αντίσταση ή κάποιος γείτονας οτι είναι Αριστερός. Να σε σπάσει στο ξύλο, να σε πάει στην ασφάλεια για να σε βασανίσουν, να σε στείλουν εξορία, φυλακή και στο εκτελεστικό απόσπασμα ακόμα.

Στις συμμορίες αυτές εκτός απ τους δοσίλογους που έπρεπε τώρα να «αγωνιστούν για να σωθούν», συμμετείχαν ό,τι πιό πρόστυχο, βρώμικο, άτιμο και διευθαρμένο παγήγαγε η 4η αυγούστου, γαλούχησε και επέκτυνε η κατοχή. Αυτές οι συμμορίες ηταν που ανήγαγαν τη βία σε ΥΒΡΗ...με την έννοια που δίνανε οι αρχαίοι Ημών πρόγονοι: «Οίηση, αλαζονία, ασέβεια, περιφρόνηση του μέτρου και των ορίων

που διέπουν τις ανθρώπινες πράξεις στα πλαίσια της τάξης του Σύμπαντος». Οι συμμορίες αυτές ειχαν μετατρέψει την Ελλάδα σε μια μεγάλη έρημο.

Σε τέτοιο βαθμό ειχαν φτάσει η ασυδωσία και η ανεξέλεγκη βία και κυρίως η ατιμωρησία, που ο Αμερικανός ανταποκριτής της «Φωνής της Αμερικής» κ. Λίλαντ Στόου μετέδωσε: «Η Αθήνα ειναι σήμερα ή πιό θλιβερή πρωτεύουσα της Ευρώπης» και ο ανταποκρικής της Αγγλικής εφημερίδας «Μαγχεστριανός Φύξας» έγραφε: «Η Ελλάδα βρίσκεται κάτω απ τη διαλυτική μανία της Δεξιάς». Οταν λοιπόν, οι ανταποκριτές που ήρθαν στην Ελλάδα, αν οχι να κάνουν το μαύρο άσπρο, αλλά να απαλύνουν κάπως τη σκληρότητα, τη μορφή και την έκταση της εγκληματικής βίας, που έζησαν και οι ίδιοι αυτές τις σκηνές φρίκης, δεν μπορούσαν να μην κάνουν γνωστά αυτά τα τραγικά γεγονότα στις χώρες τους. Και όταν η «Αθήνα ειναι η πιό θλιβερη πρωτεύουσα της Ευρώπης», ο καθένας αντιλαμβάνεται τί συνέβαινε στην ύπαιθρο.

Για το τί συνέβαινε στην ύπαιθρο, θα μας το περιγράψει ο αρχηγός της αγγλικής αποστολής που έζησε σε ολη τη διάρκεια της κατοχής στην Ελλάδα. Αυτός ο κατ εξοχήν εκπρόσωπος του Τσιώρτσιλ στην Ελλάδα γράφει προς τον προεστάμενό του: «Η επιβληθείσα τρομοκρατία μετά τα δεκεμβριανά γεγονότα της άκρας Δεξιάς, εις όλην την χώρα αυξάνεται καθ εκάστην. Αναπτύσσεται και εξαπλούται εις τοιαύτην έκτασιν, ωστε καθιστά αδύνατον την ζωή των μή βασιλοφρόνων πολιτών, γεγονός που να ακοπλείει ακόμη και τη σκέψιν οτι θα ηδυνάμεθα (άρα αυτοί θα...) να προχωρήσομεν επι εν ελεύθερο δημοψήφισμα ή εις εκλογάς. Αι τρομοκρατικαί οργανώσεις της άκρας Δεξιάς, αι κυριώτεροι των οποίων εξοπλίσθησαν εν μέρει υπό των Γερμανών και ειχαν εν πάσει περιπτώσει συνεργασθή μετ αυτών, οχι μόνο δεν αφοπλίστηκαν, αλλά συνεργάζονται ακόμη απροκαλύπτως μετά των οργάνων της τάξεως, δια να καταπνίξουν κάθε δημοκρατική σκέψιν...»

Και συνεχίζει: «Στην Ελλάδα του 1945 και αργότερα το να εχεις διατελέσει μέλος της Εθνικής Αντίστασης, έφτανε να θεωρείται πολιτικό έγκλημα, ενώ η συνεργασία με τους Γερμανούς εναντίον του κομμουνισμού πολιτική αρετή».

Χαρακτηριστικό παράδειγμα για την έκταση και την ένταση που ειχε πάρει η βία, αποτελεί το γεγονός οτι απ τις πολλές δεκάδες τραγούδια της Αντίστασης, δεν τραγουδήθηκε κάνενα παρά το γεγονός οτι το περιεχόμενό τους ηταν κατάμεστο από Πατριωτισμό, λευτεριά, δίκαιο και κυρίως λεβεντιά και Ελλάδα.Τραγούδια που ενεθάρρυναν τον λαό να πάρει μέρος στον αγώνα και τους μαχητές του ΕΛΑΣ, να αναμερηθούν στην αδιάκοπη μάχη με τους κατακτητές, αλλα και με το χάρο.

Γνωρίζοντας το κατεστημένο τη δύναμη του πατριωτικού-αγωνιστικού τραγουδιού, το ποινικοποίησε και σαν γραφτό-κείμενο και σαν φωνή. Ακόμα και το μουρμούρισμα αρκούσε να φάς ενα γερό χέρι ξύλο, αλλα και να βρεθείς εξορία, αν ο χαφιές υπερέβαλε λίγο τον τόνο της φωνής. Αυτό ακριβώς το γεγονός οδήγησε τον Ποιητή Αναγνωστάκη να γράψει στα πεζά ποιήματά του το στίχο:«Επνιξαν στο λαρύγγι μου τα τραγούδια».

Η περίοδος αυτή ηταν η εποχή που ο Αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός, ενώ γνώριζε οτι «ΚΑΙ ΗΣΑΝ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΑΥΤΟΙΣ ΚΟΙΝΑ» κατά την χριστιανική ρήση, χρήζεται απ τον Τσιώρτσιλ αντιβασιλεύς και σαν αντιβασιλεύς τα «ΠΑΙΡΝΕΙ ΟΛΑ». Συγκεντρώνει στα χέρια του ολε τις πολιτικές και στρατιωτικές εξουσίες. Και τότε «Ωκοδόμησε είς υψήλα παλάτια το αγιαστήριον αυτού...Σου ειναι οι ουρανοί και Σου η Γή...Διότι μέγας Είσε και κάμνεις θαύματα...» (Ψαλμοί ΟΗ-ΠΟ-ΠΤ). Ηταν η εποχή που το Αγιο Ορος έθεται, υπό την σεπτή προστασία του Φίρερ την κιβωτό της Ορθοδοξίας και ο αρχηγός των Ταγμάτων Ασφαλείας Πελοποννήσου Δ. Παπαδόγκωνας έλεγε « Εκφράζομεν την χαράν μας, Φίρερ, δια την θαυμαστήν διάσωσίν Σας και κλίνομεν, με ευγνωμοσύνη το γόνυ ενώπιον του παντοδυνάμου Θεού , όστις ήπλωσεν προστατευτικήν χείρα επάνω από τη ζωή Σας, δια να Σας διαφυλάξει εις το Γερμανικόν

εθνος... Από της Ιεράς Γής της Αρχαίας Σπάρτης, υψούται η προσευχή μας: ΚΥΡΙΕ ΔΙΑΦΥΛΑΣΣΕ ΤΟΝ ΦΙΡΕΡ ΜΑΣ», προάγεται σε στρατηγό και αλλοι 117 «ήρωες» των Ταγμάτων Ασφαλείας γίνονται Ευέλπιδες με υποδιοικητή το Γερακίνη.

Ηταν η εποχή που ο Κουλουμβάκης στη δίκη του Λάμπρου αρχηγό της ειδικής Ασφάλειας Αθηνών, ούρλιαζε έξαλος οτι «Η μεγίστη πλειοψηφία των Ελλήνων ευγνωμονεί βαθέως τους Γερμανούς, τα Τάγματα Ασφαλείας και την ειδικήν δια τα μπλόκα και τας εκτελέσεις». Ηταν η εποχή που ο συνεργάτης-δοσίλογος κατείχε περίοπτες θέσεις στον κρατικό μηχανισμό και κόμπαζε για την «προσφορά» του, η εποχή που η ζωή του εθνικόφρονα ηταν υπερτιμημένη και του Αντιστασιακού μηδαμινή ώς και μηδενική. Ηταν η εποχή που απαγορεύονταν να μιλήσεις με αντίθετες για το καθεστώς σκέψεις και ιδλεες, Μια εποχή που οι συνεργάτες πλούτιζαν κάνοντας μεγάλες επιχειρήσεις και συναλλαγές εξω απ τα όρια της νομιμότητας. Ηταν η εποχή που φεύγοντας απ το σπίτι δεν ήξερες αν θα ξαναγυρίσεις. Η εποχή της αλληλέγγυας ευθύνης οχι μόνο για τις οικογένειες των Αντιστασιακών, αλλα για τον συγγενικό και φιλικό ακόμα κύκλο.

Ο καιρός περνούσε και στον διεθνή ορίζοντα διαμορφώνονταν το διπολικό παγκάσμιο σύστημα και το ΕΑΜ, παρά τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ, την λευκή τρομοκρατία και τις σκηνές φρίκης, την εκτεταμένη χρήση της γιγαντοαφίσσας απ τη κατασκευασμένη πτωματολογία, η επιρροή του εξακολουθούσε να ειναι μεγάλη και η ανάγκη να οδηγηθεί η χώρα στον θερμό πλέον εμφύλιο πόλεμο κρίθηκε αναγκαία. Επρεπε οσο το δυνατόν πιό γρήγορα να ξεκαθαρίσει μια για πάντα με το ΕΑΜ. Ηταν τόση η επιρροή και η δύναμη του ΕΑΜ, που οταν τον Τσιώρτσιλ τον ρώτησαν οι Αμερικάνοι, γιατί δεν εχει κλείσει ακόμα το «Θέμα της Ελλάδας» τους είπε επί λέξη: «Ομολογώ ειλικρινά οτι δεν γνώριζα πως το ΕΑΜ ειχε τόσο μεγάλη επιρροή και δύναμη». Επιβεβαίωση του γεγονότος αποτελεί η αδυναμία των Αγγλων να νικήσουν το ΕΑΜ και η έκκληση-μεταβίβαση της Ελλάδας στους Αμερικανούς να τελειώσουν αυτό που οι ίδιοι άρχισαν αλλα δεν μπόρεσαν να το φέρουν εις πέρας.

Για την υλοποίηση αυτού του σκοπού ηταν απαραίτητη και η συμβολή της Δικαιοσύνης. Και αυτό γιατί το εργο της Δικαιοσύνης, εκτός του οτι θα ηταν πιο μαζικό και πιό αποτελεσματικό, θα καλύπτονταν και από μιά επίφαση «νομιμοφάνειας». Οπως λοιπόν, η σεπτή Ιεραρχία της Εκκλησίας, με λίγες φωτεινές εξαιρέσεις, με τον σαφή και ξεκάθαρο λόγο έλεγε: «Εχουμε χρέος έναντι της νέας γενιάς να της παραδώσουμε μια χριστιανική κοινωνία απαλλαγμάνη απ το μίασμα της αθεείας». Η λέξη «αθεία» δεν έμπαινε τυχαία. Ταυτίστηκε με τον αντικομμουνισμό, ακριβώς για να συμμετάσχει και αυτή στην εμφυλιοπολεμική αναμέτρηση, διαιρώντας την κοινωνία σε πιστούς και απίστους. Εκανε και η Εκκλησία αυτό που έκανε το κατεστημένο διαιρώντας το λαό σε ενθικόφρονες και αριστερού-κομμουνιστές και κυρίως κομμουνιστές γιατί τους κομμουνιστές μπορούσε να τους βγάλει απ τη μέση πιό εύκολα και χωρίς συνέπειες, αφού ηταν εκτός από κομμουνιστές και άθεοι.

Οπως λοιπόν, έκανε και η Εκκλησία το καθήκον της ον ταξικά ετάχθει, ετσι και η Ιεραρχία της Δικαιοσύνης, δεν παρεξέκλινε και αυτή απ το ταξικό της καθήκον και τις φιλοδοξίες να αναλάβουν σαν αντάλλαγμα απ το κατεστημένο τις θέσεις Προέδρων στον Αριο Πάγο, το Συμβούλιο Επικρατίας, υπηρεσιακοί Πρωθυπουργοί και Πρωθυπουργοί στις κατά καιρούς δικατατορίες-Κόλλιας το 1967 κλπ.

Αυτός ακριβώς ο πόθος της εξουσίας εμφανίστηκε σε ασυγκράτητο βαθμό στη διάρκεια του μεσοπολέμου, την κατοχή και κυρίως τη Μεταπελευθερωτικη περίοδο και στο χώρο του δικαστικού σώματος. Ελάχιστοι ηταν, μα και ειναι αν κρίνουμε με τα οσα συμβαίνουν σήμερα στο χώρο της δικαιοσύνης, οι δικαστές που ειχαν συνείδηση της ουσίας του έργου που ειχαν κλειθεί να επιτελέσουν: Να απονέμουν δικαιοσύνη, πάνω στη στέρεη βάση της νομιμότητας και της θεμελιακής συνταγματικής αρχής. Της αρχής οτι η ύπαρξη και λειτουργία του κράτους δεν ειναι αυτοσκοπός, αλλά οτι η Πολιτεία

εχει σαν πρωταρχική αποστολή να διασφαλίζει το σεβασμό και την προστασία του ανθρώπου, οπως αυτή με σαφήνεια εξειδικεύεται με τα εκάστοτε ανθρώπινα διακαιώματα. Κάτι που πειθαναγκάζει στην πιό πέρα παραδοχή οτι κύρια αποστολή του δικαστή ειναι η διασφάλισει αυτών ακριβώς των θεμελιακών διαιωμάτων του εξατομικευμένου ανθρώπου απέναντι στα κράτος και ειδικά των αδυνάτων.

Δυστυχώς αποδείχθηκε περίτρανα οτι η μεταξική και η μεταπελευθερωτική δικαιοσύνη πως ό,τι έκαναν το στήριξαν στην αρχή ο «σκοπός αγιάζει τα μέσα», ξεχνώντας ή παραβλέποντας, οτι στη ζωή και την πολιτική η ηθική των μέσων προσδιορίζει την ηθική των σκοπών. Τα μέσα καταξιώνουν και νομιμοποιούν το κράτος, διακιολογούν του θεσμούς του και προσδιορίζουν τη δράση του στην «de fakto» νομική τους φύση και χρήση.

Και το λέω αυτό γιατί τα προβλήματα που προέκυψαν στο μεταξύ-χούντες, κάθαρση, Τούρκοι, Κύπρος, Αιγαίο, SiA, ξένοι πράκτορες και τόσα αλλα-δεν ξεπήδησαν τώρα δα ξαφνικά και απρόσμενα. Αυτά και οσα αλλα δεν ειναι για σήμερα, έλκου την πατρότητα και τις καταβολές από εκείνα τα πέτρινα για το λαό και τη χώρα χρόνια.

Η ελληνική δικαιοσύνη για την οποία η αρχαία ελληνική μυθολογία αναφέρει οτι και οι Θεοί του Ολύμπου ακόμα, κατέβαιναν να δικαστούν στα Διακαστήρια της αρχαίας Αθήνας. Αυτό γινόταν για να εξαρθεί το ύψος στο οποίο έπρεπε να βρίσκονται τα αρχαία ελληνικά δικαστήρια. Σε αντίθεση με την αρχαία Δικαιοσύνη, η Δικαιοσύνη που μεσοπολέμου ο Αριος Πάγος και το Συμβούλιο Επικρατίας και ειδικά η μεταπελευθερωτική δικαιοσύνη, αφού πρώτα «κάλυψε νομικά» τις κατοχικές και μετακατοχικές δοτές και στηριγμένες στα όπλα κυβερνήσεις, συγκρότησε Δικαστήρια σκοπιμότητας τα οποία λειτουργούσαν σαν εργοστάσια που έβγαζαν προαποφασισμένες και τυποποιημένες αποφάσεις, κατά προτίμηση εις θάνατον και αλλες βαριές ποινές.

Κακοποιώντας και δολοφονώντας αγωνιστές η Δικαιοσύνη αυτουπομομεύτηκε. Εχασε το φωτοστέφανο που της ειχε φορέσει ο λαός σαν το τελευταίο καταφύγειο του φτωχού και του αδυνάτου, οπως αυτο-υπονομεύτηκαν και οι Φιλισταίοι ιστορικοί που προσπάθησαν να κηλιδώσουν αυτό το εθνικό κεφάλαιο που ακούει στο όνομα Εθνική Αντίσταση και νέες σελίδες δόξας.

Μια λοιπόν, που στην μεταξική, την κατοχική και κυρίως την μεταπελευθερωτική περίοδο δεν βρέθηκαν πολλοί Τερτσέτες και Πολυζωϊδιδες στο όνομα του καταργημένου απ την Βασιλό-μεταξική δικτατορία Σύνταγμα του 1864/11, άρα του ανύπαρκου Συντάγματος και ειδικά μετά την αποχώρηση του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση της Εθνικής Ενότητας, η Ιεραρχία της Δικαιοσύνης ταυτισμένη με τις επιδιώξεις των Αγγλων και τις κρατούσες τότε πολιτικές δυνάμεις με την επιλεκτική-ταξική «νομολογία» του Συμβουλίου της Επικρατίας και του Αρίου Πάγου, εξέφρασε την άποψη οτι απ την επομένη της απελευθέρωσης παρά την αποχώρηση του ΕΑΜ, οτι ίσχυε το Σύνταγμα του 1864/11. Επρεπε κατά την άποψή τους να «επανέλθει» σε ισχύ, δίνοντας με αυτόν τον τρόπο «νομική» κάλυψη και τη δυνατότητα στους Αγγλους και τις αντιδραστικές δυνάμεις, οχι μόνο να δολοφονήσουν ενα λαϊκό προοδευτικό κίνημα και για να ξαναγίνουν αυτοί οι ρυθμιστές της ζωής του λαού και της χώρας αλλα και το πράσινο φώς στις αντιδραστικές και σκοτεινές δυνάμεις του τόπου, πριν προλάβει το ΕΑΜ να συνέλθει απ το Σόκ και να ανασυντάξει τις δυνάμεις του, να θεσμοθετήσουν «διευρυμένη κατάσταση πολιορκείας». Να θεσπίσουν μέτρα καταστολής, έκτακτα μέτρα, φίμωση του τύπου κλπ.

Μέτρα που επέτρεψαν στις δυνάμεις αυτές να ιδιωποιήθουν πρώτα την εξουσία, να την προσωποποιήσουν μετά και σε συνέχεια να προσαρτήσουν και τη «νομοθετική» λειτουργία στην δια διαταγμάτων εκτελεστική εξουσία, με ολα τα γνωστά τραγικά επακόλουθα. Αυτή άλλωστε ηταν η επιθυμία και η εντολή του Τσιώρτσιλ: «Ενεργήστε σαν να βρίσκεσθε σε κατακτημένη χώρα».

Οπως ειναι γνωστό, με τη Συμφωνία του Λιβάνου συμμετείχε και το ΕΑΜ στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, γεγονός που σημαίνει οτι ολόκληρο το εθνος ηταν σύμφωνο να τεθεί προσωρινά σε λειτουργία το Σύνταγμα. Και δεν υπήρξε καμιά απολύτως αντίρηση από κανέναν και ουτε μπήκε πρόβλημα νομικής κάλυψής του. Αφου λοιπόν ολόκληρο το Εθνος ηταν σύμφωνο και σύμφωνο να «παρανομίσει» δεν συνέτρεχε λόγος καμιάς αλλης νομικής κάλυψης. Η κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας εκπροσωπούσε το σύνολο του Ελληνικού λαού.

Μετά ομως την αποχώρηση του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση, αυτονόητα και άμεσα μπήκε το πρόβλημα, αν η κυβέρνηση της Πλατείας συντάγματος, που η ύπαρξή της οφείλονταν στην «Ελέω Θεού Τσιώρτσιλ» και αν η παραμονή της στην «εξουσία» δεν στηρίζονταν αποκλειστικά και μόνο στην ωμή και απροκάλυπτη ένοπλη επέμβαση των Αγγλων, εξακολουθούσε να ειναι εθνικά και ηθικά «Νόμιμη».

Συνεπώς μετά την αποχώρηση του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, η υποτιθέμενη κυβέρνηση του Καϊρου, που ητα αυτή καθ εαυτή η τεταρτοαυγουστινή κυβέρνηση. Η «κυβέρνηση» αυτή στη διάρκεια της παραμονής της στο Κάϊρο, λειτουργούσε σαν ενα άμισθο τμήμα του Φόρεϊν Οφφις. Ουσιαστικά ητα «κυβέρνηση» εκτέλεσης εντολών οχι βέβαια ελληνικών.

Αν στις 12 Οκτωβρίου του 44, ειχε επανέλθει κάτι μαζί με την «κυβέρνηση» αυτή απ το Κάϊρο, από αυτό που εννουμε Σύνταγμα, Νοθετική και Εκτελεστική εξουσία, αυτό ηταν αυτούσιο το καθεστώς της επάρατης 4ης αυγούστου, που ειχε πανηγυρικά καταργήσει το Συνταγμα αυτό, και που η Ιεραρχία της Δικαιοσύνης επικαλέστηκε για να καλύψει «νομικά» τις δυνάμεις του εμφυλίου προκειμένου, να αναστήλουν τις κυριότερες εγγυήσεις και τις ατομικές ελευθεριές για τις οποίες ο λαός πολέμησε γυμνόστηθος στα μαρμαρένια αλώνια με τους τρείις κατακτητές..

Και επειδή οι αντιδραστικές δυνάμεις με την ολόθερμη και όλων των είδων τη συμπαράσταση των Αγγλων, από κοινού δεν μπόρεσαν να το εξοντώσουν το ΕΑΜ και ας πλήρωναν «βάση ειδικής εγκυκλίου», με λύρες τα κομμένα κεφάλια, αρωγό στην εξόντωση του ΕΑΜ στάθηκε το δικαστικό σώμα και ειδικά η ηγεσία του, η οποία προκειμένου να λειτουργήσει απερίσπαστη αφού έστειλε στα σπίτια τους όποιους Τετρέτιδες, Πολυζωϊδιδες και τους υπερβολικά ευσυνείδητους Εισαγγελείς και δικαστές και αφού έθαψε σε επαρχιακές θέσεις αυτούς που ειχαν γνώμη και άποψη, οχι μόνο ευθυγραμμίστηκε με το πνεύμα της αντικομμουνιστικής υστερίας, αλλα κάλυψε και «νομιμοποίησε».τις πρωτοφανείς αυθερεσίες «συνταγματικά» τις μεταπολεμικές αντισυνταγματικές και παράνομες κυβερνήσεις.

Με αυστηρά κριτήρια του Συνταγματικού Δικαίου, τα οποία στηρίζονται και στα πολιτικά γεγονότα εκείνης της εποχής, αλλα και στη συνταγματική κρίση της περιόδου της μεταταξικής δικτατορίας, υπάρχει οχι μόνο βάσιμη αμφισβήτηση της συνταγματικής νιμιμότητας αυτών των κυβερνήσεων, και ειδικά μετά την αποχώρησει του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, αλλα και πολλές πράξεις και ενέργειες έπρεπε να ειναι κολάσιμες. Ακριβώς για να μήν ειναι κολάσιμες δημιουργήθηκε ενα κράτος που ζητούσε για ολα και το κάθετί «πιστοποιητικό πολιτικών φρονημάτων» και ανέδειξε τον χαφιδισμό σε τρόπο ζωής. Το γεγονός αυτό οδήγησε σε ενα βαθύ υπόγειο διχασμό στηρισμένο στη ταπείνωση και τον εξευτελισμό, με εκατόμβες θυμάτων.

Για όλους αυτούς και πολλούς αλλου λόγους ο εμφύλιος πόλεμος που ξέσπασε στην Ελλάδα έπρεπε να διατηρήθει ερμητικά κλεισμένος στα ελληνικά σύνορα. Στο μεγαλύτερο μέρος της τρίχρονης διάρκειάς του ο πόλεμος αυτός κύλησε μέσα στη απόλυτη σιωπή. Λίγες μόνο φορές απασχόλησε τα διεθνή μέσα μαζικής ενημέρωσεις και οχι πάντα με τρόπο αντίστοιχο της έκτασης και της σημασίας του. Πρίν τελείωσει φρόντησαν να ξεχαστεί. Σε αντίθεση με ό,τι έγινε με την Ισπανία λίγα χρόνια πριν που ειχε την συμπαράστη, με εθελοντές και διεθνείς ταξιαρχίες κλπ. Μα ούτε και την κατ΄επανάληψη προσπάθεια του

ΕΑΜ-ΚΚΕ που αναζητούσαν δια των όπλων, χωρίς βέβαια να αμφισβητήσουν τους γενικούς γεωπολιτικούς προσανατολισμούς της χώρας εναν «έντιμο συμβιβασμό» αναφέρθηκε κάποτε!

Προκειμένου να αποδειχθεί το μέγεθος της αυθαιρεσίας και των μέτρων που πάρθηκαν στο όνομα του ανύπαρτου συντάγματος. Θα ηταν σκόπιμο να επικαλεστεί κόποιος αποσπάσματα απ τα προκτικά της Βουλής και τη συζήτηση του νομοσχεδίου που ρύθμιζε και το θέμα της αποκατάστασης των καταδικασθέντων εις θάνατο στη δίκη του Ναυτικού που ψηφίστηκε απ τη Βουλή το Σεπτέμβριο του 1948. Δεν χρειάζεται κάποια αλλη ειδική αναφορά απ την ίδια τη συνταγματική τάξη που μπήκε σε ισχύ απ την 1η Ιανουαρίου του 1952.

Για να γίνει αντιληπτή η έκταση της αντισυνταγματικότητας των νόμων που οδήγησαν τη χώρα στον εμφύλιο, αρκεί να δούμε οτι και το Σύνταγμα του 1952 που μπήκε σε ισχύ την 1η Ιανουαρίου, παρά τη λήξη του εμφυλίου και στο Σύνταγμα αυτό, διατηρήθηκαν αυτούσια τα μέτρα που εφαρμόζονταν σε φασιστικά και ολοκληρωτικά καθεστώτα. Ετσι απ τη μιά το Σύνταγμα του 1952, παραχωρούσε εγγυήσεις ελευθεριών για τους «εθνικόφρονες», και απ την αλλη το ψήφισμα του Απριλίου τον ίδιο χρόνο, διατηρούσε σε ισχύ όλο το αντισυνταγματικό «θεσμικό» οπλοστάσιο της ανελέητης καταστολής για τους «μή ενθικόφρονες», εναν όρο πολύ ευρύτατο. Δηλαδή και το 1952 ειχαμε δύο χωριστές συνταγματικές τάξεις. Μια για τους νικητές και μια για τους ηττημένους.

Και ενώ οι εγγυήσεις για τους νικητές ειχα την νομική σαφήνεια, για τους ηττημένους και τα τέκνα αυτών τα όρια ηταν πολύ απροσδιόριστα. Μπορούσε να χωρέσει ο καθένας αρκεί κάποιος να καταγγείλει κάποια ενέργεια ακόμα και προσωπική αντιδικία. Και το Συνταγμα του 1952 διατήρησε σε όλο του μεγαλείο το Αστυνομικό κράτος και το τεράστιο σε έκταση και πολυδαίδαλο πολιτικό και στρατιωτικό ΠΑΡΑΚΡΑΤΟΣ.

Τόσο έντονο ηταν ο πόθος για εκδίκηση και η επιμονή για τη συνέχιση των ανεξέλεγκων αυθαιρεσίων που ούτε και αυτή ακόμη η Οικουμενική Διακήρυξη των Διαιωμάτων του Ανθρώπου, το Ευαγγέλιο αυτό του αδύνατου και ασήμαντου ανθρώπου, οπως ειχε χαρακτηριστεί, την 10η Δεκεμβρίου 1948, την οποία ψήφισε και η Ελλάδα δεν μπόρεσε να μειώσει ή να απαλύνει κάπως την ένταση και τη βαρβαρότητα των μέτρων.

Οπως λοιπόν η Ιεραρχία της Δικαιοσύνης το 21, απαλλαγμένη απ τους Τερτσέτιδες και Πολυζωϊδιδες, καταδίκασαν εις θάνατο τον Κολοκοτρώνη και τον Πλαπούτα και τώρα απαλλαγμένη απ του όποιους Δελαπότριδες, Βλάχους κλπ έβγαλαν την τήβεννο, φόρεσαν πηλήκιο και χρυσές επωμίδες και άρχισε την σε 24ωρη βάση η λειτουργία των εκτάκτων στρατοδικείων, προκειμένου να καλυφθούν οι καθορισμένες καθημερινές «Νόρμες», ετσι ωτσε να δουλεύουν στον ίδιο ρυθμό και τα εκτελεστικά...να γεμίζουν οι «χάψες» και τα ξερονήσια.

Η Ιεραρχία της δικαιοσύνης κάλυψε τις κυβερνήσεις που οδήγησαν τη χώρα στον εμφύλιο και το ίδιο αυθαίρετα «νομιμοποίησε» και κάλυψε και τις πρωτοφανείς εγκληματικές αυθαιρεσίες των διωκτικών οργάνων του επίσημου κράτους. Και οχι μόνο ανέχθηκε αλλα άφησε ατιμώρητους τους δοσίλογους και το οργανωμένο εγκληματικό παρακράτος και αυτές ακόμα τις αυτοσχέδιες εθνοκτώνες συμμορίες. Και το ακόμα πιο εγκληματικό ενώ για τους Αντισιακούς αρκούσε και η πιό μικρή και ασήμαντη καταγγελία για να βρεθεί ο αγωνιστής στην εξορία, στη φυλακή και στο απόσπασμα, στις ελάχιστες δίκες των συνεργατών και δοσιλόγων η έδρα απαιτούσε η δράση τους για να ειναι αξιόμεπτη, έπρεπε να ειναι αποδεδειγμένα οχι μόνο «εκούσια», αλλα και «συνειδητή»

Και ακόμα πιο άσχημο, τα στρατοδικεία αντιμετώπιζαν με μια ανεξήγητη εμπάθεια και προκατάληψη τον κάθε αγωνιστή, που ειχε την ατυχία να βρεθεί στο εδώλιο του κατηγορουμένου. Του κατηγορουμένου

που ο Εισαγγελέας Παύλος Δελαπότρας περιγράφει ανάγλυφα στο βιβλίο του «Το σημειωματάριο ενος Πιλάτου» για ποιούς αρκιβώς τους κατηγορούμενους επρόκειτο και τον τρόπο με τον οποίο κατασκευάζονταν τα κατηγορητήρια.

Ο κύριος Δελαπότρας, με την Κεφαλονίτικη καλλιτεχνική και λογοτεχνική του φλέβα, ζωγράφισε με ανεξίτηλα χρώματα και μας παρέδωσε ενα συγκλονιστικό πίνακα, που δείχνει ανάγλυφα τη μεταδεκεμβριανή Ελλάδα. Πως κατασκευάζονταν τα κατηγορητήρια και πώς λειτουργούσαν τα μετακατοχικά Δικαστήρια και ειδικά τα στρατοδικεία: Την μεταδεκεμβριανή Ελλάδα, οπως ακριβώς ηταν. Γιατί αυτά που συνέβαιναν στο Γύθειο, τα ίδια και απαράλακτα γινόταν στο πολλαπλάσιο σε ολόκληρη την Ελλάδα και ειδικά στην ήπαιθρο.

Ο Συγγραφέας παραθέτει σημαντικά στοιχεία για τη βιομηχανία των μηνύσεων-ειναι η κυριολεξία-για το πώς οργανώθηκε αυτή η κατάπτυστη βιομηχανία παραγωγής ενόχων την εποχή εκείνη. Γράφει λοιπόν: «...ηταν οι απειράριθμες μηνύσεις που ειχαν υποβληθεί εναντίον των αριστερών για φόνους, που έκαναν ή δεν έκαναν κατά το διάστημα της εχθρικής κατοχής, σε συνδιασμό με τον αφάνταστα μεγάλο αριθμό μηνυομένων στην ίδια μήνυση και για το ίδιο έγκλημα:

Ιδού ενα τυπικό παράδειγμα: Υστερα απ το κατεβατό των ονοματοπωνύμων, την οδό αριθ κατοικίας κλπ των μηνυομένων παραστατικά «οι υπ αριθ 1-10 ησαν μέλη της ΕΠΟΝ του χωριού μας, οι υπ αρίθ 11-20 ησαν μέλη της Αυτοδιοκήσεως , οι υπ αριθ 21-30 ησαν μέλη της ΕΤΑ- Επιμελητεία του αντάρτη, οι υπ αρίθ 31-40 ησαν μέλη της Πολιτοφυλακής, οι υπ αρίθ 41-50 ησαν στο Φρουραρχείο, οι υπ αρίθ 51-60 ησαν στο στρατόπεδο συγκεντρώσεως κλπ. Πολλές μηνύσεις έφταναν να καταγγέλουν και 60-100 πρόσωπα ως δράστες. Και συνέχιζαν οι μηνύσεις την εξιστόριση των συνθηκών που ειχε διαπραθχεί το έγκλημα μιας ή περισσοτέρων ανθρωποκτονιών καθώς και ποιά συμμετοχή ειχαν ολοι οι κατηγορούμενοι ως συνένοχοι εγκλήματος...». Σελ 109.

«...Διευκρινίζω οτι ο τύπος αυτών των μηνύσεων ειχε μεθοδευθεί μετά από διαβουλεύσεις Εισαγγελέων και αστυνομικών αρχών και, οπως ηταν επόμενο, η δίωξη των αριστερών προσέλαβε απίθανες διαστάσεις. Στο που κατέληξε η βιομηχανία αυτή των μηνύσεων, την απάντηση την έδωσε ο κ Δελαπόρτας: στον τρομακτικό αριθμό των 40,000 προφυλακισμένων που έφταναν να κρατούνται σε στρατόπεδα συγκεντρώσεων...» Σελ 91.

Πως ομως να μη φτάσουν σε αυτόν τον απίθανο αριθμό προφυλακισμένων, αφού οι κοινές αυτές διαβουλεύσει στόχευαν στο να διωχθούν οσο το δυνατόν περισσότεροι αγωνιστές της ΕΑΜικής Αντίστασης. Για να πετύχουν αυτά τα νούμερα οχι μόνο αντέστρεψαν το πνεύμα και τη νομική υφή της υπ αρίθ 6 Σ.Π του Γενάρη του 1945, που οριζε και προσδιόριζε την καταδίκη των δοσιλόγων, αλλά και διεύρυναν τον κύκλο των αδικημάτων. Και να σκεφθεί κανείς οτι οι αριθμοί αυτοί αφορούσαν μόνο ενα χωριό ή την Περιφέρεια Γυθείου. Τα στοιχεία που μας παραθέτει ο κ Δελαπόρτας, μας επιτρέπουν με μια μικρή αναγωγή τους να προσδιορίσουμε, αν οχι τον ακριβή αριθμό των συλλήψεων αλλα εστω κατά προσέγγισητον συνολικό αριθμό των συλληφθέντων σε ολόκληρη την επικράτεια

Φαίνεται πως για το κατεστημένο «νόμιμες» κυβερνήσεις, δεν ηταν μόνο οι μεταπόλεμικές δοτές και στηριγμένες στα αγγλικά όπλα κυβερνήσεις, αλλά και αυτές που διόριζαν οι κατακτητές στη διάρκεια της κατοχής: οπως του Τσολάκογλου, του Λογοθετόπουλου και του Ράλλη. Με δεδομένη αυτήν την άποψη προκειμένου να μή τους ξεφύγει ατιμώρητος κάποιος Αντιστασιακός, τους οδήγησε στην πιό τερατώδη σκέψη: Αφου οι κατοχικές «κυβερνήσεις» μετά την ίδρυση του ΕΑΜ και του ΕΛΑΣ ηταν κυβερνήσεις της Πλατείας Συντάγματος και σε όλη την υπόλοιπη χώρα την εξουσία την ασκούσε το ΕΑΜ, άρα το ΕΑΜ, ασκόντας παράνομα την εξουσία ειχε διαπράχθει το αδίκημα της «αντιποίησης αρχής» η «αντιποίηση εξουσίας» απ το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στη διάρκεια της κατοχής στην Ελεύθερη Ελλάδα. Και αυτό

έγινε χωρίς τη «συγκατάθεση» των κατακτητών και της «κυβέρνησης» του Καϊρου, που ηταν το άμισθο υπαλληλικό προσωπικό του Φόρεϊ Οφφίς.

Με το σκεπτικό αυτό έσερναν στα δικαστήρια οχι μόνο τους απλούς αγωνιστές, αλλα και τα μέλη της Πανελλήνιας Επιτροπής Εθνικής Απελευθέρωσης την (ΠΕΕΑ) που ηταν εκλεγμή απ το Εθνικό Συμβούλιο. Το Εθνικό Συμβούλιο ηταν το ανώτερο όργανο του κοινοβούλιο της κυβέρνησης στην Ελεύθερη Ελλάδα. Το Εθνικό συμβούλιο ηταν εκλεγμένο με εκλογές σε ολόκληρη την Ελλάδα και στο οποίο Συμβούλιο συμμετείχαν αρκετοί Βουλευτές απ την εκλεγμένη βουλή που κατήργησε η Αγγλό-Βασιλό-Μεταξική δικτατορία.

Και επειδη κάποιος θα αναρωτηθεί και διακαιολογημένα: Μα ηταν δυνατόν να γίνουν ελεύθερες εκλογές ενω η χώρα ηταν υπό κατοχή; Ο Κομνηνός Πυρομάγλου Υπαρχηγός του Ζέρβα (ΕΔΕΣ) το βιβλίο του «Δούρειος Ιππος» γραφεί επί λέξη: οτι στις εκλόγες αυτές που έγιαν σε όλη την Ελλευθερη Ελλάδα ο ΕΔΕΣ που πήρε μέρος σε αυτές, πήρε το 30% των ψήφων, παρ όλο που ο χώρος αυτός ελέγχονταν στο σύνολο σχεδόν απ το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ.

Οπως θα διαπιστώσει κανείς το σκεπτικό αυτό ειχε δύο σκέλη α) Να συλληφθούν καιι να τιμωρηθούν οσο το δυνατόν περισσότεροι αγωνιστές και β) να μή δικαστεί-καταδικαστεί κανένας συνεργάτης και δοσίλογος, αφού ο εμφύλιος ειναι προαποφασισμένος «μας χρειάζονται ολοι». Αφού λοιπόν, μας χρειάζονται ολοι δεν πρέπει να καταδικαστεί κανείς, Και για να μη καταδικαστεί κανείς συνεργάτης και δοσίλογος το αδίκημα της συνεργασία και του δοσιλογισμού θεωρήθηκε οχι μόνο οτι ηταν «Ελληνοπρεπής στάση» αλλά και αντίστοιχη με αυτή της Αντίστασης. Για να μήν καταδικαστεί λοιπόν, κανείς, εκτός απ την τρομοκρατία που επικρατούσε έπρεπε η καταγγελία (αλήθεια κάτω απ τις τότε συνθήκες ποιός θα τολμούσε να πάει στην ασφάλεια για να καταγγίλει κάποιον για συνεργάτη), ο καταγγέλον έπρεπε να ειναι «βέβαιος» και με στοιχεία να αποδείξει οχι μόνο οτι ο καταγγελόμενος ηταν συνεργάτης-δοσίλογος και διέπραξε την τάδε ή τη δείνα πράξη, αλλα και οτι η πράξη αυτή ηταν «εκούσια» και «συνειδητή» για τον διαπράξαντα την πράξη!!!

Οσο για το κλίμα που επικρατούσε μετά την απελευθέρωση και ειδικά μετά τη Βάρκιζα μας το δίνει με τον πιό ρεαλιστικό τρόπο ο μεγάλος μας Ποιητής Γεώργιος Σεφέρης «...έντονο συναίσθημα διάλησης των ανθρώπων. Σου μιλούν και αισθάνεσαι πως απλώνεις τα χέρια σου μέσα στην ομίχλη από κουρέλια, δενμπορείς να εχεις εμπιστοσύνη: Φρίκη». (Ν.Κ.-Τ, Σελ 121)

Και συνεχίζει ο κ Δελαπότρας.«...Στο χωρίο Βολίμες της Ζακύνθου, οι συνεργάτες των Ιταλών πρόδοσαν συγχωριανούς τους οτι ειναι μέλη του ΕΑΜ. Οι Ιταλοί τους πιάσανε, τους βασανίσανε και τους έκλεισαν στις φυλακές. Μετά την απελευθέρωση, οι παθόντες κάνανε μήνυση κατά των ανθρώπων που τους κατέδωσαν. Εγινε ανάκριση, από την οποία αποδεικνύονταν πλήρως το γεγονός οτι οι κατηγορούμενοι «κατέδωσαν Ελληνες υπηκόους εις τον εχθρό» οπως ακριβώς ορίζεται το αδίκημα στη Σ.Π για τη δίωξη των δοσιλόγων».

«...Εκανα πρόταση στο δικαστικό Συμβούλιο Ζακύνθου και το Συμβούλιο με βούλευμά του δέχθηκε την προτασή μου και τους παρέπεμψε. Οι κατηγορούμενοι έκαναν έφεση στο Εφετείο Πατρών και ενας Εισαγγελέας εφετών, που ενσάρκωνε το πνεύμα του Δεκέμβρη, δηλ της τυφλής κομμουνιστοφαγίας και της άφεσης των αμαρτιων στους δοσίλογους, πήρε την υπόθεση. Μη μπορώντας να στηρίξει αλλου την απαλλακτική πρόταση για τους κρατουμένους, γιατί η πράξη αποδεικνύοντα με συντριπτικά στοιχεία, βρήκε μια αυθαίρετη, τελείως αστήρικτη νομικά και τερατώδη μέσα στην αντικομμουνιστική εμπάθειά του αιτιολογία για να προτείνει την απαλλαγή των αγαπημένων του δοσιλόγων».

«Εγραφε στην πρότασή του πως η πράξη τους δε συγκεντρώνει τα στοιχεία του αδικήματος που τους αποδίδεται: κατάδωση στον εχθρό. Γιατί εξηγούσε, ο Νόμος, για να στοιχειωθεί το αδίκημα αυτό, επαιτεί να κατάδωσει κανείς Ελληνες στον εχθρό, αλλά οι μηνυτές από τη στιγμή που προσχώρησαν στο ΕΑΜ, έπαψαν να ειναι Ελληνες και συνεπώς, αφού δεν κατέδωσαν Ελληνες, πρέπει να γίνει αποδεκτή η έφεσή τους και να απαλληγούν από την κατηγορία...» Το Συμβούλιο Εφετών δε δέχθηκε αυτή την αιτιολογία. Αλλα βρήκε αλλα φόρμουλα, και τους απόλλαξε» (Σελ 179-180). Κρίμα που ο κ Δελαπότρας, δεν θέλησε να αποκαψύψει και το όνομα αυτού του «αξιοθαύμαστου ανθρώπου».

Και ενώ συνέβαιναν ολα αυτά για τους ελάχισους εστω τυπικά συλληφθέντες δοσιλόγους, οταν τελικά κάποιος έφτανε στο δικαστήριο ηταν έκδηλη η προσπάθεια των δικαστών να τους απαλλάξουν. Και οταν συνέβαινε οι μάρτυρες κατηγορίας, που ειχαν δεινοπαθήσει-οπως της Ζακύνθου-από τους κατηγορουμένους, ηταν αριστεροί και αυτός ηταν ο κανόνας, γιατί οι δοσίλογοι τους αριστιστερούς προδίδανε, τότε ειχαν σίγουρη την απαλλαγη. Το δικαστήριο προκειμένου να μην υποστεί εστω και ενας δοσίλογος τις συνέπειες των πράξεών τους, εξέταζε τα φρονήματα του παθόντος και οχι τις βδελυρές πράξεις της κατάδοση και του προδότη».

Την επομένη της παράδοσης των όπλων, οι συμμετέχοντες στην Αντίσταση βρέθηκαν στην «μεταδεκεμβριανή λαίλαπα». Αφου παραδόθηκαν τα όπλα η «δημοκρατική» Πολιτεία, που ανάλαβε μετά την παράδοση των οπλων, να εξασφαλίσει τα δικαιώματα, την αξιοπρέπεια και τη ζωή αυτών που πολέμησαν τους κατακτητές, δεν τους επέτρεπε ακόμα και το δικαίωμα της αυτοπροστασίας. Για τους Αντιστασιακούς ειχαν καταστεί ανενεργές και οι ελάχιστες διατάξεις των νόμων που πρόβλεπαν την προστασία και το σεβασμό των ατομικών διακαιωμάτων, της ιδιοκτησίας και κυρίως της εργασίας και της ζωής. Τότε ενας και μόνος νόμος κυριαρχούσε και επικρέμονταν επάνω απ τα κεφάλια των αγωνιστών, ηταν το άνομο παρά στρατιωτικό και πολιτικό παρακράτο. Ενος παρακράτους που στα θέματα και τη ζωή των Αντιστασιακών, ειχε εν λευκό την έκριση του επίσημου κράτους. Και λέω την επίσημη, γιατί χωρίς την δική τους έγκριση και συμπαράσταση, δεν θα μπορούσαν να συμβούν αυτά τα φρικτά, απάνθρωπα, ανεξίτηλα και ανεκδιήγητα όργια.

Για το κλίμα που τότε επικρατούσε και η συμπεριφορά των παρακρατικών και των επισήμων οργάνων και τη φρίκη που ζώσουν οι Αντιστασιακοί, οι οικογένειες, ο συγγενικός και ο φιλικός κύκλος τους, μας την εξιστορεί με γεγονότα που τα έζησε ο ίδιος στη διαρκεία της άσκησεις των καθηκόντων του πάλι ο κ Δελαπάρτας. Γράφει λοιπόν:

«...Στο σπίτι που έμεινα συγκατοικούσα με την οικογένεια του Πρωτοδίκη κ Αντωνόπουλου. Στο κάτω όροφο κατοικούσε η οικογένεια του μακαρίτη Θεμ Μούντριχα, διακεκριμένου εκπαιδευτικού και συγγραφέα, που ηταν και Διευθυντής της Εμπορικής Σχολής Γυθείου. Η γυναίκα του, η κ Ελένη Μούντριχα-Μητσάκου, οδοντίατρος, ειχε το Ιατρείο της στο ίδιο διαμέρισμα...Δεν ίσχυε σε τίποτε πως ο κ Μούντριχας ηταν αγνότατος πατριώτης, συντηρητικών αρχών, ούτε μάλιστα πως ηταν και Ιεροψάλτης στο Μητροπολικό Ναό για να ειναι αναμφισβήτητη η εθνικοφρασύνη του και ανάλογα και της κ Μούντριχα. Ισχυε μονάχα πως ενας αδερφό της ο Π. Μητσάκος, μόνιμος ξιωματικός του στρατού ενετάχθει στον ΕΛΑΣ, για να μπεί στην καραντίνα της απομόνωσης ολη η οικογένεια Μούντριχα σαν να ηταν παναλώβλητη...» Σελ 192.

Οταν λοιπόν, ο Εισαγγελέας και ο Πρωτοδίκης του Γυθείου, για να πάνε να περάσουν λίγες ώρες στο σπίτι της θαυμάσιας αυτής οικογένειας, που ειχε και πνευματικά ενδιαφέροντα, έπρεπε ο Εισαγγελέας και ο Πρωτοδίκης να πάρουν μύριες προφυλάξεις για να μην γίνουν αντιληπτοί απ τα αδιάκριτα μάτια, γιατί το σπίτι τους το παρακολουθούσαν νύχτα και μέρα οι γείτονες εθνικόφρονες « ...για να χαρούμε γράφει μερικές ώρες τη χαρά της επικοινωνίας, συνενογιόμαστε προηγουμένως με την οικογένεια Μούντριχα

ποιά ωρα θα κατέβαινε, σβήναμε ολα τα φώτα του ορόφου μας, οταν ερχόταν η ώρα, έσβηναν και οι Μούντριχα τα δικά τους και ψηλαφητά κατεβαίναμε τη σκάλα. Ανοιγε η πότρα των Μούντριχα, που ειχε λαδωθεί στους αρμούς για να μήν τρίζει και ακουστεί ο θόρυβος, και χωνόμανταν λαφραία μέσα, σαν να ήμασταν διαρρήκτες στο τόσο φιλόξενο εκείνο σπίτι...». Σελ 122

Αλήθεια πως αλλιώς, θα μπορούσε να την χαρακτηρίσει κανείς αυτήν τη συμπεριφορά αν οχι τρομερή, αδιανόητη και ασύλυπτη για ανθρώπους σκεπτόμενους; Αυτό και μόνο το γεγονός που τόσο παραστατικά μας περιγράφει ο ειδικός για θέματα Δικαιοσύνη Συγγραφέας. Και μόνο να φαντασθεί κανείς οτι Ο Εισαγγελέας και ο Πρωτοδίκης, αυτοί οι δυό κρατικοί λειτουργοί, που ηταν και η ανώτερη αρχή στην Πόλη και που το λειτούργημά τους έπρεπε να εμπνεύει σεβασμό σε ολους, ΔΕΝ τουλμούσαν να κάνουν φανερά μια επίσκεψη σε αυτήν την οικογένεια που πειργράφει. Αφου αυτοί δεν τολμούσαν και μάλιστα σε μια Πόλη σαν το Γύθειο, ο καθένας αντιλαμβάνεται τα φοβερά μαρτύρια που τραβούσαν οι άνθρωποι της Αντίστασης. Η ζωή στην Επαρχιακη Ελλάδα ειχε καταντήσει για κάθε προοδευτικό Ελληνα πραγματική κόλαση.

Ηταν τόση η εμπάθεια και η προκατάληψη των δικαστών, που δεν μας επέτρεπαν να αντικρούσουμε τις ελάχιστες φορές που ψευδομάτρυρες τόλμησαν να παρουσιαστούν στο στρατοδικείο, να αντικρούσουμε τις βρισιές των πάσης φύσεως μαρτύρων κατηγορίας και τις μυθοπλασίες τους για τα δίθεν φοβερά κακουργήματα. Οταν σηκωνόμασταν για να τις καταγγίλουμε σαν επινοήσεις των ανθρώπων που μισούσαν την Αντίσταση, των ανθρώπων πολλοί απ του οποίους έπρεπε να βρίσκονται στη θέση μας, μας αφαιρούσαν το λόγο. Αν κάποιος επέμενε του απαγγέλανε κατηγορία σε ασέβεια και απείθεια προς το δικαστήριο. Την ιδια προκατάληψη αντιμετώπιζαν και οι συνήγοροι υπερασπίσεως.

Αυτού του θανάσιμου αμαρτωλού παρελθόντος αντάξια στάθηκε με φωτεινές εξαιρέσεις και η μεταπελευθερωτική δικαιοσύνη, οταν κλήθηκε να κρίνει ποιοί Ελληνες υπερασπίστηκαν την πατρίδα στη διάρκεια της τετράχρονης τριπλής κατοχής, ποιοί την εγκάλειψαν, ποιοί της γύρισαν την πλάτη, ποιοί την πρόδοσαν και ποιοί πολέμησαν στο πλευρό των κατακτητών αυτούς που με οσες και όποιες θυσίες χρειάστηκαν για να απελευθερωθεί η Ελλαδίστα μας.

Η ΕΑΜίκη Εθνική Αντίσταση, εκτός απ τα πολλά όμοια ή παρόμοια χαρακτηριστικά που ειχε με το 21: η χώρα κατακτημένη, το κατοχικό και το μετααπελευθερωτικό κράτος εναντίον της, ενα αλλο γεγονός που συμπίπτει αν δεν ταυτίζεται με το 21, ειναι το πώς λειτούργησε τότε και τώρα η Δικαιοσύνη. Οπως τότε οι αντιδραστικές δυνάμεις σε συνεργασία με τους Αγγλό-Βαβαρούς, θέλοντας να βγάλουν στο περιθόριο τους αγωνιστές, να στείλουν τους πρωτεργάτες στον Αγιο Πέτρο: Κολοκοτρώνη και Πλαπούτα κλπ και αυτούς που δεν δέχονταν να κυβερνηθούν οπως ήθελαν οι Αγγλό-Βαβαροί να τους κλείσουν στη φυλακή «χάψα», με τον ίδιο ακριβώς τρόπο και στόχο λειτούργησε και μεταπελευθερωτικά η Ελληνική Δικαιοσύνη. Αν υπάρχει κάποια διαφορά αυτή ειναι ποσοτική. Το 21 καταδίκασαν δυό εις θάνατο χωρίς ευτυχώς να τους στείλουν στα Αγιο Πέτρο, ενώ τώρα αυτοί που στάλθηκαν στο Αγιο Πέτρο ανέρχονται σε χιλιάδες, σε πολλές δεκάδες χιλιάδες αυτοί που κλείστηκαν στη «χάψες» και σε ακόμα περισσότερες αυτοί που στάλθηκαν εξορία.

Για κάθε ιστορική εποχή οσο δύσκολες, σκληρές και απάνθρωπες και ειναι οι συνθήκες, θα βρεθούν άνθρωποι που θα σηκώσουν το ανάστημά τους να υπερασπιστούν το δίκαιο και να περιγράψουν τον τρόπο που λειτούργησε το κράτος τη δικαιοσύνη, μα και η ίδια η δικαιοσύνη. Τα μέσα που χρησιμοποίησε το κράτος και η δικαιοσύνη προκειμένου να εξοντώσει τους ιδεολογικούς και πολιτικούς του αντιπάλους. Οι Αγωνιστές του 21 ειχαν τον Τερτσέτη και τον πολυζωϊδη, οι οποίοι εκτός του οτι αρνήθηκαν να υπογράψουν την εις θάνατο καταδίκη του Κολοκοτρώνη και του Πλαπούτα και ειναι αυτή ακριβώς η μή υπογραφή που στάθηκε εμπόδιο για να μην εκτλεστούν. Μας περιγράφουν με ποιόν τρόπο

γίνονταν οι ανακρίσεις, «σε εναν έρημο Οντά παρουσία ενόπλων» με «κοντακές» και τις κάνες των όπλων στον «κρόταφο» και πολλά αλλα χαρητωμένα, πως ηταν προαποφασισμένες οι καταδίκες και κυρίως την εμφανή και έντονη ανάμειξη των ξένων και ειδικά των Αγγλων.

Μπορεί για την κατοχική και μετακατοχική περίοδο να μήν είχαμε Τερτσέτη και Πολυζωϊδη, είχαμε ομως μερικούς Δελαπόρτιδες, που έστω εξιστόρησαν τουλάχιστον πως κατασκευάζονταν τα κατηγορητήρια, τον λόγο για τον οποίο γίνονταν οι πολυάριθμες συλλήψεις, τον τρόπο που γίνονταν οι ανακρίσεις, τον τρόπο που λειτουργούσαν τα έκτακτα μέτρα και τα έκτακτα στρατοδικεία, τη συμπεριφορά της έδρας και κυρίως τις βαριές και εκ των προτέρων προαποφασισμένες ποινές και τις χωρίς τις περισσότερες φορές ενδείξεις καταδικαστηκές αποφάσεις. Να εξιστορίσουν με πόση άνεση, ευκολία και μπριό η έδρα χωρίς την παρουσία ματρύρων κατηγορίας και υπεράσπισης, με μόνη την έκθεση του επαγγελματία χαφιέ, του καλοπληρωμένου καταδότη ή του χωροφύλακα και κυρίως με κατηγορητήρια που κατασκευάζονταν στις ασφάλειες από κατακρεουργημένα απ τα βασανιστήρια κορμιά αποσπασμένα, έστελνε γυναίκες και αμούστακα παιδιά στο εκτελεστικό απόσπασμα και σε δίς ή τρίς ισόβια στα μεσαιωνικά κάτεργα ή οταν αθωώνοταν κάποιος στη Μακρόνησο ή σε κάποιο ξερονήσι.

Μια λοιπόν, που δεν μπόρεσαν οι αντιδραστικές δυνάμεις και οι Αγγλοι από κοινού να εξοντώσουν βιολογικά το ΕΑΜ, οπως οι Τούρκοι στο Μεσολόγγι το 21 και ο ελλαδικός χώρος κάθε μέρα που περνούσε έπαιζε ολο και πιό σημαντικό ρόλο, και η Ελλάδα για να μπορεί να αποτελέσει τη θρυσαλλίδα της ανάφλεξης για τον πόλεμο που προετοίμαζε ο αγγλοαμερικάνικος ιμπεριαλισμός. ηρθαν οι Αμερικάνοι να συνεχίσουν τον εμφύλιο πόλεμο, που άρχισε η βρετανική αυτοκρατορία. Για να μήν ερθουν με άδεια χέρια μας έφεραν το «Σχέδιο Μάρσαλ» και το «Δόγμα Τρούμαν». Το στρατηγό Βάν Φλίτ, στον οποίο παραδόσαμε το στρατός με εκείνο το κατάπτυστο «Ιδού ο στρατό σας» του κ Π. Κανελόπουλο Υπουργό τότε των στρατιωτικών, τον κ Πιούρι Φόϊ για πρεσβευτή και τον κ Γκρέϊντυ και πολλούς αλλους ειδικούς συμβούλους.

Συμβούλους που απ τη θέση του επικυρίαρχου επάνδρωσαν και έλεγχαν όλους τους στρατιωτικούς και πολιτικούς μηχανισμού και ό,τι αλλο ειδικό και εκπαιδευμένο δρούσε στο σκοτάδι. Εστησαν μηχανισμούς προπαγάνδας, κατασκοπείας, Ροδιοφωνικούς σταθμούς και ραδιογωνιόμετρα για να προσδιορίζουν τους ασυρμάτους και όποια αλλα ερτζιανά μηνήματα και κυρίως απέρριψαν την άποψη να γίνει και η Ελλάδα στα μέτρα της βιομηχανική χώρα, ενώ παράλληλα αποφάσισαν να παρανείνει η χώρα μας αγροτό-τουριστική.

Οχι οι Αμερικάνοι δεν κατασκεύασαν πτωματολογία, οπως οι Αγγλοι. Ούτε γέμισαν με γιγαντοαφίσες την Ελλάδα. Επειδή ομως ειχαν κατασκευάσει πρόσφατα τις περίφημες Βόμβες Ναπάλμ, που κάθε μιά ειχε ισχύει, οσο ενα καλά οργανωμένο ολοκαύτωμα, αλλα δεν τις ειχαν ακόμα δοκιμάσει στην πράξη. Αντί λοιπόν, να χρησιμοποιούν μόνο το κλασικό πυροβολικό ξηράς και θάλασσας με τις κλασικές βόμβες των αεροπλάνων και τα τάνκς, που η εμβέλειά τους και το μεγεθος της καταστροφής ηταν κάπως περιορισμένη σε σχέση με τις Ναπάλμ, μας τις έφεραν με σκοπό να προσδιορίσουν στην πράξη το μέγεθος της καταστροφής που προκαλεί η κάθε μια, για να τις χρησιμοποιήσουν αργότερα στο Βιετνάμ. Συνέβει και με τις Βόμβες Ναπάλμ, αυτό που συνέβει με τα γερμανικά καθέτους εφορμήσεως αεροπλάνα. Τα περίφημα Στούκας, που οι Γερμανοί, για να προσδιορίσουν την ισχύ τα δοκίμασαν στον Ισπανικό εμφύλιο πόλεμο σκοτώνοντας, οπως και οι βόμβες Ναπάλμ τώρα ενα δημοκρατικό στρατό.

Το Βασιλιά τον είχαμε φέρει. Αφου λοιπόν, εξασφαλίσαμε ολα τα πιό πάνω καλούδια, χρήσαμε και τον στρατηγό Παπάγο Αρχηστράτηγο, ωστε να μήν ειναι μόνος και ανώτερος ο στρατηγός Βάν Φλίτ, ύστερα από εναν τετράχρονο εμφύλιο πόλεμο στις 29 Αυγούστους 1949 έπεσε ο Γράμμος και το Βίτσι. Και την επομένη της «νίκη» του Γράμμου, οι δυνάμεις που εκπροσωπούνταν απ τη Δεξιά για να ειναι ευδόκιμη η

συνεργασία και με του νεοκατακτητές οπως ηταν και με τους κατοχικούς, διατήρησαν ατόφια την κουλτούρα της εξάρτησης και της υποταγής καθώς και τις πολιτικές και ιδεολογικές τους πεποιθήσεις σε ό,τι αφορά τη συνεργασία, ετσι ωστε να διατηρούνται στη ζωή και τα φαντάσματα τα «αλλήστου μνήμης» γεγονότα που πέρασε η χώρα για αρκετές 10ετίες.

Δυό ηταν οι βασικοί στόχοι του εμφυλίου α) Να παραμείνει ο ελλαδικός χώρος προμαχώνας του «ελευθερού κόσμου» και βάση εξορμησής σε περίπτωση ενος νέου πολέμου και β) Μια που οι «σύμμαχοι»,την Ελλάδα την προόριζαν να παίξει αυτόν τον ρόλο και το ελληνικό κατεστημένο τον δέχθηκε, έπρεπε να εξοντώθει ο εσωτερικός «εχθρός». Μιά πρώτη απόπειρα έγινε μέσω των εκλογών. Πολλοί ισχυρίσθηκαν οτι έγιναν εκλογές στις 13/3/1946 και μάλιστα υπό την εποπτεία των δυτικών συμμάχων. Τα κόμματα που αποτελούσαν το ΕΑΜ έκαναν αποχή.

Στις εκλογές αυτές ψήφισαν οχι μόνο οι νεκροί αλλα και τα δέντρα. Πήραν 91% η Δεξιά και το Κέντρο και το ποσοστό της αποχής μας είπαν οτι ηταν 9%. Επειδή ομως όλοι γνώριζαν οτι το πραγματικό ποσοστό που εκπροσωπούσε το ΕΑΜ στο λαό, εξακολουθούσε να ειναι μεγάλο, αποφάσισαν οτι ο μόνος τρόπος για να παίξει η Ελλάδα τον ρόλο για τον οποίο την προόριζαν ηταν να συνεχίσουν τον ένοπλο εμφύλιο πόλεμο.

Και το μέγα το πελώριο ερώτημα που μπαίνει ειναι : από αυτό το 9% κινδύνευε το κατεστημένο; Και το αμέσως επόμενο ερώτημα ειναι: για αυτό το 9% οδηγήθηκε η χώρα στον εμφύλιοι σπαραγμό; Η μήπως κατέληξαν στο συμπέρασμα οτι οι ιδέες και οι αξίες, τα οράματα και τα ιδανικά για την Ελλάδα γενικά και την μεταπολεμική ειδικά ηταν τόσο αποδεκτά, και βαθιά χαραγμένα στη συλλογική μνήμη του λαού και συνεπώς ο μόνος τρόπο να μπούν εστω προσωρινά στο χρονοντούλαπο ηταν ο καθαρτήριος ένοπλος εμφύλιος;

Τον εμφύλιο πόλεμο, που στην κατοχή ένοπλα τον άρχισαν σε συνεργασία με τους κατακτητές, οι Ραλληλό-Γονατέδες και οι πολυάριθμοι εθνοϊσμοί. Το Δεκέμβρη προστέθηκαν με την ένοπλη επέμβασή τους και οι Αγγλοι και απ την Βάρκιζα και μετά, που το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ βάση της Συμφωνίας αυτής παρέδωσε τα όπλα, τον συνέχισαν οι εθνοΪσμοί που προϋπήρχαν και διάφορες συμμορίες που οργάνωσαν και χρηματοδοτούσαν οι Αγγλοι, η Δεξιά και το Παλαιό Κέντρο.

Εχοντας εξασφαλίσει οι δοτές απ τους Αγγλους νεοκατακτητές, οι όποιες ελληνικές κυβερνήσεις στηριγμένες στα αγγλικά όπλα, άλλοτε με τα χέρια του Ιακώβ, άλλοτε με του Ισάακ, αλλά πάντα με την φωνή του Ιακώβ, τον συντηρούσαν και τον συνδάβλιζαν αυτές μέχρι τον Μάρτη του 1947, που ανέλαβαν να τον συνεχίσουν οι Αμερικάνοι, με το «Σχέδιο Μάρσαλ», το « Δόγμα Τρούμαν» τους στρατηγούς με πρώτο τον στρατηγό Βάν Φλίτ και τους πολλοιάριθμους Συμβούλους. Ολοι αυτοί απο κοινού έκαναν εκείνες τις απαραίτητες αποδοχές, παραδοχές, παραχωρήσεις και υποχωρίσεις και στις 29 Αυγούστου του 1949 η πτώση και του Γράμμου έφερε τη πολυπόθητη «νίκη».

Ο εμφύλιος πόλεμος λοιπόν, ηταν το μέσω-εργαλείο που θα εξόντωνε τον εσωτερικό «εχθρό». Θα έκανε μια εκτεταμένη εθνοκάθαρση και θα διασφάλιζε έκείνους τους όρους για να μπορεί η Ελλάδα, στη δεδομένη στιγμή να παίξει το ρόλο για τον οποίο την προόριζαν, ενώ παράλληλα θα τσάκιζε τη ραχοκκοκαλιά της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης. Με τον τρόπο αυτό θα απάλλαζε για πενήντα ελάχιστο χρόνια το κατεστημένο απ το βραχνά της Αριστερής αξιωματικής αντιπολίτευσης.

Οταν ομως η «νίκη» του Γράμμου και τα όποια έκτακτα μέτρα, έχασαν τη δυναμική τους και οι δυνάμεις της Αντίστασης ενσωματωμένες στην ΕΔΑ, έγιναν το 1958 αξιωματική αντιπολίτευση πάρα την ισχύ των εκτάκτων μέτρων. Οταν το κατεστημένο διαπίστωσε οτι ούτε οι εκλογικοί νόμοι, ούτε τα εκλογικά πρξικοπήματα, τα μέτρα βίας, νοθείας το 1961 και το σχέδιο «Περικλής», η αποστασία κλπ δεν μπόρεσαν

να ανακόψουν την πορεία ανώδου της Αριστεράς με κίνδυνο της 5 του Μάη 1967, να νικήσει ακόμα και συνασπισμένες ολες της δυνάμεις του κατεστημένου μαζί, προκειμένου να ανακόψει αυτήν την πορεία ανώδου, κατέφυγε στην 7χρονη δικτατορία. Οταν και η δικτατορία έχασε και αυτή τη δυναμική της και η επανασυσπείρωση της Αριστεράς, διέγραφε εκ νέου τον κίνδυνο να μήν τους έφταναν πλέον και πάλι ολων μαζί τα κουκιά, οπως το Μάη του 1967, τότε έγινε η μεγαλύτερη ανακάλυψη του αιώνα.

Τότε το κατεστημένο θυμίθηκε, πως κάποτε ο λαός, έστω και χωρίς τη δική του συγκατάθεση, έκανε ενα αξιοθαύμαστο αγώνα για την απελευθέρωση της χώρας. Και αφού στο μεταξύ δεν έμειναν παρά μόνο λίγοι εν ζωή από τους συντελεστές αυτού αξιοθαύμαστου αγώνα, αποφάσισε ύστερα από 41 ολόκληρα χρόνια με το Ν 1543/85 στις 24/4/85, να «αναγνωρισει» αυτήν την εθελοντική, πρωτόγνωρη και ανεπανάληπτη Λαϊκή Αντίσταση. Απένειμε μετάλλεια στους Αντιστασιακούς, χωρίς ομως και να την καταγράψει και εις στας δέλτους της ιστορίας σαν εθνικό κεφάλαιο. Σαν ενα απ τα πιό αξιόλογα ιστορικά δεδομένα της Νεοελληνικής ιστορίας. Χωρίς να την εισάγει στην εκπαίδευση, στις δομές του κράτους, στην κοινωνία, την τέχνη κλπ. Εκτοτε «παραχώρησαν» και τους Αντιστασιακούς, μια μέρα που να μπορούν «ελεύθερα» πλέον και αυτοί να μαζεύονται και να λένε τα τα δικά τους.

Με το νόμο αυτό όρισαν σαν επέτειο την ημέρα που ενωμένες οι δυνάμεις της Αντίστασης μαζί με τους Αγγλους, ανατίναξαν τη γέφυρα του Γοργοποτάμου. Και για να μήν είναι εντελώς μόνοι και για να μην νοιώθουν αυτό που λέει ο λαός: «Ολοι, ολοι αντάμα και ο κασιδιάρης χώρια», έρχονται και Αντιπρόσωποι των αρχών σπάνια οι επικεφαλείς. Και για να μην ακούσει το Εκκλησίασμα τον πανηγυρικό της ημέρας όπως συμβαίνει με τις άλλες επετείους, να γίνει έστω η επιμνημόσυνη δέηση και να εκφωνηθεί ο πανηγυρικός της Αντίστασης μέσα στην εκκλησία, ούτε η κατάθεση στεφανιών να γίνει στο χώρο του αγνωστο στρατιώτη, αλλα έξω στην ύπαιθρο. Στο χώρο της Ελιάς όπου ειναι το άγαλμα του αντάρτη. Στον αντάρτη που απ την μέρα που στήθηκε δεν τον άφησαν ήσυχο. Πότε του σπάνε οι γνωστοί «άγνωστοι» την κάνη του όπλου, πότε ρίχνουν διάφορα χρώματα και από αρκετόν καιρό τώρα σχεδιάζουν στο μνημείο του αντάρτη τον αγγυλωτό σταυρό. Χωρίς για όλες αυτές τις άσχημιες να...

Ας σημειωθεί οτι σε αυτά τα 41 χρόνια, η αναφορά στη λέξη Αντίσταση και Γοργοπόταμος ηταν κολάσιμη πράξη. Και ακόμα πιό κολάσιμη ηταν τα τραγούδια της Αντίστασης. Κάθε δε προσπάθεια απότισης φόρο τιμής στους πεσόντες της μάχης αυτής, αντίκριζαν την βάναυση συμπεριφορά των τότε Μάτ και ο χώρο του Γοργοποτάμου, οταν πλησίαζε η μέρα αυτή, ο χώρος του ηταν Ναρκοθετημένος. Μάλιστα στις 30 Νοεμβρίου του 1964, με την δεύτερη κυβέρνηση Κέντου, προκειμένου να μην μετακινήσουν οι Αντιστασιακοί με την πολυάριθμη συμμετοχή τους, εστω λίγα χιλιοστά την βαριά ταφόπετρα, κάτω απ την οποία ειχαν θάψει οι δυνάμεις που θέλουν και επιμένουν να γιορτάζουμε σαν επέτειο την ημέρα της κήρυξης του πολέμου και όχι την ημέρα που απελευθερώθηκε η χώρα. Η προσπάθεια αυτή ειχε ενα τεράστιο κόστος απ τις νάρκες: 13 νεκροί και 38 τραυματίες μου έφυγαν με τα φορεία χώρια αυτούς, που μπόρεσαν και στάθηκαν στα πόδια και για να μήν μπλέξουν έφυγαν χωρίς να δηλώσουν τον τραυματισμό τους.

Ετσι λοιπόν, για το ίδιο θέμα, μετά την «αναγνώριση» έχουμε δυό επετείους. Μια για την κήρυξη του πολέμου και μια για την Αντίσταση. Μια επέτειο που ολόκληρο το έργο της συμποσούται μόνο στην ανατίναξη της γέφυρας του Γοργοποτάμου και όχι επέτειο για την ίδια την Αντίσταση, που ηταν ο φορέας της Απελευθέρωσης. Ο τρόπος που «αναγνωρίστηκε» και ο σκοπός για τον οποίο «αναγνωρίστηκε», σκοπό και στόχο ειχαν να συμπυκνώσουν ολόκληρο το νόημα και το περιεχόμενο της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης, σε αυτή και μόνο Αντιστασιακή πράξη: την ανατίναξη της γέφυρας Γοργοποτάμου, οπως περιόρισε το εργο της Αντίστασης το κατεστημένο με την ιδιόμορφη αυτή «αναγνώριση», ξεχνώντας οτι:

Το έργο της Αντίστασης, ειχε πρώτο και κύριο μέλημα την απελευθέρωση της χώρας, την απαλλαγή της απ την ξένη εξάρτηση και την κοινωνικό-οικονομική ανάπτυξη. Για να φέρει σε πέρας αυτούς τους ιερούς σκοπούς και κυρίως για την απελευθέρωση, χύθηκαν σε άνισες μάχες ποτάμια αίμα όπως, και στον αλβανικό πόλεμο για να μην κατακτηθεί η χώρα. Υπήρχαν χιλιάδες δια βίου ανάπηροι.

Την αμφισβήτηση και τη διαστροφή αυτού του εθελοντικού λαογένητου αγώνα ανέλαβε να την κάνει, η συντηρητική και οκνηρή πνευματικά Ελίτ. Η Ελίτ αυτή, που για να επιβιώσει καταλήγει αντιδραστική και για να «διαπρέψει» εγκληματεί εις βάρους του λαού και της χώρας. Αυτή που με τα χωρίς ιστορικής σημασίας γραφτά, προσπαθεί να δουλώσουν τον αδούλωτο αγωνιστικό πνεύμα του λαού και να καναλιζάρουν τους πόθους και τα οράματα του, στη θέληση και τις επιδιώξεις της άρχουσας τάξης και των ξένων.

Αυτοί οι αργυρώνητοι δούλοι της εκάστοτε άρχουσας τάξης, που αναλαμβάνουν με το ψέμα, τη διαστροφή και την παραποίηση των ιστορικών γεγονότων, να απαλλάξουν απ τις όποιες ευθύνες τους πραγματικά υπεύθυνους ακόμα και για πράξεις εγκληματικές σαν αυτές του 21, τις τόσες δικτατορίες, στρατιωτικά και κοινοβουλευτικά πραξικοπήματα και 1940-1949. Και σε συνέχεια για τους ίδιους λόγους να μεταφέρουν αυτές τις εθνοπροδοτικές ευθύνες και εγκληματικές πράξεις στους αγωνιστές του 21 τότε και του 1941-49 τώρα. Αυτοί νομίζουν οτι η ιστορία, για να μην πώ η Ανθρωπότητα, άρχισε να υπάρχει από τότε που γεννήθηκαν, έδρασαν και μεγαλούργησαν αυτοί. Αυτοί ειναι «ιστορικοί χωρίς ιστορία». Αυτοί οι ταξικά στρατευμένοι ιστορικοί γράφουν μια ιστορία λουστρασιόν. Ιστορία για την «ιστορία». Δεν έχουν αφήσει τίτοτε στη νεότερη ιστορία που να τραβά την προσοχή και να κινεί το ενδιαφέρον. Κλασικό παράδειγμα η πλήρης ταύτιση της Ορθοδοξία με τον Ελληνισμό και πολλά αλλα παρόμοια...

Μπορεί το κατεστημένο μέσω των όποιων συμβιβασμών, συναλλαγών και διαπλοκής να βρήκε ανθρώπους και κυρίως συγγραφείς, λογοτέχνες και δημοσιογράφους, να διαστρευλώσουν και να παραποιήσουν την 4χρονη Αντιστασιακή ιστορία και κυρίως να μετατρέψουν τους συνεργάτες σε «πατριώτες» και «ήρωες» και τους αγωνιστές συλλήβδην σε μιάσματα, απάτριδες, άθεους, ΕΑΜοβούλγαρους και σε εσωτερικό «εχθρό».

Το πιό τραγικό ομως για την περίπτωση της «αναγνώρισης» με εισαγωγικά, ειναι το γεγονός οτι δυστυχώς εκτός απ τους αργυρόνητους υπήρξαν και συναγωνιστές, συμπολεμιστές και συγκρατούμενοι ακόμα, που ενώ γνώριζαν οτι το ΕΑΜ, εκτός απ τον αγώνα κατά των κατακτητών, για την Απελευθέρωση της χώρας, την Εθνική Ανεξαρτησία, ειχε στο πρόγραμμά του σαν όραμα και προοπτική την Λαϊκή Δημοκρατία, όπου ο λαός με ελεύθερες εκλογές θα καθόριζε αυτός την πορεία που θα ακολουθουσε μεταπελευθερωτικά η χώρα.

Οι συναγωνιστές αυτοί οχι μόνο στήριξαν αυτήν την τυπική και κενή περιεχομένου «αναγνώριση», οπως την αναγνώρισε και τη θέλει το κατεστημένο, αλλα μερικοί δεν δύστασαν παραβλέποντας ή παρερνηνεύοντας το μεταπολεμικό πρόγραμμα του ΕΑΜ. Οι συναγωνιστές αυτοί οχι μόνο αποδέχθηκαν, αλλα προπαγάνδησαν την τέτοια αναγνώριση και το ακόμα πιο τραγικό αποδέχθηκαν αδιαμαρτύρητα το σύνθημα του κατεστημέμου: «ευτυχώς που δεν επικρατήσαμε», γιατί αν επικρατούσαμε «θα ήμασταν και εμεις σαν την Αλβανία».

Αυτοί οι άνθρωποι, που σε κάποια στιγμή της ζωής τους συμμετείχαν ενεργά στην Αντίσταση άλλαξαν ιδέες, απεμπόλεσαν ολη ή μέρος της προηγούμενης ιστορίας τους, τη δράση και την προσφορά τους σε αυτό το εθελοντικό λαογένητο απελευθερωτικό κίνημα, δέχτηκαν και στήριξαν αυτήν την τυπική και κενή περιεχομένου αναγνώριση. Αναλογίστηκαν άραγε οτι με την αναγνώριση αυτή η ιστορία οχι μόνο δεν καταγράφεται στις πραγματικές διαστάσεις, αλλα και ούτε την δέχεται αυτήν την Σούπα

«αναγνώριση». Και δεν τη δέχεται γιατί η «αναγνώριση» αυτή ηταν και παραμένει μια ιδιόμορφη απόρριψη. Η πραγματική ιστορία της Εθνικής Αντίστασης δεν εχει γραφεί ακόμα.

Και επειδη τα στερνά μετρούν τα πρώτα, οι συναγωνιστές, οι συντροφοι και οι συμπολεμιστές αυτοί για να διακιολογήσουν την ιδεολογική και πολιτική τους μετάλλαξη, προβάλουν το επιχείρημα: «πως ο καθένας εχει το αναφθέρετο δικαίωμα να αναθεωρεί τις θέσεις, τις απόψεις και τα πιστεύω του ακόμα». Σωστό και κανένας ψόγος. Αυτός ομως που νομίζει οτι έκανε λάθος ζητάει συγνώμη, εστω απ τον εαυτό του και πάει σπίτι του. Για να αποδέχεται σαν σωστά αυτά τα συνθήματα, να πιστεύει, να προπαγανδήζει και να γράφει τα εντελώς αντίθετα από αυτά που πίστευε και αγωνίστηκε με κίνδυνο τη ζωή του, πρέπει να εχει αποβάλλει κάθε ίχνος τσίπας για να προσπαθεί τώρα να μας πουλήσει τα αντίθετα. Ειναι κοινώς αποδεκτό, πως αν η αλλαγή θέσης στερείται ηθικού περιεχομένου, τότε η αλλαγή του πιστεύω ειναι σκέτος σαλταρισμός. Και η ιστορία δεν αποδέχεται και δεν...

Με το χρόνο λένε αγαπητοί σύντροφοι η πληγή κλείνει. Μένει όμως η ουλή στο σώμα και στην ψυχή για να Σου θυμίζει αυτό που θέλεις με το χρόνο και την μετάλλαξη να ξεχάσεις.

Και οχι μόνο να διαφυλάξει Το ιδιο συμβαίνει και με την επιμονή του καταστημένο όσον αφορά την διατήρηση της 28ης Οκτωβρίου σαν εθνική επέτειο. Θέλει και αυτό να ξεχάσει. Και οχι μόνο θέλει, αλλά έκανε και ό,τι μπόρεσε στο παρελθόν και με ολα τα μέσα που αγιάζουν το σκοπό να ξεχάσει ό,τι έγινε στο παρελθόν. Και με το συνθημα: Πολεμος ηταν, κατοχή και εμφύλιος ηταν, τη να τα σκαλίζουμε τώρα. Ενα αλλο μέσο που χρησιμοποιεί, ειναι η ανιστόρητη επίμονη προσπάθεια που κάνει να διατηρήσει ζωντανή στη μνήμη του λαού αυτήν την ψευδεπίγραφη επέτειο. Νομίζει πως με τον τρόπο αυτό θα διαγράψει απ την μνήμη του λαού αυτό το «τρισκατάρατο» Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο.

Αντί λοιπόν, πριν την αναγνώριση να αξιολογήσει κοινωνικό-ιστορικά τη γενιά της Αντίστασης, γιατί η εμφάνιση της γενιάς αυτής, στη σκηνή της Νεοελληνικής ιστορίας, ειχε κάτι το ασύγκριτο αν οχι το ασύληπτο. Καμιά αλλη γενιά μετά το 21, δεν αντίκριζε οπως η κατοχική γενιά το φάσμα της τριπλής κατοχής, το φάσμα της πείνας, του πολέμου και την μπότα των κατακτητών να συνθίβει για τέσσερα χρόνια τους Ελληνες και την Ελλάδα. Αντί να διαλογηθεί με την γενιά αυτή, γιατί Αντίσταση σημαίνει πρώτα απ ολα και πάνω απ όλα ΕΘΝΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ, Σημαίνει Εθνική Καταξίωση, Σημαίνει Γραμματολογική Εθνική Παιδεία, Σημαίνει ΓΝΩΣΗ του αντικειμένου της ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ. Σημαίνει Ιστορία. Να ξέρουν οι μετέπειτα γενιές, τί ακριβώς ειχε συμβεί και χρειάστηκε να οργανωθεί Αντίσταση. Πότε, Πού, Πώς και από Ποιούς.

Σημαίνει ανέγερση Μνημείων στους τόπους της θυσίας, αντίστοιχα με την προσφορά. Σημαίνει Μουσεία Εθνικό και Τοπικά. Σημαίνει αξιοποίηση της Αντιστασιακής Λογοτεχνίας, της Ποίησης και του Θεάτρου. Σημαίνει καθημερινότητα. Σημαίνει χρηματοδότηση για μεταπτυχιακές σπουδές-Δοκτορά με αποκλειστικό θέμα κατά τομείς την Αντίσταση. Σημαίνει Αποδοχή και Παραδοχή της Εθνικής Αντίστασης. Σημαίνει ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ χωρίς εισαγωγικά. Σημαίνει Πράξη Εθνικής Απελευθέρωσης.

Σήμερα δεν αμφισβητείται πλέον από κανέναν, οτι η Ενθική Αντίσταση ηταν συνέχεια του Αλβανικού Επους και οτι οι ήρωες των Αλβανικών βουνών, των Μακεδονικών οχυρών και της Κρήτης, ηταν αυτοί που ζαλώθηκαν ξανά τις πατρογονικές παρακαταθήκες και δημιούργησαν χωρίς όπλα, κρατικό μηχανισμό, χάρτες, πιξίδες, κιάλια, τηλέμετρα και επιμελητείες αυτό το δεύτερο Επος, που τα δυό μαζί συγκλόνισαν την οικουμένη και αποτελούν τη Δόξα της σύγχρονη της Ελλάδας.

Το κατεστημένο προσπαθεί η «αναγνώριση» να παίξει το ρόλο της δικλίδας ασφαλείας. Προσπάθησε με την «αναγνώση», να την ξεθυμάνει, να την αδιάσει απ το κοινωνικό της περιχόμενο και να την εντάξει στο σύστημα. Η Εθνική Αντίσταση ηταν και θα παραμείνει Σύμβολο Αντίστασης και Σημείο Αναφοράς

για τους νέους αγώνες. Μήτρα έμπνευσης σύγχρονων οραμάτων και διεκδικήσεων. Τα μηνύματα της Αντίστασης, δεν μπορούν να ξεθυμάνουν πολύ περισσότερο να ξεχαστούν, όπως πολύ θα το ήθελε και επιδιώκει το κατεστημένο. Οπως δεν μπορεί να καναλιζάρει-ξεθυμάνει και τη φυσική ροπή της Νεολαίας για ανυπακουεί και αντίσταση στις εκάστοτε δομές της εξουσίας.

Βέβαια οι σημερινές γενιές, δεν αντιμετωπίζουν τα τάνκς και τα μεδραλιοβόλα, ειναι ομως αντιμέτωπες με τη σύγχρονη εκδοχή των κατασταλτικών μηχανισμών. Οπως οι γενιές της Αντίστασης εμπνεύστηκαν απ τις ιδέες, τις αξίες και τα οράματα του 21. Το ίδιο οι αξίες και τα οράματα της Αντίστασης, οσο και αν πολλοί τα θεωρούν ξεπερασμένα, αποτελούν διαχρονικά δομικά υλικά, με τα οποία θα χτίσουν οι νέες γενιές τις σύγχρονες αντιστάσεις, μέσα απ τις γραμμές των πολύχρωμων κοινωνικών κινημάτων ενάντια στην παγκοσμιοποίηση και την ομοιογενοποίηση, γιατί δείχνουν το δρόμο της ενότητας και της συλλογικής δράσης. Αλλωστε οι πιό μεγάλοι, οι πιό όμορφοι και η πιό κρίσιμοι αγώνες, ειναι οι αγώνες που έρχονται.

Η μεταδεκεμβριανή Ελλάδα της Δεξιάς, ελέω Τσιόρτσι, Σπόμπυ, Λήπερ, Τρούμαν, Βαν Φλίτ και Πιούρι Φόϊ, η Ελλάδα του Μανιαδάκη, του Κουλουμβάκη, του Τουκροβασίλη κλπ, παρά την τεράστια και πολύπλευρη προσφορά της στο συμμαχικό αγώνα και την Απελευθέρωση της χώρας, ειχε γίνει το κλοτσοσκούφι των εθνών... Κυρίως στο κεφάλαιο των εθνικών διεκδικήσεων. Αντί οι διεκδικήσεις να ειναι αντίστοιχες με το μέγεθος της προσφοράς. Αυτούς τους αρκούσε η δοτή εξουσία και η ένοπλη προστασία της εξουσίας. Οι άνθρωποι που θα τις διεκδικούσαν στο όνομα της προσφοράς, ειχαν πάρει το δρόμο για τα ξερονήσια και τις φυλακές. Τότε τα όποια ελληνικά προβλήματα και αυτά ακόμη τα εθνικά τα «έλυνε» το Foei Offis στο Λονδίνο. Ετσι κάποιο πρωϊ οι Ελληνες, ακούσαμε απ το Μπι-Μπι-Σι οτι η Ελλάδα, «χωρίς να ειναι παρούσα έκλεισε ειρήνη με την Ιταλία». Και επειδή δεν υπήρχαν αυτοί που θα διεκδικούσαν αυτά τα δικαιώματα, οι σύμμαχοι οφείλουν να δώσουν κάποια εξήγηση. Η αδικία των συμμάχων εις βάρος της Ελλάδας παραμένει ιστορική.

Σήμερα ακούγονται φωνές, πως πρέπει να αρθούν οι οροθετικές γραμμές. Πως ομως να αρθούν οταν εξακολουθεί να υπάρχει ενταφιασμένη η αξιοθαύμαστη προσφορά του λαού και το πρόβλημα της πραγματικής, ουσία και περιεχόμενο αναγνώριση της Αντίστασης; Οταν η ιστορία σταματά στην 27η Οκτωβρίου το 40 και ξανά αρχίζει μετά την μεταπολίτευση; Οταν λείπει η 4χρονη κατοχική ιστορία; Οταν δεν καθιερώνεται η 12 Οκτωβρίου, σαν την ημέρα που Απελευθερώθηκε η χώρα σαν ημέρα εθνικής επετείου; Για οποίον ακριβώς λόγο εξακολουθούμε να γιορτάζουμε την κήρυξη του πολέμου, που ειχε το τραγικό επακόλουθο την τριπλή τετράχρονη κατοχή και οχι την απελευθέρωση της χώρας, που ηταν και η νίκη αυτού του πολέμου, που άρχισε την 28η Οκτωβρίου του 40 και έληξη την 12η Οκτωβρίου το 1944;

Για να μήν ανασυρθούν στο φώς οι φυλακισμένες μνήμες. Ετσι λοιπόν, απλά και τυπικά, σαν να μετακινούσε ενα έπιλπο απ την μια θέση στην αλλη την «αναγνώρισε» για την αναγνώριση και κυρίως για να της αφαιρέσει τη δυναμική, την αίγλη και την ξεχωριστή εκείνη χαρά της αναμονής, οτι κάποτε εστω και αργά θα ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΤΕΙ σαν τέτοια που ηταν και στις πραγματικές της διαστάσεις. Την «αναγνώρισε» για να πάρει το κατεστημένο τα κουκιά που του έλλειπαν, αλλα και να αμβλυνθούν τα ιδεολογικό-πολιτικά σύνορα και αντιλήψεις για τη ζωή. Να καταργηθούν οι οροθετικές γραμμές και να γίνει αποδεκτή η άποψη : νυστεύσαντες και μή νυστεύσαντες ολοι παιδιά του Θεού είμαστε. Τί να τα σκαλίζουμε τώρα. Γιατί να αναμοχλεύμε ενα παρελθόν που εχει κλείσει προ πολλού και οριστικά με την αναγνώριση σε «εισαγωγικά»;

Εκλεισε λοιπόν! Πως ομως έκλεισε; Συμμετείχε στο κλείσιμο ο λαός, που ηταν ο βασικός συντελεστής του 4χρονου αγώνα, που δόξασε την Ελλάδα στα πέρατα του κόσμου; Εκλεισε με «ήρωες» τους απόντες, τους συνεργάτες και τους πλουτίσαντες απ τη δυστυχία του λαού και με την μομφή οτι το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ

δεν πολέμουσε τους κατακτητές; Οταν σε αυτά τα εθνικής σημασίας θέματα, γίνονται τέτοιες αλλοιώσεις ο καθένας αντιλαμβάνεται τί συμβαίνει με τα άλλα ιστορικά μας δεδομένα.

Οπως σε όλες οι μεγάλες ιστορικές στιγμές και πράξεις έχει και ο δοξασμένος αυτός αγώνας τα φωτεινά σημεία και τις σκιές του και δεν ηταν λίγες. Αυτές ακριβώς τις σκιές προσπάθησε το κατεστημένο να μετακυλήσει στην Εθνική Αντίσταση. Ετσι ωστε οχι μόνο να «αποδειχθεί» αλλα και να γίνει «πιστευτώ» απ το λαό, οτι τα «Τάγματα Ασφαλείας» και οι πολυάριθμοι εθνοϊσμοί, Βασιλόιμεταξικοί, κατοχικοί και μεταπελευθερωτικοί, και αυτοί οι Αγγλοι ακόμα, ηταν πρόσωπα ιδανικά και αξιοθαύμαστα. Αρχάγγελοι που προέκυψαν εξουρανού, άσπιλοι, αμόλυντοι και παραδειγματικοί και οτι σε καμιά περίπτωση οι «πρωταγωνιστές» αυτοί του εμφυλίου, κινήθηκαν από πρόθεση ή και ιδιωτελείς σκοπούς και στόχους. Οι δέ συμπεριφορές και οι κανόνες δράσης ηταν άμεσα διακριτοί και οι προθέσεις ηταν πάντοτε «ηθικές» και «άγιες». Κάποιοι «αλλοι» ηταν αυτοί που ειχαν θέση ιδιωτελείς σκοπούς και στόχους και κινούνταν στις σκιές και το σκοτάδι.

Περίπου με αυτό το σκεπτικό και βασικό ιστορικό περιεχόμενο, θέλει και προσπαθεί να κλείσει το κατεστημένο αυτό το εθνικό κεφάλαιο. Το κεφάλαιο που ακούει στο όνομα: Μεσοπόλεμος, Αλβανικός πόλεμος, 4τραχρονη κατοχή, επανεγκαθίδρυση Μοναρχίας, εμφύλιος, Δικτατορία μέχρι την μεταπολίτευση.

Η προσπάθεια αυτή δεν αποβλέπει στην αναμόχλευση, ή να ξύσει πληγές. Πολύ περισσότερο να μιλήσει για ήρωες και μηνύματα για την «άσβεστη μνήμη», αλλά για να πάμε πιό πέρα. Και για να πάμε παραπέρα, δεν πρέπει να διατηρούμε στη ζωή τα φαντάσματα του περελθόντος. Και ο μόνος τρόπος να πάμε πιό πέρα, εκτός του ότι πρέπει να πούμε στο λαό την αλήθεια οσο πικρή και αν ειναι, αλλα να δώσουμε και τα του Καίσαρα στον Καίσαρα και τα του Θεού στο Θεό.

Αλλωστε ο σκοπός και ο τρόπος που «αναγνωρίσηκε», σκοπό εχει να αλλοιώσει την ουσία και το περιχόμενο απ αυτόν τον πρωτόγνωρο και λαογέννητο αγώνα. Να βγάλει οπως το 21, τον συντελεστή λαό για μια ακόμη φορά απ το κοινωνικό-πολιτικό γίγνεσθαι και τη συμμετοχή του στα κέντρα που παίρνονται οι αποφάσεις.

Το κατεστημένο ειναι ενιαίο. Δεν τεμαχίζεται και δεν κατανέμεται ανεξάρτητα από ποιό κόμμα κυβερνά. Αυτό άλλωστε εννωούσε ο κ Ανδρέας Παπανδρέου οταν έλαγε το «ΠΑΣΟΚ δεν τεμεχίζεται και δεν κατανέμεται». Οταν το 1985 το κατεστημένο αποφάσισε να εξαπατήσει για αλλη μια φορά αυτό το ρωμαλαίο λαϊκό κίνημα, που κάθε φορά του χαλάει τη σούπα και υποχρεώνεται να καταφύγει εκλογικών συδ\στημάτων, σε έκτακτα μέτρα, τρομονόμους και δικτατορίες. Ταξικά σκεπτόμενο φρόντισε και γι αυτήν ακόμη την τυπική αναγνώριση, να υπάρξουν κάποιες σοβαρές εντάσεις, ενστάσεις και φωνές διαμαρτυρίας...

Ετσι λοιπόν για υπάρξουν διαμαρτυρίες και εντάσεις, εστω και για αυτήν την σε εισαγωγικά «αναγνώριση» το ενα σκέλος του κατεστημένου η Ν. Δημοκρατία αποχώρησε απ τη Βουλή και απείλησε, πως οταν έρθει στην εξουσία, τον νόμο αυτόν θα τον καταργήσει. Και πράγματι τον κράτησε το λόγο. Μπορεί το 1990, οταν πήρε την εξουσία η Ν.Δ, να μην κατάργησε το Νόμο 1543/85 όπως «απειλούσε», αντί ομως να εφαρμόσει εστώ και αυτόν τον κολοβό Νόμο, ψήφισε ενα νέο Νόμο τον 1976 /1991, με αποτέλεσμα αιτήσεις που εκκρεμούσαν απ το 1985, για αναγνώριση να ανασταλούν. Το ίδιο ανεστάλησαν και οι αιτήσεις των αναπήρων.

Με το άρθρο 6 του ιδίου Νόμου, δεν αναγνώριζε τις γνωματεύσεις των πρωτοβάθμιων Νοσοκομειακών Υγειονομικών Επιτροπών παρ όλο που τις πρόβλεπε ο νόμος 1243/85. Συγκρότησε «ειδικές» Περιφερειακές Υγειονομικές Επιτροπές και παραπέμψε τους αιτούντες αναπήρους για επανεξέταση. Ετσι

εκτός του ότι πέθαναν αρκετοί στο μεταξύ, αυτές οι Επιτροπές σαν «ειδικές» που ηταν... Το ωραίο δε ειναι, οτι και το 1993 που ξαναπήρε την κυβέρνηση το ΠΑΣΟΚ, δεν τον κατάργησε αυτόν το νόμο!

Διλπός ο σκοπός του Κατεστημένου: Και για να μήν ταράξουν τα λιμνάζοντα από χρόνια νερά και να μήν υποχρεωθούν να ανασύρουν απ τη λήθη τους πραγματικούς συντελεστές της Νίκης, εξακολουθούμε να γιορτάζουμε σαν εθνική επέτειο την ημέρα που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο και οχι την ημέρα που απελευθερώθηκε η χώρα.

Ετσι από καιρό τώρα διαμορφώθηκαν, δίπλα στα τόσα αλλα οξύμωρα σχήματα και δύο ακόμα: Να «γιορτάζουν» πρώτα τυπικά και ματαξύ τους, την απελευθέρωση της χώρας απ τον εχθρικό ζυγό στις 12 Οκτωβρίου 1944, μόνο στην Αθήνα, που ειναι η πραγματική μέρα που απελευθερώθηκε η χώρα, και ΜΕΤΑ από 16 μέρες την κήρυξη του πολέμου. Και σε συνέχεια για να μήν εχουν παράπονο και οι αγωνιστές της Αντίστασης, μετά την «αναγνώρισει» χωρίς συκγεκριμένη ημερομηνία αλλά την τελευταία κυριακή του Νοέμβρη σαν εθνική «επέτειο» την ανατίναξη της γέφυρας του Γοργοποτάμου. Για να μήν εχει και η «γιορτή» αυτή το πραγματικό της περιεχόμενο «γιορτάζουμε» πάλι την έναρξη της Εθνικής Αντίστασης, με σημείο αναφοράς μόνο την ανατίναξη της γέφυρας του Γογροποτάμου και οχι την 12η Οκτωβρίου σαν ημέρα Νίκης και απελευθέρωσης της χώρας απ την τριπλή κατοχή.

Το πρόβλημα συνεπώς που μπαίνει, ειναι ως πότε εμεις οι Νεοέλληνες με διάφορα τερτίπια, θα παρακάμπτουμε την ιστορική αλήθεια; Ως πότε θα ακυρώνουμε την ιστορική αλήθεια και θα είμαστε επιλήσμωνες της μνήμης; Μα εκεί στη μνήμης που προσπαθούν να ενταφιάσουν με την «αναγνώριση» οριστικά πλέον αυτόν τον εθελοντικό και ανιδιοτελή αγώνα, λάμπει ο πολιτισμός και η προσφορά του λαού. Χωρίς τη μνήμη οι ιστορικές εμπειρίες και αυτή η προσφορά ακόμα μένουν άγνωστες. Δεν επικοινωνούν με την αρχαία και σύγχρονη αείχρονη κουλτούρα. Κάποτε πρέπει να κάνουμε αυτό που δεν τολμήσαμε να κάνουμε μέχρι σήμερα:

Να τραβήξουμε προς τα έξω τα βουβά, τα κρυφά και τα καταχωνιασμένα. Να σηκώσουμε την ταφότετρα, που ενα σχεδόν αιώνα κρατά ερμητικά κλεισμένη την καρδιά, την ψυχή και τον Νού των Ελλήνων. Να δώσουμε φωνή σε εκείνη την εκωφαντική σιωπή, να σκίσουμε εκείνο το μαύρο μολυβένιο πέπλο που σκέπαζε απ άκρου σ άκρου την Ελλάδα. Να ρίξουμε άπλετο φώς, γύρω απ τα εθνικά και κοινωνικά θέματα. Να μιλήσουμε για αυτοσεβασμό, για σεβασμό και αξιοπρέπεια εθνική και ατομική. Να μιλήσουν ιστορικά και με σαφήνεια για τα θέματα που χωρίζουν την άρχουσα τάξη απ τον λαό. Να σταματίσουν τα λόγια τα μεγάλα, οι ρητορίες και ο αυτισμός του κατεστημένου.

Χωρίς να καταργήσουμε την ταξική πάλη, τις ιδεολογικές και πολιτικές αντιλήψεις, να μοιράσουμε δικαιότερα τον κοινωνικά παραγώμενο πλούτο, αλλά και το δικαίωμα στον φυσικό με τα όσα αυτός συνεπάγεται. Και δικαιότερο κατανομή σημαίνει αναλογική κατανομή του πλούτου και συμμετοχής στη λήψη των αποφάσεων και την δημοκρατική επιτέλους διακυβέρνηση της χώρας.

Η Ελλάδα του 21ου αιώνα, δεν μπορεί να ζεί με τα φαντάσματα, τα ψευδεπίγραφα του παρελθόντος και τις προκαταλήψεις: είτε αυτά αφορούν την ιστορία, είτε τις επετείους, είτε τη λειτουργία του συστήματος και της κρατικής μηχανής. Πρέπει οχι μόνο να κλείσει τις πληγές αλλά χωρίς υστεροβουλίες, προθέσεις και καιροσκοπισμούς, απαλλαγμένη απ τα βαρίδια του παρελθόντος να τραβήξει μπροστά. Πρέπει η πατρίδα μας να αποτελει εξαίρεση στην Ευρώπη και ναν Κρατά σε καραντίνα τις δυνάμεις που τη ΔΟΞΑΣΑΝ στα χρόνια του μεγάλου αντιφασιστικού πολεμου των ΛΑΝΩΝ

Το κατεστημένο ηταν και παραμένει ισχυρό, είτε με τη Δεξιά, είται με το ΠΑΣΟΚ στην κυβέρνηση. Αν δεν φροντίσουμε να αποκατασταθεί η ιστορική αλήθεια γενικά και σε ό,τι εχει σχέση με την τετράχρονη κατοχική ιστορία και τον εμφύλιο, οπως σε ολες τις αλλες κοινωνικό-οικονομικές δοσοληψίες,

συναλλαγές και διαπλοκές, ετσι και στην καθιέρωση των εθνικών επετείων και ό,τι αλλο θυμίζει λαϊκό-κοινωνικούς αγώνες για λόγους ταξικούς, ιδεολογικούς και συμφέροντος, το κατεστημένο θα προσπαθήσει με τον ίδιο τρόπο :τις ιδιες συναλλαγές, δοσοληψίες, διαπλοκές και μέσα να κρατήσει ενταφιασμένη αυτή την προσφορά, όπως κράτησε και την τετράχρονη ιστορία του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου και του εμφυλίου, προκειμένου να μήν βγούν στον ΑΦΡΟ, αυτοί που εγκατάληψαν τη χώρα για να σώσουν το τομάρι τους τη στιγμή που χώρα και λαός διέτρεχαν θανάσιμο κίνδυνο. Αυτοί που της γύρισαν την πλάτη, οι απόντες, οι δοσίλογοι, οι μαυραγορίτες και οι άσχετοι και κυρίως αυτοί που την πολέμησαν μαζί με τους κατακτητές.

Η επούλωση των τραυμάτων που άφησαν πίσω τους οι περιπέτειές του άλλοτε δεν σημαίνει λήθη. Οι Ελληννες, οπως και οι αλλοι άνθρωποι στον κόσμο, κουβαλούν μέσα τους την ιστορία τους, αυτή δίνει το στίγμα και την ταυτότητά τους. Η αναφόρα στα γεγονότα του παρελθόντος αποτελεί σταθερή βάση, ίσως την πιό σταθερή, για να στηριχθεί πάνω της η αίσθηση του πολίτη. Δηλ του ελεύθερου οσο και υπεύθυνου μέλους μιας κοινοτητας Ανθρώπων που η ανάγκη του αγώνα και το εργαστήρι της ιστορίας έφερε κοντά, τους οδήγησε να ζούν μαζί, μέσα στο ίδιο πλαίσιο σχέσεων, αξιών, συμπεριφορών και αντιλήψεων. Συνεπώς η αναφορά στο παρεθλόν σημαίνει αναζήτηση, έρευνα, προσπάθεια κατανόησης και οχι διχασμό. Οι όποιες ιστορικές περιπέτειες των προηγούμενων γενεών μπορεί να ειναι εξειρετικά χρήσιμες οταν επιτρέπουν την κατανόηση, τη λογική ερμηνεία των οσων συνέβησαν, οταν προσθέτουν την ανθρώπινη εμπειρία στην παιδεία των σημερινών ενεργών πολιτών. Αντίθετα μπορούν να γίνουν καταστροφικές οταν περιορίζονται στο απόλυτο, στο επιμέρους, σε ό,τι μόνο το φανατισμό μπορεί να υπηρετήσει. Σήμερα, η τετράχρονη κατοχική ιστορία και του εμφυλίου πολέμου αν ερμηνευθεί και γραφτεί αντικειμενικά μπορούν πολλά να προσφέρουν στο γένος των Ελλήνων.

Οι Αγγλοι δεν θα αφήσουν να γίνει κάτι που δεν τους συμφέρει. Και υπάρχουν πρόθυμοι Ελληνες πολιτικοί να παίξουν το παιχνίδι των, αλλοι ενσνειδήτως και αλλοι μη γνωρίζοντες τας αλχημείας της γηραιάς Αλβιόνας. Οι Αγγλοι αρχίζουν πάντα διπλωματικώς και καταλήγουν στρατιωτικώς».

Διλπός ο σκοπός του Κατεστημένου: Και για να μήν ταράξουν τα λιμνάζοντα από χρόνια νερά και να μήν υποχρεωθούν να ανασύρουν απ τη λήθη τους πραγματικούς συντελεστές της Νίκης, εξακολουθούμε να γιορτάζουμε σαν εθνική επέτειο την ημέρα που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο και οχι την ημέρα που απελευθερώθηκε η χώρα.

Ετσι από καιρό τώρα διαμορφώθηκαν, δίπλα στα τόσα αλλα οξύμωρα σχήματα και δύο ακόμα: Να «γιορτάζουν» πρώτα τυπικά και ματαξύ τους, την απελευθέρωση της χώρας απ τον εχθρικό ζυγό στις 12 Οκτωβρίου 1944, μόνο στην Αθήνα, που ειναι η πραγματική μέρα που απελευθερώθηκε η χώρα, και ΜΕΤΑ από 16 μέρες την κήρυξη του πολέμου. Και σε συνέχεια για να μήν εχουν παράπονο και οι αγωνιστές της Αντίστασης, μετά την «αναγνώρισει» χωρίς συκγεκριμένη ημερομηνία αλλά την τελευταία κυριακή του Νοέμβρη σαν εθνική «επέτειο» την ανατίναξη της γέφυρας του Γοργοποτάμου. Για να μήν εχει και η «γιορτή» αυτή το πραγματικό της περιεχόμενο «γιορτάζουμε» πάλι την έναρξη της Εθνικής Αντίστασης, με σημείο αναφοράς μόνο την ανατίναξη της γέφυρας του Γογροποτάμου και οχι την 12η Οκτωβρίου σαν ημέρα Νίκης και απελευθέρωσης της χώρας απ την τριπλή κατοχή.

Η Αριστερα πλήρωσε οχι μονο οι αγωνιστές αλλα οι οικογένειές τους οι συγκενικά πρόσωπα για να διαφυλάξει την «αξιοπρέπεια» αυτών και των κυρίαρχων μεταπολεμικών Ελίτ κυρίως των Αθηνών, που ειχαν δεσμούς προσωπικούς και επαγγελματικούς με τους ανθρώπους που ειχαν υπηρετήσει τους Γερμανούς στην κατοχή και τους Αγγλάμερικάνους μετά, καταχώνιασαν την προσφορά ενός ολόκληρου λαού. Ενός λαού που εγκαταλειμένος απ τους «ταγούς» τόλμησε, οχι μόνο να σηκώσει το ανάστημά του στον τότε αήττητο άξονα, αλλα και να τον πολεμήσει απ την πρώτη μέρα που κατακτήθηκε η Ελλάδα,

μέχρι την τελευταία μέρα που εγκατάλειψε ντροπιασμένος τη μικρή μας Ελλαδίτσα. Μα και αυτούς που πίστευαν, ηθελαν και διαλλαλούσαν, οτι οι Γερμανοί ήρθαν για να μείνουν αλλα και πολεμούσαν στο πλευρό των Γερμανών αυτούς που αγωνίζονταν να τους διώξουν απ τη χώρα.

Οι Βεροιώτες Μανωλίδης και ο Παπαγεωργίου, μετά την κατάρευση του αλβανικού μετώπου, οχι μόνο δεν κατέθεσαν τα όπλα, αλλα αντί για το σπίτι οπως έγινε με πολλούς έπιασαν τις βουνοκορφές του δοξασμένου Βερμίου. Αυτοί αποτέλεσαν και τον πρώτο πυρήνα του αντάρτικου στο Βέρμιο. Για να μη φανεί η πατριωτική προσφορά της Αντίσταση, καταχώνιασε τις Αξίες και τα Οράματά της. Τον μόνο πλούτο και θυσαυρό που εχει κάθε λαός, να αντιτάξει σε κάθε επίδοξο εισβολέα και στον κατακτητή, οταν συμβεί να κατακτηθεί η χώρα για να την απελευθερώσει.

????Οι αξίες και τα οράματα της Αντίστασης, οσο και αν πολλοί τα θεωρούν ξεπερασμένα, αποτελούν διαχρονικά δομικά υλικά, με τα οποία θα χτίσουν οι νέες γενεές τις σύγχρονες Αντιστάσεις μέσα απ τις γραμμές των πολύρχωμων κοινωνικών κινημάτων ενάντια στην ομοιογενοποιημένη παγκοσμιοποίηση που επιδιώκει η αμερικάνικη ηγεσία. Και ειναι βέβαιαο πως θα τις κτίσουν, γιατί δείχνουν το δρόμο της ενότητας και της συλλογικής δράσης. Θα κάνουν και οι Νέες γενεές, αυτό που έκαναν οι γενιές της Αντίστασης. Πήραν τις Αξίες και τα οράματα με τα οποία και για τα οποία πολέμησαν οι πρόγονοι και τα έκαναν πράξη. Με αυτά απέκρουσαν τον εισβολέα και απελευθέρωσαν τη χώρα. Αλλωστε οι πιό μεγάλοι, οι πιό όμορφοι και οι κρίσιμοι αγώνες, ειναι οι αγώνες που έρχονται.

Αν σήμερα γιορτάζουμε σαν σημείο αναφοράς την «ΓΕΝΝΗΣΗ» του Ελληνικού Εθνούς την Επανάσταση του 21, με τον ίδιο τρόπο πρέπει να θεωρούμε και να γιορτάζουμε στις 12 Οκτωβρίου την εποποιϊα της Εθνικής Αντίστασης, σαν ορόσημο και σημείο αναφοράς την «ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ» του έθνους των Ελλήνων.

Ενα έθνος που θέλει να αγνοεί τους αγώνες, τις θυσίες και τους αγωνιστές που τις έκαναν και κυρίως, που τιμά επιλεκτικά αυτούς που το πολέμισαν συνεργαζόμενοι με τον κατακτητή, ειναι καταδικασμένο να πάρει αργά ή γρήγορα το δρόμο της αντιπαράθεσης και της παρακμής.

Το κατεστημένο γνωρίζει πως, ό,τι δεν γράφεται ξεχνιέται. Και οχι μόνο ξεχνιέται αλλά και διαστρευλώνεται, παραποιείται και αλλοιώνεται και τη θέση της ιστορικής αλήθειας, την παίρνει το κατασκευασμένο ψέμα. Ξέρει ακόμα απ το 21, πως μέσα απ την ατελείωτη γκρίνια, την ισοπέδοση και την μείωση των πάντων πνίγηκε, οχι μόνο το πραγματικό περιεχόμενο της Επανάστασης, αλλα λίγο έλλειψε να πνιγεί και η ίδια η Επανάσταση, πόσο μάλλον το περιεχόμενο της Αντίστασης, σαν ιστορικό γεγονός, σαν τομή, σαν δημιουργία και αφετηρία του Νέου, ακυρώνεται μέσα στην απόλυτη ανέρεση και τη δυσφήμηση κάθε θετικής παραμέτρου, ξεχνώντας πως η αδιαφορία για την ιστορική αλήθεια, οδηγεί στη σιωπή και η σιωπή στο έγκλημα. Ακόμα ξέρει πως η ιστορία, δεν παραποιείται μόνο με αυτό το συνοθύλευμα που θεωρείται ιστορία. Με την ιστορία, που γράφτηκε με επιλεκτικό τρόπο από στρατευμένους και ακριβοπληρωμένους για ταξικούς σκοπούς και στόχους.

Παραποιείται και με την χωρίς ουσιαστικό Αντιστασιακό περιεχόμενο «αναγνώρισει» και κυρίως με την «αναγνώριση σούπα», που οδήγησαν το Ν 1543/85 και το Προεδρικό Διάταγμα 1285/1981 του κ Εβερτ, Υπουργού οικονομικών, λίγους μήνες πριν την άνωδο του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία για τους αναπήρους. Το κατεστημένο, ενώ απαξίωσε την αναγνώριση, παράλληλα διατηρείται η μνήμη του Μεταξά σαν τον κύριο συντελεστή της 28ης Οκτωβρίου, σαν ημέρα εθνικής επετείου. Παραποιείται και με τις τεράστιες φωλιές σιωπής που με την άλογη βία επέβαλε το κατεστημένο στο κοινωνικό σώμα. Τα αόρατα αποσιωποιητικά της πληθυντικής σιωπής που επιβλήθηκε με τη λήξη του εμφυλίου πολέμου.

Αλήθεια υπάρχει μεγαλύτερη διαστρεύλωση, παραποίηση και αλλοίωση της ιστορίας απ τον γιοτρασμό στη Χώρα μας των εθνικών επετείων; Με εξαίρεση τον γιορτασμό την απελευθέρωση της Μακεδονίας; Είμαστε η μόνη χώρα στον κόσμο που γιορτάζουμε την έναρξη της επανάστασης του 21και οχι την Νίκη. Το ίδιο ισχύει και για τον Αλβανικό πόλεμο. Γιοτράζουν την κήρυξη του πολέμου και οχι την απελευθέρωση της χώρας απ την τριπλή τετράχρονη κατοχή την 12η Οκτωβρίου του 1944.

Στη χώρα μας η ιστορική αλήθεια δεινοπαθεί και συνήθως διαστρευλώνεται. Συνεκτιμώντας ο Μεγάλος Σολωμός, τα γεγονότα και την τέτοια κατάληξη της επανάσταση του 21, που ξεκίνησε Κοινωνικό-Απελευθερωτική και κατέληξε μόνο απελευθερωτική, αφήνοντας εκτός της επανάστασης το Ραγιά και εν μέρει και τους Αστούς «Φιλικούς», οταν του ζήτησαν τη γνώμη είπε: «Το Εθνος των Ελλήνων δεν εχει μάθει ακόμα, να θεωρεί εθνικό ό,τι ειναι αληθινό».

Οπως εδώ και εξήντα δύο χρόνια, ετσι και φέτος γιορτάσαμε την 28η Οκτωβρίου του 1940, σαν εθνική επέτειο του ελληνικού λαού την ημέρα που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο. Ρίχθηκαν την αυγή οι καθορισμένοι κανονιολισμοί. Φωταγωγήθηκε η πόλη. Εγιναν την προηγούμενη μέρα ομιλίες σε ειδικές συγκεντρώσεις στα Σχολέια, Δημόσιες Υπηρεσίες, ΝΠΔΔ, Οργανισμούς Δημοσίου και ΙΔΔ Δικαίου κλπ. Εγινε δοξολογία χοροστατούντος του Μητροπολή Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ Παμτελεήμονα. Εκφωνήθηκε ο πανηγυρικός μέσα στον Ιερό Ναό.

Ο ομιλητής έκανε μιά εκτεταμένη αναφορά στο ιστορικό γίγνεσθαι των προγόνων. Υπογραμμίστηκε η αυθόρμητη προσέλευση του λαού στα κέντρα επιστράτευσης, τονίστηκε η ολόθερμη συμπαράσταση της Θεοτόκου σε βαθμό που κάλυψε την έλλειψη οπλισμού, καθώς και η προσφορά των Αλβανομάχων. Μια επιδερμική αναφορά στην Αντίσταση, χωρίς χρόνο έναρξης και λήξης και κυρίως χωρίς αναφορά στους σκοπούς και το περιεχόμενο της Αντίστασης και πέραν αυτού ΟΥ. Στο σημείο αυτό σταματάει οπως πάντα για τους γνωστούς λόγους το ιστορικό γίγνεσθαι των Ελλήνων, και ξανά αρχίζει μετά την μεταπολίτευση!

Εγινε δεξίωση στη Λέσχη Φρουράς Αξιωματικών απ το στρατηγό του Β! Σ στρατού. Ακουλούθησε επιμνημοσύνος δέηση, κατατέθηκαν στεφάνια, απ τους συγκεκριμένους φορείς στον Μνημείο του Αγνωστο Στρατιώτη. Κρατήθηκε ενος λεπτού σιγή. Ακολούθησε ο Εθνικός Υμνος και σε συνέχεια η παρέλαση στη Λεωφόρο Ανοίξεως, παρουσία των επισήμων. Μέχρι εδω ολα καλά. Η επέτειος αφορούσε την πολιτεία και τους επίσημους φορείς της, που και αυτοί ακόμα και στην Εκκλησία και την ώρα της κατάθεσης, εκτός από αυτούς που ηταν υποχρεωμένοι να παραστούν και αυτοί που θα κατέθεταν στεφάνια, ειναι ζήτημα αν συμμετείχαν 50-60 ακόμα άτομα.

Οσον αφορά στη συμμετοχή του λαού στην Εκκλησία, εκτός από τους επισήμους (οχι οσοι έπρεπε) και αυτών που εκκλησιάζονται τις Κυριακές, δεν υπήρχαν αυτοί που η παρουσία τους θα λάμπρηνε μια πραγματική εθνική επέτειο. Μια επέτειο νίκης οπως αυτή της 12ης Οκτωβρίου του 44. Μια επέτειο που θα έλυνε το δράμα των γονιών, των αδερφών, των συγγενών και φίλων που έχασαν τα αγαπημένα τους πρόσωπα και θα δικαίωνε τους δια βίου αναπήρους.

Σε μιά επέτειο Απελευθέρωσης, ο ομιλητής θα μπορούσε οχι μόνο να μεταφέρει στους συμμετέχοντες τις ιστορικές αναμνήσεις και τον αντίλαλο απ το δοξασμένο παρελθόν, αλλα θα αναβιώσει τα γεγονότα. Θα ταύτιζε το ακροατήριο με το κλίμα της εποχής. Και θα το ταύτιζε γιατί θα έδινε εκείνα τα πραγματικά στοιχεία και γεγονότα του αγώνα, που θα εδραίωνε την πεποίθηση στο ακροατήριο οτι το αποτέλεσμα οχι μόνο άξιζε την θυσία, αλλα οτι ηταν και αντίστοιχο των θυσιών. Το ακροατήριο δεν θα έφευγε απ την επέτειο με την σκέψη και την πίκρα, οτι ενώ χύθηκαν ποτάμια αίμα για την Απελευθέρωση την επέτειο της οποίας ποτέ δεν γιορτάσαμε ακόμα.

Μα και στην παρέλαση, οσοι συμμετέχουν ας μήν νομίσει το κατεστημένο οτι ο παραβρισκόμενος λαός συμμετέχει γι αυτήν καθ εαυτήν την επέτειο. Η συντριπτική πλειοψηφία του λαού ειναι γονείς, παππούδες και οι συγγενείς για να δούν τα παιδιά και τα εγγόνια που θα παρελάσουν. Το ίδιο ισχύει και για τους Προσκόπους και για όποια αλλα Φολκλορικά και Κούμ Φού συγκροτήματα πιτσιρικάδων που συμμετέχουν στην παρέλαση. Επιβαίωση του γεγονότος οτι ο λαός δεν μπορεί να καταλάβει την έννοια αυτής της επετείου, παρά τους πομπώδεις πανηγυρικούς και την πλύση εγκεφάλου που κάνουν στα σχολεία και σε όλο τον κρατικό μηχανισμό, ειναι το μικρό ως ελάχιστο ποσοστό που δίνουν οι δημοσκοπήσεις για τη συμμετοχή και τη γνώση του περιεχομένου αυτής της επετείου.

Ολοι οι λαοί του κόσμου ξέρουν με κάποιες βέβαια υπέρβολες την ιστορία τους. Μόνο έμεις την αγνοούμε στις πραγματικές και αληθινές της διαστάσεις και κυρίως αγνοούμε την μεγάλη της αξίας. Και την άγνοια αυτή τη χρωστάμε «στο εθνολόγιο των ψεμάτων και της διαστροφής» που μας σερβίρουν για ιστορία οι διάφοροι προφεσόροι και ακαδημαϊκοι, μεγαλόσχημοι λογάδες. Αυτοί που εχουν πάρει οριστικό διαζύγιο με «το ερευνάτε τας γραφάς ήν σοφία είς αυτάς». Αυτοί που άφησαν τη σοφία να πάρει διαζύγιο απ τη δράση, την ομορφιά απ την αλήθεια και την ιστορία να οδεύει απ το σύλλογικό στο ατομικό. Από την Ελλάδα των Ελλήνων, στην Ελλάδα των Ανωνύμων Εταιρείων!

Ο λαός που έχυσε χθές ακόμα το αίμα του στα βουνά της Αλβανίας, της Ηπείρου και της Μακεδονίας, πρώτα στον αλβανικό πόλεμο για να μήν κατακτηθεί η χώρα. Και σε συνέχεια απ άκρου σ άκρου της Ελλάδας, με την οργάνωση του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου, με σκοπό την απελευθέρωση της χώρας και την κάθαρση στο ιστορικό δράμα της κατοχής, δεν εχει ανάγκη να ζητιανέψει από κανέναν το δικαίωμα στη ζωή και την επέτειο. Αυτά τα εχει κατακτήσει και τα εχει γράψει υποθήκη με τον αγώνα, με τους χιλιάδες νεκρούς και τις εκατοντάδες διά βίου αναπήρους.

Γεμάτος αυτοπεποίθηση έβλεπε και την νέα φάση του αγώνα την Ελλάδα της ειρήνης και της ανάπτυξης οπως πάντα με αισιοδοξία. Πίστευε κατάβαθα στις δυνάμεις του, την ελληνική ζωτικότητα και στο λαμπρό μέλλον της Ελλάδας. Αν οι ζωντανοί το αμφιβάλουν, οι νεκροί των αλαβανικών βουνών και της Αντίστασης, αυτοί, ούτε αμφέβαλαν ποτέ και ούτε αμφιβάλλουν. Πίστευαν και πιστεύουν πως υπήρχαν όλα τα δεδομένα-σπέρματα και φύτρα για την μεταπολεμική αναγέννηση της Ελλάδας.

Αυτό που τόσο ήθελε και δεν μπόρεσε να το πετύχει το κατεστημένο ηταν να διαγράψει απ τη συνείδηση του λαού το ΕΑΜ. Και δεν μπορεί γιατί υπάρχει η ιστορική πραγματικότητα και η συλλογική μνήμη. Υπάρχουν τα ιστορικά γεγονότα. Και τα γεγονότα ειναι πεισματάρικα, γι αυτό και καταγράφονται οπως ειναι και έγιναν και οχι οπως θα θέλαμε να ειχαν γίνει. Και ειναι αυτά που εχουν καταγραφεί στη συλλογική-πληθυντική μνήμη του λαού, που υποχρέωσε εστώ και μετά από μισό σχεδόν αιώνα να την «αναγνωρίσει» σε εισαγωγικά.

Πρέπει να δεχθούμε οτι η Αντίσταση ηταν συνέχεια του Αλβανικού πολέμου. Αναμφισβήτητη απόδειξη οτι η Αντίσταση ηταν συνέχεια του αλβανικού πολέμου αποτελούν τα τρία μου αδέρφια: Κόγιας Αντώνιος του Γεωργίου και της Μαρίας(πολίτεκνος), Στέφανος (επιστρατευμένος για μετεκπαίδευση στο Καλπάκι απ τις αρχές του 1940) και Στέργιος. Μετά την κατάρευση του μετώπου και την ίδρυση τους ΕΑΜ αντάχθηκαν απ τους πρώτους. Μάλιστα ο πρώτος ηταν εκλεγμένο μέλος του παράνομου Δημοτικού Συμβουλίου Βεροίας. Μαζί με τα αδέρφια και οι Γονείς μου Γεώργιος και Μαρία και εγώ που λόγο ηλικίας δεν κλήθηκα στον ελληνό-Ιταλικό πόλεμο. Εντάχθηκα στο ΕΑΜ Νέων και σε συνέχεια στην ΕΠΟΝ και απ τον Απρίλιο του 1944 και συμμετείχα στις γραμμές του ΕΛΑΣ μέχρι την απελευθέρωση της χώρας.

Απ την στιγμή που θα δεχτούμε αυτόν τον όρο, πρέπει να δεχθούμε οτι ηρθε το πλήρωμα του χρόνου να βάλουμε το θέμα της Αντίστασης και της επετείου στις πραγματικές ιστορικές διαστάσεις. Και κυρίως να πούμε στο λαό την αλήθεια οσο πικρή και άσχημη και αν ειναι.

Το ίδιο πρέπει να παραδεχτούμε οτι και η 25η Μαρτίου, δεν εχει καμιά απολύτος σχέση ούτε με την έναρξη της Επανάσταση, ουτε και με την ημερομηνία που δημιουργήθηκε η κρατική οντότητα, μα ούτε και με την ανακήρυξη της ανεξαρτησία που ηταν η 1/1/1822. Η ημερομηνία της 25η Μαρτίου σαν ημέρα εθνικής επετείου επιβλήθηκε με βασιλικό διάταγμα το 1833.

Επειδή ομως έκτοτε εχουν περάσει 180 χρόνια και η Ελλάδα σε ολη αυτή τη διάρκεια διαμόρφωνε το ιστορικό της γίγνεσθαι και οι εκάστοτε αγωνιστές εκείνο που κυρίως τους ενδιέφερε τότε ηταν να επεκτείνουν τον γεωγραφικό σε έκταση ορίζοντα της ελλαδίτσας μας. Ολα τα αλλα θα μπορούσαν αργότερα να μπούν στην ιστορική τους διάσταση. Και επειδή η επέτειος αυτή συνδέθηκε με τον ευαγγελισμό της Παναγίας, παρ όλο που δεν ειναι ιστορικά σωστή η ημερομηνία, θα έλεγα οτι σήμερα δεν συντρέχουν οι ίδιοι λόγοι που συντρέχουν για την 28η Οκτωμβρίου

Βέβαια, και απ το 1940 εχουν περάσει 65 χρόνια, γεγονός που καθιστά δύσκολη την αποδοχή-αντικατάσταση της 28ης Οκτωβρίου με την 12/10/1944. Πρέπει ομως για εθνικούς και ιστορικούς λόγους το καταστημένο σεβόμενο το λαό και τον εαυτό του να βρεί το απαιτούμενο θάρρος και να αναγνωρίσει επιτέλους την ιστορική αλήθεια. Και αναγνώριση της ιστορικής αλήθειας σημαινεί: Εθνική Επέτειο η 12η Οκτωβρίου 1944, η μέρα που απελευθερώθηκε η χώρα απ τους τρείς κατακτητές και οχι η 28η Οκτωβρίου του 1940, ημέρα που κηρύχθηκε ο πόλεμος. Και πρέπει να βρεί το θάρρος και κυρίως την τόλμη να το κάνει, γιατί το θέμα δεν ειναι πρόσωπικό, κομματικό, ιδεολογικό ή πολιτικό. Το θέμα ειναι ΕΘΝΙΚΟ και σαν εθνικό απαιτεί οχι μόνο την ιστορική του αλήθεια, αλλα και την ιστορική του καταξίωση ????????

Κάθε λαός δείχνει κάτι από τον εαυτό του. Κάτι από αυτό που ειναι, θέλει και μπορεί. Και ο γιορτασμός των εθνικών επετείων, ειναι ένας τρόπο με τον οποίο θυμάται, τίμα και δοξάζει αυτούς που με τον αγώνα και τη ζωή τους αναστήσανε το έθνος των Ελλήνων. Αυτούς που διαμόρφωσαν την κρατική οντότητα, αυτούς που την υπηρέτησαν, αυτούς που επέκτειναν το γεωγραφικό της ορίζοντα και αυτούς που την υπερασπίστηκαν κάθε φορά που διέτρεχε κάποιο ορατό κίνδυνο και κυρίως αυτούς που την απελευθέρωσαν απ τους τρομερούς δυνάστες το 1821, το 1912 και το 1944. Αυτά ειναι τα τρία καθοριστικής σημασίας ορόσημα, που σηματοδοτούν την ύπαρξη της σύγχρονης Ελλάδας.

Το μεγαλείο της Διάστασης και της Αντίστασης του υπόδουλου και του υπο κατοχή Ελληνα, παλιά και το 1941-44 βρίσκεται στο γεγονός οτι ο υπήκοος διεκδικεί την ιδιότητα του πολίτη. Και οταν το Ατομο ανακτά το δικαίωμα να ειναι υποκείμενο της ιστορίας, οταν η συλλογικότητα συντονίζει και συνδέει την ορμή της Ελευθερίας σε κοινό αγώνα, τότε η Ανεξάρτητα απ την έκβασή του, εχει γίνει ενα βήμα προς τα μπρός. Εχει επιτευχθεί, η υπέρβαση της αδράνειας και η κατάσταση υποταγής εχει εκδηλωθεί σε Πράξη Ευθύνης και Αυτομομίας.

Αλλωστε ποιό μπορεί να ειναι το Νόημα μιας Επετείου. Αν οχι «Να θυμούνται οι Παλιότεροι και να Μαθαίνουν οι Νεότεροι»; Ίσως, αλλα αυτό πρέπει να ειναι μόνο η αρχή. Η συνέχεια, συνίσταται στο να Μαθαίνουμε να Ψάχνουμε, να Σεβόμαστε το Παρελθόν (αφού το χθές ειναι το σήμερα) και κυρίως να προσπαθούμε να Διορθώνουμε οσα δεν εγκρίναμε ή οσα μας επιβλήθηκαν απ τους εκάστοτε απόντες, τους πολέμιους και τους διαστρεβλωτές της ιστορίας και του όποιου αγώνα.

Καθε επετείος, σκοπό εχει να αναφέρεται στο συγκεκριμένο χρόνο και τους συντελεστές του αγώνα. Να εξάρει τους σκοπούς, την προσφορά και τα σύμβολα με τα οποία έγινε ο αγώνας για να απελευθερωθεί η

χώρα από εχθρικό ζυγό. Κάθε εθνική επέτειος ειναι θυσία τελούμενη για την απελευθέρωση της χώρας και τιμή για τους απελευθερωτές. Ας τολμήσουμε να τους αναγνωρίσουμε χωρίς εισαγωγικά και να τους τιμήσουμε οσο τους αξίζει πραγματικά.

Η Ελλάδα εδώ και τριαντά πέντε τουλάχιστο αιώνες, περνάει στα χέρια της επόμενης γενιάς. Για να ειναι άξια της Ελλάδας, κάθε επόμενη γενιά, πρέπει να γνωρίζει ποιά ειναι η πραγματική Ελλάδα που παραλαμβάνει. Τα αληθινά ιστορικά γεγονότα αποτελούν, τον πιό άρτιο ηθικό και πατριωτικό εξοπλισμό. Η γνώση και η μνήμη ειναι η μόνη γόνιμη αλήθεια που μπορεί να θερμάνει τις καρδιές και το Νού των γενιών. Να γονιμιποιήσουν το φρόνημα και τη θέληση της Νεολαίας, που διψάει για ζωντανά πρότυπα. Ας της πούμε κάποτε την αλήθεια και ας της έχουμε εμπιστοσύνη, οπως οι πρόγονοι μας την εμπιστεύτηκαν στους γονείς μας και οι δικοί μας γονείς την εμπιστεύτηκαν σε εμάς.

Βέροια 10 Νοεμβρίου 2004 Κόγιας Νίκος.

Ο ΡΟΛΟΣ ΚΑΙ Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΕΠΕΤΕΙΩΝ

Στο διάβα των αιώνων στη ζωή κάθε λαού υπάρχουν «επέτειοι» και επέτειοι ορόσημα. Επέτειοι που δεν σβήνουν με τον χρόνο παρά την πολύχρονη προσπάθεια εχθρών και «φίλων» να τις βγάλουν από τη συλλογική μνήμη. Μια τέτοια επέτειο που δεν θα διαγραφεί ποτέ σπό τη συλλογική και ιστορική μνήμη των Ελλήνων ειναι η **δωδεκάτη Οκτωβρίου του χίλια εννιακόσια σαράντα τέσσερα. Η μέρα που απελευθερώθηκε η Ελλάδα από τους τρείς κατακτητές.**

Εμείς οι ολιγάριθμοι Αγωνιστές της Αντίστασης που από κάποια, εύνοια των βιολογικών νόμων δίνουμε ακόμα το παρόν τη μέρα αυτή του γιορτασμού τη ζούμε με ανάμικτα αισθήματα χαράς αλλα και μελαγχονικού στοχασμού. Με χαρά γιατί εστω και τόσο αργά και μετά από μια πολύχρονη για μας βασανιστική πορεία αναγνωρίσηκε το 1982 η Εθνική Αντίσταση. Με μελαγχολικό στοχασμό γιατί η αναγνώριση υπήρξε ημιτελής και δεν ολοκληρώθηκε μέχρι σήμερα. Δεν συνοδεύτηκε με τα νομοθετικά εκείνα μέτρα που θα εμπέδωναν στη συνείδηση του λαού μας το αναμφισβήτητο γεγονός οτι η Εθνική Αντίσταση ηταν η πιο λαμπρή πατριωτική έξαρση του λαού μας στη νεότερη ιστορία μας.

Και ενω ειναι αναμφισβήτητα η πιο μεγάλη, η πιο συγκλονιστική και πιο λαμπρή έξαρση του λαού μας, η πολιτεία δεν την είδε, και δεν της έδωσε και μετά την αναγνώριση την αντίστοιχη ιστορική αξία στο ιστορικό γίγνεσθαι της νεότερης Ελλάδας. Και ο μελαγχολικός στοχασμός οπως ειναι φυσικό, προέρχεται απ το γεγονός οτι οι αγωνιστές πιστεύανε οτι η Πολιτεία μετά την αναγνώριση θα δικαίωνε και εθνικά την Αθνική Αντίσταση, καθιερώνοντας την 12η Οκτωβρίου σαν την Τρίτη Εθνική Επέτειο της χώρας και κυρίως οτι δεν θα γιορτάζαμε πλέον την 28ης Οκτωβρίου σαν εθνική επέτειο ή οτι μετά την αναγνώριση θα βλέπαμε οπως ηταν και στην πραγματικότητα το αλβανικό Εος συνέχεια του Επους της Αντίστασης με κατάληξη τη απελευθέρωση την 12η Οκτωβρίου 1944.

Το γεγονός αυτό θα έλυνε και την αντίθεση που υπάρχει διάχυτη στο λαό, οτι η παραγνώριση του Επους της Αντίστασης, που ειναι συνέχεια του αλβανικού, αφού οι αλβανομάχοι ηταν αυτοί έγιναν ΕΑΜίτες, ΕΛΑΣίτες, ΕΔΕΣϊτες, ΕΚΚΑτζίδες. Αλήθεια, μπορεί να φανταστεί κάποιος Ελληνας, ανεξάτρητα από τα πιστεύω του, την Ελλάδα χωρίς οργάνωση εσωτερικής Αντίστασης. Και πόσο βλαπτική για τη χώρα θα

ηταν αυτή η παράλειψη; Βέβαια η επέμβαση των Αγγλων και στο θέμα της Αντίστασης, μπορεί να μή δικαίωσε Εθνικά την προσφορά, αυτό ομως δεν σημαίνει οτι δεν υπήρχε οτι δεν πρέπει να αποδωθεί η αντίστοιχη τιμή στους αγωνιστές.

Και επειδή μίλησα για μη δικαίωση με αφορμή επεμβαση να τί γράφει ο ανύντορας της αγγλικής πολιτικής Γουντχάους: «Η πολιτική του Λονδίνου για υποστήριξη του βασιλιά δεν μπορούσε παρά να διαιωνίζει το διχασμό των Ελλήανων».(Σελ 91). Πολύ οξύτερος και σαφέστερος στο θέμα της επέμβασης ειναι ο κ Πυρομάγλου:«...Η μόνη φροντίδα (του Τσιόρτσιλ) συνεκεντρώνετο στο πώς να επέμβει στρατιωτικώς μετά την εκκένωση (της Ελλάδας από τους; Γερμανούς), για να επιβάλει την επιστροφή του Βασιλέως Γεωργίου και την Βρετανική μεταπολεμική πολιτική». (Δούρειος Ιππος σελ 193). Αυτή η επέμβαση οδήγησε στη διάσπαση και αυτοί που θα απαιτούσαν την Εθνική δικαίωση πήρα το δρόμο για...

Η 28η οκτωβρίου ειναι η μέρα κήρυξης του πολέμου. Μέρα πόνου και οδύνης και όχι μέρα απελευθέρωσης οπως η 12η Οκτωβρίου 1944. Μάλιστα η 28η Οκτωβρίου 1940, ειναι συνδεδεμένη με τον αλήστου μνήμης Μεταξά. Τον δικτάτορα Μεταξά, που στις 4/8/1936 επέβαλε την εξ ίσου αλήστου μνήμης φασιστική δικτατορία. Μια δικτατορία που υπόσκαψε τα θεμέλια της εθνικής και κοινωνικής συνοχής σε βαθμό που το αλβανικό μέτωπο να ΚΑΤΑΡΕΥΣΕΙ ΑΠΌ ΤΑ ΜΕΣΑ με αποτέλεσμα ο λαός να νοιώθει προδομένος στα πεδία των μαχών και αργότερα με την φυγή της ηγεσία οχι μόνο εγκαταλειμένος αλλά και έρμαιος στα χέρια των Ναζί. Των Ναζί, που πέρασαν πάνω από το σώμα της Ελλάδας και δεν έμεινε μια γωνία της στεγνή από αίματα.

Ενα αλλο θέμα εθνικό, και εξ ίσου σοβαρό που πρέπει να αντιμετωπίσει η πολιτεία εστω και μετά από μισό αιώνα καθυστέρηση, ειναι το γεγονός οτι η ιστορία της Εθνικής Αντίστασης πρέπει να μπεί στα σχολεία και να διδάσκεται σε ολες τις βαθμίδες της δημόσιας εκπαίδευσης, και αυτό γιατί ο τρόπος και οι συνθήκες κάτω απ τις οποίες γράφτηκε αυτή η τετράχρονη ιστορία βασικό της κίνητρο ειχε την αγάπη για την πατρίδα και τη λευτεριά. Γιατί οι συντελεστές της γι αυτά τα ιδανικά και αξίες δώσανε τον μεγάλο αγώνα. Αυτά τα ιδανικά συγκινούν τα παιδιά, τα αφομοιώνων και τα κάνουν παντοτινά τους ιδανικά.

Τα παραδείγματα των αγωνιστών που τουφεκίζονταν απ τους ειδεχθείς κατακτητές κατά δεκάδες και εκατοντάδες ακριβώς γιατί πολεμούσαν για το δίκαιο και τη λευτεριά της πατρίδας και την ώρα της εκτέλεσήςτους, εκτός από ζήτω η Ελλάδα, τραγουδούσαν στεντόρεια τη φωνή τον Εθνικό Υμνο χαράσσονται ανεξίτηλα στην ψυχής τους. Και οταν κινδυνεύσει η πατρίδα θα τρέξουν και αυτοί και εθελοντικά ακόμα στο κάλεσμά της. Απ τα σχολικά βιβλία μάθαμε και εμείς για τους ήρωες του 1821. Αυτούς ειχαμε πρότυπο και παράδειγμα και μπήκαμε στον αγώνα. Γι αυτό και οσοι απ τους αγωνιστές άφησαν πριν απ την αναγνώριση αυτόν τον υπαρκό κόσμο, τον άφησαν με πόνο και πίκρα οτι η κρατική εξουσία από πολιτική σκοπιμότητα απεμπόλησε αυτό το ύψιστο ΕΘΝΙΚΟ ΧΡΕΟΣ, που τόσο ζημίωσε το ΕΘΝΟΣ ΜΑΣ.

Ο Καθηγητής Βάσος Μαθιόπουλος προλογίζοντας το βιβλίο της ΕΔΙΑ ΟΙ ΝΑΖΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ» γράφει: «Αντικειμενικά η προσφορά του Ελληνικού λαού τα τέσσερα ηρωϊκά χρόνια 1940-1944 και απ την σκοπιά υψηλής ποιοτικής στάθμης συνεπειών για τους κατακτητές και ήθους του κάθε αγωνιστή και αγωνίστριας μόνο με δυο προηγούμενους σταθμούς της Ελληνικής ιστορίας συγκρίνεται: Με τη γενιά των Μαραθωνομάχων και τη γεγιά του 1821. Η γενιά της Αντίστασης υπήρξε άξια της Ελλάδας».

Αυτή η παράλειψη της πολιτεία να τίμησει ώς ώφειλε την Αντίσταση ζημίωσε πολύπλευρα το Εθνος. Αποδίδοντας τον οφειλόμενο φόρο τιμής προς τους συναγωνιστές και συμπολεμιστές της μεγάλης αριθμητικά στρατιάς των εθελοντών της Αντίστασης θέλω να πιστεύω, πως όλοι λίγο ως πολύ ο καθένας

γνωρίζει οτι υπάρχει σημαντική η διαφορά ως προς την πατριωτκή έξαρση ανάμεσα στον στρατιώτη-πολεμιστή και στον εθελοντή αγωνιστή της Αντίστασης.

Μέχρι σήμερα ούτε η ιστορία, ούτε η λαγοτεχνίας, μα ούτε και η τέχνη ασχολήθηκαν με θέμα αυτό οσον αφορά τη διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στον στρατευμένο και τον εθελοντή αγωνιστή και ειναι κρίμα. Και ειναι κρίμα γιατί και αν ολη την αλλη προσφορά του εθολιντή αγωνιστή του την παραγνώριζαν οι ιστορικοί και οι λογοτέχνες τη διαφορά ομως του στρατευμένου σε σχέση με τον εθελοντή έπρεπε να την προβάλουν για το καλό της ελλάδας στα όποια γραφτά τους και οχι μόνο αλλα και να την εξάρουν το γεγονός αυτό σαν κάτι οχι αξιοθαύμαστο τουλάχιστων σαν κάτι το ξεχωριστό. Σαν κάτι που γίνεται σπάνια και κυρίως από λίγους.

Δεν έπρεπε να τους διαφύγει το γεγονός αυτό, γιατί ο εθελοντισμός ειρηνικός και πολεμικός ειναι ενα δεδομένο που οχι μόνο ξεχωρίζει αλλα και χαρακτηρίζει την αγάπη προς τον συνάνθρωπο ο ειρηνικός και την πατρίδα ο πολεμικός. Τον πολεμικό εθελοντισμό την συναντάμε με δυό μορφες και τρόπους κατάταξης. Αυτόν που τον καλεί η οργανωμένη πολιτεία να καταγεί βάση νόμου που η ίδια εκδίδει προκειμένου να καλύψει συγκεκριμένες ανάγκες και ειδικότητες. Συνήθως κατατάσσονται εθελοντικά υπαξιωματικοί σαν μόνιμοι για επαγγελματική σταδιοδρομία σε δύο κυρίως κλάδους, σαν διοικητικοί και σαν τεχνικοί. Επίσης πολλοί κατατάσσονται εθελοντικά για να εκπληρώσουν την θητεία ή και την διασφάλιση της σταδιοδρομίας. Οι εθελοντές αυτοί ειναι αμοιβώμενοι.

Αλλη μια μορφή συγκρότησης εθελοντικών στρατιωτικών σωμάτων ειναι αυτό που συγκροτούνται στη διάρκεια του πολέμου και ειδικά των απελευθερωτικών κινημάτων. Τα σώματα αυτά αυτοεπιστρατεύονται από γνήσιο πατριωτισμό, ευγενικά αισθήματα και ιδελογία. Τα σώματα αυτά ειναι προεκτάσεις του εθνικού κράτους για απελευθέρωση μερικών ακόμα κατακτημένων εδαφών όπως τα αντάρτικα Μακεδονικά Θεσσαλικά και Κρητικά σώματα. Το σώμα του Μελλά, του Αγρα κλπ. Τα σώματα αυτά εξοπλίζονται από τα υπάρχοντα κράτη και οργανώνονται για να ενισχύσουν τις τακτικές ένοπλες δυνάμεις στο έργο τους. Λειτουργούν κατά κάπιον τρόπο υπο την ηγεσία και τις διαταγές του γενικού επιτελείου στρατού του κράτους που τα συγκρότησε.

Αυτού του είδους τα αυτοεπιστρατευόμενα σώματα εκτός τα αυτοφυή και αυτά που δεν ηταν προεκτάσεις του κράτους:συγκρότησης, εξοπλισμού και καθοδήγησης, δεν εχουν καμιά σχέση με την κατοχική αυτοεπιστράτευση. Και αυτό γιατι στην κατοχή το ελληνικό κράτος με την κατάληψη και της Αθήνας ειχε καταλυθεί. Οι Κατακτητές επέβαλαν το δίκό τους κράτος και μια κυβέρνηση Κούϊσλίγκς διορισμένη από τους κατακτητές που λειτουργούσε για λογαριασμό τους.

Πρότυπο αυτοεπιστράτευσης στην προεπαναστατική Ελλάδα, ηταν οι κλέφτες και οι αρματολοί, οι «Φιλικοί» ο Ιερός λόχος που οργάνωσε ο Αλέξανδρος Υψηλάντης το 1821, τα σώματα των φιλελλήνων που πήραν μέρος στην Επανάσταση και οι Μακεδόνες οπλαρχηγοί το 1821, τα σώματα των Γαριβαλδίνων ερυθροχιτώνων και η «Λεγεώνα των φιλελλήνων» το 1897. Εκτοτε δεν υπήρξε αυτοεπιστράτευση μέχρι που φτάσαμε στην κατοχή.

Ο στρατιώτης στρατεύεται από την Πολιτεία υποχρεωτικά και η ενδεχόμενη άρνησή του, επισύρει εις βάρος του βατύτατες ποινές-κυρώσεις. Και κάτι ακόμα που δεν το εχει ο εφελοντής πριν ακόμα ξεκινήσει για τη μάχη: η Πολιτεία του παρέχει επένδυση, υπόδεση διατροφή και εξοπλισμό. Και το βασικότερο ο επιστρατευμένος εκτος του οτι θα αποτελέσει μέρος του οργανωμένου στρατού, θα εχει αρωγό και συμπαραστάτη του συντεταγμένου κράτους, την οργανωμένη επιμελητεία, τα μέσα επικοινωνίας και μεταφοράς και κυρίως οταν μπεί στη μάχη θα καθοδηγείται από το Γενικό Επιτελείο κάτι που ο εθελοντής οχι μόνο δεν τα είχε αλλα αν ήθελε να φέρει σε πέρας το έργο για το οποίο αυτοεπιστρατεύτηκε έπρεπε να τα δημιουργήσει από μόνος του και αυτά πάντα σε εθελοντική βάση.

Στα χρόνια της κατοχής δεν υπήρχε η συγκροτημένη ελεύθερη πολιτεία. Μετά την κατάκτηση της χώρας ειχαν διαλυθεί τα πάντα. Ο αγωνιστής της Εθνικής Αντίστασης Αυτοεπιστρατεύτηκε. Ειναι εθελοντής στον σκληρό και άνισο αγώνα κατά των κατακτητών. Τον αγωνιστή δεν τον υποχρεώνει κανένας να βάλει σε κίνδυνο αυτή τη μοναδική μικρή σε μέγεθος και ανεπανάληπτη ζωή του. Η πατριωτική του συνείδηση κα μόνο του το επέβαλε. Θέλει αρετή και τόλμη η ελεθερία λεει σε μια ωδή του ο ποιητής Ανδρέας Κάλβος. Και οι δυο αυτές ιδιότητες συνυπάρχουν στον αγωνιστή της Αντίστασης και κυρίως της ΕΑΜικής.

Και κάτι ακόμα πιο βασικό: Ο επιστρατευμένος οταν συλληφθεί θεωρείται αιχμάλωτος πολέμου. Και σαν αιχμάλωτος δεν εκτελείται, δεν βασανίζεατι και αν συμβεί να ειναι τραυματίας περιθάλπεται. Η σύμβαση της Γενεύης του καλύπτη-εξασφαλίζει οχι μόνο τη ζωή αλλα του εγγυάται ολα τα ανθρώπινα δικαιώματα, ακόμα και τα έξοδα επιστροφής στη χώρα της καταγωγής του μετά τη λήξη του πολέμου.

Τα βάσανα του επιστρατευμένου αιχμαλώτου πολέμου τελειώνουν με τη σύλληψή του, ενώ του εθελοντή με τη σύλληψή του αρχίζουν και αυτό γιατί για τον εθελοντή η σύμβαση της Γενεύης δεν ισχύει. Ο συλληφθής εθελοντής αιχμάλωτος, σπάνια φτάνει στη βάση του εχθρού και πιο σπάνια στο στρατόπεδο. Αν συνέβαινε να ειναι τραυματίας, τελειώνει με την χαριστική βολή αφού ο εκτελεστή του, αν δεν επιβραβέβαιται δεν επιπλήτεται πολύ περισσότερο δεν τιμωρείται. Ο εθελοντής βασανίζεται για να δώσει τις χρήσιμες για τον κατακτητή πληροφορίες που μπορούν να βοηθήσουν στη σύλληψη και αλλων εθελοντών ανταρτών η και ολοκληρη τη μανάδα που υπηρετούσε ο συλληφθής. Επειτα ειναι το κόστος της περίθαλψής του τραυματία η διατροφή και η φύλαξη. Δεδομένα που εχουν άμεση σχέση με την απόσπαση μάχημης δύναμης για τη περίθαλψη και τη φύλαξη. Για τον εθελοντή εχθρό του κατακτητή, η εκτέλαση ηταν η πιο προσφιλής και λυσιτελής πράξη.

Την τέτοια βάναυση και απάνθρωπη συμπεριφορά του ο κατακτητής την διακιολογούσε με το σκεπτικό οτι αφού η χώρα κατακτήθηκε, τα όπλα παραδώθηκαν και η πολιτεία σχημάτισε κυβέρνηση εστω Κούϊσλιγκς ΕΣΥ ανθρωπάκι μου γιατί δεν πειθάρχισες στις αρχές και τους νόμους, αν οχι στους δικούς μας νόμους και αρχές, τουλάχιστο της δική σας «κυβένρησης» οπως πειθάχισαν οι υπόλοιποι συμπολίτες σου; Ποιός εισαι ΕΣΥ, που οχι μόνο αγνόησες νόμους και διατάξεις της κυβέρνησης της χώρας σου και μια κατοχή σαν τη γερμανική αλλα και τόλμησες να σηκώσεις όπλο ενάντια στη θέληση του Φίρερ; Δεν σκέφθηκες οτι παίρνοντας το όπλο θα ειχες να αντιμετωπίσεις ενα στρατό που μέσα σε λίγο χρόνο υπέταξε ολόκληρη την Ευρώπη και σε λίγο η σβάστικα θα κυματίζει στο Κρεμλίνο;

Το 1940 η Ευρώπη ηταν ηττημένη απ τον άξονα. Οι λαοί της Ευρώπης βυθισμένοι στην ηττοπάθεια και τη μοιρολατρία. Σκοτάδι και φόβος παντού. Κανένα φώς. Και μέσα σε αυτήν την οικουμενική σιωπή και ηττοπάθεια, οι Ελληνες στα βουνά της Αλβανία διεξάγουν τις πρώτες νικηφόρες μάχες ενάντια στον άξονα. Τότε οι ηττημένοι και φοβισμένοι λαοί της Ευρώπης, άρχισαν να ξαναβρίσκουν τον εαυτό τους. Να συνερχονται απ τον λίθαργο της ηττοπάθειας.

Οι Ελληνες εμφορούμενοι από το (Λακωνικό) ρητό που λέει οτι «Αλλο καλό δε μάθαμε, κάλιο από τη λευτεριά». Το ΕΑΜ δίπλα στο Επος της Αλβανίας, ειναι νέο ΣΗΜΑ (Μνημείο) της νεώτερης Ελλάδας. Οι παλιότεροι ζήσαμε αυτόν τον Δίδιμο αθλο των νέων Ελλήνων. Ζήσαμε και θαυμάσαμε και θαμποθήκαμε ακόμα από το μεγαλείο και τον ενθουσιασμό των στρατευμένων παιδιών της πατρίδας που πήγαιναν να βάλουν τα κορμιά τους φράχτη, να εμποδίσουν τον επιδρομέα να υποδουλώσει και να εξαπονδρίσει την πατρίδα μας.

Το πώς ο νικητής, ο θριαμβευτής ελληνικός στρατός υποχρεώθηκε να αφήσει άρον άρον τα εδάφη που πότισε με το αίμα, προκειμένου να μην εγκλωβιστεί στα βουνα της Αλβανίας, οταν επέδραμαν κατά της Ελλάδας οι ορδές του χίτλερ, αυτό οφείλεται απολκειστικά στη φιλοναζιστική πολιτική, του δικτατορικού

μεταξικού καθεστώτος, που ενώ έπαιξε την Ελλάδα να την βγάλει στον πόλεμο στο πλευρό της Αγγλίας, οταν οι Γερμανοί σάρωσσαν την Ευρώπη θεώρησε πως ειχε ερθει η σειρά της πέμπτης φάλαγγας. Της φάλαγγας που με την προπαγάνδα της ειχε διεισδύσει και επιρρέασει πολλά ανώτερα στελέχη του και υπηρεσίες του ελληνικού στρατού. Στελέχη που οχι μόνο πίστευαν στον φιλελληνισμό των Γερμανών, αλλα και σχημάτισαν την πρώτη γερμανό-ελληνική κυβέρνηση Κούϊσλιγκν.

Και το βασικότερο, προκειμένου να μην υποχρεωθούν οι κατακτητές να χρησιμοποιήσουν δικούς τους ανθρώπους που θα τους στρερούσαν απ τα μέτωπα για την επάνδρωση του κρατικού μηχανισμού τους παραχώρησαν αύθανδρο τον κρατικό μηχανισμό. Ενα μηχανισμό που αν δεν λειτουργούσε στα πρότυπα των ναζί, λειτούργησε για ενα μεγάλο διάστημα άψογα για λογαριασμό των κατακτητών. Ενα μηχανισμό που δεν χρειάστηκε να αντικαταστήσουν ουτε εναν από τους επικεφαλείς των μηχανισμών.

Μετά την ολοκλήρωση της κατοχής ο λαός έψανχε επίμονα και παντού να βρεί κάποιον «μεγάλο και τρανό». Κάποιον από αυτούς που σε αλλους καιρούς εκθείαζαν σε ολους τους τόνους την «προσφορά» τους προς λαό και το έθνος και δεν έβρισκε. Και δεν έβρισκε γιατί ο Βασιλιάς και οι μέλλοντές να γίνουν, οι Τέως και ο νύν πρωθυπουργό και υπουργοί και οι μέλλονττες να γίνουν ειχαν φύγει για τα απάνεμα λιμάνια πριν την κατοχή της χώρας.

Μετά την κατάρευση του μετώπου ειχαν αποδιοργανωθεί τα πάντα και ενω η πείνα σκότωνε ανθρώπους και η ύπαιθρος στέναζε κάτω απ τη μπότα των κατακτητών το 4ο Αυγουστιανό κράτος και η «εθνική ηγεσία» ενα στόχο ειχαν να σκοτώσουν την αγάπη του λαού για την Ελλάδα, χωρίς να νοιώθουν την παραμικρή ανησυχία για το μέλλον της. Για όποιον θέλει να μάθει για τον τρόπος και τη βιασύνη της φυγής, ο Νομπελίστας Ποιητής Γ. Σεφέρης, υπάλληλος τότε του Υπουργίου των εξωτερικών θα εχει την ακριβή εικόνα...Στο γραπτό του Γ. Σεφέρη θα δεί ο αναγνώσης, με πιο τρόπο και για ποιόν λόγο σύσσωμη η «εθνική ηγεσία»γύρισε την πλάτη στους Ελληνες και την Ελλάδα.

Με αυτήν την εικόνα έκλεισε η αυλαία του μεσοπολέμου, οχι ομως και της 4ο αυτγουσιανής κλίκας, που τόσο στο εσωτερικό σε αρμονική συνεργασία με τους Ναζί, οσο και στο εξωτερικό συνέχισαν το καταχθόνιο έργο τους που δεν ηταν αλλο από το να επιβληθεί μεταπολεμικά το νεοφασιστικής κοπής μοντέλο διακυβέρνησης. Με αυτή την εικόνα της καταστροφής και της φρίκης άνοιξε η νέα φαση της ρτραγωδία των Ελλήνων. Η τετράχρονη τραγωδία της κατοχής.

Ο ναζισμός πέρασε πάνω από το σώμα της Ελλάδας και δεν έμεινε μια γωνιά της στεγνή από αίματα. Ο λαός αναδιπλώνεται στον εαυτό του και προσπαθεί να αντιμετωπίσει το νέο δράμα. Ειναι σκλάβος μα δεν θέλει να το παραδεχθεί, να βάλει το κεφάλι κάτω. Και αναρωτιέται πως από νικητής και απελευθερωτής δοξασμένος βρέθηκε σκλάβος... Δεν στέργει να σκύψει το κεφάλι και να δεχθεί τη σκλαβιά του «ως πεπρωμένην μοίραν εις την οποίαν-κατά το Μαντείο των Δελφών υποτάσσονται και οι Θεοί». (Ηρόδοτος).

Βίωσα προσωπικά απ το ξεκίνημα την Αντίσταση και από προσωπική εμπειρία ξέρω πως υπήρξαν πολλές Αντιστασιακές οργανώσεις στη χώρα μας. Εκτός απ το ΕΑΜ, ο ΕΔΕΣ (μέχρις οτου δεν ενέδωσε στον πειρασμό...) η ΕΚΚΑ , η ΠΕΑΝ και πολλές μικρότερες μα και ατομικές ακόμα που πολέμησαν τους κατακτητές. Ομως κατά γενική ομολογία το ΕΑΜ και το στρατιωτικό σκέλος του τον ΕΛΑΣ ηταν η σπονδυλική στήλη της Αντίστασης. Αλλη μια διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στις αντιστασιακές οργανώσει ειναι το γεγονός οτι ολες οι αλλες οργανώσεις έδρασαν τοπικά ενώ το ΕΑΜ ειχε σε πανελλαδική κλίμακα δράση. Δεν θα ηταν δε υπερβολή αν έλεγε κανείς πως το ΕΑΜ ειχε οργανώσεις και πιο μικρό και απόμακρο χωριό.

Στη διάρκεια της κατοχής ο ΕΛΑΣ απελευθέρωσε ενα σημαντικό τμήμα της χώρας και εκεί οργανώθηκε και λειτούργησε το κράτος της ΕΛΕΥΘΕΡΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ. Σχημάτισε προσωρινή κυβέρνηση με Πρόεδρο τον Αέξανδρο Σβώλο, Καθηγητή του συνταγματικού δικαίου, με πρωτεύουσα το χωριό Βίανη της Ευρυτανίας. Εκλέχθηκε με ψηφοφορία σε όλη την Ελλάδα το Εθνικό Συμβούλιο-βουλή του ελεύθερου κράτους-με έδρα τους Κορυσχάδες Ευρυτανίας. Και σε αυτήν την ελεύθερη περιοχή λειτουργήσαν πρωτόγνωροι λαϊκοί θεσμοί: «ΛΑΪΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΕΛΛΑΔΑ» εργο του Γιωργούλα Μπέκϊου.

Αντί λοιπόν, πριν την αναγνώριση να αξιολογήσει κοινωνικό-ιστορικά τη γενιά της Αντίστασης, γιατί η εμφάνιση της γενιάς αυτής, στη σκηνή της Νεοελληνικής ιστορίας, ειχε κάτι το ασύγκριτο αν οχι το ασύληπτο. Οι άνθρωποι της Αντίστασης ηταν παληκάρια. Ηταν η εποχή που μόνο παληκάρια μπορούσαν να συμμετέχουν. Η ηγεσία της Αντίστασης ηταν μια «Φτερωτή Γενιά». Τότε δεν μπορούσες να τσαιμπουρδίσεις γιατί έβαζες ζωή μέσα. Δεν ηταν εποχή που μπορούσες να πάς μια την η αλλά ομάδα. Καμιά αλλη γενιά μετά το 21, δεν αντίκριζε οπως η κατοχική γενιά το φάσμα της τριπλής κατοχής, το φάσμα της πείνας, του πολέμου και την μπότα των κατακτητών να συνθίβει για τέσσερα χρόνια τους Ελληνες και την Ελλάδα. Αντί να διαλογηθεί με την γενιά αυτή, γιατί Αντίσταση σημαίνει πρώτα απ ολα και πάνω απ όλα ΕΘΝΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ, Σημαίνει Εθνική Καταξίωση, Σημαίνει Γραμματολογική Εθνική Παιδεία, Σημαίνει ΓΝΩΣΗ του αντικειμένου της ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ. Σημαίνει Ιστορία. Να ξέρουν οι μετέπειτα γενιές, τί ακριβώς ειχε συμβεί και χρειάστηκε να οργανωθεί Αντίσταση. Πότε, Πού, Πώς και από Ποιούς.

Σημαίνει ανέγερση Μνημείων στους τόπους της θυσίας, αντίστοιχα με την προσφορά. Σημαίνει Μουσεία Εθνικό και Τοπικά. Σημαίνει αξιοποίηση της Αντιστασιακής Λογοτεχνίας, της Ποίησης και του Θεάτρου. Σημαίνει καθημερινότητα. Σημαίνει χρηματοδότηση για μεταπτυχιακές σπουδές-Δοκτορά με αποκλειστικό θέμα κατά τομείς την Αντίσταση. Σημαίνει Αποδοχή και Παραδοχή της Εθνικής Αντίστασης. Σημαίνει ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ χωρίς εισαγωγικά. Σημαίνει Πράξη Εθνικής Απελευθέρωσης.

Το μεγαλείο της διάστασης με τον κατακτητή και η Αντίσταση του υπόδουλου και υπο κατοχή Ελληνα, βρίσκεται στο γεγονός οτι ο υπήκοος μέσω της Αντίστασης, οχι μόνο αμφισβητή την κατοχή, αλλα μέσω της Αντίστασης, διεκδηκεί εκτός απ την αξιοπρέπεια και την ιδιότητα του πολίτη και τη Λευτερία του. Μια ιδιωτήτα και ενα αγαθό που του τα αφαίρεσαν οι κατακτητές σε συνεργασία με τον ντόπιο κατοχικό κατεστημένο. Οταν το άτομο ανακτά την ικανότητα να ειναι υποκείμενο της ιστορίας, οταν η συλλογικότητα συντονίζει και συνδέει την ορμή της θέλησης για ελευθερίας σε κοινό αγώνα, οπως τον δρομολόγησε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, τότε ανεξάρτητα απ την έκβασή του, εχει γίνει ενα τεράστιο βήμα προς τα μπρός.

Εχει επιτευχθεί, η υπέρβαση της αδράνειας και η κατάσταση υποταγής. Εχει εκδηλωθεί η πράξη ευθύνης και αυτονομίας και η διεκδίκηση πλέον της αυτονομίας μεταφέρεται απ τη απόρριψη της κατοχής και τη διαμαρτυρία στη σύγκρουση. Την αλλη μέρα άρχισε η ατελείωτη πορεία για την απελευθέρωση...

Παρά την ευρωπαϊκης κοπής βαβραρότητα που αλωνίζει την πατρίδα, παρά τον βιασμό, την αρπαγή, τη λεηλασία και τον καθημερινό φόνο, η ψυχή του Ελληνα δεν υποτάσσεται και τα πρώτα σκιρτήματα Εθνική Αντίστασης στη ναζιστικό-φασιστική εισβολή και κατοχή παρουσιάζονται από την πρώτη στιγμή.

Μετά τον φρικτά θάνατο που Εθνομάρτυρα Ρηγά, το 1814 ιδρύεται η «Φιλική Εταιρεία» απ τον Τσακάλωφ, τον Σκουφά και τον Ξάνθο. Η Φιλική εταιρεία δεν ηταν «Λαϊκό δημιούργημα». Στη φάση αυτή οι Ραγιάδες και οι αλλες κοινωνικές ομάδες δεν ηταν οι κλητοί της ιστορίας. Βέβαια, οι Ραγιάδες μισούσαν τους Τούρκους σπαχήδες και τους Ρωμιούς κοτζαμπάσηδες, τσιφλικάδες και τους τοκογλύφους και ήθελαν πολύ το ξεσκλάβωμα, λόγω θέσης ομως δεν μπορούσαν να «συλλάβουν την ιδέα της Εθνικής

εξέγερσης», να οργανώσουν μυστική-συνομοτική εταιρεία και να βάλουν στην προοπτική τους ενα μελετημένο Εθνικό-πολιτικό πρόγραμμα, οπως το έκαναν οι σύντροφοι του Ρήγα και σε συνέχεια οι ιδρυτές της Φιλικής Εταιρείας.

Με δυο λόγια η Ελληνική Επανάσταση του 21 ηταν και παραμένει ενας μεγάλος σταθμός οχι μόνο της Νεοελληνικής ιστορίας αλλά και της Ευρώπης. Ο Εθνικό-απελευθερωτικός αγώνας των προγόνων μας από τη μια μεριά έδειξε τη ζωτικότητα του λαού μας και απ την αλλη το ξεχαρβάλωμα της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, που μέχρι τότε θεωρούνταν απ τις μεγαλύτερες στρατιωτικές δυνάμεις στις αρχές του 19ου αιώνα. Δεδομένα που ενεθάρυναν την ηγεσία να συνδέσει των αγώνα με την πατρογονική κληρονομιά και την διεκδίκηση αυτής της πατρογονικής κληρονομία.

Την κληρονομια αυτή την διεκδίκησαν οι Ελληνες με το στόμα του πρώτου Πρωθυπουργού της Ελλάδας Γιάννης Κολέτης, ο οποίος παραβλέπονταν την δήλωση του Αυστριακού αρχικαγκελάριου Μεττερνίχ οτι: «Δεν υπάρχει Ελληνικό Εθνος, ούτε αναγνωρίζονται μέσα στο τουρκικό κράτος αλλες εθνότητες παρά μόνο οι Τούρκοι», αυτήν ακριβώς την πατρογονική κληρονομιά την ενσωμάτωσε στο σύνθημαααα: ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ.

Ιστορικά συνεπώς και η 25η Μαρτίου, δεν εχει καμιά σχέση με την ημέρα έναρξης της επανάστασης, ούτε με την ημέρα που κατακτιέται «η πολιτική ύπαρξη και ανεξαρτησία της Ελλάδας», εστω και με το «προσωρινό πολίτευμα». Και ομως εμείς εξακολουθούμε να τη γιορτάζουμε την ημέρα της 25η Μαρτίου σαν την ημέρα έναρξης. Και οταν αυτός ο αγώνας που αναστάσε το Ελληνικό Εθνος, δεν γιορτάζεται στη συγκεκριμένη ημερομηνιά αναρωτιέται ο καθένας πώς, απ ποιούς και για ποιούς εχει γραφτεί η Νεοελληνική ιστορία.

Ιστορικά και χρονολογικά, η 1η Ιανουαρίου 1822, ειναι η μέρα γέννησης της Νέας Ελλάδας, η 26η Οκτωβρίου 1912 η μέρα που η Ελλάδα πήρε την «οριστική» γεωγραφικής της διαμόρφωση με την απελευθέρωση της Θεσσαλονίκης και η 12η Οκτωβρίου 1944 που απελεύθερωθηκε η χώρα απ την ????????Το 1940 η Ευρώπη ειναι ηττημένη απ τον άξονα. Οι λαοί της Ευρώπης βυθισμένοι στην ηττοπάθεια και τη μοιρολατρία. Σκοτάδι και φόβος παντού. Κανένα φώς από πουθενά. Και μέσα σε αυτήν την οικουμενική σιωπή και την ηττοπάθεια, οι Ελληνες στα βουνά της Αλβανία διεξάγουν τις πρώτες νικηφόρες μάχες ενάντια στον άξονα. Οι Ελληνές ανατρέπουν την παγκόσμια αίσθηση οτι ο άξονας ειναι αήττητος. Τότε οι ηττημένοι και φοβισμένοι λαοί της Ευρώπης, άρχισαν να ξαναβρίσκουν τον εαυτό τους. Να ξυπνούν.???????????/ ???????

Τη στιγμή που συνεργάτες απεργάζονταν την φασιστική προοπτική, ο λαός με την καθοδήγηση του ΕΑΜ, με μικρές ελάχιστες εξαιρέσεις ετοίμαζε τις πολιτικές και στρατιωτικές οργανώσεις και τις δομές εκείνες, που οχι μόνο να απελευθερώθεί τη χώρα απ την τριπλή κατοχή, αλλα και να λύθουν τα όσα κοινωνικό-πολιτικά και οικονομικά προβλήματα άφησε άλυτα λόγω του ιστορικού συμβιβασμού των αστών με τους Κοτζαμπάσηδες και τον Κλήρο το 21, καθώς και τα καινούρια που σώρευσε η εκατοντάχρονη Αστικο-Τσιφλικάδικη εξουσία. Ετσι ωστε μετά την απελευθέρωση της χώρας και τη λήξη του Β! παγκοσμίου πολέμου, να μήν επιστρέψει ξανά η Ελλάδα στο προπολεμικό καθεστώς και ειδικά στο επάρατο της 4ης Αυγούστου.

Στις 12 του Οκτώβρη του 1944, μόλις ειχαμε βγεί από μια τετράχρονη πολεμική θύελλα, που ξεθεμελίωσε τον τόπο και άφησε πίσω της ερείπια και τάφους. Αντί την ημέρα αυτή να γιορτάσουμε οπως γίνεται σε αυτές τις περιπτώσεις την απελευθέρωση της Ελλάδας. Μπορεί να απελευθερώθηκε η χώρα ο αντικειμενικός ομως σκοπός σχεδίου των Αγγλων, των πρακτόρων, των συντηρητικών δυνάμεων και των εθνικώς μεταμορφωθέντων δοσιλόγων σε αγωνιστές κα ήρωες δεν ειχε ακόμα επιτευχθεί.

Η υλοποίηση αυτού του κοινού στόχου των ντόπιων φασιστικών και αντιδραστικών δυνάμεων και των ξένων, προϋπόθεται δίπλα στα ερείπια και τους τάφους που άφησε η τετράχρονη κατοχή θα σώρευε και αλλα ερείπια και καινούριους τάφους. Τάφους που διακαίωσαν με την τροπή που πήραν τα πράγματα μεταπελευθερωτικά στη χώρα την πρόβλεψη του Ποιητή Φώτη Αγγκουλέ, που σε μερικές μόνο λέξεις συμπύκνωσε το μέγεθος της ανθρώπινης θυσίας: «Τόσοι σταυροί που στήθηκαν, τόσοι σταυροί που θα στηθούνε, εμάς μονάχα με τους σταυρούς μπορούν να μας μετρούνε».

Μπορεί το κατεστημένο μέσω των όποιων συμβιβασμών, συναλλαγών και διαπλοκής να βρήκε ανθρώπους και κυρίως συγγραφείς, λογοτέχνες και δημοσιογράφους, να διαστρευλώσουν και να παραποιήσουν την 4χρονη Αντιστασιακή ιστορία και κυρίως να μετατρέψουν τους συνεργάτες σε «πατριώτες» και «ήρωες» και τους αγωνιστές συλλήβδην σε μιάσματα, απάτριδες, άθεους, ΕΑΜοβούλγαρους και σε εσωτερικό «εχθρό».

Οπως η Επανάσταση του 21, ηταν ενα μεγάλο κοσμοϊστορικό γεγονός, από εκείνα που προκαλούν ΔΕΟΣ σε όποιον το κοιτάξει κατάματα και σε όποιον αποφασίσει να αναμετρηθεί μαζί του. Η διαπίστωση αυτή δεν αφορά μόνο την πυκνότητα, την ποιότητα και τη σημασία των γεγονότων και αλλαγών, που προκάλεσε αυτή η τεράστια σε μέγεθος ανατροπή. Αφορά και τα κείμενα που αναφέρονται σε αυτήν. Το ίδιο περίπου δέος θα νοιώσει και αυτός, που θα αποφασίσει να κοιτάξει κατάματα την Εθνική Αντίσταση και να αναμετρηθεί μαζί της. Γιατί αν αγώνας των Ελλήνων το 21, εδραίωσε την αντίληψη και την ανάγκη να συγκροτηθεί ο αστερισμός των ομάδων σε οργανωμένη κοινωνία και σε Εθνος, η Εθνική Αντίσταση γενικά και η ΕΑΜική ειδικά, εκτός του οτι διατήρησε αδιατάρακτη την ενότητα του λαού, συνέβαλε στη συντριβή του άξονα και την απελευθέρωση της χώρας. Ανοιξε το δρόμο για τα εθνικά απελευθερωτικά κινήματα των σκλαβωμένων αποικιακών λαών. Των λαών που ζούσαν για εκατοντάδες χρόνια κάτω απ την πιό απάνθρωπη και κτηνώδη βία.

Στην ιεράρχιση των στόχων της Αντίστασης, την πρώτη θέση κατείχε η Απελευθέρωση της χώρας και τη δεύτερη να συνταχθούμε σε μια ανεξάρτητη πολιτεία. Να κρατήσουμε τη φορά αυτή την Ελλάδα ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΜΑΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ. Να πάρουμε τα όποια προβλήματα αποσχολούν το λαό και τη χώρα στα ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΧΕΡΙΑ. Να την ανασυγκροτήσουμε και να την εντάξουμε ελεύθερη και ανεξάρτη πιά στη χωρία των αναπτυγμένων Ευρωπαϊκών χωρών. Και η Τρίτη να κρατήσουμε μεταξύ μας, τις όποιες διαφορές και να τις λύσουμε ΜΟΝΟΙ ΜΑΣ, χωρίς καμιά ΞΕΝΗ επέμβαση. μέχρι και σήμερα, εχει και πρέπει να θυμάται, να τιμά και να δοξάζει τους αγωνιστές αυτών των τριών επετείων. Και να γιατί πρέπει να θεωρούμε και να γιορτάζουμε αυτές τις τρείς ημερομηνίες.

Το κατεστημένο ομως, που ενδιαφέρεται μόνο για την εξουσία και τα ταξικά συμφέροντα και οχι για την ιστορία κάνει τους δικούς του υπολογισμούς. Εχει τις δικές του απόψεις οσον αφορά τις ημερομηνίες των επετείων και τους αγωνιστές. Ο λαός οπως το 21, το 12 και στη διάρκεια της τριπλής καταχής 1941-44 έγραψε ιστορία. Τη δική του πραγματική-αληθική και ζωντανή ιστορία.

Για τους ίδιους λόγους: ταξικούς, ιδεολογικούς και συμφέροντος και κυρίως για να μή ανασυρθούν οι ενταφιασμές «θαμένες-χαμένες» στο μεταπολεμικό κομφούζιο μνήμες, προσφοράς και θυσιών του απλού και ανώνυμου λαού παλιά και τώρα και kυρίως για να μην αναδειχθούν ποιοί ειναι αυτοί που εγκατάλειψαν λαό και χώρα. Να μην αναδειχθούν οι συνεργάτες-δοσίλογοι των κατακτητών, οι οικιοτίδες, οι απόντες και οι πολέμιοι Νενέκοι του 21 και της Αντίστασης, μόνο την επέτειο της απελευθέρωσης της Θεσσαλονίκης γορτάζουμε στη συγκεκριμένη ημερομηνία, ενω τις αλλες δυό ημερομηνίες των επετείων τις έχουμε μεταθέση ή παραβλέψει, οπως και πολλά αλλα για τους ίδιους πάντα λόγους στη χώρα μας.

Παράδειγμα η 25η Μαρτίου, καθιερώθηκε και γιορτάζεται σαν η ημέρα έναρξης του αγώνα για την εθνική απελευθέρωση με βασιλικό διάταγμα το 1838. Τό ιδιο συμβαίνει και με τη 12η οκτωβρίου του 44, που ειναι η ημέρα που απελευθερώθηκε η χώρα απ τους τρείς κατακτητές, εμεις γιορτάζουμε την 28η Οκτωβρίου του 1940.

Αντί να γιορτάζουμε την ημέρα της απέλευθέρωσης της χώρας απ τους κατακτητές, γιοτράζουμε την ημέρα της έναρξης του πολέμου που μας κήρυξε η Ιταλία. Αυτά ειναι μερικά ακόμα απ τα πολλά οξύμωρα και ανιστόρητα πράγματα που συμβαίνουν στη χώρα μας σε ό,τι εχει σχέση με την ιστορία του μεσοπολέμου και ειδικά με την μεταπολεμική, αλλα και γι αυτό καθ εαυτό το 21. Και ειναι οξύμωρα και τραγικά συνάμα γιατί, ούτε της Επανάσταση η νίκη ηταν γνωστή εκ των προτέρων, ούτε και η κήρυξη του πολέμου μπορεί να προβλέψει τη νικηφόρα κατάληξη, ωστε να θεωρηθεί εκ των πρωτέρων ημέρα επιτειακής γιορτής η κήρυξη του πολέμου την 28η Οκτωβρίου 1940. Μπορεί π.χ η Γερμανία να γιορτάζει σαν εθνική επέτειο την ημέρα που κήρυξε τον Α! ή τον Β! παγκόσμιο πόλεμο;
Ηταν αυτή η λαογέννητη Αντίσταση, που οχι μόνο έδωσε πνοή και δύναμη στο λαό να μήν γίνει αποδεκτεί την κατοχή, αλλα και με πίστη στις πατρογονικές παρακαταθήκες, αγωνίστηκε στα μαρμαρένια αλώνια για την χιλιάκριβη τη Λευτεριά με τους τρείς κατακτητές. Αγωνίστηκε, για να διατηρηθεί στη ζωή η μικρή στο δέμας, αλλά μεγάλη σε προσφορά και τις θυσίες στην κοινωνία των Ανθρώπων η μικρή μας Ελλαδίτσα.

???????Πιστεύω, πως το μεγαλύτερο και ιερότερο καθήκον κάθε λαού και ατόμου, ειναι να υπασπίζεται την πατρίδα του, για να μπορεί να ΕΙΝΑΙ και να ΖΕΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ. Ο μεγάλος Περικλής στον Επιτάφιο ειχε πεί επί λέξη: «Ενθα βραβεία αρετής μέγιστα πρόκειται εκεί ζώσιν πολίται και άριστοι άνδρες». Οι Ελληνες στην μακραίωνη ιστορική πορεία, οσες φορές χρειάστηκε να υπερασπιστούν την πατρίδα και την ελευθερία, παλιά και πρόσφατα το έκαναν πρόσβαρα και στην κατοχή εθελοντικά για τη χιλιάκριβη τη Λευτεριά.

???????Να επιβεβαιώσει με τον αγώνα και τις όποιες θυσίες χρειάστηκαν οτι εμεί οι Ελληνες, δεν ήμαστε τυχαίοι και τυχάρπαστοι σε αυτήν τη Βαλκανική γωνιά της Ευρώπης. Σε αυτό το σταυροδρόμη του κόσμου.

???????Να αποδείξει οτι έχουμε ταυτότητα, ιστορία, παράδοση και σελίδες αγώνων :Εθνικής, Ηθικής και Πνευματικής Αντίστασης και εναν Αξιοθαύμαστο Πολιτισμό. Εχουμε αποσκευές πλούσιες σε Αρετή, Τόλμη και Αξιοπρέπεια. Εχουμε Αξιοπρεπές Παρελθόν, Παρόν και Μέλλον και μιά Τεράστια Αγνωνιστική και Πνευματική Προσφορά στην Παγκόσμια Κοινότητα. Και εναν πολιτισμό που άρδευσε με τον αγωνιστικό και πνευματικό του πλούτο, τον δυτικό πολιτισμό σε βαθμό που στο βάθος του ο δυτικός πολιτισμός, να μην ειναι τίποτε αλλο παρά οι ελληνικές αρχές και αξίες, ζωντανές, γονιμοποιημένες και προσαρμοσμένες στις ανάγκες της σύγχρονης ζωής.

?????????Να τους θυμίσουμε, οτι εκτός απ τη μακραίωνη ιστορία εχει και γερά αγωνιστικά θεμέλια αυτός ο τόπος. Και δεν ειναι μόνον η αρχαία ιστορία, η ιστορία της αρχαίας Αθήνας, της αρχαίας Σπάρτης, της Θήβας, της Ιωνίας, της Μακεδονίας, της Κρήτης, τις Μυκήνες, της Τροία, της Θράκη και μέσα απ το βυζάντιο, την τουρκοκρατία και την Ενετοκρατία. Μα και η Νεότερη μετά το 21, του 1912, του 1922, το 1936, το 1940-44, τον εμφύλιο, την Χούντα του 1967, μα και μετά το 1974, ο αγώνας συνεχίζει.

?????????? Να τους θυμίσουμε για άλλη μια φορά, οτι σε αυτήν εδώ τη λεκάνη της Μεσογείου, σε αυτήν τη βραχώδη γωνιά της Ευρώπης και σταυροδρόμι του κόσμου γεννήθηκαν τα Γράμματα, οι Επιστήμες και οι Τέχνες. Ο ελληνικός πολιτισμός, ειναι αυτό που υποχρέωσε τον Ser Xenry Samner maihny να πεί : «Σ ενα μικρό λαό δόθηκε να δημιουργήσει την αρχή της προόδου. Αυτός ο λαός ηταν ο

ελληνικός. Εξω απ τις τυφλές δυνάμεις της φύσης τίποτε δεν κινειται μέσα σ αυτό το σύμπαν που να μην εχει ελληνική καταγωγή».

???????Αυτήν την μεγάλη πολιτιστική και αγωνιστική κληρονομιά, αυτόν τον πλούτο ιδεών, οραμάτων και αξιών, αυτό το αγλάϊσμα, αυτό το αγίασμα της μακραίωνης ιστορίας του, ο λαός και ειδικά οι γενιές του 20-30 και του 30-40, δεν θα την αφήνε ανυπεράσπιστη. Ο πολιτισμός ειναι ιστορία. Ειναι το ανώτερο στάδιο της Ανθρώπινης σκέψης στη διαδρομή των αιώνων. Η ιστορία ειναι παρελθόν και το παρελθόν, οταν δεν το αναλύουμε ιστορικά στις πραγματικές του διαστάσεις και δεν διδασκόμαστε από αυτό κάποτε θα ξαναστηθεί όρθιο μπροστά μας. ???????????????ΕΔΩ

Οπως λοιπόν, ο Υψηλάντης καλούσε τους Φιλικούς να οπλιστούν και να συνδράμουν με ολα τα μέσα τον Ιερό αγώνα, ετσι και οι κομμουνιστές που πρωτοστάτησαν για την ίδρυσει του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου, (ΕΑΜ) καλούσε το λαό να μαζέψει όπλα και να συνδράμει με όλες του τις δυνάμεις τον εξ ίσου Ιερό αγώνα για την απελευθέρωση της Ελλάδας απ την τριπλή σκλαβιά.

Ο αλβανικό πόλεμος και Αντίσταση ηταν μια αποκάλυψη για τον κόσμο. Τη στιγμή που οι συνεργάτες απεργάζονταν την φασιστική προοπτική, ο λαός με την καθοδήγηση του ΕΑΜ, με μικρές ελάχιστες εξαιρέσεις ετοίμαζε τις πολιτικές και στρατιωτικές οργανώσεις και τις δομές εκείνες, που οχι μόνο να απελευθερώθεί η χώρα απ την τριπλή κατοχή, αλλα και να λύθουν τα όσα κοινωνικό-πολιτικά και οικονομικά προβλήματα άφησε άλυτα λόγω του ιστορικού συμβιβασμού των αστών με τους Κοτζαμπάσηδες και τον Κλήρο το 21, καθώς και τα καινούρια που σώρευσε η εκατοντάχρονη Αστικο-Τσιφλικάδικη εξουσία. Ετσι ωστε μετά την απελευθέρωση της χώρας και τη λήξη του Β! παγκοσμίου πολέμου, να μήν επιστρέψει ξανά η Ελλάδα στο προπολεμικό καθεστώς και ειδικά στο επάρατο της 4ης Αυγούστου.

Διαβάζοντας κανείς την ελληνική ιστορία και ειδικά τη σύγχρονη πείθεται απ τις πρώτες ακόμα γραμμές, οτι ζούμε σε μια χώρα που εχει παλιά και σύγχρονη ιστορία περισσότερη από οση μπορεί να καταναλώσει. Σε ό,τι αφαρά τη σύγχρονη και ειδικά το 21 διαβάζοντάς την απαγοητεύεσε. Και απαγοητεύεσσε γιατί οσο και αν ψάξεις δεν θα βρείς κάποια αναφορά στους αστούς που ηταν και οι ηγεσία της Επανάστασης. Καμιά αναφορά στους «Φιλικούς» που ηταν οι ηγέτες της Επανάστασης και κυρίως καμιά μα καμιά απολύτως αναφορά στους Ραγιάδες που έβαλαν πρόσβαρα το αίμα για τη Νίκη.

???ΕΔΩ Οπως η Επανάσταση του 21, ηταν ενα μεγάλο κοσμοϊστορικό γεγονός, από εκείνα που προκαλούν ΔΕΟΣ σε όποιον το κοιτάξει κατάματα, σε όποιον αποφασίσει να αναμετρηθεί μαζί του. Η διαπίστωση αυτή δεν αφορά μόνο την πυκνότητα, την ποιότητα και τη σημασία των γεγονότων και αλλαγών που προκάλεσε αυτή η τεράστια σε μέγεθος ανατροπή. Αφορά και τα Συνταγματικά και όποια αλλα κείμενα που αναφέρονται σε αυτήν. Γιατί αν το 21σαν στόχο ειχε τη συγκρότηση του έθνους-ΓΕΝΝΗΣΗ της Ελλάδας-την απελευθέρωση εστω ενός τμήματος του ελλαδικού χώρους και τη δημιουργία της κρατικής οντότητας. Το ίδιο περίπου δέος θα νοιώσει και αυτός που θα αποφασίσει να κοιτάξει κατάματα την Εθνική Αντίσταση και να αναμετρηθεί μαζί της. Και να γιατί:

Στην ιεράρχιση των στόχων της Αντίστασης, την πρώτη θέση κατείχε η Απελευθέρωση της χώρας και τη δεύτερη να συνταχθούμε σε μια ανεξάρτητη πολιτεία, να απαλλαγούμε απ τη μέγκενη της εξάρτησης και την κουλτούρα της υποταγής. Να κρατήσουμε τη φορά αυτή την Ελλάδα ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΜΑΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ. Να πάρουμε τα όποια προβλήματα αποσχολούν το λαό και τη χώρα στα ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΧΕΡΙΑ. Να την ανασυγκροτήσουμε και να την εντάξουμε ελεύθερη και ανεξάρτη πιά, στη χωρία των αναπτυγμένων Ευρωπαϊκών χωρών. Και η Τρίτη να κρατήσουμε μεταξύ μας, τις όποιες διαφορές και να τις λύσουμε ΜΟΝΟΙ ΜΑΣ, χωρίς καμιά ΞΕΝΗ επέμβαση. Για να πάψει επιτέλους η χώρα μας να παίζει το ρόλο του αρωγού, που συνεπάγεται πλήθος ταπεινώσεων και εξεφτελισμών, ακόμα και οταν βρίσκεται

με το μέρος ή στο πλευρό των νικητών. Να μην ξανά συμβεί αυτό που συνέβει με τον Α! Παγκόσμιο Πόλεμο, την Μικρασιατική καταστροφή, το Δεκέμβρη του 44 και τον Μάρτη του 1947. Να μην ξαναγίνει η γνωστή «ψοροκώσταινα».

Αυτήν την μεγάλη πολιτιστική και αγωνιστική κληρονομιά, αυτόν τον πλούτο ιδεών, οραμάτων και αξιών, αυτό το αγλάϊσμα, αυτό το αγίασμα της μακραίωνης ιστορίας του, ο λαός και ειδικά οι γενιές του 20-30 και του 30-40, δεν θα την αφήνε ανυπεράσπιστη. Ο πολιτισμός ειναι ιστορία. Ειναι το ανώτερο στάδιο της Ανθρώπινης σκέψης στη διαδρομή των αιώνων. Η ιστορία ειναι παρελθόν. Και το παρελθόν, οταν δεν το αναλύουμε ιστορικά και στις πραγματικές του διαστάσεις και δεν διδασκόμαστε από αυτό κάποτε θα ξαναστηθεί όρθιο μπροστά μας.

Για να γίνει αποδεχτός αυτός ο τρόπος συγγραφής της ιστορία μέσω της εκπαίδευσης έχουμε σαν λαός γαλουχηθεί να δεχόμαστε και προβάλουμε σαν αληθινή την κατασκευασμένη ιστορία για τις κάθε φορά σύγχρονες και μή ανάγκες. Μια ιστορία που να εξυπηρετεί την κάθε φορά νέα ταξική και μόνο. Την υποταγή της στα κελεύσματα και τους στόχους της κάθε φορά νέας τάξης πραγμάτων. Συνεπώς αν ειναι αλήθεια οτι η ιδεολογική ανάγνωση και χρήση της ιστορίας παράγει προπαγάνδα, αλλο τόσο ειναι αλήθεια οτι η ανάγνωση της ιστορίας παράγει ιδεολογία και μάλιστα, Επαναστατική αφού ό,τι ειναι αληθινο ειναι και Επαναστατικό.

Η Μοναρχική Δεξιά, αλλα και το υποκριτικό παλαιό-δημοκρατικό Κέντρο, η παλιά και νέα φαυλοκρατία του τόπου, εχουν διαπράξει ολοι από κοινού συμφέροντος κινούμενοι: ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΕΘΝΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ της Νεοελληνικής ιστορίας, ΑΡΝΗΘΗΚΑΝ ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ, το έργο της, την προσφορά της και τους ανθρώπους που συμμετείχαν. Την Εθνική Αντίσταση του 1941-44, που αποτελεί την παγκόσμια αναγνωρισμένη και αξιοθαύμαστη ΕΘΝΙΚΗ ΠΕΡΓΑΜΕΝΗ πάνω από κόμματα, ιδεολογίες και εσωκομμάτικές διαφορές. Οποιος ΑΡΝΗΤΑΙ ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΑΡΝΗΤΑΙ ΤΟ ΕΘΝΟΣ.

Οι αξίες και τα οράματα της Αντίστασης, οσο και αν πολλοί τα θεωρούν ξεπερασμένα, αποτελούν διαχρονικά δομικά υλικά, με τα οποία θα χτίσουν οι νέες γενεές τις σύγχρονες Αντιστάσεις μέσα απ τις γραμμές των πολύρχωμων κοινωνικών κινημάτων ενάντια στην ομογενοποιημένη παγκοσμιοποίηση που επιδιώκει η αμερικάνικη ηγεσία, γιατί δείχνουν το δρόμο της ενότητας και της συλλογικής δράσης. Εμνευσμένες απ τις αξίες και τα οράματα της Αντίσταης θα κάνουν και οι Νέες γενεές, αυτό που έκαναν οι γενιές της Αντίστασης. Πήραν τις Αξίες και τα οράματα με τα οποία και για τα οποία πολέμησαν οι πρόγονοι και τα έκαναν πράξη. Με αυτά απέκρουσαν τον εισβολέα και απελευθέρωσαν τη χώρα. Αλλωστε οι πιό μεγάλοι, οι πιό όμορφοι και οι κρίσιμοι αγώνες, ειναι οι αγώνες που έρχονται.

Αν σήμερα γιορτάζουμε σαν σημείο αναφοράς την «ΓΕΝΝΗΣΗ» του Ελληνικού Εθνούς και την Επανάσταση του 21, με τον ίδιο τρόπο πρέπει να θεωρούμε και να γιορτάζουμε στις 12 Οκτωβρίου την εποποιϊα της Εθνικής Αντίστασης, σαν ορόσημο και σημείο αναφοράς την «ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ» του εθνους των Ελλήνων.

Ενα έθνος που θέλει να αγνοεί τους αγώνες, τις θυσίες και τους αγωνιστές που τις έκαναν και κυρίως, που τιμά επιλεκτικά αυτούς που το πολέμισαν συνεργαζόμενοι με τον κατακτητή, ειναι καταδικασμένο να πάρει αργά ή γρήγορα το δρόμο της αντιπαράθεσης αν οχι της παρακμής.

Μήπως δεν έγινε το ίδιο και με το 21, που αναγνωρίστηκε μόνο το απελευθερωτικό σκέλος του αγώνα και πέταξαν στο καλάθι των αχρήστων το κοινωνικό της περιεχόμενο και τους Ραγίαδες μαζί και, ας ηταν οι Ραγιάδες αυτοί που έβαλαν το αίμα ή μήπως δεν γιορτάζουμε σαν εθνική επέτειο την ημέρα της Θεοτόκου, αντί για την ημέρα που γεννήθηκε η σύγχρονη Ελλάδα; Βέβαια, όλοι λίγο πολύ δεχόμαστε, οτι

η Νοελληνική κοινωνία απ τον τρόπο συγκρότησης ειναι συγκρουσιακή. Απόδειξη οι πολλοί και πολύχρονοι διχασμοί, τα πραξικοπήματα, οι δικτατορίες και οι τόσοι εμφύλιοι πόλεμοι.

Μια επανάσταση σαν την Ελληνική, που σβήνοντας το παλιό, έφερε στο προσκήνιο ενα λευκό χαρτί στο οποίο ο,τιδήποτε και απο οποιοδήποτε μπορεί να γραφτεί στις κάθε φορά νεες ισορροπίες που προκύπτουν. Ισορροπίες στις οποίες ο καθένας αγωνίζεται να βρεί και να πάρει τη θέση του, οχι βέβαια τη θέση που του αξίζει, η ανάλογη με την προσφορά στο κοινωνικό γίγνεσθαι, αλλα τη θέση που θέλει και μπορεί με τη δύναμη ή όποιο αλλο μέσο να επιβάλλει σαν τάξη, ομάδα, τόπος και άτομα.

Πριν από τις εργασίες διάφορες παρέες με επικρατέστερη αυτή του Ντελιγιάννη που κολλημένη σαν στρύδι στο απαρχαιωμένο εκείνο πνεύμα που έμμεινε στον ασφυκτικό της μικρής κοινότητας. Της κοινότητας όπου σχεδόν τα πάντα δρομολογούνται μεταξύ γνωστών, συγγενών και φίλων, με ελάχιστες αξιώσεις ποιοτικών κριτηρίων. Κολλημένοι στην υποκατάσταση των σχέσεων πολίτη-κράτους με ενα ατελείωτο πάρε-δώσε μεταξύ ημετέρων. Στηριγμένο στη στρέβλωση κάθε έννοιας διακαιώματος και ισονομίας διαμέσου της παρεισήφρησης των λεγομένων άμεσων διαπροσωπικών σχέσεων σε ολόκληρο το φάσμα της πολιτικής, πνευματικής και οικονομικής ζωής. Σε απλούστερα νεοελληνικά: alisveris και rusvet.

Οι εργασίες για τη συγκρότηση και ανακήρυξη αυτής της χωροταξική οντότητος σε κρατική νομοκή οντότητα άρχισαν στην Επίδαβρο στις 22 του Δεκέμβρη 1821 και στίς 28 του ιδίο μήνα υπογράφτηκε, αφου συμβιβάστηκαν, (τα βρήκαν οι νησιώτες) με τους Μοραϊτες, ψηφίστηκε ο Ο ρ γ α ν ι σ μ ό ς (Πολίτευμα) της Π ε λ ο π ο ν η σ ι α κ ή ς Γ ε ρ ο υ σ ί α ς. Ενας οργανισμό που (περιείχε βασικά τις απόψεις και τα πιστεύω του Ντελιγιάννη για το τι εννοούσε αυτός και αρκετοί αλλοι Πατρίδα) οι άλλοι «παρεστάμενοι» θεώρησαν οτι αυτό το (πολίτευμα) αφορούσε μόνο το Μοριά και τους νησιώτες.

Επειδή ο Ο ρ γ α ν ι σ μ ο ς της Πελοπονησιακής Γερουσίας ηταν ενα καθαρά το Τ ο π ι κό (πολίτευμα) και αφήνε εκτος Ελλάδας την υπόλοιπη Ελλάδα και τους Ελληνες επιμένανε, πως έπρεπε να ψηφιστεί και ένας Ε ν ι α ί ο ς Π α ν ε λ λ η ν ι ο ς Ο ρ γ α ν ι σ μ ο ς. Υστερα από καυγάδες και διαπληκτισμούς ψηφίστηκε και ο ενιαίος οργανισμός. Ενας οργανισμός που περιείχε και την πρόβλεψη της μελλοντικής Ελλάδας. Μετά την ψήφισει του ενιαίου πλέον Ο ρ γ α ν ι σ μ ο ύ το σώμα προχώρησε στη σύνταξη του π ο λ ι τ ε ύ μ α τ ο ς και την ψήφιση του πρώτου Συντάγματος της χώρας που ηταν και ο βασικός Ο ρ γ α ν ι κ ό ς και Κ α τ α σ τ α τ ι κ ο ς Ν ό μ ο ς.

Οι βασικές διατάξεις του πρώτου π ο λ ι τ ε ύ μ α τ ο ς της επαναστατημένης Ελλάδας καθιέρωναν την πολιτική Ι σ ο τ η τ α και την α ν ε ξ ι θ ρ η σ κ ε α. Τα δύο πρώτα τμήματα του Συντάγματος ηταν «απομίνηση» των αρχών της «Διακήρυξης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και του πολίτη» και την «Σύνταξιν της Πολιτείας». Παρ' όλο που δεν ηταν πιστή αντιγραφή των γαλλικών αρχών με τις παρεμβάσεις του Μαυροκορδάτου, του Νέγρη και άλλων εκτός του οτι απαλείφθηκαν η «Ι σ ο τ η τ α» και «Α ν ε ξ ι θ ρ η σ κ ε ί α, μπήκαν και διατάξεις που Νόθευσαν έμμεσα τις δημοκρατικές αρχές. Αρχές που στήριζαν και αποτελούσαν τις βασικές διατάξεις του πολιτεύματος του προσχεδίου της Επιδάβρου. Και την πρώτη Ιανουαρίου του 1822 συντάσσεται «Το πρώτο προσωρινό πολίτευμα της Ελλάδας» και την ίδια μέρα η Συνέλευση διακληρυξε:

Εις το Ονομα της Αγίας καιΑδιαιρέτου Τριαδος

Το Ελληνικό Εθνος, το υπό την φρικώδη Οθωμανικήν δυναστείαν, μη δυνάμενον να φέρει το βαρύτατον απαραδειγμάτιστον ζυγόν της τυραννίας και αποσείσαν αυτόν με μεγάλας θυσίας κηρύττει σήμερον δια των νιμίμων παραστατών του (Πληρεξουσίων) εις εθνικήν συνηγμένην συνέλευσιν ενώπιων θεού και ανθρώπων την πολιτικήν αυτού υπαρξιν και ανεξαρτησίαν». Η Διακήρυξη αυτή ειναι η πρώτη επίσημη πράξη της Επαναστατημένης Ελλάδας.

Απόδειξη αποτελεί το γεγονός οτι ακόμα και Οσοι από τους αστούς έγραψαν για την Ελληνική Επανάσταση, δικοί μας και ξένοι, παλιότεροι και νεώτεροι, έγραψαν και ιστόρισαν μόνο τη δράση των οπλαρχηγών, των Κληρικών και των πολιτικών. Περιγράψανε λεπτομερώς μάχες και Ναυμαχίες, καθώς και τις κομματικές αντιπαραθέσεις χωρί στο μεταξύ να ανατρέξουν και να εμβαθύνουν στα πραγματικά ιστορικά γεγονότα. Δεν προσπάθησαν να βρούν ποιές ηταν οι κινητήριες δυνάμεις του εθνικού ξεσηκωμού και από ποιές βαθύτερες αιτίες ξέσπασαν οι εμφύλοι σπαραγμοί.

Ενώ ολες οι πηγές οχι μόνο συνειγορούν, αλλα και συμφωνούν οτι η Αστική Τάξη ηταν αυτή ειχε το προβάδισμα στην οργάνωση του Εθνικκού-Απελευθερωτικού αγώνα. Το ίδιο οι πήγες συμφωνούν οτι οι Ραγίαδες στους οποίους απευθύνθηκε ο εθνομάρτηρας Ρήγας, μετά την άρνηση των καλαμαράδων, ηταν αυτοί που έβαλαν το αίμα η ελληνική ιστοριογραφία δεν άφησε μόνο τους Ραγιάδες εκτός της ιστορίας αλλα και αυτούς τους πρωτεργάτες «Φιλικούς». Και αναρωτιέται ο καθένας: Ε! Κάλα τους Ραγιάδες τους Φιλικούς ομως; Για ποιό ακριβώς λόγο ενώ ηταν οχι μόνο οι πρωταγωνιστές αλλα και οι οργανωτές της Επανάστασης (η διακήρυξη του Υψηλάντη ειναι σαφής και γάργαρη) τους άφησαν εκτός ιστορίας και κυρίως εκτός κεντρικών δρόμων και Πλατειών; Στη Βέροια η οδός Ρήγα Φεραίου ειναι σε ένα στενό παράλληλο με την Θωμαή στους λαδομύλους.

Και αν ακόμα κάποιου το όνομα το ειχαν βάλλει σε κάποιο κεντρικό δρόμο ή πλατεία αφου ηταν για το Θεαθήναι δεν την υπερασπίσπηκαν αυτή την επιλογή. Αφησαν στου χρόνου η λησμοσύνη να δώσει... Το ίδιο και χειρότερα έγινε με την ιστορία της Εθνική Αντίστασης. Λείπει εξωλοκλήρου από την μέχρι τώρα «επίσημη» ιστορία και ειδικά την ιστορία του στρατού. Του στρατού που έπρεπε να την έχει εγχειρίδιο στρατηγικής και εγκόλπιο τακτικής. Οπως τότε για «ειδικούς» δεν την υπηρασπίστηκαν την επιλογή του ονόματος, ετσι και τώρα δεν υπερασπίζονται πάλι για λόγους «ειδικούς» την μετονομασία που έδωσαν στην Πλατεία κοτζά σε πλατεία Εθνικής Αντίστασης,

Μια λοιπόν, που οι αντιδραστικές δυνάμεις το 1821, το 1922 το 1944 και 1974, βρίσκονταν στον αστερισμό της γενικής επίθεσης, ενάντια σε ο,τι καινούριο και προοδευτικό, οι δυνάμεις αυτές έγραψαν και την αντίστοιχη στα μέτρα και στα συμφέροντά τους ιστορία. Μια ιστορία που άφησε εκτός ιστορίας στις περισσότερες περιπτώσεις τους πρωταγωνιστές και βασικούς συνταλεστές της ΓΕΝΝΗΣΗΣ, της επέκτασης και την ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ.

Οπως εδώ και εξήντα δύο χρόνια, ετσι και φέτος γιορτάσαμε την 28η Οκτωβρίου του 1940, σαν εθνική επέτειο του ελληνικού λαού την ημέρα που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο. Ρίχθηκαν την αυγή οι καθορισμένοι κανονιοβολισμοί. Φωταγωγήθηκε η πόλη. Εγιναν την προηγούμενη μέρα ομιλίες σε ειδικές συγκεντρώσεις στα Σχολέια, Δημόσιες Υπηρεσίες, ΝΠΔΔ, Οργανισμούς Δημοσίου Δικαίου κλπ. Εγινε δοξολογία χοροστατούντος του Μητροπολή Βεροία, Ναούσης και Καμπανίας. Εκφωνήθηκε ο πανηγυρικός μέσα στον Ιερό Ναό.

Ο ομιλητής έκανε μιά εκτεταμένη αναφορά στο ιστορικό γίγνεσθαι των προγόνων. Υπογραμμίστηκε η αυθόρμητη προσέλευση του λαού στα κέντρα επιστράτευσης, τονίστηκε η ολόθερμη συμπαράσταση της Θεοτόκου σε βαθμό που κάλυψε την έλλειψη οπλισμού, καθώς και η προσφορά των Αλβανομάχων. Μια επιδερμική αναφορά στην Αντίσταση, χωρίς χρόνο έναρξης και λήξης και κυρίως χωρίς αναφορά στους σκοπούς και το περιεχόμενο της Αντίστασης και πέραν αυτού ΟΥ. Στο σημείο αυτό σταματάει οπως πάντα για τους γνωστούς λόγους το ιστορικό γίγνεσθαι των Ελλήνων, και ξανά αρχίζει μετά την μεταπολίτευση!

Εγινε δεξίωση στη Λέσχη Φρουράς Αξιωματικών απ το στρατηγό του Β! Σ στρατού. Ακουλούθησε επιμνημοσύνος δέηση, κατατέθηκαν στεφάνια, απ τους συγκεκριμένους φορείς στον Μνημείο του Αγνωστο Στρατιώτη. Κρατήθηκε ενος λεπτού σιγή. Ακολούθησε ο Εθνικός Υμνος. Μέχρι εδω ολα καλά. Η επέτειος αφορούσε την πολιτεία και τους επίσημους φορείς της, που και αυτοί ακόμα και στην Εκκλησία και την ώρα της κατάθεσης, εκτός από αυτούς που ηταν υποχρεωμένοι να παραστούν και αυτοί που θα κατέθεταν στεφάνια, ειναι ζήτημα αν συμμετείχαν 50-60 ακόμα άτομα. Και σε συνέχεια η παρέλαση των μαθητών στη Μητρόλεως παρουσία των επισήμων.

Και για να μήν ξεχάσουμε τον δικτάτορα Μεταξά, η ιστορία των μαθητικών παρελάσεων δηλώνει, οτι μερικά πράγματα, επειδή ετσι τα γνωρίσαμε τα θεωρούμε αυτονοήτως δεδομένα. Θεωρούμε οτι αυτή ειναι η τάξη των πραγμάτων, μέχρι να αντιληφθούμε οτι αυτές οι φαμφαρόνικες επιδείξεις μιλιταρισμού και εθνικισμού δεν υπήρχαν ανέκαθεν. Αυτές άρχισαν μετά την επκράτηση της Βασιλό-μεταξικής δικτατορίας και έκτοτε δεν λένε να μας αφήσουν, παρά τους διαφημισθέντες κατά καιρούς εκσυγχρονισμού και σοσιαλισμούς.

Σήμερα υποτίθεται οτι η ελληνική πολιτεία μέσω της παιδείας ετοιμάζει τους αυριανούς έλληνες για να γίνουν συνειδητοί πολίτες της Ευρώπης Ενωσης και να χτίσουν εναν κόσμο όπου οι διαφορές συμφερόντων ανάμεσα στα έθνη-κράτη θα λύνονται με διάλογο. Τότε η κοινωνία αυτή δεν οργανώνει στρατιωτικές παρελάσεις. Ψάχνει και βρίσκει αναλλακτικούς και σύγχρονους τρόπους για να ερμηνεύσει στα μάτια των Νέων τους πολέμους του παρελθόντος και να τιμήσει την ιστορία και τους συντελεστέ της.

Οι παρελάσεις εξ αλλου λέει ο Μιχάλης Παπαγιαννάκης: «βρίσκονται πάντοτε στη λογική της συμπαγούς και ομοιόμορφης εμφάνισης (στολή, βηματισμός, διακρίσεις μπροστά τα αγόρια πίσω τα κορίτσα...) και της επιδίωξης συγχώνευσης των ατομικοτήτων. Αυτά δεν τα καθιέρωσε τυχαία ο Μεταξας στην εκπαίδευση και ειδικά στην ΕΟΝ. Με τον ενα ή τον αλλο τρόπο, στο ενα ή στον άλλο βαθμό συμβάλουν στη διαμόρφωση του φρονήματος και της επιβεβλημένης πειθαρχίας. Ασχετα αν τα παιδια, ειναι παιδιά και τα γελιοποιούν οσο μπορούν, με την αναμεταξύ τους καζούρα, τον απειθάρχητο βηματισμό κλπ. Και ολα αυτά στο όνομα της προβολής και της υπεράσπισης των ελληνικών «παραδόσεων» και «αντίσταση» στις ξενόφερτες εκδηλώσεις, ενώ οι παρελάσεις ειναι κατ εξοχήν ξενόφερτος θεσμός.

Και ο Πανεπιστημικός Αλκής Ρήγος, μας βεβαιώνει οτι «κανείς πια δεν θα βρεθεί να υποστηρίξει παιδαγωγικά τέτοιου είδους γιορτασμούς. Και ομως, αυτοί επαναλαμβάνονται επίσημα και τελετουργικά, αφού ουσιαστική εκπαιδευτική μεταρύθμιση εκκρεμεί-οχι τυχαία-απ τη σύσταση του ελληνικού κράτους».

Οσον αφορά στη συμμετοχή του λαού, στην Εκκλησία εκτός από τους επισήμους (οχι οσοι έπρεπε) και αυτών που εκκλησιάζονται τις Κυριακές, δεν υπήρχαν αυτοί που η παρουσία τους θα λάμπρηνε μια πραγματική εθνική επέτειο. Μια επέτειο νίκης οπως αυτή της 12ης Οκτωβρίου του 44. Μια επέτειο που θα έλυνε το δράμα των γονιών, των αδερφών, των συγγενών και φίλων που έχασαν τα αγαπημένα τους πρόσωπα και θα δικαίωνε τους δια βίου αναπήρους.

Κάθε λαός δείχνει κάτι από τον εαυτό του. Κάτι από αυτό που ειναι, θέλει και μπορεί. Και ο γιορτασμός των εθνικών επετείων, ειναι ένας τρόπο με τον οποίο θυμάται, τίμα και δοξάζει αυτούς που με τον αγώνα και τη ζωή τους αναστήσανε το έθνος των Ελλήνων. Αυτούς που διαμόρφωσαν την κρατική οντότητα, αυτούς που την υπηρέτησαν, αυτούς που επέκτειναν το γεωγραφικό της ορίζοντα και αυτούς που την υπερασπίστηκαν κάθε φορά που διέτρεχε κάποιο ορατό κίνδυνο και κυρίως αυτούς που την απελευθέρωσαν απ τους τρομερούς δυνάστες το 1821, το 1912 και το 1944. Αυτά ειναι τα τρία καθοριστικής σημασίας ορόσημα που σηματοδοτούν την ύπαρξη της σύγχρονης Ελλάδας :

Σε μιά επέτειο Απελευθέρωσης αν πραγματίκα η επέτειος αντιστοιχούσε στον αγώνα και στην ημερομηνία της επετείου, ο ομιλητής θα μπορούσε οχι μόνο να μεταφέρει στους συμμετέχοντες τις ιστορικές αναμνήσεις και τον αντίλαλο απ το δοξασμένο παρελθόν, αλλα να αναβιώσει τα γεγονότα, θα ταυτίζε το ακροατήριο με το κλίμα της εποχής. Και θα ταυτίζονταν γιατί θα έδινε εκείνα τα πραγματικά στοιχεία και γεγονότα του αγώνα, που θα εδραίωνε την πεποίθηση στο ακροατήριο οτι το αποτέλεσμα οχι μόνο άξιζε την θυσία, αλλα οτι ηταν και αντίστοιχο των θυσιών. Δεν θα έφευγε απ την επέτειο με την σκέψη και την πίκρα, οτι ενώ χύθηκαν ποτάμια αίμα για την ελευθερία την επέτειο της οποίας ποτέ δεν γιορτάσαμε ακόμα.

Μα και στην παρέλαση, οσοι συμμετάχουν ας μήν νομίσει η εξουσία οτι ο παραβρισκόμενος λαός συμμετέχει γι αυτήν καθ εαυτήν την επέτειο. Η συντριπτική πλειοψηφία του λαού ειναι γονείς, παππούδες και οι συγγενείς για να δούν τα παιδιά και τα εγγόνια που θα «παρελάσουν». Το ίδιο ισχύει και για τους Προσκόπους και για όποια αλλα Φολκλορικά και Κούμ Φού συγκροτήματα πιτσιρίκων που συμμετέχουν στην παρέλαση για να τη «λαμπρίνουν». Επιβαίωση του γεγονότος οτι ο λαός δεν μπορεί να καταλάβει την έννοια αυτής της επετείου, ειναι το μικρό ως ελάχιστο το ποσοστό που δίνουν οι δημοσκοπήσεις για τη συμμετοχή και τη γνώση του περιεχομένου αυτής της επετείου.

Ολοι οι λαοί του κόσμου ξέρουν με κάποιες βέβαια υπέρβολες την ιστορία τους. Μόνο έμεις την αγνοούμε στις πραγματικές και αληθινές της διαστάσεις και κυρίως αγνοούμε την μεγάλη της αξίας. Και την άγνοια αυτή τη χρωστάμε «στο εθνολόγιο των ψεμάτων και της διαστροφής» που μας σερβίρουν για ιστορία οι διάφοροι προφεσόροι και ακαδημαϊκοι, μεγαλόσχημοι λογάδες. Αυτοί που εχουν πάρει οριστικό διαζύγιο με «το ερευνάτε τας γραφάς ήν σοφία είς αυτάς». Αυτοί που άφησαν τη σοφία να πάρει διαζύγιο απ τη δράση, την ομορφιά απ την αλήθεια και την ιστορία να οδεύει απ το σύλλογικό στο ατομικό. Από την Ελλάδα των Ελλήνων, στην Ελλάδα των Ανωνύμων Εταιρειών!

Ο λαός που έχυσε χθές ακόμα το αίμα του στα βουνά της Αλβανίας, της Ηπείρου και της Μακεδονίας, πρώτα στον αλβανικό πόλεμο για να μήν κατακτηθεί η χώρα. Και απ άκρου σ άκρου της Ελλάδας, με την οργάνωση του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου, με σκοπό να φέρει με την απελευθέρωση της χώρας την κάθαρση στο ιστορικό δράμα της κατοχής, δεν εχει ανάγκη να ζητιανέψει από κανέναν το δικαίωμα στη ζωή και την επέτειο. Αυτά τα εχει κατακτήσει και τα εχει γράψει υποθήκη με τον αγώνα, τους χιλιάδες νεκρούς και τις εκατοντάδες διά βίου αναπήρους.

Γεμάτος αυτοπεποίθηση έβλεπε και την νέα φάση του αγώνα την Ελλάδα της ειρήνης και της ανάπτυξης οπως πάντα με αισιοδοξία. Πίστευε κατάβαθα στις δυνάμεις του, την ελληνική ζωτικότητα και στο λαμπρό μέλλον της Ελλάδας. Αν οι ζωντανοί το αμφιβάλουν, οι νεκροί των αλαβανικών βουνών και της Αντίστασης, αυτοί, ούτε αμφέβαλαν ποτέ και ούτε αμφαβάλλουν. Πίστευαν και πιστεύουν πως υπήρχαν όλα τα δεδομένα-σπέρματα και φύτρα για την μεταπολεμική αναγέννηση της Ελλάδας.

Αυτή η συντηρητική και οκνηρή πνευματικά Ελίτ, που για να επιβιώσει καταλήγει αντιδραστική και για να «διαπρέψει» εγκληματεί εις βάρους του λαού και της χώρας. Αυτή που με τα χωρίς ιστορικής σημασίας γραφτά, προσπαθεί να δουλώσουν τον αδούλωτο αγωνιστικό πνεύμα του λαού και να καναλιζάρουν τους πόθους και τα οράματα του λαού στη θέληση και τις επιδιώξεις της άρχουσας τάξης και των ξένων. Αυτοί οι αργυρώνητοι δούλοι της εκάστοτε άρχουσας τάξης, που αναλαμβάνουν με το ψέμα, τη διαστροφή και την παραποίηση των ιστορικών γεγονότων, να απαλλάξουν απ τις όποιες ευθύνες τους πραγματικά υπεύθυνους ακόμα και για πράξεις εγκληματικές σαν αυτές του 21, του 1912, του 1922, του 1940-44. Και σε συνέχεια για τους ίδιους λόγους να μεταφέρουν αυτές τις εθνοπροδοτικές ευθύνες και εγκληματικές πράξεις στους αγωνιστές του 21 τότε, του 1922 και του 1941-44 τώρα.

Αυτοί νομίζουν οτι η ιστορία, για να μην πώ η Ανθρωπότητα, άρχισε να υπάρχει από τότε που γεννήθηκαν, έδρασαν και «μεγαλούργησαν» αυτοί. Αυτοί ειναι «ιστορικοί χωρίς ιστορία». Αυτοί οι ταξικά στρατευμένοι ιστορικοί γράφουν μια ιστορία λουστρασιόν. Ιστορία για την «ιστορία». Δεν έχουν αφήσει τίτοτε στην ιστορία που να τραβά την προσοχή και να κινεί το ενδιαφέρον. Κλασικό παράδειγμα η πλήρης ταύτιση της Ορθοδοξίας με τον Ελληνισμό και πολλά αλλα παρόμοια.

Οπως όλες οι μεγάλες ιστορικές ενέργειες ειχε και αυτός ο δοξασμένος και πρωτόγνωρος Αλβανικός και καταχικός αγώνας, τα θετικά και τα αρνητικά. Τα φώτα και τις σκιές τους. Απ το σημείο αυτό ομως μέχρι την διαστρεύλωση, την παραποίηση και τον μηδενισμό αυτού του αξιοθαύμαστου και ανεπανάληπτου κατοχικού αγώνα και η εμμονή του κατεστημένου να γιορτάζουμε την 28η σαν εθνική επέτειο δεν οδηγεί πουθενά.

Η Ελλάδα του 21του αιώνα, δεν μπορεί να ζεί με τα φαντάσματα και τα ψευδεπίγραφα του παρελθόνοτος. Με τις προκαταλήψεις. Είτε αυτά αφορούν την ιστορία, είτε τις επετείους, ειτε τη λειτουργία του συστήματος και την κρατική μηχανή. Πρέπει οχι μόνο να κλείσει τις τόσες πληγές της η Ελλάδα, αλλα χωρίς υστεροβουλίες, προθέσεις και καιροσκοπισμούς, απαλλαγμένη απ τα βαρίδια του παρελθόντος να τραβήξει μπροστά. Κάτοτε πρέπει να κάνουμε αυτό που δεν τολμήσαμε να κάνουμε μέρχι σήμερα:
Να τραβήξουμε προς τα έξω τα βουβά, τα κρυφά και τα καταφωνιασμένα. Να σηκώσουμε την ταφόπετρα, που απ το 21 ακόμα, και ειδικά απ τη βασιλό-μεταξική δικτατορία κρατά ερμητικά κλεισμένο το Νού, την καρδία και την ψυχή των Ελλήνων. Να δώσουμε φωνή στην σαραντάχρονη εκοφαντική Σιωπή. Να ρίξουμε φώς. Απλετο Φώς γύρω απ τα εθνικά και κοινωνικά θέματα. Να μιλήσουμε για αυτοσεβασμό, για σεβασμό και αξιοπρέπεια εθνική και ατομική. Να μιλήσουμε ιστορικά και με σαφήνεια για θέματα που χωρίζουν την άρχουσα τάξη απ το λαό. Να σταματήσουν τα ψεύτικα τα λόγια τα μεγάλα, οι ρητορίες και κυρίως ο αυτισμός του κατεστημένου. Κάποτε το εθνος των Ελλήνων να μάθουμε οτι εθνικό ειναι: Ο,τι ειναι αληθινό και μόνο αληθινό.
Συνεπώς το πρόβλημα που μπαίνει, ειναι ως πότε Εμεις οι Νοέλληνες, με διάφορα τετρίπια, θα παρακάμπτουμε την ιστορική αλήθεια. Η Ελλάδα εδώ και τριαντά πέντε τουλάχιστο αιώνες, περνάει στα χέρια της επόμενης γενιάς. Για να ειναι άξια της Ελλάδας κάθε γενιά, πρέπει να γνωρίζει ποιά ειναι η πραγματική Ελλάδα που παραλαμβάνει. Τα αληθινά ιστορικά γεγονότα αποτελούν, τον πιό άρτιο ηθικό και πατριωτικό εξοπλισμό. Η γνώση και η μνήμη ειναι η μόνη γόνιμη αλήθεια που μπορεί να θερμάνει τις καρδιές και το Νού των γενιών. Να γονιμιποιήσουν το φρόνημα της Νεολαίας, που διψάει για ζωντανά πρότυπα. Ας της πούμε κάποτε την αλήθεια και ας της εχουμε εμπιστοσύνη, οπως οι πρόγονοι την εμπιστεύτηκαν στους γονείς μας και οι δικοί μας γονείς την εμπιστεύτηκαν σε εμάς.

Βέροια 12 Νοεμβρίου 2004 Κόγιας Νίκος.

Με νέους νεκρούς και δια βίου αναπήρους στους Βαλκανικούς πολέμους στις 26 Οκτωβρίου το 1912 απελευθερώθηκε η Θεσσαλονίκη. Η απελευθέρωση της Μακεδονίας ειναι η Μόνη επέτειο που γιορτάζουμε ιστορικά και χρονολογικά την ακριβή ημέρα που ειναι η απευθεύρωση της Μακεδονίας, με ιστορικό ορόσημο την 26η Οκτωβρίου που απελευθερώθηκε η Θεσσαλονίκη.

Μια επανάσταση σαν την Ελληνική, που σβήνοντας το παλιό, έφερε στο προσκήνιο ενα λευκό χαρτί στο οποίο ο,τιδήποτε μπορεί να γραφτεί για να προκύπτουν κάθε φορά νέες ισορροπίες. Ισορροπίες, στις οποίες ο καθένας αγωνίζεται να βρεί και να πάρει τη θέση του, οχι βέβαια τη θέση που του αξίζει, η ανάλογη με την προσφορά στο κοινωνικό-πολιτικό γίγνεσθαι, αλλα τη θέση που θέλει και μπορεί με τη δύναμη ή όποιο αλλο μέσο να επιβάλλει σαν τάξη, ομάδα και άτομο.

Μια λοιπόν, που οι αντιδραστικές δυνάμεις το 1821 και το 1920-1974, βρίσκονταν στον αστερισμό της γενικής επίθεσης, ενάντια σε ο,τι καινούριο και προοδευτικό, οι δυνάμεις αυτές έγραψαν και την αντίστοιχη στα μέτρα και στα συμφέροντά τους ιστορία. Μια ιστορία που άφησε εκτός ιστορίας στις περισσότερες περιπτώσεις τους πρωταγωνιστές και βασικούς συνταλεστές της ΓΕΝΝΗΣΗΣ, της επέκτασης και την ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ.

Ενω η Εκκλησία αφόρεσε τον Ρήγα και την Επανάσταση, προκειμένου να φέρει στα μέτρα την επέτειο έναρξης, κατόρθωσε με το βασιλικό διάταγμα να μεταθέσει την ημέρα της επετείου. Φαίνεται πως με κεφάλαιο τη Θεοτόκο και το σύνθημα για του «Χριστού την πίστη την Αγία...» συμμετείχε ο Κλήρος στον αγώνα του 21, ολα τα άλλα έγιναν από μόνα τους. Το ίδιο λένε και οι πανηγυρικοί για τον Αλβανικό πόλεμο. Για τη συμμετοχή του Ραγιά το 21, και του λαού το 40, εξάρεται μόνο η αυθόρμητη συμμετοχή και προσέλευση στα στρατολογικά κέντρα των στρατευσίμων και την λέξη ΑΕΡΑ ΑΕΡΑ, που φώναζαν οι Ελληνες φαντάροι. Οσον αφορά την Εθνική Αντίσταση, ποτέ δεν ειπώθηκε-τονίστηκε από κάποια επίσημα χείλη οτι στην Αντίσταση, η συμμετοχή του λαού ηταν εθελοντική.

Οταν έχουμε αυτού του είδους, μεγέθους και σημασίας παραποιήσεις, στα εθνικά θέματα, ο καθένας αντιλαμβάνεται τι συμβαίνει στην υπόλοιπη ιστορία. Την ιστορία που από ό,τι αποδείχθηκε απ τα γκόλοπ που κατά καιρούς γίνονται ανήμερα των επετείων, ενώ τη διαβάζουν οι Ελληνες και ειδικά οι μαθητές, μα και οι φοιτητές ακόμα,δεν την καταλαβαίνουν.

Ιστορικά συνεπώς και η 25η Μαρτίου, δεν εχει καμιά σχέση με την ημέρα έναρξης της επανάστασης, ούτε με την ημέρα που κατακτιέται «η πολιτική ύπαρξη και ανεξαρτησία της Ελλάδας», εστω και με το «προσωρινό πολίτευμα». Και ομως εμείς εξακολουθούμε να τη γιορτάζουμε την ημέρα της 25η Μαρτίου σαν την ημέρα έναρξης και νίκης, και πάντα με τον υπετονισμό το Θρησκευτικό της σκέλος, σε βαθμό που θα έλεγε κανείς και δικαιολογημένα, οτι η μεταφορά της ημερομηνίας σκοπό ειχε να θέσει σε δεύτερη μοίρα το αγωνιστικό σκέλος.

Και δεν ειναι Ιστορικά σωστή η ημερομηνία αυτή, γιατί την πρώτη Ιανουαρίου του 1822 συντάσσεται «Το πρώτο προσωρινό πολίτευμα της Ελλάδας» και την ίδια μέρα εκδείδεται ψήφισμα με το οποίο το ελληνικό έθνος, υπό τη φρικώδη οθωμανική δυναστεία... κηρύττει σήμερον την πολιτικήν αυτού ύπαρξιν και ανεξαρτησίαν». Θεωρώντας η Α! Εθνική Συνέλευση της Επιδαύρου, την ημέρα αυτή σαν την ημέρα απελευθέρωσης της Ελλάδας, ειχε ορίσει «ώς Εορτή την ημέρα της έναρξης των εργασιών της, σαν ημέρα εθνκής επετείου την 1ην Ιανουαρίου 1822. Και την ημέρα αυτή γιόρταζαν μέχρι το 1830, που τροποποιήθηκε με βασιλικό διάταγμα. Προς δόξα τότε του Κλήρου το 21 και του Μεταξά το 1940, και προκειμένου να μήν γίνει ο απογακτισμός απ την επάρατη Βασιλό-μεταξική δικτατορία, το ίδιο σμβαίνει και με την επέτειο της 28ης Οκτωβρίου 1940.

Αλήθεια υπάρχει μεγαλύτερη διαστρεύλωση, παραποίηση και αλλοίωση της ιστορίας απ τον γιοτρασμό στη Χώρα μας των εθνικών επετείων; Με εξαίρεση τον γιορτασμό την απελευθέρωση της Μακεδονίας; Είμαστε η μόνη χώρα στον κόσμο που γιορτάζουμε την έναρξη της επανάστασης του 21και οχι την Νίκη. Το ίδιο ισχύει και για τον Αλβανικό πόλεμο. Γιοτράζουν την κήρυξη του πολέμου και οχι την απελευθέρωση της χώρας απ την τριπλή τετράχρονη κατοχή την 12η Οκτωβρίου του 1944.

Στη χώρα μας η ιστορική αλήθεια δεινοπαθεί και συνήθως διαστρευλώνεται. Συνεκτιμώντας ο Μεγάλος Σολωμός, τα γεγονότα και την τέτοια κατάληξη της επανάσταση του 21, που ξεκίνησε Κοινωνικό-Απελευθερωτική και κατέληξε μόνο απελευθερωτική, αφήνοντας εκτός της επανάστασης το Ραγιά και εν μέρει και τους Αστούς «Φιλικούς», οταν του ζήτησαν τη γνώμη είπε: «Το Εθνος των Ελλήνων δεν εχει μάθει ακόμα, να θεωρεί εθνικό ό,τι ειναι αληθινό».

Οπως εδώ και εξήντα πέντε χρόνια, ετσι και φέτος γιορτάσαμε την 28η Οκτωβρίου του 1940, σαν εθνική επέτειο του ελληνικού λαού την ημέρα που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο. Ρίχθηκαν την αυγή οι καθορισμένοι κανονιολισμοί. Φωταγωγήθηκε η πόλη. Εγιναν την προηγούμενη μέρα ομιλίες σε ειδικές συγκεντρώσεις στα Σχολεία, Δημόσιες Υπηρεσίες, ΝΠΔΔ, Οργανισμούς Δημοσίου και ΙΔΔ Δικαίου κλπ. Εγινε δοξολογία χοροστατούντος του Μητροπολή Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ Παντελεήμονα. Εκφωνήθηκε ο πανηγυρικός μέσα στον Ιερό Ναό.

Ο ομιλητής έκανε μιά εκτεταμένη αναφορά στο ιστορικό γίγνεσθαι των προγόνων. Υπογραμμίστηκε η αυθόρμητη προσέλευση του λαού στα κέντρα επιστράτευσης, τονίστηκε η ολόθερμη συμπαράσταση της Θεοτόκου σε βαθμό που κάλυψε την έλλειψη οπλισμού, καθώς και η προσφορά των Αλβανομάχων. Μια επιδερμική αναφορά στην Αντίσταση, χωρίς χρόνο έναρξης και λήξης και κυρίως χωρίς αναφορά στους σκοπούς και το περιεχόμενο της Αντίστασης και πέραν αυτού ΟΥ. Στο σημείο αυτό σταματάει οπως πάντα για τους γνωστούς λόγους το ιστορικό γίγνεσθαι των Ελλήνων, και ξανά αρχίζει μετά την μεταπολίτευση! Ολα τα αλλα ??????????????/

Εγινε δεξίωση στη Λέσχη Φρουράς Αξιωματικών απ το στρατηγό του Β! Σ στρατού. Ακουλούθησε επιμνημοσύνος δέηση, κατατέθηκαν στεφάνια, απ τους συγκεκριμένους φορείς στον Μνημείο του Αγνωστο Στρατιώτη. Κρατήθηκε ενος λεπτού σιγή. Ακολούθησε ο Εθνικός Υμνος και σε συνέχεια η παρέλαση στη Λεωφόρο Μητροπόλεως, παρουσία των επισήμων. Μέχρι εδω ολα καλά. Η επέτειος αφορούσε την πολιτεία και τους επίσημους φορείς της, που και αυτοί ακόμα και στην Εκκλησία και την ώρα της κατάθεσης, εκτός από αυτούς που ηταν χρεωμένοι να παραστούν και αυτοί που θα κατέθεταν στεφάνια, ειναι ζήτημα αν συμμετείχαν 50-60 ακόμα άτομα.

Οσον αφορά στη συμμετοχή του λαού στην Εκκλησία, εκτός από τους επισήμους (οχι οσοι πρέπει) και αυτών που εκκλησιάζονται τις Κυριακές, δεν υπήρχαν αυτοί που η παρουσία τους θα λάμπρηνε μια πραγματική εθνική επέτειο. Μια επέτειο νίκης οπως αυτή της 12ης Οκτωβρίου του 44. Μια επέτειο που θα έλυνε το δράμα των γονιών, των αδερφών, των συγγενών και φίλων που έχασαν τα αγαπημένα τους πρόσωπα και θα δικαίωνε τους δια βίου αναπήρους.

Σε μιά επέτειο Απελευθέρωσης, ο ομιλητής θα μπορούσε οχι μόνο να μεταφέρει στους συμμετέχοντες τις ιστορικές αναμνήσεις και τον αντίλαλο απ το δοξασμένο παρελθόν, αλλα θα αναβιώσει τα γεγονότα. Θα ταύτιζε το ακροατήριο με το κλίμα της εποχής. Και θα το ταύτιζε γιατί θα έδινε εκείνα τα πραγματικά στοιχεία και γεγονότα του αγώνα, που θα εδραίωνε την πεποίθηση στο ακροατήριο οτι το αποτέλεσμα οχι μόνο άξιζε την θυσία, αλλα οτι ηταν και αντίστοιχο των θυσιών. Το ακροατήριο δεν θα έφευγε απ την επέτειο με την σκέψη και την πίκρα, οτι ενώ χύθηκαν ποτάμια αίμα για την Απελευθέρωση την επέτειο της οποίας ποτέ δεν γιορτάσαμε ακόμα.

Μα και στην παρέλαση, οσοι συμμετέχουν ας μήν νομίσει το κατεστημένο οτι ο παραβρισκόμενος λαός συμμετέχει γι αυτήν καθ εαυτήν την επέτειο. Η συντριπτική πλειοψηφία του λαού ειναι γονείς, παππούδες και οι συγγενείς για να δούν τα παιδιά και τα εγγόνια που θα παρελάσουν. Το ίδιο ισχύει και για τους Προσκόπους και για όποια αλλα Φολκλορικά και Κούμ Φού συγκροτήματα πιτσιρικάδων που συμμετέχουν στην παρέλαση. Επιβαίωση του γεγονότος οτι ο λαός δεν μπορεί να καταλάβει την έννοια αυτής της επετείου, παρά τους πομπώδεις πανηγυρικούς και την πλύση εγκεφάλου που κάνουν στα σχολεία και σε όλο τον κρατικό μηχανισμό, ειναι το μικρό ως ελάχιστο ποσοστό που δίνουν οι δημοσκοπήσεις για τη συμμετοχή και τη γνώση του περιεχομένου αυτής της επετείου.

Ολοι οι λαοί του κόσμου ξέρουν με κάποιες βέβαια υπέρβολες την ιστορία τους. Μόνο έμεις την αγνοούμε στις πραγματικές και αληθινές της διαστάσεις και κυρίως αγνοούμε την μεγάλη της αξίας. Και την άγνοια αυτή τη χρωστάμε «στο εθνολόγιο των ψεμάτων και της διαστροφής» που μας σερβίρουν για

ιστορία οι διάφοροι προφεσόροι και ακαδημαϊκοι, μεγαλόσχημοι λογάδες. Αυτοί που εχουν πάρει οριστικό διαζύγιο με «το ερευνάτε τας γραφάς ήν σοφία είς αυτάς». Αυτοί που άφησαν τη σοφία να πάρει διαζύγιο απ τη δράση, την ομορφιά απ την αλήθεια και την ιστορία να οδεύει απ το το εθνικό στο τοπικό και απ το σύλλογικό στο ατομικό. Από την Ελλάδα των Ελλήνων, στην Ελλάδα των Ανωνύμων Εταιρείων!

Ο λαός που έχυσε χθές ακόμα το αίμα του στα βουνά της Αλβανίας, της Ηπείρου και της Μακεδονίας, πρώτα στον αλβανικό πόλεμο για να μήν κατακτηθεί η χώρα. Και σε συνέχεια απ άκρου σ άκρου της Ελλάδας, με την οργάνωση του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου, και στο εξωτερικό με σκοπό την απελευθέρωση της χώρας και την κάθαρση του ιστορικού δράματος της κατοχής, δεν εχει ανάγκη να ζητιανέψει από κανέναν το δικαίωμα στη ζωή και την επέτειο. Αυτά τα εχει κατακτήσει και τα εχει γράψει υποθήκη με τον αγώνα, με τους χιλιάδες νεκρούς και τις εκατοντάδες διά βίου αναπήρους.

Γεμάτος αυτοπεποίθηση έβλεπε και την νέα φάση του αγώνα την Ελλάδα της ειρήνης και της ανάπτυξης οπως πάντα με αισιοδοξία. Πίστευε κατάβαθα στις δυνάμεις του, την ελληνική ζωτικότητα και στο λαμπρό μέλλον της Ελλάδας. Αν οι ζωντανοί το αμφιβάλουν, οι νεκροί των αλαβανικών βουνών και της Αντίστασης, αυτοί, ούτε αμφέβαλαν ποτέ και ούτε αμφιβάλλουν. Πίστευαν και πιστεύουν πως υπήρχαν όλα τα δεδομένα-σπέρματα και φύτρα για την μεταπολεμική αναγέννηση της Ελλάδας.

Ιστορία σημαίνει γεγονότα και μνήμη. Αυτό που τόσο ήθελε και δεν μπόρεσε να το πετύχει το κατεστημένο ηταν να διαγράψει απ τη συνείδηση του λαού το ΕΑΜ. Και δεν μπορεί γιατί υπάρχει η ιστορική πραγματικότητα και η συλλογική μνήμη. Υπάρχουν τα ιστορικά γεγονότα. Και τα γεγονότα ειναι πεισματάρικα, γι αυτό και καταγράφονται οπως ειναι και έγιναν και οχι οπως θα θέλαμε να ειχαν γίνει. Και ειναι αυτά που εχουν καταγραφεί στη συλλογική-πληθυντική μνήμη του λαού, που υποχρέωσε εστώ και μετά από μισό σχεδόν αιώνα να την «αναγνωρίσει» σε εισαγωγικά.

Πρέπει να δεχθούμε οτι η Αντίσταση ηταν συνέχεια του Αλβανικού πολέμου. Απ την στιγμή που θα δεχτούμε αυτόν τον όρο, πρέπει να δεχθούμε οτι ηρθε το πλήρωμα του χρόνου να βάλουμε το θέμα της Αντίστασης και της επετείου στις πραγματικές ιστορικές διαστάσεις. Και κυρίως να πούμε στο λαό την αλήθεια οσο πικρή και άσχημη και αν ειναι.

Το ίδιο πρέπει να παραδεχτούμε οτι και η 25η Μαρτίου, δεν εχει καμιά απολύτος σχέση ούτε με την έναρξη της Επανάσταση, ουτε και με την ημερομηνία που δημιουργήθηκε η κρατική οντότητα, μα ούτε και με την ανακήρυξη της ανεξαρτησία που ηταν η 1/1/1822. Η ημερομηνία της 25η Μαρτίου σαν ημέρα εθνικής επετείου επιβλήθηκε με βασιλικό διάταγμα το 1838.

Επειδή ομως έκτοτε εχουν περάσει 180 χρόνια και η Ελλάδα σε ολη αυτή τη διάρκεια διαμόρφωνε το ιστορικό της γίγνεσθαι και οι εκάστοτε αγωνιστές εκείνο που κυρίως τους ενδιέφερε τότε ηταν να επεκτείνουν τον γεωγραφικό σε έκταση ορίζοντα της ελλαδίτσας μας. Ολα τα αλλα θα μπορούσαν αργότερα να μπούν στην ιστορική τους διάσταση. Και επειδή η επέτειος αυτή συνδέθηκε με τον ευαγγελισμό της Παναγίας, παρ όλο που δεν ειναι ιστορικά σωστή η ημερομηνία, θα έλεγα οτι σήμερα δεν συντρέχουν οι ίδιοι λόγοι που συντρέχουν για την 28η Οκτωμβρίου

Βέβαια, και απ το 1940 εχουν περάσει 65 χρόνια, γεγονός που καθιστά δύσκολη την αποδοχή-αντικατάστασης της 28ης Οκτωβρίου με την 12/10/1944. Πρέπει ομως για εθνικούς και ιστορικούς λόγους το καταστημένο σεβόμενο το λαό και τον εαυτό του, να βρεί το απαιτούμενο θάρρος και να αναγνωρίσει επιτέλους την ιστορική αλήθεια. Και αναγνώριση της ιστορικής αλήθειας σημαινεί: Εθνική Επέτειο η 12η Οκτωβρίου 1944, η μέρα που απελευθερώθηκε η χώρα απ τους τρείς κατακτητές και οχι η 28η Οκτωβρίου του 1940, ημέρα που κηρύχθηκε ο πόλεμος. Και πρέπει να βρεί το θάρρος και κυρίως

την τόλμη να το κάνει, γιατί το θέμα δεν ειναι πρόσωπικό, κομματικό, ιδεολογικό ή πολιτικό. Το θέμα ειναι ΕΘΝΙΚΟ και σαν εθνικό απαιτεί οχι μόνο την ιστορική του αλήθεια, αλλα και την ιστορική του καταξίωση

Κάθε λαός δείχνει κάτι από τον εαυτό του. Κάτι από αυτό που ειναι, θέλει και μπορεί. Και ο γιορτασμός των εθνικών επετείων, ειναι ένας τρόπο με τον οποίο θυμάται, τίμα και δοξάζει αυτούς που με τον αγώνα και τη ζωή τους αναστήσανε το έθνος των Ελλήνων. Αυτούς που διαμόρφωσαν την κρατική οντότητα, αυτούς που την υπηρέτησαν, αυτούς που επέκτειναν το γεωγραφικό της ορίζοντα και αυτούς που την υπερασπίστηκαν κάθε φορά που διέτρεχε κάποιο ορατό κίνδυνο και κυρίως αυτούς που την απελευθέρωσαν απ τους τρομερούς δυνάστες το 1821, το 1912 και το 1944. Αυτά ειναι τα τρία καθοριστικής σημασίας ορόσημα, που σηματοδοτούν την ύπαρξη της σύγχρονης Ελλάδας.

Το μεγαλείο της Διάστασης και της Αντίστασης του υπόδουλου και του υπο κατοχή Ελληνα, παλιά και το 1941-44 βρίσκεται στο γεγονός οτι ο υπήκοος διεκδικεί την ιδιότητα του πολίτη. Και οταν το Ατομο ανακτά το δικαίωμα να ειναι υποκείμενο της ιστορίας, οταν η συλλογικότητα συντονίζει και συνδέει την ορμή της Ελευθερίας σε κοινό αγώνα, τότε η Ανεξάρτητα απ την έκβασή του, εχει γίνει ενα βήμα προς τα μπρός. Εχει επιτευχθεί, η υπέρβαση της αδράνειας και η κατάσταση υποταγής εχει εκδηλωθεί σε Πράξη Ευθύνης και Αυτομομίας.

Αλλωστε ποιό μπορεί να ειναι το Νόημα μιας Επετείου. Αν οχι «Να θυμούνται οι Παλιότεροι και να Μαθαίνουν οι Νεότεροι»; Ίσως, αλλα αυτό πρέπει να ειναι μόνο η αρχή. Η συνέχεια, συνίσταται στο να Μαθαίνουμε να Ψάχνουμε, να Σεβόμαστε το Παρελθόν (αφού το χθές ειναι το σήμερα) και κυρίως να προσπαθούμε να Διορθώνουμε οσα δεν εγκρίναμε ή οσα μας επιβλήθηκαν απ τους εκάστοτε απόντες, τους πολέμιους και τους διαστρεβλωτές της ιστορίας του όποιου αγώνα οσο μικρός και ασήμαντος και αν ειναι.
Καθε επετείος, σκοπό εχει να αναφέρεται στο συγκεκριμένο χρόνο και τους συντελεστές του αγώνα. Να εξάρει τους σκοπούς, την προσφορά και τα σύμβολα με τα οποία έγινε ο αγώνας για να απελευθερωθεί η χώρα από εχθρικό ζυγό. Κάθε εθνική επέτειος ειναι θυσία τελούμενη για την απελευθέρωση της χώρας και τιμή για τους απελευθερωτές. Ας τολμήσουμε λοιπόν, να τους αναγνωρίσουμε χωρίς εισαγωγικά και να τους τιμήσουμε οσο τους αξίζει πραγματικά.

Η Ελλάδα εδώ και τριαντά πέντε τουλάχιστο αιώνες, περνάει στα χέρια της επόμενης γενιάς. Για να ειναι άξια της Ελλάδας, κάθε επόμενη γενιά, πρέπει να γνωρίζει ποιά ειναι η πραγματική Ελλάδα που παραλαμβάνει. Τα αληθινά ιστορικά γεγονότα αποτελούν, τον πιό άρτιο ηθικό και πατριωτικό εξοπλισμό. Η γνώση και η μνήμη ειναι η μόνη γόνιμη αλήθεια που μπορεί να θερμάνει τις καρδιές και το Νού των γενιών. Να γονιμιποιήσουν το φρόνημα και τη θέληση της Νεολαίας, που διψάει για ζωντανά πρότυπα. Ας της πούμε κάποτε την αλήθεια και ας της έχουμε εμπιστοσύνη, οπως οι πρόγονοι μας την εμπιστεύτηκαν στους γονείς μας και οι δικοί μας γονείς την εμπιστεύτηκαν σε εμάς.
Τον ΕΛΑΣ που έκανε τον ύπνο των κατακτητών εφιαλτικό, τους υποχρέωσε να φυλάνε με διπλοσκοπιές τα λίγα τετραγωνικά μέτρα του στρατοπέδου και να χρησιμοποιούν τη δολοφόνο κλούβα για να μετακινηθούν απ το ενα στρατόπεδο στο αλλο. Και το βασικότερο να μήν επιστρέφουν, ποτέ τόσοι οσοι ξεκινούσαν κάθε φορά για τις φονικές επιχειρήσεις, μα και να αναστήλει σε μεγάλο βαθμό τη διάθεση για συνεργασία με τους κατακτητές και να περιοριστούν οι αυθεραισίες των κατακτητών απ τις αρπαγές και τις ασύδωτες λεηλασίες

Η 28η Οτκωβρίου του 40, παρ ολο οτι βρήκε την Ελλάδα ανέτοιμη και ηθικά και υλική παρ ολες τις διθυραμβικές κραυγές της δικτατορίας για μια Ελλάδα φρούριο και πάναπλη, ηταν μια μεγάλη μέρα. Ηταν μια μεγαλειώδης αρχή. Η αληθινή της σημασία βρίσκεται στο γεγονός, οτι ενσάρκωσε και

συντόνισε τη θέληση του λαού σε μια κοινή προσπάθεια για τη διεξαγωγή του αντιφασιστικού αγώνα στον εσωτερικό και διεθνώς.

Βέβαια και η Αντίσταση, σε ολη τη διάρκεια της κατοχής, την ημέρα αυτή, οχι μόνο τη γιόρταζε αλλά κατέθεται στεφάνια στον άγνωστο στρατιώτη και στεφάνωνε τους ήρωες του 21. Το έκανε ομως, σαν ένδειξη οτι η Ελλάδα συνεχίζει τον αγώνα για την απελευθέρωσή της. Στη Βέροια οι οργανώσεις της ΕΠΟΝ, την ημέρα αυτή και την 25η Μαρτίου, οργάνωνε ειδικά συνεργεία συλλογής λουλουδιών και κατάθεσης στεφανιών στον άγνωστο στρατιώτη κατά συνοικίες.

Το θλβερό για την Ελλάδα ειναι το γεγονός, οτι η Αγγλία πρώτη και η Αμερική μετά, οχι μόνο πήρε, αλλα και χρησιμοποίησε σαν δεδομένο την «κυβέρνηση» του Καίρου, σαν κυβέρνηση ολοκλήρου του λαό και είδε το λαό ενσωματωμένο στην κυβέρνηση αυτή. Το ίδιο εξέλαβε και τον δικτάτορα Βασιλιά σαν τον «νόμιμο» εκπρόσωπο του λαού, ενώ το οτι ο Ελληνικός λαός συνέλαβε, έννοιωσε και έζησε τον αγώνα της Αντίστασης σαν μια προσπάθεια για την επίτευξη της καθολικής του Ελευθερίας δεν θέλησαν να την αξιολογήσουν. Τα αστικά κόμματα και οι όποιες αλλες πολιτικές οργανώσει, είδαν την εθνική Αντίσταση σαν ενα απλό επισόδιο, το οποίο θα τερμάτιζε μετά την απελευθέρωση, χωρίς να εχει συνέπειες, μα ούτε και εμπόδιο θα αποτελούσε στους σκοπούς της αστικής ηγεσίας, οσον αφορά την μεταπολεμική ζωή της Ελλάδας. Θα έλεγε κανείς οτι τα αστικά κόμματα ειχαν την απαίτηση: το ΕΑΜ να διεξάγει τον Εθνικό-απελευθερωτικό αγώνα να υποστεί το όποιο κόστος σε αίμα και καταστροφές αυτοί που συμμετείχαν και ύστερα να τα καλέσει το ΕΑΜ, να αναλάβουν αυτά την εξουσία, χωρίζοντας οπως έγινε το 21, τον εθνικό απ τον πολιτικό-κοινωνικό αγώνα.

Μπορεί το κατεστημένο μέσω των όποιων συμβιβασμών, συναλλαγών και διαπλοκής να βρήκε ανθρώπους και κυρίως συγγραφείς, λογοτέχνες και δημοσιογράφους, να διαστρευλώσουν και να παραποιήσουν την 4χρονη Αντιστασιακή ιστορία και κυρίως να μετατρέψουν τους συνεργάτες σε «πατριώτες» και «ήρωες» και τους αγωνιστές συλλήβδην σε μιάσματα, απάτριδες, άθεους, ΕΑΜοβούλγαρους και σε εσωτερικό «εχθρό».

Και επειδη τα στερνά μετρούν τα πρώτα, οι συναγωνιστές, οι συντροφοι και οι συμπολεμιστές αυτοί για να διακιολογήσουν την ιδεολογική και πολιτική τους μετάλλαξη, προβάλουν το επιχείρημα: «πως ο καθένας εχει το αναφθέρετο δικαίωμα να αναθεωρεί τις θέσεις, τις απόψεις και τα πιστεύω του ακόμα». Σωστό και κανένας ψόγος. Αυτός ομως που νομίζει οτι έκανε λάθος ζητάει συγνώμη, εστω απ τον εαυτό του και πάει σπίτι του. Για να αποδέχεται σαν σωστά αυτά τα συνθήματα, να πιστεύει, να προπαγανδήζει και να γράφει τα εντελώς αντίθετα από αυτά που πίστευε και αγωνίστηκε με κίνδυνο τη ζωή του, πρέπει να εχει αποβάλλει κάθε ίχνος τσίπας για να προσπαθεί τώρα να μας πουλήσει τα αντίθετα. Ειναι κοινώς αποδεκτό, πως αν η αλλαγή θέσης στερείται ηθικού περιεχομένου, τότε η αλλαγή του πιστεύω ειναι σκέτος σαλταρισμός. Και η ιστορία δεν αποδέχεται και δεν...

Με το χρόνο λένε αγαπητοί σύντροφοι η πληγή κλείνει. Μένει όμως η ουλή στο σώμα και στην ψυχή για να Σου θυμίζει αυτό που θέλεις με το χρόνο και την μετάλλαξη να ξεχάσεις.

Η Ελλάδα του 21ου αιώνα, δεν μπορεί να ζεί με τα φαντάσματα, τα ψευδεπίγραφα του παρελθόντος και τις προκαταλήψεις: είτε αυτά αφορούν την ιστορία, είτε τις επετείους, είτε τη λειτουργία του συστήματος και της κρατικής μηχανής. Πρέπει οχι μόνο να κλείσει τις πληγές αλλά χωρίς υστεροβουλίες, προθέσεις και καιροσκοπισμούς, απαλλαγμένη απ τα βαρίδια του παρελθόντος να τραβήξει μπροστά.

Οι Βεροιώτες Μανωλίδης και ο Παπαγεωργίου, μετά την κατάρευση του αλβανικού μετώπου, οχι μόνο δεν κατέθεσαν τα όπλα, αλλα αντί για το σπίτι οπως έγινε με πολλούς έπιασαν τις βουνοκορφές του δοξασμένου Βερμίου. Αυτοί αποτέλεσαν και τον πρώτο πυρήνα του αντάρτικου στο Βέρμιο. Για να μη φανεί η πατριωτική προσφορά της Αντίσταση, καταχώνιασε τις Αξίες και τα Οράματά της. Τον μόνο

πλούτο και θυσαυρό που εχει κάθε λαός, να αντιτάξει σε κάθε επίδοξο εισβολέα και στον κατακτητή, οταν συμβεί να κατακτηθεί η χώρα για να την απελευθερώσει.
Οι Αγγλοι ειχααν υποτάξει λαούς και λαούς δεν θα αφήναν να γίνει κάτι που δεν τους συμφέρει στην Ελλάδα Και υπάρχουν πρόθυμοι Ελληνες πολιτικοί να παίξουν το παιχνίδι των, αλλοι ενσνειδήτως και αλλοι μη γνωρίζοντες τας αλχημείας της γηραιάς Αλβιόνας. Οι Αγγλοι αρχίζουν πάντα διπλωματικώς και καταλήγουν στρατιωτικώς».
Διλπός ο σκοπός του Κατεστημένου: Και για να μήν ταράξουν τα λιμνάζοντα από χρόνια νερά και να μήν υποχρεωθούν να ανασύρουν απ τη λήθη τους πραγματικούς συντελεστές της Νίκης, εξακολουθούμε να γιορτάζουμε σαν εθνική επέτειο την ημέρα που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο και οχι την ημέρα που απελευθερώθηκε η χώρα.

Ετσι από καιρό τώρα διαμορφώθηκαν, δίπλα στα τόσα αλλα οξύμωρα σχήματα και δύο ακόμα: Να «γιορτάζουν» πρώτα τυπικά και ματαξύ τους, την απελευθέρωση της χώρας απ τον εχθρικό ζυγό στις 12 Οκτωβρίου 1944, μόνο στην Αθήνα, που ειναι η πραγματική μέρα που απελευθερώθηκε η χώρα, και ΜΕΤΑ από 16 μέρες την κήρυξη του πολέμου. Και σε συνέχεια για να μήν εχουν παράπονο και οι αγωνιστές της Αντίστασης, μετά την «αναγνώρισει» χωρίς συκγεκριμένη ημερομηνία αλλά την τελευταία κυριακή του Νοέμβρη σαν εθνική «επέτειο» την ανατίναξη της γέφυρας του Γοργοποτάμου. Για να μήν εχει και η «γιορτή» αυτή το πραγματικό της περιεχόμενο «γιορτάζουμε» πάλι την έναρξη της Εθνικής Αντίστασης, με σημείο αναφοράς μόνο την ανατίναξη της γέφυρας του Γογροποτάμου και οχι την 12η Οκτωβρίου σαν ημέρα Νίκης και απελευθέρωσης της χώρας απ την τριπλή κατοχή.

Βέροια 10 Νοεμβρίου 1971-1999 Κόγιας Νίκος.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ